VÂN GIA
Webtruyen.com

https://thuviensach.vn

Tô Nhiễm Nhiễm Truy Phu Ký

VÂN GIA

Ebook by: Đào Tiểu Vũ eBook

https://thuviensach.vn

Giới Thiệu Tác Phẩm

Tác giả: VÂN GIA

Thể loại: Ngôn Tình

Nguồn: Mickey

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Giới thiệu:

Tác giả Vân Gia là một trong những tác giả đã và đang làm quen với bạn đọc yêu thích thể loại truyện ngôn tình thông qua truyện Tô Nhiễm Nhiễm Truy Phu Ký , cùng với truyện Hưu Thư Khó Cầu, Boss Đen Tối, Đừng Chạy!, Hàng Đã Nhận, Miễn Trả Lại - những truyện với nhiều tình huống có thể nói hài hước nhưng cũng có thể nói thấm đượm tình cảm, đọc đôi lúc bạn bật cười vì mình xuất hiện trong đó, hay có những tình tiết làm bạn chùng lòng xuống, một truyện ngôn tình thú vị.

Nghe nói phần mộ tổ tiên Tô gia phong thủy rất tốt, người khác quỳ trước mặt Tử Quan Âm đến chân rút gân, miệng sùi bọt mép đều không sinh được mụn con nào mà Tô gia có tới chín đứa. Tại thời điểm Tô gia bức thiết cần một nữ nhi, Tô Nhiễm chào đời, không phụ sự mong đợi của mọi người.

Tô Nhiễm cảm thấy tổ tông nhà mình có tư tưởng trọng nam khinh nữ đặc biệt nghiêm trọng, thế nên nữ nhân Tô gia, đầu tiên là biểu tỷ Lương Gia bị người ta từ hôn, sau đó tới lượt nàng bị người ta đào hôn. Vận đào hoa của nàng kém thế sao, quen rất nhiều nam nhân, cũng không thiếu soái ca

https://thuviensach.vn

nhưng phàm là nam nhân có liên quan đến nàng, không phải không thương nàng thì xem nàng như muội muội.

Tóm lại từ lúc sinh ra, không có việc gì đúng ý nàng cả. Nếu vị hôn phu không thích nàng mà nàng vốn cũng định đào hôn, kết quả người ta đã bỏ chạy trước hại nàng mất hết mặt mũi.

Tóm lại đó là câu chuyện oan gia duyên định tam sinh, là một hồi đấu đá giữa thiên kim tướng phủ với Du Long công tử kinh diễm tứ phương khiến khán giả nghẹn họng, trân trối trên từng bước đường tìm chồng đầy thú vị.

Cùng đọc truyện và đồng hành với cô ấy nhé !!!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Mục lục

Giới Thiệu Tác Phẩm
Chương 1 → 50
Chương 51 → 100

https://thuviensach.vn

Chương 1 → 50

Chương 1: Trốn Xuống Núi
Chương 2: Nên Đến Vẫn Đến
Chương 3: Lương Gia Đi Thăm Người Thân
Chương 4: Ta Mới Không Lấy Ngươi Làm Chồng
Chương 5: Ai Cũng Thích Bát Quái
Chương 6: Sư Muội Ta Lớn Nhất
Chương 7: Oan Gia Ngõ Hẹp Với Hồng Nhan Họa Thủy
Chương 8: Không Ai Nợ Ai
Chương 9: Khắp Kinh Thành Đều Là Mỹ Nữ
Chương 10: Thành Thân Sẽ Chết Người
Chương 11: Xuất Giá Là Xuất Gia
Chương 12: Sói Thật Đến Đây
Chương 13: Đây Là Mục Tiêu Đã Định
Chương 14: Phẩm Rượu Với Phẩm Người
Chương 15: Ta Sĩ Diện, Không Sai
Chương 16: Nhớ Lại Chuyện Trúng Độc Thê Thảm
Chương 17: Bệnh Đến Như Núi Đổ
Chương 18: Ta Dễ Lắm Sao
Chương 19: Tiền Ơi, Ta Cần Ngươi
Chương 20: Tần Lãng Đào Hôn
Chương 21: Thần Tiên Tỷ Tỷ Thật "thần Tiên"
Chương 22: Yến Diễm Là "ngọc Nữ Thanh Thuần"
Chương 23: Cho Ngươi Một Cơ Hội Chuộc Lỗi
Chương 24: Nữ Tử Báo Thù Mười Năm Không Muộn
Chương 25: Nhiều Người Ở Cùng Một Chỗ Như Vậy
Chương 26: Nàng Là Tiểu Sư Muội Của Ta
Chương 27: Ta Cũng Không Nghĩ Vậy
Chương 28: Vị Hôn Phu Của Nàng Là Lâu Huyên

https://thuviensach.vn

Chương 29: Sao Sau Đó Có Thể Phát Độc
Chương 30: Giải Thích Chính Là Che Dấu
Chương 31: Kiên Quyết Không Đổi Phòng
Chương 32: Đêm Nay Sao Rất Đẹp
Chương 33: Sự Tình Càng Ngày Càng Thái Quá
Chương 34: Diệp Khuynh Thiên Kỳ Thật Không Khuynh Thiên
Chương 35: Lâu Huyên Thật Muốn Thành Thân
Chương 36: Ngọc Điệp Thật Giả
Chương 37: Ta Tự Khen Mình Hay
Chương 38: Ba Năm Trước Đã Xảy Ra Chuyện Gì
Chương 39: Ngươi Cũng Để Ta Đào Hôn Một Lần Đi
Chương 40: Ta Thật Sự Không Phải Diệp Khuynh Thiên
Chương 41: Cảm Giác Như Đã Từng Quen Biết
Chương 42: Quan Hệ Khó Tin
Chương 43: Thệ Huyết Hồng Nhan
Chương 44: Một Mạng Đổi Một Mạng
Chương 45: Bắt Gian Tại Giường
Chương 46: Hồng Hạnh Một Chân Vượt Tường
Chương 47: Một Đêm Trăng Lặn Sao Thưa
Chương 48: Trong Lúc Sống Chết Đó
Chương 49: Quyết Chiến Trên Đỉnh Tường Thành
Chương 50

https://thuviensach.vn

Chương 51 → 100

Chương 51: Họa Càng Ngày Càng Lớn
Chương 52: Gán Ghép Uyên Ương Loạn Xạ
Chương 53: Bọn Ta Chỉ Đùa Giỡn
Chương 54: Ai Cũng Không Được Cầu Tình
Chương 55: Chuyện Vĩ Đại Nhất
Chương 56: Vẽ Râu Châm Chọc
Chương 57: Ta Không Để Yên Cho Các Ngươi
Chương 58: Tô Nhiễm Là Tiểu Nguyệt
Chương 59: Hôn Sự Này Đã Định Rồi
Chương 60: Diệp Khuynh Thiên Bức Hôn
Chương 61: Dù Sao Cũng Chết
Chương 62: Lễ Mừng Thọ Ở Nhạc Phủ
Chương 63: Gặp Lại Thệ Huyết Hồng Nhan
Chương 64: Chọc Gì Không Chọc, Lại Chọc Tổ Ong Vò Vẽ
Chương 65: Thiên Lôi Giáng Xuống
Chương 66: Sợ Tới Mất Hồn
Chương 67: Tài Năng Kinh Người Của Tô Nhiễm
Chương 68: Tằng Tịu Với Nhau Bằng Miệng
Chương 69: Đêm Kinh Hồn Ở Lâu Gia Bảo (P.i
Chương 70: Đêm Kinh Hồn Ở Lâu Gia Bảo (P.ii)
Chương 71: Chân Tướng Của Thệ Huyết Hồng Nhan
Chương 72: Té Xỉu Hoa Lệ
Chương 73: Một Bao Hàn Thạch Tán Gây Chuyện Đẫm Máu
Chương 74: Trẻ Con Không Thể Dạy
Chương 75: Nhưng Quả Thật Có Người Không Sợ Chết
Chương 76: Thục Sơn Nữ Sát Thủ
Chương 77: Hồng Hạnh Tài Ba Vượt Tường
Chương 78: Phiên Ngoại Lương Gia

https://thuviensach.vn

Chương 79: Hào Kiệt Thục Sơn
Chương 80: Phiên Ngoại Đỗ Dao Băng
Chương 81: Đôi Én Bay Trong Mưa Phùn
Chương 82: Hoa Lạc Nơi Nao
Chương 83: Kịch Trường Thục Sơn Bát Quái

https://thuviensach.vn

Chương 1: Trốn Xuống Núi

Cho tới bây giờ, ta còn không thể tin được ta thật sự có dũng khí bỏ nhà trốn đi, thật sự. Tuy hơi sợ hãi vì dũng khí của mình nhưng quyết tâm trốn đi cực kỳ kiên định, còn kiên định hơn tên Tô Kiên của nhị ca.

Về cái tên này của nhị ca, nghe qua giống như "Tô gian", ta từng vô số lần mãnh liệt yêu cầu hắn đổi tên, Tô Kiên sau khi nghe xong nghiêm trang hỏi nếu không thì ta đổi đi. Ta lắc đầu vô cùng kiên định. Giờ ngẫm lại, nếu năm đó ta không nghĩ gì mà đáp ứng hắn, hậu quả sẽ thảm thiết cỡ nào, khó có thể tưởng tượng cảnh thập lục sư huynh mỗi giờ cơm chiều vừa nhai vừa nhịp nhàng kêu ta là "Kiên Kiên" kinh tâm động phách ra sao.

Ta lăn lộn nhiều năm ở Thục Sơn, công phu không học được mấy chiêu, mỗi ngày đều đi chọc cười thiên hạ, thuận tiện còn làm hỏng mấy tiểu đồ đệ mới thu nhận của tứ sư thúc. Quy củ của Thục Sơn thực nghiêm, mỗi ngày đều quy định thời gian luyện công. Mà ta đúng là người nhàn hạ, ỷ vào sự sủng ái của sư nương, không ngại sư nương, sư phụ ngượng ngùng, mất mặt giống ta. Hậu quả là cứ đến thời gian luyện công, ta lôi kéo mấy tiểu sư đệ, tiểu sư muội ra sau núi bắt bướm, hái quả dại.

Thập lục sư huynh phụ trách thông báo giờ cơm cho mọi người, mỗi ngày sẽ đúng giờ đứng ở sau núi, hướng về vách núi đen ngòm, lớn tiếng kêu tên ta. Một tiếng vang khắp sơn cốc, rung động tâm can. Vốn cái tên rất dễ nghe, qua thanh âm ẻo lả phát ra từ cổ họng của thập lục sư huynh liền biến đổi kinh người. Lúc đầu ta lòng đầy căm phẫn, cảm thấy cái tên êm đẹp của mình bị hắn phá hư, sau nghe mãi cũng quen nên xem như chẳng có việc gì.

Mấy năm trôi qua, mỗi khi tiếng thập lục sư huynh đúng giờ kêu tên ta vang trên vách núi, toàn bộ đệ tử Thục Sơn chỉ biết đã đến giờ cơm. Hiện tại ta đi

https://thuviensach.vn

rồi, ta thực lo các sư huynh, sư tỷ có vì vậy mà bỏ qua giờ cơm hay không, vạn nhất ngày nào đó ta về đây lần nữa, nhìn thấy bọn họ thành một đám gầy da bọc xương, thì làm sao cho phải?

Quay đầu nhìn thoáng qua hướng Thục Sơn, ta thật không nỡ. Nếu không phải phụ thân phái người bức ta về nhà thành thân, ta quyết không rời đi. Năm trước khi về nhà nghe mẫu thân nói người đính hôn cùng ta là nhị công tử của Tần tướng quân ở kinh thành, tên ta đã quên, bất quá nghe nói bộ dạng thật cũng được lắm. Ta mới mười sáu tuổi, còn muốn chơi đùa, bảo ta thành thân sinh con sớm vậy sẽ khiến ta thấy cuộc đời thiếu hụt gì đó, tự nhiên sẽ bài xích việc hôn nhân này.

Mới đi một đoạn, ta liền thấy bụng rỗng tuếch, may mắn trước khi đi ta còn nhớ vào bếp trộm vài cái bánh bao, cuối cùng không đến mức rơi vào kết cục chết đói nơi hoang dã. Ta ăn một cái đỡ đói, đợi khí lực khôi phục lại tiếp tục đi.

Không nghĩ ra vì sao phụ thân bắt ta thành thân sớm như vậy. Lúc trước người vất vả cầu thần bái phật mẫu thân mới sinh được một nữ nhi là ta. Có lẽ phong thủy mộ phần Tô gia rất tốt nên trước khi ta chào đời, các phu nhân trong nhà đều có con. Lúc đầu phụ thân cũng thật cao hứng nhưng đến khi Cửu ca Tô Dật ra đời, người bắt đầu lo lắng. Bà nội mỗi ngày đều nhắc nhở bên tai, "Sinh, sinh, chỉ biết sinh, khi nào thì ta mới có thể ẵm cháu gái?". Ta thực không phụ sự mong đợi bức thiết của mọi người ở Tô gia, chào đời vào lúc đó, tự nhiên thành bảo bối của Tô gia.

Muốn biết phụ thân và bà nội sủng ta nhiều thế nào, nói ra, chính ta còn cảm thấy rất muốn xin lỗi các ca ca, bởi vì ta, bọn họ chịu ủy khuất không ít. Tỷ như thất ca Tô Nam, hắn môi hồng răng trắng, còn giống nữ nhi hơn ta, điểm này đặc biệt có thể khiến hắn có ý đồ khi dễ ta.

Nhớ rõ năm ta mười tuổi, vào một ngày tuyết rơi, sáng sớm ta ném một quả cầu tuyết vào trong chăn Tô Nam, khí lạnh làm hắn lăn từ trên giường

https://thuviensach.vn

xuống, hắn thực không khách khí vươn quyền đánh vào đầu ta. Kết quả không đợi hắn đụng vào, tiếng khóc của ta đã làm phụ thân chạy tới. Tô Nam nhìn ta chằm chằm, mắt sáng như đuốc, dáng vẻ của hắn như là hận không thể đánh ta thành một quả cầu tuyết. Ta sợ tới mức chạy nhanh tới phụ thân, trốn sau lưng người.

Tô Nam một mực đoan chắc là ta khi dễ hắn trước, ta cũng thừa nhận thế mà phụ thân vẫn mắng hắn xối xả. Lúc ấy phụ thân mắng như vầy: "Lạnh như thế, Nhiễm Nhiễm sáng sớm ngủ không ngon, chạy tới bỏ cầu tuyết cầu vào chăn ngươi? Muội muội ngươi làm sao có tật xấu đó! Cho dù muội muội ngươi thật sự làm vậy, nhất định là ngươi đã làm gì khiến muội muội không thể không làm, tốt hơn ngươi nên tỉnh táo lại..."

Ta chấn động vì lời phụ thân, không ngờ tư duy người sâu kín như vậy, độc đáo như vậy, khó trách có thể trụ được ở vị trí Tể tướng nhiều năm. Kỳ thật ta rất muốn nói cho phụ thân, sở dĩ ta dậy sớm là vì bị biểu tỷ Lương Gia ở phòng bên cạnh đánh thức, không liên quan gì tới Tô Nam. Mà sở dĩ Lương Gia dậy sớm như vậy, là vì tối hôm qua nàng theo tứ ca Tô Duyên học một bài hát, rất kích động, ngủ không được, sáng sớm đứng ngay trong phòng gào khóc thảm thiết. Ta chủ trương bắt nạt kẻ yếu, không dám làm gì Lương Gia, đành trút giận lên người Tô Nam.

Từ sau sự kiện đó, phụ thân thấy ta ở nhà sớm muộn sẽ bị đám con này của người làm hư, nếu không chính là sẽ bị bọn họ khi dễ. Vì bảo vệ nữ nhi duy nhất của Tô gia, phụ thân trải qua nhiều phen trầm tư suy nghĩ, rốt cục ra một quyết định vô cùng sáng suốt, chính là đưa ta đến Thục Sơn học nghệ phòng thân, thuận tiện bồi dưỡng bản thân. Bởi vì thời điểm mẫu thân sinh ta tuổi tác đã khá lớn, thân thể ta không tốt lắm.

Ta thật ra đặc biệt hưởng thụ cuộc sống tự do tự tại ở Thục Sơn, không giống ở nhà, muốn xuất môn phải phí lời trước phụ thân cả buổi sáng. Sau hai năm ngây người ở Thục Sơn, ta về nhà một thời gian ngắn, phụ thân cho ta thật có thay đổi lớn, lão nhân gia giàn giụa nước mắt hối hận về quyết

https://thuviensach.vn

định trước kia của mình. Nếu nói đám con người có thể làm hư ta, như vậy các sư huynh của ta quả thực đã triệt để hủy diệt ta. Từ nay về sau, phụ thân hoàn toàn từ bỏ ý nghĩ bồi dưỡng ta thành một thục nữ có tri thức, hiểu lễ nghĩa, có lý tưởng to lớn.

Đại khái sợ ta cái gì cũng không biết về sau không gả được cho ai, phụ thân mới định hôn sự cho ta. Tần nhị công tử không nói gì, cũng không nhìn xem người kết hôn với mình là dạng gì, tùy tiện đáp ứng.

Cho dù phải thành thân, ta cũng muốn gả cho một người giống nhị sư huynh. Từ năm mười tuổi đến Thục Sơn, ta đã rung động vì một thân áo trắng đứng múa kiếm ở vách núi của nhị sư huynh. Thế nên từ đó về sau ta đã thầm mến nhị sư huynh. Mà sự thầm mến đó không thành, hoàn toàn là vì nhị sư huynh si mê kiếm thuật, mỗi lần ta liếc mắt đưa tình nhìn hắn đều bị hắn xem nhẹ, ngược lại mọi người đều nghĩ ta thích đại sư huynh.

Đại sư huynh cùng nhị sư huynh quan hệ tốt lắm, không khác gì như hình với bóng, nếu không sớm biết đại sư huynh thích Ngọc Thanh sư tỷ, ta sẽ khẳng định bọn họ là một đôi.

Có một lần tứ sư huynh hỏi ta: "Nhiễm Nhiễm, ta phát hiện một vấn đề thực nghiêm trọng, mỗi lần đại sư huynh luyện kiếm, ngươi như dán mắt trên người hắn, có phải ngươi thích hắn hay không?"

Một lời của tứ sư huynh làm ánh mắt mọi người trực tiếp dồn lên người ta, ánh mắt của sư tỷ Ngọc Thanh nói cho ta biết hôm nay nàng nhất định không làm cơm chiều. Tứ sư huynh nhầm lẫn đem tình ý của ta với nhị sư huynh chuyển sang đại sư huynh thật làm ta tức giận.

Vì chứng minh trong sạch với Ngọc Thanh sư tỷ, ta lập tức trả lời tứ sư huynh: "Ta mới không thích một người lớn tuổi có thể làm cha ta!"

Đại sư huynh nghe xong sắc mặt chuyển hồng, sau đó chuyển trắng, cuối cùng xanh mét, rống lớn với ta: "Ta cũng không tin cha ngươi chín tuổi có

https://thuviensach.vn

thể sinh ra ngươi!"

Ta lúc ấy liền mờ mịt nhớ lại, đại sư huynh tuy nhìn qua thành thục, kỳ thật cũng chỉ lớn hơn ta có chín tuổi.

Đều nói nữ nhân để ý người khác khuyếch đại tuổi tác của mình, thì ra nam nhân cũng rất để ý. Lần đó, ta đắc tội với đại sư huynh, nhân tiện đắc tội Ngọc Thanh sư tỷ nên ta cũng kết thù cùng tứ sư huynh. Từ đó về sau, ta chuyên môn đối nghịch với hắn, phàm là đồ hắn nói tốt ta nói không tốt, phàm là thứ hắn chán ghét đều trở thành bảo vật của ta. Tứ sư huynh có một con ngựa quý hắn đặc biệt yêu thích gọi là Bạt Thiên, bộ dạng rất cao lớn, rất uy mãnh, ta thừa dịp hắn không chú ý mỗi ngày đi xén lông Bạt Thiên.

Vừa nhớ đến Bạt Thiên, ta bỗng nghe phía sau có tiếng vó ngựa. Trong lòng run run, sẽ không tà môn vậy đi, gặp người khác sẽ từ từ nói chuyện, nếu như bị tứ sư huynh bắt gặp, kết cục sẽ bị lôi về Thục Sơn, sau đó bị phụ thân bắt về nhà thành thân. Nghĩ đến đây, ta sợ run cả người.

Tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, cơ hồ sát bên ta, ta không dám nhìn xem, nhẹ nhàng lắc lắc tay áo về phía sau, chỉ nghe ‘oành’ một tiếng, có gì ngã xuống. Trong lòng ta mừng thầm, tứ sư huynh a tứ sư huynh, ngươi công phu lợi hại còn không phải bại trên tay ta. Hôm nay sư muội xin lỗi ngươi, cùng lắm sau này ta không chửi Kinh Hồng Mỹ Nhân Diệp Khuynh Thiên ngươi yêu thích là người quái dị nữa.

Lần này, vì việc trốn đi nên trước khi xuống núi, ta vụng trộm cầm theo một ít độc dược cùng thuốc trân quý của sư nương. Sư nương là con gái nuôi của giáo chủ Ngũ Độc Giáo ở Miêu Cương, mấy thứ người giữ khẳng định cũng không kém phần lợi hại. Ta đã sớm cân nhắc công phu bản thân không được tốt lắm, nếu gặp đối thủ lợi hại sẽ chết thế nào cũng không biết nên chỉ có thể dựa vào chút bảo bối phòng thân này.

https://thuviensach.vn

Vừa rồi ta chỉ hạ mê dược bình thường với tứ sư huynh, nhiều lắm là khiến hắn ngủ vài canh giờ.

Ta xoay người, tim muốn vọt ra khỏi ngực. Người bị ta xuống tay cư nhiên không phải tứ sư huynh!

Không thể không thừa nhận, nam tử đang nằm dưới đất cùng con ngựa kia đều khiến những nam nhân ta từng gặp qua thành trò hề, ngay cả nhị sư huynh ta thầm mến nhiều năm cũng chỉ đáng xách giày cho hắn. Hắn tựa như ngọc thụ chi lan, cả người toát lên khí chất siêu phàm thoát tục tựa thần tiên, không giống người trần mắt thịt. Mỹ nam hạng nhất trong truyền thuyết "Du Long Công Tử" Lâu Huyên gì đó cũng không hơn được hắn.

Du Long Công Tử Lâu Huyên là thiếu bảo chủ Lâu Gia Bảo tiếng tăm lừng lẫy, Lâu quý phi mà đương kim hoàng thượng sủng ái nhất chính là bác ruột của Lâu Huyên. Ta chưa từng gặp Lâu Huyên, bất quá nghe nói hắn bộ dạng anh tuấn tú, ngay cả mỹ nam tử như Phan An, Tống Ngọc thấy hắn đều hổ thẹn, ôm hận mà chết. Bất luận là giang hồ hiệp nữ hay danh môn thiên kim đều sống chết vì hắn. Nữ nhân gọi Lâu Huyên là "Du Long Công Tử", cùng võ lâm đệ nhất mỹ nữ "Kinh Hồng Mỹ Nhân" Diệp Khuynh Thiên thành "Phiên kinh hồng, uyển Du Long".

Vốn ta sẽ không nhàn hạ thoải mái đi hỏi thăm này nọ, chỉ vì Lâu Huyên là vị hôn phu của biểu tỷ duy nhất Lương Gia. Trước kia Lương Gia luôn lải nhải bên tai ta Du Long Công Tử nhà nàng anh tuấn bao nhiêu làm tai ta rất nhanh bị to ra. Ta không khỏi lo lắng cho Du Long Công Tử về sau không biết sẽ bị Lương Gia tra tấn ra sao.

Đừng nói đến tính tình của Lương Gia, từ nhỏ đã không an phận, ta thực hoài nghi các ca ca của ta có phải bị nàng làm hư hay không. Nghe bác nói, lúc Lương Gia còn nằm trong bụng, dượng đã chết, ta cũng thực hoài nghi có phải dượng tìm được thầy tướng số nói hắn biết về sau sẽ sinh một nữ nhi không an phận nên buông tay rời bỏ nhân gian trước hay không. Phụ

https://thuviensach.vn

thân thương muội muội ở Lương gia không người nương tựa, liền mang nàng về tướng phủ, người lại muốn có nữ nhi nên sủng ái Lương Gia có phần kỳ cục.

Phụ thân phòng ngừa rất chu đáo, không những định hôn cho ta, phỏng chừng người cũng sợ Lương Gia gả không được nên đã sớm cấp khối thịt béo Lâu Huyên cho Lương Gia. Nói thật, ta cảm thấy khả năng gả Lương Gia không đi còn lớn hơn ta.

Ta không thể không bội phục tài xem tướng của phụ thân, sao người có thể đoán Lâu Huyên lớn lên thành Du Long Công Tử. Cũng không biết Tần nhị công tử kia lớn lên trông thế nào, hẳn sẽ không kém đi.

Bộ dáng nam tử áo trắng trước mắt này tốt vậy, chỉ mong hắn không phải Lâu Huyên, nếu không Lương Gia sẽ nổi điên với ta.

Ta kéo nam tử áo trắng tới dưới một gốc cây ven đường, không nghĩ hắn thoạt nhìn rất gầy nhưng lại nặng như vậy, vốn ta còn tính thuận tiện kéo luôn con ngựa tới dưới tàng cây mát mẻ, hiện tại ta đành bỏ cuộc.

Ta mệt thở hổn hển, một bên dựa vào cây một bên lau mồ hôi mà thở. Không biết ai hỏi ta: "Ta bị làm sao vậy?"

Ta rất mệt nên tức giận trả lời: "Ta làm sao biết ngươi bị làm sao!"

Nói chưa dứt lời, ta liền hoảng sợ, nam tử áo trắng đột nhiên tỉnh. Không đúng, hắn hắn phải ngủ ít nhất vài canh giờ mới đúng? Chẳng lẽ sư nương đùa ta, mê dược này kỳ thật không lợi hại chút nào?

Nhìn kỹ ta mới phát hiện sự tình không đúng, mặt hắn sao biến thành màu tím. Không phải là...

Ta đào đào trong tay áo, lập tức tâm lạnh nửa phần, quả nhiên dùng sai thuốc. Ta vừa mới cho hắn dùng "Hồi hồn tán", độc dược lợi hại nhất của

https://thuviensach.vn

Ngũ Độc giáo, khắp thiên hạ này chỉ có một lọ, còn hiếm hơn Thiên Sơn Tuyết Liên. Lòng ta đau chết khiếp, đây chính là ta thuốc ta trữ để cùng chết với kẻ địch. Ta đã sớm nghĩ, vạn nhất trên đường gặp đệ nhất cao thủ đánh không chết ta sẽ dùng độc này, ôm cao thủ kia cùng xuống hoàng tuyền, dù thế nào ta cũng phải kéo theo đệm lưng. Tiểu tử này hoàn toàn chiếm tiện nghi rồi. Xem như vận khí hắn rất tốt, vừa ra khỏi cửa đã thưởng thức độc dược độc nhất thiên hạ. Chính là đã hại ta, về sau nếu đụng phải cao thủ ta làm sao bây giờ!

"Xin hỏi..."

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta lập tức giải độc cho ngươi," Ta nói , "Ngươi trước tiên nằm kia một lát, kỳ thật dưới tàng cây rất mát mẻ."

Sư nương đã từng nói Hồi Hồn Tán không có thuốc giải, bình thường người trúng độc sẽ chết sau một canh giờ. Nói vậy, ta chỉ có thể cho hắn nuốt Hoàn Hồn Đan. Hoàn Hồn Đan tên như ý nghĩa, chính là thuốc rất hữu dụng, chỉ cần người kia còn một hơi thở, không có bất ngờ gì xảy ra, đều có thể cứu sống. Ta vốn định giữ để cứu mạng mình, thật hay lại bị hắn chiếm tiện nghi.

Ta đổ chai Hoàn Hồn Đan ra nửa ngày phát hiện chỉ còn một viên. Lúc này mới nhớ tới lần trước tam sư huynh luận võ cùng phái Thanh Thành bị người ta đánh gần chết, sư nương đã cho hắn hết ba viên. Trong số các sư huynh đệ, trừ ta ra, người sư nương hiểu rõ nhất chính là tam sư huynh, nghe nói nàng còn tính gả nữ nhi Dao Băng sư tỷ cho hắn.

Nhìn một viên Hoàn Hồn Đan duy nhất trong tay, ta thực mâu thuẫn, rốt cuộc nên cho hắn hay không. Nếu không cho, hắn lập tức sẽ chết, nếu cho hắn lần sau ta có chuyện gì ta sẽ chết.

"Cô nương ngươi..."

"Đừng nóng vội, ta lập tức cứu ngươi, chờ ta."

https://thuviensach.vn

Từ chối nửa ngày, ta quyết định cất Hoàn Hồn Đan, hắn cùng ta không thân chẳng quen, cho hắn ta chính là đồ ngốc.

Ta nói: "Đúng rồi, hỏi ngươi một chuyện, nhìn bộ dạng ngươi, có phải gọi là Du Long Công Tử không?"

"Ta không phải..."

"Không phải là được. Ta lập tức cứu ngươi, chờ ta."

Chỉ cần hắn không phải là Du Long Công Tử kia, ta cũng không cần lo lắng sẽ bị Lương Gia đánh.

Ta lần mò lấy Tiểu Hắc từ trong tay áo ra, cười thân mật với nam tử trước mặt. Tiểu Hắc là con nhện sư nương cho ta, hơn nữa còn là độc vật rối tinh rối mù. Trước kia nghe sư nương nói Miêu Cương luyện cổ chính là dùng đủ loại độc trùng, rắn rết, nhện thả cùng một chỗ cho chúng cắn nhau, con cuối cùng còn sống là độc nhất, cũng chính là cổ vương. Ta nghe xong rất quan tâm, cầu sư nương nửa ngày người mới đưa Tiểu Hắc cho ta. Nhưng ta thực buồn bực, hai năm nay ta bắt rất nhiều rắn rết cho Tiểu Hắc cắn mà bộ dạng nó vẫn như hồi trước. Đây chỉ có thể nói rõ Tiểu Hắc còn chưa đủ độc, ta phải cho nó ăn cái gì độc hơn mới được.

Nhìn nam nhân trúng Hồi Hồn Tán này, so với chút sâu bọ kia chắc độc hơn nhiều, Tiểu Hắc của ta hút máu độc của hắn sẽ thành cổ vương. Hơn nữa, ta cũng sẽ không hại hắn, Tiểu Hắc giúp hắn hút độc, hắn sẽ không chết. Sư nương đã dạy ta các loại biện pháp giải độc kỳ quái của Ngũ Độc Giáo, một trong số đó chính là, khi độc chưa xâm nhập lục phủ ngũ tạng, dùng sâu hút độc ra nhưng con sâu này phải đủ độc để cam đoan nó sẽ không bị độc chết.

"Cô nương muốn làm gì?" Hắn hỏi ta.

https://thuviensach.vn

Ta nói: "Đương nhiên là giúp ngươi giải độc, vừa rồi nhận sai người nên hại ngươi nửa chết nửa sống nằm ở đây, ngươi đừng vội, ta lập tức cứu ngươi."

Nói xong ta đặt Tiểu Hắc trên người hắn. Có lẽ thật lâu rồi mới được ăn cơm, Tiểu Hắc vừa đụng tới hắn liền cắn rất vui vẻ, tám chân run lên. Nam tử áo trắng đau nhíu mày, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán. Ta nói: "Ngươi kiên nhẫn một chút, rất nhanh sẽ tốt, rất nhanh."

Quả thật rất nhanh, mới trong chốc lát Tiểu Hắc đã dừng lại, ta bắt mạch cho hắn, tựa hồ không có gì đáng ngại, cam đoan ngủ một giấc xong có thể bay nhảy.

"Ta phải đi, ngươi ngủ một giấc sẽ không sao."

Nói xong ta quay người bước đi, vạn nhất hắn tìm ta đòi tiền thuốc men sẽ phiền toái, trên người ta cũng không có bao nhiêu bạc. Nhìn dáng vẻ của hắn hắn là biết chút công phu, nếu ta không mạnh bạo trước, khẳng định ta không phải là đối thủ.

"Chờ một chút."

Xem ra thực ngoài dự kiến ta, chắc hắn muốn mở miệng đòi tiền. Thừa dịp hắn còn chưa nói, ta nhanh miệng: "Ta đã biết, ngươi đang đói bụng phải không, vừa hay ta có hai cái bánh bao, ngươi ăn liền đi."

Áo trắng nam nhân nhìn ta, vẻ mặt xanh xao.

Ta nói: "Không cần cảm tạ, ta là người như vậy, đặc biệt thiện lương."

Nhìn hắn sắc mặt không ổn, ta chỉ đành đưa cái bánh bao cuối cùng cho hắn: "Đây thật là cái cuối cùng, không còn nữa."

Ta đặc biệt không muốn đưa hết bánh cho hắn nhưng dù sao cũng là ta sai trước. Hắn ít nhất qua một canh giờ mới có thể khôi phục thể lực, vạn nhất

https://thuviensach.vn

chết đói liền uổng công ta cứu hắn.

Lúc ta đặt bánh bao trên mình hắn, trong quần áo hắn bỗng lòi ra một vật. Ta vừa cầm đã thấy: "A, đây không phải nguyệt hoa viên sao?"

Nguyệt hoa mỗi rằm mười lăm sẽ nở rộ dưới ánh trăng tròn, mỗi tháng nở một lần, khi nở còn có thể phát ra ánh sáng, xinh đẹp khôn tả. Nghe đồn Kinh Hồng Mỹ Nhân Diệp Khuynh Thiên đặc biệt thích nguyệt hoa, mặc kệ là người công khai mến hay thầm mến đều sẽ thu thập nguyệt hoa viên tặng nàng.

Sở dĩ ta biết rõ là vì tứ sư huynh chính là người thích Diệp Khuynh Thiên thật sự cuồng nhiệt, khắp nơi trong phòng hắn đều là hoa. Bất quá, tất cả hoa tứ sư huynh có đều không phải nguyệt hoa, nói khó nghe chính là hàng giả. Mà trước mắt ta bây giờ mới là cực phẩm chân chính, đi theo sư nương nhiều năm, đối với hoa cỏ linh tinh gì đó ta cũng xem như có chút kiến thức. Xem ra nam tử áo trắng này xác thực đã tốn một phen công phu, nguyệt hoa cực phẩm không dễ tìm.

Bình thường nói nữ nhân xinh đẹp đều như chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn gì đó, khoa trương một chút chính là khuynh quốc khuynh thành. Diệp Khuynh Thiên có thể khuynh thiên thì đẹp bao nhiêu!

Trước kia khi còn giễu cợt tứ sư huynh chỉ tương tư đơn phương, tứ sư huynh liền rống ta: "Một con bé như ngươi thì biết gì, đừng thấy trên đời này nhiều nam nhân, ngươi ở trên đường lớn tùy tiện hỏi bất kỳ ai một chút đều có thể là người tương tư Diệp Khuynh Thiên, cho nên ta tương tư đơn phương người ta cũng không thật đáng buồn."

Hiện tại, ta thật sự tin tứ sư huynh xác thực không thể không bi ai, trước mắt ta chính là nam nhân tùy tiện đụng trên đường, quả nhiên như lời tứ sư huynh, là người tương tư Diệp Khuynh Thiên.

https://thuviensach.vn

Ta còn muốn tán gẫu cùng nam nhân áo trắng thêm vài câu, xa xa lại truyền đến tiếng vó ngựa, lần này hình như không chỉ một người. Ta quăng hoa trên người hắn: "Ta có việc gấp đi trước, ngươi nghỉ ngơi cho tốt, đói bụng thì ăn bánh bao, không hẹn gặp lại!"

"Nhưng là..."

"Đừng bị đói!" Ta bỏ lại một câu, nhanh chạy lấy người.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 2: Nên Đến Vẫn Đến

Đ

i được một đoạn, ta thật sự đói không chịu được. Vừa vặn phía trước có một quán trà, ta dồn khí lực, ba bước thành hai bước chạy qua.

Tiểu nhị nhiệt tình hỏi ta: "Cô nương muốn ăn gì?"

"Trong quán các ngươi có gì?"

"Khoai lang."

Vừa nghe đến hai chữ khoai lang, trong bụng ta đột nhiên nhộn nhạo, ngực nổi lên một trận ghê tởm. Ta thở hổn hển, hỏi: "Còn có gì khác?"

"Còn có cháo hoa."

"Vậy cho một chén cháo hoa, thêm một cái đĩa củ lạc."

Tốc độ tiểu nhị rất mau, trong chốc lát ta đã ăn cháo hoa. Nơi này nấu cháo khá ngon, có vị ngọt tự nhiên. Đầu bếp mới tới ở Thục Sơn tay nghề còn kém xa người này, cháo bọn họ nấu còn trong hơn nước trong hồ sau núi, căn bản không phải cho người ăn.

Lúc ở Thục Sơn, ta cả ngày chơi bời lêu lổng, thích làm chuyện mới mẻ. Có một lần thấy một tạp dịch phòng bếp đến hậu sơn lấy khoai lang, ta bèn đi theo, người nọ cũng yêu nhàn hạ, vừa nghe ta muốn đi, lập tức kích động ném ngay cái cuốc cho ta. Ta lớn như vậy còn chưa từng làm qua việc này, trong lòng thực hưng phấn.

Đến ruộng khoai lang, ta lấy đông một chút, lấy tây một chút, kết quả tất cả các củ đào ra chỉ còn một nửa. Ta không cam lòng, lung tung cuốc, còn xém

https://thuviensach.vn

cuốc trúng chân. Chờ khi tạp dịch kia tới, hắn thiếu chút nữa quỳ trước mặt ta. Một củ bị ta hủy không nói, đằng này tất cả khoai lang đào ra đều không trọn vẹn, không đầy đủ.

Sau khi sư phụ biết liền mắng ta té tát nhưng đó vẫn còn nhẹ. Vì đống khoai lang không nguyên vẹn không dễ cất trữ nên từ ngày ấy toàn bộ đệ tử Thục Sơn một ngày ba bữa đều là khoai lang, cháo khoai lang, bánh khoai lang, khoai nướng, khoai chưng... Ăn đến độ sau này ta nghe đến hai chữ khoai lang đã muốn ói.

Đang ăn, mấy nam tử áo xanh tới ngồi cạnh ta, gõ đầu ta một cái chào hỏi: "A, Nhiễm Nhiễm đang ăn cháo."

"Đúng vậy, ăn cháo," Ta nói, "Các sư huynh cũng ăn một chén đi, đừng khách khí, hôm nay ta mời khách —— ông chủ, cho ba bát cháo hoa."

Nên đến vẫn đến.

Thực đến giờ khắc này, ta ngược lại không sợ hãi, mặt không đổi sắc tiếp tục tán gẫu cùng bọn họ: "Cháo này thực ngon, so với cháo của phòng bếp chúng ta, quả thực ngon chảy nước miếng —— ông chủ, cho thêm ba đĩa lạc."

Bọn họ dường như thương lượng trước rồi, vẫn đứng đó không nhúc nhích nhìn ta ăn, ta thật không muốn đóng tuồng cho người ta thưởng thức, hơn nữa, bộ dáng ăn của ta quả thật không đẹp mặt.

Ta buông đũa, nói: "Có phải sư phụ gọi các ngươi tới bắt ta về không, các ngươi xin hãy thương xót, để ta đi, coi như làm việc thiện tích đức."

Tứ sư huynh đầu tiên không đáp trả, sau nói một câu: "Bà nội ngươi sắp chết."

https://thuviensach.vn

"Bà nội ngươi mới sắp chết," Ta chửi ầm lên, "Mỹ nhân Khuynh Thiên nhà ngươi lập tức sẽ chầu Tây Thiên."

Tứ sư huynh nói: "Ta không lừa ngươi, bà nội ngươi thật sự không khỏe."

"Bà nội ngươi mới không khỏe," Ta mắng xối xả, "Cả nhà ngươi đều không khỏe."

Thất sư huynh thấy không xong, đầy thành ý nói: "Tô Nhiễm, tứ sư huynh không lừa ngươi, cha ngươi phái người tới tìm ngươi, người đó quay về báo ngươi đã ra ngoài, bà nội ngươi nghe xong liền hôn mê, còn không biết có thể chống đỡ được mấy ngày."

"Sao không nói sớm!" Ta vội vàng đứng lên, nhanh chân bỏ chạy.

Lục sư huynh ở sau lớn tiếng kêu: "Đừng chạy, ta đưa ngựa cho ngươi mượn cưỡi."

Ta tổng cảm thấy chuyện này có gì quen quen, trong lòng ngẫm nghĩ, lục sư huynh vừa nói đến ngựa ta lập tức nhớ đến người bị ta hạ dược có bộ dạng rất giống hôn phu của Lương Gia trước đó, ta chỉ giải độc cho hắn mà quên ngựa của hắn. Khó trách khi ta định đi, hắn ấp a ấp úng như có gì muốn nói, còn không phải là muốn ta cứu ngựa của hắn sao.

Con ngựa của hắn nhìn qua rất được, xứng làm tọa kỵ cho hắn, so với Bạt Thiên của tứ sư huynh không kém chút nào. Tứ sư huynh đặc biệt xem ngựa hắn như bảo bối, ta xén một chút lông thôi mà bị hắn theo sau lải nhải cả một ngày. Hiện tại ta độc chết ngựa người ta, hắn còn không giết ta.

Khi ta nói câu không hẹn gặp lại với hắn, chỉ mong thật sự không gặp lại hắn.

Không biết chạy bao lâu, sau khi Mã Ly miệng sùi bọt mép, ta cũng mệt mỏi sùi bọt mép, cuối cùng bình an tới kinh thành.

https://thuviensach.vn

Kinh thành vẫn náo nhiệt, ta đi gần một năm, nơi này một chút cũng không đổi, trên đường vẫn đông người, ngựa của ta không có chỗ nhấc chân. Cưỡi ngựa trên đường nhìn sao cũng không ổn, ta đang định xuống ngựa nhưng đại khái con ngựa này chạy chưa đã ghiền, mặc kệ ta kéo dây cương ra sao nó cũng không dừng lại. Ta một mạch vỗ dưới mông nó, nó hí một tiếng rõ to, đột nhiên giống như nổi điên, chạy trốn. Ta lúc này mới biết sợ, sống chết túm chặt dây cương.

Ta nhắm mắt lại, xem tình huống chắc tránh không xong. Ngay khi ta chuẩn bị ngã xuống, chỉ cảm thấy một trận gió thổi qua, thân thể của ta vững vàng rơi vào một cái ôm ấm áp. Còn chưa kịp mở to mắt, xung quanh vang lên tiếng vỗ tay vô cùng nhiệt liệt, giống như ca tụng một màn anh hùng cứu mỹ nhân. Từ xưa đến nay, chuyện mọi người tối ngày say sưa nói chính là đoạn này.

Đợi khi thấy rõ anh hùng trước mắt là ai, ta bất đắc dĩ thở dài một hơi. Trong nhà nhiều ca ca, sẽ dẫn tới hậu quả là, trên đường tùy tiện đụng một soái ca đều có thể là ca ca của mình.

Nói lại chuyện năm trước, lúc ta về nhà, vừa đúng lúc có hội chùa, tiếng người tiếng động lớn rầm rĩ rất náo nhiệt, đáng tiếc nam nhân chúng ta gặp đều không ai đẹp. Ta và Lương Gia thật vất vả mới thấy một bóng dáng ngọc thụ lâm phong, theo dõi nửa ngày, kết quả phát hiện nam tử ngọc thụ lâm phong không phải ai khác, đúng là Tô Nam.

Tô Nam nghiền ngẫm nhìn ta cười cười: "Con ngựa này rất được."

"Được cái đầu ngươi, ngươi mới càng được!"

"Tốt xấu gì ta cũng cứu ngươi, ngươi đối với ân nhân cứu mạng thế sao?"

Ta căm giận trừng mắt liếc hắn một cái, không trả lời. Một màn hội chùa năm trước tái diễn, Tô Nam này đáng chém ngàn đao, làm ta vỡ mộng bất

https://thuviensach.vn

ngờ gặp gỡ soái ca. Nếu không phải Tô Nam, nói không chừng ta thực mong chờ đó là một nam tử anh tuấn rối tinh rối mù cứu mỹ nhân.

Ta nói: "Tô Nam ngươi thực rảnh rỗi, không có việc gì chạy trên đường làm chi, có phải mơ mộng muốn trên đường bất ngờ gặp gỡ tiểu thư nhà ai, quá hão huyền. Thật sự là thành tật, ngươi đều lớn tuổi còn mơ mộng không thực tế, xấu hổ! Nhìn dáng vẻ của ngươi biết ngay không phải người tốt, tiểu thư nhà ai mắt mù mới có thể coi trọng ngươi, ta thật đau lòng cho ai gả cho ngươi, một đóa hoa tươi cắm trên bãi phân trâu!"

Một hơi nói xong này thiếu chút nữa làm ta không thở nổi, Tô Nam tựa hồ rất thích bị ta mắng, cười hì hì. Hắn nói: "Trí tưởng tượng của ngươi thực phong phú."

Ta nhìn hắn, nổi giận quát: "Bà nội bệnh như vậy ngươi còn không biết xấu hổ ra ngoài chơi đùa, ngươi lớn như vậy cũng không biết hiếu thuận một chút, ta muốn ngươi đâm đầu chết đi."

Tô Nam thực kinh ngạc: "Bà nội bị bệnh? Ai nói bà nội bị bệnh?"

Ta càng kinh ngạc: "Ngươi ngay cả việc bà nội bị bệnh cũng không biết? Thật sự là cháu bất hiếu."

"Bà nội thật sự không bệnh," Tô Nam nói, "Không tin chính ngươi về nhà xem, lão nhân gia còn đang ca hát trong hoa viên."

Phản ứng đầu tiên của ta là, ta đã bị đùa giỡn. Tứ, lục còn có thất sư huynh, bọn họ liên thủ đùa ta.

Nghĩ đến đây ta quay người lên ngựa, Tô Nam hỏi ta: "Ngươi muốn đi đâu?"

"Về lại Thục Sơn," Ta nghiến răng nghiến lợi, "Tìm bọn họ tính sổ, dám đùa giỡn ta!"

https://thuviensach.vn

Tô Nam một phen túm ta xuống ngựa: "Đã trở lại còn về gì, theo ta về nhà."

"Ta không về, buông, buông... Tô Nam ngươi còn đáng ghét hơn Lương Gia..."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 3: Lương Gia Đi Thăm Người Thân

Tô Nam không gạt ta, lão thái thái đang chơi đùa ca hát ở hoa viên, xem người tinh thần chấn hưng mặt mày hồng hào, đâu giống người sắp chết, phỏng chừng sống thêm mười, hai mươi năm đều không thành vấn đề.

Ta trong lòng ân cần thăm hỏi tổ tông mười tám đời của tứ, lục, thất sư huynh mấy chục lần, ngay cả Kinh Hồng Mỹ Nhân tứ sư huynh mê luyến kia cũng không tha. Tô Nam thực may mắn cùng tổ cùng tông với ta, nếu người khác trên đường dám bắt ta về như vậy, ta sẽ đào phần mộ nhà hắn.

Bà nội vừa thấy ta với Tô Nam, nhanh tay ném con chim cho nha hoàn chạy tới, nói: "Tiểu tổ tông của ta, ngươi đã về."

Ta cười khổ, hướng Tô Nam bị xem thường bên cạnh.

"Một năm không gặp, Nhiễm Nhiễm lại cao lên, cũng đẹp hơn. Chậc chậc, thật sự càng nhìn càng cao hứng." Bà nội cười nheo mắt.

Ta nói: "Bà nội, người có mặc kệ thất ca khi dễ ta?"

Bà nội vừa nghe, trở mặt quở trách Tô Nam: "Ngươi lớn như vậy, sao luôn chấp nhặt muội muội, ta sẽ nói cho cha ngươi, xem hắn có dạy dỗ ngươi hay không!"

"Bà nội đừng nghe Tô Nhiễm nói bậy, người không biết nàng thích nhằm vào ta nhất sao?"

"Đang êm đẹp nàng làm sao nhằm vào ngươi, nếu nàng có tật xấu, sao nàng không nhằm vào ta..."

https://thuviensach.vn

Không hổ là mẫu tử, con bà nó, tư tưởng sâu kín hệt như phụ thân, độc đáo như nhau. Ta mừng rỡ cười trộm một bên, Tô Nam trừng mắt liếc ta một cái, ta thực không khách khí trừng lại.

Bà nội nói: "Cha ngươi vào triều còn chưa về, trước theo ta đi gặp mẫu thân đi."

"Dạ."

Nàng xoay người đi trước, theo sau là một đoàn nha hoàn.

Tô Nam tiến đến bên tai ta, thấp giọng cười: "Tiểu muội, ngươi nhận mệnh đi, sớm sinh cho ta một cháu trai, ha ha..."

"A ——— "

Ta chịu không nổi kích thích, tức giận kêu thành tiếng.

Bà nội quay đầu: "Làm sao vậy?"

"Không có gì, không có gì, bà nội người tiếp tục đi thôi." Tô Nam trả lời.

Bà nội hoài nghi nhìn hắn một cái rồi xoay người sang chỗ khác. Nàng nhìn Bát Ca đang ở trong lồng được nha hoàn phía sau mang theo gọi tới gọi lui, ta thấy nó là đang cười nhạo ta, bèn nảy sinh ý tưởng đen tối với Tô Nam. Vì thế nhịn không được xông lên trước, hung hăng rút mấy cọng lông của nó, ném lên người Tô Nam. Bát Ca đau kêu oa oa làm bà nội quay đầu lại.

Lần này không đợi bà nội mở miệng, ta ác nhân cáo trạng trước: "Bà nội, thất ca giận người vừa rồi mắng hắn, hắn nhổ lông Bát Ca của người."

"Cái gì?" Bà nội thấy Tô Nam một thân đầy lông chim, nổi giận mắng lớn, "Ngươi không thể yên một lát, lớn vậy còn gây chuyện, tức chết ta, tức chết ta..."

https://thuviensach.vn

Ta nghe xong cười muốn điên. Tiểu nha hoàn vụng trộm quay đầu liếc ta, không dám nói gì.

Tô Nam kêu oan rõ to: "Bà nội, không phải ta, không phải ta nhổ, là..."

"Bà nội, hắn không định nhổ," Ta nói, "Thất ca nói Bát Ca của người nhiều lông ngứa da."

"Tô Nhiễm ngươi..." Tô Nam đã nghẹn lời.

Bà nội mắng Tô Nam là đồ bất hiếu làm ta hết giận, còn có khoái cảm thù lớn phải trả. Tô Nam đại khái sợ bà nội nói hắn không phải trước mặt mẫu thân nên đến khúc quẹo chỗ hành lang liền đi mất.

Mẫu thân và nhóm di nương vẫn một bộ dáng như trước, gặp mặt mới ba câu liền bảo ta thành thân. Ta có điều không rõ, mặc dù Tô Nhiễm ta không phải là mỹ nữ nghiêng trời giống Diệp Khuynh Thiên nhưng tốt xấu gì cũng là nữ nhi của công chúa Sơ Dương - đệ nhất mỹ nhân kinh thành năm đó, tốt xấu gì cũng là Thục Sơn đệ nhất mỹ nữ, ta không tin đời này gả không được. Xem dáng vẻ sốt ruột của bọn họ, người nào không biết, còn tưởng ta xấu không ai thèm.

Tùy tiện hàn huyên vài câu, ta viện cớ rời đi, một đường thẳng đến phòng Lương Gia.

"Lương Gia, Lương Gia..."

Gõ cửa nửa ngày không người đáp, ta đẩy cửa đi vào, trong phòng rỗng tuếch, không biết nàng lại lêu lổng đâu rồi. Ta thật buồn bực, Lương Gia trở nên ngoan từ khi nào vậy, nàng ở Tô phủ có tiếng "Loạn Thất Giai Nhân", phòng hỗn loạn thê thảm vô cùng, nàng còn không cho nha hoàn dọn dẹp, nếu ai dám dọn nàng sẽ đuổi đi. Nhưng căn phòng trước mắt chỉnh tề kỳ cục, ta thiếu chút nữa nghĩ mình đi nhầm.

https://thuviensach.vn

Vừa vặn nha hoàn thân cận của Lương Gia là Băng Dương từ xa đi tới, ta gọi nàng lại: "Ngươi tới đúng lúc, tiểu thư nhà ngươi đâu?

"Tiểu thư nàng..."

"Nhiễm Nhiễm," Bác gọi ta, "Về khi nào?"

"Vừa về, sao không thấy biểu tỷ, nàng đâu rồi?"

"Ta cũng không biết nàng đi đâu. Mấy ngày trước, ta và mẫu thân ngươi từ ngoài trở về, thấy nàng cầm một túi nặng xuất môn, ta hỏi nàng đi đâu, nàng nói đi thăm người thân. Ta định hỏi nàng đi đâu thăm người thân, nàng không kiên nhẫn nói 'Nói người cũng không biết' rồi đi. Ta nhớ rõ trừ Tô phủ ra, Lương gia chúng ta hình như không còn thân thích." Bác nhíu mày, tràn đầy nghi hoặc, "Gia nhi thăm người thân nào chứ?"

Ta cười trộm, cũng chỉ có bác tin chuyện ma quỷ của Lương Gia, nàng không phải thăm người thân, khẳng định rảnh rỗi nhàm chán xuất môn đi chơi.

Ta đang tính mở miệng, đại ca Tô Tuấn đột nhiên xông ra: "Bác, lời Gia Gia nói người cũng tin sao, nàng không phải thăm người thân, là vì bị người ta từ hôn, trong lòng không thoải mái nên xuất môn trốn vài ngày."

Không thể nào, Lương Gia bị kẻ gọi là Du Long Công Tử từ hôn? Ta liếc Tô Tuấn một cái: "Thật hay giả, đại ca ngươi đã có nữ nhi sao còn nhàm chán như vậy, không có việc gì đừng nói láo, cẩn thận Lương Gia chém ngươi."

Tô Tuấn cười cười: "Ta đã có con, không giống tiểu cô nương hay đùa giỡn như ngươi, ta đều nói thật, không tin ngươi hỏi bác."

Ta nhìn sang bác thấy sắc mặt không tốt lắm: "Gia Nhi đúng là bị Lâu công tử từ hôn nhưng mấy ngày nay nàng thực bình thường, còn nói từ hôn chính

https://thuviensach.vn

hợp tâm ý gì đó. Ta và cha ngươi vốn định an ủi nàng, thấy nàng vậy cũng an tâm. Nha đầu kia nói đi là đi sao?"

Ta nói: "Nếu không, ta giúp ngươi tìm nàng về?"

"Ngươi cũng đừng tự ý," Tô Tuấn nói, "Đừng cho ta không biết trong lòng ngươi nghĩ gì, ngươi không muốn thành thân nên tìm cớ trốn đi."

"Sao Nhiễm Nhiễm, ngươi cũng..." Bác nhìn ta.

Ta hoàn toàn tắt thở, Tô Tuấn vẫn là khắc tinh của ta, cưới vợ sinh con xong vẫn khắc ta. Ta mếu máo, không nói lời nào.

Tiểu chất nữ của ta Tô Nhị, con gái của Tô Tuấn, nghiêng ngả lảo đảo chạy tới: "Phụ thân, Nhị Nhị muốn chơi diều, người dẫn ta đi thôi —— a, bác nhỏ đã về, bác nhỏ đi chơi cùng Nhị Nhị không?"

"Không được," Ta nói, "Bác nhỏ bề bộn nhiều việc, ngươi mau đưa phụ thân không hiểu chuyện của ngươi đi đi."

Tô Nhị chớp chớp mắt với ta, không hiểu ta có ý tứ gì. Tô Tuấn bất đắc dĩ lắc đầu, kéo tay Tô Nhị nói: "Chúng ta đi thôi, tìm mẫu thân con cùng chơi diều. Bác nhỏ của con phải thành thân, rất kích động nên đầu óc cần thanh tỉnh, đừng để ý đến nàng."

Tô Nhị cũng không rõ ý tứ cha nàng, đi vài bước rồi còn không quên quay đầu nhìn ta.

Ta rất đắc ý, hướng Tô Tuấn kêu: "Nhị Nhị là một tiểu hài tử sáu tuổi sao biết cái gì gọi là thành thân, ngươi mới phải tỉnh."

Tô Nhị không biết sợ kêu to: "Ta đã biết, bác nhỏ phải thành thân, Nhị Nhị lập tức có tiểu đệ đệ chơi chung."

Tô Tuấn cười to.

https://thuviensach.vn

"Cười cái gì, không cho cười! Ai nói ta gả đi sẽ sinh tiểu đệ đệ, sao không nói ta sinh tiểu muội muội, hơn nữa, ta sinh tiểu đệ đệ cho ngươi đùa sao, ta..." Nói được một nửa, ta ý thức tự mình nói sai, vội vàng dừng lại, rống lên, "Tô Tuấn, ngươi dạy dỗ nữ nhi cho tốt!"

Tô Tuấn còn cười lớn hơn, vừa cười vừa đi mất. Ta quay đầu thấy trên mặt bác cũng mang theo ý cười, thấy ta nhìn, nàng vội vàng nín nhịn: "Nhiễm Nhiễm ngươi cũng đừng chấp nhặt tiểu hài tử, trước về phòng nghỉ ngơi một chút, dọc đường vất vả. Trong chốc lát, cha ngươi sẽ về."

Ta nói: "Người không lo cho biểu tỷ?"

"Gia Nhi có thể xảy ra chuyện gì," Bác thật rất yên tâm, "Nói không chừng ngày nào đó chơi chán sẽ về."

Đây rốt cuộc là mẹ con kiểu gì!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 4: Ta Mới Không Lấy Ngươi Làm Chồng

Một đám người cùng ngồi uống trà.

Không biết ai tặng phụ thân một bao trà cực phẩm, phụ thân là người thích uống trà, tâm tình phá lệ tốt lên, người nâng chung trà uống một ngụm, bộ dáng thực hưởng thụ. Phụ thân nói: "Nhiễm Nhiễm, Tần nhị công tử là người văn võ toàn tài, bao nhiêu tiểu thư khuê các khắp kinh thành đều mong gả cho hắn, ngươi phải biết chừng mực."

Ta không tình nguyện: "Ai thích gả cho hắn thì gả đi, ta không hiếm lạ."

"Nói cũng không thể nói như vậy," Sắc mặt phụ thân hơi mất vui, tiếp tục kiên nhẫn giảng đạo với ta, "Ngươi đã không còn nhỏ, nữ nhi trưởng thành phải thành thân, hôn nhân vốn chính là..."

"Hôn nhân vốn chính là cha mẹ chi mệnh, lời đã thốt ra khỏi miệng, làm nữ tử nên nghe cha mẹ an bài... Có phải không phụ thân? Người đã nói bao nhiêu lần, ta nhắm mắt cũng có thể đọc làu làu."

Tô Nam hạ mày, hỏi ta: "Ngươi đọc làu làu với ngươi nhắm mắt lại có quan hệ gì? Chẳng lẽ trợn tròn mắt sẽ không đọc được?"

"Tô Nam, ngươi câm miệng cho ta, không nói cũng không ai bảo ngươi câm điếc!"

Ta nói: "Phụ thân, tuy ta không tính là khuynh quốc khuynh thành nhưng cũng không xấu, người không phải sợ ta gả không được chứ? Có thời gian, người nên quan tâm biểu tỷ, ta thật lo cho tương lai của nàng."

https://thuviensach.vn

"Chuyện Gia Nhi ta tự khắc biết tính toán, ngươi lo chuyện mình đi. Tóm lại việc hôn nhân đã định như vậy rồi, ta biết nha đầu ngươi nhiều mưu ma chước quỷ, lần này ngươi đừng nháo loạn, an phận ở nhà chờ thành thân đi."

Ta thở phì phì đứng lên, xoay người bỏ chạy.

Phụ thân ở sau kêu: "Ngươi đi đâu, trở về cho ta."

Ta cũng không quay đầu lại, nói: "Người có ba cái gấp."

"Sao ta sinh ra một nữ nhi như vậy chứ!" Phụ thân cảm thán.

Còn không tới cổng chính, từ xa ta thấy có người đang đến, đây là lần đầu tiên ta gặp mặt Tần Lãng.

Hắn lẳng lặng xuyên qua Đào Lâm Viện, hoa rơi trên đầu hắn, trên vai, trên áo... Ánh mắt hắn trông thật đẹp, không gợn sóng, không sợ hãi, gương mặt góc cạnh rõ ràng, không nhìn ra biểu tình gì.

Gần đây xảy ra chuyện gì, sao ta liên tiếp bất ngờ gặp gỡ soái ca, thầy tướng số còn chưa nói năm nay ta có mệnh đào hoa.

Sửng sốt hồi lâu, ta còn chưa phản ứng, tam ca Tô Quýnh vội vàng từ trong phòng đi ra, ôm quyền kêu một tiếng "Tần huynh", ta mới biết nam nhân trước mắt này chính là Tần Lãng - vị hôn phu văn võ song toàn trong truyền thuyết của ta. Ta không rõ lúc này hắn đến xem náo nhiệt gì, ta chỉ khẳng định còn ở lại sẽ không xong.

Quả nhiên, Tô Nam vừa nghe Tần Lãng đến, lập tức đi tới chen vào nói: "Ngọn gió nào đưa Tần huynh tới đây, mau vào trong."

Xem bộ dáng nhiệt tình của hắn còn khiến ta tưởng Tần Lãng mới là vị hôn phu của hắn, ta hung hăng chửi hắn một phen, nhỏ giọng nói thầm: "Là gió

https://thuviensach.vn

điên."

"Gì? Tô Nhiễm ngươi nói gì?" Tô Quýnh hỏi ta.

Ta chỉ chỉ Tô Nam, thành thực trả lời: "Hắn không phải hỏi gió nào đưa người ta tới sao, ta nghĩ là gió điên."

"Ha ha..." Tô Quýnh xanh mặt, vội vàng giải thích với Tần Lãng, "Muội muội ta hay nói đùa, Tần huynh đừng để ý."

Tần Lãng hơi hơi vuốt cằm, không nói gì, ta thầm cân nhắc, chẳng lẽ hắn thật câm điếc?

Không đợi ta nghĩ xong, Tô Nam túm ta vào nhà, ta biết đây là thời buổi rối loạn, à không, là mùa xuân nhiều chuyện.

Phụ thân bày ra tư thế đón con rể, nhiệt tình đến kỳ cục. Hắn hỏi một câu, Tần Lãng đáp một câu, ta mới biết thì ra Tần Lãng không câm điếc, bất quá hắn là đầu gỗ. Phụ thân bác đại tinh thâm nói chuyện không đâu, huynh đệ Tô gia cũng tham dự, một đám người chơi trò vấn đáp không biết trời trăng.

Ta thật sự không giả ngốc nổi nữa, cảm giác không còn chuyện gì, đứng lên định đi.

Tô Kiên hỏi ta: "Nhiễm Nhiễm ngươi vừa ngồi đã muốn đi?"

"Người có ba cái gấp."

Tô Nam ra giọng lão đại: "Ngươi không phải mới vừa gấp sao, sao lại đi?"

Ta phát hỏa: "Xin ngươi đừng kém trí vậy được không, ta vừa rồi gấp thật, cũng không biết người nào đáng chém ngàn kéo ta vào cho bằng được, làm người không phúc hậu sẽ bị sét đánh. Trên trời có người đang nhìn xuống, xuất môn nhớ trốn!"

https://thuviensach.vn

"Thôi, ngươi chạy nhanh đi, đi nhanh về nhanh."

Còn trở về ta chính là heo, ta khờ sao!

Tô Nam vĩnh viễn không phải là đối thủ của Tô Nhiễm, đây là đạo lý mãi mãi không thay đổi, giống như Tô Nhiễm vĩnh viễn không phải là đối thủ của Tô Tuấn. Quả thật vỏ quýt dày có móng tay nhọn!

Ta vui vẻ chạy đến hậu viên.

Từ xa đã thấy các phu nhân thướt tha trong đình bên hồ, ta vội vàng trốn. Tô phủ lớn vậy, ta không tin mình tìm không ra một chỗ thanh tĩnh.

Ta ngồi trên đá thở dài, vừa chà đạp cánh hoa hồng trong tay. Đây vốn là một phong cảnh hữu tình dào dạt như tranh, ánh mặt trời chói chang, sáng lạn mà vì sao ta toàn gặp chuyện không hay. Vì sao có người từ chối Lương Gia mà không có ai từ chối ta? Nhưng bị từ hôn cũng không tốt đẹp gì, ta đã sớm dứt ý niệm này trong đầu.

Thoáng cảm thấy sau lưng có người, tuy người nọ biết võ nhưng tốt xấu gì ta cũng đã lăn lộn ở Thục Sơn nhiều năm, ít nhất thính lực không kém. Ta tưởng phụ thân phái Tô Nam tới bắt ta về, đầu cũng lười quay lại, mất kiên nhẫn nói: "Ngươi có yên hay không, để ta một mình thanh tĩnh một chút ngươi sẽ chết sao!"

Không ai trả lời.

Ta nghi Tô Nam đổi tính, không biết cãi lại. Quay đầu lại thấy gương mặt lạnh như băng ngàn năm không đổi kia của Tần Lãng, giống như ta thiếu hắn ba trăm lượng bạc.

Ta còn đang hóa đá, chưa biết nói gì để không khí bớt căng thẳng, Tần Lãng ngồi xuống cạnh ta, thản nhiên nói: "Ta sẽ không cưới ngươi, mong Tô tiểu thư sớm bỏ ý định."

https://thuviensach.vn

Ta vẫn đang hóa đá chưa tỉnh hồn, Tần Lãng đã vỗ mông chạy mất. Nhìn bóng dáng hắn, ta từ dưới đất nhảy dựng lên, nghiến răng nghiến lợi lớn tiếng mắng Tần Lãng. Có gì đặc biệt hơn người, mặt đẹp có thể làm cơm ăn sao, có ngươi mới là loại mỗi ngày không ăn cơm, soi gương chảy nước miếng, ta xem ngươi còn không đói chết! Nói ta sớm bỏ ý định gì chứ, ta mới không muốn gả cho ngươi!

Những lời này chỉ có thể giữ trong lòng, ta cũng không dám bắt chước đàn bà chanh chua chống nạnh chửi ầm, nơi này không phải Thục Sơn, nếu để nha hoàn không sợ chết nào nghe thấy, mách với phụ thân, ta chết thế nào cũng không hay. Phụ thân kị nhất là ta ăn nói thô tục.

"Nhiễm Nhiễm, sao ngươi ở đây một mình?" Mẫu thân đã tới, "Ta vừa rồi ở xa thấy ngươi cùng Tần nhị công tử, như thế nào, hắn đi rồi?"

Ta nói: "Dạ, đi rồi."

Bác cũng bước lại hỏi ta: "Ngươi thấy Tần nhị công tử này thế nào, hợp hay không hợp ý?"

Ta suy nghĩ khổ sở, thật lâu sau trả lời: "Đúng vậy, là người rất thành thực."

Mẫu thân với bác vì câu "Đúng vậy" kia âm thầm vui mừng, phỏng chừng đang lo liệu hôn nhân này trong lòng. Bọn họ sẽ không hiểu câu "Rất thành thực" là gì. Ta cũng mặc kệ, tiếp tục tàn phá đóa hoa hồng trong tay.

Bác thấy ta không nói, lại hỏi ta: "Nhiễm Nhiễm, ngươi nghĩ gì đó?"Ta nói: "Ta nghĩ, có phải ta cũng có thể đi thăm người thân hay không?"

"Gì?" Bác mờ mịt, "Thăm người thân? Lương Gia còn chưa về, ngươi lại đi thăm người thân?"

Ta hít sâu một hơi, xoay người bỏ chạy. Khác biệt, khác biệt a!

https://thuviensach.vn

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 5: Ai Cũng Thích Bát Quái

Dạo ở hoa viên một vòng, ta càng nghĩ càng giận, hắn là ai chứ! Ỷ mình là con đại tướng quân, diện mạo không tệ thì lên mặt với ta! Ta là nữ nhi của công chúa, là cháu gái của đương kim hoàng thượng!

Không nên, không nên, cơn giận này phải giấu, nếu không ta còn mất mặt cỡ nào. Nếu để bọn Tô Nam biết, sẽ cười bể bụng mới thôi. Lương Gia bị từ hôn, bọn họ không dám giễu cợt vì Lương Gia bá đạo không ai dám trêu chọc. Còn ta, aizz...

Thở dài một tiếng, ta trầm tư suy nghĩ giải pháp. Theo thái độ của Tần Lãng, đánh chết hắn cũng không cưới ta, đây vốn cũng không phải chuyện xấu, rất hợp ý ta. Nhưng ngẫm lại kết cục của Lương Gia, chỉ sợ mặt dày như vách tường cỡ Lương Gia bị từ hôn còn trốn biệt không dám gặp người, lỡ như Tần Lãng từ hôn với ta, ta nên làm gì bây giờ.

Về lại Thục Sơn?

Coi như hết, ta tình nguyện ở nhà còn tốt hơn, các sư huynh ta kiếp trước giống như chưa từng bát quái, chuyện nghi ngờ ta thích đại sư huynh khiến bọn họ chê cười ước chừng một tháng lẻ một ngày, may mắn tam sư huynh bị người phái Thanh Thành đánh mới khiến bọn họ thôi đi, bằng không ta chắc đã chết đuối bởi nước miếng của bọn họ.

Ta bẻ một cành liễu ven hồ, vừa đi vừa quất, nhìn thấy hoa hồng ta liền quất mấy roi. Ai bảo nó kiều diễm sáng lạn ngay lúc bổn tiểu thư tâm tình không tốt, không phải cố ý muốn ăn đòn sao!

https://thuviensach.vn

Đi đến sau hòn giả sơn, ta nghe thấy hai tiểu nha hoàn say sưa bát quái, xem ra nam nữ già trẻ ai cũng thích bát quái. Cẩn thận lắng nghe, không ngờ nhân vật chính là ta với Lương Gia. Lòng hiếu kỳ càng tăng, ta ngồi xổm xuống nghe tiếp. Ta thề ta không cố ý đào tường nghe lén, vừa vặn lúc các nàng đang nói thì bị ta bắt gặp thôi. Đúng vậy. Ta yên tâm, thoải mái an ủi bản thân.

"Cẩm Phương tỷ tỷ, ngươi có nghe không, Tần nhị công tử dường như không thích thập tiểu thư chút nào, hắn còn nói sẽ khiến thập tiểu thư từ bỏ ý định với hắn."

Nha hoàn tên Cẩm Phương nói: "Sao lại không nghe, tiếng Tần nhị công tử rất lớn, không chỉ chúng ta mà cả đám nha hoàn đều nghe được. Thập tiểu thư cũng thật đáng thương, dung mạo xinh đẹp, thân phận cao quý, ta không hiểu vì sao Tần nhị công tử không thích nàng."

"Thập tiểu thư cùng biểu tiểu thư quan hệ rất tốt, không ngờ gặp chuyện cũng giống nhau. Chuyện gì đang xảy ra trong Tô phủ vậy chứ, biểu tiểu thư vừa mới bị từ hôn đã đến lượt thập tiểu thư."

"Suỵt! Đừng nói lung tung, nếu để lão gia nghe thấy sẽ rất thảm. Thân phận thập tiểu thư là gì, nàng là cháu của đương kim hoàng thượng, cho dù Tần nhị công tử có ý này cũng không có dũng khí."

"Cũng đúng, ta nghe bác ta trong cung nói, thái hậu rất thương công chúa Sơ Dương, cũng chính là chủ mẫu Tô gia chúng ta! Nói vậy, đối với thập tiểu thư cũng sẽ không kém. Tần nhị công tử nếu định từ hôn, sợ là Tần đại tướng quân cha hắn cũng sẽ không đồng ý."

"Ừ, ta cũng nghĩ vậy. Du Long Công Tử dám từ hôn biểu tiểu thư, đó là vì bác hắn là người hoàng thượng sủng ái. Đúng rồi, ta còn nghe nói, Du Long Công Tử đã có ý trung nhân, hắn thích người nổi danh cùng mình là Kinh Hồng Mỹ Nhân Diệp Khuynh Thiên."

https://thuviensach.vn

"Ta cũng nghe vậy, tuy ta thấy bất công vì biểu tiểu thư bị tổn thương nhưng nói sao thì bọn họ một Du Long Công Tử, một Kinh Hồng Mỹ Nhân thật xứng đôi."

"Không biết Kinh Hồng Mỹ Nhân kia đẹp đến mức nào mà có nhiều người điên cuồng vì nàng. Ta nghĩ thập tiểu thư cùng biểu tiểu thư đã đủ đẹp, chẳng lẽ Diệp Khuynh Thiên còn đẹp hơn?"

"Diệp Khuynh Thiên là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, hắn là đẹp hơn một chút."

Tứ sư huynh không phải nói Diệp Khuynh Thiên là võ lâm đệ nhất mỹ nữ sao? Sao lại thành thiên hạ đệ nhất? Ai, ta không thể không phục, lực lượng bát quái to lớn dường nào.

Vừa mới nghĩ, ta không cẩn thận đạp trúng gì đó, chỉ nghe thấy răng rắc một tiếng, hai nha hoàn bát quái cảnh giác hô: "Ai đó?"

Có lẽ là có tật giật mình, ta theo bản năng tính tránh, chân còn chưa nhấc lên đã bị các nàng bắt gặp. Tiểu nha hoàn chắc không ngờ đó là nhân vật trung tâm vừa bát quái lúc nãy, trợn tròn mắt. Ta cũng rất xấu hổ, đường đường tiểu thư tướng phủ trốn ở đây nghe lén nha hoàn, thật không còn gì để nói.

Ta pha trò: "Ha ha... Ta mỏi chân, ngồi đây nghỉ ngơi một chút, ha ha."

Hai nha hoàn nhìn ta, ta nhìn ngươi, ta cười đến sái quai hàm mà các nàng vẫn tỏ vẻ không tin ta thật sự trật chân. Nha hoàn lớn hơn thông minh chạy nhanh về phía ta khom người: "Thập tiểu thư, ta dìu người về phòng —— Huệ Nghi ngươi nhanh đi tìm đại phu."

"Không cần, không cần, ta đi một chút là tốt rồi."

https://thuviensach.vn

Nói xong ta xoay chân, đương nhiên giả bộ xoay chân, khập khiễng tránh ra.

Trước đó không lâu, thất sư huynh so kiếm cùng người ta không cẩn thận bị trật chân, chúng ta còn cười hắn đi đứng khó coi, không ngờ sớm bị báo ứng như vậy. Ta no cơm rửng mỡ, rõ ràng đang khỏe mạnh lại giả què cho nha hoàn xem, đây là đạo lý gì chứ.

"Tô Nhiễm, ngươi bị chó cắn ?" Tô Nam không sợ chết nhào đến.

Ta hoảng sợ, mắng to: "Ngươi mới bị chó cắn, ngươi còn bị heo cắn!"

Tô Nam sờ cằm, hứng thú nhìn chân ta chằm chằm: "Trước kia sao ta không phát hiện ngươi có năng khiếu giả què."

"Ngươi cút đi, chân ta rất tốt, ngươi đừng đắc ý."

Vì chứng minh chân ta quả thật tốt, ta còn nhảy vài cái cho hắn xem, nhảy xong quay đầu bước đi, đi như bay, chỉ chừa lại cho hắn một bóng dáng hoa lệ.

Phía sau truyền đến âm thanh nhỏ xíu của tiểu nha hoàn: "Thập tiểu thư không phải trật chân sao, sao liền khỏe lại?"

"Đúng vậy, không hổ là biết võ công, không giống chúng ta."

Bị Tô Nam chọc ghẹo, hơn nữa bị một câu "Mong rằng Tô tiểu thư sớm bỏ ý định" kia của Tần Lãng khiến ta thực khó chịu, thở phì phì chạy ào ra cửa chính.

Mới vừa đến tiền viện, phụ thân gọi ta lại: "Nhiễm Nhiễm, ngươi đi đâu?"

"Đi chơi."

https://thuviensach.vn

"Đường đường thiên kim tướng phủ, cả ngày chạy loạn bên ngoài, còn ra thể thống gì."

"Phụ thân xin hãy thương xót ta, ta sắp thành thân mất tự do, người đừng cản trở ta nữa được không?"

Ta nhanh như chớp chạy ra cửa, rất xa còn nghe tiếng phụ thân thở dài, bất lực với nữ nhi như ta. Người nên cảm thấy may mắn, so với Lương Gia, ta thấy mình quả thực chính là thục nữ trong thục nữ, ngẫm lại hình dáng kiêu ngạo của Lương Gia, chậc chậc, ta thực đau lòng thay bác.

Cũng không biết Lương Gia hiện tại thế nào, có bị ai khi dễ hay không, ăn ngon không, ngủ được không. Nàng không giống ta, ở Thục Sơn hoang dã, da thô thịt dày, chịu chút khổ cũng không sao. Tốt xấu gì nàng cũng là thiên kim tiểu thư ở tướng phủ, từ nhỏ không rời nhà, còn bị phụ thân cùng bác quản chặt. Nàng ở nhà kiêu ngạo một chút không sao, mọi người đều nhường nàng. Ta chỉ sợ nàng ra ngoài sẽ chịu thiệt, trên mặt lại không viết mấy chữ tiểu thư tướng phủ to đùng, người ta cũng sẽ không vì dung mạo xinh đẹp mà thương hoa tiếc ngọc. Lỡ như...

Ta không dám nghĩ nữa. Coi như hết, ta hiện tại là bồ tát qua sông tự thân khó bảo toàn, dù Lương Gia thực có chuyện ta cũng bất lực, cùng lắm thì thay nàng thắp thêm vài nén nhang. Ai, tự cầu phúc đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 6: Sư Muội Ta Lớn Nhất

Ra khỏi tướng phủ không xa chính là phố xá sầm uất, ta nhàn rỗi đi bộ khắp nơi. Vốn cũng không có việc cần xuất môn nhưng ngại trong nhà buồn bã, muốn ra ngoài hít thở không khí. Trước kia ở Thục Sơn thâm sơn cùng cốc, ta còn cùng cửu sư huynh vụng trộm xuống núi dạo chợ, hiện tại về tới kinh thành, muốn ta an phận ở nhà chờ thành thân là chuyện không thể.

Mới nghĩ đến cửu sư huynh, mắt ta sáng ngời. Sao ta không nghĩ tới cửu sư huynh, hiện tại không phải hắn đang ở kinh thành sao, ta có thể tìm hắn đi chơi. Ta hưng phấn hừng hực cố nhớ nhà cửu sư huynh rồi đi.

Cửu sư huynh là tam thiếu gia của Nhạc gia, là thủ phủ ở kinh thành, nếu là thủ phủ, đương nhiên nhà hắn có thật nhiều tiền. Hắn từng kể với ta, công việc làm ăn nhà bọn họ là kinh doanh tơ lụa, khách sạn, tửu lâu, phàm là chuyện liên quan đến tiền bạc đều dính dáng đến nhà bọn họ. Ta cũng nghe Tô Kiên nói tài lực Nhạc gia rất lớn mạnh, hiệu buôn trải rộng cả nước, kinh thành có hơn phân nửa sản nghiệp là của bọn họ, người trên quan trường làm ăn với Nhạc gia cũng không ít.

Về phần Tô Kiên vì sao lại rành chuyện Nhạc gia như vậy, ha ha, đó là bởi vì phu nhân Nhạc Tâm Nhiên của hắn đúng là Nhạc gia nhị tiểu thư, cũng chính là nhị tỷ của cửu sư huynh. Lúc ấy cửu sư huynh biết chuyện này còn luôn miệng nói đó là duyên phận. Ta không thèm nể mặt hắn, rống lên: "Cút, đó là duyên phận của nhị ca ta với nhị tỷ ngươi, liên quan gì đến chúng ta. Nếu ngươi thật muốn bàn chuyện duyên phận với ta, ta cũng không ngại, đưa bạc trước đã."

Cửu sư huynh thấy ta đột nhiên cười sáng lạn như vậy, không khỏi run rẩy, hắn nói: "Tô Nhiễm, nhà ngươi cũng không nghèo, ta không hiểu vì sao cứ

https://thuviensach.vn

nhắc đến bạc là ngươi sáng mắt?"

Ta nói: "Ngươi biết gì, có vài thứ càng nhiều càng tốt, tỷ như bạc!"

Khi đó ta và cửu sư huynh vì thảo luận chuyện tiền bạc còn xém ầm ỹ, thật sự năm tháng như thoi đưa, nhoáng cái đã là chuyện một năm trước.

Ta từng ngạc nhiên hỏi cửu sư huynh vì sao cha hắn đưa hắn đến Thục Sơn học công phu, nhà bọn họ là làm ăn buôn bán, lý ra nên để hắn học gảy bàn tính mới phải, cùng lắm là binh pháp gì đó vì thương trường như chiến trường. Nhạc đại tài chủ phỏng chừng lắm tiền, mỗi ngày vì xem sổ sách thiếu tỉnh táo, dám đưa con lên Thục Sơn cực kỳ xa với mấy chỗ kiếm tiền kia, hơn nữa một hơi tới mười năm. Thật sự là no cơm rửng mỡ.

Đi một vòng lớn, ta bỗng phát hiện mình lạc đường, đối với một ngươi mê ra ngoài như ta thì chuyện ấy thật bất ngờ, tốt xấu gì cũng là nơi Tô Nhiễm ta chơi bời từ nhỏ đến giờ. Năm trước ta và cửu sư huynh cùng nhau về nhà uống rượu mừng của Tô Kiên với Nhạc Tâm Nhiên, ta còn qua Nhạc phủ, ta nhớ rõ không đi nhầm đường nhưng tìm mãi không thấy Nhạc phủ trong ấn tượng.

Ta hỏi một người qua đường: "Ngươi có biết Nhạc phủ ở đâu không, chính là Nhạc phủ thủ phủ kinh thành?"

Người nọ tay chân chỉ trỏ, ta hận không thể tự bóp chết mình, khó trách ta đi hơn nửa ngày không tìm được, thì ra là ở hướng ngược lại. Nhạc phủ ở thành đông, ta lại hướng thành tây. Đi thêm chút nữa chắc ta có thể trực tiếp nhảy xuống sông đào bảo vệ thành.

Lại đi thêm một đoạn đường dài nữa, thật vất vả mới thấy cửa chính của Nhạc phủ, ta lau mồ hôi trên trán, cuối cùng cũng đến.

Không hổ là thủ phủ kinh thành, thật khí khái, ngay cả đôi sư tử đá ở cửa cũng lớn hơn nhà người thường nhiều, năm trước lúc đến đến đây sao ta

https://thuviensach.vn

không phát hiện ra. Phỏng chừng lúc đó đang mải chơi.

Ta kéo cửa gõ gõ. Không ngờ hạ nhân nhà có tiền thông minh hơn người thường, ta vừa gõ hai tiếng cửa đã mở ra. Gã sai vặt áo xanh khom người hỏi ta: "Xin hỏi cô nương tìm ai?"

"Ta tìm cửu sư huynh của ta, ta đã quên tên, gọi là Nhạc gì đó..." Ta nghĩ nửa ngày vẫn không nghĩ ra, ngượng ngùng cười cười, "Ta thực đã quên, tóm lại hắn họ Nhạc."

Gã sai vặt áo xanh nhìn ta, sắc mặt là lạ.

Ta nóng nảy: "Ngươi còn không mau đi gọi tam thiếu gia nhà ngươi ra đây."

Gã sai vặt áo xanh mất kiên nhẫn: "Tam thiếu gia nhà ta không phải muốn gặp là gặp, cô nương ăn mặc rất chỉn chu, không giống người đầu óc có vấn đề."

"Đầu óc ngươi mới có vấn đề! Đầu óc ngươi so với óc heo còn giống óc heo hơn!"

"..."

Ta nổi trận lôi đình, hoàn toàn không để ý hình tượng thục nữ, hung dữ mắng hắn. Quả nhiên là kẻ có tiền, ngay cả một tên trông cửa cũng kiêu ngạo như vậy, thật tức chết ta.

Gã sai vặt làm sao là đối thủ của ta, bị mắng vài câu liền lắp bắp hổn hển, nghẹn họng nhìn ta trân trối. Ta cực kỳ đắc ý, trẻ con, năm ta ở Thục Sơn đấu võ mồm với các sư huynh, ngươi còn chưa ở đây trông cửa đâu.

Ta mắng cũng mệt, định nghỉ một chút lại tiếp tục. Đúng lúc đó, tiếng cửu sư huynh truyền đến: "Các ngươi ầm ỹ cái gì, thiếu gia ta rất phiền!"

"Cửu sư huynh, là ta!" Ta kêu to.

https://thuviensach.vn

"Nhiễm Nhiễm?" Cửu sư huynh đẩy gã sai vặt áo xanh ra, vừa thấy thật là ta, hưng phấn kêu lên, "Thật là ngươi, thật là ngươi!"

Ta liếc mắt xem thường, không để ý tới hắn.

"Sao vậy, thấy ta ngươi mất hứng?"

"Có gì cao hứng, một tên gác cửa nhà các ngươi cũng kiêu ngạo vậy, lần sau ta không bao giờ đến đây nữa."

Cửu sư huynh đen mặt, mắng gã áo xanh: "Không có mắt nhìn, ngay cả thập tiểu thư tướng phủ ngươi cũng dám đắc tội, thiếu gia ta thấy nàng còn phải cười ba phần, ngươi xứng đáng bị nàng mắng thảm như vậy. Ngươi vệ sinh hậu viện ba ngày cho ta."

Gã áo xanh dường như vẫn không tin, vẫn giữ biểu tình trân trối, nghẹn ngào.

Cửu sư huynh thúc giục: "Thất thần làm gì, còn không mau đi!"

"Vâng."

Cửu sư huynh cười khanh khách hỏi ta: "Hết giận chưa?"

Ta bĩu môi không nói, lời hắn nói vừa rồi ta nghe không được tự nhiên, hình như đang nói ta thực hung dữ, ta nào có hung dữ như hắn nói vậy.

Đi được vài bước, cửu sư huynh hỏi ta: "Nhiễm Nhiễm, ta có điều không hiểu, ngươi mặc quần áo sang trọng như vậy vừa nhìn đã biết là kẻ có tiền. Tên trông cửa kia tuy thấp kém nhưng cũng không đến mức nhìn không ra?"

Ta nói: "Ai biết, mấy người nhà các ngươi đều thiếu não. Hắn hỏi ta tìm ai, ta đã nói, 'Ta tìm cửu sư huynh, ta đã quên tên, tóm lại là họ Nhạc', sau đó

https://thuviensach.vn

hắn liền mắng ta đầu óc có vấn đề."

Cửu sư huynh nhìn ta trong chốc lát, bỗng nhiên xoay người hướng tới cửa chính chưa đóng, kêu lớn: "Ngươi đó, ngươi nhanh làm việc, thuận tiện đến phòng thu chi lĩnh mười lượng bạc, nói thiếu gia ta thưởng."

"Tô Nhiễm a Tô Nhiễm, ngươi bình thường xấu xa một chút ta không chấp, ngay cả tên ta cũng không nhớ, xứng đáng bị hắn mắng!" Cửu sư huynh nghiến răng nghiến lợi.

Ta thật không phải không nhớ tên hắn, chẳng qua vừa rồi nhất thời không nhớ ra thôi, hắn không phải là Nhạc Phong sao. Nhi nữ của tam sư thúc Tư Nghiên sư muội thầm mến hắn đã lâu, thấy ta giao hảo tốt với hắn, kêu gào ầm ỹ nhờ ta đưa thư tình giúp nàng, còn suốt ngày ở trước mặt ta nói Nhạc Phong sư huynh dài, Nhạc Phong sư huynh ngắn này kia, ta không muốn nhớ cũng khó.

"Đúng rồi, sao ngươi đột nhiên xuống núi đến đây?" Nhạc Phong hỏi ta.

Vừa nhắc đến việc này, ta liền phiền lòng, chán nản nói: "Đừng nói nữa, cha ta bức ta thành thân."

"Thành thân? Không thể nào, ai không may bị ngươi gả vậy?" Nhạc Phong tuôn một tràng, thấy ta trừng hắn lập tức sửa lời, "Ai có phúc lấy được ngươi vậy?"

"Là nhị công tử nhà Tần đại tướng quân, ta đã quên tên, tóm lại là họ Tần."

"Vậy không tốt sao, Tần nhị công tử ở kinh thành danh tiếng rất tốt, rất nhiều người muốn gả cho hắn mà không được."

Ta liếc mắt khinh thường: "Nếu ngươi cũng nghĩ vậy, ta không ngại ngươi gả cho hắn."

https://thuviensach.vn

"Ai, Nhiễm Nhiễm, ta biết ngươi không muốn gả cho hắn, trong lòng ngươi không phải còn nhớ thương Tiêu Mộc Trần ngu ngốc kia đi."

Ta trắng mặt, vội hỏi: "Cái gì, đều là chuyện xưa cũ, ta đã sớm quên."

Nhạc Phong nói vô tình, ta nghe lại động tâm. Tiêu Mộc Trần không phải ai khác mà chính là nhị sư huynh ta thầm mến đã lâu. Chuyện này ta không nói cho ai, Nhạc Phong tinh mắt, vừa thấy đã nhận ra. Ta cũng không tính giấu hắn, toàn bộ Thục Sơn chỉ mình hắn có quan hệ tốt nhất với ta. Hắn cũng từng bày mưu tính kế cho ta nhưng trong lòng nhị sư huynh sẽ không có gì khác ngoại trừ kiếm.

Nhờ Nhạc Phong ra tay, ta mới biết nhị sư huynh kỳ thật rất rõ tâm tư của ta, hắn chỉ cố ý giả ngu, ngoài mặt như không biết gì nhưng dần dần bất hòa với ta. Mới đầu ta thật khổ sở, thời gian qua lâu cũng phai nhạt. Hắn là kiếm si, sao còn để tâm đến ta. Nhạc Phong thấy ta khổ sở, cũng rất tức giận, lựa lúc không có ai liền mắng nhị sư huynh ngu ngốc trước mặt ta.

"Không nói nữa," Ta nói, "Ta đã đói bụng, ngươi dẫn ta đi ăn được không?"

"Ngươi muốn ăn gì?"

"Không biết, dù sao ta muốn ăn thứ ngon nhất. Đi đi."

Ta kéo hắn đi vào một tửu lâu sang trọng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 7: Oan Gia Ngõ Hẹp Với Hồng Nhan Họa Thủy

V

ừa thấy khí thế tửu lâu đã biết giá cả xa xỉ nhưng không sao, Nhạc Phong chả có gì, chỉ đặc biệt nhiều tiền, ta không cần lo ăn xong không có tiền trả bị ông chủ lùa xuống dưới rửa chén.

Tiểu nhị đi lên, nhiệt tình như lửa hỏi: "Hai vị muốn ăn gì?"

Ta còn chưa nghĩ ra, Nhạc Phong đã nói: "Mang món ngon nhất của các ngươi lên đây."

"Dạ được."

Khách sang đến quán, tiểu nhị cười toe toét. Hắn mang trà lên cho chúng ta rồi vui vẻ chạy xuống bưng đồ ăn.

Ta thầm nghĩ cửu sư huynh quả biết tiêu tiền. Lúc ở Thục Sơn, hắn chỉ có thể lấy tiền lên núi mua cây mà thôi. Lúc xuống núi chơi đùa, ta và Dao Băng sư tỷ mới có cơ hội xài của hắn một chút nhưng chút tiền này với hắn mà nói không đáng kể, chỉ là vài đồng lẻ mà thôi.

"Sư huynh, ngươi không về lại Thục Sơn đúng không?"

Nhạc Phong nhướn mày: "Có lẽ vậy, cha bảo ta về giúp buôn bán, sợ không có cơ hội quay lại."

Ta biết trong lòng hắn cực kỳ muốn quay về.

Ta nói: "Ta muốn về."

https://thuviensach.vn

"Ngươi muốn về xử lý bọn lão tứ chứ gì!" Nhạc Phong uống một ngụm trà, ngẩng đầu lên nhìn ta cười tủm tỉm.

Vừa rồi ta cũng kể lại chuyện bọn tứ sư huynh lừa ta, hắn biết tính ta, người không đụng ta ta không đụng người, nếu ai chọc ta, trời tru đất diệt. Khi ta kể chuyện này, hắn cũng hoảng sợ, liên tục nói nếu đã sợ chết tuyệt không nên chọc ta.

"Xử bọn họ là một chuyện, ta muốn về lại là chuyện khác. Dù sao ta không muốn thành thân, ngươi không biết cái tên Tần gì đó kiêu ngạo thế nào đâu, mắt hắn như để trên đỉnh đầu!"

Ta sinh động như thật, thêm mắm dặm muối kể lại cho Nhạc Phong nghe sự tích ác liệt của Tần nhị công tử, đến đoạn hắn bảo ta từ bỏ ý định với hắn, ta tức giận dùng sức vỗ bàn. Người xung quanh nghe ‘oành’ một tiếng, quay hết lại nhìn chúng ta. Ta lúc này mới dằn lòng xuống.

"Hắn dám kêu ta từ bỏ ý định với hắn! A, ai có ý với hắn chính là heo."

"Hắn là ai chứ, thật nghĩ ta muốn gả cho hắn sao, cũng không nhìn lại bộ dạng hắn ra sao, hừ!"

"Hắn không phải rất anh tuấn sao?"

"Ngươi đừng ngắt lời! Vừa rồi ta nói thế nào? Hắn nghĩ mình là ai, mặt đẹp có thể làm cơm ăn sao, ta thấy hắn chính là hồng nhan họa thủy, sẽ gây họa cho ta..."

"Hồng nhan họa thủy là nói nữ nhân."

"Ta biết, ngươi đừng ngắt lời! Vừa rồi ta nói thế nào? Hồng nhan họa thủy? Đúng vậy, hắn chính là hồng nhan họa thủy, còn họa thủy hơn nữ nhân!"

https://thuviensach.vn

Nói đến lại thấy khát, ta bưng chén uống một hớp, tiếp tục càu nhàu: "Ta ghét nhất là cái loại tự cho mình đúng như hắn, nếu không phải đang ở nhà ta, sợ tiểu nha hoàn nào bẩm báo với cha ta, ta nhất định phải giáo huấn hắn một chút."

Nhạc Phong hé miệng không nói, cười cười chờ ta tiếp tục. Ta hỏi hắn: "Sao ngươi không nói gì?"

"Nói gì? Nên để mình ngươi nói."

"Vậy ngươi phối hợp một chút, cùng ta mắng hắn vài câu."

"Được được được, hắn là đồ hỗn đản, ngu ngốc, được chưa?"

Ta còn chưa hết giận, nằm úp trên bàn liên tiếp thở dài: "Sư huynh, ta nên làm gì bây giờ, ta thực không muốn thành thân. Nếu không, nếu không, ngươi dẫn ta bỏ trốn đi."

"Phốc —— "

Nhạc Phong đang uống trà liền phun ra: "Gì? Ngươi nói gì? Bảo ta và ngươi cùng nhau..."

"Ngươi đừng nghĩ lung tung," Ta ngắt lời hắn, "Ý ta thực thuần khiết, thuần túy muốn làm bạn với ngươi. Ngươi xem đi, ta không tiền, công phu lại kém, xuất môn chắc chắn bị khi dễ, ngươi cũng không muốn ta ở ngoài lẻ loi hiu quạnh. Cho nên ngươi hãy thương xót, giúp ta lần này đi."

"Không nên," Nhạc Phong đầu lắc như trống bỏi, "Ta trốn với ngươi rồi, muốn người khác không hiểu lầm cũng không được, còn tưởng ta lừa bán con gái nhà lành. Cha ngươi sẽ không bỏ qua cho ta, Tần đại tướng quân cũng sẽ không bỏ qua cho ta, ngay cả cha ta, khẳng định sẽ không bỏ qua cho ta. Không chừng hoàng đế cậu ngươi còn có thể dán thông báo tróc nã

https://thuviensach.vn

ta, trong thiên hạ này, chúng ta cho dù bất tử cũng không sống được. Ta đáp ứng ngươi, ta mới là heo."

Ta lập tức héo hon, chẳng lẽ Tô Nhiễm ta xong đời rồi, trừ chuyện phải gả cho Tần gì đó, ta vốn không còn đường sống sao? Càng nghĩ càng phiền, đầu ta muốn nổ tung.

Đến khi tiểu nhị mang đồ ăn lên, mớ suy nghĩ rối rắm mới trở lại bàn cơm. Nhạc Phong cười tủm tỉm: "Ăn đi, đừng nghĩ nhiều, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng."

Ta gật đầu, bắt đầu động đũa. Mới ăn một miếng, không biết đằng trước đã xảy ra chuyện gì, thang lầu rộn ràng đông đúc, hơn nữa tất cả đều là nữ nhân, một đám trang điểm xinh đẹp, áo quần diễm lệ. Trước mắt đang là tháng ba mùa xuân, có mấy người thậm chí còn mặc phục trang mùa hè, ngực áo dệt kim hở cổ, yếm đỏ như ẩn như hiện, ta nhìn mà lạnh run.

Nhạc Phong chằm chằm nhìn đám nữ nhân kia, nước miếng đều chảy ra, ta đá hắn một cước: "Này tròng mắt rơi xuống hết rồi, cẩn thận đừng chảy máu mũi."

"Đừng cản ta ngắm mỹ nữ!" Nhạc Phong không kiên nhẫn nói.

Ta cười khẽ: "Không thể nào, vậy cũng là mỹ nữ? Toàn một đám son phấn lòe loẹt."

Nhưng cũng lạ, đây là tửu lâu không phải kỹ viện, sao đột nhiên xuất hiện nhiều nữ nhân vậy? Không ai nói ta biết hôm nay tửu lâu mở đại hội son phấn.

Nhìn kỹ, toàn bộ nữ nhân đều ngóng xuống dưới lầu bán rẻ tiếng cười, liếc mắt đưa tình, thì ra có người đang đi lên. Lòng hiếu kỳ của ta trỗi dậy, đến tột cùng là ai có mị lực lớn như vậy, khiến một đám nữ nhân như khổng tước đến kỳ động dục vây bắt hắn?

https://thuviensach.vn

Cửa thang lầu bị các nàng vây chật như nêm, ta nhìn trái nhìn phải, không thấy nhân vật chính của sự kiện đâu. Nhạc Phong lấy đũa quơ quơ trước mắt ta: "A, ngươi cũng thích ngắm nữ nhân?"

"Đừng phá, có trò hay."

Một hồi lâu, rốt cục một nam tử áo xám giãy dụa mở đường máu thoát ra, hắn vừa lách qua một bên vừa nói: "Xin nhường một chút, nhường một chút..."

Ta nhất thời há hốc, đánh rơi đũa, mất hết khẩu vị. Cái gì đây, son phấn lòe loẹt chính là son phấn lòe loẹt, ngay cả ánh mắt cũng ác tục. Nam tử áo xám quá bình thường, một mũi hai mắt, thuộc loại đi đâu cũng gặp. Ta còn tưởng là soái ca kinh thế hãi tục, thực mất hứng. Còn không bằng về nhà ngắm các ca ca.

Nam tử áo xám vẫn không ngừng nói "Xin nhường một chút", các nữ nhân đã không nhường, ngược lại càng điên cuồng, có mấy người bắt đầu la hét chói tai, mấy người phía sau càng khoa trương hơn, giành giật đến độ xé đồ lộ yếm vì tranh đoạt vị trí gần nam tử áo xám nhất. Ta e các nàng dường như không sợ lộ cảnh xuân trong quá trình chen lấn.

Ngay khi ta chuẩn bị thu mắt về tiếp tục ăn cơm, sau lưng nam tử áo xám xuất hiện một nam tử áo trắng. Ta vừa cầm đũa lên, trợn tròn mắt. Sao lại là hắn?

"Nhiễm Nhiễm?" Nhạc Phong quơ tay trước mắt ta.

Ta không để ý tới hắn, nhanh hạ thấp vai. Thảm thảm, trăm ngàn lần đừng để bị nhận ra, ta không thể biến ra một con ngựa y hệt trả lại cho hắn. Cũng may đám nữ nhân điên cuồng kia che trước người hắn, hắn không thấy ta. Lúc đầu ta còn rất chán ghét đám là son phấn lòe loẹt này, ngại các nàng rất

https://thuviensach.vn

ầm ỹ, rất phiền toái, xem ra ta hiểu lầm các nàng, các nàng hắn nên điên cuồng hơn nữa.

Nhạc Phong nói: "Nhiễm Nhiễm ngươi sao vậy, sao nằm úp mặt vậy?"

Ta liều mạng nháy mắt với hắn, ra hiệu bảo hắn đừng nói. Nhưng hắn không hiểu ý, ngược lại cao giọng: "Ai nha, Nhiễm Nhiễm mắt ngươi sao vậy, bị rút gân?"

Xong rồi, hắn gào to vậy khiến mọi người dời sự chú ý từ nam tử áo trắng sang ta, ta thật muốn nhảy xuống từ lầu hai. Nhạc Phong chết tiệt, đã hại ta!

"Là ngươi?" Nam tử áo trắng đã thấy ta.

Ta không hề nghĩ ngợi, vội vàng lắc đầu nói: "Không phải ta, không phải ta, thật sự không phải ta..." Nói xong ta quả muốn cắn lưỡi, cái gì không phải ta, đây không phải giấu đầu lòi đuôi sao.

Không ai nói chuyện. Ta vụng trộm liếc nam tử áo trắng, hắn cũng đang tựa tiếu phi tiếu nhìn ta, đôi mắt dán lên người ta, lông mi nhẹ như tơ. Tim ta nhất thời đập mạnh, không thể không thừa nhận hắn quả rất tuấn tú, ta chưa thấy ai nhướn mi đẹp vậy, khó trách nhiều nữ nhân điên cuồng vì hắn.

Xung quanh nhất thời yên tĩnh, mọi người đều đưa mắt nhìn ta và nam tử áo trắng, chờ xem tuồng hay. Tim ta đập liên hồi, Nhạc Phong hỏi ta: "Ngươi biết hắn?"

"Ngươi mới biết hắn!" Ta tức giận buông một câu.

Trầm mặc hồi lâu, nam tử áo trắng bỗng nhếch miệng cười tà, ta có dự cảm xấu mãnh liệt. Chỉ thấy hắn đối mặt với đám son phấn lòe loẹt nói: "Các vị cô nương, thật có lỗi, tại hạ đã có ý trung nhân, chính là —— "

https://thuviensach.vn

Đám son phấn lòe loẹt kiễng chân đợi, mắt nhìn nam tử áo trắng, hy vọng từ miệng hắn nói ra tên mình. Ai ngờ nam tử áo trắng nhìn ta chằm chằm nói: "Chính là vị cô nương ngồi bên cửa sổ kia."

Ta thiếu chút nữa ngã nhào, tròng mắt cơ hồ nhảy ra. Đám son phấn lòe loẹt toàn bộ hung tợn nhìn ta, trong ánh mắt có hâm mộ, có đố kỵ, có oán hận, tất cả đều muốn ăn tươi nuốt sống ta.

Lục y nữ tử gần ta nhất cười nhạt: "Diện mạo cũng không khuynh quốc khuynh thành, dám độc chiếm công tử, hừ!"

"Đúng là tiểu hồ ly tinh."

"Ta muốn xem nàng có bản lĩnh gì mê hoặc công tử..."

"Nha đầu xấu xí chưa dứt sữa, dám đấu với chúng ta..."

Xung quanh nổ tung, đám son phấn lòe loẹt mỗi người một lời, tất cả đều mắng ta. Nam tử áo trắng vòng tay, bộ dạng xem kịch vui, khiêu khích cười với ta.

Hắn cố ý! Dám cổ động một đám nữ nhân công kích ta, thật quá đáng. Ta không phải chỉ giết ngựa của hắn thôi sao!

Tình huống này dọa Nhạc Phong choáng váng, hắn đá chân ta, nhẹ giọng nói: "Chuyện gì vậy?"

"Ta làm sao mà biết là chuyện gì."

Ta nhìn thoáng Nhạc Phong, bỗng nảy ra một chủ ý. Ta lập tức bình tĩnh đứng lên, thoải mái nhìn nam tử áo trắng, từ tốn nói: "Vị công tử này, tuy ta không biết ngươi, ngươi có thể thích ta, ta rất cảm kích. Nhưng ta cũng đã có ý trung nhân, là hắn." Ta chỉ vào Nhạc Phong.

"Phốc —— "

https://thuviensach.vn

Nhạc Phong lại phun trà ra lần nữa, bắn tung tóe lên người ta. Ta đành khách khí với hắn một phen, Nhạc Phong a Nhạc Phong, xin ngươi hiểu biết một chút, sư muội ta đang nước sôi lửa bỏng, ngươi không cứu ta, ta nhất định phải chết.

Thật không uổng công làm sư huynh muội nhiều năm, Nhạc Phong bị ta khinh bỉ, lập tức thông suốt, lên tiếng phối hợp: "Đúng đúng đúng, ta chính là ý trung nhân của nàng."

Hắn cười còn khó coi hơn khóc. Vì không để hắn quăng lại mình ta, ta nhanh tay kéo hắn chạy đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 8: Không Ai Nợ Ai

Từ trong một biển người sực nức son phấn, ta vất vả kéo Nhạc Phong thoát khỏi vòng vây, còn suýt nữa bị các nàng đè chết.

Nhạc Phong nói: "Trước kia lão lục luôn nói với ta, nữ nhân thực đáng sợ. Hắn thật sự nhìn xa trông rộng, hôm nay ta mới chính thức biết sự đáng sợ của nữ nhân. Ngươi nói xem, đều là nữ nhưng giống hệt dã thú, ánh mắt các nàng nhìn ta... Chậc chậc, Nhiễm Nhiễm, so với các nàng, ngươi quả thực chính là con gái nhà lành."

"Nói bậy, ta vốn là con gái nhà lành!"

"Đúng, ngươi lành lắm, đi được rồi."

Ta nói: "Ta còn chưa ăn no, mất hết khẩu vị vì bọn họ, chúng ta tìm chỗ khác ăn đi."

Bữa cơm thật trắc trở, chúng ta tìm một tửu lâu thanh tĩnh, vẫn chọn một bàn cạnh cửa sổ. Đây là thói quen từ nhỏ của ta, mặc kệ chỗ đó sáng sủa thế nào, ngay cả lúc ngủ cũng nghiêng mặt về hướng cửa sổ.

Ta bỗng sực nhớ một việc bèn hỏi Nhạc Phong: "Bữa cơm vừa rồi hình như chưa trả tiền, sao ông chủ không kiếm ngươi đòi tiền?"

"Trả tiền? Trả tiền gì, đó là tửu lâu nhà ta, cho dù ta hủy phòng cũng không cần trả." Nhạc Phong chuyển đề tài, "Đúng rồi, ta còn chưa hỏi ngươi, rốt cuộc vừa rồi xảy ra chuyện gì?"

"Ta biết nói sao, nam nhân kia cũng quá keo kiệt, ta không phải chỉ giết ngựa của hắn thôi sao? Hắn dám khiến bọn nữ nhân công kích ta, tức chết

https://thuviensach.vn

ta."

Nhạc Phong mở to hai mắt: "Cái gì, ngươi giết ngựa của hắn? Chuyện khi nào, sao ta không biết?"

Ta kể rõ chuyện ngày đó cho Nhạc Phong nghe, xong rồi còn không quên mắng hắn vài câu: "Sự tình là vậy, ngươi nói hắn có keo kiệt không, ta không phải cố ý."

"Ngựa tốt đối với nam nhân rất quan trọng. Nghe đại ca ta nói, ngựa của Du Long Công Tử Lâu Huyên là loại khó kiếm, một ngày có thể đi ngàn dặm, lướt gió đuổi trăng, được gọi là 'Đông Hải Tiểu Bạch Long'. Bình thường ngươi thấy lão tứ khẩn trương vì Bạt Thiên của hắn, ngươi không biết Bạt Thiên tuy cũng được cho là ngựa tốt nhưng so với Đông Hải Tiểu Bạch Long còn kém xa, so lão tứ với Du Long Công Tử còn chênh lệch, ai, xa không thể nói."

"Đông Hải Tiểu Bạch Long đúng là ngựa tốt nhưng liên quan gì đến việc ta giết nó."

Nhạc Phong thiếu chút lồi mắt ra: "Nhiễm Nhiễm ngươi giỡn với ta sao, đừng nói với ta ngươi không biết nam nhân kia là ai?"

"Là ai?"

"Hắn chính là soái ca kinh thiên động địa trong truyền thuyết, ngay cả Phan An Tống Ngọc thấy hắn cũng xấu hổ ôm hận mà chết Du Long Công Tử, Lâu Huyên."

"Phốc —— "

Lần này đến phiên ta nhịn không được mà phun trà ra, nam tử áo trắng chính là Lâu Huyên? Không đúng, ngày đó ta hỏi hắn có phải là Du Long Công Tử, hắn rõ ràng nói không phải, sao lại...

https://thuviensach.vn

"Sư huynh nói đùa, sao hắn có thể là Du Long Công Tử, ngựa Du Long Công Tử là Đông Hải Tiểu Bạch Long mà ngựa ta giết là một hắc mã, hắc mã sao có thể gọi là Tiểu Bạch Long?"

"Ai nói hắc mã không thể gọi là Tiểu Bạch Long," Nhạc Phong lơ đễnh, "Ngươi có biết Yến Diễm, hoa khôi Vạn Hương Lâu, đệ nhất danh kỹ kinh thành phong tình vạn chủng nhất, xinh đẹp nhất được người ngoài gọi là gì không? Là ngọc nữ thanh thuần. Ta nghe xong thật muốn nhảy sông mà chết! Nàng có thể là ngọc nữ thanh thuần, hắc mã sao không thể gọi là Tiểu Bạch Long. Hơn nữa, Đông Hải Tiểu Bạch Long nghe rất tiêu sái, vừa nghe đã biết là ngựa của soái ca."

Nói ra thì Đông Hải Tiểu Bạch Long dễ nghe hơn Đông Hải Tiểu Hắc Long. Ta tươi cười, vô cùng bát quái hỏi Nhạc Phong: "Ngươi làm sao biết Yến Diễm phong tình vạn chủng nhất, xinh đẹp nhất, chẳng lẽ, hắc hắc..."

"Ngươi đừng đoán mò, ta là người thế nào, ta sao có thể đến chỗ tạp nham đó. Yến Diễm có phong tình vạn chủng thế nào ta cũng không hứng thú, thật là..."

Nhạc Phong vội vàng giải thích, ta cho rằng hắn càng bôi càng đen. Tạm thời mặc kệ hắn, nghĩ đến Lâu Huyên ta liền đau đầu. Chẳng lẽ thật sự có nhân quả báo ứng? Hắn từ hôn Lương Gia, làm mất mặt Tô gia, ta giết ngựa hắn, xem như huề nhau. Đắc tội với hắn cũng xem như báo ứng này còn quá nhẹ, so ra hắn còn có vẻ chiếm tiện nghi.

Đến khi cơm nước xong xuôi, ta còn không thể tin ta đã giết Đông Hải Tiểu Bạch Long. Người giết Đông Hải Tiểu Bạch Long lại là Tô Nhiễm ta? Ta dám giết ngựa của Du Long Công Tử Lâu Huyên? Ngựa của Lâu Huyên lại bị ta giết?

"Tô Nhiễm ngươi đang niệm kinh sao, không phải chỉ giết một con ngựa thôi sao, ngươi đắc ý lâu vậy sao!"

https://thuviensach.vn

Ta sửng sốt, vội vàng ngưng lại. Thì ra ta rất xuất thần, vô tình đều thể hiện hết lên mặt, khó trách Nhạc Phong xanh mặt nhìn ta.

"Ngươi nói rất đúng, không phải chỉ là một con ngựa thôi sao, có gì đặc biệt hơn người. Hiện tại chuyện rối rắm nhất là làm thế nào mới có thể khiến cha ta thay đổi chủ ý, đừng tùy tiện gả ta. Ta sao không gặp may, ai, ta thật sự không muốn thành thân, nhất là với loại người tự cho mình đúng như hắn, hắn nghĩ hắn là ai..."

"Ngươi đừng nói nữa, nói ra cũng chỉ là mấy câu này." Nhạc Phong không kiên nhẫn nói, "Tai ta sắp dài ra rồi. Hơn nữa, nếu thực gả ngươi cho Tần Lãng, người không may chưa biết là ai."

"Ngươi giở trò, đã là sư huynh muội, ngươi không giúp ta thì thôi, còn giễu cợt ta. Ta sẽ nói lại cho sư nương, khiến người đánh ngươi!" Ta ra vẻ thật hung dữ.

Nhạc Phong thực vô tội: "Ta muốn giúp cũng không được, cha ngươi bắt ngươi thành thân, ta có thể làm gì, chẳng lẽ thật phải mang ngươi bỏ trốn? Đầu ngươi bị úng nước rồi."

Ta đột nhiên mắt lộ hung quang, cười gian: "Hừ hừ, cửu sư huynh, nếu không chúng ta mau xử lý tên họ Tần. Người đã chết, ta cũng không tin cha ta dâng ta cho mộ phần Tần gia, ha ha ha!" Vừa nói, ta rất phối hợp biểu diễn động tác cắt cổ.

Nhạc Phong đổ mồ hôi lạnh: "Tỷ tỷ, ngươi tỉnh đi, một mình ngươi mà muốn đấu với con nhà tướng? Ta thà tin lão tứ có thể theo đuổi được Kinh Hồng Mỹ Nhân."

"Không phải ta, là ngươi. Đương nhiên công phu mèo quào của ta không đánh lại người ta. Ta nghe nhị ca nói, họ Tần là nhập thất đệ tử của Hiên Viên Thần Kiếm, võ công cao cường. Nhưng ta không sợ, đánh không lại

https://thuviensach.vn

có thể dùng trí." Ta làm bộ trầm tư, "Ngươi thấy chúng ta hạ độc hắn thì sao? Không nên, rất thấp kém. Nếu không, giống lần trước chúng ta đọc sách, đóng đinh trên sọ hắn? Quên đi, cỡ ngươi không làm nên chuyện. Nếu không ngũ mã phanh thây? Lăng trì? Ngũ xa phanh thây? Cung hình..."

Ta vắt óc nghĩ ra đủ loại biện pháp giết người, Nhạc Phong nghe xong lắc đầu, miệng tâm niệm "Quả nhiên tối độc phụ nhân tâm". Phản ứng của hắn làm ta không có cảm giác thành tựu, tuy ta không thật muốn giết người, tốt xấu gì ta cũng nói hết sở học bình sinh, sao hắn không khách sáo khen ta vài câu. Xem ra kế hoạch đào hôn của ta cuối cùng đành tuyên bố phá sản.

"Ai, số ta sao khổ vậy!" Ta thở dài một hơi, giống như kiệt sức, ngồi phịch trên bàn.

Mắt thấy sắc trời không còn sớm, ta sợ về trễ lại bị phụ thân mắng liền nói Nhạc Phong đưa ta về. Nhạc Phong nghe xong vội vàng kéo ta nói: "Sao vội vậy, ta còn chưa đưa ngươi đi dạo. Mấy ngày trước là sinh nhật ta, đại ca tặng ta một thuyền hoa, ta đưa ngươi đi thử một vòng?"

Việc này thực mới mẻ, ta lớn vậy còn chưa từng ngồi thuyền nhưng cẩn thận suy nghĩ, ta vẫn lắc đầu: "Không đi, ta mới vừa về, lại không ở nhà cha ta sẽ mắng. Để lần khác đi."

Ra khỏi tửu lâu, ta lập tức trợn mắt, nhìn đông nhìn tây, không biết lối nào mới là đường về nhà. Nhạc Phong đi theo, vui sướng khi người gặp họa nói: "Ha ha, ta đã sớm đoán được, đã nhiều năm qua ngươi không tiến bộ chút nào, vẫn là một kẻ mù đường."

"Ai cần ngươi lo!"

"Ngươi xác định không cần ta? Tốt lắm, ta về nhà, ngươi từ từ đi đi. Kinh thành cũng không quá lớn, phỏng chừng một hai ngày sau ngươi có thể tìm được nhà, ha ha ha..."

https://thuviensach.vn

Ta giận sôi người, biết rõ hắn cố ý giễu cợt nhưng vẫn phải nín nhịn, hòa hoãn nói: "Sư huynh tốt bụng, ta sai rồi được không, ngươi dẫn ta về thôi."

Nhạc Phong liếc ta khinh khỉnh, đắc ý gật đầu: "Đi thôi."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 9: Khắp Kinh Thành Đều Là Mỹ Nữ

Ra khỏi tửu lâu, ta với Nhạc Phong vừa nói chuyện phiếm vừa chậm rãi đi về tướng phủ, có hắn bên người ta cũng không lo lạc đường, nhàn nhã ngắm nhìn phong cảnh hai bên.

Đã lâu rồi không dạo phố, cái chợ bên trấn dưới chân núi Thục Sơn kia sao có thể phồn hoa như kinh thành. Trên đường, tiếng người nói chuyện, tiếng tiểu thương rao hàng không ngớt. Lúc nào cũng có thể thấy xe ngựa hoa lệ ngang qua, phỏng chừng phu nhân, tiểu thư nhà ai không chịu nổi cảnh khuê phòng tịch mịch, xuất môn tìm lạc thú.

Ngay khi ta đang phát huy trí tưởng tượng phong phú, phía trước xuất hiện một nữ tử áo hồng đang giục ngựa chạy đến, người trên phố bèn rẽ thành hai bên, đồng thời không quên mắng nữ tử lỗ mãng này mấy câu. Ta còn chưa thấy rõ dung mạo của nữ tử áo hồng, đã thấy một trận gió thổi qua, đầu ta rối rắm bù xù. Tiếng các cô nương yểu điệu kêu lên sợ hãi, tiếng ngựa hí, tiếng ồn ào của người đi đường tất cả đều chui vào tai, ta lập tức lẩn vào đám đông. Từ nhỏ đến lớn, ta không tài nào bỏ được tật xấu ham vui dù ta vẫn tin vào chân lý "Hiếu kỳ hại chết người".

Đông người quá nên nhất thời ta chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy hai tay nữ tử áo hồng lập tức giữ chặt dây cương, mắt đầy ý giận, ngạo nghễ nhìn xuống. Ta tiếp tục chen vào đám đông, vất vả luồn lách, lúc này mới thấy một cô nương áo xanh mảnh mai có vẻ không khỏe đang tựa vào nha hoàn, nét mặt kinh hoàng, không nhúc nhích.

Ta không khỏi cảm thán một tiếng, thật sự khắp kinh thành đều là mỹ nữ, người cưỡi ngựa là mỹ nữ, bị đuổi theo cũng là mỹ nữ. Nhất là người áo

https://thuviensach.vn

xanh, bộ dáng mảnh mai khiến người ta nảy sinh cảm giác thương hoa tiếc ngọc. Mỹ nhân liễu yếu đào tơ quả nhiên khiến người ta đau lòng.

"Bớt ra vẻ đáng thương trước mặt ta đi, ta nói ngươi mỗi ngày giả bộ như vậy có mệt hay không, ta nhìn cũng thấy phiền!" Mỹ nhân áo hồng mặc kệ ai đang ngọc nát hương tan, trước mặt đám đông quát nạt mỹ nhân áo xanh.

Người xung quanh lắc đầu thở dài, không một ai bước ra làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Mỹ nhân áo xanh khóc như hoa lê dưới mưa, xin lỗi mỹ nhân áo hồng: "Tỷ tỷ ngươi đừng nóng giận, là ta không tốt, ta..."

Đây là đạo lý gì! Ta mờ mịt, người bị hại sao lại xin lỗi kẻ hành hung? Thiếu nữ áo hồng kia mắt ngọc mày ngài, nhìn thế nào cũng là một mỹ nữ, một mỹ nữ bá đạo. Dáng dấp lại ngang ngược, ngay cả phóng ngựa hành hung cũng không ai dám nói gì, chắc là thiên kim tiểu thư nhà giàu. Mọi người đều tức giận nhưng không dám nói.

Mỹ nhân áo hồng mất kiên nhẫn trừng mắt nhìn mỹ nhân áo xanh: "Quên đi, về sau bớt xuất hiện trước mặt ta, thấy khuôn mặt mướp đắng của ngươi thật phiền chết ta!"

Trời, ta thật sự rất sùng bái mỹ nhân áo hồng này, người xinh đẹp nhưng nói chuyện tàn khốc.

Mỹ nhân áo hồng kéo dây cương, đang tính cưỡi ngựa đi, Nhạc Phong từ trong đám đông bước ra, lớn tiếng nói: "Tôn đại tiểu thư hình như đã quên một chuyện, ngựa của ngươi đụng người, sao có thể quên đi như vậy?"

"Đúng vậy, đúng vậy..." Một khi có người đứng ra làm anh hùng cứu mỹ nhân, người vây xem cũng bắt đầu ồn ào, muốn mỹ nhân áo hồng xin lỗi.

https://thuviensach.vn

Tôn đại tiểu thư gì đó quét mắt nhìn hắn: "Họ Nhạc, ngươi đừng ỷ vào mấy đồng tiền dơ bẩn xen vào việc người khác, hừ! Hơn nữa, cũng không phải ta đụng nàng mà chính nàng đụng ta, không liên quan tới ta! Cũng không liên quan đến ngươi!"

Nói xong, nàng nhìn mỹ nhân áo xanh đầy ẩn ý, mỹ nhân áo xanh vừa gạt lệ vừa nói: "Thật là ta không phải, Nhạc công tử đừng khó dễ tỷ tỷ, đều là ta sai."

"Có nghe không, họ Nhạc ngươi có rảnh thì nên đi bồi tiếp đại hoa khôi Vạn Hương Lâu nhiều một chút, chuyện gì không học, học người ta làm anh hùng cứu mỹ nhân, ha ha.."

Nàng một câu làm muối mặt Nhạc Phong, lúc này mặt cửu sư huynh vĩ đại lúc hồng lúc trắng từng đợt, ta tựa hồ ngửi được mùi bát quái, càng khẳng định hắn với Yến Diễm có quan hệ. Ta nhìn hắn, cười giảo hoạt.

Nhạc Phong đại khái đã thấy phản ứng đó, vừa chống lại ánh mắt bát quái của ta vừa xấu hổ cười: "Sư muội, ngươi đừng nghe nàng nói bậy, ta với Yến Diễm thật sự không có gì, thật sự... Ha ha, thật sự không có gì..."

Hắn càng giải thích ta càng thấy hắn đang che dấu, lập tức không nói, nhón chân chờ xem kịch vui. Nhạc Phong thở phì phì nói với Tôn đại tiểu thư kia: "Tôn Nhược Sắc, ngươi đừng nói xấu ta trước mặt sư muội, nếu làm hỏng thanh danh của ta, ta liền... Ta liền..."

"Ngươi làm gì? Thách ngươi cũng không dám, hừ, bổn tiểu thư không phí công nói chuyện tào lao với ngươi, ngươi nhớ kỹ, tốt nhất lần sau đừng xuất hiện trước mặt ta, nếu không ngươi cứ chờ xem! Giá —— "

Mỹ nhân áo hồng Tôn Nhược Sắc cưỡi con ngựa cao to nghênh ngang đi mất, trước khi đi nó còn kêu một tiếng đầy thần khí. Tâm trí ta đều nhìn về phía đó. Cửu sư huynh đáng thương yên lặng nhìn mỹ nhân đã đi xa, thở dài một hơi, hỏi mỹ nhân áo xanh: "Tôn tiểu thư, ngươi không sao chứ?"

https://thuviensach.vn

"Không có gì, đa tạ Nhạc công tử, tỷ tỷ ta tính tình nóng nảy nhưng không phải người xấu, công tử đừng giận nàng." Mỹ nhân áo xanh nhẹ nhàng mở miệng.

"Tiểu thư còn giải thích giùm nàng? Vừa rồi thiếu chút nữa nàng đã đụng trúng tiểu thư!"

"Ta thật không sao, tâm ý công tử ta xin ghi nhớ."

Ta trợn mắt gần nửa ngày mới biết thì ra hai mỹ nữ này là tỷ muội. Khó trách Tôn Nhược Sắc mắng Nhạc Phong xen vào việc người khác, hắn thật đúng là xen vào việc người khác, tỷ muội người ta cãi nhau, mâu thuẫn với nhau liên quan gì tới hắn.

Ta kéo áo Nhạc Phong, dùng âm thanh chỉ có hai người chúng ta nghe thấy thầm thì: "Này, mọi người đều nói không sao, ngươi còn chưa chịu đi, không phải là..."

"Tô Nhiễm, ngươi đừng nói bậy, ta chỉ là gặp chuyện bất bình." Nhạc Phong vội giải thích, "Quên đi, ta không thèm nghe ngươi nói nữa, càng nói càng không rõ."

Hắn đã tự hiểu, hắn càng bôi càng đen.

Tôn Nhược Vi bị kinh hoảng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn có vẻ ốm yếu, ta rất sợ nàng đột nhiên té xỉu trên đường về. Không phải nói anh hùng cứu mỹ nhân sao, nên làm người tốt, ta và Nhạc Phong đành phải đưa nàng về trước.

Sau đó ta mới biết, nàng với mỹ nữ áo hồng Tôn Nhược Sắc đều là nữ nhi của Binh Bộ Thượng Thư, chẳng qua Tôn Nhược Sắc là con chính thất mà nàng là con thứ thiếp.

https://thuviensach.vn

"Tôn Nhược Sắc ỷ mình là con chính thê, không biết bá đạo cỡ nào," Trên đường về nhà Nhạc Phong liến thoắng kể, "Nàng không vừa mắt muội muội, ba ngày hai lần khi dễ người ta. Tôn Nhược Vi nhát gan, bị ủy khuất cũng không hé răng, các nàng là một nguyện đánh một nguyện chịu. Ai, tỷ muội này cũng thật là, ta không ý kiến."

Ta cười cười: "Nếu ngươi thực thương hoa tiếc ngọc thì cưới Tôn nhị tiểu thư người ta, cứu người khỏi hố lửa. Nếu ngươi không thích mỹ nữ ôn nhu, có thể cưới Tôn Nhược Sắc, như vậy cũng gián tiếp giúp Tôn nhị tiểu thư, ha ha ha..."

"Cưới Tôn Nhược Sắc? Ta còn muốn sống thêm vài năm, nàng kia tính cay như hạt tiêu, ai cưới nàng sẽ không hay ho. Bắt ta cưới nàng, ta thà bỏ trốn với ngươi."

Ta hung tợn nắm cổ hắn lắc lắc: "Ngươi nói gì, nói lại một lần xem, có gan ngươi lặp lại lần nữa! Bỏ trốn theo ta có khổ vậy không, Nhạc Phong ngươi là đồ ngu ngốc!"

Nói xong mấy lời ác độc này ta mới buông tay, vẫy tay với Nhạc Phong: "Nhớ kỹ, đừng đánh đồng ta với Tôn Nhược Sắc, ta còn thục nữ hơn nàng."

"Đúng đúng đúng, ngươi còn thục nữ hơn nàng, ngươi thật sự còn thục nữ hơn nàng." Nhạc Phong thực tâm nói. Hắn cố ý thêm hai chữ "thật sự", biểu tình rất bất đắc dĩ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 10: Thành Thân Sẽ Chết Người

M

ới đến cửa nhà, nha hoàn thân cận Tuyết Liễu vội chạy đến nói với ta: "Tiểu thư của ta, cuối cùng người đã trở lại, lão gia đang tìm người."

Xem ra hình như nàng đã đứng đợi ở cửa thật lâu, phụ thân cũng thật là, ta chẳng qua xuất môn dạo một vòng, người cần gì khẩn trương như vậy. Ta nói: "Đã biết, đã biết, ta cũng không phải con nít ba tuổi, không cần suốt ngày theo dõi."

Nhạc Phong nói: "Nhiễm Nhiễm ngươi đã đến nhà, ta đây đi trước, hai ngày sau ta sẽ tìm ngươi đi chơi."

"Đừng," Ta nói, "Đã đến đây, thuận tiện ngươi vào thăm nhị tỷ ngươi đi."

"Không cần, không cần, nhị tỷ khỏe lắm, ha ha." Nhạc Phong không định ở lại.

Ta một phen giữ chặt hắn, năn nỉ: "Cha ta xem trọng thể diện, có ngươi ở đây người sẽ ngại mắng ta, ngươi là người tốt được không, giúp ta đi, không chết người đâu."

Nhạc Phong ngàn vạn lần không tình nguyện, chỉ có thể theo ta đi vào. Hắn tốt với ta lắm, đối với yêu cầu của ta, chỉ cần không quá đáng, tỷ như bảo hắn đi giết người phóng hỏa, gian dâm, cướp của, hắn đều đáp ứng.

Trước kia lúc ở Thục Sơn, Dao Băng sư tỷ thường nói: "Trong toàn bộ sư đệ, sư muội Thục Sơn, cửu sư huynh tốt với ngươi nhất, ngươi nói một hắn tuyệt không nói hai, không phải hắn thích ngươi chứ?"

https://thuviensach.vn

Ta vờ chê cười, nói: "Đó là vì cho tới bây giờ hắn không xem ta là nữ nhân, không tin lần sau ngươi hỏi hắn đi."

Không ngờ Dao Băng sư tỷ rất siêng năng học hỏi, hoặc là nói siêng năng bát quái, nàng quả nhiên đi hỏi. Đáp án của Nhạc Phong không khác gì ta, hắn lớn giọng với Dao Băng sư tỷ: "Tô Nhiễm là bạn ta, cho dù nữ nhân khắp thiên hạ chết sạch, ta cũng không có ý gì với nàng như ngươi nói."

Khi Dao Băng sư tỷ kể lại, ta tức hộc máu, lập tức trưng diện cho Nhạc Phong kinh ngạc một phen, không ngờ hắn thật không xem ta là nữ nhân. Từ đó về sau, chỉ cần có ai hỏi Nhạc Phong vì sao tốt với ta vậy, hắn trả lời: "Ta xem Tô Nhiễm là tỷ muội!"

Từ cửa chính tướng phủ đến sảnh chính phải vòng qua một hành lang, vừa đến đó đã gặp phụ thân, người thấy ta với Nhạc Phong cùng về, nói còn chưa nói, đã sớm đảo mắt dò xét hai chúng ta. Không cần đoán, ta biết chắc phụ thân đang liên tục phát huy khả năng tưởng tượng siêu phàm của người.

"Sao đến giờ mới về, nữ tử một mình xuất môn không tiện, sau này phải về sớm một chút, biết không!" Phụ thân trước mặt người ngoài luôn giữ bộ dáng uy nghiêm bức người.

May mắn ta đã tính trước, nếu không sẽ không chỉ là một câu đơn giản như vậy đâu.

Phụ thân chuyển mắt qua Nhạc Phong: "Nhạc công tử cũng tới rồi, nha đầu Nhiễm Nhiễm kia không an phận, khiến ngươi thêm phiền toái."

"Không có, sư muội thực ngoan, sao có thể khiến ta phiền toái, ha ha."

Phụ thân lại hỏi: "Nhiễm Nhiễm hôm nay đều đi cùng ngươi?"

"Không đúng, không phải..." Nhạc Phong vội vã giải thích, "Ta định đến thăm nhị tỷ, trên đường tình cờ gặp nàng."

https://thuviensach.vn

Ta không thể không khinh bỉ hắn, phụ thân không quy định ta không được ở cùng nam nhân khác ngoại trừ Tần nhị công tử, hắn khẩn trương làm gì. Khả năng nói dối của hắn ngày thường không phải rất mạnh sao!

"Vừa hay Tâm Nhiên ở nhà, ngươi đến thăm nàng đi."

"Ta đột nhiên nhớ ra cha bảo ta đến cửa hàng tơ lụa trên phố tây kiểm hàng, lần sau ta lại đến."

Nhạc Phong nói thêm hai ba câu hồ lộng phụ thân, phụ thân cũng không giữ hắn nhưng ta thật khổ, một thân một mình đối mặt với sự truy vấn nghiêm ngặt của phụ thân. Nhạc Phong vừa khuất dạng, phụ thân lập tức cau mày hỏi ta: "Ngươi thích Nhạc công tử phải không?"

Không ngờ phụ thân thẳng thắn như vậy, ta lập tức sử dụng lời nói dối của Nhạc Phong lúc trả lời Dao Băng sư tỷ: "Cửu sư huynh xem ta là tỷ muội, cho dù nữ nhân khắp thiên hạ chết sạch, hắn cũng không có ý với tỷ muội của mình."

Tuy ta nói không xuôi tai nhưng phụ thân nhìn ta thề thốt son sắt đương nhiên tin ngay. Không ngờ sau đó người thốt ra một câu khiến ta muốn mua đậu hủ đập đầu, hắn nói: "Vậy thì được, ta vừa thương lượng với Tần tướng quân muốn sớm hoàn thành hôn sự của ngươi và Tần Lãng, ngươi cũng không còn nhỏ, hôn nhân đại sự không thể trì hoãn."

Sớm biết phụ thân luôn có tâm tư này, ta hắn nên thẹn thùng vô hạn, mặt mày ửng hồng mà nói với hắn: "Đúng đúng đúng, ta thích Nhạc công tử, hơn nữa rất rất thích", ta không tin phụ thân thật sự chém nữ nhi thân sinh vất vả sinh ra.

Ta quyết liệt nói: "Phụ thân, ta không lấy chồng, không thành thân cũng không chết người!"

https://thuviensach.vn

"Nói chuyện vô liêm sỉ!" Phụ thân tức giận trừng mắt, "Ta và mẫu thân ngươi, còn có bà nội ngươi đều thương ngươi, chuyện gì cũng chìu ngươi. Lần này dù thế nào ngươi cũng phải nghe lời, ngươi gả cũng phải gả, không gả cũng phải gả, hừ!"

"Cha, cha —— "

Phụ thân nói xong bước đi, ta kêu hắn thế nào cũng không để ý. Ta nóng nảy, dậm chân chạy theo, Tuyết Liễu theo sát đằng sau.

Đi tới nơi ta mới phát hiện trong nhà hình như có gì không ổn, hạ nhân qua lại mặt mày vui vẻ, nhìn kỹ, chính sảnh bày đầy rương đỏ thẫm. Xem ra đang chuẩn bị lễ hỏi. Tô Nam, Tô Quýnh còn có Tô Duyên ngồi trên ghế nhìn ta cười cười, nhất là Tô Nam, cười thật gian trá, thật không có ý tốt, mới nhìn thôi đã sợ.

"Cha, đây là chuẩn bị lễ hỏi cho ai? Người cũng quá nóng vội, mới nói muốn ta thành thân, hiện tại lại muốn xử lý hôn sự của ca ca nào? À, ta đã biết, là ngũ ca. Người không sợ ngũ ca đào hôn? Ta nhớ hắn nói trước hai mươi lăm tuổi tuyệt không thành thân, gần đây sao người thích bức hôn vậy..."

Phụ thân nhìn ta thao thao bất tuyệt, nghiêm mặt không nói gì. Hắn ta đã đoán đúng, Tô gia chín con trai đã có bốn thành gia thất, kế tiếp nhất định là ngũ ca Tô Hành. Chắc phụ thân cảm thấy thành thân cũng nên theo thứ tự lớn bé, muội muội ta không thể đi trước ca ca, thế nên mới bắt ngũ ca thành thân rồi mới đến ta? Ai, Tô Hành đáng thương, không biết phụ thân chọn tiểu thư nhà ai cho hắn, hy vọng ngũ tẩu không có bộ dạng rất thực xin lỗi quần chúng. Nói thế nào Tô Hành cũng được công nhận là anh tuấn nhất trong chín người, cưới dâu đương nhiên không thể sơ sài.

Ta một mình phát huy trí tưởng tượng, không chú ý mọi người chằm chằm nhìn ta, chờ ta phục hồi tinh thần, Tô Nam cười vô cùng nịnh nọt với ta. Ta

https://thuviensach.vn

đáp trả lại bằng một nụ cười không kém phần nịnh nọt: "Sao vậy thất ca, không phải ngươi không định cưới vợ sao? Đừng vội, đừng vội, phụ thân nhất định sẽ vì ngươi chọn một siêu cấp mỹ nữ, ngươi chờ làm cha đi, ha ha."

Chọc Tô Nam mấy câu làm tâm tình ta nhất thời tốt hơn. Tô Nam giống ta, đặc biệt không thích phụ thân an bài hôn sự, nghe bà nội kể hoàng đế cậu ta muốn tứ hôn tam quận chúa Hiền Vương Phủ cho hắn, kết quả Tô Nam nghe được nghiêm khắc cự tuyệt. Ai, Tô Nam cũng là một tiểu tử tôn trọng tự do hôn nhân.

Vốn tưởng Tô Nam sẽ bị ta chọc đến choáng váng, không ngờ ta bị hắn làm hôn mê trước, hắn quăng một câu: "Ngươi cũng chậm tiêu quá, nói thật cho ngươi biết, đây là sính lễ Tần đại tướng quân vừa mới phái người đưa tới, muội muội tốt của ta, có phải thực kinh hỉ không?"

"Cái gì!" Ta kêu to, "Kinh hỉ cái đầu ngươi!"

Không thể nào, Tần tướng quân không phải sợ con trai bảo bối của hắn gả không được, à không, sợ con trai bảo bối cưới vợ không được, sao nhanh như vậy đã đưa sính lễ tới. Tốt rồi, giờ muốn từ hôn cũng khó. Tần Lãng cũng thật là, không phải nói tuyệt không cưới ta sao, thấy cha hắn làm vậy cũng không ngăn cản, hại chết ta rồi.

Ta đau khổ hỏi: "Phụ thân, không phải thật chứ, có phải Tô Nam đùa ta hay không?"

Phụ thân còn chưa nói, Tô Nam đã cướp lời: "Đúng, là thật, ta đùa với ngươi.."

Còn chưa kịp sợ bóng sợ gió, hai chữ kế tiếp của Tô Nam khiến ta xúc động muốn bóp chết hắn, hắn nói "..mới lạ".

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Chương 11: Xuất Giá Là Xuất Gia

T

a nghĩ không thành thân cũng không khó. Ta như kiến bò chảo nóng, mắt đỏ lên, các ca ca mỗi người một câu "Chúc mừng, chúc mừng", "Sớm sinh quý tử" khiến ta giận sôi.

Phụ thân thực vừa lòng, gật đầu mỉm cười: "Nhiễm Nhiễm gả đi, ta là người hiểu rõ tâm sự này nhất, không dễ dàng, không dễ dàng."

Các ca ca phụ họa "Đúng vậy, đúng vậy", giống như ta thật sự không gả không được. Trong lòng ta hét một tiếng thật tức giận. Cảm giác Tô Nhiễm ta như một gánh nặng với bọn họ, ta sớm thành thân bọn họ sớm an tâm.

Nhìn phụ thân và các ca ca hòa thuận vui vẻ, ta rất sợ mình nhịn không được xông lên đánh họ, khó lòng tin tưởng vào sự nhẫn nại của bản thân. Vì không để bi kịch tự chém giết xảy ra, ta thức thời tránh đi.

Ta giận cành hông trở lại phòng, ngã quỵ trên giường, kéo chăn phủ đầu. Nếu ta không đủ bản lĩnh, chỉ sợ lúc này đầu đã sớm nổ tung.

Tuyết Liễu vừa vào cửa thấy thế choáng váng, nàng nói: "Tiểu thư sao vậy, sẽ buồn chết mất."

"Buồn chết thì buồn chết, nếu buồn mà chết thì tốt, đỡ phải ấm ức vì bọn họ!"

Xưa kia tứ sư huynh từng kể một chuyện luôn làm ta sợ, nếu một người chết khi tích tụ oán khí quá lớn, sẽ không thể đầu thai mà sẽ thành cô hồn dã quỷ. Ta nghĩ nếu bây giờ ta thật sự buồn chết, nhất định thành cô hồn dã quỷ, ai bảo oán khí ta lớn như vậy.

https://thuviensach.vn

Tuyết Liễu xốc chăn lên, cầu xin: "Tiểu thư ngoan của ta, người cũng đừng ép mình, nửa tháng nữa người sẽ thành thân. Chẳng may người ngạt chết, lão gia còn không mắng chết ta."

"Ai thích gả cứ gả, ta không thèm." Ta tức giận, hồ đồ hỏi Tuyết Liễu, "Ngươi có biết làm thế nào mới không cần thành thân không?"

"A?" Tuyết Liễu mông lung, không ngờ ta hỏi nàng như vậy. Nàng nghĩ nghĩ nói, "Nữ tử trưởng thành đương nhiên phải thành thân, chỉ có ni cô mới không lấy chồng."

Ta búng trên giường như một con cá chép, ôm Tuyết Liễu nói: "Tuyết Liễu giỏi, sao ta không phát hiện thì ra ngươi thông minh như vậy! Ni cô, ha ha, ni cô..."

Tuyết Liễu sợ hãi, lắp bắp hơn nửa ngày không nói được một câu đầy đủ: "Tiểu tiểu thư... Ngươi sẽ không... Sẽ không... Sẽ không muốn xuất gia làm ni cô đi, ngươi ngươi ngươi..."

Giọng nàng run run, có thể sợ ta nhất thời nghĩ quẩn, thật sự bỏ chạy đến am ni cô xuống tóc xuất gia. Ta vỗ vỗ vai nàng, cười nói: "Nha đầu ngốc, ta không làm ni cô, ni cô đầu trọc lóc xấu xí, còn không bằng hòa thượng!"

Tuyết Liễu vỗ ngực, lúc này mới yên lòng, nàng cẩn thận nghĩ nghĩ, híp mắt nói: "Hòa thượng chẳng phải cũng trọc sao, tiểu thư..."

Ta trừng mắt một cái, nàng vội vàng nuốt lời này vào bụng.

"Mau lấy giấy bút đến đây," Ta phân phó, "Ta muốn vẽ."

Tuyết Liễu không hiểu gì, sửng sốt trong chốc lát mới đi. Lúc ra cửa, nàng còn không quên quay đầu liếc ta, phỏng chừng thầm nghĩ tiểu thư bình thường không thích cầm kì thi họa, sao đột nhiên muốn vẽ tranh.

https://thuviensach.vn

Trước khi trời tối, ta vẫn nhốt mình trong phòng, phụ thân phái người đến bảo ta ra ăn cơm chiều, ta không để ý, gã sai vặt kia cứ thúc giục, kết quả bị ta quăng một nghiên mực ra chạy mất dạng. Ta ghét nhất tại thời điểm mấu chốt bị quấy rầy, nhất là đang trong lúc làm cái chuyện ta không am hiểu như vẽ tranh này.

Khi ta ném bút nói "Rốt cục đã đẹp rồi!", Tuyết Liễu mở to mắt, nhìn chằm chằm bức tranh hơn nửa ngày, nơm nớp lo sợ hỏi: "Tiểu thư, ngươi vẽ ai vậy? Sao... Sao dáng vẻ lại thế này? Giống như ni cô."

"Giống ni cô là được, ta vốn vẽ ni cô." Ta cực kỳ tự hào hỏi Tuyết Liễu, "Thế nào, nhìn được không?"

Tuy ta không hy vọng gì về tài vẽ vời của mình nhưng bức tranh lần này hắn khá được đi, ít nhất Tuyết Liễu nhận ra người ta vẽ là ni cô. Không giống lần sinh nhật trước của lục sư huynh, ta vẽ tuấn mã đồ tặng hắn, còn hỏi hắn ta vẽ đẹp không. Lục sư huynh miệng co giật nửa ngày mới phun ra một câu làm ta nghe xong chết đứng, hắn nói: "Vẽ đẹp lắm, ha ha, xem con trâu này, bộ dạng rất mập mạp."

Nắm đấm ta siết chặt, cố nén lửa giận, ta một lần lại một lần nhắc mình phải bình tĩnh, phải bình tĩnh, hôm nay hắn là thọ tinh, không chấp nhặt với hắn.

Tứ sư huynh thấy sắc mặt ta khó coi, vội hòa giải: "Nhiễm Nhiễm, mắt lão lục không tốt, ngươi đừng nóng giận. Ha ha, theo ta, ngươi vẽ con lợn rừng thật giống, thật giống!" Nói xong, hắn còn không quên vươn ngón cái về phía ta.

Lửa giận vất vả áp chế lại bị tứ sư huynh trêu chọc, ta nghẹn nửa ngày, bỗng nhiên òa khóc. Lục sư huynh sợ tới mức liên tục an ủi, mắng tứ sư huynh lỡ lời. Ta thút thít nghẹn ngào, một phen nước mũi một phen nước mắt nói: "Ta muốn méc sư nương, các ngươi khi dễ ta... Người ta thức đêm vẽ tuấn mã đồ tặng ngươi, định cho ngươi kinh hỉ. Mắt ngươi không tốt bảo

https://thuviensach.vn

ngựa thành lừa ta cũng không trách nhưng ngươi dám nói ta vẽ trâu. Tứ sư huynh càng đáng ghét, rõ ràng ta vẽ ngựa, làm sao giống lợn rừng!" Nói xong ta xé tuấn mã đồ.

Tứ sư huynh cùng lục sư huynh mặt mày xám xịt, liên tiếp giải thích. Bọn họ càng xin lỗi, ta càng khóc lớn, các sư huynh sư tỷ khuyên thế nào cũng không được. Cuối cùng vẫn là sư nương ra mặt, hung hăng mắng bọn họ ta mới ngừng khóc, từ đó về sau ta thề không bao giờ vẽ nữa.

Hôm nay bất đắc dĩ, ta mới không thể không ra hạ sách này, dù sao cũng chẳng có quy định thề rồi không thể đổi ý.

Tuyết Liễu cầm tranh ta vẽ nghiên cứu hồi lâu, rốt cục phun ra một câu: "Tiểu thư, ni cô này là ai, sao bộ dạng như vậy, như vậy..."

"Như vậy cái gì?"

"Như vậy kỳ quái." Nói xong Tuyết Liễu mặt mũi trắng bệch.

Ta cười hớ hớ nói: "Ta biết ngươi muốn nói gì, ngươi muốn nói nàng khó coi phải không? Không sao, ngươi cũng đã nói ra rồi, ta không chửi. Ta vẽ ni cô, ni cô đương nhiên khó coi."

"Vì sao ni cô nhất định là khó coi?" Tuyết Liễu chớp chớp mắt, vẻ mặt khó hiểu.

"Ngươi nghĩ xem, vì sao ni cô muốn xuất gia? Đương nhiên là vì không nam nhân nào muốn cưới nàng. Vì sao không có nam nhân muốn cưới? Đương nhiên là vì nàng khó coi. Nếu không, làm gì có nữ nhân vô duyên vô cớ chạy đến am ni cô, làm bạn với thanh đăng cổ phật, trừ phi đầu nàng bị heo cắn."

Tuyết Liễu nghe xong gật đầu, nàng dùng sùng bái ánh mắt nhìn ta nói: "Tiểu thư ngươi thật thông minh, đạo lý sâu xa như vậy ngươi cũng có thể

https://thuviensach.vn

thấu đáo, thật sự rất rất giỏi!"

Ta cũng hiểu mình thực rất giỏi, tùy tiện nói hươu nói vượn vài câu có thể khiến nha đầu quay mòng mòng, không tung hoành ngang dọc thật sự rất uổng phí.

Ta treo bức tranh ni cô trên vách tường, thắp ba nén nhang, thực thành kính cúng bái.

Tuyết Liễu hỏi ta: "Tiểu thư, ni cô là ai, vì sao ngươi lạy nàng?"

"Đây là Tĩnh Từ sư thái," Ta nói, "Ta lạy nàng vì ta sùng bái nàng."

Tĩnh từ sư thái là một vị thế ngoại cao nhân, nghe nói nàng thông minh tuyệt đỉnh, học vấn bác đại tinh thâm, là nữ trung hào kiệt hiếm có, cũng là thần tượng của ngàn vạn cô nương. Nàng còn khí thế hơn phương trượng trọc đầu của Thiếu Lâm Tự.

"Tiểu thư, ngươi đây là muốn..."

Ta nháy mắt mấy cái: "Ngươi nói với cha ta, ta muốn theo Tĩnh Từ sư thái tu đạo thành tiên, bất quá hiện tại ta đang trong giai đoạn 'suy nghĩ', nếu người cứng rắn bức ta xuất giá, ta sẽ xuất gia."

Tiểu nha đầu nghe xong điên cuồng chạy ra.

Thiên địa chứng giám, ta thật không định xuất gia. Nếu nhất định phải lựa chọn giữa xuất giá và xuất gia, ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời phụ thân. Nhưng không phản kháng một chút làm sao biết kết quả, nếu thật sự không được thì ta giương cờ trắng đầu hàng cũng không muộn. Nguyên tắc làm người của Tô Nhiễm ta là tuyệt không mua bán lỗ vốn.

Lúc Tuyết Liễu dẫn phụ thân cùng các ca ca phong trần mệt mỏi tới phòng, ta đang ngồi trước bức tranh niệm kinh, y như thật. Kỳ thật ngay cả ta cũng

https://thuviensach.vn

không hiểu mình niệm cái gì, diễn trò thôi, làm bộ làm dáng là được.

"A, Nhiễm Nhiễm đổi nghề làm ni cô, được lắm, tu tâm dưỡng tính."

Vừa nghe chuyện đức hạnh này là biết ngay lời từ miệng Tô Nam đáng chém ngàn đao, ta quyết định không nói, tiếp tục diễn trò.

Phụ thân nổi giận đùng đùng nói: "Ngươi muốn làm gì!"

Ta quay đầu, cười tươi như hoa: "Là như vầy, cha, nữ nhi đã giác ngộ, nhân sinh khổ đoản, ta muốn dùng quãng đời ngắn ngủi làm một ít chuyện có ý nghĩa. Tỷ như, chuyện hiện tại ta làm rất có ý nghĩa. Làm người mệt mỏi, phải làm thần tiên. Phụ thân người phải đợi ta, chờ một ngày kia, nhà chúng ta gà chó cũng có thể lên trời, mọi người càng không cần phải nói, đúng không phụ thân?"

"Hồ nháo!" Phụ thân tức giận dựng râu trừng mắt.

Tô Duyên nói: "Nhiễm Nhiễm ngươi chịu đả kích gì phải không?"

Tô Kiên nói: "Khẳng định là phụ thân bức nàng thành thân, bức điên rồi."

Tô Quýnh nói: "Kỳ thật tu đạo thành tiên cũng không phải không tốt." Kết quả còn chưa dứt lời liền bị các huynh đệ hung hăng khinh bỉ.

Tô Nam tựa nửa người trên cửa, ôm hai tay, tựa tiếu phi tiếu nhíu mày nhìn ta: "Nhiễm Nhiễm, người trong tranh kia là ngươi, rất giống."

"Ngươi..." Ta nghiến răng nghiến lợi, rốt cục vẫn nhịn được, ta phải bình tĩnh, bình tĩnh, hiện tại không phải lúc cãi nhau. Ta muốn diễn xong trận này mới được.

Ta nén giận, tươi cười sáng lạn hơn: "Thất ca ca nói gì vậy, người trong tranh sao có thể là ta, ta sao có thể thần tiên phiêu lãng như vậy. Đó là thần tượng của ta, Tĩnh Từ sư thái ngươi biết không?"

https://thuviensach.vn

"Biết," Tô Nam gật đầu, "Nàng già như vậy? Không phải chứ?"

"Ai nói không phải, chính là vậy. Sư phụ ta và Tĩnh Từ sư thái là huynh muội kết nghĩa, người nói ta biết, đạo hạnh của sư thái không ai địch lại, chắc chắn là vậy. Sư phụ nói người sẽ thuyết phục Tĩnh Từ sư thái thu ta làm đồ đệ, vạn nhất ta thật không muốn thành tiên thì cũng là chuyện tốt đẹp, đúng không thất ca?" Ta ra vẻ vô cùng khát khao.

Đến đây Tô Nam hoàn toàn hết đường nói nổi.

Gừng càng già càng cay, phụ thân vẫn không hé răng, trước tức giận sau lại thờ ơ, nhìn ta đấu võ mồm với Tô Nam. Người nhìn ta kiểu như "Ngươi cứ từ từ giải thích". Chờ ta dứt nước miếng với Tô Nam xong, hắn gỡ bức tranh Tĩnh Từ sư thái phiêu dật ta thật vất vả mới vẽ được nói với ta: "Nhiễm Nhiễm, ngươi đừng giở trò, nếu thật muốn làm ni cô, chờ ngươi gả cho người ta xong, ngươi thích thế nào, nháo thế nào cha cũng không quản, được không?"

Giờ đến phiên ta hoàn toàn hết đường nói nổi. Cha ơi, sao người có thể thông minh vậy, nhanh thế đã lật tẩy trò xiếc của ta! Vốn định tự sát uy hiếp bọn họ nhưng bọn họ quá rành tính ta thế nào, sông có thể cạn, núi có thể mòn nhưng Tô Nhiễm tuyệt đối không liều mạng.

Phụ thân đi rồi, tam ca Tô Quýnh thực nghĩa khí lại vỗ vai ta: "Nhiễm Nhiễm đừng nhụt chí, kỳ thật tam ca thấy tu tiên rất tốt, thật sự."

"Tránh ra!" Ta hất vai, bỏ tay hắn ra, "Các ngươi đều đến chê cười ta, ta biết, hừ, ta làm ni cô thật rồi các ngươi cũng đừng hối hận!"

Nói xong câu cuối, vãn hồi được chút mặt mũi.

Tô Quýnh bất đắc dĩ nhìn nhìn ta rồi ra cửa. Các ca ca khác thực đồng tình an ủi ta rất nhiều, ta tuyệt không cảm kích. Tô Nam là người cuối cùng,

https://thuviensach.vn

trước khi bước ra, hắn cười cười: "Tiểu muội, ta chờ ngươi đưa ta lên trời làm thần tiên."

Ta sao không nghe thấy, dù sao ta cũng không mong hắn miệng chó phun ra ngà voi, cứ để hắn nói đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 12: Sói Thật Đến Đây

0

7-04-2013Tô Nhiễm Nhiễm truy phu ký - Chương 12Sói thật đến đây

Ta chán muốn chết, lăn qua lăn lại trên giường, nhớ tới gương mặt bị người thiếu ba trăm lượng kia của Tần Lãng càng nổi điên. Ta không rõ, nam không muốn cưới, nữ không muốn gả, bọn họ còn trói chúng ta lại một chỗ là sao, chẳng lẽ bọn họ không sợ chúng ta mỗi ngày đánh đấm đến lưỡng bại câu thương?

Nghĩ tới nghĩ lui, ta tính chuồn đi tìm Nhạc Phong thương lượng, người này chắc chắn sẽ không mang ta bỏ trốn nhưng không có nghĩa là ta không thể tự mình bỏ trốn, à không, là đào hôn. Chó nóng nảy còn nhảy tường, nếu thực bức ta nóng nảy, cùng lắm thì ta đi Y Tiên Cốc tìm nơi nương tựa. Ta thật không tin, không lấy Tần Lãng, ta không còn đường sống.

Phụ thân đại khái sợ ta bị ép buộc sẽ xảy ra chuyện, hai ngày nay bảo Tuyết Liễu trông chừng không cho ta xuất môn. Người cũng không ngẫm lại giao tình giữa ta và Tuyết Liễu, mặc dù từ nhỏ ta bị nuôi thả ở Thục Sơn nhưng tốt xấu gì Tuyết Liễu cũng theo ta nhiều năm, tình cảm thân thiết. Ta hơi náo loạn một chút thì nàng đã để ta đi rồi.

Vừa ra cửa phòng, ta liền cảm giác thân mình lạnh lẽo, tựa hồ sau lưng có ánh mắt chằm chằm nhìn ta. Ta lắc đầu, chỉ mong là ta quá lo lắng, chỉ bằng vài miếng công phu mèo quào này của ta, phụ thân còn không kiếm được ai bắt ta sao. Ai ngờ mới bước nửa bước, có cái gì ‘vèo’ một tiếng sượt qua tai, cắm phập trên cửa.

https://thuviensach.vn

Ta kinh hồn bạt vía, nhất thời người lạnh như băng, tim lập tức rụng rời. Quay đầu lại thấy trên cửa là một mũi tên. Thật thần kỳ, nếu người đó kỹ thuật không tốt, ta không cần tu đạo đã trực tiếp lên trời thành tiên.

Nghĩ đến đây ta lại lo sợ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Xem độ nông sâu của mũi tên, người bắn tên không tốt lành gì, ta dùng sức nhổ xuống, xem xét nửa ngày, trong bụng nổi lửa, xoay người đi về chỗ Tô Hành.

Tô Hành là ca ca anh tuấn nhất trong các ca ca của ta, Tô Nam bình thường hay ầm ỹ khoe mình anh tuấn ra sao, hắn nói thật không sai nhưng so với Tô Hành thì một điểm cũng không bằng. Tô Hành mặt sáng như ngọc, phong lưu phóng khoáng, nữ tử thầm mến hắn xếp một hàng dài. So với Lâu Huyên, cũng không thua kém là mấy.

Bất quá giờ không phải lúc thảo luận ai anh tuấn, ai không anh tuấn, mũi tên vừa rồi chắc chắn là kiệt tác của đại soái ca Tô Hành. Hắn là người duy nhất trong Tô gia thích bắn cung, hơn nữa rất hay bắn cung tiêu khiển. Các ca ca của ta từ cổ hủ đến tiêu sái đều thích luyện kiếm vì bọn họ nghĩ làm vậy có thể tăng thêm khí chất phiêu dật cho mình. Chỉ có Tô Hành cả gan phá vỡ quy tắc, từ nhỏ hắn luyện cung tên, mười tuổi đã thành thiện xạ. Mũi tên này thiếu chút nữa lấy mạng nhỏ của ta, toàn bộ Tô gia cũng chỉ có mình hắn có công lực cỡ này. Chắc hắn thấy ta chuồn ra cửa, định cảnh cáo.

Ta nổi giận đùng đùng chạy hết mấy hàng hiên, cuối cùng thấy hắn trong thư phòng, đang ngồi trước bàn học, cầm một quyển sách đọc rất nhập tâm.

"Nhiễm Nhiễm?" Tô Hành ngẩng đầu thấy ta, hắn hơi kinh ngạc, mày vừa nhíu sau đó lập tức giãn ra.

Cho tới bây giờ, hắn vẫn là người nho nhã bình thản, từ nhỏ vừa không phóng đãng như bọn Tô Kiên, Tô Quýnh cũng không giống Tô Nam, Tô Duyên cả ngày chọc ta với Lương Gia. Phần lớn thời gian hắn đều một

https://thuviensach.vn

mình ở thư phòng hoặc luyện cung ở hậu viện. Theo lời Lương Gia, Tô Hành chính là đầu gỗ, còn ngốc hơn thằng ngốc.

Lương Gia nói vậy không phải hoàn toàn vô lý, ta với nàng cùng nhau lớn lên, tâm tư của nàng sao ta không hiểu. Ý trung nhân của nàng không phải Lâu Huyên mà là Tô Hành. Không ngại Tô ngốc tử hồn nhiên không biết, mỗi lần nàng đều nhiệt tình như lửa nhưng hắn vẫn lạnh lùng như băng, hệt như Lương Gia đào phần mộ tổ tiên của hắn.

Lương Gia luôn nhắc tới Lâu Huyên trước mặt ta, bất quá là tâm lý khoe khoang của tiểu nữ nhân thôi. Ta từ nhỏ đặc biệt thích so đo với nàng, nếu ta có hôn phu là thiên hạ đệ nhất soái ca, chắc chắn ta cũng sẽ khoe khoang. Lấy hay không lấy hắn là chuyện sau này hẵng tính, trước tiên cứ lợi dụng một chút đã.

Ta đưa mũi tên giấu sau lưng ra cho Tô Hành: "Đây là gì? Khi không ngươi dọa ta làm chi!"

"Đây không phải của ta."

"Không phải của ngươi, chẳng lẽ của ta."

Tô Hành hé miệng cười: "Ta không ra ngoài."

"Ca ca tốt của ta, xin ngươi đừng đùa giỡn ta được không, ta từ Thục Sơn bị người bức hôn sắp chết, ngươi còn giúp phụ thân hại ta, ngươi hãy tha cho ta đi."

Tô Hành cầm mũi tên nhìn nửa ngày, không nói gì. Ta còn nghĩ hắn cam chịu, đang tính mắng hắn vài câu xả giận, hắn đi đến giá sách, lấy trong ngăn tủ một mũi tên đưa cho ta.

"Sao?" Ta tức giận.

https://thuviensach.vn

Tô Hành thản nhiên: "Đây mới là của ta."

Nhìn kỹ, mũi tên hắn đưa với mũi tên vừa rồi tuy dài như nhau nhưng quả thật có điểm khác. Mũi tên của Tô Hành có khắc hình đầu ngựa ở mặt trên. Tâm ta thật lạnh, thật lạnh, nếu tên không phải của Tô Hành, vậy thì nguy rồi, không phải có người muốn giết ta chứ. Ta run lên, cả người đổ mồ hôi lạnh.

"Không phải đâu, ta không đắc tội với người nào, ai muốn giết ta?" Răng ta đánh lập cập.

Tô Hành cầm mũi tên để trên bàn quan sát tỉ mỉ, hắn nói: "Nếu người bắn thật sự muốn giết muội, muội không còn mạng đứng đây nói chuyện với ta đâu."

Vừa nói xong, chỉ thấy hắn rút một tờ giấy nhỏ từ trong mũi tên ra.Ta mở to hai mắt nhìn: "Trên đó viết gì?"

"Muốn cứu Lương Gia, không lấy Tần Lãng." Tô Hành nhẹ nhàng đọc, mở tờ giấy mở để trước mặt ta.

Ta trợn tròn mắt, lắp bắp hỏi: "Lương Lương Lương... Biểu tỷ nàng..."

"Gia Gia có thể đang ở trong tay người xấu."

Sao Lương Gia lại ngu xuẩn như vậy, thăm người thân còn để lọt vào hang sói. Hiện tại lại thành con tin để người khác uy hiếp ta, đây là chuyện gì.

Ta nóng nảy: "Làm sao bây giờ, bọn họ có thể giết Lương Gia không?"

"Tạm thời sẽ không."

"Ngươi nói chuyện đừng keo kiệt được không, giải thích một chút, ta hồ đồ rồi. Ta lấy hay không lấy chồng quan hệ gì đến bọn họ, này này... Ngũ ca, ngươi nói có thể là nữ nhân thầm mến Tần Lãng làm hay không?"

https://thuviensach.vn

Dù ôn hòa cỡ Tô Hành đều nhịn không được khinh thường ta nhưng hắn thật nhịn được, liếc ta không nói gì.

"Ai nha ngũ ca, ngươi đừng thâm trầm, có gì cứ nói, ngươi làm vậy sẽ chết ta!"

Tô Hành thần sắc nghiêm túc: "Chuyện này chỉ sợ không đơn giản như vậy, phải báo cho cha biết."

"A? Ngươi nói gì, chuyện này liên quan gì đến cha."

"Cha với Tần tướng quân đều là mệnh quan triều đình, một văn một võ, có thể nói là trụ cột quốc gia, ai lớn gan công nhiên khiêu khích vậy?"

"Hoàng thượng mới có gan, nha ——" Ta cả kinh che miệng lại, "Sẽ không phải là hoàng đế cậu đi?"

Tô Hành hết biết nói gì với ta, hắn hít sâu một hơi, nói tiếp: "Không phải hoàng thượng, người năng lực có hạn, toàn dựa vào cha và Tần tướng quân giúp người thống trị giang sơn, sao có thể vác đá đập mình?"

"Vậy có thể là ai?"

"Hiện triều đình đang chia làm hai phái vì vấn đề ở biên cương, một là phe chủ chiến do Tần tướng quân cầm đầu, hai là phe chủ hòa do Tĩnh vương cầm đầu. Cha chưa tỏ rõ lập trường, lại là trụ cột vững vàng của triều đình, một khi hắn nghiêng về bên nào, bên đó sẽ thắng, bởi vậy hai phe đều muốn mượn sức hắn. Tần Tô hai nhà đám hỏi, cho thấy cha chọn Tần tướng quân."

Ta vỗ đầu: "Ta hiểu, bọn họ muốn phá hỏng quan hệ của Tô gia và Tần gia, khiến cha không về phe Tần tướng quân. Tô Hành ngươi thật thông minh, vấn đề bí hiểm vậy ngươi cũng phân tích thấu đáo, không hổ là ca ca ta!"

https://thuviensach.vn

Tô Hành cười cười, không nói gì.

"Khẳng định là Tĩnh vương làm, nói cho cùng, hắn tính mượn sức cha, lén lút ra tay, đường đường là vương gia, thật không biết xấu hổ."

Thấy Tô Hành nghiền ngẫm nhìn ta, ta vội vàng giải thích: "Ngươi đừng đoán mò, ta không phải muốn nhanh gả cho Tần Lãng mới nói vậy, ta đây lo lắng vì đại cục, ngươi nói cha nên làm gì đây, người ta tốt xấu gì cũng là thân vương, không dễ đụng đến. Hắn muốn lấy mạng Lương Gia đơn giản như bóp chết một con kiến, Lương Gia chẳng phải rất nguy hiểm? Trời ơi!"

Không biết vì sao, Tô Hành nghe ta nói xong sắc mặt trắng bệch, hắn vờ cứng rắn trấn định: "Cũng không nhất định là Tĩnh vương. Tĩnh vương tuy hơi ngang ngược nhưng vẫn có thể xem là một người chính trực. Sợ là có người cố ý làm vậy châm ngòi hai nhà Tô Tần với Tĩnh vương phủ để làm ngư ông đắc lợi. Nếu thực là thế thì rất phiền toái, Gia Gia nàng..."

"Cứu nàng, phải cứu nàng!" Vừa nghe Lương Gia gặp chuyện không may ta liền đỏ mắt, "Mặc kệ ai làm việc này, nhất định không thể để Lương Gia có việc, ngũ ca ta xin ngươi, ngươi cứu nàng đi, cùng lắm sau khi nàng trở về ta không để nàng phiền ngươi. Đúng rồi, khiến cha từ hôn đi, đúng như ý bọn họ, dù sao ta cũng không muốn gặp Tần Lãng kia."

"Sự tình không đơn giản vậy, nếu tùy tiện từ hôn, mặc kệ là nguyên nhân gì, mọi người khẳng định đều nghĩ cha về phe Tĩnh vương, thế lực triều đình sẽ mất cân bằng. Không chỉ thế, việc này còn đồng nghĩa chúng ta phải cầu hòa với một tiểu quốc ở nơi biên thùy đất cằn sỏi đá, biểu muội của muội, nữ nhi duy nhất của hoàng thượng là Trường Hinh công chúa sẽ gả đến tái ngoại hòa thân."

Không phải chứ, đầu ta hỏng mất thôi, không phải chỉ là chuyện ta thành thân với Tần Lãng thôi sao, tự dưng kéo theo một đống chuyện lớn như vậy. Đầu óc Tô Hành không biết trưởng thành kiểu gì mà rất bác đại tinh thâm,

https://thuviensach.vn

một vấn đề cỏn con cũng bị hắn đưa ra một đống đạo lý như vậy. Không phải làm ta khó xử sao. Ta gả đi thì Lương Gia phải chết, ta không lấy chồng thì Trường Hinh phải sung quân biên cương. Đây là chuyện gì, ta quên mình chết đi không chừng tạo phúc cho bá tánh và cậu hoàng đế còn có thể truy phong.

Ta dùng sức gõ đầu, đã đến nước này rồi ta còn suy nghĩ gì.

Tô Hành quyết định thật nhanh: "Muội mau đi nói việc này cho cha."

"Vậy còn ngươi, ngươi không đi theo ta?"

"Ta... Ngươi đi đi, thời gian cấp bách, ta còn có việc trọng yếu hơn." Nháy mắt hắn đã mất dạng, khinh công quả nhiên lợi hại.

Ta hô to: "Chuyện gì gấp hơn việc này, này, Tô Hành..."

Kêu cũng không ai để ý, ta dậm chân, cầm tờ giấy đi tìm phụ thân thương lượng.

Ai ngờ ta dốc sức kể lể sự tình chân tướng vô cùng sinh động, phụ thân thì lơ đễnh, Tô Nam e thiên hạ bất loạn xen vào: "Nhiễm Nhiễm, ngươi lừa cha. Ta biết ngươi không muốn thành thân, vừa mới đòi xuất gia, giờ lại đem chuyện không thực tế như vậy gạt chúng ta, chậc chậc, ngươi rất không thông minh!"

"Nói gì chứ," Ta phản bác, "Ngươi mới không thông minh, Lương Gia thật sự bị bắt cóc, ta mà gả cho Tần Lãng không chừng ngày mai nàng sẽ bị giết, không tin ngươi thử xem!"

"Ha ha, Gia Gia bị bắt cóc? Nàng không bắt cóc người khác chúng ta liền thắp hương bái Phật, ai dám đánh nàng, ngươi đừng kiếm chuyện."

"Ta không nói dối, không tin ngươi đi hỏi ngũ ca, hắn biết chuyện này."

https://thuviensach.vn

"Ngũ ca sẽ không giúp ngươi gạt người."

"Vậy chúng ta đi tìm ngũ ca đối chất!"

"..."

"Được rồi, các ngươi đừng ầm ỹ!" Phụ thân tức giận ra mặt, "A Kiên, ngươi mau gọi Hành nhi tới đây."

Tô Kiên gật đầu, đang tính cất bước, ta kêu hắn lại: "Nhị ca đừng đi, ngũ ca không có ở nhà."

"Không có, không phải ngươi nói tìm hắn đối chất sao? Sao, chột dạ ?" Tô Nam một bộ xem kịch vui, ta rất muốn đánh hắn.

"Dù sao ta đều nói thật, các ngươi thích tin hay không, chờ ngũ ca trở về các ngươi sẽ biết."

Ta mếu máo, cảm giác bị nghi ngờ thực không tốt.

Vốn tưởng chờ Tô Hành về ta được minh oan, nào biết năm ngày trôi qua, ngay cả bóng dáng cũng không thấy. Tô Nam hay tới cửa tra hỏi, ta hết đường chối cãi, chỉ có thể sập cửa vào mặt hắn.

Chuyện Tô Hành xưa nay thích ra ngoài ngao du, không nói tiếng nào đã đi mất cũng không phải chưa từng phát sinh, mọi người chỉ nghĩ hắn đi chơi. Tô Nam nhất mực chắc chắn ta giở trò, phụ thân đương nhiên sẽ không tin ta. Ai bảo ta bị ép buộc, chốc lát muốn xuất gia, chốc lát nói bị bắt cóc, đổi lại là ta cũng sẽ không tin. Nói dối nhiều lần sẽ không ai tin, đợi khi nói thật, ta còn có thể làm sao? Chờ chết đi!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 13: Đây Là Mục Tiêu Đã Định

Mấy ngày nay ta tử thủ ở nhà, vốn định chờ Tô Hành về giúp ta rửa sạch oan khuất, tiểu tử này vừa đi là biệt tăm. Người ngu cũng đoán được hắn là anh hùng cứu mỹ nhân, huống chi ta thông minh như vậy. Lương Gia nhất mực chung tình với Tô Hành còn tâm tư Tô Hành ta không rõ lắm nhưng nhìn hắn khẩn trương vậy chắc cũng có ý tứ với nàng.

Khi rảnh rỗi, ta miên man suy nghĩ, nếu thật sự hắn thành công thành anh hùng cứu mỹ nhân, Lương Gia nhất thời cảm động, lấy thân báo đáp, bọn họ có thể cầm tay bỏ trốn không? Lỡ bọn họ thật sự bỏ trốn, ta chẳng phải bị oan uổng cả đời? Điểm này chưa tính, cứ nghĩ phải thành thân với cái núi băng Tần Lãng kia, ta toàn thân phát run.

Tuyết Liễu thúc giục ta: "Tiểu thư, lão gia bảo ngươi chọn lựa lễ phục cùng trang sức thành thân."

"Đã biết, đã biết." Ta ngàn lần không vui.

Tiểu nhị Vân Cẩm Phường đem một đống lễ phục cho ta chọn lựa, muốn dài có dài, muốn ngắn có ngắn nhưng ta chẳng có chút hứng thú. Mẫu thân và mấy di nương vây quanh líu ríu không yên, hình như các nàng sắp thành thân mới đúng, tất cả đều hưng phấn hơn ta.

"Nhiễm Nhiễm, cái này rất đẹp, thật hợp với ngươi." Mẫu thân hưng phấn đưa ta xem một bộ quần áo trên tay.

Ta liếc mắt ngắm một chút tượng trưng, "Được, đẹp."

Tứ di nương kéo tay ta: "Nhiễm Nhiễm ngươi xem cái này, ta thấy rất được, xem hoa thêu này, vô cùng xinh đẹp."

https://thuviensach.vn

"Còn có cái này, chậc chậc. Quả thực làm riêng cho Nhiễm Nhiễm nhà ta." Bác cũng không chịu yếu thế.

"Nhiễm Nhiễm, vòng cổ này cũng đẹp..."

"Nhiễm Nhiễm, vòng tay này được lắm..."

"Nhiễm Nhiễm..."

"Nhiễm Nhiễm..."

Mấy di nương lần lượt đưa ta xem quần áo trong tay, người kéo, người lôi khiến ta phát hoảng. Nữ nhân chính là phiền toái, vừa nghe hai chữ ‘thành thân’ đều điên cuồng, ước gì người thành thân là mình. Ta sợ các nàng mất mặt, đành phải đồng ý cho có lệ.

Cả ngày trôi qua, mọi người vẫn hưng phấn không ngớt. Ta thừa dịp các nàng không chú ý, lặng lẽ ngồi vào bàn uống trà, trà Long Tĩnh của phụ thân thực là ngon.

Rút cuộc mẫu thân, bác, còn có mấy di nương đã nhất trí chọn ra một đống trang sức cùng ba bộ lễ phục. Theo bọn họ thì một bộ bái đường, một bộ dâng trà công công bà bà, một bộ phòng hờ. Giết ta đi! Một bộ đã nặng như vậy, không phải họ tính ép ta chết sao! Ta còn muốn giữ mạng.

Lần này ta đi tìm Nhạc Phong, vẫn là gã canh cửa lần trước, thấy ta từ xa đã cười hì hì ra đón, nói một câu, cười một tiếng thật nịnh nọt. Người không biết còn tưởng ta mới là chủ nhân ở đây.

"Tô tiểu thư đã tới, là tìm tam thiếu gia phải không, ta lập tức đi thông báo."

"Được, nhanh chút."

https://thuviensach.vn

Trong chốc lát Nhạc Phong đã đi ra, hắn người chưa tới, tiếng đã tới trước: "Nhiễm Nhiễm ngươi đã tới, ta còn định đi tìm ngươi."

"Tìm ta làm gì?"

"Nghe nói ngươi sắp thành thân, ta đã chuẩn bị đại lễ tặng ngươi. Thế nào, sư huynh ta đủ nghĩa khí đi."

"Ngươi là đồ vô lương tâm, tai vạ đến nơi, ngươi còn tâm tư nói móc ta, ngươi cũng không phải không biết ta không muốn thành thân. Vốn định trông cậy ngươi giúp ta. Ai, dựa vào ngươi quả nhiên không được." Ta than thở.

Nhạc Phong bất đắc dĩ: "Sư muội, không phải ta không muốn giúp, ta thật sự bất lực. Đây đều là mục tiêu đã định, ngươi tiếp nhận đi. Ta xem tiểu tử Tần Lãng kia không đến nổi như ngươi nói, miễn cưỡng cũng xứng với ngươi, ha ha."

"Là rất miễn cưỡng." Ta suy nghĩ, "Nhưng ta không muốn miễn cưỡng mình."

Sau đó ta thấy mặt Nhạc Phong co giật vài cái.

"Quên đi, chúng ta không nói chuyện không vui này nữa, còn chưa tới ngày đó. Ngươi không phải nói Tần Lãng cũng không thích ngươi sao, không chừng đến lúc đó người ta đào hôn. Ngươi nói đúng không Nhiễm Nhiễm?"

"Miệng quạ đen, muốn trốn cũng là ta trốn, ta không muốn giống Lương Gia bị nhiều người chê cười, thật mất mặt!"

"Được, ngươi nói thế nào liền thế đó, đừng thối mặt ra, ta mang ngươi đi dạo hồ."

https://thuviensach.vn

Nhạc Phong hưng trí dạt dào đưa ta ra hồ ở ngoại ô, trước mặt ta là một con thuyền xa hoa khiến người ta hộc máu. Ta sáng mắt: "Sư huynh, đừng nói thứ này là của ngươi?"

"Khiến ngươi thất vọng rồi, đúng là của ta."

"Nhà các ngươi có phải sợ để tiền mốc meo? Rất xa xỉ, khi chúng ta ở Thục Sơn năm đó kiếm chác cũng chỉ đủ ăn trong ba ngày, nhưng đây thì..." Ta lắp bắp, "Nếu bán chiếc thuyền sẽ có thể đủ cho ta ăn cả đời."

Nhạc Phong khách sáo liếc ta: "Nhà ngươi cũng không nghèo, gặp qua người yêu tiền, chưa gặp qua người nào yêu tiền như ngươi."

Lên được thuyền hoa, ta mừng rỡ đi xung quanh, không ngừng ngắm nghía, hận mắt không thể dài hơn để nhìn. Thân thuyền cực kỳ tinh tế, cửa sổ, cây cột thậm chí từng góc thật nhỏ đều khắc hoa văn tinh mỹ, trên đỉnh hành lang gấp khúc treo hoa đăng hoa lệ, rèm cửa chỉ dùng mã não trân châu, gió thổi qua , phát ra âm thanh đinh đinh đang đang dễ nghe.

Thuyền hoa chậm rãi chạy ra giữa hồ. Ta và Nhạc Phong ngồi ở đầu thuyền, cạnh một bàn nhỏ bằng gỗ hoa lê vừa nói chuyện phiếm vừa thưởng thức phong cảnh, ngẫu nhiên nhấp mấy hớp rượu. Ta tới bây giờ chưa từng say rượu, lúc đầu lưỡi tiếp xúc chất lỏng cay cay, ta nhíu mày thành một đường. Nhưng sợ Nhạc Phong chê cười, ta chỉ có thể phùng má giả người mập, kiên trì uống sạch rượu.

Tháng tư, dương liễu bên bờ xanh mướt, cành liễu thật dài lay động theo gió, rũ xuống mặt hồ nhuộm nước xanh biếc.

Ta quay đầu cười với Nhạc Phong: "Cửu sư huynh, cám ơn ngươi."

"A?" Nhạc Phong sửng sốt, không ngờ ta bỗng thốt ra những lời này.

https://thuviensach.vn

Ta rất ngượng ngùng, làm ra vẻ như chưa từng phát sinh chuyện gì, tiếp tục ngắm dương liễu. Ta sao có thể không biết dụng tâm của Nhạc Phong. Từ nhỏ đến lớn, ta cãi nhau với hắn, thậm chí đôi khi đánh nhau nhưng hắn chính là một người lúc nào giáp mặt cũng nói móc ta nhưng sau lưng sẽ làm bất cứ chuyện gì có thể giúp ta. Hắn không thể khiến ta không thành thân nên hắn chỉ có thể nghĩ cách làm ta vui vẻ, giải sầu, ta sao có thể không hiểu.

Qua một hồi lâu, Nhạc Phong bỗng nhiên thốt ra một câu: "A, thì ra ngươi cũng có tình cảm."

Một chút cảm động vừa dấy lên trong lòng nhất thời bị câu này của hắn cưỡng chế di dời, ta liếc trắng mắt, tiếp tục uống rượu, hắn vừa đoạt rượu của ta vừa rống: "Đừng uống, ta không muốn cõng ngươi về nhà, nam nữ thụ thụ bất thân. Nếu để cha ngươi thấy, bắt ta cưới ngươi thì sao, ta còn không chết!"

"Ngươi lặp lại lần nữa, có gan ngươi lặp lại lần nữa." Ta cười tươi như hoa, dùng thanh âm ôn nhu giết người không đền mạng nói với hắn.

Nhạc Phong lập tức câm miệng, thè lưỡi, hết nhìn đông tới nhìn tây, làm bộ thực thật sự đang ngắm cảnh đẹp ven hồ.

Chiêu này là tuyệt chiêu đối phó Nhạc Phong của ta và Dao Băng sư tỷ, lần nào cũng thành công. Mỗi lần Nhạc Phong nói bậy, chúng ta liền thốt ra câu này, cam đoan hắn lập tức héo rũ. Đương nhiên, phải có bí quyết, nửa câu đầu nhất định phải ôn nhu, càng ôn nhu càng tốt. Về phần nửa câu sau, lại càng phải ôn nhu, "Có gan ngươi lặp lại lần nữa", tốt nhất là phải giống lúc câu nữ tử thông báo tin mừng "Ta đã có cái kia với ngươi". Đây đều là Dao Băng sư tỷ dạy ta, nói nàng là Thục Sơn nữ thần, chưa bao giờ nổi giận nói năng thô tục nhưng toàn bộ Thục Sơn chỉ cần là nam nhân, vốn không có ai nàng không trấn áp được, bao gồm phụ thân nghiêm khắc nổi tiếng của nàng, cũng là sư phụ ta.

https://thuviensach.vn

Nhạc Phong từng nói, ta lên cơn không đáng sợ, đáng sợ nhất là ta dùng chiêu ôn nhu của Dao Băng sư tỷ nói với hắn khiến hắn sởn gai ốc. Sau lại có mấy tiểu sư muội thầm mến Nhạc Phong bày tỏ bất thành, cố ý học ngữ khí ôn nhu của chúng ta nói chuyện với hắn, vốn muốn hắn "sởn gai ốc" một phen, kết quả hại Nhạc Phong mỗi lần thấy các nàng từ xa bèn kiếm đường vòng bỏ chạy.

Thời gian chúng ta ở Thục Sơn qua mau như nước chảy, loáng thoáng nghe được một tiếng tiêu, thổi lên đúng lúc phong cảnh đang hữu tình, ngay cả ta cơ hồ cũng nhập thần lắng nghe. Tập trung nhìn, xa xa có một thuyền hoa đang tiến về hướng chúng ta, tiếng tiêu hắn là từ nơi đó truyền đến.

"Ai, xem người ta chuẩn bị kỹ lưỡng hơn nhiều, hữu tình hơn nhiều." Ta cảm khái, hai tay chống cằm.

Nhạc Phong nói: "Ngươi muốn? Rất đơn giản, ta lập tức lấy đàn dạo một khúc cho ngươi nghe."

"Đừng!" Ta nhanh cản, "Ta không muốn chết sớm, hảo ý của ngươi sư muội ta ghi tạc, cám ơn ngươi, thật sự thực cám ơn ngươi."

Có một điển cố như vầy, xưa kia có một nhạc công rất nổi danh, mỗi lần hắn đàn, chim chóc trên trời sẽ xoay quanh đầu hắn, tiếng đàn không ngừng chúng nó sẽ không đi. Chúng ta đã lĩnh giáo qua tài đánh đàn của Nhạc Phong, theo lời tứ sư huynh, khi nào mọi người muốn ăn thịt thì cứ nói lão cửu vào rừng đánh đàn, bảo đảm chim chóc đang bay trên đầu sẽ rơi xuống như mưa. Ý tứ chính là, tiếng đàn Nhạc Phong thực vinh hạnh đạt tới cảnh giới chim nghe cũng phải chết. Thật không dễ dàng!

Nhạc Phong trừng ta, sau đó chuyển mắt sang thuyền hoa đối diện. Ta đoán hắn đoan chắc người thổi tiêu là một mỹ nữ, không hẹn mà gặp, bất ngờ gặp gỡ, cùng hắn tạo nên giai thoại thiên cổ. Không may, thuyền hoa càng ngày càng gần, người thổi tiêu đứng ngay đầu thuyền, tuy không rõ mặt mũi thế

https://thuviensach.vn

nào nhưng dáng vóc cao lớn không thể là nữ nhân, càng không phải là mỹ nữ.

Ta đang định nói móc hắn một phen, ai ngờ hắn mở miệng trước. Hắn thực kích động gọi ta: "Nhiễm Nhiễm, ngươi mau nhìn người kia là ai!"

"Ai?" Lòng hiếu kỳ của ta trỗi lên.

Không xem không lo, vừa thấy ta đã chết lặng.

Người thổi tiêu kia cư nhiên là —— cư nhiên là Tần Lãng!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 14: Phẩm Rượu Với Phẩm Người

Quả nhiên "Oan gia ngõ hẹp" là định luật vàng mãi mãi không thay đổi. Ta là người phúc hậu, tuy bình thường thích cãi nhau ầm ĩ với các ca ca, sư huynh, sư tỷ nhưng cũng là trò trẻ con, không gây thù kết oán. Cho nên nghiêm túc mà nói, con người của ta từ nhỏ đến lớn thật đúng là không đắc tội với ai, nếu có, nhất định cũng chỉ có Lâu Huyên và Tần Lãng.

Lâu Huyên thì khỏi nói, một đại nam nhân hẹp hòi, ta chỉ giết một con ngựa mà hắn cứ canh cánh trong lòng lâu như vậy. Mấy ngày trước ở tửu lâu, ta đã "oan gia ngõ hẹp" với hắn một lần, trên cơ bản ta không tổn hại gì nhưng khó nói về sau sẽ không sao.

Tần Lãng càng kỳ quái hơn. Ta không biết hắn, vì cha ta và cha hắn nhất thời quật khởi định cọc hôn sự này, hắn dám “không đội trời chung” với ta. Nhớ tới ánh mắt hắn nhìn ta, ta liền run run, giống như ta một búa chém chết tổ tông mười tám đời nhà hắn. Ta oan quá. Ngựa của Lâu Huyên quả thật chết trên tay ta, người ta muốn nhỏ mọn ta cũng hết cách. Đối với Tần nhị công tử, một con kiến ta cũng chưa giết thì mối thù này cũng quá sức tưởng tượng đi.

Ta thật không may, hai lần xuất môn, mỗi lần chạm mặt một kẻ thù, chia đều vậy, thật công bằng.

Ta cúi đầu thật thấp, hận không thể lập tức nhảy xuống nước. Trong lòng thầm rên, Tần Lãng không thấy ta, Tần Lãng không thấy ta, Tần Lãng là người mù, Tần Lãng là người mù...

Sự thật chứng minh Tần Lãng không mù. Ta quay đầu liếc hắn thử, kết quả thực bất hạnh, ta bị kinh sợ vì ánh mắt hàn băng lạnh lẽo không chết người

https://thuviensach.vn

không đền mạng, hắn đã thấy ta. Về phần vì sao mắt hắn có nhiếp lực như vậy, đương nhiên là ứng với câu nói ‘thấy kẻ thù đỏ mắt’.

"Nhiễm Nhiễm..." Nhạc Phong đẩy ta mấy cái.

Ta mất kiên nhẫn, trừng mắt: "Không thấy ta đang giả chết sao!"

"Đó là phu quân tương lai của ngươi, mặc kệ ngươi giả chết với ai cũng không thể là hắn." Tiếng Nhạc Phong lập tức lên cao vài độ.

Thực không khéo là, thuyền hoa đối diện đã song song với thuyền chúng ta, câu nói vừa rồi của Nhạc Phong phỏng chừng đã đến tai Tần Lãng, một chữ cũng không sót. Ta phát điên, Nhạc Phong quả thực chính là thuyết minh tốt nhất cho câu "Được việc không đủ, bại sự có thừa", mỗi lần đến thời khắc đáng xấu hổ nhất, hắn luôn khiến ta á khẩu thành công.

Sau đó Nhạc Phong lại thuyết minh thành công một câu khác: ‘bỏ đá xuống giếng’.

Thừa dịp ta phân tâm hung hăng thầm mắng hắn, Nhạc Phong không biết ăn nhầm thuốc gì, đột nhiên ma xui quỷ khiến hướng thuyền đối diện hô một câu: "Tần nhị công tử, muốn qua đây uống một chén hay không."

Ý tưởng đầu tiên trong đầu ta chính là đá Nhạc Phong xuống nước. Kết quả không đợi ta biến ý tưởng này thành hiện thực, Tần Lãng cũng không biết ăn nhầm thuốc gì, sưu một tiếng bay qua, vững vàng dừng trước mặt ta. Ta còn chưa kịp phản ứng, lại sưu một tiếng, bên cạnh Tần Lãng là một thân ảnh màu hồng. Nhìn kỹ làm ta sợ muốn chết, đây không phải vị đại tiểu thư "phóng ngựa hành hung" Tôn Nhược Sắc kia sao? Sao Tôn Nhược Sắc đi cùng Tần Lãng? Bọn hắn dường như rất thân thiết, còn cùng nhau dạo hồ, hay là...

"Sao không nói gì, ha ha, mọi người đều đã trưởng thành." Nhạc Phong ngây ngô cười một mình.

https://thuviensach.vn

Ta mếu máo, không nói.

Tần Lãng thực không khách khí ngồi xuống ghế đối diện ta, vuốt cằm nhìn Nhạc Phong: "Nhạc công tử thật hưng trí."

"Đâu có, đâu có," Nhạc Phong vẻ mặt sáng lạn, "Đại ca vừa tặng ta thuyền hoa, tiết trời hôm nay không phải rất tốt để đi du ngoạn sao."

Ta hung hăng thầm mắng Nhạc Phong một phen, du ngoạn cái gì, ngươi nghĩ đây là ngựa hay lừa! Ta thực muốn kêu oan thay chiếc thuyền hoa lệ xa xỉ này.

Tôn Nhược Sắc mở miệng: "Đã sớm nghe nói Nhạc công tử cùng Tô tiểu thư là đồng môn sư huynh muội, quan hệ không phải tốt bình thường, xem ra đồn đãi không sai."

Nàng cố ý nhấn mạnh hai chữ "bình thường", làm như ta có gì với Nhạc Phong, hơn nữa lại là trước mặt vị hôn phu Tần Lãng của ta, ý đồ châm ngòi thực rõ ràng. Tuy ta không ngại Tần Lãng nhìn ta thế nào, tốt nhất hắn thật sự nghĩ ta có gì với Nhạc Phong đi. Nhưng ta thật tức giận, nhất thời không ngăn được miệng mình, bật thốt: "Ngươi nghe ai nói, ta xẻo miệng hắn."

"Nếu trong lòng không có quỷ, còn sợ người đàm tiếu?" Tôn Nhược Sắc khí thế bức người.

Ta phát hỏa: "Người khác nói nhảm cũng là chuyện của ta, không liên quan đến Tôn tiểu thư ngươi."

"Ngươi —— "

"Ngươi cái gì, ngươi tốt nhất tự lo cho mình đi."

https://thuviensach.vn

Tôn Nhược Sắc bị ta làm nghẹn lời, nàng dậm chân, làm nũng với Tần Lãng: "Nhị ca, ngươi xem nàng..."

Tần Lãng ra vẻ không nghe, tự rót một chén rượu, tự uống. Nhìn hắn như vậy, giống như nhiều lời một chút sẽ mất mạng, Tôn Nhược Sắc đành phải nuốt giận nhưng ánh mắt vẫn ngập tràn hận thù trừng ta vài cái. Ta không thèm để ý nàng, dù sao bị trừng vài lần cũng không chết, ta không muốn ầm ỹ với nàng.

Nhạc Phong giơ chén rượu: "Nhị công tử ta kính ngươi một ly."

"Mời." Tần Lãng bưng chén một hơi uống cạn.

Ta thật sự không giả ngốc nữa, bọn họ cứ uống rượu bọn họ đi, ta chạy đến đuôi thuyền hóng gió, trúng gió còn tốt hơn nhìn bọn hắn nổi điên. Ta ngồi trên mép thuyền, hai chân thả ra ngoài quẫy quẫy rất thích ý.

"Tô Nhiễm, ta có chuyện muốn nói với ngươi." Tôn Nhược Sắc bỗng nhiên xông ra. Vừa rồi còn một tiếng Tô tiểu thư, giờ rõ ràng đổi giọng gọi Tô Nhiễm, có phải khởi binh vấn tội hay không. Thật sự nhỏ mọn, ta bất quá lười ăn miếng trả miếng, đáng sao!

Ta cũng lười quay đầu: "Có chuyện mau nói, có rắm mau phóng, muốn cãi nhau thứ không phụng bồi." Xem bộ dáng nàng hẳn có công phu, ta đây công phu mèo quào khẳng định không phải đối thủ. Ngốc mới đánh với nàng!

Không đoán được trước đó giương cung bạt kiếm giờ bỗng nhiên Tôn Nhược Sắc ngồi xuống cạnh ta. Nàng như biến thành một người khác, nói cũng không nói, vẻ mặt phiền muộn. Nếu không từng thấy qua bộ dạng ngang ngược của nàng, ta nhất định nghĩ nàng là một tài nữ đa sầu đa cảm vừa ngâm thơ vừa vẽ tranh đến hộc máu.

https://thuviensach.vn

"Tô Nhiễm, ngươi không thể tranh nhị ca ca với ta được không, ta thật sự thích hắn." Tôn Nhược Sắc mở miệng.

Một hồi lâu ta mới phản ứng lại, nhị ca ca trong miệng nàng chính là Tần Lãng.

"Ai muốn tranh với ngươi, ta vốn không muốn thành thân, là cha ta ép buộc. Nếu có thể, ta còn muốn đào hôn. Nếu ngươi thực thích Tần Lãng thì chủ động khiến hắn cưới ngươi, ta rất thích thấy các ngươi thành tình nhân."

Đây đều là lời xuất phát từ nội tâm. Tôn Nhược Sắc mặc dù có điểm dã man nhưng có thể thấy nàng cũng không phải người xấu, trước đó ầm ỹ cùng ta chẳng qua là ăn phải dấm chua thôi.

Tôn Nhược Sắc mừng rỡ: "Ngươi nói thật?"

"Đương nhiên là thật, lừa ngươi làm gì. Tần Lãng là người tốt nhưng không có nghĩa là ai gặp cũng thích, ngươi nói đúng không?" Ngoài miệng nói vậy, trong lòng ta lại nghĩ Tần Lãng căn bản thực "tốt", tốt thái quá! Ta đương nhiên không dám nói ra, nhìn Tôn Nhược Sắc đã biết nàng không phải mê luyến Tần Lãng bình thường, vạn nhất nàng nổi điên đá ta xuống nước thì nguy.

Tôn Nhược Sắc không mừng điên lên như ta nghĩ, ngược lại nhíu mày. Nha đầu kia chưa ăn nhầm thuốc, thâm trầm đùa giỡn ta làm gì, ngày đó trên đường không phải nàng thực kiêu ngạo, thực thần khí, thực khốc liệt sao? Chẳng lẽ hôm nay bị muội muội Tôn Nhược Vi chọc giận?

"Này, ngươi không sao chứ? Ngươi ngươi ngươi..." Thấy bộ dạng Tôn Nhược Sắc, ta lắp bắp, liếm môi nói tiếp, "Ta đã đáp ứng không giành nhị ca với ngươi, ngươi đừng nghĩ quẩn rồi nhảy hồ. Muốn nhảy ngươi cũng tính toán một chút, người nào không rõ tình huống còn tưởng ta muốn mưu

https://thuviensach.vn

sát. Ta bị oan uổng không sao, cha ta về sau ở kinh thành sẽ không còn chỗ đứng..."

Ta không dùng đầu tự hỏi, bô bô nói hàng đống vô nghĩa, Tôn Nhược Sắc tỏ vẻ thực bất đắc dĩ với tinh thần không vương vấn này của ta. Nàng liếc ta: "Yên tâm, sáng mai ta nhảy xuống sông đào bảo vệ thành, được không!"

Nhìn biểu tình của nàng vừa bực mình vừa buồn cười, ta thở dài nhẹ nhõm, cuối cùng cũng khôi phục bình thường.

"Ngươi còn phiền muộn gì, nói thật cho ngươi, có biết lần đầu gặp mặt nhị ca ngươi nói gì với ta không? Hắn nói ta từ bỏ ý định với hắn! Xem đi, một người trinh liệt vậy chắc chắn đã có ý trung nhân. Hắn khẳng định vì ngươi thủ thân như ngọc, à không, không phải thủ thân như ngọc..." Ta nghĩ nổ đầu cũng không nghĩ ra nên dùng từ gì để hình dung sự "trinh liệt" của Tần Lãng, đành phải qua loa tắc trách, "Ai, dù sao chính là ý này, ngươi nghe hiểu là được. Hắn đã đến mức đó, ngươi còn không hài lòng chuyện gì?"

"Hắn làm vậy cũng không phải vì ta, mà là..."

"Mà là gì?" Ngửi được mùi bát quái, ta mau chóng vểnh tai. Đối với tin tức bát quái, tôn chỉ của ta là "Càng nhiều càng tốt, càng bạo càng tốt".

Tôn Nhược Sắc mếu máo, vẻ mặt mất hứng.

Sau đó, ta nghe được từ Tôn Nhược Sắc một tin kinh thiên động địa, trong lòng rất cao hứng, phỏng chừng liên tiếp mấy ngày đều không ngủ được. Lương Gia a Lương Gia, ngươi muốn cảm tạ ta sao đây, nếu ta không siêng năng bát quái, chỉ sợ cũng không có cách cứu ngươi.

Ta và Tôn Nhược Sắc cùng về lại đầu thuyền, chuyện đã xảy ra trước mắt khiến ta chấn động. Theo ta biết, Nhạc Phong cùng Tần Lãng hắn không thân thiết, sao đột nhiên giống như huynh đệ ruột thịt thất lạc nhiều năm,

https://thuviensach.vn

ngươi một câu "Tần huynh", ta một câu "Nhạc huynh", hận không thể mặc chung quần lót. Ta với Tôn Nhược Sắc hoàn toàn bị ngó lơ.

Hai vị soái ca vừa uống rượu vừa nói, không có ý dừng. Nhạc Phong thật không biết tự lượng sức mình, ban đầu dùng chén, sau lại trực tiếp dốc bình rượu lên uống. Xem cử chỉ hào phóng của hắn giống như thứ hắn uống không phải rượu mà là nước lã.

Tần Lãng cũng không yếu thế, cầm bình rượu trút vào miệng. Soái ca chính là soái ca, ngay cả tướng uống rượu cũng đẹp, hay hơn là hắn khác Nhạc Phong, không có vẻ say. Ta không khỏi hoài nghi thứ hắn uống chẳng lẽ thật sự không phải rượu mà là nước.

Dũng khí của Nhạc Phong làm ta bội phục, rõ ràng là gà mờ, còn muốn liều chết so tửu lượng với Tần Lãng, làm như mình ngàn chén không say. Mà lời Nhạc Phong nói ra sau khi uống rượu càng làm ta xúc động muốn chôn sống hắn.

Hắn vỗ vỗ vai Tần Lãng nói: "Tần huynh, ngươi với Nhiễm Nhiễm lập tức sẽ là người một nhà, ta cũng không khách khí với ngươi. Nhiễm Nhiễm nha đầu tuy tính tình xấu xa, lắm miệng, thích nhiều chuyện... Bất quá cũng không tệ lắm. Lấy chuyện hai năm trước mà nói, nàng cùng Dao Băng sư muội lôi ta xuống núi, tiêu hết tiền trên người ta, hại ta ăn cơm không có tiền trả, bị ông chủ giam xuống dưới rửa chén. Hai nàng tuy bỏ lại ta trốn mất dạng nhưng buổi tối vẫn mang tiền lại chuộc ta. Thế nào, đủ nghĩa khí đi..."

Ta thấy rõ Tần Lãng và Tôn Nhược Sắc đều hơi ngượng.

Ta giận không thể nhịn, nói với Nhạc Phong: "Không được rồi, tửu lượng không tốt ngươi phát điên gì đây!"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 15: Ta Sĩ Diện, Không Sai

Nhạc Phong hồn nhiên, tiếp tục say sưa: "Đến đến đến, Tần huynh chúng ta tiếp tục uống. Ta trước kính một ly, chúc các ngươi trăm năm hảo hợp, bạc đầu giai lão, sớm sinh quý tử..."

"Dừng thuyền, dừng thuyền!" Ta thật sự tức giận, "Ta muốn về nhà, ngươi mau bảo bọn họ dừng thuyền!"

"Dừng thuyền làm gì, thật vất vả đi chơi một lần, ta chơi cho đã, chơi cho đã..."

Nhạc Phong say khướt, miệng đầy mùi rượu. Đều nói rượu có thể tiếp thêm can đảm, lúc này ta xem như được lĩnh giáo. Bình thường cho hắn đảm lược gấp ba lần, hắn cũng không dám nói vậy. Ta giận run cả người, Nhạc Phong dường như nói không dứt, ba câu không rời chúc ta cùng Tần Lãng trăm năm hảo hợp vân vân..

Tôn Nhược Sắc cũng trợn mắt, miệng mở to, quay đầu liếc ta. Ta lén nhìn Tần Lãng, tiểu tử kia ngay cả mắt cũng không chớp, ngồi trên ghế vững như Thái Sơn, tiếp tục hưng trí uống rượu. Tình hình này giống như ba chúng ta đang diễn trò cho hắn xem, hơn nữa hắn là khán giả không có tố chất, người ta xem diễn còn phải vỗ tay khen hay. Hắn ngược lại còn tỏ ra tự cao tự đại, chẳng giống ai.

"Nhiễm Nhiễm, không phải ta nói ngươi, Tần nhị công tử hơn Tiêu Mộc Trần ngu ngốc kia nhiều. Tiêu Mộc Trần có gì tốt, đáng để ngươi chung tình với hắn..."

https://thuviensach.vn

Ngay từ đầu đã làm ta tức giận nhưng những lời này hoàn toàn đâm sâu vào nội tâm đang bốc hỏa của ta. Chuyện ta thầm mến nhị sư huynh là chuyện từ trước tới nay khó ai biết, ngoại trừ hắn, ta chưa từng nói cho bất kỳ kẻ nào, ngay cả Dao Băng sư tỷ có quan hệ mật thiết với ta cũng bị gạt, sợ mất thể diện. Nhưng sau này bị Dao Băng sư tỷ phát hiện. Mà Nhạc Phong hiện tại dám mượn rượu nổi điên làm sáng tỏ việc này, không phải có ý định khiến ta không thể ngẩng mặt nhìn Tần Lãng sao.

Mắt vừa liếc Tần Lãng, xem hắn có phản ứng gì, nếu hắn dám cười ta, ta lập tức tung "Thất lý hương" làm hắn thất điên bát đảo. May mắn Tần nhị công tử là tòa băng sơn, nghe xong sự tình bát quái không có phản ứng. Thế nhưng ta còn rất tức giận.

"Họ Nhạc ngươi có để yên không, ta bảo ngươi dừng thuyền, có nghe thấy không!" Ta trở mặt.

"Đừng nóng giận, ta kính ngươi một ly, đến..."

"Ngươi không dừng, tốt lắm, ta tự đi!"

Ta cũng biết không nên tỏ ra anh dũng nhưng đang nóng nảy nên không để ý, chúi đầu nhảy xuống thuyền. Một tiếng ‘bùm’ vang lên. Sau đó ta nghe thêm một tiếng ‘bùm’ nữa, dường như có ai nhảy xuống cùng ta. Không lo được nhiều như vậy, ta liều mạng bơi về phía bờ. Bây giờ còn là mùa xuân, nước trong hồ thật lạnh, lạnh đến tận xương tủy. Ta trước khi nhảy xuống vốn không nghĩ tới điểm này, xem ra hôm nay cho dù ta không bị Nhạc Phong làm tức chết cũng bị đông chết.

Lúc ở Thục Sơn, ta thường xuyên bơi lội ở hồ nước sau núi cùng nhóm sư tỷ muội, kỹ năng bơi rất tốt. Dù nước lạnh như băng, ta rất nhanh đã bơi tới bờ.

Đời này Tô Nhiễm ta chưa từng chật vật như vậy. Từ nhỏ đến lớn, chỉ có ta khi dễ người, các ca ca của ta dù thật sự bị ta ăn hiếp cũng chỉ có thể ngậm

https://thuviensach.vn

đắng nuốt cay, tự nhận mình không may. Sau khi đến Thục Sơn, vì có sư nương che chở, ta và Dao Băng sư tỷ càng không sợ ai, trở thành rắn chúa không hơn không kém, ai dám khi dễ ta trừ phi hắn không muốn sống ở Thục Sơn nữa.

Quỷ mới biết được thần kinh Nhạc Phong hôm nay bị đứt chỗ nào, nhiều lần đối nghịch cùng ta. Nếu là chuyện lông gà vỏ tỏi khác, ta cũng hiểu cho nhưng nhị sư huynh là điểm yếu duy nhất của ta, thế mà hắn khai hết mọi gốc gác, ta còn có thể nén giận thì ta đây chính là thần tiên.

Đến bờ rồi, cả người ta đều ướt sũng, búi tóc bị nước tách ra, hỗn độn dán trên người, quả thực hệt như quỷ sông, người nào yếu bóng vía nhìn thấy bộ dạng này không bị hù chết cũng sẽ bị dọa thành ngốc.

Ta kéo chân, hữu khí vô lực đi về trước, thầm mong nhanh về tới nhà, bộ dáng này tuyệt đối không tốt đẹp gì, hơn nữa, ta còn là một người sĩ diện đến chết.

Nơi này rất xa kinh thành, hai bên bờ đều là cỏ lau, nhìn qua thật hoang vắng, hơn nữa vừa rồi ngâm trong nước lâu vậy, ta lạnh cả người. Đi được vài bước, ta loáng thoáng nghe phía sau có tiếng động, ngay lúc đó phản ứng đầu tiên chính là không thể để người ta bắt gặp bộ dáng chật vật này của ta. Không hề nghĩ ngợi, ta chui đầu vào đám lau lách rậm rạp bên cạnh.

Nhìn qua khe hở của đám lau, quả nhiên có người đi cùng ta. Người kia cũng ướt đẫm, nước trên quần áo nhỏ giọt. Chờ ta thấy rõ mặt hắn, ta kinh ngạc xém nuốt mất lưỡi. Oa, cư nhiên là Tần Lãng.

Tần Lãng nhìn trái phải xung quanh trong chốc lát, không thấy bóng ta, bèn bước đi. Ta không dám liều, đợi hắn đi thật lâu mới chui ra. Ta tùy tiện lục lọi trong đầu, do dự tại chỗ nửa ngày mới kiếm ra đường về nhà.

Vừa đi ta vừa cân nhắc, làm sao về đến nhà tránh bị phụ thân bắt gặp, nếu không lại bị thuyết giáo một phen, nội dung đơn giản là đường đường thiên

https://thuviensach.vn

kim tướng phủ biến mình thành bộ dáng khó coi, người không ra người, quỷ không ra quỷ, làm mất mặt lão nhân gia, mất mặt tướng phủ. Nói nghiêm trọng hơn một chút, không chừng sẽ đụng đến ông cậu hoàng đế, thậm chí còn có thể là giang sơn xã tắc gì đó... Chỉ nghĩ thôi đã thấy đáng sợ, ta không phải tắm sông thôi sao, tự dưng lại thành tội nhân thiên cổ, bại hoại hình tượng quốc gia.

Nghĩ đến đây, ta phải kết luận, ta sĩ diện thế này tuyệt đối là di truyền từ phụ thân nhưng ta vẫn đỡ hơn. Lão nhân gia người làm quan đã lâu, chuyện gì cũng thích quy về giang sơn xã tắc, không chỉ ta, các ca ca ta cũng sợ một chiêu này của phụ thân nhất.

Tại thời điểm mấu chốt, trăm ngàn lần ta cũng không thể để phụ thân tóm được nhược điểm. Vạn nhất người nhất mực cấm đoán, trước tiên kế hoạch đào hôn vĩ đại sẽ chết non, mạng nhỏ của Lương Gia cũng sẽ chết trong tay ta. Cho nên, ta quyết định đi mua quần áo thay đổi trước khi về nhà, sau đó ngẩng đầu ưỡn ngực hoa lệ bước vào cổng chính.

Trước khi trời tối, cuối cùng ta đã đến nơi phồn hoa nhất kinh thành, điều này có nghĩa ta không rời xa nhà. Chuyện làm một kẻ mù đường như ta cảm thấy tự hào là, từ ngoại thành trở về, ta không lạc đường, rất thần kỳ.

Mọi người xung quanh nhịn không được đều liếc nhìn ta, ta thực ngượng ngùng, cơ hồ đầu rụt vào cổ, thật sự là dọa người mà. Vì mau chóng thoát khỏi lễ rửa tội bằng mắt của mọi người, khi vừa đến một tiệm bán quần áo, ta liền chui tọt vào trong.

"Cô nương, muốn mua quần áo?" Một tên giống hệt tiểu nhị hỏi ta.Thật vô nghĩa, đến tiệm quần áo không mua quần áo chẳng lẽ ta đến đánh bạc.

"Đúng vậy," Ta chỉ chỉ một bộ màu vàng nhạt trên vách tường nói với hắn, "Ngươi đem bộ kia cho ta thử."

"Đây..." Tiểu nhị có chút khó xử.

https://thuviensach.vn

Ta vô cùng mất hứng: "Sao, sợ ta không trả tiền?"

"Không đúng, không đúng, cô nương đừng hiểu lầm. Bộ này đã có người đặt cọc, lập tức sẽ tới lấy ——đây đây, chính là làm theo yêu cầu của vị cô nương này." Tiểu nhị hai mắt tỏa sáng, chỉ vào người đằng sau ta.

Ta nhìn lại, không thể không tán thưởng vận khí kinh thành thật quá tốt, nuôi dưỡng ra toàn mỹ nữ hiếm có. Vị mỹ nhân áo trắng trước mắt có thể nói là siêu phàm thoát tục, gọi nàng là thần tiên tỷ tỷ cũng không xứng. Nghĩ lại bộ dáng chật vật của mình, thật xấu hổ, căn bản là không cùng đẳng cấp. Thần tiên tỷ tỷ thấy ta nhìn nàng, mặt đỏ lên, gật đầu mỉm cười với ta. Thật lễ phép.

Tranh giành cùng mỹ nữ thực không phúc hậu, huống hồ vẫn là người ta đặt trước. Ta cũng không thể không có bộ quần áo kia, chỉ là vừa vặn nhìn thấy. Vì thế ta nói với tiểu nhị: "Quên đi, quên đi, ngươi xem rồi chọn giùm ta một bộ khác."

"Được rồi, cái này thế nào?" Tiểu nhị chỉ vào một bộ có quần lụa xanh nhạt bên cạnh.

"Được, lấy bộ đó đi."

"Cô nương vào phòng trong thử xem, không vừa ta lại tìm một bộ khác cho ngươi."

Ta nhận quần áo, còn chưa kịp vào phòng trong thì từ cửa truyền đến một giọng nói quen thuộc.

"Ý Ý, lấy quần áo xong chưa?"

Định luật vàng "oan gia ngõ hẹp" lại lần nữa được minh xác. Ta hoàn toàn sửng sốt, khuôn mặt rất tuấn tú của Lâu Huyên ở kia nhưng ta không tài nào

https://thuviensach.vn

thưởng thức được trong tình trạng hóa đá này. Đáng tiếc vận khí ta thật kém, chạm mặt hai kẻ thù trong một ngày, ta đúng là người hiếm có.

Bỗng nhiên có chút nghi hoặc, ý trung nhân của Lâu Huyên không phải Diệp Khuynh Thiên sao, sao lại dạo phố mua sắm cùng thần tiên tỷ tỷ? Nhưng nói thật, hắn với thần tiên tỷ tỷ thật xứng. Một người trong bọn họ cũng đủ làm ta tự biết xấu hổ, hiện tại hai người cùng một chỗ, phân lượng không phải bình thường.

Ta làm bộ không biết hắn, thong dong cầm lấy quần áo vào phòng trong.

"Tô tiểu thư mua quần áo?" Lâu Huyên mở miệng đúng lúc ta dừng bước.

Ta quay đầu, hắn thản nhiên nhìn ta, không có biểu tình đặc biệt. Bất quá trong mắt hắn có cảm giác không để ta yên khiến ta e ngại. Chỉ cần liếc một cái, ta có thể nhìn ra hắn là người khôn khéo, không phí công trời ban cho hắn lớp da ngoài hoàn mỹ.

"Đại ca, ngươi quen nàng?" Thần tiên tỷ tỷ nhíu mi.

Thì ra thần tiên tỷ tỷ là muội muội Lâu Huyên. Ta nói, càng nhìn càng thấy bọn hắn có tướng phu thê, thì ra là vì huynh muội người ta lớn lên giống nhau.

Lâu Huyên nói với thần tiên tỷ tỷ: "Ý Ý ngươi về nhà trước, ta có việc nói với Tô tiểu thư."

Nghĩ tới Lương Gia ta liền nổi giận, vì thế thực không nể mặt phản bác: "Ta không muốn nói gì với ngươi. Ngươi cũng quá dày mặt, hại biểu tỷ ta thảm như vậy, lại còn không biết xấu hổ nói quen ta. Ta muốn nói, thấy người Tô gia từ xa thì đi đường vòng đi."

Lâu Huyên bị ta mắng xối xả. Nếu hắn đã biết thân phận ta, không thể nào không rõ quan hệ giữa ta và Lương Gia.

https://thuviensach.vn

Kết quả không đợi Lâu Huyên nói, thần tiên tỷ tỷ Lâu Ý Ý cười run hết cả người: "Đại ca, đây là lần đầu tiên ta thấy ngươi bị nữ nhân chấn trụ, cười chết ta. Ngươi xứng đáng!"

Thần tiên tỷ tỷ vừa mở miệng lập tức sẽ không thần tiên, Lâu Huyên trừng nàng một cái, nàng vội thu ý cười: "Các ngươi từ từ tán gẫu, ta về trước."

Lâu Ý Ý nhẹ nhàng ra khỏi cửa, như liễu rũ trong gió, dáng người thướt tha, thân thể nhẹ nhàng, thân là nữ nhân ta cũng không thể dời mắt khỏi nàng.

"Có gì nói mau, ta muốn thay quần áo." Ta thực mất kiên nhẫn.

Lâu Huyên nhìn nhìn ta, vẫy vẫy tay: "Ngươi thay quần áo trước đi."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 16: Nhớ Lại Chuyện Trúng Độc Thê Thảm

Đổi quần áo xong, Lâu Huyên vẫn còn ở đó. Ta cố ý cọ xát rất lâu ở trong, vì muốn hắn tự giác bỏ đi, nào biết hắn kiên nhẫn như vậy.

"Muốn nói gì nhanh lên, ta bề bộn nhiều việc." Ta lười nâng mắt lên.

Lúc không biết thân phận thật của hắn, ta ghét hắn lòng dạ hẹp hòi. Sau này Nhạc Phong nói hắn chính là Du Long Công Tử đại danh lừng lẫy, ta ngoại trừ kinh ngạc chính là phẫn nộ. Đối với một người khiến Lương Gia ra đến nông nỗi này, muốn ta tâm bình khí hòa nói chuyện với hắn, trừ phi ta đổi tính.

Lâu Huyên tự cho mình thật phong cách, liếc mắt lạnh lùng phun ra hai chữ: "Lấy ra."

"Lấy gì? Ngươi chưa tỉnh thì về chui vào chăn đi, ra đường làm gì." Ta nói thầm.

"Tô tiểu thư, ta không định đùa giỡn với ngươi. Ngươi thân mình thấm nước cũng không chịu nổi, mau đưa trả vật kia cho ta, sau đó về nhà kêu đại phu tới bắt mạch đi."

"Trả lại cho ngươi? A, ngươi không phải nói con ngựa kia chứ, nó đã chết ta làm sao trả lại cho ngươi? Như vậy đi, hai ngày nữa ta nói tam ca ta tìm một con ngựa tốt đền cho ngươi. Tam ca chọn ngựa tốt lắm..."

"Đừng giả bộ với ta," Lâu Huyên ngắt lời ta, mặt sa sầm, "Ngươi biết thứ ta nói không phải ngựa, là mầm hoa, nguyệt hoa viên. Ngày đó ngươi lấy ở

https://thuviensach.vn

trên ta."

Đầu tiên ta sửng sốt, sau đó bắt đầu khinh bỉ hắn. Khả năng vu oan hãm hại của Lâu Huyên cũng quá thấp, chỉ dừng lại ở chỉ số thông minh trẻ con. Muốn mắng ta cứ việc nói thẳng, cần gì nói ta lấy mầm hoa, thật sự oan cho ta. Ngày đó đúng là ta lấy mầm hoa trên mình hắn nhưng rõ ràng đã trả lại. Không như hắn không biết phải trái, tìm không thấy thì đổ cho ta. Hơn nữa, ta là nữ nhi bình thường, không có bất kì tư tưởng không an phận gì với đại mỹ nữ Diệp Khuynh Thiên, ta mới không nhàm chán trộm này trộm nọ của hắn, sau đó mượn hoa hiến phật lấy lòng Diệp Khuynh Thiên.

Ta không nói lời nào, Lâu Huyên đại khái nghĩ ta cam chịu, đến trước mặt ta: "Lấy ra đây đi."

"Ngươi đừng làm bậy, ta không bắt ngươi..." Nói được một nửa, Lâu Huyên ra tay cực nhanh, điểm trúng huyệt ta, ta nóng nảy, "Ngươi ngươi ngươi... Ngươi muốn sao, đừng xằng bậy, đây chính là dưới chân thiên tử, giữa ban ngày, ngươi muốn giết người diệt khẩu cũng phải chọn nơi hẻo lánh. Tin hay không ta kêu phi lễ!"

Lâu Huyên liếc mắt khinh thường, rõ ràng đã điểm luôn á huyệt. Ta khóc không ra nước mắt, muốn đánh muốn mắng đều không được, chỉ có thể giương mắt nhìn. Ta thật muốn lấy búa đánh Lâu Huyên thành đầu heo nhưng đó cũng chỉ là tưởng tượng, khả năng thực hiện tuyệt đối vô cùng thấp.

Ta trơ mắt nhìn Lâu Huyên lục lọi hết túi lớn túi nhỏ ta mang theo, từ trong lấy ra một thứ giống "mầm hoa", ngoài cười nhưng trong không cười: "Ngươi nói ngươi không lấy, đây là cái gì?"

Gặp qua người ngốc chưa thấy ai ngốc như vậy, hắn điểm á huyệt lại hỏi ta, bảo ta trả lời như thế nào. Ta rất muốn nói cho hắn biết đó không phải là mầm hoa mà là Vãn Hương Đan Tố Nữ cho ta, chỉ dùng để giải độc trên

https://thuviensach.vn

người ta. Nhưng chính là nói không nên lời. Không ngờ Vãn Hương Đan màu xanh giống mầm hoa, hắn liền vàng thau lẫn lộn. Có gan chôn nó xuống đất, nếu có thể mọc rễ nẩy mầm, ta gọi hắn bằng cha, nếu muốn gọi ông nội cũng được.

Về phần chuyện ta trúng độc, nói đến thật dài, đó là chuyện ba năm trước đây.

Lúc ấy ta còn không hiểu chuyện, sư nương ngày thường thích mân mê độc trùng độc thảo nhất, ta thấy ngạc nhiên, liền theo nàng học hỏi. Nữ nhi duy nhất của sư nương - Dao Băng sư tỷ cảm thấy đây là bàng môn tả đạo, không muốn đụng vào, sư nương đang lo không có truyền nhân, thấy ta nguyện ý học, người đương nhiên dốc lòng chỉ dạy. Cứ cách vài ngày chế ra một loại độc mới, sư nương lại khoe với ta. Thật tình mà nói toàn bộ Thục Sơn, người cũng chỉ có thể khoe với ta, những người khác rất khinh thường việc này.

Khi đó xảy ra sự kiện đánh nhau rúng động lòng người nhất Thục Sơn trong mấy chục năm qua, nhân vật chính là tứ sư huynh và đại đồ đệ của nhị sư thúc Sầm Kiếm sư huynh. Nguyên nhân rất đơn giản, thậm chí ta còn thấy rất ngu ngốc.

Ở Thục Sơn, từ sư phụ, sư thúc cho tới gã tạp dịch ở phòng bếp, không ai không biết tứ sư huynh si mê Diệp Khuynh Thiên. Sầm sư huynh cố tình không rõ nói "Diệp Khuynh Thiên thích mang khăn che mặt, không dám lộ mặt thật, khẳng định giả làm mỹ nhân". Lời này rơi vào tai tứ sư huynh, hắn liền phát hỏa, tìm Sầm sư huynh quyết đấu. Cũng không biết tại sao mà người tới xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều, đơn đả độc đấu cuối cùng trở thành quần đấu. Ba mươi đệ tử Thục Sơn tụ tập ở hậu sơn, một phe mười mấy người, hai phe cứ như vậy oanh oanh liệt liệt đấu võ.

Thục Sơn quy củ sâm nghiêm, sự kiện quần ẩu lớn vậy chưa từng xảy ra trong mấy chục năm nay. Các đệ tử Thục Sơn nghe nói có người kéo bè kéo

https://thuviensach.vn

phái đánh nhau, tất cả hưng trí dạt dào chạy đến hậu sơn xem tuồng miễn phí, có người hiểu chuyện thậm chí còn bày trò cá cược xem phe nào sẽ thắng. Lúc ấy sư phụ cùng các sư thúc đều đang bế quan, trong núi không hổ, mọi người tự nhiên không sợ, đánh nhau đánh nhau, cá cược cá cược, quên trời quên đất. Sau này Dao Băng sư tỷ nói ta biết, nàng cá tứ sư huynh thắng, kết quả lời hơn trăm lượng bạc, đương nhiên, đó là chuyện sau này.

Ta tuy rất bát quái nhưng trong sự kiện quần ẩu kia, ta tuyệt đối là bàng quan hơn những người đứng xem, ta cố tình đứng ngoài lề. Ta đang rất tò mò, rất rất tò mò với độc dược mới chế của sư nương. Thừa dịp sư nương đi Lạc Dương, ta trộm độc dược trân quý mỗi thứ một chút, định đến hậu sơn kiếm thỏ hay chim hạ dược xem hiệu quả có thực sự thần kỳ như sư nương nói hay không.

Khi đến hậu sơn, đúng lúc chứng kiến hai phe đang đánh nhau, ta thật vất vả nén hiếu kỳ đi đường vòng. Nào biết bọn họ đánh rất kịch liệt, khói lửa mịt mù, ta ngã xuống vì trốn một vị sư huynh không cẩn thận bị kiếm đánh trúng. Sau đó lại vì trốn một vị sư huynh đang bay tới, sợ bị hắn đè chết nên lăn trên đất lăn vài cái, độc dược toàn bộ rơi ra dính khắp người ta.

Hậu quả thực thảm thiết, cũng thật như diễn kịch. Ta không cần bắt thỏ hay chim thí nghiệm mà tự thể nghiệm uy lực độc dược. Thời điểm trăm độc cùng phát tác, ý nghĩ đầu tiên trong đầu không phải là ta sắp chết hoặc mau tìm đại phu cứu mạng mà là sư nương cũng chơi ta phải không. Độc của nàng quả nhiên không lợi hại bình thường, ta nhất thời tựa như bị ngàn vạn con kiến, con nhện, con rết cùng cắn xé, thống khổ muốn chết ngay lập tức.

Ta khó chịu lăn lộn trên mặt đất, các sư huynh đang đánh chiến hừng hực khí thế thấy sự tình không ổn, vội hạ kiếm đình chiến. Theo bát quái nữ vương Dao Băng tiết lộ, lúc ấy tứ sư huynh cách xa nhất, không phát hiện chuyện đã xảy ra. Sầm Kiếm sư huynh dừng chiêu trước, kết quả bị trúng một cước của tứ sư huynh. Vị sư huynh bày trò cá cược đúng là chuyên

https://thuviensach.vn

nghiệp, lúc ta sắp chết, hắn còn không quên đại cục, long trọng tuyên bố tứ sư huynh thắng trận.

Hơn trăm lượng bạc của Dao Băng sư tỷ kia bởi vậy mà có, nghiêm túc mà nói, có hơn phân nửa là công lao của ta. Nếu không, xét công lực ngang ngửa của tứ sư huynh và Sầm sư huynh, không biết ai sẽ thắng. Đổi lại là ta, khẳng định đặt cược cho Sầm Kiếm sư huynh. Muốn trách chỉ có thể trách tứ sư huynh bình thường hay khi dễ ta, ai thắng thì thắng, ta cũng không thích hắn thắng.

Cả môn phái ba chân bốn cẳng nâng ta về phòng, có người cao thấp cưỡi ngựa hạ sơn mời đại phu. Thục Sơn là nơi hẻo lánh, đại phu ở thôn trấn dưới núi chỉ có thể chữa cảm mạo với bệnh vặt, đừng nói trúng nhiều độc cùng lúc như ta, chỉ một trong số đó cũng có thể bức tử bọn họ.

Mọi người không có cách nào khác, trước đành phải mời sư phụ xuất quan. Theo quy củ của Thục Sơn, tự tiện quấy rầy tiền bối bế quan, nhẹ sẽ bị giam, nặng sẽ bị trục xuất sư môn. Nếu thật không còn cách nào khác, các sư huynh cũng sẽ không làm chuyện hủy hoại tương lai như vậy. Sư phụ vừa xuất quan, tự nhiên không thể giấu được sự kiện quần ẩu, nếu ta không nén đau đớn kịch liệt, quỳ trên mặt đất vì mọi người cầu tình, phỏng chừng hai nhân vật chính tứ sư huynh và Sầm sư huynh đã sớm cuốn gói về nhà, cày ruộng nuôi heo.

Hình tượng to lớn của ta từ sau sự kiện quần ẩu đã đi vào lòng người, thế nên mỗi khi nhắc tới tên Tô Nhiễm, các đệ tử Thục Sơn mặc kệ biết hay không biết ta, đều giơ ngón cái lên khen ta. Sau đó, mặc kệ ta cố tình gây sự ra sao, không làm việc ra sao, tứ sư huynh đều bỏ qua cho ta. Ai bảo hắn nợ ta một nhân tình, tuy suýt hại chết ta nhưng xứng đáng. Phải biết rằng sư phụ tuy võ công rất cao nhưng lại chẳng biết gì về độc thuật, hắn cũng không thể làm được gì. Ta lúc ấy thật đúng là sắp chết đến nơi.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, sư phụ cùng các sư thúc dùng nội lực giúp ta trì hoãn thời gian phát độc đồng thời phái Dao Băng sư tỷ đi Lạc Dương mời sư nương về. Các nàng không mau về thì ta chắc chắn đi đời nhà ma. Sư nương cho ta vài viên Hoàn Hồn Đan nhưng không làm nên chuyện. Ta trúng đủ loại độc trên đời, tất cả đều là cực phẩm trong cực phẩm, hơn nữa độc vào cơ thể đã lâu, đã xâm nhập lục phủ ngũ tạng. Sư nương trải qua mấy ngày đành phải cùng sư phụ hộ tống ta đến Y Tiên Cốc tìm cháu nàng là Tố Nữ cứu ta.

Tố Nữ là Y Tiên Cốc cốc chủ, y thuật rất cao, không dễ dàng ra tay cứu người. Nàng trị bệnh cứu người có ba quy củ bất thành văn: xem không vừa mắt không trị; nhân phẩm không tốt không trị; tâm tình không tốt không trị. Về phần cân nhắc ba điểm này thế nào, nàng đều có tiêu chuẩn. Có đôi khi người ta dâng vàng bạc châu báu đến, nàng cũng thờ ơ, có đôi khi trên đường đụng một cái khất cái phát bệnh sởi lâu ngày, nàng lại đột phát thiện tâm. Trên giang hồ có rất nhiều người từng đi Y Tiên Cốc cầu y bị Tố Nữ cự tuyệt nên nàng có một ngoại hiệu là "Lãnh Diện Y Tiên".

Cũng không biết vì sao, Tố Nữ thấy ta đặc biệt thuận mắt, không cần nể mặt sư phụ, sư nương, nàng vỗ ngực cam đoan sẽ trả lại ta một người mạnh khỏe cho bọn hắn. Sư phụ cuối cùng thở dài nhẹ nhõm, cùng sư nương về lại Thục Sơn.

Thân phận của ta rất đặc thù, nếu chuyện trúng độc bị người rắp tâm lợi dụng, sẽ gây ra chuyện không hay khiến triều đình phân tranh cùng võ lâm. Cho nên chuyện ta trúng độc ở Thục Sơn bị nghiêm cấm nói ra. Ta cũng thức thời, đáp ứng sư phụ giữ kín trong bụng, tuyệt không nhắc tới kể cả với người nhà.

Dù Tố Nữ y thuật cao minh nhưng tìm tòi gần một năm mới giải hết độc trong người ta. Một năm đó là quãng thời gian khó khăn nhất trong đời ta, thường xuyên nửa đêm tỉnh giấc vì đau đớn, thân thể khi như lửa đốt, khi như đóng băng, có thể nói chịu nhiều khổ sở. Nhưng thu hoạch cũng không

https://thuviensach.vn

nhỏ. Ta bệnh lâu thành thầy, đã học được năm sáu phần y thuật xuất thần nhập hóa của Tố Nữ.

Theo lý, y thuật của Y Tiên Cốc không thể truyền cho người ngoài, Tố Nữ thật sự thấy ta hợp ý, lại thấy ta có thiên phú, nàng liền thay cố sư phụ, cũng chính là Y Tiên Cốc cốc chủ đời trước Phá Kê Thần Y nhận ta làm đệ tử. Cứ như vậy, ta đánh bậy đánh bạ thành truyền nhân của thiên hạ đệ nhất thần y. Đó là một bí mật, ta được thần y danh tiếng truyền thụ muốn khoe cùng không khoe được, ngay cả với sư phụ, sư nương ta cũng không được phép nói. Trừ ta và Tố Nữ, còn có sư muội của Tố Nữ là U Chỉ, chuyện này không có người thứ tư biết được.

Độc của ta đã giải nhưng không hết hẳn. Từ đó về sau bệnh căn không dứt, ngẫu nhiên sẽ đau ngực. Tố Nữ nói đó là dấu hiệu dư độc trong cơ thể phát tác, may là không trí mạng. Mấy năm nay, nàng vẫn dốc lòng nghiên cứu y thuật, giúp ta tìm giải pháp nhưng không có thu hoạch.

Ta chung quy không phải người Y Tiên Cốc, một năm sau sư phụ phái người đưa ta về Thục Sơn. Lúc sắp đi, Tố Nữ cho ta mười viên Vãn Hương Đan xanh biếc, nói ta khi đau thì ăn một viên, có thể khắc chế độc tính. Đại khái đây cũng là năng lực cực hạn của nàng.

Ta vẫn mang theo Vãn Hương Đan trên người, xuất môn quên tiền cũng sẽ không quên thuốc. Nói sao cũng liên quan đến tính mạng, không nhớ sẽ tiêu đời. Ta rất sợ chết, tự nhiên không dám quên.

Đợi đến khi Vãn Hương Đan chỉ còn lại một viên, ngực ta cơ hồ không đau nữa. Ta ôm ấp hi vọng dùng bồ câu đưa tin cho Tố Nữ, hỏi nàng tác dụng của Vãn Hương Đan, độc dường như không còn... Đây cũng là phương thức ta tự an ủi mình. Tố Nữ không hồi âm, nếu hôm nay Lâu Huyên không đoạt Vãn Hương Đan của ta, ta thậm chí đã quên mình từng có một thời trúng độc thê thảm như vậy.

https://thuviensach.vn

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 17: Bệnh Đến Như Núi Đổ

Lâu Huyên để túi lại trên tay ta, sau đó mang viên Vãn Hương Đan cuối cùng nghênh ngang đi mất. Mức độ chán ghét hắn của ta lại thăng lên một bậc. Vì nói không thể nói lại không động đậy, ta chỉ có thể dùng mắt kháng nghị. Lâu Huyên vừa bước nửa chân ra cửa, có lẽ cảm giác được ánh mắt phẫn nộ của ta có thể bắn thủng vài lỗ trên mình hắn nên xoay người lại nhìn ta.

"Chờ một lát, huyệt đạo của ngươi tự khắc được giải, cáo từ."

Ta nghĩ hắn đột phát thiện tâm thả ta, ta thật đánh giá hắn cao quá rồi. Sự thật chứng minh, ác nhân vĩnh viễn không thiện lương, tên trước mắt này chính là ví dụ đẫm máu. Chuyện đến đây, Lâu Huyên đã soán ngôi Tần Lãng trở thành kẻ ta chán ghét nhất, muốn giết nhất.

Trong tiệm, tiểu nhị khóc cũng không được, cười cũng không xong, nhìn ta nhỏ giọng, nói đó không phải lỗi của hắn. Ta đương nhiên biết không phải do hắn, hắn không có năng lực chọc giận ta vậy đâu. Lâu Huyên đi rồi, ta ngập tràn tức giận không chỗ phát tiết, đành phải đem hắn làm người chịu tội thay, hung hăng trừng hắn.

Tiểu nhị bị ta trừng đến sợ, tiếng nói sau đó cũng run run. Hắn không có cách gì đành mời chưởng quầy lại đây. Chưởng quầy tuôn một đống lời lẽ hay ho, ta không cảm kích. Hắn còn nói không tính tiền quần áo của ta, ta vẫn thờ ơ. Cuối cùng, hắn thật sự chịu không nổi ánh mắt ăn thịt người của ta, đưa ta mười lượng bạc, xem như phí bồi thường kinh hãi. Trong lòng ta lúc này mới dễ chịu một chút, nói sao người ta cũng biết điều, ta thực rộng rãi không thèm so đo với hắn.

https://thuviensach.vn

Chờ lâu như vậy, đến khi huyệt đạo giải khai, đầu ta phát sốt. Chưởng quầy cùng tiểu nhị cung kính đưa ta xuất môn, khẩn cầu ta đừng tiết lộ chuyện hôm nay. Ta nhìn tên cửa hàng, là Phương Vũ Các, có vẻ cũng là một cửa hàng quần áo thượng lưu ở kinh thành. Thương gia để ý mặt mũi, coi trọng thanh danh, nếu bọn họ đã đưa ta một bộ quần áo cộng thêm mười lượng bạc, ta cũng không keo kiệt, tự nhiên đáp ứng. Nói ra đều là lỗi của một mình tên hỗn đản Lâu Huyên.

Dọc đường, ta đần độn, cả người choáng váng mơ hồ. Đường không xa, ta may mắn không đi lạc nhưng mất một lúc lâu ta mới đi lại bình thường.

Bộ dáng ta thực chật vật, gã trông cửa nhìn thấy không dám nói gì, sợ lỡ lời. Đi đến nội viện, ta gặp Tô Nam và Tô Duyên, bọn họ hình như đang định xuất môn.

Tô Duyên bị ta làm sợ, hắn nói: "Tiểu muội, ngươi sao vậy, không thoải mái sao? Sao sắc mặt khó coi vậy?"

"Tứ ca ngươi đừng bị nàng gạt, ngươi cũng không phải không biết nàng, phỏng chừng lần này lại giả bệnh kéo dài thời gian thành thân, đúng không Nhiễm Nhiễm?" Tô Nam một bộ tự cho mình thực khôn khéo, "Bất quá hôm nay mặt ngươi trông rất thật, nếu không từng bị ngươi lừa, ta còn tin ngươi bệnh thật."

Ta rất khó bỏ qua sự châm chọc khiêu khích của Tô Nam nhưng căn bản ta không còn tinh lực để ý tới hắn. Hiện tại, người ta lâng lâng, mệt chết đi được, rất khó chịu, ta muốn nhanh về phòng ngủ một giấc.

Tô Nam thấy ta không nói, thực ngoài ý muốn, hắn lại nói gì đó ta nghe không rõ. Ta lười nhìn hắn, lê chân về phòng. Lúc ngang qua người Tô Nam bỗng nhiên đầu váng mắt hoa, trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh. Loáng thoáng nghe tiếng Tô Nam bên tai: "A, thân mình nóng vậy, thì ra bệnh thật."

https://thuviensach.vn

Ta mơ một giấc thật dài. Trong mơ, ta bị nhốt trong một phòng hừng hực lửa, lửa táp lên mình ta, thiêu rụi quần áo, nóng bức khó chịu. Ta định kêu cứu lại phát hiện yết hầu mất tăm, căn bản kêu không được. Cứ như vậy vẫn bị thiêu, ta liền tỉnh lại. Thì ra không thể tùy tiện nằm mơ, giờ phút này ta nằm trên giường, không biết nha hoàn không biết điều nào dám đắp cho ta tới ba lớp chăn, ta nói sao không nóng đâu, hại ta nằm mơ bị lửa thiêu.

"Tỉnh rồi?" Thanh âm từ cửa truyền tới.

Ta nghiêng đầu qua. Là ca ca ít nói nhất của ta - Tô Dật, hắn tựa vào cửa, biểu tình thực bình thản, trong mắt lộ ý thân thiết. Trong các ca ca, trừ Tô Hành ra, Tô Dật là người không thích nói nhất, bình thường luôn lạnh mặt, điểm ấy giống hệt Tần Lãng. Bất quá nội tâm Tô Dật nóng hơn lửa, có thể sánh bằng Tần Lãng, thân là muội muội của hắn, ta rất tin tưởng điểm này của hắn.

"Cửu ca, sao ngươi lại tới đây?" Ta thực buồn bực.

Tô Dật từ nhỏ là hài tử chăm chỉ hiếu học, ham mê lớn nhất là đọc sách, không có việc gì liền giam mình tại trong thư phòng vũ văn lộng mặc, so với thục nữ khuê các còn "khuê các" hơn. Ta thực hoài nghi, ta với hắn đầu thai lầm, hắn mới thích hợp làm nữ.

Trong khoảng thời gian này, Tô phủ đã xảy ra rất nhiều chuyện. Đầu tiên là Lương Gia bị từ hôn, sau khi bị từ hôn Lương đại tiểu thư khốc liệt bỏ nhà ra đi. Đương nhiên, nếu phụ thân tin ta thì nàng không phải trốn mà bị bắt cóc. Chuyện kế tiếp là ta sắp phải thành thân. Mặc kệ tốt xấu đều phải gả, Tô phủ vô cùng náo nhiệt, không yên tĩnh được. Tô Dật lại giống như người ngoài cuộc, không quan tâm này nọ. Về nhà đã nhiều ngày, ta chỉ gặp hắn một lần, là thoáng thấy từ xa.

Lúc ấy, ta với Tô Nam đang đi dạo bên hồ ở hoa viên, Tô Nam chỉ về Tô Dật đang đi ở hành lang đối diện hồ nói với ta: "Đó là lão cửu, thế nào, một

https://thuviensach.vn

năm không gặp, hắn anh tuấn hơn chứ? Không phải chỉ có nữ nhân mười tám mới biến đổi, nam nhân cũng có thể."

Người khó gặp nhất tướng phủ hôm nay phá lệ chủ động chạy đến phòng ta, bỗng nhiên ta có cảm giác trên trời rơi xuống miếng bánh.

Tô Dật đã tới cạnh ta, không nói lời nào bỏ bớt hai tầng chăn trên người giùm ta. Ta sửng sốt, hắn nói: "Ngươi sợ nóng?"

"Vốn đã nóng. Chăn này cũng không phải cái ta cần." Cổ họng khó chịu, tiếng ta khàn khàn.

Bỗng nhiên nhớ lại sau khi hôn mê là Tô Nam ôm ta về, chăn này tám phần là hắn đắp. Tô Nam, càng giúp càng hỏng, chắc chắn hắn muốn mưu sát ta!

Tô Dật đỡ ta ngồi dậy, tay rờ trán: "Vẫn thực nóng, nằm nghỉ trước, Tuyết Liễu đã đi lấy thuốc cho ngươi."

"Còn nằm, xương cốt sắp gãy rồi." Ta nhỏ giọng oán giận, nghe qua giống tiểu cô nương thích làm nũng với cha mẹ, khiến ta tự chấn động.

Tô Dật không thấy gì không ổn, tuy hắn hơn ta một tuổi nhưng nói sao cũng là ca ca, ta làm nũng với hắn cũng không phải phạm pháp. Chẳng qua đây không giống tính ta trước giờ. Người bệnh quả nhiên tâm hồn yếu ớt, giống như lập tức thành trẻ nhỏ ba bốn tuổi.

Ngồi trong chốc lát, ngoài cửa có tiếng bước chân. Ta đoán chắc là Tuyết Liễu đưa thuốc đến. Tô Dật đứng dậy, nói với ta: "Ta về đây, dưỡng bệnh cho tốt."

Lúc này người bên ngoài bước vào, vừa vặn đụng trúng vai Tô Dật, Tô Dật cung kính kêu một tiếng "nhị tẩu". Đúng vậy, người vào không phải Tuyết Liễu mà là nhị tẩu Nhạc Tâm Nhiên của ta, cũng chính là tỷ tỷ Nhạc Phong.

https://thuviensach.vn

Trong tay nàng bưng một cái bát, khí nóng nghi ngút, chắc là tiên dược cho ta.

"Nhiễm Nhiễm tỉnh rồi?" Nhị tẩu thật cẩn thận rảo bước đến, cầm chén thuốc đặt trên bàn tròn nhỏ.

Ta gật đầu: "Đúng, vừa tỉnh ngủ. Sao nhị tẩu lại đưa thuốc cho ta, Tuyết Liễu đâu?"

"A, là như vầy. Ta nghe muội bị bệnh, định đến thăm. Vừa mới thấy Tuyết Liễu bưng chén thuốc, liền thuận tiện cầm đến đây luôn. Thuốc này thực đắng, ta nói Tuyết Liễu mua chút kẹo mạch nha cho muội."

"Vẫn là nhị tẩu tốt với ta, không giống cửu sư huynh khi dễ ta. Cùng một cha một mẹ sinh ra, sao không giống nhau chút nào." Thấy nhị tẩu, ta thực tự nhiên liên tưởng đến kẻ hại ta sinh bệnh Nhạc Phong, nhịn không được oán giận vài câu.

Nhị tẩu nở nụ cười: "Sao, lão tam nhà ta lại khi dễ muội? Có thể khiến muội giận như vầy, lỗi hắn rất lớn, sáng mai ta giúp ngươi mắng hắn."

"Không cần, ta không quan tâm hắn."

"Rốt cuộc hắn chọc giận muội ra sao, nói ta nghe một chút."

"Không nói, không nói, nói ra sẽ tức giận."

"Ha ha, vậy nhân lúc thuốc còn nóng, mau uống đi." Nhị tẩu đưa chén thuốc cho ta, "Cẩn thận, nóng."

Ta uống một hơi cạn sạch, miệng thực đắng thực đắng. Vị thuốc cũng rất khó ngửi.

Tuyết Liễu vội vàng chạy vào, trong tay còn mang theo một hộp nhỏ. Mắt ta sáng rực lên: "Mau đưa đường cho ta, đắng muốn chết."

https://thuviensach.vn

Nhị tẩu giúp ta mở hộp, đưa một khối đường nhỏ vào miệng ta. Vừa vào miệng, cay đắng nhất thời tan thành mây khói. Tuyết Liễu tới thực đúng lúc, giải cứu nước lửa bên trong. Ta sợ đắng nhất, lúc ấy mỗi khi uống thuốc ở Y Tiên Cốc, so với hoàng liên còn đắng hơn, không thể không nói thuốc đắng dã tật. Với y thuật của Tố Nữ, thuốc nàng nếu không đắng thì thật có lỗi với danh hiệu "Lãnh Diện Y Tiên". Cho tới bây giờ, ta ngửi thấy vị thuốc liền khó chịu.

Tuyết Liễu nói: "Tiểu thư, Nhạc công tử đã đến."

"Nhạc công tử nào, ta không biết. Ta đang bệnh, nói hắn đi đi."

"A?" Tuyết Liễu mắt trợn trừng.

Hay cho Nhạc Phong, làm sai còn dám tự đưa lên cửa. Muốn diễn trò chịu đòn nhận tội cho đủ sao.

Nhị tẩu vội vàng hòa giải: "Được rồi Nhiễm Nhiễm, muội đừng bực bội vì hắn, để hắn vào, ta giúp muội mắng hắn."

"Nhị tẩu, ngươi muốn mắng hắn thì ra ngoài mắng đi, ta không muốn gặp hắn. Tính ta không tốt, sợ nhịn không được sẽ đánh hắn..." Tiếng của ta càng ngày càng thấp.

Nhị tẩu cố nín cười: "Được rồi ta đã biết, muội nghỉ ngơi trước —— Tuyết Liễu, đừng để nàng thấy Nhạc công tử."

Các nàng vừa đi trong phòng lạnh hơn nhiều. Ta lại mơ màng ngủ một lát, khi tỉnh lại đã thấy nhị tẩu ngồi bên giường.

"Đã gặp lão tam, ta cũng biết chuyện gì xảy ra. Việc này là hắn không đúng, không phải ta nói muội Nhiễm Nhiễm, tức giận thế nào cũng không thể làm chuyện điên rồ, trời còn chưa ấm, muội nhảy xuống nước có thể không cảm

https://thuviensach.vn

lạnh sao. Cũng may cha mẹ vào cung, Tô Nam đã phân phó hạ nhân không được nói chuyện muội sinh bệnh, ngay cả bác và di nương đều không biết. Ta cũng nói dối giúp muội, nếu cha mẹ trở về có hỏi, muội nói là trúng gió, chuyện nhảy hồ một chữ cũng không thể tiết lộ, biết không?"

"Ai nha, nhị tẩu ngươi sao còn dong dài hơn mẫu thân," Ta nói, "Đương nhiên ta không nói, nếu để cha biết, ta còn không bị người mắng chết. Ta tự biết chừng mực."

Nhị tẩu thở dài một hơi: "Nhiễm Nhiễm, ta rất rõ tâm sự của muội, không phải là không muốn thành thân thôi sao. Chúng ta là nữ nhân, nào có đạo lý không lấy chồng, dù hiện tại không muốn, tương lai cũng phải gả. Tần nhị công tử luận nhân phẩm, luận gia thế, luận tướng mạo đều xứng với muội, muội cũng đừng cố chấp."

"Nhưng ta..."

"Ta biết muội không thích người ta," Nhị tẩu như con giun trong bụng ta, ta nghĩ gì nàng đều rõ, nàng nói tiếp, "Hôn nhân đại sự từ xưa đều do cha mẹ ước định, rất nhiều nữ nhân trước khi xuất giá thậm chí chưa từng thấy mặt phu quân. Cha sẽ không hại muội, người chắc chắn không chọn sai người. Trước kia, phụ thân ta định hôn cho ta với nhị ca của muội, ta cũng ngàn vạn lần không vui như vậy, cũng định đào hôn. Nhưng bây giờ thì sao, ta và nhị ca không phải rất êm đẹp sao?"

Nữ nhân đã gả đi quả nhiên suy nghĩ khác, nghe ngữ khí nói chuyện của nhị tẩu, tám phần là làm thuyết khách. Ta giả bộ thụ giáo, gật gật đầu: "Đã biết, đã biết, đạo lý tẩu nói ta biết." Sau đó ta còn bỏ nhỏ thêm một câu "Nhưng ta không thích nghe". Ta không dám nói lớn, nếu bị nhị tẩu nghe được, phỏng chừng kế tiếp lại là một phen thuyết giáo.

"Muội nghỉ ngơi đi, ta ra xem cha mẹ về hay chưa."

https://thuviensach.vn

Đi thôi, đi thôi. Ta thở dài nhẹ nhõm, bên tai cuối cùng đã thanh tĩnh. Nhị tẩu đã học cách giảng đạo lý to lớn của cha ta đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, xem ra về sau ta phải trốn nàng. Ta chỉ cần hiểu nàng tốt với ta là được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 18: Ta Dễ Lắm Sao

Lúc cha mẹ đến thăm, ta đã hồi phục hơn nhiều, đang ngồi uống trà hoa nhài cạnh bàn. Bác với nhị di nương, tứ di nương cũng đến, còn có Tô Nam và Tô Duyên. Ta thấy khó hiểu, hai người bọn họ từ khi nào quan hệ như hình với bóng tốt đẹp như vậy, huynh đệ thân thiết cũng không tất yếu phải thế. Tám chín phần là bọn họ thường cùng nhau lêu lổng bên ngoài, về phần chơi bời ở sòng bạc hay Vạn Hương Lâu cũng chỉ có bọn họ biết.

Mẫu thân vừa vào cửa đã vội vọt tới trước mặt ta, vấp phải ghế thiếu chút nữa ngã nhào, đúng là một trời một vực với dáng vẻ ung dung cao quý ngày thường. Xem ra ta bị bệnh sẽ làm họ lo lắng.

"Nhiễm Nhiễm, ngươi không sao chứ, sao sắc mặt kém vậy?" Mẫu thân sờ sờ trán ta, "Còn hơi nóng, muốn ta gọi thái y đến xem hay không?"

"Không cần, không cần, ta từ nhỏ nuôi thả bên ngoài, da thô thịt dày, không giống tiểu thư chốn khuê phòng, sao có thể chiều chuộng vậy?"

"Lời này của ngươi hình như đang thầm oán ta và cha ngươi bỏ mặc ngươi, chúng ta cũng vì muốn tốt cho ngươi, ngươi không rõ sao..."

Ta ngắt lời nàng: "Ai nha, ta biết, mọi người đều tốt với ta, tốt với ta. Được rồi, hiện tại ta tốt lắm, mọi người nên đi thôi."

Mẫu thân rõ ràng thấy ta không giận, sắc mặt người là lạ, cũng không nói gì. Lúc này còn có thể cao hứng mới kỳ quái. ‘Cha dượng’ nãy giờ vẫn trầm mặc, nhìn ta bằng ánh mắt bí hiểm. Câu ta vừa nói tương đương với lệnh đuổi khách, người cũng không trách ta không hiểu quy củ, thật sự xoay người đi.

https://thuviensach.vn

"Các ngươi cũng đi thôi, ta có mấy lời muốn nói riêng với Nhiễm Nhiễm." Mẫu thân vừa nói xong, mọi người cũng lục tục đi ra.

Mẫu thân đột nhiên nghiêm túc, người kéo tay ta, thấm thía nói: "Ta biết ngươi không vui nhưng cũng không còn cách nào. Đừng thấy cha ngươi bên ngoài hài lòng, kỳ thật hắn cũng bất đắc dĩ, không biết có bao nhiêu người muốn đánh đổ hắn, chờ chê cười hắn. Cha ngươi với Tần tướng quân vốn quan hệ thâm sâu, chỉ cần chúng ta kết thân với Tần gia, còn ai dám nói một câu không phải."

"Đừng giảng đạo lý to lớn đó với ta, ta không nghe, không nghe!" Ta ôm lỗ tai.

"Ngươi không nghe cũng phải nghe," Mẫu thân bỏ tay đang bịt tai của ta, "Cậu ngươi là hoàng đế tốt, đây là phúc đức của xã tắc. Người thật ra rất yếu đuối, người cần cha ngươi với Tần tướng quân phụ tá. Trước mắt triều đình nhìn như yên tĩnh, trên thực tế lại rất loạn, có mấy thế lực rình ngôi vị hoàng đế như hổ rình mồi. Hơn nữa biên cương náo động, trong triều hai phái chủ chiến chủ hòa tranh luận gay gắt. Này loạn trong giặc ngoài, dân chúng sẽ không yên."

"Vậy để giang sơn xã tắc diệt vong đi!" Ta bỏ lại một câu, chạy nhanh tới trốn trên giường, dùng chăn lấp mình.

"Ngươi, đứa nhỏ này, sao lại nói vậy!"

"Ta nói vậy thì sao chứ? Mọi người không được bức ta, không được bức ta, ta sẽ điên mất!"

Mẫu thân xốc chăn trên người ta một lần, ta đắp lại một lần. Người lại xốc lên, ta lại đắp lại... Cứ thế lặp lại vài lần, rốt cục người đã mất kiên nhẫn, cách một lớp chăn thật ta cũng có thể nghe được tiếng thở dài thật mạnh.

https://thuviensach.vn

Qua hồi lâu, ta toát mồ hôi, cuối cùng mẫu thân cũng đi rồi. Nghe tiếng bước chân càng ngày càng xa, ta rốt cục nhẹ nhàng thở ra.

Mẫu thân nói nữ tử không cần lo chuyện cao xa, thực ra nàng mới giống chính trị gia, há mồm ngậm giang sơn xã tắc. Ta đương nhiên biết mục đích thật sự là khuyên ta ngoan ngoãn lập gia đình, còn lấy giang sơn xã tắc trách ta. Ta chính là một người không tiền đồ, giang sơn diệt vong thì diệt vong, cùng lắm ta chôn cùng giang sơn.Ta khát muốn chết, vọt tới trước bàn nâng chung trà lên uống một hơi cạn sạch. Bỗng ngoài cửa có tiếng bước chân, ta nghĩ mẫu thân quay lại, đang tính chui vào chăn giả chết thì thấy Tô Nam bước vào.

"Đã nói các ngươi nên đi hết đi, ta đang bệnh, không rảnh chơi trò quỷ với ngươi." Ta buông chén ngồi vào bàn.

Không thấy Tô Nam đáp lời mà lại nghe tiếng Tuyết Liễu: "Tiểu thư, đây là lão gia bảo nô tỳ đưa tới cho người."

"Cái gì vậy?" Ta ngẩng đầu.

Tuyết Liễu đặt đồ trên bàn, là mấy hỉ phục đỏ thẫm. Vừa thấy đã nổi giận, không hề nghĩ ngợi, hất tay trên bàn: "Lấy đi, lấy đi, ai thích mặc thì mặc đi!"

"Tiểu thư, là lão gia bảo nô tỳ đưa đến." Tuyết Liễu đặc biệt ủy khuất.

Ta vẫy vẫy tay: "Được rồi, được rồi, ngươi lui xuống đi. Ta cũng chưa nói là ngươi."

Tuyết Liễu như được đại xá, bỏ của chạy lấy người. Tô Nam vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, nếu chuyển đến phòng ta ở luôn, tuyệt đối có thể làm một môn thần miễn phí.

https://thuviensach.vn

"Ngươi đến chê cười ta?" Ta hỏi môn thần, ngữ khí thực ai oán, còn oán hơn oán phụ.

Môn thần rốt cục mở miệng: "Chê cười ngươi rất khó coi một chút."

Nghẹn khuất trong lòng đã lâu bị một câu này của hắn kích ra hết, ta cao giọng hơn rất nhiều: "Đúng vậy, ta khó coi, rất khó coi, không phải làm theo yêu cầu các ngươi sao. Mới nháy mắt, nhị tẩu tới khuyên ta thành thân, mẫu thân ta lại tới, phỏng chừng hôm nay tâm tình cha không tốt, bằng không người cũng hùa vào. Lấy một ít đạo lý lớn lao trách ta! Ta Tô Nhiễm chính là một người không nói đạo lý, ta không muốn theo ý các ngươi, thì sao? Ta dễ lắm sao, ta làm sai cái gì? Từ nhỏ đến lớn, ta không đánh nhau, không mắng người, không châm ngòi ly gián, không lấy lòng mọi người... Cha mẹ bắt ta đi Thục Sơn, được, ta đi! Bắt ta về nhà, được, ta về! Hiện tại lại gả ta cho một người đã có ý trung nhân, ta không thể đáp ứng. Đây là chung thân đại sự của ta, nếu làm không tốt cả đời sẽ bị hủy hoại... Ta dễ lắm sao!"

Vừa nói, ta vừa rất phối hợp khóc lên, càng khóc càng lớn, một phen nước mũi một phen lệ. Khóc còn không tính, ta thấy chưa hết giận bèn kéo quần áo dùng toàn khí lực bú sữa mà xé. Vân Cẩm Phường không hổ là cửa hàng số một ở kinh thành, không hổ là có nhiều phu nhân tiểu thư đến mua, ngay cả một khăn tay thêu hoa cũng đắt chết người, chất lượng quần áo cực tốt! Ta xé hơn nửa ngày mới xả ra một đường may. Xé mệt, ta ném hết quần áo ra đá mấy đá cho hết giận.

Tô Nam trợn mắt, há hốc mồm nhìn, trong lòng hắn khẳng định nghĩ: Tô Nhiễm có phải điên thật rồi không?

Ta ngồi dưới đất gào khóc: "Vì sao? Vì sao?"

"Vì sao cái gì?" Tô Nam ngồi xổm xuống, giúp ta lau nước mắt.

Ta gạt tay hắn ra: "Vì sao, vì sao?"

https://thuviensach.vn

"Vì sao cái gì? Ngươi đừng mê sảng."

Ta mới không thèm mê sảng với hắn, hắn càng hỏi ta càng khóc thảm thiết, nước mắt như hồng thủy tràn ra. Còn gào thét, cổ họng cũng khô luôn. Tô Nam cũng thực ý tứ, hắn thấy ta khóc dữ, cũng cùng ngồi dưới đất với ta, không nói không rằng nhìn ta khóc, như xem diễn miễn phí. Ta cảm thấy mình là một diễn viên rất có tố chất.

"Thất ca... Kỳ thật Tần Lãng hắn... Ngươi có biết hay không, Tần Lãng kỳ thật đã có ý trung nhân..." Ta khóc thút thít, cố hết sức nói, "Ý trung nhân của hắn là Sở Tức Trữ, chính là tiểu quận chúa Tĩnh vương phủ."

Tô Nam nhíu mày: "Ngươi nghe ai nói?"

"Thật sự, ta không lừa ngươi. Hắn với Sở Tức Trữ thanh mai trúc mã, nếu không vì cha hắn bất hòa với Tĩnh vương gia, không chừng hiện tại con hắn còn có thể thả diều. Vì sao các ngươi muốn gả ta cho một người đã có ý trung nhân, hắn nghĩ ta rất muốn gả cho hắn. Ngày đó hắn đến nhà chúng ta, ngươi có biết hắn nói gì với ta không, hắn nói ta đừng có suy nghĩ không an phận với hắn. Dựa vào đâu mà ta có suy nghĩ không an phận với hắn, chẳng lẽ vì hắn anh tuấn? Lâu Huyên đứng trước mặt, ta cũng không chớp mắt một cái..."

Nói xong ta ủy khuất đứng lên, nước mắt vừa ngừng lại ào ào tuôn chảy. Ta lớn vậy còn chưa từng khóc mãnh liệt thế này, ngay cả lần đó trúng độc suýt chết cũng không khóc.

Ta thề với trời ta nói thật không sai, tất cả đều là Tôn Nhược Sắc kể cho ta biết, Tôn đại tiểu thư hắn sẽ không bịa chuyện xưa nhàm chán dỗ ta. Nàng nói Tần Lãng với Sở Tức Trữ tình chàng ý thiếp, từ nhỏ đặc biệt đã có tướng phu thê. Tĩnh vương gia không thích nhi nữ bảo bối nữ nhi gần gũi với con của đối thủ, vì thế chia lìa uyên ương, đưa Sở Tức Trữ đến Dương

https://thuviensach.vn

Châu. Thời điểm đó, ta và Tần Lãng đã có hôn ước, Tần Lãng không có cách, chỉ có thể rưng rưng vẫy tiễn người trong lòng đi xa.

Trường hợp đó ngẫm lại nên cảm động rối tinh rối mù, lưu luyến chia tay, thập phần đưa tiễn. Nếu Sở Tức Trữ cưỡi ngựa, Tần Lãng nên dùng hảo mã đuổi theo vài dặm đường, vừa rơi lệ vừa kêu "Không nghĩ sẽ phụ ý tương tư". Nếu Sở Tức Trữ ngồi thuyền, Tần Lãng nên ở bến đò dùng ánh mắt thâm tình chăm chú thật lâu, thuận tiện tức cảnh thành thơ "Ba dòng, bốn nước, chảy qua bến Cổ Châu" gì đó, nga không, không phải Cổ Châu, là Dương Châu. Được rồi, vậy đổi thành “Bầu trời một màu xanh ngắt, chỉ gặp Trường Giang phía chân trời”. Oa, thật sự rất lãng mạn, rất cảm động.

"Nhiễm Nhiễm?"

Ta đang tự đắm chìm trong không gian tưởng tượng không thể kềm chế, Tô Nam một câu "Nhiễm Nhiễm" thực mất hứng, khiến toàn bộ hình ảnh đẹp đẽ trong đầu vụt mất. Không thể không nói, ta quả thật là thiên tài, đã đến lúc nào rồi mà còn có tâm tình suy tưởng thế này.

"Sao?" Ta hỏi hắn.

Vốn tưởng Tô Nam có lương tâm an ủi ta, dù sao ta lãng phí nhiều nước mắt như vậy, đồng tình một chút cũng thường thôi. Ai ngờ hắn buông một câu "Ngươi không đi kể chuyện thật đáng tiếc". Ta nói hắn không tin ta, hắn còn không phản bác lại nói tiếp: "Ai rồi cũng sẽ qua, trước kia ngươi thầm mến nhị sư huynh, trước kia Gia Gia thầm mến ngũ ca, đều là chuyện nhỏ, ngươi nên biết phân cao thấp."

"Ngươi ngươi ngươi..." Ta lắp bắp, "Ai nói với ngươi ta thầm mến nhị sư huynh? Ngươi làm biết?"

Thật bàng môn tả đạo mà, đừng nói kinh thành, chính là phóng mắt toàn Thục Sơn, người biết việc này cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, trừ nhị sư huynh, chỉ có hai người: một là cửu sư huynh Nhạc Phong, một là sư tỷ tốt

https://thuviensach.vn

nhất của ta Dao Băng. Bất quá bọn hắn tinh mắt, tự mình phát hiện, ta là người thẹn thùng, nào dám kể cùng ai, ngay cả nhị sư huynh cũng là Nhạc Phong làm lộ ra. Tô Nam làm sao biết? Không phải Nhạc Phong bán đứng ta chứ? Ta nghiến răng nghiến lợi.

Mắt ta phát hỏa: "Có phải cửu sư huynh nói với ngươi?"

"Sao có thể, hắn sợ ngươi như vậy, nói ta biết việc này không phải muốn chết sao." Tô Nam hoàn toàn phủ định, "Đừng quan tâm ai nói ta biết. Có một số việc ngươi cũng nên tích cực, chẳng lẽ Tô Nhiễm ngươi phóng hỏa, Tần Lãng hắn đốt đèn không được? Tâm lý cân bằng chút đi."

Tô Nam tính vỗ mông chạy lấy người, ta nhảy dựng lên truy vấn: "Đúng rồi, làm sao ngươi biết Lương Gia thầm mến Tô Hành? Ngươi có phải đổi nghề làm con giun trong bụng người ta không, sao chuyện bát quái gì đều biết, thật sự tà đạo."

"Hiếu kỳ quá không tốt, ha ha." Tô Nam quay đầu lại cười.

Cười thật sáng lạn, còn rạng rỡ hơn ánh mặt trời. Nhưng giờ phút này nụ cười đó xuất hiện trên mặt Tô Nam khiến ta hận không thể xông lên đá hắn hai cú.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 19: Tiền Ơi, Ta Cần Ngươi

T

ruyền thuyết thời gian qua mau thì ra là thật, cuối cùng ta đã hiểu. Mấy ngày nay vì nghĩ biện pháp phá cuộc hôn nhân này mà ta ép mình sắp chết, bỗng một ngày mẫu thân chạy tới nói: "Nhiễm Nhiễm, ngày mai ngươi đã là người nhà khác..." Những lời sau đó ta nghe không nổi, chỉ một câu "người nhà khác" đã đủ để ta phát cuồng.

Thời gian sao có thể qua nhanh như vậy! Mặt ta xám như tro tàn, tùy tiện tìm cớ "mời" mẫu thân đang không ngừng lải nhải trong phòng ra ngoài. Vì chuyện ta thành thân sắp thành hiện thực nên mấy ngày gần đây, tướng phủ vừa vui sướng vừa ầm ĩ, ta cũng không gây sự, tự biến mình thành người ngoài cuộc, giống như người xuất giá ngày mai là Trương Tam, Lý Tứ mặt rỗ, tóm lại là ai cũng không phải Tô Nhiễm ta là được.

Ngẫm lại thật đáng sợ, ta chẳng biết làm gì hơn, vội vàng thu thập hành lý. Tuyết Liễu vừa vào thấy ta lục tung tóe, choáng váng mặt mày.

"Tiểu thư người đang làm gì?" Tuyết Liễu vừa hỏi vừa bắt đầu thu dọn một bộ quần áo bị ta ném ra.

Ta cũng không rảnh quay đầu lại: "Đừng hỏi nhiều, mau tới giúp ta."

"Vâng."

Bận rộn nửa ngày, ta không thể không thừa nhận một chuyện: ta thật cùng đường, ta thật sự cùng đường rồi!

Ở Thục Sơn có Nhạc Phong làm túi tiền của ta, xuống núi, dạo phố, mua sắm, ăn uống ta cũng không phải móc tiền túi. Sau khi về nhà, ra cửa đi chơi đều đến phòng thu chi lấy bạc, hơn nữa ta là người không chừng mực,

https://thuviensach.vn

tiêu tiền như nước, cơ bản không có để dành. Ta cũng không giống các phu nhân, tiểu thư khác thích cài thêm châu ngọc tô điểm cho mình nên không có trang sức đáng giá.

"Làm sao mới có tiền đây!" Ta cảm thán.

Tuyết Liễu khó hiểu: "Tiểu thư thiếu tiền? Hay nô tỳ tới phòng thu chi lấy một ít cho người?"

"Không cần không cần, ngày mai đã phải thành thân, lúc này phòng thu chi cần chi nhiều lắm, cha ta khôn khéo như vậy, liếc mắt đã biết ta muốn gì, ta sẽ trốn không thoát."

"Tiểu thư tính đào hôn?" Tuyết Liễu sợ hãi.

"Suỵt ——" Ta nhanh che miệng nàng lại, "Nhỏ giọng chút, muốn hại chết ta sao!"

"Nhưng là, nhưng là..." Ta vừa buông tay là Tuyết Liễu lập tức tuôn ra một tràng "nhưng là".

Ta rống nàng: "Không được 'nhưng là' ! Hãy nghe ta nói!"

Dưới dâm uy của ta, Tuyết Liễu ngoan ngoãn câm miệng, chớp mắt nhìn ta chờ đợi.

"Tuyết Liễu, ngươi đừng sợ, kỳ thật đào hôn thực bình thường, thật sự. Từ xưa đến nay rất nhiều người đào hôn, tuy thiếu một mình ta cũng không ít nhưng nhiều hơn một cũng không nhiều, ngươi nói đúng không?" Ta tận lực miêu tả chuyện đào hôn thành một sự kiện cũng bình thường như ăn cơm đi ngủ, "Ta tốt như vậy, ngươi cũng không muốn thấy ta mơ hồ, lãng phí phí thời gian. Tuyết Liễu ngoan, ngươi nhất định phải giúp ta, nếu lần sau ngươi định đào hôn, chắc chắn ta sẽ tận lực giúp ngươi hết mình."

https://thuviensach.vn

Tuyết Liễu hoàn toàn bị rung động bởi hào khí của ta, nàng run run nói: "Tiểu thư muốn Tuyết Liễu làm gì, Tuyết Liễu sẽ làm cái đó."

Tốt, không hổ là tỷ muội tốt. Ta vỗ vỗ vai nàng, mở miệng hơi ngại ngùng: "A... Vậy... Tuyết Liễu ngươi có tiền không?"

"Có." Tuyết Liễu hô lớn, đưa túi tiền cho ta, "Có nhiều lắm."

Ta vừa mở túi ra đã muốn hôn mê. Là ba lượng bạc, "nhiều" lắm! Còn chưa đủ cho ta dạo phố một vòng. Nhưng lúc này có bao nhiêu hay bấy nhiêu.

"Cho ta mượn, sẽ trả lại gấp bội." Ta thực không khách khí cầm túi lên.

Bốn chữ "trong túi ngượng ngùng" là hình dung chân thật về ta lúc này đây. Tuy mấy ngày trước Nhạc Phong có đưa một trăm lượng bạc nhưng ra khỏi nhà thì có tiền là chắc ăn nhất, đương nhiên càng nhiều càng tốt. Ta trăm phương nghìn kế nghĩ cách moi tiền, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ nghĩ đến Tô Hành. Toàn bộ tướng phủ chỉ có hắn không ở nhà, người này bình thường không tiêu tiền, theo lý hắn có tích trữ.

"Tuyết Liễu, ngươi đến Tê Mộng Hiên một chuyến, có thể lấy bao nhiêu bạc thì lấy bấy nhiêu."

Tuyết Liễu miệng há to: "A? Tiểu thư, người muốn nô tỳ trộm của ngũ thiếu gia..."

"Cái gì trộm hay không trộm, kia kêu là mượn! Thời điểm cấp bách, ta cũng hết cách, chờ một ngày ta giàu lên, ta trả lại hắn gấp bội là được."

"Vâng." Ưu điểm lớn nhất của Tuyết Liễu là mau chóng thừa nhận "đạo lý lớn" của ta, ta vừa nói xong nàng lập tức ra khỏi cửa, bước chân nhẹ nhàng.

"Đợi chút ——" Ta gọi nàng lại bổ sung, "Thuận tiện lấy một bộ nam trang."

https://thuviensach.vn

Trước kia ta hay nói Lương Gia là "Loạn Thất Giai Nhân", nhìn lại phòng ta bây giờ, so với phòng Lương Gia chỉ có hơn không kém, giống như vừa có trộm.

"Chẳng lẽ nơi này bị trộm?" Tô Nam chết tiệt xuất hiện ngay cửa.

Ta hóa đá. Tô Nam quả nhiên đổi nghề làm giun đũa, sao ta nghĩ gì hắn cũng biết.

Thấy ta không nói, Tô Nam nhíu mày: "Hỏi ngươi sao không nói, câm điếc?"

Có phải nam nhân đều thích dùng động tác nhíu mày để tạo dáng anh tuấn mê người? Tô Nam như vậy, Lâu Huyên cũng vậy. Lần đó ở tửu lâu, Lâu Huyên rõ ràng định chỉnh ta, tạo dáng mê người chết không đền mạng, trong nháy mắt lại nhíu mày với ta, sợ ta không biết hắn có lông mi với mắt. Đổi lại là nữ nhân khác, phỏng chừng đã sớm khiêng đi. Xem như số hắn không tốt, đụng phải ta, tưởng Tô Nhiễm ta dễ chìm đắm vì soái ca, phí công làm duyên làm dáng.

Nghĩ đến Lâu Huyên, trong lòng ta dấy lên một trận sỉ nhục. Chuyện hắn điểm huyệt lục túi ta ngày ấy còn rõ ràng trước mắt, thật là một bộ đáng giận đáng đánh làm ta phát điên.

"Tô Nhiễm?" Tô Nam hươ hươ tay phải trước mặt ta.

Ta mạnh mẽ phục hồi tinh thần. Vừa rồi nhớ tới hành vi tàn nhẫn của Lâu Huyên, nhất thời rất kích động, Tô Nam đã đến cạnh ta từ khi nào rồi. Thấy hắn cợt nhả, tâm tình vốn không tốt càng khiến ta muốn đánh người thêm.

Ta bày ra bản mặt đưa đám: "Ngươi làm trò, ta ngẫu nhiên hỗn loạn một lần cũng không quá đáng. Lúc Lương Gia ở nhà, ngày nào phòng đó cũng như có trộm sao không thấy ngươi nói gì nàng? Ngươi chỉ bắt nạt kẻ yếu."

https://thuviensach.vn

"Bắt nạt kẻ yếu? Ngươi nói ngươi 'yếu'?" Tô Nam trừng mắt đến độ sắp tét mí.

Ta biết hắn châm chọc ta, còn chưa mở miệng, hắn đã cười sốc cả hông. Càng nhìn ta càng cảm thấy hắn thực đáng đánh đòn.

"Tô Nam, ngươi không có việc gì đừng tra xét, ta không rảnh hồ nháo. Gần đây số ta không tốt, xác thực mà nói, là rất kém cỏi. Nếu nhàn rỗi không có gì làm, giúp ta đến miếu Hoàng Đại Tiên, cầu một lá bùa bình an cũng không uổng chúng ta từng là huynh muội."

Lời này không phải giỡn, thiên địa có thể làm chứng, xác thực gần đây số ta rất kém. Ngẫm lại Tần Lãng, ngẫm lại Lâu Huyên... Ta muốn chết để quên đi!

Có lẽ vẻ mặt ta thật sự ngơ ngẩn, Tô Nam cũng ngượng ngùng. Ta vốn không tim không phổi, khó thấy ai oán một lần như vậy.

Tô Nam thở dài: "Tiểu muội, ngươi cũng nên trưởng thành."

Đang nói dở, hắn đã nhấc chân ra khỏi cửa. Ta nhịn không được nhìn theo bóng hắn mấy lần nhưng hắn đi quá nhanh, ta còn không kịp hiểu những lời đột ngột này của hắn có ý gì, hắn đã mất dạng trong tầm mắt.

Trong ấn tượng của ta, Tô Nam giống ta, là người không tim không phổi, dường như vĩnh viễn không có chuyện không vui trong thế giới của hắn. Hắn do nhị di nương sinh, tính cách lại một trời một vực với sự im lặng, ổn trọng của nhị di nương. Mặc kệ gặp chuyện gì hắn luôn cười hi hi ha ha, thậm chí ta còn chưa từng thấy hắn thở dài.

"Thất ca, thất ca, Tô Nam..." Ta đuổi theo.

https://thuviensach.vn

Hắn đi cũng quá nhanh, giống như bay, nhoáng cái đã biến mất ở cuối hành lang. Ta vừa chạy vừa kêu tên hắn, hắn cũng nghe thấy nên dừng bước ở hoa viên sau hòn giả sơn. Hắn xoay người lại nhưng không nói lời nào, nhàn nhã ôm hai tay nhìn ta, hiển nhiên chờ ta mở miệng trước.

Ta thở hồng hộc, hai tay chống bụng: "Đi nhanh vậy làm gì, ta cũng không phải truy giết ngươi."

Tô Nam cười cười, ta bỗng nhiên phát hiện miệng hắn cong lên thật sự rất dễ nhìn.

"Ngươi đi nhanh vậy làm gì?"

"Đi đến miếu Hoàng Đại Tiên, giúp ngươi cầu bùa bình an." Tô Nam vòng tay lại, "Không phải ngươi bảo ta đi sao?"

Hoàng Đại Tiên? Bùa bình an? Ta mông lung nhớ lại mình quả thực có nói qua nhưng ta nhất thời kích động bịa chuyện. Tô Nam thật đúng là một nhân tài, lời này hắn cũng cho là thật sao, trước kia sao không thấy hắn để tâm đến ta như vậy.

"Thất ca, không cần cầu Hoàng Đại Tiên, nếu ngươi tốt với ta thì cho ta tiền tiêu, ta..." Ta mở miệng khó khăn.

Tô Nam hồ nghi: "Gần đây ngươi túng thiếu lắm sao?"

"Không không không... Không thể nào. Ha ha, ngươi đi thắp hương đi, ta đi đây." Ta mau chóng bỏ chạy.

Nguy hiểm thật. Tô Nam quả thật là con hồ ly giảo hoạt, vừa rồi ta nhất thời động kinh mới đòi hắn cho tiền, ngẫm lại thật sự không nên phạm sai lầm thấp kém này được. Sau đó ta nghiêm khắc tự kiểm điểm mình, hình phạt hắn là nên diện bích ba bốn ngày gì đó.

https://thuviensach.vn

"Nhiễm Nhiễm, hiện ta có ba trăm lượng, ngươi lấy không?" Tô Nam ở sau lưng nói, chính xác là dụ hoặc ta.

Lòng ta hung ác, dậm chân, nhịn đau bỏ thứ yêu thích: "Không lấy, không lấy!"

Ta xám xịt chạy về phòng, lập tức hối hận. Ba trăm lượng, là ba trăm lượng nha!

"Tiểu thư, tiểu thư —— "

Tiếng Tuyết Liễu đưa suy nghĩ về ba trăm lượng kia trở lại. Cũng lạ, ba trăm lượng kia thật có mị lực, Tuyết Liễu ở trong phòng nhưng ta không hay biết.

"Thế nào, 'mượn' chỗ ngũ ca được bao nhiêu tiền?" Ta cố ý dung từ "mượn" kia.

Sắc mặt Tuyết Liễu không được tốt: "Tiểu thư, ngũ thiếu gia căn bản không giữ tiền riêng trong phòng. Đây là nam trang người muốn, nô tỳ đã mượn." Nói xong, Tuyết Liễu đưa ta một bộ áo choàng xanh.

Ta chưa từ bỏ ý định: "Thật sự không có lấy một đồng?"

"Không có."

Tô Hành khiến ta rất thất vọng, ta biết hắn bình thường tiết kiệm nhưng quá tiết kiệm cũng không phải tốt, làm sao có thể không để lại một lượng bạc nào cho ta. Hắn không làm quan thật sự là tổn thất lớn cho quốc gia. Sáng mai ta nên tiến cử Tô Hành cai quản quốc khố với hoàng đế cậu ta, ta dám cam đoan hắn thanh chính liêm khiết, tiếng thơm ngàn đời, vĩnh viễn lưu truyền.

https://thuviensach.vn

Quên đi, chỉ có thể tiến từng bước một. Đến lúc này, ta hận mình tiêu tiền như nước, không chút phòng bị. Nếu có một ít thì cũng không sa chân đến bước này.

Tuyết Liễu yên lặng sửa sang lại phòng. Ta phát ngốc chốc lát rồi cũng yên lặng thu thập trang phục và đạo cụ xuất môn, thuận tiện bỏ bộ áo choàng xanh mà Tuyết Liễu “mượn” ở Tê Mộng Hiên vào trong hành lý. Dao Băng sư tỷ từng nói, xuất môn ra ngoài, làm nam nhân có vẻ an toàn, ít nhất sẽ không dẫn dụ hái hoa tặc hay sắc lang tìm tới. Trước kia nàng cũng từng trốn nhà đi nên có kinh nghiệm về phương diện này hơn.

"Tiểu thư, bây giờ người sẽ đi?" Tuyết Liễu hỏi.

"Bây giờ? Ta không muốn chết sớm vậy." Ta nói, "Ngươi đừng thấy bên ngoài gió êm sóng lặng, kỳ thật rất nguy hiểm. Cha ta không ngốc, chút tính toán nhỏ nhặt trong lòng ta sao có thể gạt được người, người lăn lộn ở quan trường nhiều năm, chắc chắn đã phái người âm thầm theo dõi ta, bây giờ trốn đi khác nào chui đầu vô lưới."

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Không sao, ta tự có biện pháp." Ta định liệu trước.

Tuyết Liễu không hiểu, ta giảo hoạt cười cười, tới gần tai nàng thầm thì một hồi. Tuyết Liễu nghe xong, sợ hãi lắc đầu.

"Tiểu thư, này này này..."

Ta vỗ ngực cam đoan: "Nghe ta đi, đây gọi là binh bất yếm trá, cha ta chắc sẽ không ngờ ta dám qua mặt người. Chỉ cần qua đêm nay, âm thầm theo dõi, chúng ta tùy thời hành sự."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 20: Tần Lãng Đào Hôn

T

rời còn chưa tỏ, mẫu thân đã khiến ta tỉnh mộng, ta nặng nề nhướngmắt, làm nũng: "Mẫu thân, mới sáng tinh mơ, người quấy nhiễu mộng đẹp người ta."

"Ngươi đã là tân nương, sao còn không hiểu chuyện, mau đứng lên. Sau khi gả đi rồi không được mỗi ngày ngủ nướng trên giường, nhà chồng không thể so với nhà mình, phải thận trọng từ lời nói đến việc làm..."

"Ai nha mẫu thân, người có để yên hay không, người đã nói những lời này một trăm lần." Ta thực mất kiên nhẫn ngắt lời, "Người cho ta ngủ thêm một chút đi, cầu người."

"Đừng ngủ, đứng lên, mau đứng lên." Mẫu thân không để ý ta khổ sở cầu xin, một phen xốc chăn lên, dựng ta dậy.

Lúc này ta hoàn toàn thanh tỉnh, khẽ dụi mắt. Sau lưng mẫu thân còn có cả một đại bang phái, có bác cùng các di nương, còn có mấy nha hoàn, vẻ mặt ai cũng vui mừng. Ta không rõ, ta phải thành thân sao ta hệt như người ngoài cuộc, ngược lại ai cũng giống tân nương chính quy hơn ta.

"Nhiễm Nhiễm, ngồi dậy trang điểm." Bác cười kéo tay ta, "Đến rửa mặt trước đi."

Một tiểu nha hoàn lập tức đem chậu đến trước mặt ta, ta thực không tình nguyện, lung tung lau lau. Mẫu thân thấy vậy tức muốn chết, đại khái thầm nghĩ trong lòng: Sao nhi nữ chẳng kế thừa được một chút truyền thống hiền lương thục đức tốt đẹp của ta?

https://thuviensach.vn

Ta hiểu bản thân mình hơn Lương Gia, đại tiểu thư nàng rõ ràng thực dã man, thực bá đạo lại nhất định tự dối gạt lương tâm nói mình thực hiền lương, thực thục đức. Da mặt ta cũng không dày như nàng, ta rất rõ kiếp này ta hoàn toàn vô duyên cùng thục nữ, ngay cả chéo áo của thục nữ ta cũng không bằng. Mẫu thân vốn không nên ôm ảo tưởng về ta, còn không bằng sinh thêm nữ nhi, từ nhỏ giáo dục cho tốt, đỡ tốn công dồn sức lên người ta.

Mấy nha hoàn giúp ta thay hỉ phục đỏ thẫm, quần áo kia phức tạp muốn chết, bảy tám tầng bao bọc làm ta không thở nổi. Lúc thắt đai lưng, tiểu nha hoàn dùng sức lôi kéo, bụng ta bị thắt mạnh, suýt nữa tắt thở.

Ta ồn ào: "Nhẹ chút, nhẹ chút, các ngươi định xiết chết ta sao!"

Tiểu nha hoàn bị ta dọa, vội vàng dừng tay: "Thực xin lỗi tiểu thư, nô tỳ không phải cố ý."

"Mặc kệ nàng, tiếp tục xiết."

Mẫu thân đã lên tiếng, bọn nha hoàn liền tuân mệnh, tiếp tục tàn phá thân hình yếu đuối của ta. Ta đây không đắc tội ai lại đắc tội tiểu nhân. Cũng không biết Tô Nam có giúp ta cầu Hoàng Đại Tiên hay không, nếu thực xin được một lá bùa bình an thì đây là lúc sử dụng thích hợp nhất.

Bận rộn nửa ngày, cuối cùng ta đã quần áo chỉnh tề, thật không dễ dàng. Cũng may trang phục này cả đời chỉ mặc một lần, nếu mỗi ngày đều phải vậy, ta tình nguyện vùi mình trong chăn không ra khỏi cửa, mẫu thân muốn đánh ta, muốn làm gì ta cũng được.

"Tốt lắm, chải đầu đi thôi." Bác kéo ta ngồi trước bàn trang điểm.

Ta ngó mình trong gương, mặt trông giống người nhưng trên mặt lại không vui chút nào, nếu lột sạch mớ quần áo này khẳng định không ai có thể đoán ra hôm nay là ngày ta thành thân. Ta bỗng nghĩ đến Tần Lãng, hắn nhất

https://thuviensach.vn

định cũng giống ta, ước gì vĩnh viễn không gặp ta. Hừ, ai cần. Chờ đi, ta cũng không ngoan ngoãn vâng lời vậy đâu.

Đang miên man suy nghĩ, trong gương bỗng xuất hiện một cung trang mỹ nhân, tuy hơi lớn tuổi nhưng không giấu được phong tư yểu điệu. Ta nhận ra nàng, nàng là Thúy Dung có tài trang điểm nhất trong cung, năm trước vào cung ta đã gặp qua. Nghe nói hiện tại hoàng thượng ban nàng cho Lâu quý phi, chuyên hầu hạ một mình Lâu quý phi, có thể thấy được sự sủng ái của hoàng thượng dành cho Lâu quý phi.

Ta chưa gặp qua vị nữ nhân hậu cung xinh đẹp nhất trong truyền thuyết này, lần trước mẫu thân mang ta vào cung vấn an thái hậu thì đúng lúc nàng đến chùa Đại Tướng Quốc thắp hương cầu phúc. Ngẫm lại bộ dáng thiên tiên của Lâu Huyên và Lâu Ý Ý, Lâu quý phi tuyệt đối không thua kém, khó trách có thể được sủng lâu vậy. Mẫu thân có thể mượn được Thúy Dung lại đây, xem ra thể diện của trưởng công chúa này vẫn rất lớn.

"Tiểu thư, phiền người ngẩng đầu lên một chút." Thúy Dung nhìn ta mỉm cười.

Ta hoàn hồn, ngẩng đầu lên.

Vì bày ra kế hoạch đào hôn vĩ đại, tối hôm qua ta cơ hồ không ngủ, buổi sáng lại bị mẫu thân vô tình lôi khỏi chăn, căn bản mở mắt không nổi. Thúy Dung rất hưng trí đùa nghịch đầu ta, ta không rảnh thưởng thức thủ nghệ của nàng, thực không nể mặt ngáp liên tục. Đây thật sự không phải lỗi của ta, thật sự ta rất mệt.

"Xong rồi." Thúy Dung nhẹ nhàng chụp bả vai ta, "Tiểu thư hài lòng chứ?"

Ta miễn cưỡng mở mắt liếc liếc. Tóc ta vấn kiểu phi thiên kế, toàn bộ tóc sau xõa ra, đầu cắm đầy trâm, vàng đè nặng trán. Phản ứng đầu tiên của ta không phải khen nàng vấn đẹp mà định hét lớn "đầu ta sớm bị đè chết", nhiều vàng ngọc phỉ thúy trên đầu như vậy sẽ gãy cổ.

https://thuviensach.vn

Mẫu thân và các di nương thực vừa lòng với dáng vẻ của ta, kính trọng khen ngợi tay nghề của Thúy Dung. Ta thừa dịp các nàng tán gẫu, nhào đến bên giường, hạ đầu xuống nằm, đúng là thoải mái.

"Tô Nhiễm ngươi đứng lên cho ta!" Mẫu thân quát lớn.

Ta bất đắc dĩ đành ngồi dậy. Mẫu thân thực tinh mắt, vừa tán gẫu khí thế ngất trời vừa nhìn xung quanh, ta có động tác nhỏ gì đều không thể gạt được nàng.

"Trên đầu quá nặng, mẫu thân người cho ta nằm một lát đi, dù sao bây giờ còn sớm." Ta cò kè mặc cả, "Chỉ một lát, được không?"

"Không được." Mẫu thân từ chối, "Tóc sẽ bị hư."

"Được rồi, được rồi, ta nghe lời người."

Ta nén giận, quy củ ngồi xuống, không thèm nhắc lại.

Trời cũng đã sáng, bên ngoài ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng. Hôm nay thời tiết tốt lắm, thực thích hợp cưới gả nhưng ai biết hai người phải thành thân đều có ý đồ xấu xa. Tính ra ta với Tần Lãng thật đúng là đồng đạo, nếu hai chúng ta hợp mưu "đào hôn", chắc chắn hiệu quả sẽ có thể đạt tới mức tốt nhất. Nếu đào hôn thành công, sẽ trở thành hôn lễ khó tưởng tượng nhất trong lịch sử. Tân lang, tân nương trong ngày tân hôn cầm tay bỏ chạy, chậc chậc, thật vĩ đại. Người bình thường sao có thể làm được chuyện lớn lao cỡ này.

Ta ngây người trong chốc lát, mẫu thân và các di nương cuối cùng đã chịu đi. Các vị phu nhân đây phỏng chừng đều thầm khát khao thành thân lần nữa, mọi người nhìn ta sáng mắt, còn không phải đang ảo tưởng bộ dáng của chính mình như vậy nữa sao.

https://thuviensach.vn

"Tuyết Liễu, đóng cửa, thay quần áo." Ta ra lệnh, Tuyết Liễu vội vàng nghe theo.

Ta lột sạch hỉ phục, lấy ra một bộ đã sớm chuẩn bị từ ngăn tủ. Kết quả, đai lưng còn chưa thắt xong, tiếng đập cửa ‘thùng thùng‘ vang lên, đặc biệt vang to. Tay ta run run, tim vọt tới cổ họng. Sẽ không xui xẻo vậy đi, ai đáng chém ngàn đao vậy.

"Ai?" Ta cố gắng trấn định.

"Tiểu thư mau mở cửa, không tốt." Là tiếng Cẩm Phương, một nha hoàn khác trong phủ.

Ta chạy nhanh lên giường, buông màn, xong xuôi mới bảo Tuyết Liễu đi mở cửa.

"Chuyện gì gấp vậy?" Ta tìm hiểu.

"Tần nhị công tử hắn... Hắn..." Cẩm Phương hít thở không xong, mất nửa ngày không nói được một câu hoàn chỉnh.

Ta nóng nảy: "Hắn làm sao, đã chết? Không thể nào?"

"Người của phủ tướng quân tới nói muốn trì hoãn ngày thành thân. Không thấy Tần nhị công tử, tìm khắp nơi không thấy."

Nói một cách khác: Tần Lãng đào hôn. Hắn dám đào hôn!

"Ta đã biết, ngươi lui xuống đi." Mặt ta không chút biểu tình.

Theo tình huống này mà nói, Cẩm Phương cũng không nguyện ở trong phòng ta thêm một khắc nào, nàng sợ ta nổi giận, lập tức chạy đi. Ta trầm mặc, lại trầm mặc, cuối cùng trầm mặc không nổi nữa, tay rút bội kiếm treo trên vách tường, chém lung tung một chút. Hiện tại, nó có tác dụng tương đương cái búa, nếu có thể, ta tính dùng nó đập chết Tần Lãng.

https://thuviensach.vn

Tuyết Liễu nơm nớp lo sợ: "Tiểu thư làm sao vậy? Đây là chuyện tốt, không thấy Tần nhị công tử, người sẽ không cần chạy trốn."

"Chuyện tốt? Tốt gì chứ, xem như mặt mũi ta hoàn toàn bị Tần Lãng hủy hoại!"

Tần Lãng một mình đào hôn, mặt mũi ta để đâu! Các ca ca khẳng định sẽ giễu cợt ta, các sư huynh càng không phải nói, việc này rơi vào tai bọn họ, còn không bị chê cười như ba năm trước sao. Từ nay về sau, kinh thành và Thục Sơn, sợ không có nơi nào cho Tô Nhiễm ta sống yên ổn. Ta đây đã trêu ai chọc ai, sao chuyện xui xẻo gì cũng rơi trên người ta.

Lương Gia a Lương Gia, ngươi thật sự rất anh minh thần võ, ngươi bỏ nhà trốn đi thật là lựa chọn sáng suốt nhất đời này của ngươi, bị người bắt cóc cũng đáng. Trong lòng ta cảm khái từng trận. Ta với Lương Gia thật đúng là tỷ muội thâm tình, không kịp ‘có phúc cùng hưởng’, đã "có nạn cùng chịu".

Không được, không thể để mọi chuyện như vậy được!

Ta tháo hoa quan trên đầu xuống, búi tóc đơn giản rồi lấy hành lý từ ngăn tủ ra.

"Tiểu thư, người vẫn muốn đi?" Tuyết Liễu hỏi.

Ta giận run người: "Tần Lãng hại ta mất hết mặt mũi, ta không tìm hắn về làm thêm một lần đào hôn nữa, ta sẽ không gọi là Tô Nhiễm!"

"Lại thành thân lần nữa?" Tuyết Liễu thực không hiểu ý ta.

"Đương nhiên! Hắn thoát khỏi ta một lần, tốt xấu gì ta cũng muốn trả lại hắn một lần, cái này gọi là ‘có qua có lại’, ta cũng không định thiếu hắn!" Ta nói, "Tuyết Liễu, ngươi đến tiền sảnh rống vài tiếng, nói thập tiểu thư cũng đào hôn, mới trốn từ cửa sau, nhanh đi!"

https://thuviensach.vn

"Dạ."

Ước chừng qua nửa nén hương, toàn bộ tướng phủ ầm ầm, loạn thành đoàn, còn náo nhiệt hơn thành thân chính thức. Ngày tân hôn, hai nhân vật chính một trước một sau chạy thoát, thật đúng là chuyện lạ. Rất nhiều người chạy ra cửa sau đuổi theo ta, muốn bắt ta lại cũng có, đến xem náo nhiệt cũng có.

Thừa dịp hỗn loạn, ta cho rằng nháy mắt sẽ thuận thuận lợi lợi ra cửa chính của tướng phủ. Chuyện quan trọng trước mắt là tìm chỗ thay đổi trang phục, nha hoàn cũng không chắc, vạn nhất phụ thân phái người tới tìm mà bắt gặp, ta nhất định phải chết.

Dạo trên đường đã lâu, ta thực khinh bỉ chính mình, tại thời khắc mấu chốt này lại lạc đường. Trước mắt người đến người đi thực rõ ràng, ta vẫn không tài nào phân định rõ phương hướng, đi vài vòng lại quay về chỗ cũ. Lòng ta nóng như lửa đốt, còn đi nữa sớm muộn gì cũng về lại cửa tướng phủ, tự dâng mình lên cửa cho bọn họ.

Ta nhìn xung quanh, kinh hỉ khi phát hiện Phương Vũ Các lần trước mua quần áo đang ở phía trước. Trời không tuyệt đường, hi vọng lại dấy lên... Ta cảm thán, rạo rực vọt vào Phương Vũ Các.

"A cô nương, là ngươi." Tiểu nhị liếc mắt một cái đã nhận ra ta.

Phải đền một bộ quần áo cùng mười lượng bạc, đổi lại là ta, khẳng định cũng nhận ra. Khó trách hắn nhìn ta là lạ, đại khái sợ ta bắt đền bọn họ lần nữa.

Ta giải thích: "Hôm nay ta không phải đến mua quần áo, ta muốn đổi trang phục trên người. Đây thưởng cho ngươi."

Ta đưa một lượng bạc cho hắn, tiểu nhị vui vẻ gật đầu cúi người dẫn ta vào phòng thay đồ. Ta lấy bộ áo xanh của Tô Hành nhanh chóng thay. Tô Hành

https://thuviensach.vn

rất cao, quần áo hắn choàng trên người ta rộng rãi khá nhiều, còn có một mảng lớn rơi xuống đất. Ta không chút do dự thả nó xuống, sau đó vấn tóc kiểu nam nhân. Nhìn vào gương thấy cũng giống một mỹ nam tử, ta mừng thầm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 21: Thần Tiên Tỷ Tỷ Thật "thần Tiên"

C

ô nương, người không thể vào, bên trong có người." Tiếng tiểu nhị từ ngoài truyền đến.

Ta lập tức khẩn trương, nấp vào sau mành. Thay đồ cũng không yên, ta thật quá xui xẻo.

Lúc này lại nghe thấy tiếng nữ nhân: "Không sao, đều là cô nương. Ngươi để ta vào thay đổi xiêm y đi, ta đang vội đi chúc mừng, đến muộn không tốt."

Thanh âm thực ngọt ngào, còn rất quen thuộc, dường như đã từng nghe qua ở đâu. Nhưng hiện tại thần kinh ta cực độ căng thẳng, sao còn tâm tư để ý âm thanh này ngọt hay không ngọt, quen hay không quen.

"Ý Ý muội nhanh một chút, không còn kịp rồi."

"Đã biết đại ca, chờ ta một chút, ta lập tức xong ngay."

Một tiếng sét đánh vào người ta, thiếu chút nữa có thể đánh chết tươi. Đầu óc ta đúng là không tốt, thần kinh lại cực kì căng thẳng nhưng giọng nói này ta chết cũng không quên. Tên hỗn đản Lâu Huyên, sao lại là hắn. Mỗi lần ta đến Phương Vũ Các đều gặp hắn, rất tà môn. Trong nháy mắt ta ra quyết định, về sau không bao giờ tới đây nữa.

Không đợi ta hoàn hồn, thần tiên tỷ tỷ Lâu Ý Ý đã dời gót sen vào. Nàng vẫn xinh đẹp như trước, dáng vẻ thướt tha.

"Có ai không?" Lâu Ý Ý gọi nhẹ một tiếng.

https://thuviensach.vn

Ta không dám trả lời, dù thế nào cũng không thể để Lâu Huyên biết ta ở trong này. Ai biết hắn có đột nhiên nổi điên lôi ta ra ngoài chém chết hay không.

"Không phải nói bên trong có người sao, sao lại không có ai?" Lâu Ý Ý nhíu mi, sau đó vào sau một màn che khác bắt đầu thay quần áo.

Thần tiên tỷ tỷ chính là khác thường, ngay cả thay quần áo cũng chậm hơn người thường nửa nhịp. Qua hồi lâu, chân ta đã run lên, cũng không thấy nàng ra. Đổi lại là ta, thời gian dài như vậy cũng đủ đem trang phục mặc vào cởi ra lại mặc vào, lặp lại mấy lần. Lòng ta nóng như lửa đốt, khẩn cầu thần tiên tỷ tỷ này nhanh chút để bỏ chạy. Đương nhiên ta không ngại ngắm mỹ nữ nhiều lần, cái ta để ý là tên ôn thần ngoài cửa kia. Lúc này mà chạm mặt hắn, tuyệt đối không phải chuyện tốt.

"Sao còn chưa xong?" Ta nhất thời sốt ruột, chân giẫm mạnh, từ trong mành ngã văng ra ngoài.

"A ——" Ta bị đau, kêu lên một tiếng.

"A ——" Lâu Ý Ý thấy ta, hoa dung thất sắc, thét chói tai.

Đúng lúc Lâu Huyên lên tiếng: "Ý Ý, muội sao vậy?"

Lúc này ta sợ hãi, đầu càng nóng, liều lĩnh xông lên bưng kín miệng nàng.

"Đừng kêu, đừng kêu, đều là nữ nhân!"

Lâu Ý Ý từ chối trong chốc lát, bỗng nhiên im lặng. Nàng ngắm mặt ta vài lượt, mới biết ta mặc nam trang. Vì thế ta nói với nàng: "Ta là nữ nhân, nữ nhân thật sự, lần trước chúng ta đã gặp mặt, cũng ở trong này."

Nàng tựa hồ nhớ lại chuyện gì, nhãn tình sáng lên.

Ta yên tâm buông lỏng tay bịt miệng nàng: "Là ta, Tô Nhiễm."

https://thuviensach.vn

"Ý Ý, Ý Ý, muội sao vậy? Đại ca muốn vào, có thể chứ?"

Không thể! Ta suýt nữa thật sự hô lên.

May mắn Lâu Ý Ý cơ trí, giành nói trước: "Đại ca, ta không sao, vừa rồi thấy chuột. Đã không sao."

Ta thoát chết trong gang tấc. Lâu Ý Ý không tệ, lỡ Lâu Huyên tiến vào thì thảm. Ta vỗ ngực nhè nhẹ, định thần.

Lâu Ý Ý nói tiếp: "Tô tiểu thư, hôm nay không phải... Ta với đại ca đang định đến Tần phủ chúc mừng, sao ngươi..."

"Chúc mừng gì, đừng đi, xong hết rồi." Ta chẳng hề để ý, "May mắn ngươi gặp ta, nếu không sẽ phí công một chuyến."

"Rốt cuộc phát sinh chuyện gì?"

"Ý Ý, muội nhanh chút." Lâu Huyên lại thúc giục như quỷ đòi mạng.

Ta khinh thường nhìn ra ngoài. Lâu Huyên nhất định là tai họa của ta. Lần đầu tiên gặp hắn, ta bị bọn tứ sư huynh đùa giỡn; lần thứ hai ở tửu lâu, ta bị một đoàn dong chi tục phấn công kích; lần thứ ba càng khỏi nói, hắn trực tiếp uy hiếp an toàn của ta. Vãn Hương Đan là thuốc cứu mạng ta, hắn cũng dám lấy, đáng chém ngàn đao! Mà lúc này đây, còn chưa rõ có chuyện đáng sợ gì đang chờ ta. Ta nhìn Lâu Ý Ý xin giúp đỡ, chỉ có thể khẩn cầu lòng từ bi của nàng, giúp ta một phen.

"Đại ca, hay người đi trước đi, trang phục này quá nhỏ, ta tính chọn lại. Chậm trễ không tốt."

Lâu Ý Ý a Lâu Ý Ý, ngươi quả nhiên là thần tiên tỷ tỷ, ngươi thật sự rất hiểu tâm tư người khác!

https://thuviensach.vn

Chuyện tình sau đó thực thuận lợi, Lâu Huyên để xe ngựa lại cho Lâu Ý Ý, tự mình đi trước. Ta với Lâu Ý Ý cùng ra khỏi Phương Vũ Các, nếu không cần vội đi uống rượu mừng, đương nhiên nàng không gấp.

Đừng nhìn Lâu Ý Ý hệt tiên nữ trời sinh không dính khói lửa nhân gian mà lầm, vừa nói mấy câu với nàng, ta lập tức phát hiện nàng cũng là nữ vương bát quái, vô cùng hứng thú với chuyện đào hôn của ta và Tần Lãng, quấn quít muốn ta kể cho nàng nghe.

Ta nói: "Tỷ tỷ ngươi tha cho ta đi, ta đang đào hôn! Đào hôn không giỡn chơi, một chút cũng không nên giỡn! Thật sự, không tin lần sau ngươi thử xem. Ngươi để ta đi, chờ ta rảnh nhất định nói cho ngươi nghe không sót chữ nào, được không?"

"Vậy ngươi chuẩn bị trốn đi đâu?" Lâu Ý Ý chớp mắt, thực thần thiên.

Ta bị nàng hỏi đứng hình.

Đúng vậy, sao ta không nghĩ tới vấn đề này, ta muốn trốn đi đâu? Phụ thân sẽ không từ bỏ ý định, nói không chừng ngày mai còn vẽ hình truy nã ta dán ở cửa thành. Ông trời! Chỉ mong họa sĩ kia tay nghề không quá tệ, không làm xấu mặt ta.

Lâu Ý Ý nói: "Như vậy đi, ngươi đã không có chỗ nào để đi, trước hãy qua nhà ta trốn hai ngày được không? Cam đoan bọn họ không tìm thấy."

"Đến nhà ngươi?" Ta cúi đầu, "Coi như hết, ta tình nguyện về nhà để cha ta đánh. Ngươi không phải không biết ta kết thù với đại ca ngươi, nếu ta thật muốn đến nhà ngươi, lỡ may hai người chúng ta đánh nhau, Lâu Gia Bảo sẽ bị chúng ta dỡ xuống. Ngươi đừng không tin, không tin ngươi thử xem."

"Ngươi với đại ca xảy ra chuyện gì? Đi, chúng ta tìm một chỗ chậm rãi nói, dù sao ngươi cũng không có chỗ đi."

https://thuviensach.vn

Thực bội phục vị thần tiên tỷ tỷ này, ta xúc động mãnh liệt, tính quỳ xuống dập đầu ‘bang bang’ mấy cái với nàng. Nàng nghĩ ta là người kể chuyện, ta thật tuyệt vọng. Nhưng thấy nàng hưng trí bừng bừng, ta lại ngượng ngùng cự tuyệt. Không còn cách nào, ai bảo ta thiện lương. Dao Băng sư tỷ từng vỗ vai ta nói: "Nhiễm Nhiễm, nhìn lại ta thấy hai chúng ta thiện lương nhất Thục Sơn." Không hổ là Thục Sơn nữ thần, lời này quá đúng.

Lại là tửu lâu lần trước. Ta dám khẳng định Lâu gia huynh muội tuyệt đối cùng cha mẹ sinh ra, cùng cha mẹ nuôi dưỡng, ngay cả sở thích cũng giống, ví như thích tới đây ăn cơm. Lâu Ý Ý tìm một bàn trống ngồi xuống để ta "kể chuyện" cho nghe. Bất đắc dĩ, ta đành đem sự tình từ đầu đến cuối nói qua một lần.

"Ta không biết Tần nhị công tử nhưng nghe ngươi nói vậy, hắn thật sự là một người đáng ghét." Lâu Ý Ý chống cằm, "Nhưng ngươi nói đại ca ta thích Diệp Khuynh Thiên, sao không ta biết?"

Câu hỏi kỳ quái, ngươi là muội muội hắn, cũng không phải mẹ hắn, hắn thích ai không thích ai chẳng lẽ phải báo cáo với ngươi?

Ta nói: "Không biết, ngươi tự về nhà hỏi hắn đi. Tóm lại, ta kết thù với hắn, biểu tỷ ta tha cho hắn, ta cũng không tha cho hắn."

Kể hết ân oán với Lâu Huyên cho Lâu Ý Ý nhưng chuyện ở Phương Vũ Các lần trước ta không nói. Ta không muốn người khác biết ta từng trúng độc chứ không liên quan gì đến thể diện. Một viên Vãn Hương Đan cuối cùng đã bị Lâu Huyên lấy mất, không chừng Lâu đại soái ca mỗi ngày đúng giờ tưới nước bón phân chờ nó mọc rễ nẩy mầm sau đó nở hoa rực rỡ, lấy lòng mỹ nhân. Tưởng tượng mấy tháng sau, dưới đất không có gì chui lên, sắc mặt Lâu đại soái ca sẽ ra sao, chắc cũng hệt như màu đất.

Đồ ăn rất nhanh đã đem lên, thực phong phú. Tiên nữ tỷ tỷ đại khái cho ta là dân chạy nạn, cư nhiên kêu một bàn ngập đồ ăn. Ta thực không khách

https://thuviensach.vn

khí, vừa ăn vừa trả lời các vấn đề thần tiên bác đại tinh thâm cho tiên nữ tỷ tỷ. Lâu Ý Ý giống hệt Tô Nam, là nhân tài khiến người ta nghẹn ngào trân trối, nàng không lên trời làm thần tiên thật là tổn thất nặng nề.

Lâu Ý Ý hỏi ta: "Nhiễm Nhiễm, nếu ngươi với Tần Lãng thành thân, Sở Tức Trữ chạy tới cướp dâu thì làm sao bây giờ? Ngươi có đánh nhau với nàng không?"

Ta không nói gì. Sở Tức Trữ tốt xấu gì cũng là quận chúa, sao nàng có thể làm ra chuyện thiếu trình độ như vậy? Đánh chết ta cũng không tin. Nếu lời này rơi vào tai Sở Tức Trữ, không chừng nàng sẽ sớm chôn sống Lâu Ý Ý. Đây không phải bôi nhọ danh dự Tĩnh vương phủ tiểu quận chúa sao!

Nàng lại hỏi: "Hai người các ngươi đều không muốn thành thân, sao trước đó không thương lượng một chút?"

Ta nhìn trời. Ta với Tần Lãng có thân thiết đến mức có thể cùng thương lượng chuyện đào hôn hay không.

Cuối cùng, nàng vỗ ót: "Ta đã biết, kỳ thật Tần Lãng không thích Sở Tức Trữ, hắn thầm mến ngươi đã lâu, biết ngươi không muốn thành thân nên thay ngươi đào hôn. Đúng, là như vậy!"

Ta rơi lệ. Đầu tiên, ta thay Tần Lãng ngửa mặt lên trời thét dài ba tiếng, thật không dễ cho hắn, trình độ "thầm mến" đến mức này không phải người thường có thể làm được.

Làm sao có thể giống Lâu Ý Ý, thần kinh tách rời nhan sắc! Hôm nay xem như ta được mở rộng tầm mắt.

Ta dùng một câu của Tô Nam nói với nàng: "Lâu tiểu thư, ngươi không đi kể chuyện thật đáng tiếc, quá lãng phí nhân tài. Phúc Hưng Trà Lâu thực cần ngươi."

https://thuviensach.vn

Phúc Hưng Trà Lâu là sản nghiệp Nhạc gia, nghe Nhạc Phong nói, nơi đó tụ tập cao thủ kể chuyện khắp kinh thành. Ta dám khẳng định, Lâu Ý Ý đến đó tuyệt đối có thể nổi tiếng sau một lần duy nhất, dễ dàng đoạt vị trí đệ nhất về tay. Sau đó, nàng chính là nữ vương kể chuyện tại Phúc Hưng Trà Lâu.

Lâu Ý Ý không hiểu ý ta, tiếp tục hỏi này hỏi kia. Mấy thương nhân bên cạnh hình như đang thảo luận chuyện thú vị gì đó, ta vểnh tai cố nghe nội dung bọn họ đang nói. Vừa nghe, ta lập tức bị hấp dẫn. Lâu Ý Ý phát giác ta phân tâm, cũng nhích lại cùng nghe.

"Sao đột nhiên thủ vệ tại cửa thành sâm nghiêm vậy, người ra thành đều phải bị kiểm tra?"

"Cũng phải thôi, nghe nói một tử tù trốn khỏi thiên lao, chính là vì truy nã hắn."

"Kia chỉ là lấy cớ, nói thật cho các ngươi biết, quan binh căn bản không phải tróc nã phạm nhân," Nam nhân nãy giờ vẫn không mở miệng nói, "Bọn họ muốn tìm Tần nhị công tử của tướng quân phủ và tướng phủ thập tiểu thư."

"Trương Tam ngươi giỡn gì đó, thiếu gia tướng quân phủ và thiên kim tiểu thư tướng phủ? Ai nuốt gan hùm mật gấu dám bắt bọn họ chứ!"

"Ngươi đừng không tin, biết hôm nay là ngày gì không? Là lễ hỏi của tướng phủ và tướng quân phủ, Tần nhị công tử và tiểu thư tướng phủ cùng đào hôn, thật là sự kiện kỳ lạ nhất."

"Không phải chứ? Ngươi nghe ai nói?"

"Ngươi đừng quan tâm, tóm lại chuyện này không giả."

Sau khi nghe xong, mặt ta trắng bệch, phụ thân thật tuyệt, hắn thực không chừa đường lui cho ta. Tình huống tệ nhất trước mắt chính là phụ thân dán

https://thuviensach.vn

thông báo tróc nã ta, ta đã đoán trúng đến tám chín phần. Trừ chuyện này ra, ta càng thêm khẳng định là, Lâu Huyên với ta bát tự tương khắc. Gặp hắn không có gì tốt, hôm nay ta còn chưa giáp mặt đã thảm như vậy. Nếu chạm mặt... ta không dám nghĩ tiếp.

Lâu Ý Ý kéo kéo tay áo ta dưới bàn: "Này, kế tiếp nên làm gì?"

"Xe ngựa của ngươi còn ở bên ngoài, cho ta mượn dùng."

Nhạc Phong chọc giận ta, vốn ta không định tìm hắn hỗ trợ. Nhưng phụ thân chặn hết đường lui, ở kinh thành ta lại không quen ai khác, không tìm hắn ta nhất định phải chết. Lương Gia có câu: Sĩ diện dĩ nhiên quan trọng nhưng thời khắc mấu chốt vẫn nên bỏ sĩ diện. Nàng là một nhân tài, ta quyết định nghe theo chỉ dạy ân cần của nhân tài, tạm thời không sĩ diện, ta phải chạy ra khỏi kinh thành trước.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 22: Yến Diễm Là "ngọc Nữ Thanh Thuần"

Ta cùng Lâu Ý Ý ngồi trên xe ngựa xa hoa của nàng đến Nhạc phủ. Lâu Gia Bảo cũng là nơi tiền hiếm khi mốc meo, ngay cả xe ngựa cũng thoải mái bất thường, trên đường đi ta chưa từng thấy bị xóc nảy.

Đến cửa chính Nhạc phủ, ta nói Lâu Ý Ý giúp ta gõ cửa, nói sao thì hiện tại ta cũng là phạm nhân đang bị truy nã, càng ít lộ diện càng tốt, an toàn là trên hết. Cũng không biết người trông cửa có phải gã áo xanh lần trước hay không, thấy Lâu Ý Ý xinh đẹp lại ăn mặc sang trọng như vậy, sao hắn dám không cho vào.

Đợi trong chốc lát, Lâu Ý Ý quay lại. Nàng xốc lên màn lên, ủ rũ nói: "Người canh cửa nói sư huynh ngươi không ở nhà, đã đi Tần phủ uống rượu mừng."

"Uống rượu mừng?" Ta bất đắc dĩ, "Hôn sự không thành, hắn uống mừng cái gì?"

"Kế tiếp nên làm sao?"

"Quên đi, ngươi lên trước đi, chúng ta đi dạo phố."

"A?" Lâu Ý Ý giật mình.

Cái gọi là đi dạo phố, thật đúng như nghĩa "dạo" phố. Sau khi vinh quang thăng cấp làm "phạm nhân truy nã", ta chỉ có thể ngồi trong xe vòng vòng quanh phố, không dám vén rèm xem, càng không dám xuống xe. Ai bảo ta không còn chỗ nào để đi, ta thực mất kiên nhẫn, không có dũng khí làm

https://thuviensach.vn

chuyện vĩ đại đứng trước Nhạc phủ ôm cây đợi thỏ chờ Nhạc Phong về. Ngoại trừ "dạo" phố, ta không nghĩ ra chỗ nào khác. Hơn nữa, phụ thân không thể không đoán ra ta sẽ tìm Nhạc Phong hỗ trợ, không chừng đã cho người của tướng phủ chờ ta ở đó, ta nên trốn xa một chút.

Nhạc Phong ở chung với ta ít nhất cũng năm sáu năm, hắn sao không hiểu ta. Cùng chung nhóm tỷ muội nhưng hắn kém xa Dao Băng sư tỷ. Không phải ta kể tội chứ trong lúc ta quẫn bách như vậy, hắn vẫn còn tâm tư đi uống rượu mừng, rất tình cảm.

"Nhiễm Nhiễm, ngươi thực không theo ta về nhà?" Lâu Ý Ý nhắc lại lời này lần thứ tám.

Ta từ chối: "Không đi!"

"Đừng nói với ta ngươi tính vòng vòng trên đường như vậy nữa, đầu ta choáng váng rồi."

"Được rồi, ngươi tìm một chỗ an toàn cho ta trốn, trời sụp tối ta lại đến Nhạc phủ."

Nhạc Phong là người phóng đãng nhưng ta không tin buổi tối hắn không về nhà ngủ.

Mất một lúc, Lâu Ý Ý mới có thể nghĩ ra chỗ an toàn, thật đúng là chỗ vô cùng "an toàn" —— Vạn Hương Lâu. Ta lại lần nữa khẳng định Lâu Ý Ý thực sự là nhân tài, nàng không kém cạnh Tô Nam chút nào. Nếu có cơ hội, ta thật muốn bọn họ quyết đấu, xem ai có thể trở thành "nhân tài trong nhân tài".

"Cha ngươi chắc đã phái người đi tìm khắp nơi, khách sạn, tửu lâu cũng không bỏ qua, chỉ có kỹ viện mới an toàn nhất. Chúng ta vào trốn trước, cam đoan bọn họ tìm không thấy." Lâu Ý Ý vô cùng đắc ý.

https://thuviensach.vn

Nàng cũng thay nam trang, tay phải phe phẩy quạt, nghiễm nhiên thành công tử ăn chơi. Vừa nhìn đã thấy khá giống Lâu Huyên, ta bỗng có một suy nghĩ không phúc hậu, nếu Lâu Huyên mặc nữ trang, phải chăng cũng là mỹ nữ?

Chúng ta nghênh ngang vào Vạn Hương Lâu. Đây là kỹ viện cao cấp nhất kinh thành, trang hoàng xa hoa, đương nhiên giá cả cũng không rẻ. Cũng may Lâu Ý Ý có tiền, không giống ta, toàn thân cao thấp chỉ có hơn trăm lượng bạc, phỏng chừng còn không đủ ăn một bữa cơm ở đây.

"A, hai vị công tử anh tuấn, định tìm cô nương kiểu nào?" Tú bà tươi cười nghênh tiếp.

Lâu Ý Ý không chịu nổi: "Này này này... Chúng ta... Chúng ta không cần cô nương."

"Không cần?" Tú bà lắp bắp kinh hãi, "Công tử nói giỡn."

Ta từ đằng sau lôi kéo Lâu Ý Ý, bảo nàng trấn định, sau đó cười với tú bà: "Đúng vậy, hắn hay nói giỡn, không tìm cô nương chúng ta tới đây làm gì! Chúng ta tìm Yến Diễm, hoa khôi đầu bài của Vạn Hương Lâu, có thể chứ?"

Nhạc Phong nói Yến Diễm là danh kỹ đệ nhất kinh thành, là nữ nhân xinh đẹp, phong tình vạn chủng nhất kinh thành nhưng luôn nói mình là ngọc nữ thanh thuần. Trước đó ta từng hoài nghi Nhạc Phong có chuyện mờ ám với Yến Diễm, không biết thật vậy hay không. Nổi tiếng không bằng gặp mặt, vừa vặn mượn cơ hội này tận mắt chứng kiến, xem Yến Diễm này tột cùng phong tình vạn chủng bao nhiêu.

Tú bà lộ vẻ khó xử: "Này... Yến cô nương cũng không phải muốn tùy tiện gặp là được, chờ nàng khá hơn..."

"Đủ chưa?" Lâu Ý Ý đưa một tấm ngân phiếu tới trước mặt tú bà.

https://thuviensach.vn

Uy lực của tiền rất lớn, tú bà cười toe toét. Ta vụng trộm nhìn ngân phiếu, oa, cư nhiên là năm trăm lượng, Lâu Ý Ý ra tay thật hào phóng.

Tú bà dẫn chúng ta đến phòng Yến Diễm, tự mình cầm khăn tay che miệng cười trộm rồi đi. Ta thấy mà sửng sốt, cảm giác nụ cười này không ổn. Lâu Ý Ý dính sát vào ta, ta có thể nghe tim nàng đập kịch liệt, nàng nói: "Nhiễm Nhiễm, ta thấy tú bà có âm mưu."

"Người ta không có âm mưu với ngươi, là âm mưu với bạc của ngươi. Bình tĩnh chút đi!"

Nói là nói vậy, ta cũng căng thẳng. Trước kia, chuyện hoang đường nhất cũng chỉ là đánh bạc cá cược, dạo kỹ viện như vậy là lần đầu. Lâu Ý Ý hiển nhiên cũng là tiểu thư khuê các, đạo lý nằm lòng, chuyện kỹ viện là nơi an toàn nhất đều là nói xạo, kỳ thật nàng còn căng thẳng hơn.

Ta lôi nàng ngồi xuống trước bàn, không lâu sau Yến Diễm từ phòng trong vén rèm che, lắc mông đi ra, cười tươi như hoa: "Nghe nói hai vị công tử điểm danh tìm ta, Diễm Diễm thụ sủng nhược kinh, cảm kích khôn cùng."

Ta đổ mồ hôi lạnh khắp người, da gà rơi rụng. Quả nhiên là đệ nhất danh kỹ phong tình vạn chủng, cửu sư huynh quả nhiên không lừa ta. Nàng cũng có thể gọi là ngọc nữ thanh thuần, ta sẽ nhảy xuống sông. Lâu Ý Ý tốt xấu gì cũng là thần tiên tỷ tỷ, nàng còn chưa tự xưng như vậy, đâu đến lượt Yến Diễm.

Tay Yến Diễm thực không thành thật, sờ tới sờ lui trên người ta và Lâu Ý Ý, ta tránh trái tránh phải, cắn răng chống chọi mới không vung tay đấm lên đầu nàng. Đáng thương cho Lâu Ý Ý, bị sờ soạng một chút chịu không nổi, rơi lệ chạy khỏi phòng. Yến Diễm sợ há hốc mồm, hỏi ta: "Lâu công tử bị sao vậy, sao lại khóc?"

https://thuviensach.vn

"Nào có, ngươi nhìn lầm rồi. Hắn không khóc, đó là kích động." Ta lấp liếm, "Hắn ngưỡng mộ ngươi đã lâu, hôm nay chạm được tay ngươi, rất kích động, không khống chế được. Ha ha, ngươi để hắn ra ngoài bình tĩnh lại đi."

Yến Diễm nghe nói có người sùng bái như vậy, thẹn thùng đỏ mặt. Thật khó hiểu, ta cảm khái, thì ra nàng cũng biết đỏ mặt.

Lúc Lâu Ý Ý bình tĩnh trở lại phòng, nha hoàn đã bày một bàn lớn đầy rượu và thức ăn. Chúng ta lấy cớ uống rượu, nói mãi mới ngăn Yến Diễm động tay động chân. Nữ nhân này thật sự quá điên cuồng, rất xứng danh "đệ nhất kinh thành", trừ phi người kinh thành chết hết.

Ta đã gặp qua rất nhiều mỹ nữ, Yến Diễm trong mắt ta quả thực chính là son phấn lòe loẹt. Luận nhan sắc, tuy tỷ muội Tôn Nhược Sắc, Tôn Nhược Vi không thể so với Lâu Ý Ý nhưng cũng tính là xinh đẹp. Bỗng nhiên nghĩ đến Diệp Khuynh Thiên, nàng không phải có thể "khuynh thiên" sao, sao không lộ mặt? Đáng tiếc, nàng luôn mang khăn che, không ai thấy được mặt thật. Thật mong có thể thấy một lần.

Ở trong bán kính một trượng với Yến Diễm, ta cảm thấy đó là một loại giày vò, chỉ mong Nhạc Phong không có gì với nàng, nếu thực vậy, ta sẽ đá hắn ra khỏi danh sách "tỷ muội tốt". Bằng ánh mắt này, thưởng thức này, để hắn theo ta và Dao Băng sư tỷ thật sự quá cất nhắc hắn rồi, với chúng ta quả thực là một khí độc. Đúng, chính là khí độc!

Thật vất vả chờ đến trời tối, ta như được đại xá, kéo Lâu Ý Ý đi, không thèm nhìn thâm tình níu giữ của Yến Diễm. Nếu chúng ta lần sau lại đến như nàng đã nói, ta sẽ không mang họ Tô, ta sửa thành họ Yến luôn.

Ta cự tuyệt ý tốt của Lâu Ý Ý. Trễ vậy còn chưa về nhà, cha mẹ nàng chắc sẽ lo lắng. Chẳng may Lâu Huyên biết, không chừng còn có thể chụp mũ nói ta lừa bán muội muội bảo bối của hắn, oan chết ta. Lâu Ý Ý quấn quít

https://thuviensach.vn

không rời, nói theo ta đi chơi thực kích thích. Ta phục đại tiểu thư này rồi, hắn nàng nghĩ đào hôn là trò chơi, còn chơi vui, còn kích thích!

Thật vất vả lắm ta mới khuyên nàng về nhà, trước khi đi nàng đề nghị, vì chứng minh ta với nàng là tỷ muội tốt, đổi tên ta thành Tô Nhiễm Nhiễm. Nguyên văn nàng nói là "Lâu Ý Ý, Tô Nhiễm Nhiễm, vô cùng hài hòa, vừa nghe đã thấy đặc biệt thân thiết", ta nghe xong quay đầu bỏ chạy. Được rồi, ta không thiên vị, ta thừa nhận nàng cao hơn Tô Nam một bậc, nàng mới là "nhân tài trong nhân tài", Tô Nam đã không còn ngang hàng với nàng.

Ở Thục Sơn ngây người nhiều năm, cuối cùng ta đã hối hận vì không học công phu cho tốt, tại thời khắc mấu chốt thời không thể tự bảo vệ mình. May mắn nhất là ta giao hảo tốt với Dao Băng sư tỷ, được nàng chỉ dạy khinh công. Ta nhẹ nhàng nhảy qua tường cao của Nhạc phủ. Xem ra Dao Băng sư tỷ nói đúng, trừ khinh công, công phu gì cũng có thể không học.

Năm đó Dao Băng sư tỷ chịu không nổi sự lải nhải của sư nương, một mình xuống núi không lý tưởng, kết quả chưa đầy nửa tháng đã xanh mặt trở lại. Vị Thục Sơn nữ thần này giống ta, cả ngày chọc chó mắng mèo, không học vấn, không nghề nghiệp, chỉ biết vài chiêu mèo quào, gặp được cao thủ hơi lợi hại một chút đã bị đánh bại, nói thật nàng vừa xuống núi ta đã đoán được kết quả. Đây là nguyên nhân ta kiên định cự tuyệt đi cùng, Tô Nhiễm ta tuyệt không làm chuyện thiệt thòi.

Sau khi trở về, Dao Băng sư tỷ triệt để thay đổi, làm người lại lần nữa, nghe lời sư phụ chăm chỉ luyện công. Sư phụ, sư nương mừng rỡ, nghĩ nàng cuối cùng quay đầu là bờ. Nào biết cái gọi là "công phu" nàng nói chỉ giới hạn cho khinh công.

Ta hỏi nguyên nhân, nàng nói thế này: "Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, đánh không lại không sao, xấu hổ nhất là đánh không lại còn trốn không xong. Vì có thể chạy trốn khi biết đánh không lại người ta, nhất định ta phải luyện khinh công thật giỏi." Nhìn đi, lời này vô cùng triết lý, ẩn

https://thuviensach.vn

chứa nhiều suy nghĩ sâu xa, đánh không lại đương nhiên phải chạy! Theo từng chỉ dẫn của nàng, ta cũng triệt để thay đổi, làm người lần nữa.

Sự thật chứng minh Dao Băng sư tỷ đã đúng, hôm nay ta có thể thuận lợi bay qua tường cao Nhạc phủ chính là ví dụ tốt nhất. Lần sau gặp mặt, ta nhất định phải cám ơn nàng.

Trời thực tối, sân Nhạc phủ rất lớn, hơn nữa ta là đứa mù đường, sờ soạng nửa ngày vẫn còn quanh quẩn tại hòn giả sơn. Mấy nha hoàn cầm đèn lồng vừa đi qua, suýt nữa ta đã bị phát hiện, ta trốn sau hòn giả sơn không dám động đậy, căng thẳng muốn chết. Núp một hồi lâu, thấy đã an toàn, ta mới rón ra rón rén đi ra, cảm giác mình hệt như ăn trộm.

"Người nào?" Bỗng có người đi tới.

Ta cả kinh, lùi lại sau hòn giả sơn bất động. Mắt thấy người tới sẽ phát hiện, ta cắn môi không dám lên tiếng, tay phải để sẵn trong áo, gắt gao nắm bình "Thất Lý Hương". "Thất Lý Hương" là mê dược thượng đẳng của sư nương, không đến thời khắc mấu chốt, ta không dám sử dụng.

Ngay lúc ta chuẩn bị xa xỉ một phen, nháy mắt quăng thuốc, tiếng Nhạc Phong từ bên cạnh truyền tới, "Là thiếu gia ta!"

Người cầm đèn lồng đến gần, vừa thấy là Nhạc Phong, vội vàng cúi đầu khom lưng: "Thiếu gia hảo, thiếu gia hảo."

"Thiếu gia tâm tình không tốt, ngươi lui xuống đi, để thiếu gia ta yên tĩnh một chút."

Nhìn một bộ mặt dày này của Nhạc Phong, ta không khỏi buồn cười, cơn giận nghẹn mấy ngày nay cũng tiêu tan. Đợi hạ nhân kia đi rồi, Nhạc Phong thoáng nhìn, cười cười: "Ra đi, sớm đoán ngươi sẽ đến."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Chương 23: Cho Ngươi Một Cơ Hội Chuộc Lỗi

T

ừ cửa phòng, Nhạc Phong nghiêm túc nhìn ta, không nói lời nào, hình như hắn đang khiển trách ta. Ta cũng rất xấu hổ, trầm mặc mãi không phải cách, ta cúi đầu lại ngẩng đầu, rốt cục tìm một cái cớ thực sứt sẹo: "Vậy... Ta... Ta đến đây."

Nhạc Phong không nhịn được bật cười, cực kỳ quyến rũ.

"Cười cái gì, có gì buồn cười!" Ta liếc hắn, "Ta đã như vậy, ngươi không biết xấu hổ còn dám cười!"

Nhạc Phong nói: "Sao, còn thù chuyện lần trước? Ngươi không giống người nhỏ mọn như vậy."

Hắn đã nói thế sao ta còn không biết xấu hổ mang thù, hiện tại ta đang cần nhờ vả, dù thế nào cũng phải tỏ vẻ rộng lượng một chút. Đều nói trong bụng tể tướng có thể chèo thuyền, ta tốt xấu gì cũng là nữ nhi tể tướng, không thể để phụ thân mất mặt.

Ta cố vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, hỏi lại hắn: "Chuyện lần trước là gì, sao ta không nhớ?"

Nhạc Phong nhìn ta, muốn cười lại cố nhịn không dám cười. Hắn tự rót một ly trà định uống, bị ta đoạt lấy uống cạn. Đè nén lâu vậy, ta thực khát.

"Đã sớm đoán được ngươi sẽ đến tìm ta." Nhạc Phong lại rót thêm một ly.

"Sớm đoán được ngươi còn không ở nhà chờ ta, ngươi không biết hôm nay ta thảm bao nhiêu, khắp nơi lùng bắt ta, căn bản ta không chỗ trốn, đành phải trốn vào..."

https://thuviensach.vn

"Trốn vào đâu?" Nhạc Phong rất ngạc nhiên.

Ta đỏ mặt: "Không có gì, tóm lại là lỗi của ngươi!"

Ánh mắt hắn nói ta biết, hắn thực khao khát nghe luôn nửa câu sau của ta. Nhưng khao khát vô ích, ta sẽ không nói ta trốn trong Vạn Hương Lâu nửa ngày. Hắn mà biết sẽ cười đến rụng răng, không chừng còn tung hê, ta đây còn gì mặt mũi.

Bỗng ta sực nhớ tới một việc, vẻ mặt lập tức trở nên hung thần ác sát, tiến lên túm cổ hắn quát: "Nói, có phải ngươi nói cho thất ca biết hay không, nói mau!"

"Cái gì... Chuyện gì?" Nhạc Phong ho khan.

"Đừng giả bộ, chuyện xấu của ta ở Thục Sơn chỉ có ngươi với Dao Băng sư tỷ biết. Dao Băng sư tỷ không có khả năng ngàn dặm xa xôi chạy đến kinh thành bát quái, khẳng định là ngươi. Dám bán đứng ta, cẩn thận ta đánh ngươi!"

Túm mỏi, ta buông tay ra, vẫy vẫy tay, uống một ly trà nữa. Ta thừa nhận hành động vừa rồi thật sự không thục nữ, không có cách, thục nữ chân chính còn nổi bão, huống chi là ta.

"Ngươi ám chỉ chuyện ngươi thầm mến nhị sư huynh?" Nhạc Phong hỏi lại thật cẩn thận.

Biết rõ còn cố hỏi. Ta trừng hắn, không trả lời.

Hắn nói: "Ta thề với trời, không phải ta nói, cho ta mười lá gan ta cũng không dám. Ngươi cũng không phải không biết con người của ta, ưu điểm khác không có nhưng ta rất kín miệng. Lần trước, ngươi với Dao Băng giết

https://thuviensach.vn

chết hoa sơn trà của tam sư thúc, ta còn không nói ra. Vì thế đã hại tứ sư huynh chịu oan thay các ngươi."

Ta đổ mồ hôi lạnh: "Không phải ta, là Dao Băng sư tỷ xuống tay. Ngươi còn dám nói bậy, tin ta giết ngươi hay không!"

Trí nhớ hắn thật tốt, chuyện rất lâu rồi, ta đã sớm quên, hắn còn nhớ rõ như vậy.

Toàn bộ Thục Sơn đều biết tam sư thúc xem hoa sơn trà như bảo bối, hơn nữa tam sư thúc tính tình cổ quái, căn bản không ai dám đắc tội với hắn. Dao Băng sư tỷ không phải người, là nữ thần, cho nên nàng dám.

Sự tình là như vầy, lần đó sư nương chế ra một loại độc mới gọi là "ngay lập tức". Theo lời nàng, "ngay lập tức" rất lợi hại, không màu không mùi không vị, sau khi uống phải, trong thời gian ngắn khiến người lập tức biến mất. Dao Băng sư tỷ đánh chết cũng không tin thuốc kia lợi hại đến vậy, nàng rất khinh thường sự thổi phồng của sư nương. Nàng không thể thử, vì thế trộm bình "Ngay lập tức", đến hậu sơn bắt thỏ thử thuốc.

Từ sau sự kiện quần ẩu, ta cũng không dám nghi ngờ sư nương. Ta khuyên Dao Băng sư tỷ đừng thử, ta chính là ví dụ đẫm máu, ta lấy nhân cách đảm bảo "Ngay lập tức" xác thực có thể ngay lập tức giết người. Dao Băng sư tỷ khách sáo nói không cần xem nhân cách của ta, muốn tự mình thí nghiệm. Ta không lay chuyển được nàng, đành phải đi cùng, ai bảo chúng ta là tỷ muội tốt.

Ở hậu sơn bận bịu nửa ngày, đừng nói thỏ, ngay cả con kiến cũng không có. Dao Băng sư tỷ hổn hển, thấy nàng như vậy ta cũng không dám mở miệng. Sau khi trở về, vừa thấy tam sư thúc tưới hoa, vị Thục Sơn nữ thần thông minh tuyệt đỉnh lập tức nảy ra một chủ ý thông minh tuyệt đỉnh, nàng nói có thể độc chết người nhất định cũng có thể độc chết hoa.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy ta choáng váng, vội khuyên nàng bình tĩnh, đừng xúc động, trượt chân một phát sẽ thành hận thiên cổ. Nữ thần đặc biệt chấp nhất hoặc nói quá tò mò. Khuyên nửa ngày nàng cũng không nghe, lấy bình nước kia đổ chút "Ngay lập tức" vào, tưới lên hoa sơn trà.

Một khắc kia tâm ta thật lạnh lẽo, kéo Dao Băng sư tỷ bỏ chạy. Nàng còn không vui, nhất định phải nhìn kết quả. Lôi kéo trong chốc lát, Nhạc Phong đã tới, hắn thấy chúng ta như vậy còn tưởng chúng ta giận dỗi. Dao Băng sư tỷ thực tự hào kể lại sự tích vĩ đại cho Nhạc Phong. Sau đó, ta thấy Nhạc Phong há miệng thật to, cơ hồ trật khớp, tròng mắt cũng lăn ra luôn. Hắn còn sợ hãi hơn ta. Chúng ta hai người, đồng tâm hiệp lực xách nữ thần đi chỗ khác.

Vào giờ cơm chiều, chúng ta nghe thấy tiếng gào khóc thảm thiết của tam sư thúc, không cần nói ta cũng đoán được hoa sơn trà yêu dấu của sư thúc đã vinh quang hy sinh. Nhưng chúng ta không ngờ tam sư thúc khởi binh vấn tội tận cửa, tim ta đập bịch bịch, nếu việc này bị tam sư thúc phát hiện, ta và Dao Băng sư tỷ sẽ phải chết, nói không chừng còn kéo theo Nhạc Phong, bao che cũng có tội! Rất kỳ quái, tam sư thúc vừa thấy sư phụ liền cáo buộc tứ sư huynh, nói tứ sư huynh giết hoa sơn trà của người.

Ta, Dao Băng sư tỷ, Nhạc Phong cùng nín thinh như tượng. Tứ sư huynh đánh chết không thừa nhận, hắn nói vừa mới đi ngang qua, thấy hoa biến thành màu đen, nhất thời tò mò lên xem. Nào biết vừa mới xem thì đại họa ập xuống, mấy nữ đồ đệ của tam sư thúc vừa luyện công về thấy vậy, cứng rắn nói tứ sư huynh ra tay. Tứ sư huynh hết đường chối cãi, đến gặp sư phụ muốn sư phụ chủ trì công đạo.

Xét thấy sư phụ nói rất nhiều lời hay ho, cam đoan quản thúc nghiêm khắc hơn nữa, tam sư thúc mới thở phì phì rời đi. Nhưng tứ sư huynh mang vạ khó thoát, sư phụ phạt hắn lên đỉnh tháp diện bích mười bốn ngày, quét sân luyện công ba tháng. Tứ sư huynh trầm tĩnh đáng thương, vì Dao Băng sư tỷ ôm vết nhơ vào mình. Sau đó, chúng ta đều cảm thấy rất có lỗi với tứ sư

https://thuviensach.vn

huynh, nhất là Nhạc Phong, tự trách mình không có tương lai, không biện minh giúp tứ sư huynh. Dao Băng sư tỷ thực ôn nhu nói với hắn: "Nếu dám nói ra, ngươi chính là hoa sơn trà thứ hai."

Nhạc Phong hết cách, chỉ có thể mỗi ngày thức dậy từ sáng tinh mơ, quét dọn cùng tứ sư huynh. Vì thế, tứ sư huynh còn rơi lệ, khen hắn đủ tình nghĩa, khen tới phát ngượng. Mà nữ thần vĩ đại của chúng ta - Dao Băng sư tỷ rốt cục cũng chịu phục tài nghệ của sư nương.

Đã lâu như vậy, hiện tại ngẫm lại ta cũng rất muốn xin lỗi tứ sư huynh. Ta nói với Nhạc Phong: "Chuyện này về sau trăm ngàn lần không thể nhắc lại, hơn nữa không thể nhắc trước mặt Dao Băng sư tỷ, biết không! Ta không hy vọng ngươi thành hoa sơn trà thứ hai. Còn có, hôm nay rốt cuộc ngươi đi đâu, đừng nói ngươi thực đi uống rượu mừng, đừng gạt ta, ta không ngốc!"

"Hai nhân vật chính các ngươi đều bỏ trốn mất dạng, ta uống rượu mừng gì." Nhạc Phong bất đắc dĩ, "Nói thật, từ lần đó ngươi nói biểu tỷ ngươi bị bắt cóc, ta đoán sẽ có ngày hôm nay. Lại nói tiếp, ngươi hẳn nên cảm tạ ta, chuyện hôm nay ta làm đều vì giúp ngươi."

"Giúp ta?"

"Ngươi cho cha ngươi và các ca ca là đồ ngốc sao, ngươi đào hôn, người đầu tiên bọn họ tìm chính là ta. Ban ngày muốn ta ở nhà chờ ngươi đưa tới cửa, ta mới chính là lừa bán con gái nhà lành, ta chính là cướp cô dâu, ta chính là..."

"Tốt lắm, là cái gì thì là cái đó! Nói, hôm nay ngươi đi đâu?"

"Nói cũng không rõ, ta dẫn ngươi đi gặp một người rồi sẽ biết."

Trong túi hồ lô của Nhạc Phong có gì đây, ra vẻ thần thần bí bí, hỏi cũng không nói, ta chỉ có thể ngoan ngoãn theo hắn. Tư vị bị quản chế thật sự khổ sở.

https://thuviensach.vn

Đi một vòng lớn, rốt cục hắn dừng lại trước một phòng, gõ cửa: "Tiểu vương gia, là ta."

Tiểu vương gia? Ta như lọt vào trong sương mù, ý nghĩ mơ hồ. Cửa mở, hé ra một khuôn mặt tao nhã.

"Vào đi."

Ta không rõ tình huống, sửng sốt hồi lâu. Tiểu vương gia trước mắt là tiểu vương gia nào đây? Sao hắn ở Nhạc phủ? Hắn có quan hệ gì với Nhạc Phong? Một đống vấn đề phức tạp.

"Nhiễm Nhiễm, đây là Tĩnh vương phủ tiểu vương gia, Sở Tức Vấn." Nhạc Phong giới thiệu.

Sở Tức Vấn? Tên rất quen thuộc, dường như từng nghe qua. Ta nhanh chóng tìm tòi trong đầu lần nữa, đợi chút, Tĩnh vương phủ, Sở Tức Vấn, Sở Tức Trữ... Hay hắn là...

Ta quả nhiên không đoán sai, Sở Tức Vấn chính là đại ca Sở Tức Trữ. Nhưng tại thời điểm xấu hổ này, Nhạc Phong đưa ta tới gặp hắn làm gì?

Sở Tức Vấn chủ động nói chuyện: "Tô tiểu thư, ta đã nghe chuyện của ngươi, vốn ta một mình từ Lạc Dương tới chúc mừng ngươi và Tần công tử, không ngờ..."

Hắn ngượng ngùng nói thêm, ta không sao cả, giả vờ làm gì, trong lòng cao hứng cứ việc nói thẳng ra. Ai chẳng biết Tần Lãng thích Sở Tức Trữ, hiện tại hôn sự của ta với Tần Lãng ngâm nước nóng, người vui vẻ nhất không phải Sở Tức Trữ sao? Sở Tức Vấn không phải đến chê cười ta chứ?

Hay cho ngươi Nhạc Phong, dám đùa giỡn ta! Trong lòng ta nghẹn một hơi.

https://thuviensach.vn

"Tiểu vương gia có chuyện cứ nói thẳng, ta không ngại, thật sự không ngại. Không phải hôn sự không thành sao, ta còn mừng rỡ!"

"Tô tiểu thư thật biết nghĩ, tại hạ bội phục."

"Bội phục? Không phải đâu? Các ca ca toàn nói ta thiếu não, các sư huynh toàn nói ta thiếu tâm nhãn, ta cảm thấy ta không có gì hay khiến ngươi bội phục." Ta thẳng thắn.

Sở Tức Vấn không ngờ ta nói vậy, cười ngượng ngùng nhưng cũng không tức giận.

Nhạc Phong đại khái sợ chúng ta ầm ỹ, vội vàng giải thích: "Nhiễm Nhiễm, ta tìm tiểu vương gia đến là muốn hắn đưa ngươi rời kinh. Cha ngươi cùng Tần tướng quân phong thành tìm kiếm, ngươi ở đây không an toàn. Sáng mai các ngươi sẽ lên đường."

"Đi như thế nào? Ngươi nói cha ta cùng ca ca không ngốc, ta biến thành ruồi bọ cũng khó thoát."

"Tô tiểu thư không cần lo lắng, ta tự có cách đưa tiểu thư đi." Sở Tức Vấn định liệu.

Đúng vậy, hắn ước gì ta nhanh rời đi, để muội muội bảo bối thân thiết với Tần Lãng. Hừ, ai còn lạ gì, chờ ta tìm được Tần Lãng, đòi lại mặt mũi, hắn với Sở Tức Trữ thích thân thế nào thì thân thế đấy, ta nhắm mắt làm ngơ. Sở Tức Vấn nói hắn giúp ta, ta không nghi ngờ, đâu đã vào đấy, cớ sao không làm.

Ta chờ Sở Tức Vấn giải thích. Hắn đúng là tiểu vương gia nhưng kinh thành không phải địa bàn của hắn, dựa vào đâu hắn nói dẫn ta đi thì sẽ có thể đi. Hắn sẽ không bỏ ta vào bao tải khiêng đi chứ? Ta toàn thân lạnh run.

https://thuviensach.vn

"Tô tiểu thư, ngươi cầm lấy." Sở Tức Vấn đưa cho ta một gói nặng.Ta nghi hoặc: "Đây là cái gì?"

Không phải là tiền chứ, ta hiện đang thiếu tiền. Mở ra lập tức thấy hai mặt nạ da người.

"Đây là..."

Nhạc Phong liếc trắng mắt: "Còn không rõ?"

"Cút, ngươi cho ai cũng xấu xa như ngươi sao!" Ta tức giận.

Hắn thật xem ta là đồ ngốc, không biết ta lăn lộn nhiều năm ở Thục Sơn sao. Không phải bảo ta dịch dung, sau đó theo Sở Tức Vấn đi đó thôi. Nhưng sao Sở Tức Vấn có được bảo bối này?

Sở Tức Vấn như nhìn ra nghi hoặc của ta, hắn nói: "Tĩnh vương phủ nhiều môn khách, trong đó có một người đặc biệt am hiểu thuật dịch dung, ta tò mò nên thụ giáo một thời gian."

"Chính ngươi làm?" Ta hỏi.

Sở Tức Vấn mỉm cười, gật đầu. Người này vừa thấy đã biết hắn trưởng thành trong quy củ, mới có thể ôn hòa như vậy! Mặc kệ ngươi ta nói với hắn dễ nghe hay không, hắn đều mỉm cười, tựa hồ không có gì. Như vậy xem ra Sở Tức Trữ cũng có thể là một thục nữ ôn nhu, khó trách Tần Lãng mê mệt choáng váng, thục nữ ai không thích. Không giống ta, phụ thân nói ta là ngựa hoang, không được dạy dỗ. Ta cũng thừa nhận, ngựa hoang thì ngựa hoang, so ra còn mạnh mẽ hơn hoàng yến bị nhốt trong lồng.

Nói đến thục nữ, ta không khỏi nhớ ra thục nữ chân chính từng gặp qua cũng chỉ có Tôn Nhược Vi. Ngẫm lại dáng vẻ, nhớ lại thanh âm, chậc chậc, thật là nhu nhược, kia mới đúng là dáng vẻ thục nữ, tương lai nếu vinh hạnh gặp Sở Tức Trữ, chắc nàng sẽ là thục nữ thứ hai. Đầu năm nay, thục nữ

https://thuviensach.vn

không nhiều. Vốn ta nghĩ đến Lâu Ý Ý cũng được nhưng là... Quên đi, nghĩ đến thần kinh tách rời bộ dáng của nàng, ta liền đổ mồ hôi lạnh.

Ta cầm hai mặt nạ đoan trang thật lâu, nhìn không sót điểm nào. Nhạc Phong một phen đoạt lấy: "Chớ sờ, sờ nữa sẽ hư. Người ta mất cả ngày mới làm ra, đừng không biết quý trọng."

"Hôm nay ngươi không ở nhà, chính là vì đi tìm tiểu vương gia giúp ngươi làm thứ này?" Ta hỏi hắn.

"Đúng vậy," Nhạc Phong hỏi lại, "Ngươi nghĩ sao, chẳng lẽ ta đi uống rượu mừng thật sao, ta còn không ngốc đến mức đó."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 24: Nữ Tử Báo Thù Mười Năm Không Muộn

Nhìn mỹ nữ trong gương, ta thấy rất xa lạ. Không quá thần tiên như Lâu Ý Ý nhưng cực kỳ thanh lệ thoát tục như hoa lê mùa xuân.

Ta tự đáy lòng tán thưởng một câu: "Tiểu vương gia thật khéo tay, có thể làm ra mặt nạ tinh xảo trong thời gian ngắn như thế. Trông như thật."

"Tô tiểu thư quá khen," Sở Tức Vấn thực khiêm tốn, "Mặt nạ là dựa theo dung mạo của xá muội mà làm."

Choang ——

Chén trà vừa đưa tới, tay ta run lên, rớt xuống trả lời thay. Ta cúi người nhặt mấy mảnh vỡ nhỏ, không ngờ vừa đụng lập tức chảy máu, đau quá!

Theo ta biết, Tĩnh vương phủ chỉ có một quận chúa là Sở Tức Trữ. Nói vậy, khuôn mặt này là Sở Tức Trữ? Thực đáng chê cười, ta trăm phương nghìn kế đào hôn, lại đổi thành mặt ý trung nhân của vị hôn phu. Nếu Lương Gia biết chuyện này, nàng sẽ cười nhạo đến rút gân.

"Không sao chứ?" Sở Tức Vấn kéo tay ta nhìn nhìn,”Ta lấy thuốc cầm máu cho tiểu thư."

Ta đỏ mặt, lập tức rút về: "Không cần, vết thương nhỏ thôi, người luyện võ có thể chịu được."

Sở Tức Vấn cười cười: "Vậy tốt rồi, chúng ta thu thập một chút rồi xuất phát."

https://thuviensach.vn

Dứt lời hắn liền đi ra ngoài. Ta bỏ tay vào miệng mút, cũng may vết thương không sâu, ta sợ đau nhất.

Nhạc Phong tiến vào, sửng sốt một hồi lâu, nhỏ giọng gọi: "Nhiễm Nhiễm?"

Thanh âm nhẹ nhàng kỳ cục. Ta buồn cười trêu hắn: "Sao, không quen?"

"Ta thấy mặt ngươi còn xinh hơn, ha ha."

Ta cực kỳ hài lòng: "Đương nhiên, ta là Thục Sơn đệ nhất mỹ nữ, người gặp người thích hoa gặp hoa nở, tuyệt sắc khuynh thành, Sở Tức Trữ còn kém xa! Tiểu tử Tần Lãng không thích ta là tổn thất của hắn..."

"Ngươi đừng tự khen mình đẹp, có bản lĩnh ngươi đưa Tần Lãng về."

"Ta sẽ bắt hắn về, ngươi đừng nghi ngờ! Ngoại trừ tiền, ta coi trọng nhất là thể diện, lần này Tần Lãng hại ta quét rác, không giành bánh bao nhưng tranh khẩu khí, nói sao ta cũng phải đem hết nhục nhã này trả lại cho hắn!" Tay ta nắm chặt thành quyền.

Thấy ta quyết tử như vậy, Nhạc Phong run run, hắn đưa ta một túi hành lý nặng.

"Là đồ tốt gì đây?" Ta hỏi hắn.

"Ngươi tin hay không thì tùy, đúng là đồ tốt, cam đoan ngươi thích."

Quả nhiên tốt. Ta vui sướng hài lòng, bên trong trừ đồ ăn vặt ta thích, còn có một tấm ngân phiếu một vạn lượng. Thật không ngờ Nhạc Phong là một người cẩn thận như vậy, đưa đúng thứ ta cần, không uổng công ta xem hắn là hảo tỷ muội nhiều năm.

"Cửu sư huynh, ngươi thực sự xứng danh tỷ muội tốt!"

https://thuviensach.vn

Nhạc Phong khinh thường nhìn ta. Ta biết, hắn không quen vẻ hám tiền của ta. Ta thề với trời, ta không sai chút nào, tiền là tốt nhất.

Thu thập xong, Nhạc Phong đưa ta và Sở Tức Vấn nghênh ngang ra cửa. Hình như vẫn là gã áo xanh lần trước gác cửa, hắn cười nịnh nọt với chúng ta. Xem bộ dạng của hắn, ai, cả đời này cũng chỉ gác cửa.

Ra khỏi cửa chính, Nhạc Phong dừng bước, hắn định nói lại thôi, nghĩ nghĩ rồi vẫn nói: "Ta không đưa các ngươi được, tiểu vương gia, sư muội ta là người mơ hồ, dọc đường phiền ngươi chiếu cố nàng nhiều, tính nàng không tốt, ngươi hãy tha thứ..."

"Được rồi, được rồi, ta nào kém như ngươi nói vậy," Ta cười oán giận, "Ngươi yên tâm, ta không sao. Hơn nữa, ra khỏi kinh thành, ta với tiểu vương gia mỗi người một ngả, sao có thể phiền người ta mãi."

"Tô tiểu thư muốn đi đâu?" Sở Tức Vấn hỏi.

Trong đầu ta chỉ có duy nhất một chỗ là Dương Châu. Không phải nói Sở Tức Trữ bị Tĩnh vương gia đưa đến Dương Châu sao, Tần Lãng đào hôn chắc sẽ đi tìm nàng. Đúng, ta muốn đến Dương Châu lôi Tần Lãng về! Dù thế nào cũng không thể để bọn Tô Nam chê cười.

Ta không thể nói mình muốn đi Dương Châu, chuyện này chỉ mình ta biết là được.

Sở Tức Vấn thấy ta không nói, nghĩ ta không biết đi đâu, hắn nói: "Nếu tiểu thư chưa nghĩ ra, hay là theo ta đến Lạc Dương vài ngày."

"Không cần, ta còn chuyện muốn làm." Ta từ chối.

Sở Tức Vấn tao nhã cười đáp lại.

https://thuviensach.vn

Rốt cục phải đi rồi, từ nhỏ đến lớn ta không phải chưa từng ly biệt nhưng lần này cảm giác rất lạ, chắc sẽ có rất nhiều chuyện xảy ra. Đi mấy mươi bước, ta đột nhiên quay đầu, thấy Nhạc Phong còn ngây ngốc đứng nhìn theo, ta thực cảm động, nhịn không được, xông lên ôm hắn một chút.

"Nhiễm Nhiễm ngươi..." Nhạc Phong lắp bắp, "Sao vậy?"

Ta điều chỉnh cảm xúc, cười nói: "Không có gì. Cửu sư huynh, cám ơn ngươi."

Nói xong, ta đi thẳng. Ta thấy mình thực lãnh khốc, thử hỏi người nào đào hôn quang minh chính đại trốn thoát như ta, hoa lệ qua cửa thành còn được binh lính hành lễ, thực thích. Phỏng chừng Tần Lãng không được hưởng đãi ngộ này, hắn không chạy trối chết đã may lắm rồi. Ta thực ác độc nghĩ, nếu hắn bị Tần tướng quân lôi đầu về thì tốt biết mấy, tốt nhất phạt hắn diện bích, xem hắn còn dám khi dễ người ta nữa hay không.

Xe ngựa của Sở Tức Vấn thực thoải mái, ta nằm ngủ trong một góc, khi tỉnh lại đã là buổi trưa. Xe dừng trước cửa một khách sạn, Sở Tức Vấn thấy ta tỉnh, hỏi ta: "Tô tiểu thư chắc đã đói bụng, chúng ta ăn một chút gì rồi đi cũng không muộn."

"Được, tốt lắm."

Kỳ thật ta không đói, vừa lên xe ta đã luôn mồm ăn mấy món Nhạc Phong chuẩn bị. Ngay từ đầu khi Sở Tức Vấn thấy bộ dáng ăn uống của ta, quả thật bị dọa đến run rẩy nhưng lập tức bình thường lại. Ta đoán hắn chưa từng thấy tiểu thư khuê các nào có tướng ăn chướng tai gai mắt như vậy, không thể trách ta, ai bảo Nhạc Phong rất chu đáo, chuẩn bị nhiều món ngon. Trong hành lý hắn đưa có bánh hạnh nhân, hạt dẻ, lê khô, táo, đào khô, hạch đào... Tất cả ta đều thích.

Ăn no ta liền ngủ, tỉnh ngủ rồi Sở Tức Vấn lại bảo ta xuống xe ăn cơm, ông trời a, hắn không cho ta là heo chứ.

https://thuviensach.vn

Ta theo Sở Tức Vấn vào khách sạn. Sở Tức Vấn cùng hai gã tùy tùng cúi đầu yên lặng ăn cơm, ta tính động đũa vài cái tượng trưng nhưng lại buông. Bụng thật không đói, không thèm ăn.

Nhàn rỗi không có gì làm, ta vụng trộm quan sát Sở Tức Vấn, không ngờ người văn nhã ăn cơm cũng văn nhã, còn giống nữ nhân hơn ta, nhìn thấy ta thực hổ thẹn. Có lẽ cảm giác được ta đang nhìn hắn, Sở Tức Vấn ngẩng đầu nhìn ta. Ta lập tức ngó lơ, giả vờ quan sát xung quanh.

Đúng lúc mắt dừng ở cửa, thấy ba người vừa vào, ta chấn động, đũa trên tay rớt lách cách.

"Sao vậy?" Sở Tức Vấn ngưng mi,”Đổi đôi khác."

"Không cần, ta không đói." Tiếng ta nhẹ kỳ cục, hệt như thục nữ.

Nhưng trên thực tế ta không đột nhiên đổi tính thành thục nữ, ta bị chấn động vì ba người vừa vào. Nhị, tam cùng tứ sư huynh, sao bọn họ lại đến đây?

Bọn họ ngồi cạnh bàn ta. Vừa thấy mặt nhị sư huynh, ta lập tức mất tự nhiên. Tuy nói thầm mến hắn là chuyện rất lâu rồi nhưng nhớ lại vẫn rất mất mặt. Ta cúi đầu, không dám nhìn về hướng bọn họ, sợ bị nhận ra. Đến khi ta nhớ ra gương mặt hiện tại không phải của mình, là Sở Tức Trữ, ta lại ngẩng đầu lên.

Các sư huynh vừa ăn cơm, vừa nói chuyện. Tứ sư huynh nói: "Nhiễm Nhiễm thật bản lĩnh, chúng ta thật vất vả lừa nàng về nhà, nào biết nàng lại chạy thoát, hại chúng ta mất công."

"Cũng đúng, sư phụ bảo chúng ta xuống núi chúc mừng, ngược lại nàng chạy mất tăm!" Tam sư huynh thực bất đắc dĩ.

https://thuviensach.vn

Nhị sư huynh đầu gỗ, không nói được một lời.

Thì ra bọn họ xuống núi uống rượu mừng. Ta tức giận, tứ sư huynh đáng chém ngàn đao, lần trước hại ta thê thảm, ta còn chưa tính sổ với hắn. Trước mắt ta không nên hiện thân, tạm thời tha cho hắn, nữ tử báo thù mười năm không muộn. Ta cắn cắn môi, nén giận.

Tứ sư huynh còn nói: "Nhị sư huynh, hôm nay chúng ta về Thục Sơn sao?"

"Đến Lạc Dương đi," nhị sư huynh cuối cùng đã chịu mở miệng, "Ta lo Dao Băng sư muội ở đó một mình, chi bằng chúng ta chờ nàng cùng về."

"Nhị sư huynh nói rất đúng, chúng ta đến Lạc Dương trước đi." Tam sư huynh phụ họa.

Nhắc tới đến Dao Băng sư tỷ, tam sư huynh run run, hắn đối với Dao Băng sư tỷ thật không phải chấp nhất bình thường, thiếu chút nữa sẽ vượt qua tâm tình mà tứ sư huynh dành cho Diệp Khuynh Thiên. Nhưng ta không hiểu, Dao Băng sư tỷ đang yên đang lành ở Thục Sơn, sao chạy đến Lạc Dương? Nàng không phải lại ỷ mình giỏi khinh công, trốn đi ra oai? Ta không hiểu.

Ta rót một ly trà, không cẩn thận suýt làm rơi cái chén, lúc này không chỉ Sở Tức Vấn, các sư huynh cũng nhìn sang ta. Vừa thấy tứ sư huynh, cơn giận vừa nuốt xuống lại trào lên, ta lườm hắn một cái: "Nhìn cái gì, chưa từng thấy mỹ nữ sao! Ngươi không làm vỡ chén được nhưng mỹ nữ làm được!"

Sở Tức Vấn đang uống liền bị sặc, ho khan kịch liệt. Nhị sư huynh với tam sư huynh xanh mặt. Tứ sư huynh mờ mịt, giơ đũa giữa không trung quên buông. Đại khái đang thầm nghĩ: Ta không chọc nàng, sao nàng vô duyên vô cớ phát hỏa?

Hắn liếc ta rồi nhanh chóng thu hồi ánh mắt, sợ ta mắng hắn.

https://thuviensach.vn

Sau khi rời khách sạn, Sở Tức Vấn lại đề nghị ta đến Lạc Dương với hắn. Dao Băng sư tỷ ở đó, ta cũng muốn đi tìm nàng nhưng cẩn thận nghĩ lại, vẫn cự tuyệt.

Sở Tức Vấn cũng không cưỡng cầu, hắn đưa ta một lọ thuốc nước: "Tiểu thư dùng thân phận xá muội hành tẩu bên ngoài cũng không tiện, đợi lát nữa đổi mặt nạ, nhớ dùng thuốc này lau trước, như vậy sẽ không hại da."

"Cám ơn." Ta tiếp nhận.

Hắn để lại cho ta một con ngựa, xoay người lên xe.

Ta vụng trộm nghĩ, Sở Tức Vấn đại khái sợ ta gây chuyện kinh thế hãi tục, phá hư hình tượng thục nữ tốt đẹp của Sở Tức Trữ mới giúp ta chuẩn bị thêm một mặt nạ khác. Mặc kệ thế nào, tốt xấu gì cũng giúp ta, đương nhiên ta sẽ không tổn hại hình tượng muội muội của hắn, tìm một chỗ đổi mặt nạ gấp.

Lúc này, chỉ còn mình ta, trong lòng trống trải. Ta thở sâu mấy cái, xoay người lên ngựa chạy như điên. Sở Tức Vấn thực biết chọn hàng, con ngựa này quả là ngựa tốt, không dám nói có thể so với Đông Hải Tiểu Bạch Long của Lâu Huyên đã bị ta giết nhưng cũng không thua kém Bạt Thiên của tứ sư huynh, phi nhanh như bay. Tim ta cũng chạy theo vó ngựa, cảm giác tự do thật tốt.

Ước chừng chạy hơn mười dặm, ta bỗng nhớ tới một chuyện thật tàn khốc. Ta căn bản không biết đường đến Dương Châu, chạy loạn không mục đích như vậy, không chừng ngày mai về lại kinh thành cũng nên. Ta kéo dây cương, trù trừ tại chỗ một hồi lâu, quyết định tìm ai đó hỏi đường cho chắc. Nhưng ở đây rừng núi hoang vu, làm gì có ai.

Ta đang ủ rũ bỗng sáng mắt, phía trước thật có người đang tới, là một ni cô. Trước kia ta gạt Tuyết Liễu, nói ni cô đều khó coi, hiện tại nhớ lại thực muốn vả miệng mình. Vị ni cô trước mắt không thể xem là mỹ nữ nhưng

https://thuviensach.vn

tuyệt đối siêu phàm thoát tục, khí chất kia không phải tầm thường. Chẳng lẽ xuất gia thật sự có thể đắc đạo thành tiên? Ít nhất có thể từng bước tiếp cận thần tiên?

Suy nghĩ miên man chính là tật xấu khó sửa, bất quá khi ta hoàn hồn đã thấy một con rắn bằng cổ tay từ bụi cỏ bên cạnh chui ra, đến ngay cạnh chân ni cô.

"Cẩn thận có rắn!" Ta kêu to.

Sau khi nghe được, ni cô vung phất trần, mắt thấy con rắn kia sẽ bị đánh trúng, ta thả người nhảy xuống ngựa, ném roi cuốn phất trần của nàng. Con rắn kia bèn nhân cơ hội đào tẩu.

"Người xuất gia không phải không sát sinh sao?" Ta chất vấn.

Ni cô không hề sợ hãi: "Là nó muốn cắn ta, ta vì tự vệ, sát sinh có tội gì?"

"Ngươi nói ngươi có tội gì, con rắn kia cũng hiểu nó cắn ngươi 'có tội gì'! Tựa như người ăn thịt heo, heo không vui nhưng chưa thấy heo vì tự vệ giết người. Hơn nữa, ngươi có thấy ai trước khi ăn thịt heo sẽ hỏi ý heo chưa? Ta cũng không tin ngươi chưa từng ăn thịt heo, ngươi có hỏi qua con heo kia sao..." Bỗng nhiên nhớ nàng là ni cô, ta rất xấu hổ, giãy dụa bào chữa, "Vậy... Trước khi xuất gia, ngươi đã từng ăn?"

Ni cô không nói gì, ta lại hỏi thêm một câu: "Hắn là đã từng ăn thịt gà?"

Ni cô vẫn không nói, nhìn ta bí hiểm.

Ta không từ bỏ ý định: "Thịt bò? Thịt chó?..."

Đừng nói là nàng, ta nghe lời mình xong còn phát điên, đây là lý luận kiểu gì, người ta muốn giết một con rắn, ta cứ thịt heo, thịt bò làm gì, cực kỳ lạc đề!

https://thuviensach.vn

"Cô nương, bần ni pháp danh Tĩnh Từ, bần ni thấy cô nương rất có tuệ căn, không biết cô nương có muốn theo ta đến Lạc Dương tu hành hay không?" Ni cô rốt cục mở miệng.

Ta sửng sốt hồi lâu, nhìn trái phải xung quanh, xác định nơi này chỉ có ta với nàng, ta nghi hoặc: "Ngươi đang nói với ta?"

Ni cô gật đầu.

Không phải đâu, nàng là Tĩnh Từ sư thái, là Tĩnh Từ sư thái tu đạo thành tiên trong truyền thuyết! Nàng nói ta có tuệ căn? Sao ta không phát hiện mình có tuệ căn, chẳng lẽ vì lý luận thịt heo, thịt bò rối tinh rối mù vừa rồi?

"Sư thái, người xác định người đang nói chuyện với ta?" Ta còn chưa thể tin được.

Tĩnh Từ sư thái mỉm cười: "Cô nương nguyện ý hay không?"

Người nói muốn đi Lạc Dương. Lại là Lạc Dương, sao mọi người đều đi Lạc Dương!

Trước đó ta uy hiếp phụ thân, nếu ép ta thành thân, ta sẽ xuất gia theo Tĩnh Từ sư thái. Không ngờ thuận miệng bịa chuyện lại thành sự thật, Tĩnh Từ sư thái hỏi ta theo người tu hành? Ta cảm giác mình đang nằm mơ. Ta cũng không định xuất gia, hơn nữa, ta còn muốn đi Dương Châu tìm Tần Lãng.

"Cô nương cứ yên tâm," Tĩnh Từ sư thái thấy ta do dự, "Bần ni thấy cô nương có tuệ căn, vừa rồi cố ý đánh rắn thử cô nương. Lần này đến Lạc Dương, bần ni định tổ chức một pháp hội, đem tu hành sở cảm sở ngộ cả đời truyền cho người hữu duyên chứ không phải muốn cô nương xuất gia theo bần ni."

"Sư thái, ta thật có chuyện trọng yếu..." Ta khó xử.

https://thuviensach.vn

Tĩnh Từ sư thái cười: "Một khi đã như vậy, bần ni sẽ không làm khó cô nương, thật đáng tiếc!"

Tĩnh Từ sư thái lắc lắc phất trần rồi đi mất.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 25: Nhiều Người Ở Cùng Một Chỗ Như Vậy

R

ốt cục ta lại theo Tĩnh Từ sư thái đi Lạc Dương.

Sự tình là thế này, ta giục ngựa tới một trấn nhỏ gần kinh thành nhất, tại đó nghe rất nhiều người bàn luận về pháp hội ở Lạc Dương của Tĩnh Từ sư thái, cơ hồ toàn là nam nhân. Ta vừa nghe đã biết, thì ra bọn họ không hứng thú với pháp hội mà hứng thú với người tham gia pháp hội.

Nam nhân tai to mặt lớn ngồi ở mặt tiền quán, vừa ăn mì sợi vừa tung tóe nước miếng nói: "Ta nghe nói lần này có người theo Tĩnh Từ sư thái tu hành là thật, hơn nữa tất cả đều là mỹ nữ đệ nhất, đệ nhị. Có thiên kim chưởng môn Thục Sơn Đỗ Dao Băng, Thanh Thành đệ nhất mỹ nữ Phương Nhược Lan, tiểu quận chúa Tĩnh vương phủ Sở Tức Trữ, Thiên Sơn kiếm khách mỹ nữ Mộ Dung Khinh, muội muội Du Long Công Tử —— "Tiểu Long Nữ" Lâu Ý Ý... Trong đó người ta trông đợi nhất là Diệp Khuynh Thiên, thiên hạ đệ nhất mỹ nữ Diệp Khuynh Thiên!"

"Thật hay giả, vậy chẳng phải sẽ có rất nhiều người theo giúp vui?" Một nam nhân bên cạnh tiếp lời.

Nam nhân mập khoa trương: "Đương nhiên, phỏng chừng hiện tại khách sạn ở Lạc Dương đều hết phòng, chậc chậc, chuyện này thật quá long trọng!"

"Náo nhiệt vậy sao có thể bỏ qua..." Tất cả nam nhân đang hóng chuyện đều vội vàng rời đi, phỏng chừng muốn đến đó giúp vui.

https://thuviensach.vn

Ta nghe thấy cảm xúc dâng tràn, không giống đám nam nhân, ta không mong ngóng Diệp Khuynh Thiên mà là Sở Tức Trữ. Ta vẫn nghĩ nàng ở Dương Châu, ai ngờ nàng không nói tiếng nào chạy đến Lạc Dương. May mắn ta thích bát quái, nếu không nghe được chuyện của nam nhân mập kia, ta sẽ đi không công một chuyến.

Vì thế ta không nghỉ ngơi, cưỡi ngựa đuổi theo Tĩnh Từ sư thái.

Tĩnh Từ sư thái thấy ta quay lại, nghĩ ta giác ngộ, thực có tuệ căn làm ta đổ mồ hôi lạnh. Cứ vậy, ta cùng Tĩnh Từ sư thái một đường phong trần mệt mỏi đến Lạc Dương.

Không thể không tán thưởng sức hấp dẫn lớn lao của mỹ nữ, người tại Lạc Dương chí ít cũng đông gấp đôi bình thường, hơn nữa tất cả đều là nam. Không còn khách sạn nào trống, đương nhiên tất cả mọi người đều tới vì chúng mỹ nữ.

Toàn bộ đệ tử Tĩnh Từ sư thái thu nhận đều ở khách sạn Phong Vân cao cấp nhất trấn. Hậu quả là khách sạn không chỉ có hết phòng, ngay cả nhà bếp và chuồng heo cũng bị bao sạch. Vì ngắm mỹ nữ, dám chịu thiệt ở trong chuồng, những người này thật là có tinh thần thép bất thường, ta bội phục sát đất. Mà khi ta biết được giá chuồng ở khách sạn Phong Vân còn cao hơn khách sạn cao cấp nhất kinh thành, ta chỉ có thể dùng sự trầm mặc biểu lộ kinh ngạc. Thật là một thế giới điên cuồng cỡ nào!

Ta gần như chen trong đám đông vào khách sạn Phong Vân, Tĩnh Từ sư thái đã sớm đặt phòng ở đây, bằng không ngay cả chuồng ta cũng không có mà ở, chỉ có thể ra chuồng ngựa ngủ. Trước đó Tĩnh Từ sư thái đã từng nói người phải lên núi chuẩn bị pháp hội, ba ngày sau ta hãy cùng các đệ tử khác lên Từ Vân Am trên đó.

Nhớ lại các mỹ nữ nam nhân mập nói, ta thật tự biết xấu hổ. Có lẽ vì gấp gáp nên hai cái mặt nạ Sở Tức Vấn làm cho ta không quá tinh xảo, hiện tại

https://thuviensach.vn

ta chỉ có thể xem là giai nhân thanh tú, tuy không xấu nhưng kém xa các đại mỹ nữ, chỉ xứng làm nha hoàn cho các nàng.

Ta không hiểu Tĩnh Từ sư thái thu đồ đệ thì cứ thu đồ đệ, sao toàn chọn mỹ nữ; chọn mỹ nữ cứ chọn mỹ nữ, sao toàn chọn mỹ nữ đệ nhất! Nếu nói nàng dựa vào vẻ ngoài chọn đệ tử, sao có thể chọn ta? Đợi chút, nàng chọn ta vì đạo lý ăn heo bò kia, chẳng lẽ tất cả mỹ nữ đều nói đạo lý?

Lại hồi tưởng tên các mỹ nữ tên mập nói lần nữa. Đầu tiên, nữ thần vĩ đại của chúng ta - Dao Băng sư tỷ tuyệt đối có khả năng, nàng đến Lạc Dương vì việc này, ta suýt nghi ngờ nàng lại trốn nhà đi. Các vị mỹ nữ khác, như đệ nhất mỹ nữ Thanh Thành Phương Nhược Lan, tiểu quận chúa Tĩnh vương phủ Sở Tức Trữ, Thiên Sơn kiếm khách mỹ nữ Mộ Dung Khinh, còn có Diệp Khuynh Thiên, ta đều không biết.

Khiến ta đau đầu nhất là Lâu Ý Ý cũng đến, thì ra ngoại hiệu của nàng là "Tiểu Long Nữ", trước kia sao không nghe nàng nói, muội muội Du Long Công Tử gọi là Tiểu Long Nữ rất chuẩn xác. Nàng có thể được Tĩnh Từ sư thái chọn, ta không lấy làm lạ, nàng chính là nhân tài chân chính. Từ nhỏ đến lớn, khó có ai khiến ta tâm phục khẩu phục mà Lâu Ý Ý là một trong số những người ít ỏi đó.

Lầu một của khách sạn Phong Vân là nơi ăn cơm, Tĩnh Từ sư thái ngồi ăn một lát rồi đi. Trước khi đi còn dặn ta vài câu, chủ yếu bảo ta chuẩn bị gì gì đó. Phòng sư thái đã đặt là Thiên Tự Nhất Hào, ta cũng không phải trả tiền, ta vui chết mất. Ngay cả chuồng còn quý vậy, giá phòng Thiên Tự Nhất Hào... Ta không dám nghĩ tiếp nếu không một vạn lượng Nhạc Phong cho ta sẽ sớm tiêu tan.

Tiểu nhị đưa ta lên phòng, quả nhiên thực hoa lệ, không làm thất vọng mức giá cao quý của nó. Ta đi bộ trong khách điếm vài vòng, trong lúc vô tình bắt gặp mấy tiểu nhị nhàn hạ vui vẻ bát quái, nói mấy gian xung quanh khách sạn Phong Vân cũng chật kín, chuồng cũng đầy, trong viện còn nổi

https://thuviensach.vn

lên vài lều trại lộ thiên... Ta lại biết thêm một khía cạnh mới mẻ nữa về thế giới điên cuồng này.

Đến giờ cơm trưa, ta lên lầu một thấy được người khiến ta tức điên —— Sở Tức Trữ, nàng ngồi với Sở Tức Vấn ở một bàn chính giữa, Sở Tức Vấn vừa nói vừa gắp rau cho muội muội, thật sự là ca ca tốt, còn biết chăm sóc hơn đám ca ca nhà ta.

Sở Tức Vấn cũng thấy ta, hắn mỉm cười với ta rồi lại tiếp tục săn sóc muội muội. Mặt nạ đích thân hắn làm nên không lạ, chỉ cần hắn không vạch trần ta là tốt rồi.

Ta chọn một bàn ở góc khuất nhất, trong tình huống này, càng khuất càng tốt. Lúc ăn cơm, ta vụng trộm quan sát Sở Tức Trữ, nàng không hổ là thục nữ, ăn không dính môi, chậc chậc. Khiến ta tò mò là sao Tần Lãng không ở chung với nàng? Nhưng chẳng sao, có nàng làm mồi câu, sợ gì Tần Lãng không cắn câu!

Người ăn cơm càng ngày càng nhiều, vì không để khách sạn Phong Vân sụp xuống, chưởng quầy quy định không phải người trú tại khách sạn thì không cho phép vào đây dùng cơm, thế nên không khí mới thoáng hơn. Nhưng phát sinh một vấn đề khác, bên ngoài khách sạn chật ních người vây xem, một đám điểm chân nhìn quanh, ý đồ tìm ngắm hồng nhan. Ngay cả ăn cơm cũng không yên, ta thực bất đắc dĩ.

"Thật đông người, sư huynh, bên kia có bàn trống, chúng ta ngồi ở đó đi." Phía sau truyền đến tiếng nữ tử.

Cho dù điếc ta cũng có thể nhận ra giọng này, nữ thần a nữ thần, nàng vẫn ôn nhu, đủ ôn nhu chết người. Ta không dám lộn xộn, Dao Băng sư tỷ chỉ cần náo loạn với ta một chút, dù ta đội mặt nạ cũng không thoát khỏi hỏa nhãn kim tinh của nàng. Nàng nhận ra ta không sao, chỉ sợ nàng kích động hô hoán, để bọn tứ sư huynh nghe thấy, ta nhất định phải chết. Kẻ đào hôn

https://thuviensach.vn

ta đây còn phải ẩn thân, ở đây nhiều mỹ nữ như vậy, ta không cần lo có người chú ý đến ta.

Dao Băng sư tỷ, nhị, tam cùng tứ sư huynh yên vị ở bàn cách vách, tam sư huynh thành kính đưa dĩa rau cho Dao Băng sư tỷ, tỏ vẻ ân cần, Dao Băng sư tỷ thực không cảm kích, ồn ào "Ta muốn giảm béo". Đúng là oan gia, một nguyện đánh, một nguyện đau, ta đã sớm thấy nhưng không thể trách.

"A, là nàng!" Tứ sư huynh bỗng kêu to, chỉ vào Sở Tức Trữ.

Lực chú ý của ta lập tức bị dời khỏi thịt nướng trên bàn, không chỉ ta, rất nhiều người dời mắt sang tứ sư huynh, mong chờ câu nói kinh người tiếp theo của hắn. Sở gia huynh muội cũng chăm chăm nhìn tứ sư huynh. Ai ngờ tứ sư huynh phán: "Là mỹ nữ!"

"Xì!" Mọi người không hẹn mà cùng khinh bỉ hắn.

Người nào có mắt đều biết Sở Tức Trữ là mỹ nữ, ai cần hắn nói. Sở Tức Trữ đỏ mặt, thẹn thùng cúi đầu, rất thục nữ.

Trò hay còn chưa chấm dứt, câu kế của tứ sư huynh khiến toàn bộ khách điếm như lọt vào sương mù, xanh mặt, hắn nói: "Là mỹ nữ ‘Ngươi không làm vỡ chén được nhưng mỹ nữ làm được'!"

Sở Tức Trữ nhíu mi, mê man. Sở Tức Vấn đưa ánh mắt như có như không bắn về phía ta, trong lòng hắn khẳng định muốn chặt ta thành từng khúc, ai bảo ta phá hủy hình tượng thục nữ của muội muội hắn. Ta thật muốn đào cái hố, sau đó nằm xuống mai phục. Tứ sư huynh bình thường đần độn, sao trí nhớ tốt vậy, ngày đó ta rống hắn một câu, giờ hắn khen ngược lại ta đúng một câu, không sai chữ nào.

Trừ ta ra, Sở Tức Vấn với các sư huynh, những người khác đều không hiểu câu này có ý gì. Ta đoán lúc mẫu thân của tứ sư huynh sinh hắn khẳng định sinh thiếu não, hắn còn tưởng mình thực thiện lương, thấy mọi người chưa

https://thuviensach.vn

hiểu, lại còn muốn giải thích. Hắn vừa mở miệng, Dao Băng sư tỷ nhịn không được, hung hăng trừng hắn, hắn lập tức ngoan ngoãn câm miệng. Phải biết Thục Sơn nữ thần chưa bao giờ mắng người, trừng mắt cũng rất khó. Tứ sư huynh có thể làm nữ thần "khó" một lần, cũng là hắn có năng lực.

Quay đầu nhìn Sở Tức Vấn, chỉ thấy hắn hung hăng thở phào nhẹ nhõm.

Trò khôi hài cuối cùng cũng xong. Đang lúc ta nghĩ có thể nuốt trôi bữa cơm này, tiếng người lại sôi trào vang lên, ta vừa ngẩng đầu lên thì đũa trên tay liền rớt xuống lách cách.

Lâu Huyên và Lâu Ý Ý tựa thần tiên đang lướt xuống lầu, các nam nhân ngoài cửa lớn tiếng thét chói tai, còn có huýt sáo, nhỏ dãi ba thước thèm muốn thần tiên tỷ tỷ. Vậy cũng chưa tính, ngoài cửa vừa mới toàn là nam nhân, nhoáng một cái giãy dụa ra một đám nữ nhân, kêu gào như bệnh tâm thần với Lâu Huyên "Du Long Công Tử ta yêu ngươi, yêu ngươi, yêu ngươi, yêu ngươi đến chết". Ta ngửa mặt nhìn trời, thật là một thế giới đáng sợ!

Lâu gia huynh muội không hổ là thần tiên, nam nữ bên ngoài kêu khản cổ, bọn họ vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, không thèm nhìn đám điên cuồng này.

Tam sư huynh thúc thúc tứ sư huynh: "Lão tứ, Lâu tiểu thư xinh như tiên nữ, nói không chừng Diệp Khuynh Thiên nhà ngươi còn không sánh bằng."

"Câm, Diệp Khuynh Thiên đẹp nhất, ai cũng kém nàng. Nếu ngươi lại nói bậy, tin ta trở mặt hay không!" Tứ sư huynh vô cùng mất hứng.

Tam sư huynh ngoan ngoãn câm miệng. Hắn đương nhiên tin tứ sư huynh có thể trở mặt, từ sau chuyện quần ẩu, toàn Thục Sơn đều tin hắn sẽ trở mặt vì Diệp Khuynh Thiên. Ta tỏ vẻ thực bất đắc dĩ, cũng may hiện tại không phải mặt thật, bằng không ta thực lo hành vi kế tiếp của tứ sư huynh sẽ nhằm vào mặt ta. Không phải nói Diệp Khuynh Thiên đã ở khách sạn

https://thuviensach.vn

Phong Vân rồi sao, vạn nhất để hắn thấy... Ta lắc đầu, đừng nên nghĩ, hao tổn tâm trí.

"Cô nương, chỗ này có ai ngồi không?" Tiếng Lâu Ý Ý kéo suy nghĩ ta trở lại.

Nàng với Lâu Huyên đang đứng trước mặt, ta nhìn bốn phía, dường như không có bàn trống, vì thế thực rộng rãi nói: "Không có, các ngươi ngồi đi."

Ta cũng không tin bọn họ có thể nhận ra ta.

Lâu Huyên giống Sở Tức Vấn, là ca ca tốt, hắn nhỏ nhẹ với Lâu Ý Ý: "Ý Ý, sau khi lên núi nhớ tự chăm sóc mình, ta ở đây chờ ngươi."

"Dạ, cũng may muội chỉ đi mười ngày, bằng không sẽ buồn chết." Lâu Ý Ý làm nũng.

Giờ phút này, ta nhớ các ca ca vô cùng, Lâu Ý Ý và Sở Tức Trữ chỉ có một ca ca, vì sao ta có đến chín ca ca mà một người cũng không tử tế với ta, thật sự người so với người tức chết người! Ta cúi đầu yên lặng khẩy khẩy hạt cơm trong bát nhưng không muốn ăn chút nào.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 26: Nàng Là Tiểu Sư Muội Của Ta

B

ữa cơm thật dài, xung quanh nhao nhao rất ồn ào, rất náo nhiệt, ta một mình chán chết, cầm đũa với chén thưởng thức. Tay vừa trợt, cạch một tiếng, chén trà lên tiếng trả lời. Thực mất hứng, sao mấy ngày nay ta cứ làm vỡ chén, chẳng lẽ vận khí không tốt? Tô Nam chắc chắn không cúng bái Hoàng Đại Tiên giùm ta, nhất định là vậy!

Tứ sư huynh thực thích nhìn mỹ nữ làm vỡ chén, hắn thấy ta làm rơi chén đầu tiên. Ta không hề nghĩ ngợi, nói đúng một câu: "Nhìn cái gì, chưa từng thấy mỹ nữ sao! Ngươi không làm vỡ chén được nhưng mỹ nữ làm được!"

"Ngươi ngươi ngươi..." Tứ sư huynh chỉ vào ta, ngón tay run run.

Ta quá sợ hãi rồi, không ổn, sao đầu óc tự nhiên lung tung, nguy rồi! Ta thực quẫn bách, làm bộ như chưa nói gì, ngắm nhìn xung quanh.

Lâu Huyên dừng đũa trong không trung, tay hắn hơi run run, khóe miệng hơi mấp máy. Lâu Ý Ý nhíu mi ra vẻ suy nghĩ đây là mỹ nhân nào. Nhị sư huynh cùng tam sư huynh dùng mắt tìm tòi nghiên cứu, Dao Băng sư tỷ cũng mân miệng suy nghĩ. Sau đó ta vụng trộm nhìn thoáng Sở Tức Vấn, vị nhân huynh kia cũng đang nhìn ta, nhếch môi cười.

Ngay tại thời khắc nước sôi lửa bỏng, đại mỹ nữ Diệp Khuynh Thiên xuất thế, thành công hấp dẫn sự chú ý của mọi người, cứu vớt mạng nhỏ của ta. Nàng xuất hiện thật đúng lúc, sao có thể quá đúng lúc như vậy. Các sư huynh, Dao Băng sư tỷ, Lâu gia huynh muội, Sở gia huynh muội, cùng tất cả mọi người trong ngoài khách sạn Phong Vân đều dồn mắt về thiên hạ đệ nhất mỹ nữ.

https://thuviensach.vn

Diệp Khuynh Thiên mặc quần áo lụa mỏng màu lam, váy bạc thêu hoa, theo từng bước chân của nàng, quần lụa mỏng bay bay, rất ra vẻ đại nhân vật xuất trướng. Nếu trên trời rớt xuống mấy đóa hoa, càng rất thích hợp, quả thực là tiên nữ hạ phàm. Nửa khuôn mặt nàng bị một chiếc khăn cùng màu che khuất, chỉ lộ ra cặp mắt xếch, không rõ xấu đẹp thế nào. Nhưng như thế càng khiến nàng đẹp thần bí. Mọi người chắc chắn đang phát huy sức tưởng tượng vô cùng vô tận, rốt cuộc Diệp Khuynh Thiên trông thế nào. Càng không thấy càng muốn ngắm, càng muốn ngắm càng thấy nàng đẹp.

Cho nên ta phải kết luận, danh tiếng của Diệp Khuynh Thiên được như thế này, từ một nữ nhân bình thường quá độ lên võ lâm đệ nhất mỹ nữ rồi đến thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, tám chín phần là nhờ cái khăn che mặt. Sớm biết như thế, nương vừa sinh ta ra nên lấy bao bố bọc kín mặt ta. Ai, bỗng dưng mất cơ hội thành thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, ta vô cùng đau đớn.

Bởi vì tứ sư huynh, trước kia ta nói nàng không ra gì nhưng hiện tại ta thật muốn dâng tim cho nàng. Nàng đúng là cứu tinh của ta, quý nhân của ta!

"Diệp Khuynh Thiên, Diệp Khuynh Thiên, Diệp Khuynh Thiên..."

"Diệp Khuynh Thiên ta yêu ngươi!"

"..."

Các nam nhân ngoài cửa đã hoàn toàn mất trí, điên cuồng la to, vừa kêu gào vừa chen lấn, ý đồ kiếm góc độ tốt nhất để ngắm mỹ nữ, có mấy kẻ gầy guộc thực bất hạnh bị xô ngã, thảm hại hơn, bị đám khán giả điên cuồng dẫm đạp.

Ta cảm khái, Diệp Khuynh Thiên thật bậy, còn sống sẽ độc hại nam nhân. Không đợi ta cảm khái xong, một người đã sớm bị độc hại khác, hơn nữa độc đã lục phủ xâm nhập ngũ tạng, hoàn toàn mất trí.

https://thuviensach.vn

Tứ sư huynh đứng lên, hoa chân múa tay, vui sướng hô: "Diệp Khuynh Thiên, Diệp Khuynh Thiên! Thật là Diệp Khuynh Thiên sao? Diệp Khuynh Thiên..."

Mọi người lạnh lẽo, nhị sư huynh cùng tam sư huynh mỗi người giữ chặt một bàn tay tứ sư huynh, tính kéo hắn ngồi xuống. Nhưng người đã mất trí, không thể tư duy bình thường, huống hồ tứ sư huynh đã đạt tới cảnh giới quên mình, trong mắt trong lòng chỉ có Diệp Khuynh Thiên, mọi thứ khác đều trống rỗng. Nếu lúc luyện công hắn có tinh thần như vậy, đừng nói "Phi Thiên Cửu Thức", đến "Phi Thiên Cửu Thập Cửu Thức" hắn cũng chơi.

Hiển nhiên Diệp đại mỹ nữ đã quá quen với trường hợp như vậy, ngay cả mí mắt nàng cũng chưa nâng, cười cũng không cười, lập tức tới một bàn cạnh ta, không ngồi ở đó mà ngồi xuống một ghế ngay bên cạnh Lâu Huyên. Tim ta đập mạnh, quả nhiên Tô Nhiễm ta thật sự thông minh tuyệt đỉnh, Diệp Khuynh Thiên đúng là có gì với Lâu Huyên.

Tiếng hò hét điên cuồng xung quanh vì một hành động này của Diệp Khuynh Thiên, nhất thời giảm bớt một nửa. Mỹ nữ xứng soái ca là luật thường, so với Lâu Huyên, cơ hội lọt vào mắt xanh của mỹ nữ của bọn họ hoàn toàn không tồn tại. Chúng nam nữ tim can nát bấy, mấy nữ nhân yếu đuối không chấp nhận nổi sự thật tàn khốc này lập tức rơi lệ. Các nam nhân kiên cường hơn một chút, đi không nỡ đi, bất quá tiếng hô càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ. Chỉ có mấy tên thiếu não còn chưa rõ tình huống, tiếp tục thét chói tai.

Tứ sư huynh chính là một trong số đó, năng lượng hai mươi mấy năm tích góp từng tí một trong cơ thể toàn bộ phát tán lúc nhìn thấy mỹ nhân, còn lên tinh thần hơn nuốt thập toàn đại bổ hoàn. Nếu hai vị sư huynh không níu hắn lại, phỏng chừng người ta đã sớm nhảy lên váy mỹ nhân, thật sự mất hết thể diện phái Thục Sơn.

https://thuviensach.vn

Dao Băng sư tỷ sắc mặt không ổn, nhắm chiêu bài ôn nhu không xong, tay chân không thể nhịn được nữa. Ta biết, tứ sư huynh xong rồi, hoàn toàn xong rồi.

"Diệp Khuynh Thiên, Diệp Khuynh Thiên..." Tứ sư huynh tiếp tục thét quên mình.

Một, hai, ba... Trong lòng ta yên lặng đếm, vừa đếm tới ba, chỉ thấy Dao Băng sư tỷ vung một quyền lên đầu tứ sư huynh, tứ sư huynh vừa hô "Diệp Khuynh", chưa kịp tới chữ ”Thiên" đã nhắm hai mắt, hôn mê. Nhị sư huynh cùng tam sư huynh trợn mắt há mồm, Thục Sơn nữ thần ôn nhu dám đánh người?

"Lôi hắn lên lầu cho ta!" Nữ thần lên tiếng.

Hai vị sư huynh không dám không nghe, ngoan ngoãn túm tứ sư huynh, tha lên lầu.

Mọi người đều kinh sợ vì nữ thần, trong ngoài khách sạn lập tức yên tĩnh, ngay cả con ruồi bay qua cũng nghe được. Nữ thần mặt không đổi nhưng ta từ góc độ này quan sát, có thể thấy rất rõ nàng nhanh nắm chặt tay, da trắng bệch. Thấy Dao Băng sư tỷ như vậy, cho ta mượn một ngàn thậm chí một vạn lá gan, ta cũng không dám nói gì. Một người rất ôn nhu bị tứ sư huynh chọc giận đến mức này, tứ sư huynh thật là ngồi không tìm chết. Thục Sơn tốt xấu gì cũng là đại môn phái danh tiếng trên giang hồ, bị tứ sư huynh làm mất hết thể diện, ai không biết còn tưởng Thục Sơn toàn hòa thượng, không có nữ nhân. Vừa rồi Dao Băng sư tỷ cho hắn một quyền thật sự không oan chút nào, nếu điều kiện cho phép, ta rất muốn bổ sung thêm mấy đá.

Lại một trò khôi hài chấm dứt, khách điếm chậm rãi khôi phục tiếng rầm rĩ nhưng đã thanh tĩnh hơn sự điên cuồng trước đó nhiều. Ta thở dài, vụng trộm ngắm Dao Băng sư tỷ, thấy sắc mặt nàng có vẻ dịu đi, lúc này mới thoáng yên tâm. Trước đó đánh rơi một chén trà, ta bảo tiểu nhị đưa cái

https://thuviensach.vn

khác. Ai thích nháo thế nào cứ nháo, ta mặc kệ, cầm chén trà tự rót tự uống, ngẫu nhiên quan sát nữ thần.

"Bạch Thuật —— "

Không biết ai vừa kêu khiến ta bị sặc nước, ho khan kịch liệt, thân mình co rút. Vốn dĩ ta ngồi tại góc khuất, bên người lại có Lâu gia huynh muội và Diệp Khuynh Thiên chống đỡ, bất luận là ai, cho dù mắt dài gấp ba cũng không chú ý tới ta. Vì một tiếng "Bạch Thuật" thình lình này, mọi người chớp mắt dời tầm nhìn sang ta.

Ta quay đầu lại, một nữ tử áo tím đứng trên thang lầu, nhìn ta chăm chú, nàng đầu tiên "A" một tiếng, sau đó nói: "Thật là ngươi Bạch Thuật, ta đã nói không nhận nhầm người."

Ta liều mạng nháy mắt với nàng, ý bảo đừng nói nữa, đáng tiếc năng lực lĩnh ngộ của nàng có hạn, tiếp tục nói: "Không ngờ gặp ngươi ở Lạc Dương, mặt ngươi sao..."

Chính là nói đến chỗ mấu chốt, Lâu Ý Ý ngắt lời nàng: "U Chỉ cô nương, vị cô nương này là?"

"A, vị này là..."

"Khụ khụ..." Ta cố ý đề cao tiếng ho khan.

"Nàng là tiểu sư muội của ta —— Bạch Thuật." U Chỉ nói.

Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật! Tim vọt lên cổ, U Chỉ vừa thốt lên xong, ta mới thở phào nhẹ nhõm. Rốt cục đã hiểu được cảm giác trước đó của Sở Tức Vấn, thật không dễ dàng.

Cũng may U Chỉ không nói tên thật của ta, bằng không còn không biết sẽ xảy ra chuyện lớn gì.

https://thuviensach.vn

Đúng vậy, U Chỉ thật là sư tỷ của ta. Nàng là một đồ đệ khác nữa của Phá Kê Thần Y và "Bạch Thuật" là tên Tố Nữ đặt cho ta. Đây là quy củ của Y Tiên Cốc, tựa như hòa thượng xuất gia tại Thiếu Lâm Tự sau sẽ lấy pháp danh là Tuệ Không, Tuệ Hữu gì đó. Tên của đệ tử Y Tiên Cốc cũng vậy, tỷ như Tố Nữ là "Bạch Tố", U Chỉ là "Bạch Chỉ".

U Chỉ hành y đã lâu, rất mẫn cảm với mùi thuốc. Lúc ta chạy rong khắp Y Tiên Cốc, nàng đã nói như vầy: "Bạch Thuật, thuốc ngươi uống mỗi ngày đều là ta tự mình bốc, tự mình nấu, không cần nhìn mặt ngươi, chỉ cần ngửi thấy mùi thuốc trên người ngươi, ta đã biết."

Thật để nàng nói trúng rồi, dù ta đã hóa trang, nàng vẫn dễ dàng nhận ra.

"Nghe nói Phá Kê Thần Y cả đời chỉ thu nhận hai nữ đồ đệ, sao bỗng nhiên xuất hiện thêm một người?" Lâu Huyên khó dễ.

Ta khinh thường hắn: "Ai cần ngươi lo! Cũng không phải ngươi thu đồ đệ!"

Lâu Huyên á khẩu không trả lời, Lâu Ý Ý vụng trộm cười.

U Chỉ giải thích: "Là vầy, ba năm trước Bạch Thuật sư muội trúng kịch độc đến Y Tiên Cốc cầu y, sau đó sư tỷ thấy nàng có thiên phú, liền thay sư phụ nhận nàng làm đệ tử."

"Ba năm trước? Trúng kịch độc?" Dao Băng sư tỷ vẫn đang ngồi yên đột nhiên đứng lên, chỉ tay vào người ta kêu to: "Ngươi ngươi ngươi... Ngươi là... Ngươi là..."

Ta đổi sang một góc không để ai nhìn thấy, chớp nhoáng nháy mắt với Dao Băng sư tỷ. Sự thật chứng minh nhóm hảo tỷ không phải hư danh, trình độ ăn ý giữa Dao Băng sư tỷ và ta không người địch lại. Nàng vừa thấy ta ám chỉ, lập tức câm miệng.

https://thuviensach.vn

Lâu Ý Ý kiếm cớ hỏi: "Dao Băng cô nương, chẳng lẽ ngươi quen biết Bạch cô nương?"

"Ha ha, đương nhiên biết, Y Tiên Cốc cốc chủ Tố Nữ là biểu tỷ ta, ta quen Bạch Thuật thực bình thường." Dao Băng sư tỷ lấp liếm, "Nhưng lâu rồi không gặp, Bạch Thuật đẹp lên, ta suýt nữa không nhận ra, ha ha..."

Thật là lời nói dối sứt sẹo, ta không khỏi đổ mồ hôi lạnh, cũng may Lâu Ý Ý không tiếp tục truy vấn.

Hư Kê truyền nhân thật sự là danh hiệu rất tốt, những người khác vừa nghe ta cũng là người Y Tiên Cốc, tranh nhau nịnh hót ta, phỏng chừng lo lắng tương lai sinh bệnh trúng độc nên tạo quan hệ tốt đẹp trước, phát huy tối đa tinh thần phòng ngừa chu đáo.

Ta lo lắng nhìn thoáng Lâu Huyên, hắn đang uống trà, tựa hồ cũng không để ý. Mà đại mỹ nhân Diệp Khuynh Thiên bên cạnh mắt đầy ẩn tình, chăm chú nhìn hắn, hai mắt như nước mùa xuân, nồng nàn tình yêu. Lâu Huyên thực không nể mặt, không liếc nàng một cái, với hắn mà nói, mị lực của Diệp Khuynh Thiên còn không bằng cái chén trà. Thân là người đứng xem, ta thấy Diệp Khuynh Thiên làm vậy không đáng.

Lâu Huyên không phải có tình cảm với Diệp Khuynh Thiên, vì một mầm hoa hãm hại ta. Hiện tại mỹ nhân đưa đến cửa, sao hắn lại để người ta trống vắng? Không phải vợ chồng son giận dỗi chứ? Hay vì đối thủ cạnh tranh của nhau đều nhiều nên nội chiến?

Ta miên man suy nghĩ, U Chỉ bỗng kéo ta: "Đi với ta một chút, có chuyện hỏi ngươi."

U Chỉ ngày thường mảnh mai sao bỗng dưng mạnh bạo thế này, ta còn chưa phản ứng, người đã bị nàng lôi đi. Dao Băng sư tỷ chạy theo: "Đợi ta với, đợi ta với..."

https://thuviensach.vn

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 27: Ta Cũng Không Nghĩ Vậy

T

a bị U Chỉ kéo đến hậu viện khách sạn, nàng nhìn xung quanh xác định không ai, mới yên lòng hỏi ta: "Sao ngươi biến mặt mình thành thế này?"

"Ta..."

"Hay cho ngươi Tô Nhiễm, lừa ta khổ sở!" Dao Băng sư tỷ ngắt lời, "Vừa rồi lúc ngươi rống tứ sư huynh, ta đã thấy không ổn, thật đúng là ngươi! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Ta thực bất đắc dĩ: "Các ngươi nghĩ ta nguyện ý ép mình vậy sao, còn không phải vì đào hôn."

Dao Băng sư tỷ hai mắt tỏa sáng: "Nhiễm Nhiễm, ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi, ngươi rốt cuộc kiên trì phản kháng dũng cảm. Các sư huynh kể ta nghe chuyện ngươi đào hôn, không ngờ ngươi thông minh như vậy, đối diện mạo chạy tới ngay trước mắt chúng ta. Ba mươi sáu kế tối thượng nhất không phải là 'Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất' sao? Ngươi đã học được cách áp dụng."

Nói xong, ta với U Chỉ mặt xám xịt như đất. Nàng vẫn không thấy có gì không đúng, vẫn vui tươi hớn hở. Dao Băng sư tỷ vẫn chết tính giả vờ hiểu biết, ta rất muốn nói cho nàng, "Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách", hơn nữa trong ba mươi sáu kế căn bản không có thuyết 'Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất', nàng đã nghe ai nói vậy?

"Dao Băng, là 'Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách'." U Chỉ hảo tâm nhắc nhở.

https://thuviensach.vn

Dao Băng sư tỷ nhướn mày: "Không đúng, ta nhớ rõ là 'Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất', ta không nói sai. Ngươi nói xem, ở đâu mới là nơi an toàn nhất?"

"Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất." U Chỉ thốt lên.

Dao Băng sư tỷ thực vui vẻ: "Không phải đúng rồi sao, ta đã nói thôi, ta sao có thể nhớ lầm."

U Chỉ sắp khóc, nàng bị Dao Băng sư tỷ dắt đi vòng vòng từ khi nào cũng không biết. Ta thực đồng tình, chơi chữ với nữ thần, không phải muốn tự tìm đường chết sao! Năng lực bóp méo ngôn ngữ của Dao Băng sư tỷ với sư nương là tuyệt nhất Thục Sơn, nếu không sao gọi là "Nữ thần". Thân là người, chúng ta sẽ không đấu cùng "Thần", sự thật nói chúng ta biết, trăm ngàn không thể khiêu chiến "quyền uy".

Ta vỗ vỗ vai U Chỉ, an ủi.

"Sư tỷ, trăm ngàn lần cũng không thể tiết lộ thân phận thật của ta cho người khác, nhất là các sư huynh." Ta nhắc nhở.

Dao Băng sư tỷ trả lời rất kiên quyết: "Đương nhiên, ngươi không tin người khác nhưng phải tin tưởng ta."

"Vào thôi, ta đã đói bụng." Ta nói.

"Đợi chút." U Chỉ gọi ta lại, "Ngực của ngươi còn đau không?"

Ta lắc đầu: "Đã lâu không có động tĩnh gì, đại khái đã không sao, thay ta cám ơn Vãn Hương Đan của Tố Nữ."

"Nhưng sư tỷ nói, Vãn Hương Đan chỉ có thể áp chế độc trong cơ thể ngươi, không thể trị tận gốc. Ba năm nay sư tỷ vẫn dốc lòng nghiên cứu y thuật, hy vọng có thể tìm ra phương pháp chữa trị. Vốn pháp hội lần này là

https://thuviensach.vn

Tĩnh Từ sư thái mời sư tỷ nhưng trước khi xuất môn sư tỷ sực nhớ một việc. Năm đó sư phụ đưa sách thuốc cho Giang Nam Vi Vũ Sơn Trang Tống trang chủ, nàng nghĩ trong sách có thể ghi lại thứ nàng muốn tìm. Lập tức nàng liền thay đổi hành trình đi Giang Nam, pháp hội đành do ta thay nàng tham dự."

Nghe U Chỉ nói vậy, ta thực cảm động. Độc giải được cũng tốt, giải không được cũng tốt, có phần tâm tình này của Tố Nữ cũng đã đủ rồi. Ta tận lực ngoác miệng cười, lấy lòng nàng: "Không sao, tốt xấu gì ta cũng là người luyện võ, sao có thể dễ dàng độc phát thân vong."

"Nhiễm Nhiễm, nếu ngươi thật sự xảy ra chuyện gì, ta nhất định chém Trầm Minh Phàm."

Khi nói những lời này, Dao Băng sư tỷ ngữ khí thực ôn nhu, thanh âm không tăng thêm. Đối với ngươi nào nghe ra được sẽ sởn gai ốc, Nhạc Phong nói đúng, lúc nữ thần ôn nhu là lúc đáng sợ nhất. Nàng nói được khẳng định làm được, Tô Nhiễm ta một thân hai mạng, nói cao thượng một chút, vì tứ sư huynh ta phải sống tốt.

Khi ba chúng ta trở lại khách sạn, ta kinh ngạc phát hiện thêm một người mới xuất hiện, không phải ai khác, chính là Tần Lãng ta "mong nhớ ngày đêm". Hắn đang ngồi cạnh Sở Tức Vấn.

Khoảnh khắc nhìn thấy Tần Lãng, thần kinh toàn thân căng thẳng, trong lòng tụng niệm "Nam mô a di đà Phật" hơn mười lần mới miễn cưỡng nhịn được, không xông lên đánh hắn. Dao Băng sư tỷ phát hiện ta không ổn, nàng kéo kéo tay áo, ta kề sát vào tai nàng thấp giọng: "Nam nhân áo đen bên cạnh Sở Tức Trữ là Tần Lãng, chính là kẻ đào hôn Tần Lãng hại ta quét rác."

Sau đó, ta rõ ràng cảm thấy Dao Băng sư tỷ cũng nhiệt huyết sôi trào, nàng mạnh mẽ xông lên, may mắn ta đã đoán trước, sớm giữ nàng lại.

https://thuviensach.vn

"Sư tỷ, hiện tại không phải lúc thể hiện chúng ta tỷ muội tình thâm, lần sau mới giúp ta đánh hắn đi." Ta nhỏ giọng.

Trước mắt không thể bại lộ thân phận, dù thế nào ta cũng đào hôn, nhiều người biết ta sẽ mất mặt.

Chúng ta yên lặng về chỗ của mình. Ra ngoài một chuyến, khách điếm trừ việc thêm một tên Tần Lãng, cũng không phát sinh biến hóa lớn. Hết thảy vẫn hài hòa như vậy, Diệp Khuynh Thiên vẫn thâm tình nhìn Lâu Huyên, Lâu Huyên vẫn không nhìn sóng tình của mỹ nhân, Lâu Ý Ý vẫn ăn sóc quế ngư thực thục nữ, những người khác vẫn chen lấn, tranh đoạt "nơi sống yên ổn"...

Một khắc kia ngồi xuống, ta quét mắt về hướng Tần Lãng. Chỉ thấy hắn lấy một phong thơ từ trong tay áo ra đưa cho Sở Tức Trữ, lại không biết từ đâu lấy ra một trủy thủ nhỏ đưa cho nàng, ta thấy mà sửng sốt. Đây là tình huống gì, Tần nhị công tử hắn cũng không câm điếc, có gì nói không thể giáp mặt mà nói, sao lại đưa thư tình? Có phải nội dung bên trong nội dung quá thâm tình cảm động, ngại ngùng khó mở miệng?

Người ta đều tặng ý trung nhân son phấn hay ngọc bội quý trọng linh tinh gì đó, Tần Lãng sao vừa thấy Sở Tức Trữ liền đưa trủy thủ cho người ta? Trủy thủ kia để làm gì? Có phải nếu Tĩnh vương gia không đồng ý cho Sở Tức Trữ đi cùng Tần Lãng, nàng sẽ dùng trủy thủ này tước tóc làm ni cô? Chẳng may lúc cạo đầu cắt phải da thì làm sao bây giờ, cắt phải ngón tay thì làm sao bây giờ? Sẽ rất đau...

Dao Băng sư tỷ lay ta, ta lập tức ý thức mình đang phân tâm. Trời a, ta đang suy nghĩ lung tung gì đó, người ta cắt phải da, phải ngón tay cũng đâu liên quan tới ta!

"Ngươi làm gì, không yên lòng?" Dao Băng sư tỷ hỏi ta.

https://thuviensach.vn

"Cái kia... Ta... Nóng quá!" Ta đầu tiên không đáp sau buông ra một câu.

Lâu Huyên quay đầu liếc ta rồi tiếp tục uống trà. Sao hắn thích uống trà như vậy!

Ta vụng trộm nhìn Sở Tức Vấn thấy hắn cũng đang vụng trộm nhìn ta, bốn mắt nhìn nhau, ta thực quẫn bách, chỉ có thể dùng ánh mắt cầu xin hắn không vạch trần. Hắn mỉm cười bảo ta yên tâm. Kỳ thật ta không cần lo lắng, người ta còn ước gì Tần Lãng không biết ta là ai, để hắn quang minh chính đại nói chuyện yêu đương với Sở Tức Trữ.

Ta cầm chén nước, giơ lên đến miệng mới phát hiện trống không. U Chỉ bèn rót cho ta, ta lập tức uống, không chú ý nước nóng, đầu lưỡi bị bỏng. Ta hoảng hốt, lại thả chén xuống, ‘choang’ một tiếng thanh thúy phá lệ.

Toàn bộ xung quanh nhìn ta, ta hận không thể chui xuống bàn trốn, làm vỡ chén trà đầu tiên ta còn đúng lý hợp tình viện cớ vì tứ sư huynh gọi, lần thứ hai thực dọa người. Những người này nhìn ta làm gì, cũng không phải ta thích làm vỡ chén.

"Lấy một cái khác lại đây." U Chỉ sai tiểu nhị.

Ánh mắt tiểu nhị nhìn ta thực khinh bỉ, hẳn là đau lòng vì mấy cái chén nhỏ xíu kia.

Tình cảnh này càng làm ta thấy miệng khô lưỡi khô, lại rót một chén nước. Lúc này ta đã có kinh nghiệm, khi uống nước tuyệt không nhìn người khác, tuyệt không phân tâm, học tập Lâu Huyên, toàn tâm toàn ý.

Ta đã được khai sáng, trách không được vì sao Lâu Huyên làm ngơ tình ý của Diệp Khuynh Thiên, thì ra hắn cũng sợ làm rơi chén. Hắn là Du Long Công Tử, là danh nhân, trước mặt công chúng làm vỡ chén trà sẽ hủy hoại hình tượng tốt đẹp của hắn trong lòng hàng vạn cô gái.

https://thuviensach.vn

Trên thang lầu truyền xuống tiếng bước chân ‘thùng thùng thùng’. Người ở khách sạn Phong Vân đều là "nhân vật phong vân", ta rất ngạc nhiên muốn biết đại nhân vật đó là ai nhưng nghĩ mình đang uống nước, không thể phân tâm, vất vả kiềm chế, không quay đầu xem.

"Tần nhị công tử, quả nhiên ngươi xuất hiện ở đây!"

"Choang —— "

Đúng vậy, ta thực vinh hạnh đánh rơi cái chén thứ ba. Lúc này ta thật thành tiêu điểm của khách sạn Phong Vân, ánh mắt mọi người đều dồn lên người ta. Lâu Huyên buông chén, quay đầu nhìn ta. Diệp Khuynh Thiên cũng thu hồi thâm tình với Lâu Huyên, chuyển sang nhìn ta. Dao Băng sư tỷ và U Chỉ sắc mặt trắng bệch, phỏng chừng bây giờ các nàng hận không thể không quen ta, ta không chỉ tự làm mất mặt còn làm các nàng mất mặt.

Ta trong trạng thái hóa đá, trừ bỏ ngẩn người, không có phản ứng khác. Hiện tại chỉ sợ tứ sư huynh đến trước mặt ta, cẩn thận nhìn ta chằm chằm, ta cũng không dám rống hắn. Ta nhìn trời phát thệ, sau đó lại thề, thật sự không phải lỗi của ta. Đâu ai muốn làm vỡ ba cái chén trong khoảng thời gian ngắn khiến người khinh bỉ, đây còn không phải vì ta giật mình thôi sao.

Này này này... Giọng này... Giọng này... Không phải Tô Nam thì là ai! Hắn cũng đến đây?

Ta liếc một chút, không chỉ có Tô Nam, Tô Duyên cũng có mặt. Vừa rồi ta còn ghen tị với Sở Tức Trữ, Lâu Ý Ý có ca ca tốt bên cạnh, mình có nhiều ca ca vậy nhưng không một ai kề cận. Kết quả thì sao, ta chỉ có thể cảm tạ ông trời đối xử với ta quá tốt, thật nghĩ gì được nấy, sao lúc ta nghĩ tới vàng bạc không thấy trên trời rơi xuống khối nào.

Tô Nam và Tô Duyên từng bước đi đến cạnh Tần Lãng, Sở Tức Trữ lo lắng nhìn Tần Lãng mà Tần Lãng mặt không đổi sắc, như thể việc không đáng

https://thuviensach.vn

lo.

"Tần nhị công tử, ngươi rất vui vẻ." Tô Nam ngoài cười nhưng trong không cười.

Trước kia quan hệ của bọn họ không phải tốt lắm sao, Tô Nam gọi hắn một tiếng "Tần huynh", lúc này sao xuống cấp thành "Tần nhị công tử".

Tần Lãng hơi hơi vuốt cằm: "Khách khí."

Tô Nam lập tức nói tiếp: "Ngươi cũng hiểu ta không khách khí với ngươi, hắn là khách khí thay muội muội của ta mới phải?"

Không đợi Tần Lãng mở miệng, Tô Nam thừa thắng truy kích: "Tần nhị công tử theo Hiên Viên Kiếm Thần học nghệ, tại hạ đã sớm muốn lãnh giáo mấy chiêu, không biết nhị công tử có chịu nể mặt hay không?"

Trước kia sao ta không phát hiện Tô Nam là một ca ca tốt nhất, hắn vì ta xả hận, từ kinh thành xa xôi chạy tới Lạc Dương, đánh nhau với Tần Lãng! Ta thật quá cảm động, sau này về nhà, ta thề tuyệt không khi dễ Tô Nam nữa.

Tô Nam đề cập đến sư phụ của Tần Lãng, ngụ ý là đánh cũng đánh, không đánh cũng đánh. Nếu không nghênh chiến, Tần Lãng không chỉ mất mặt mà còn hủy hoại thanh danh sư phụ hắn. Loại chuyện khi sư diệt tổ như vậy, Tần Lãng sao dám làm.

Quả nhiên, Tần Lãng đứng lên, ôm quyền nói: "Tại hạ cũng muốn lĩnh giáo Tô huynh mấy chiêu."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 28: Vị Hôn Phu Của Nàng Là Lâu Huyên

T

ô Nam hẹn Tần Lãng luận võ tại Hắc Đoạn Nhai khi mặt trời lặn. Tin này làm mọi người nhiệt huyết sôi trào, trò hay càng ngày càng phấn khích. Không chỉ có thể vừa ngắm thiên hạ đệ nhất, đệ nhị mỹ nữ mà còn có thể chứng kiến hai đại soái ca cao thủ quyết đấu, mua một tặng một cũng không lợi được chừng này. Người bỏ tiền trọ lại chuồng cao giá cũng được an ủi, lệ rơi giàn dụa, lần này thật không uổng công đến đây, ở chuồng cũng đáng, bị muỗi rận trong chuồng cắn cũng đáng.

Dao Băng sư tỷ tự đáy lòng ca ngợi ta: "Nhiễm Nhiễm, ngươi thật vĩ đại, có thể khiến hai nam nhân đánh nhau vì ngươi, thật long trọng."

"Ngươi mới vĩ đại, ngươi càng vĩ đại hơn ta, ngươi có thể khiến một nam nhân vì ngươi đánh với cả đám nam nhân." Ta không phục, đáp trả nàng vài câu.

Vĩ đại vậy ta không cần, cũng không phải chuyện vinh dự gì.

Dao Băng sư tỷ bị ta nói đến hôn mê, không cách gì chống đỡ. Ta đều nói thật, nàng không phải khiến tam sư huynh vì nàng một mình quyết đấu phái Thanh Thành sao, hơn nữa bị đánh đến nửa chết nửa sống, bị khiêng lên Thục Sơn. Tình hình lúc đó làm ta hết hồn, mặt tam sư huynh như đầu heo, đầu heo ngũ sắc, một khối xanh tím kinh người!

"Kia... Kia cũng không phải ta bảo hắn đi đánh..." Dao Băng sư tỷ nhỏ giọng nói thầm.

U Chỉ nhịn không được bật cười: "Sẽ có nhiều người đến xem kịch vui, chúng ta có đi hay không?"

https://thuviensach.vn

"Đương nhiên đi!" Dao Băng sư tỷ nói, "Hiện tại phải đi."

Nàng là nữ vương bát quái, chuyện náo nhiệt sao có thể thiếu nàng.

Chân trước vừa ra giữa cửa khách sạn, ta liền thấy Tô Duyên đang nói chuyện cùng Lâu gia huynh muội ở cách đó không xa. Tô Duyên cười hì hì, không chừng là hắn giả dạng, Lâu Huyên nhìn không ra là biểu tình gì, thần tiên tỷ tỷ sắc mặt không tự nhiên. Lòng hiếu kỳ của ta lại trỗi lên, kéo Dao Băng sư tỷ và U Chỉ xáp lại, tính nghe xem bọn họ nói gì.

"Lâu huynh biệt lai vô dạng, không ngờ có thể gặp ngươi ở đây." Tô Duyên nói.

Lâu Huyên trả lời: "Ta cũng không ngờ gặp huynh đệ các ngươi ở đây, xem ra lực hấp dẫn của pháp hội lớn hơn tưởng tượng của ta nhiều."

"Không phải vậy, chúng ta không đến xem pháp hội, chỉ do trùng hợp."

"Các ngươi tới đây vì..." Lâu Ý Ý chen vào một câu.

Tô Duyên thực bất đắc dĩ: "Còn không phải vì thập nha đầu nhà ta sao, quên đi, việc này không nói cũng được."

Thì ra bọn họ thật tới tìm ta, ta đổ mồ hôi một phen, cảm tạ mấy cái mặt nạ của Sở Tức Vấn, nếu không sẽ xảy ra nhiễu loạn. Ta kéo kéo Dao Băng sư tỷ và U Chỉ, ý bảo các nàng chạy đi thôi.

Lại nghe Tô Duyên còn nói: "Lâu huynh, lão thất vì Nhiễm Nhiễm quyết đấu với Tần Lãng, ngươi nói ta có phải cũng nên tỏ vẻ quan tâm một chút với biểu muội Gia Gia của mình hay không, đấu với ngươi mấy chiêu?"

"Ai nha ——" Ta dừng chân tức khắc.

https://thuviensach.vn

Không phải chứ, một bên yên ả, một bên dậy sóng. Huynh đệ tỷ muội Tô gia từ khi nào trở nên hòa thuận vui vẻ, tương thân tương ái, đoàn kết hỗ trợ như vậy?

Lâu Huyên không trả lời nhưng sắc mặt tối sầm, Lâu Ý Ý cũng lộ vẻ lo lắng.

"Ha ha, là nói giỡn." Tô Duyên phá vỡ cục diện xấu hổ, "Đi thôi, đến xem bọn lão thất."

Tim ta cuối cùng về lại chỗ cũ. Công phu Lâu Huyên thế nào ta không biết nhưng Tô Duyên quả có thực lực. Đừng thấy hắn ngày thường hi hi ha ha, không chút đứng đắn, nói đến chuyện đánh nhau, trong huynh đệ Tô gia hắn nhận vị trí thứ hai không ai dám nhận thứ nhất. Lâu Huyên đánh với hắn cũng không dễ, lỡ may khuôn mặt anh tuấn chết người kia bị Tô Duyên hủy hoại, về sau Tô gia sợ là không có ngày yên tĩnh, nữ nhân mê luyến hắn mỗi ngày sẽ ném trứng thối vào nhà chúng ta.

Đến Hắc Đoạn Nhai, nhìn cảnh tượng đồ sộ trước mắt, ta thực hối hận không đến sớm chiếm chỗ. Nói người ta dồn hết về đây cũng không ngoa chút nào, sợ là toàn bộ người ở trấn đều đến xem náo nhiệt. Tiểu thương sáng ý còn dựng quán lên, bán khoai lang, kẹo hồ lô, buôn bán thật đắt hàng. Vừa ăn vừa xem luận võ là chuyện thích ý dường nào. Thậm chí còn bán ghế, ta đoán đại khái chỉ là miếng lót yên ngựa.

Tô Nam với Tần Lãng đều là người tốt, đánh nhau thôi cũng có thể vực dậy kinh tế nơi trấn nhỏ này. Ta dám khẳng định, trải qua pháp hội lần này, kinh tế của trấn sẽ nhảy vọt.

"Đến đây, đến đây, đặt cược đi, mua xong rời tay..."

Tiếng này là...

https://thuviensach.vn

Ba người chúng ta không hẹn mà cùng quay đầu lại, chỉ thấy vài nam nhân áo đen ngồi trên bãi mở sòng, nhiều người tràn đến đặt cược. Cảnh tượng rất quen thuộc, giống hệt sự kiện quần ẩu tại Thục Sơn ba năm trước. Chẳng qua hôm nay không phải quần ẩu mà là đơn đả độc đấu, địa điểm cũng từ Thục Sơn chuyển đến Hắc Đoạn Nhai. Ta hỏi một người qua đường mới biết nam nhân áo đen là tiểu nhị ở đổ phường Đồng Thịnh trên trấn.

Dao Băng sư tỷ sáng mắt, tám chín phần cũng đang nhớ lại chuyện năm xưa, khi đó nàng còn lời một trăm lượng bạc.

"Nhiễm Nhiễm, chúng ta cũng đặt cược thôi." Dao Băng sư tỷ thực kích động.

Ta do dự: "Lỡ thua thì sao bây giờ, ta thực túng, không có tiền."

"Yên tâm, có ta ở đây, ngươi còn sợ thua sao? Ta cũng không phải lần đầu cá cược, năm đó ta còn kiếm lời đó thôi."

Ta không nói gì. Nàng còn không biết xấu hổ đề cập đến chuyện năm đó. Nếu ta không mơ hồ xông vào đám người kia, ai thua ai thắng còn không chắc, nàng thắng một trăm lượng bạc còn không phải nhờ công lao của ta.

"Sư tỷ, sư tỷ ngươi làm gì..."

Dao Băng sư tỷ giãy khỏi tay ta, lập tức hướng về sòng bài, lấy ra mười lượng bạc, phóng lên bàn: "Ta mua Tần Lãng, mua Tần Lãng thắng!"

"Được rồi!" Tiểu nhị áo đen vui vẻ lấy tiền.

Ta chạy lại chỗ nàng: "Ngươi thật hư đốn, muốn mua cũng nên mua Tô Nam, đó là ca ca ta, ngươi sao để cánh tay đánh khuỷu tay!"

"Ta đương nhiên biết hắn là ca ca của ngươi nhưng cũng đâu không thể cam đoan hắn sẽ thắng. Ta muốn mua thì phải mua người có thể giúp ta thắng.

https://thuviensach.vn

Nhiễm Nhiễm ngươi tin không, Tần Lãng chắc chắn sẽ thắng, người ta là truyền nhân Hiên Viên Thần Kiếm. Tin ta đi, ta không nhìn lầm, năm đó ta còn..."

Không đợi Dao Băng sư tỷ khoe hết, ta thở phì phì móc tiền ra, giơ tấm ngân phiếu mười vạn lượng Nhạc Phong cho lên cao... Người xung quanh thẳng mắt, chưa thấy ai đặt lớn như vậy. Nào biết ta giơ ngân phiếu lên ngắm một chút rồi cất lại, sau đó từ trong tay áo móc ra một lượng bạc để lên bàn: "Ta mua Tô Nam."

Mọi người vừa rồi còn sáng mắt chốc lát chuyển thành kinh ngạc, tiểu nhị đổ phường cũng sửng sốt, lắp ba lắp bắp: "Cô nương ngươi... Ngân phiếu... Của ngươi... "

Thì ra còn nhớ thương ngân phiếu của ta. Ta mỉm cười thực thục nữ: "Ngượng ngùng, ngân phiếu là sính lễ cha mẹ cho ta, không thể đặt."

U Chỉ sư tỷ buồn cười, Dao Băng sư tỷ không phản ứng, bản chất ta thế nào nàng đã sớm rõ nên không trách.

"Cô nương, xin hỏi người đã có ai chưa?"

"Đúng vậy, đúng vậy, cô nương, sinh thần bát tự của cô nương là..."

"Cô nương là người ở đâu, trong nhà có mấy người..."

"..."

Thật nhiều người vọt tới cạnh ta, hơn nữa tất cả đều là nam. Ta trợn mắt, đây là tình huống gì chứ?

"Còn không phải ‘sính lễ’ mười vạn lượng kia gây họa!" Dao Băng sư tỷ tiến đến thì thầm bên tai ta.

https://thuviensach.vn

Không phải nói Lạc Dương rất phồn hoa sao, sao có thể có nhiều người động tâm với "sính lễ" của ta thế? Ta tính chạy nhưng đông quá, vây một vòng quanh ta, căn bản không đi được.

"Kia... Nàng đã đính ước, thật sự!" Dao Băng sư tỷ nhanh chóng giải vây giúp ta, "Ta có thể làm chứng!"

U Chỉ cũng phụ họa: "Đúng vậy, đúng vậy, nàng thật sự đã đính ước."

"Chỉ là đính ước thôi, có thể từ hôn."

"Đúng vậy, đúng vậy, chi bằng cô nương giải trừ hôn ước theo ta, ta sẽ đối xử tốt với cô nương."

"Cô nương, ta vừa gặp người, đã không thể kềm chế, yêu thương người..."

"Còn có ta, ta đối với người nhất kiến chung tình tái kiến ái mộ, gặp gỡ lần thứ ba thiên trường địa cửu, sông cạn đá mòn..."

"..."

Trời a, ai ban cho ta một khối đậu hủ đập đầu, rốt cuộc là chuyện gì!

Dao Băng sư tỷ ngăn cơn sóng dữ: "Từ hôn gì chứ, vì sao phải từ hôn, các ngươi biết vị hôn phu của nàng là ai không, nói ra hù chết các ngươi!"

Lập tức có người hỏi: "Hôn phu của nàng là đại nhân vật nào, cô nương thử nói xem?"

Tại thời khắc này, ta rất muốn bịt miệng Dao Băng sư tỷ, cho tới bây giờ, lời nàng thốt ra cũng đều đáng sợ chết người. Ai ngờ vẫn chậm một bước, tay ta vừa giơ lên, nàng đã hé lộ: "Vị hôn phu của nàng là Lâu Huyên, Du Long Công Tử Lâu Huyên! Sao, nhân vật đủ lớn chưa!"

https://thuviensach.vn

Thanh tĩnh chết người, thật là thanh tĩnh chết người. Không chỉ đám người vây xem không nói, ta cũng nói không nên lời, ngay cả Dao Băng sư tỷ cũng ngây ngẩn. Tuy ta rất tức giận nhưng đây tuyệt đối không phải lỗi của nàng, toàn Thục Sơn có thể làm chứng, Dao Băng sư tỷ miệng nhanh hơn não, chưa nghĩ đã nói.

Các nam nhân điên cuồng vì mười vạn lượng á khẩu, tròng mắt không nhúc nhích nhìn về phía sau ta.

Bỗng nhiên ta có cảm giác thật xấu. Ta thật cẩn thận, thật cẩn thận xoay người, tim rớt xuống đất. Lâu Huyên hai tay vòng trước ngực, mặt mỉm cười, ra vẻ thực hưởng thụ trò hay, Lâu Ý Ý bên cạnh nghệch mặt không hiểu.

"A, hắn không phải là Du Long Công Tử sao?" Có người tinh mắt, nhận ra Lâu Huyên.

Lập tức có người phụ họa: "Đúng vậy, hắn chính là Du Long Công Tử, ta đã thấy ở khách sạn Phong Vân..."

"Cô nương, hắn thật là hôn phu của người?"

"..."

Giờ khắc này ta thấy rõ một thực tế, xong rồi, xong rồi, ta đã bị Dao Băng sư tỷ hại chết.

Lâu Huyên không trả lời, ta bước đến cạnh hắn, không nói hai lời, níu tay hắn: "Ai nha, sao giờ huynh mới đến, để người ta đợi thật lâu..." Không ai thấy ta giấu trong tay áo, túm áo Lâu Huyên, ám chỉ hắn giúp ta. Ta hiện tại không phải Tô Nhiễm, không oán không cừu với hắn, hắn là hắn sẽ thấy chết không cứu đi.

https://thuviensach.vn

"Nương tử, mới không gặp trong chốc lát, nàng nhớ ta vậy sao?" Lâu Huyên rất phối hợp, "thâm tình" nhìn ta, rút tay đặt trên thắt lưng ta.

Dao Băng sư tỷ với U Chỉ tròng mắt thiếu điều vọt ra ngoài, ta thở phào nhẹ nhõm.

Bên kia Lâu Ý Ý như hít phải một ngụm khí lạnh: "Nha! Đại ca... Người người người... Nàng nàng nàng... Hai người dám tư định chung thân! Trời trời ơi..."

Người nên kêu "trời" là ta mới phải, sao Lâu Ý Ý lại cướp vai của ta. Không đợi Lâu Ý Ý tiếp tục khó dễ, ta mau chóng kéo Lâu Huyên bỏ trốn mất dạng, rời khỏi chỗ thị phi này.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 29: Sao Sau Đó Có Thể Phát Độc

Không biết đã bao nhiêu lần ta rất muốn đập vỡ đầu Dao Băng sư tỷ, xem bên trong rút cuộc có bao nhiêu dây thần kinh chưa đứt. Ta thực muốn hỏi nàng, Lâu Huyên đắc tội nàng thế nào, sao hắn lại thành vị hôn phu của ta? Trong lúc mấy sài lang hổ báo vừa rồi còn thèm muốn mười vạn lượng nhỏ dãi ba thước, ta không thể không thức thời, khẳng định câu này chẳng qua là nói dối mà còn phải tỏ vẻ rất chân thành. Vì mười vạn lượng, bất cứ giá nào ta cũng làm.

Đám đông bắt đầu chuyển động, ta thật vất vả kéo Lâu Huyên thoát khỏi vòng vây, đi đến một nơi khá yên tĩnh, nhìn xung quanh không có ai, ta bỏ tay áo hắn ra nói: "Cám ơn."

Lâu Huyên đưa mặt sát lại, cười tà: "Nương tử, sao lập tức xa lạ vậy, cảm tạ gì chứ, bảo hộ nương tử là bổn phận của vi phu..."

"Ai là nương tử của ngươi, đã vãn tuồng rồi còn say mê gì nữa!" Ta lui về sau từng bước, tạo khoảng cách với hắn.

"Ha ha, ngươi không phải là vị hôn thê của ta sao? Đến đây, đem 'sính lễ' ra chúng ta chia đôi." Lâu Huyên tiến lên từng bước, thật là đắc ý.

Ta một phen bảo vệ trước ngực: "Ngươi ngươi ngươi ngươi... Ngươi muốn gì, đây thật là sính lễ. Người ta cha mẹ mất sớm, người ta không có người thân, không có người yêu, người ta thê thảm, nghèo túng, trôi giạt khắp nơi... Nếu không có tấm ngân phiếu này, người ta không gả ra ngoài được..."

https://thuviensach.vn

Vừa nói, ta vừa nước mắt nước mũi tèm lem, miễn bàn giống thật bao nhiêu, ta cũng tự hoài nghi chuyện có thật vậy không, đại khái đời trước của ta thê thảm vậy đi. Thật đáng giận, Lâu Huyên cố tình không tin, miệng hắn nghiêng nghiêng, cười hì hì nhìn ta diễn trò. Cuối cùng, còn phán thêm một câu: "Như vậy đi, dù sao mọi người đều cho ta là hôn phu của ngươi, chi bằng ngươi đưa ngân phiếu cho ta, ta cưới ngươi, thế nào?"

"Kiếp trước ngươi chưa từng thấy tiền sao, đi chết đi!" Nhắc tới tiền, ta lộ nguyên hình, nói với hắn, "Muốn có tiền, chi bằng ngươi tự bán mình, khẳng định không chỉ được mười vạn lượng thôi đâu. Thật sự, ta không gạt người."

Không đợi hắn có cơ hội đáp lời, ta giữ chặt mười vạn lượng, hoang mang rối loạn chạy đi.

Không biết Tô Nam với Tần Lãng đang làm gì, đã lâu vậy còn chưa thấy động tĩnh. Ta đứng ngoài đám đông, không thấy được gì, chợt nghe thật nhiều người oán giận "Sao còn không đấu?", "Rốt cuộc có đánh không?"...

Ta không khỏi khinh bỉ, những người này biết gì, sư phụ từng nói cao thủ so chiêu là so nội lực, sức chịu đựng. Ngay từ đầu rút kiếm xáp lại ngươi chết ta sống, đó gọi là đánh nhau, không phải luận võ. Xem ra Tô Nam và Tần Lãng đều là "cao thủ". Chỉ mong Tô Nam không làm ta mất mặt, mất mặt không lo, ta lo nhất là một lượng bạc kia.

"Đấu võ, rốt cục đấu võ!" Không biết ai kiếp trước chưa từng thấy người ta đánh nhau rống lớn một câu, thanh âm thật to rõ.

Đám người lại bắt đầu chuyển động, rộn ràng nhốn nháo tiến về phía trước. Mắt ta sớm mờ đi, ngay cả bóng dáng của hai tên Tô Tần cũng không thấy. Theo dòng người tiến về trước, ta bỗng đạp trúng thứ gì dưới chân, cúi đầu thấy hóa ra là một nam nhân mặt mũi bầm dập.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi!" Ta lập tức tự kiểm.

https://thuviensach.vn

Nam nhân bị đạp trúng rất tức giận, giãy dụa đứng lên, phủi phủi dấu chân trên người, lau máu, cây lá và bùn đất trên mặt, quát to một tiếng: "Luận võ gì chứ, lão tử không xem, về nhà cho heo ăn!"

Này này này...

Ta còn đang ở ranh giới giữa thanh tỉnh và ngất xỉu, mặt Lâu Huyên đột nhiên hiện ra trước mắt khiến ta giật cả mình. Ta bật thốt: "Dọa người có thể chết người, ngươi rất không phúc hậu!"

Lâu Huyên lơ đễnh, cười hì hì nói: "Nương tử, muốn xem luận võ sao?"

Người trước mắt đúng thật là Lâu Huyên không, sao chẳng giống bộ dáng lạnh như băng khi gặp lần đầu ở kinh thành vậy? Hắn bị kích thích đổi tính hay bị đá đạp vào đầu thần trí bất minh?

"Muốn xem luận võ sao?" Hắn lặp lại lần nữa.

Ta đặc biệt ý chí không kiên định, hạ quyết tâm cắn răng gật đầu: "Muốn!"

Thanh âm vừa mới bên tai, thân thể đã nhẹ hẫng rồi không hiểu vì sao lại bay lên. Hơn nửa ngày ta mới hay ta đang ở giữa không trung. Ta bị Lâu Huyên ôm lấy, cùng phi lên. Gió thổi trên mặt làm ta lạnh run.

"Gì chứ, gì chứ, gì chứ... Ngươi muốn sao... Ta sẽ không đưa ngân phiếu cho ngươi... Ngươi... Ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ!" Ta ấp a ấp úng, nói xong một câu, Lâu Huyên đã phóng ta lên tới nơi.

Cảm giác mũi chân có thể chạm vào mặt phẳng thật tốt. Ta rầu rĩ, thở một hơi, giương mắt trừng Lâu Huyên.

"Thế nào, nơi này nhìn đủ rõ chứ?"

https://thuviensach.vn

Bị hắn hỏi như vậy, ta cuối cùng xem như tỉnh lại. Chúng ta đang ở trên đỉnh núi, nhìn không sót một thứ gì bên Hắc Đoạn Nhai. Tô Nam áo trắng bay bay, kiếm lóng lánh, rất tiêu sái. Lại nhìn Tần Lãng, một thân đen thui, hệt như quạ đen. Chậc chậc, sao có thể so với thất ca anh tuấn tiêu sái, khí chất bất phàm.

Hắn hình như đặc biệt chung tình với màu đen. Ta gặp hắn cũng mấy lần rồi, lần nào hắn cũng toàn thân tối đen, rất xứng với bản mặt hàn băng vạn năm, lạnh lẽo dọa người. Từ đỉnh núi nhìn ra xa, hai đạo thân ảnh một đen một trắng lúc ẩn lúc hiện, nếu là buổi tối, ta chắc chắn sẽ cho rằng đây là nội chiến của hắc bạch vô thường chốn địa ngục.

"Nàng hy vọng ai thắng?" Lâu Huyên hỏi ta.

Ta không hề nghĩ ngợi, trả lời: "Tô Nam."

"Vì sao?"

"Tiền."

Ta thật bội phục bản thân, một câu đáp trả vô cùng trôi chảy, ít lời lắm ý.

Bọn họ càng đánh càng càng kịch liệt, khó phân thắng bại. Tim ta đập bịch bịch, rất kích động, rất kích động. Nhưng kích động sao lại càng ngày càng đau ngực thế này, sẽ không là...

Ta hai tay che ngực, cắn chặt môi, cau mày. Lâu Huyên thấy vậy nói: "Ta không cướp tiền của nàng, yên tâm."

Yên tâm cái gì, sắp chết đến nơi rồi! Ta rất muốn đáp trả hắn một câu như vậy. Nhưng ngay cả hít thở ta cũng cảm thấy khó khăn, nói chuyện xin miễn cho. Ngực rất đau, như cùng lúc bị trăm ngàn đao nhọn đâm xuống.

https://thuviensach.vn

Lúc này, Lâu Huyên mới phát giác ta không ổn, vội vàng đỡ lấy ta: "Nàng sao vậy?"

Ta hẳn nên hận hắn, là hắn đoạt đi thuốc cứu mạng của ta, nói không chừng đã sớm chôn nó trong đất rồi. Ta hung hăng trừng hắn nhưng đang bị tra tấn thống khổ, căn bản không thể phát huy cái nhìn "ngoan độc" chân chính, xem phản ứng của hắn, ta tự đánh giá ánh mắt hung ác hiện tại của mình trong mắt hắn không khác gì đang làm nũng.

Hắn không nói hai lời, tay điểm mấy đại huyệt của ta, sau đó cõng ta lên, thả người nhảy xuống, nhanh chóng hạ sơn. Ta đầu óc hỗn loạn, chợt nghe bên tai gió thổi vù vù, trước mắt là gương mặt góc cạnh rõ ràng của Lâu Huyên. Nói sao ta cũng lớn lên giữa một đám nam nhân, trong nhà nhiều ca ca, Thục Sơn nhiều sư huynh nhưng gần gũi một nam nhân như vậy vẫn là lần đầu. Lâu Huyên thật đẹp, khuôn mặt trời sinh kia chính là dùng để trêu hoa ghẹo nguyệt, hại nước hại dân, nếu hắn là nữ, khẳng định sẽ là một thế hệ họa thủy mới.

Gió lùa vào áo ta rất lạnh. Thân thể ta cũng lạnh như băng, không biết vì độc phát hay vì gió thổi. Như vậy càng khiến người Lâu Huyên có vẻ ấm áp hơn, còn ấm hơn chăn lông chim mà Dao Băng sư tỷ lấy của Tố Nữ.

"Phòng nàng ở đâu?" Lâu Huyên hỏi ta.

"A?" Ta hoàn hồn, thì ra đã về đến khách sạn Phong Vân.

Ta trả lời: " Thiên Tự Đệ Nhất Hào."

Chỉ nói năm chữ ngắn ngủn mà ta phải dùng đến một khí lực thật lớn, miệng vừa mở tim liền đau.

Đến phòng, Lâu Huyên một cước đá văng cửa, rất không văn nhã. Ta vẫn cho rằng đá cửa giống mắng người đánh nhau, là hành vi rất thấp kém. Không phải hắn là chi lan ngọc thụ nên có thể làm vậy? Lương Gia cũng rất

https://thuviensach.vn

khá trong việc này, nàng chẳng sợ mọi chuyện tệ hơn, tình nguyện tìm búa đến phá cửa cũng không dùng chân đá.

Hắn đặt ta đặt lên giường, giải huyệt cho ta rồi hỏi: "Nàng trúng độc?"

Vô nghĩa, vô nghĩa! Ta không định nói, dùng ánh mắt tỏ vẻ bất mãn cùng thống khổ. Lâu Huyên bắt mạch cho ta, khẽ cau mày. Ta kinh ngạc, thì ra hắn cũng biết y thuật. Không đợi ta biểu hiện kinh ngạc, tay hắn hướng lên ngực ta.

"Ngươi muốn gì chứ!" Ta nhịn đau hô to, "Lợi dụng lúc người gặp khó, trộm ngân phiếu, ti bỉ!"

Vừa dứt lời, ngực như có gì bốc lên, khí huyết dâng lên, một búng máu cứ vậy phun ra.

Ta ngây người, cũng không dám nháo loạn nữa. Lâu Huyên đặt tay trước ngực ta nhưng không phải cướp ngân phiếu mà là truyền chân khí cho ta. Năm đó sư phụ cũng cứu ta như vậy. A, không đúng, sư phụ truyền khí từ sau lưng, Lâu Huyên sao lại để trên ngực... Tốt lắm, dám chiếm tiện nghi của ta! Ta nghiến răng nghiến lợi.

Một dòng khí ấm từ ngực truyền vào, tim dần dần không đau, thân mình cũng dần dần ấm lên. Chỉ là tim ta càng đập càng nhanh, mặt nóng đỏ lên, cả người như bị thiêu cháy.

Lâu Huyên thu tay, ta cầm lấy gối trên giường đập hắn: "Lợi dụng lúc người ta gặp khó, chiếm tiện nghi, ti bỉ!"

"Nàng đối xử với ân nhân cứu mạng như vậy?" Lâu Huyên cười thật gian trá, nhíu mày nhìn ta.

Ta giận không thể nhịn được: "Biết ngươi có lông mi có mắt, ta cũng có!"

https://thuviensach.vn

Lâu Huyên rõ ràng không hiểu tư duy khác thường của ta, là hắn không có kiến thức. Cùng Dao Băng sư tỷ, Lương Gia nghịch phá, ta không thể không quen mà còn học được phương thức tư duy độc đáo của các nàng. Tỷ như ta từng hỏi Dao Băng sư tỷ "Ngươi ăn cơm không?", nàng trả lời ta "Ta thấy mình càng ngày càng ôn nhu!" hoặc là ta từng nói với Lương Gia "Hôm nay trong viện hoa nở rất đẹp", nàng trả lời ta "Mẹ ta lại dong dài". Cho nên Lâu Huyên hỏi ta "Nàng đối xử với ân nhân cứu mạng như vậy?", ta trả lời hắn "Ta cũng có lông mi và mắt" là vô cùng bình thường.

"Ta là hôn phu của nàng, thế nên không xem là chiếm tiện nghi." Lâu Huyên thoải mái ngồi xuống bàn, thuận tiện tự rót một chén trà. Uống một ngụm, hắn giơ chén lên nói với ta: "Nước đã nguội."

"Muốn uống nước ấm tự mình nấu đi, xuống lầu rẽ trái là đến nhà bếp, không tiễn."

"Không sao, nguội thì nguội, uống hạ hỏa, nếu không ngươi cũng uống một ly đi?"

"Mình ngươi uống đi!"

Trước kia sao ta không phát hiện hắn đáng ghét như vậy. Đuổi cũng không đi, rất vô lại ngồi trong này uống trà. Uống xong, hắn thong thả đi quanh phòng, nhìn cửa sổ, sờ sờ ngăn tủ, ra vẻ rất thưởng thức.

"Ta nói, phòng nàng rất được, rất sáng sủa, hay ta đổi phòng?" Lâu Huyên xoay người nói với ta.

Ta đuổi người: "Không đổi, ngươi đi đi!"

"Không đổi? Hay ta chuyển qua đây ở chung với nàng?" Hắn cười rất không lấy gì làm tốt đẹp.

https://thuviensach.vn

Lúc này ta không trả lời, trực tiếp ném chăn qua. Chăn không phải đá, rất nhẹ, căn bản không trúng hắn. Hắn thấy ta một bộ muốn giết người lại không để tâm, hết sức vui vẻ. Từ khi quen hắn tới nay, ta chưa từng thấy hắn cười ngọt ngào như thế. Xem ra hắn chỉ đối mặt với Tô Nhiễm mới tỏ vẻ thù địch. Ta xúc động, rất muốn kéo mặt nạ xuống cho hắn nhìn xem ta là ai nhưng vẫn phải nín nhịn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 30: Giải Thích Chính Là Che Dấu

T

a nói sao ngươi còn không đi!" Ta lại đuổi người lần nữa.

Lâu Huyên nói: "Vừa truyền chân khí cho nàng, ta mệt chết, đi không nổi, hay nàng dìu ta đi?"

Ta nói: "Mơ hão!"

Lâu Huyên nói: "Ta đây nên nghỉ ngơi trước."

"..."

Ước chừng qua một nén nhang, ta nói: "Ngươi đi đi!"

Lâu Huyên nói: "Ta thật khát, uống chén nước trước đã."

Được rồi, ta đầu hàng.

Ta nói: "Uống đi, uống đi, ta tặng hết ấm chén cho ngươi, ngươi mang theo chúng nó bỏ trốn đi, không tiễn."

Lâu Huyên nói: "Ấm chén không phải của ngươi, của khách sạn."

"..."

Lại ước chừng qua một nén nhang, ta khóc không ra nước mắt, cơ hồ dùng ngữ khí cầu xin nói với hắn: "Ngươi đi đi, cầu ngươi! Nếu bị sư tỷ ta thấy, ta sẽ giải thích không được, ta nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch."

Lâu Huyên cười tủm tỉm: "Giải thích chính là che dấu, không cần giải thích, thanh giả tự thanh."

https://thuviensach.vn

Ta không nói gì, nhìn trời. Sao ta lại trêu chọc một người như vậy!Bọn Tô Nam, Tô Duyên đều nói Lương Gia mặt dày, đó là vì bọn họ chưa gặp Lâu Huyên. So với Lâu Huyên, đạo hạnh Lương Gia kém xa vạn dặm. Vị đại gia này dám ở lì phòng ta không chịu đi, ta đánh không lại hắn, cũng mắng không được hắn, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn "tác oai tác quái".

"Uống xong rồi." Lâu Huyên lắc lắc ấm trà, nói với ta.

Ta mừng rỡ, cười gian hề hề: "Ai nha, thật đáng tiếc, sao không còn trà nữa, ta còn muốn mời ngươi uống Phổ Nhị thượng đẳng. Lâu công tử, không tiễn!"

Phía sau vang lên tiếng đập cửa, thần kinh ta dựng đứng. Lâu Huyên dùng ánh mắt bí hiểm giống sư phụ lúc giảng đạo lý với ta nhìn ta, đứng lên đi ra cửa.

"Không được mở cửa!" Ta sợ hãi kêu.

Đáng tiếc quá chậm, nói còn chưa dứt, tiếng mở cửa vang lên. Tiểu nhị bưng cái khay, khuôn mặt tươi cười nghênh đón: "Cô nương, ta mang trà tới cho ngươi."

Lâu Huyên không chỉ cười to. Ta vừa phẫn nộ vừa bất đắc dĩ, đành phải buông màn phát tiết, toàn thân run run. Tiểu nhị nhìn Lâu Huyên rồi lại nhìn nhìn ta, không rõ đây là tình huống gì.

"Hình như... Tiểu nhân đi nhầm phòng." Tiểu nhị xoay người bước đi.

Lâu Huyên kêu hắn lại: "Không cần, nếu đã đưa đến thì để xuống đi."

Tiểu nhị bị ánh mắt ta bắn thủng thân hình, căng thẳng châm nước nóng vào ấm trà, trước khi ra cửa lặng lẽ lau trán, xem ra đã sớm mồ hôi lạnh đầy mình.

https://thuviensach.vn

"Thế nào Bạch cô nương, Phổ Nhị thượng đẳng đâu, hiện tại có thể mời tại hạ uống một chén đi."

Ta đã không còn sức đấu với hắn. Sự thật chứng minh, Lâu Huyên và ta bát tự tương khắc, ta nhất định bị hắn nắm trong tay. Nói không chừng Lương Gia bị hắn từ hôn vẫn là nhờ họa được phúc, theo kinh nghiệm của ta, Lương Gia cũng không phải đối thủ của hắn.

"Cho ngươi, muốn uống gì tự tìm!" Ta quăng một bao cho hắn.

Lâu Huyên thật kinh ngạc: "Ngươi thật mang theo trà này khi xuất môn ra ngoài?"

Ta khinh thường, không để ý tới hắn. Hắn quả thật lấy Phổ Nhị "thượng đẳng" ra châm uống. Mắt ta càng nhìn càng lớn, miệng càng há càng to, trời a, hắn uống thật.

Bên trong đúng là trà, đúng là Phổ Nhị nhưng ta không nói cho hắn biết đó là Phổ Nhị "thượng đẳng" trân quý không còn sản xuất nữa của Lương Gia. Về phần trân quý ở điểm nào, ta không được biết. Theo lời Tô Nam là ở tủ quần áo; theo lời Tô Duyên là ở dưới gối; theo lời Tô Kiên là ở dưới giường...

Còn chuyện tại sao gói trà đó đến tay ta, chỉ do ngoài ý muốn. Trước khi đào hôn, ta muốn đến phòng Lương Gia "mượn" ít bạc, không ngờ sau đó “mượn” cả gói trà cùng mười mấy lượng bạc luôn.

Lâu Huyên không chỉ mặt dày, còn đặc biệt dũng cảm. Hắn bình thản uống trà dưới cái nhìn chăm chú bất thường của ta, uống một ngụm, lại uống một ngụm, lại uống một ngụm...

Ta lau mồ hôi hỏi hắn: "Uống ngon không?"

https://thuviensach.vn

"Được, quả nhiên là trà ngon."

"Đúng vậy, trà ngon, trà ngon, ha ha."

"Nàng muốn uống chung hay không?"

"Không cần, ngươi uống đi. Nếu ngươi đã khỏe, không cần cảm tạ ta." Lại lau mồ hôi lần nữa.

Sau đó hai người chúng ta một uống trà, một hóa đá. Không biết qua bao lâu, tiếng đập cửa lại vang.

Lâu Huyên thực vui vẻ: "Có thể tiểu nhị lại đưa nước đến."

Hắn mở rất tốc độ, ta còn không kịp ngăn cản thì cửa đã mở.

"Sao là như vậy, sao là như vậy..." Dao Băng sư tỷ ồn ào xuất hiện ở cửa phòng, thấy người trước mắt là Lâu Huyên, choáng váng, "Các ngươi... Các ngươi... Ha ha... Các ngươi sao cũng như vậy... Ta không quấy rầy các ngươi."

Ta tiến lên: "Không phải như thế, không phải như thế, sự thật cũng không phải vậy... Ngươi đừng đi, chớ đi, nghe ta giải thích... Thật sự không phải như thế."

Dao Băng sư tỷ giống như cơn gió, vừa rồi còn lo lắng, mới nói đi đã bay xa. Ta đuổi theo nàng, vội vã giải thích.

"Cầu ngươi, nghe ta giải thích, sự thật không phải như thế..." Ta sắp khóc đến nơi.

Không hổ là tỷ muội tốt sống chung nhiều năm, rốt cục Dao Băng sư tỷ dừng lại, nàng tỏ ra thật thương tâm, vỗ vỗ vai ta: "Ai! Nhiễm Nhiễm, chúng ta đã sống chung rất nhiều năm, đúng không?"

https://thuviensach.vn

"Đúng." Ta gật đầu.

"Chúng ta là tỷ muội tốt, đúng không?"

"Đúng." Ta gật đầu.

"Nếu ngươi thành thân, ta thật luyến tiếc ngươi, đúng không?"

"Đúng." Ta gật đầu.

"Hai ngươi muốn thành thân, Du Long Công Tử cũng không tệ lắm, rất xứng với ngươi, đúng không?"

"Đúng." Ta gật đầu.

"Cái gì? Không đúng, không đúng, không phải như thế." Ta lập tức ý thức được mình bị nàng dẫn vào mê lộ, "Sư tỷ, nghe ta giải thích."

"Giải thích cái gì, ta đã thấy. Ta còn vui mừng chạy tới định báo kết quả luận võ của Tần Lãng với thất ca ngươi, ai ngờ các ngươi..."

"Luận võ đã xong? Thế nào, Tô Nam thắng?" Nhắc tới luận võ, chuyện Lâu Huyên sớm bị ta quăng lên chín tầng mây.

Dao Băng sư tỷ thở dài: "Ai, sao lại là như vậy!"

"Như thế nào?"

"Bọn họ ngang ngửa, đáng thương cho mười lượng bạc của ta, bạc của ta!" Dao Băng sư tỷ vô cùng đau đớn, cầm lấy tay ta lay lay, giống như tay ta là mười lượng bạc của nàng vậy.

Sao lại ngang ngửa? Sớm biết vậy đã xúi Tô Duyên đánh với Tần Lãng, Tô Nam bất phân thắng bại nhưng Tô Duyên xuất mã sẽ thắng chắc. Dao Băng

https://thuviensach.vn

sư tỷ vô cùng đau đớn, ta cũng vô cùng đau đớn, ta cũng mất một lượng bạc! Tô Nam này nhất định để ta chịu thiệt thòi.

Dao Băng sư tỷ yên lặng tránh ra. Ta hỏi nàng đi đâu, nàng vẫn thở dài một hơi: "Bạc mất, ta thương tâm, đi ngủ."

Ta cũng mất, ta cũng thương tâm, ta cũng đi ngủ.

Ở trên đường gặp Tô Nam và Tô Duyên, hai huynh đệ vừa cười vừa nói, nào là luận võ bất phân thắng bại không sao cả, buôn bán lời nhiều như vậy, coi như đã có thu hoạch. Ta nhịn không được tiến lên nghe lỏm thêm vài câu mới biết Tô Duyên là chủ cá cược, tiền cược của chúng ta toàn rơi vào túi hắn.

Nghe xong có thể biết ta tức giận cỡ nào, nếu không vì sợ bại lộ thân phận, ta đã sớm mài ma đao soàn soạt lên chém hắn rồi. Chuyện này cũng chưa đủ kích thích. Đến lúc ta trở lại phòng, Lâu Huyên vẫn chưa đi, ngồi yên ở đó như núi. Ta thật sự muốn khóc, sao ta toàn gặp phải chuyện không hay ho.

Cuối cùng, ta quả thật xuất kiếm đặt trên cổ Lâu Huyên, hắn mới bằng lòng đi, trước khi ra cửa còn không quên nói với ta: "Phòng ta ngay cạnh phòng nàng, qua lại rất tiện."

"Cút!" Ta bạo phát, hung hăng đóng cửa.

Bệnh cũ tái phát, hơn nữa lại bị kích thích lớn như vậy, ta quả thật cần nghỉ ngơi thật tốt, bồi dưỡng tinh lực. Lâu Huyên mặt dày nhưng người cũng chưa hỏng, khi ta đuổi theo Dao Băng sư tỷ hắn còn biết giúp ta dọn dẹp gối chăn gọn gàng. Tim ta cuối cùng cũng được an ủi chút đỉnh, ta ngã lên giường ôm gối ngủ.

Sau đó U Chỉ và Dao Băng sư tỷ cùng đến gọi ta xuống lầu ăn cơm, ta nằm ráng trên giường không đi bèn bị các nàng lôi đi. Dao Băng sư tỷ còn không

https://thuviensach.vn

quên nhiều chuyện với U Chỉ về việc của ta và Lâu Huyên, nào là cô nam quả nữ chung đụng một phòng, nào là Nhiễm Nhiễm đào hôn là chính xác, Du Long Công Tử bền chắc hơn Tần Lãng... Ta mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần, căn bản không còn tâm tình sửa lại lời nàng. Lâu Huyên nói đúng, giải thích chính là che dấu, thanh giả tự thanh. Lại nhìn dáng vẻ U Chỉ hoàn toàn tin tưởng nàng. Người có đầu óc mới không tin nàng.

Dưới lầu vẫn náo nhiệt trước sau như một. Tô Duyên, Tô Nam hốt bạc đang rượu thịt ê hề. Núi băng Tần Lãng đang nghiêm mặt uống rượu bên cạnh huynh muội Sở gia. Lâu Huyên uống trà, Lâu Ý Ý ăn cơm, ngồi cạnh Lâu Huyên là bình hoa kiên trì Diệp Khuynh Thiên.

Chúng ta tìm một bàn lớn, vốn ta tính xa xỉ một phen, bảo tiểu nhị làm vài món bổ bổ lấy lại sức lực. Dao Băng sư tỷ chết cũng không chịu, nói chúng ta đều thua, phải tỉnh táo. U Chỉ không ý kiến. Vì thế ta chỉ có thể kêu một dĩa đậu và củ lạc cùng mấy cái bánh bao. Hôm nay xem như ta đã hoàn toàn lĩnh hội được cái gọi là vô cùng thê thảm.

"Diệp Khuynh Thiên, Diệp Khuynh Thiên..." Tứ sư huynh chưa thấy hình đã thấy tiếng.

Ta ngẩng đầu, chỉ thấy tứ sư huynh hai mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm Diệp Khuynh Thiên, cho đến khi xuống dưới, tiếng cầu thang gỗ bị hắn nện vang ‘thùng thùng’. Sau hắn là nhị sư huynh cùng tam sư huynh. Diệp Khuynh Thiên ngoảnh mặt làm ngơ với tiếng gào thét của tứ sư huynh còn Dao Băng sư tỷ ngẩng đầu nhẹ nhàng quét mắt bọn họ một cái.

Bị nữ thần "càn quét", tứ sư huynh đang mạnh chân bỗng dừng bước, lắp ba lắp bắp: "Dao Dao Dao... Dao Băng sư muội... Ta về phòng trước, các ngươi từ từ ăn."

"Sư đệ không phải nói đói bụng sao?" Tam sư huynh giữ chặt hắn.

https://thuviensach.vn

Tứ sư huynh bỏ tay hắn ra: "Hiện tại không đói, không đói, ha ha, các ngươi ăn đi."

Ta thấy bộ dáng bỏ chạy hoảng hốt của tứ sư huynh rồi nhìn nhìn dáng vẻ ăn bánh bao bình thản chịu đựng gian khổ của Dao Băng sư tỷ bèn cảm khái nữ thần không hổ là nữ thần. Tứ sư huynh chắc chắn bị di chứng bởi một quyền kia của nàng, về sau sợ là tứ sư huynh không dám xuất hiện chỗ nữ thần có mặt.

"Nhìn ta làm gì, ăn đi." Dao Băng sư tỷ trừng ta một cái, ta ngoan ngoãn cúi đầu, cắn bánh bao.

Lâu Huyên luôn dõi theo kịch vui. Thiên hạ đệ nhất mỹ nữ ở bên hắn, hắn còn không thỏa mãn, cố tình quay đầu chê cười ta. Ta làm bộ không thấy, quay sang chỗ khác bèn ngạc nhiên vì phát hiện Tần Lãng đang nhìn ta chằm chằm, ánh mắt thật phức tạp.

Tim mạnh mẽ run lên, chẳng lẽ... Chẳng lẽ hắn nhận ra ta sao?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 31: Kiên Quyết Không Đổi Phòng

M

ặt nạ Sở Tức Vấn làm thật tinh xảo, ngay cả Tô Nam với Tô Duyên đều không nhận ra ta, Tần Lãng càng không, ta vốn không tin hắn có bản lĩnh này. Cho dù nhãn lực hắn tốt đến mấy cũng không nhận ra ta là Tô Nhiễm, không phải Bạch Thuật, không đúng, phải nói ta là Bạch Thuật cũng là Tô Nhiễm, hắn có thể nhận ra ta bằng cách nào? Hắn dám làm gì ta! Là hắn đào hôn trước, ta còn chưa tính sổ với hắn.

Nghĩ vậy, trong lòng ta dễ chịu hơn. Bánh bao tuy không ngon bằng thịt cá nhưng vẫn no bụng, mới nuốt hết một cái, ta thấy ăn cũng không vô. Ta liếc Tần Lãng, hắn đã thu hồi ánh mắt nhìn ta, lại liếc Lâu Huyên, hắn cũng đang nói chuyện cùng Lâu Ý Ý thật vui vẻ.

Dao Băng sư tỷ cầm cái bánh đưa ta: "Ngươi ăn nhiều một chút, bồi bổ thân mình, hôm nay thua bạc đã khổ sở."

"Ăn không nổi," Ta đẩy bánh bao ra, "Ngươi ăn đi, ngươi còn thua nhiều hơn."

Ta thề ta thật không cố ý, Dao Băng sư tỷ nghe xong một lời này, sắc mặt thay đổi, mếu máo lên lầu. U Chỉ kêu nàng mấy tiếng nàng không trả lời, xem ra thật sự "vô cùng đau đớn".

Một lát sau, tứ sư huynh từ trên lầu ló mặt ra, thấy Dao Băng sư tỷ không còn ở dưới, tràn đầy vui mừng: "Sư huynh, Dao Băng thật sự đi rồi?"

"Nàng vừa lên lầu." Khó được nghe nhị sư huynh nói một tiếng.

Tứ sư huynh vội chạy xuống lầu: "Thật tốt quá, nàng đi rồi, ta đói chịu không được!"

https://thuviensach.vn

Lần đầu tiên ta biết thì ra không phải lúc nào Diệp Khuynh Thiên cũng chiếm vị trí số một trong lòng tứ sư huynh, tỷ như nói, lúc tứ sư huynh đói bụng. Trước mắt hắn đang ngồi vào bàn ăn như hùm như hổ, bộ dáng cực chướng tai gai mắt làm người ta không thể không hoài nghi kiếp trước hắn chết vì đói. Nhị sư huynh cùng tam sư huynh phải ngồi chung, cơm cũng không ăn, xấu hổ vì ánh mắt chê cười tứ phía của mọi người.

Sau khi càn quét một bàn đồ ăn thành công, cuối cùng tứ sư huynh sực nhớ Diệp Khuynh Thiên hắn mong chờ ngày đêm cũng ở đây, hắn buông đũa, cơ hồ chạy vội tới dưới váy mỹ nữ: "Diệp Khuynh Thiên, Diệp Khuynh Thiên, thật là ngươi, ta không ngờ kiếp này còn có thể nhìn thấy người thật, thật sự là rất kích động, rất kích động..."

Xong rồi xong rồi, lại tới nữa. Ta quay đầu đi chỗ khác không đành lòng xem một màn này, nếu sư phụ ở đây, không hộc máu mà chết mới là lạ. Thục Sơn là danh môn đại phái, sao lại có một đệ tử kém cỏi như vậy! Ta thay sư phụ bi ai tiếc hận, nhị sư huynh cùng tam sư huynh cũng có vẻ vô cùng đau đớn. Nhưng bọn họ không như Dao Băng sư tỷ, dám vung quyền đánh ngất tứ sư huynh.

"Chúng ta đi thôi." Ta kéo góc áo U Chỉ.

Thân là đệ tử phái Thục Sơn, da mặt ta không dày đến mức này, có thể bình tĩnh nhìn tứ sư huynh làm mất mặt sư phụ lão nhân gia trước mặt mọi người. Cho nên ta đi thôi, nhắm mắt làm ngơ.

So với dưới lầu ồn ào, trong phòng thật sự rất im lặng. Trời tối dần, ta tựa vào cửa sổ, lẳng lặng nhìn đèn đuốc mọi nhà từ từ sáng lên. Trong đêm tối, ngọn đèn vàng làm người ta cảm thấy ấm áp vô cùng. Bỗng nhiên ta nhớ tới phụ thân và mẫu thân, còn có các ca ca, còn có Lương Gia, còn có sư phụ, sư nương... Nghĩ vậy, ta có chút thương cảm.

https://thuviensach.vn

Lương Gia hiện tại thế nào? Tô Hành tìm được nàng chưa? Ta không thành thân cùng Tần Lãng, người bắt cóc nàng hắn là đúng hẹn thả nàng đi? Nếu thật sự như thế thì rất tốt. Chỉ cần Lương Gia có thể bình an, cho dù ta thật sự thích Tần Lãng, vì nàng đào hôn cũng đáng.

Chính là gây ra chuyện lớn như vậy, khiến cha mẹ thay ta thu thập cục diện rối rắm, quả thật rất có lỗi với bọn họ. Cho tới bây giờ, ta đều cho rằng mình không phải là một người an phận, giống như Lương Gia, ta không ngoan, không theo khuôn phép, luôn làm cha mẹ với sư phụ đau đầu.

Dao Băng sư tỷ nói: "Nhiễm Nhiễm, giống ngươi cũng rất tốt, không giống ta, ai, thục nữ cũng có phiền não của thục nữ!" Tạm thời ta đành cam chịu Dao Băng sư tỷ là thục nữ, nàng nói nàng làm thục nữ có rất nhiều phiền não, ta kỳ thật cũng có rất nhiều phiền não.

"Ai!" Ta thở dài một hơi, tiếp tục phiền não.

Đèn ở phòng đối diện sáng lên, có bóng người lay động. Bởi vì khoảng giữa cách nhau một vườn hoa nhỏ, hơn nữa cửa sổ cũng không mở nên ta không rõ là ai. Ta thầm mãnh liệt hy vọng là Diệp Khuynh Thiên, nàng cả ngày che mặt, cũng không biết rốt cuộc dài ngắn thế nào, ta vô cùng hiếu kỳ, đặc biệt mong chờ thấy được mặt thật của nàng. Không phải đến mức tối trở về phòng nàng cũng che mặt chứ?

Đang nghĩ tới Diệp Khuynh Thiên, cửa sổ một phòng đối diện khác cũng mở, lúc này thật đúng là Diệp Khuynh Thiên!

Diệp đại mỹ nữ cũng thấy ta nhưng ánh mắt nàng xẹt qua người ta, nhìn về phía phòng bên cạnh, ánh mắt từ lãnh đạm biến thành nhu tình như nước. Ta nhớ Lâu Huyên có nói qua, hắn ở cách vách phòng ta. Thật không phải hắn ở cách vách chứ? Nhìn ánh mắt Diệp Khuynh Thiên, hắn là hắn nói thật rồi. Theo ta được biết, Diệp Khuynh Thiên chỉ có đối mặt với Lâu Huyên mới lộ ra biểu tình đó.

https://thuviensach.vn

Ta tò mò ló người ra nhìn sang cửa sổ phòng bên cạnh. Dưới ánh trăng, khuôn mặt như ngọc bích không tỳ vết của Lâu Huyên xuất hiện ngay trước mặt ta, hắn cũng đang nhìn về phía ta, khóe miệng mang theo một ý cười nghiền ngẫm. Ta run run, thiếu chút nữa ngã lộn cổ từ cửa sổ xuống! Hắn hắn hắn... Hắn chẳng lẽ đã tính trước? Giống như đã sớm đoán được ta sẽ ló mặt sang nhìn hắn.

Ta đỏ mặt, nhanh rụt đầu về, đóng cửa sổ ‘rầm’ một tiếng. Thật sự là dọa người, dọa chết người. Du Long Công Tử cùng Kinh Hồng Mỹ Nhân người ta ngắm nhau từ xa, ta náo nhiệt làm gì, đây không phải quấy rối sao. Vừa rồi ta rất bối rối nên không chú ý biểu tình Diệp Khuynh Thiên, tuy nhiên ta có thể tưởng tượng dưới khăn che mặt của Diệp đại mỹ nhân nhất định đã chuyển sang sắc tím tái. Khoa trương một chút, nói không chừng trong đầu nàng đã thầm muốn chặt ta thành tám khúc.

Ta vỗ vỗ ngực, hít thở mấy cái thật sâu, cố gắng làm mình bình tĩnh lại. Ban ngày, ta vừa mới phát độc, không thể kích động, mạng nhỏ quan trọng hơn. Trước khi Tố Nữ tìm ra cách cứu ta, ta nhất định phải bình tĩnh, phải bình tĩnh.

Ta lập tức ngồi xuống, trong phòng thật buồn. Ta phân vân không nhúc nhích lâu vậy chắc Lâu Huyên với Diệp Khuynh Thiên mắt đi mày lại cũng đã đủ lắm rồi. Vì thế ta lại đi qua, mở cửa sổ thật cẩn thận. Vừa vặn cửa sổ đối diện cũng mở ra, trong phút chốc hình dáng Tần Lãng đập vào mắt ta, bốn mắt nhìn nhau, ta sợ ngây người. Sao người ở đối diện lại là hắn?

Biểu tình của Tần Lãng vẫn lạnh lùng, khốc liệt như trước, nhìn ta không hé miệng. Ta thật xấu hổ, hắn vẫn nhìn ta như vậy, không chớp mắt chút nào, giống như muốn nhìn thấu linh hồn bình thường của ta. Buồn bực, kinh ngạc, khiếp sợ... Đủ loại phản ứng đồng thời chen chúc trong đầu ta. Ta bị hắn nhìn đến choáng váng, nhất thời đã quên nên làm gì, ngơ ngác đứng nhìn nhau với hắn.

https://thuviensach.vn

Ta không rõ sau khi mang mặt nạ thì đắc tội gì với hắn, hình như ngay cả một câu cũng chưa nói, ta cũng không thiếu tiền hắn...

Đại khái có người gõ cửa phòng Tần Lãng, hắn xoay người, đi vài bước lại quay đầu chăm chú nhìn ta rồi liếc ta một cái, sau đó mới chậm rãi đi mất. Để lại ta khờ ngốc đứng cạnh cửa sổ, một trận gió thổi tới, rất mát mẻ. Bên kia Diệp Khuynh Thiên cũng còn đứng trước cửa sổ, phỏng chừng nàng với Lâu Huyên chưa liếc mắt đưa tình xong. Dao Băng sư tỷ nói, chia rẽ nhân duyên tốt của người ta sẽ bị sét đánh. Ta rất sợ chết, mặc kệ lời này của nữ thần có phải hù dọa hay không, ta quyết định nghe nàng một lần, không quấy rầy người ta trao đổi tình cảm.

Ta đóng cửa sổ liền thấy buồn bực, nóng nực, ta tìm nữ thần đổi phòng đi. Cách vách là Lâu Huyên đối diện là Tần Lãng, cứ như vậy thì sớm muộn gì ta cũng phát bệnh mà thôi.

Dao Băng sư tỷ ở cạnh U Chỉ, từ phòng ta rẽ phải đi một chút là tới. Ta gõ cửa đã lâu, lại kêu tên nàng mấy lần mà bên trong không có một chút động tĩnh. Lúc tứ sư huynh làm chuyện mất mặt trong bữa cơm chiều, Dao Băng sư tỷ sẽ không một mạch xuống dưới đánh người chứ? Nếu quả thật là thế, ta phải đi khuyên nhủ, tứ sư huynh đúng là mất mặt, xấu hổ nhưng tội không đáng chết.

Xoay người đi mới hai ba bước, cửa phía sau mở ra. Tiếng Dao Băng sư tỷ hàm hồ truyền vào tai ta: "Ai a, hơn nửa đêm quấy nhiễu mộng đẹp người ta..."

Hơn nửa đêm? Rõ ràng trời vừa sụp tối! Quay đầu nhìn Dao Băng sư tỷ, quả nhiên là một bộ chưa tỉnh ngủ, nghĩ đến việc nàng vừa lên lầu liền đi ngủ, ta lại đánh thức người ta, thật không phúc hậu.

"Sư tỷ, là ta." Ta cười xáp lại gần.

https://thuviensach.vn

Dao Băng sư tỷ chớp chớp mắt, thanh tỉnh: "A, là Nhiễm Nhiễm, chuyện gì ngươi mau nói, nói xong ta ngủ tiếp."

"Là như vầy, ta muốn đổi phòng với ngươi."

"Vì sao, đang yên lành đổi phòng làm gì?"

"Bởi vì... Bởi vì... Cách vách ta là Lâu Huyên, còn có, đối diện ta..."

"Không đổi, kiên quyết không đổi!" Dao Băng sư tỷ hiên ngang lẫm liệt ngắt lời, "Chia rẽ nhân duyên tốt của người ta sẽ bị sét đánh, ngươi đang tốt đẹp với Du Long Công Tử, đổi phòng gì chứ? Chẳng lẽ các ngươi giận dỗi, không sao, nói với sư tỷ, sư tỷ giúp ngươi thu phục..."

Trí tưởng tượng của nữ thần ngang ngửa với Lâu Ý Ý, ta thừa dịp nàng còn mơ màng, say trong mộng đẹp, lui về sau vài bước, đến phòng U Chỉ cạnh bên gõ cửa.

"Ai?" U Chỉ rất nhanh mở cửa ra.

"U Chỉ, ta..."

"U Chỉ mau đóng cửa, đừng đổi phòng với nàng!" Dao Băng sư tỷ hô to một tiếng.

"Rầm —— "

U Chỉ cũng uống nhầm thuốc, nữ thần vừa nói, nàng liền phục tùng vô điều kiện, vừa xinh đẹp vừa tiêu sái sập cửa lại. Ta nhìn cánh cửa đóng chặt, sửng sốt trong chốc lát, quay đầu muốn tìm Dao Băng sư tỷ lý luận, ai biết ——

"Rầm —— "

Dao Băng sư tỷ cũng đóng cửa.

https://thuviensach.vn

Một trận gió lạnh lẽo thổi qua, ta có cảm giác thật bấp bênh. Đây là chuyện gì, các nàng hình như đã thương lượng trước, không chịu đổi phòng cho ta. Điều này làm ta thập phần buồn bực, có cảm giác bị mọi người vứt bỏ.

Ta nhàn rỗi nhàm chán, lại không muốn ngủ sớm, vô tình dạo bước đến hoa viên nhỏ bên dưới. Năng lực ngủ siêu phàm của Dao Băng sư tỷ không phải ai cũng có, bình thường nàng có thể ngủ từ trước giờ cơm chiều thẳng đến giờ cơm trưa hôm sau, tình huống bất thường như thế xin miễn bàn luận. Ta tham ngủ cũng chỉ giới hạn trong buổi sáng, hiện tại tuy đã tối rồi nhưng vẫn còn quá sớm, thưởng thức đêm khuya cũng là chuyện rất thơ mộng.

Ta mông lung nhìn thấy hai bóng người trong hoa viên, một nam một nữ. Ta đoán đại khái là một đôi tình nhân nhỏ không ngủ được giống ta nên hẹn hò dưới trăng, ta vụng trộm tiến lên nhìn trộm, thì ra không phải ai khác, đúng là Tần Lãng với Sở Tức Trữ.

Hoàng lịch cũng không viết hôm nay thích hợp nói chuyện yêu đương, sao mọi người đều chọn ngày lành này? Trên lầu một đôi đưa tình, dưới lầu một đôi tâm sự... Ta thật thức thời xoay người tính chạy, bỗng nhiên hiếu kỳ trỗi dậy, rất muốn nghe bọn họ nói gì. Ta biết làm vậy không đúng, rối rắm nửa ngày, cuối cùng lòng hiếu kỳ chiến thắng đạo đức, ta nhịn không được nhích về trước từng bước, từng bước. Cuối cùng đến cạnh một bồn hoa cách Tần Lãng và Sở Tức Trữ không xa, ta ngồi xổm xuống, lẳng lặng đào tường khoét vách.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 32: Đêm Nay Sao Rất Đẹp

S

ở Tức Trữ hơi thở như lan, thanh âm mềm nhẹ như chim oanh, uyển chuyển cất giọng: "Tần nhị ca, cám ơn tất cả mọi chuyện huynh làm cho chúng ta. Tức Trữ không biết báo đáp thế nào."

Không biết báo đáp? Vậy lấy thân báo đáp. Ta mà là Tần Lãng chắc chắn sẽ nói vậy.

Lại nghe Tần Lãng nói: "Quận chúa đừng khách khí, muội với ta sớm muộn cũng là người một nhà, đó là chuyện ta nên làm."

Chậc chậc, còn sớm muộn cũng là người một nhà nữa! Tần Lãng quá nóng vội, đều nói nóng vội ăn không hết đậu hủ nóng, Sở Tức Trữ người ta còn chưa nói muốn lấy thân báo đáp, không sợ dọa người ta chạy sao, thục nữ da mặt mỏng.

Cho tới bây giờ, ta cho rằng Sở Tức Trữ tuyệt đối là thục nữ trong thục nữ, không giống Lâu Ý Ý chỉ có bề ngoài là thục nữ, bên trong sớm đã thoát ly hồng trần; cũng không giống Dao Băng sư tỷ cả ngày ồn ào xưng mình là thục nữ, kỳ thật cũng tự lừa mình, tự an ủi mà thôi.

Nào biết Sở Tức Trữ không hề lộ vẻ thẹn thùng tiểu nữ nhi, ngược lại thở dài, nói: "Tĩnh vương phủ cùng tướng quân phủ xưa nay bất hòa, đừng nói là cha ta, Tần tướng quân nhất định không đồng ý, ta sợ..."

"Quận chúa đừng quá lo lắng, cha ta tuy nghiêm khắc nhưng không cố chấp đến vậy. Muội yên tâm, sau khi về nhà ta sẽ tận lực thuyết phục cha ta."

"Cám ơn. Tức Trữ mạo muội có câu không biết nên nói hay không."

https://thuviensach.vn

"Quận chúa cứ nói đừng ngại."

"Hôn sự của huynh với Tô gia thập tiểu thư đã định từ nhỏ, mặc dù ta chưa gặp Tô tiểu thư nhưng nghe nói dung mạo như sao trên trời. Vì sao vào ngày đại hôn huynh lại..."

"Quận chúa đừng hỏi, việc này..."

"Ai nha ——" Ta kinh ngạc kêu lên một tiếng, không cẩn thận ngã văng ra ngoài.

Sở Tức Trữ và Tần Lãng ngừng nói, mở to mắt nhìn ta, trên mặt đầy khó hiểu. Ta hối hận vì đã cắt ngang câu chuyện, chỉ vì vừa rồi nghe bọn họ nhắc tới ta, nhất thời kích động muốn tìm hiểu, nào ngờ lại ngã ra ngoài, dọa chết người ta.

"Ngươi..." Sở Tức Trữ hoa dung thất sắc.

Ta cực kỳ xấu hổ, ấp úng giải thích: "Ta... Cái kia, cái kia... Ta..."

"Bạch cô nương thật có hứng thú." Tần Lãng tự đáy lòng tán thưởng một câu.

"Đúng vậy, ha ha." Ta cười đến méo miệng, "Cái kia... Hôm nay trời rất đẹp, ha ha, xem bầu trời đầy sao, thật đẹp mắt, ha ha, thật đẹp mắt..."

Sở Tức Trữ ngẩng đầu nhìn trời, thật thiện lương nói cho ta biết: "Bạch cô nương, đêm nay không có sao."

"A?"

Ta ngẩng đầu nhìn trời, đừng nói đầy sao, trên trời tối đen, tìm không ra một điểm sáng.

https://thuviensach.vn

"Vừa rồi trời vẫn đầy sao, sao lại đột nhiên không có, ha ha." Ta bi ai giãy dụa, "Có thể mây đen vừa kéo đến, không cẩn thận che mất."

Nói xong ta xoa xoa trán, rất sợ mình chảy mồ hôi lạnh.

Tần Lãng nhìn ta đầy ẩn ý, tươi cười hiếm thấy: "Mây đen thật nhiều, trời đầy sao thế đều bị che khuất."

"Đúng vậy, đúng vậy, thật là một mảng mây đen lớn. Đại khái ngày mai trời sẽ mưa, nếu các ngươi xuất môn, phải nhớ mang ô."

Tần Lãng nhíu mày: "Ta thật đa tạ Bạch cô nương đã nhắc nhở."

"Không cần cảm tạ, khách khí làm gì. Ha ha."

Ta qua loa vài câu rồi nhanh chân bỏ chạy. Phỏng chừng Tần Lãng cùng Sở Tức Trữ đằng sau đều cười gập cả người, ta sao có thể chịu thua kém như vậy! Ta vừa đi vừa lắc đầu, thật sự là tự làm bậy không thể sống, êm đẹp đi ngủ không chịu, lại khoét vách đào tường nghe lén làm gì, đây không phải tự tìm chết sao!

Ta cơ hồ bụm mặt lên lầu, thầm mặc niệm "Ngươi chết đi, ngươi chết đi". Đi đến ngang cửa cách vách, đột nhiên có người mở cửa ra.

Lâu Huyên nói: "Bạch cô nương, đêm nay sao rất đẹp, cho tới bây giờ ta chưa từng thấy sao đẹp như vậy."

"Ngươi đi chết đi!"

Ta một phen đẩy cửa phòng ra rồi hung hăng đóng lại. Ngoài cửa truyền đến tiếng cười thật to, vô cùng sảng khoái của Lâu Huyên. Hắn đã thấy hết, đã nghe được hết! Đáng giận, toàn bộ đoạn đối thoại ngu ngốc của ta với Tần Lãng đều để hắn nghe được... Nghĩ đến câu trời đầy sao hay mây đen gì kia, ta sầm mặt nhảy lên giường, kéo chăn phủ kín người. Ngươi chết đi!

https://thuviensach.vn

Thật sự càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng thấy mất mặt. Ta đẩy chăn ra, nắm tay thành quyền hung hăng đấm xuống giường mấy cú, bất quá không làm nên chuyện gì, chưa hết giận chút nào. Trong phòng thật oi bức, hơn nữa ta còn đang hờn dỗi, trên người cơ hồ có thể phát ra lửa, thật sự không chịu nổi. Ta nhảy xuống giường, nhanh chóng mở cửa sổ.

Tần Lãng thật đúng là âm hồn không tan, ta vừa mở cửa sổ đã thấy hắn đứng trước cửa sổ phòng hắn, nhìn về phía ta, đôi mắt không gợn sóng, không sợ hãi. Xuất môn bất lợi a, sao lần nào mở cửa sổ cũng trùng hợp thấy hắn, phòng này không ở nổi nữa rồi!

Ta mau chóng chạy tới gõ cửa phòng Dao Băng sư tỷ, không nghĩ được nhiều nữa, nàng muốn đánh ta cũng được, ta nhất định phải đổi phòng.

Ta vừa gõ cửa vừa kêu Dao Băng sư tỷ, đúng lúc ta sắp tắt thở, Dao Băng sư tỷ cuối cùng cũng mở cửa ra. Nàng vừa thấy ta, vô cùng không kiên nhẫn: "Nhiễm Nhiễm tiểu tổ tông của ta, ngươi định không cho ta ngủ sao? Ngươi cứ ép buộc ta như vậy sớm muộn gì ta cũng bị tinh thần phân liệt!"

"Sư tỷ, cầu ngươi, đổi phòng cho ta đi, nếu không ngươi chưa tinh thần phân liệt, ta đã tinh thần phân liệt trước rồi." Ta đau khổ cầu xin, suýt chút nữa còn quỳ xuống.

Dao Băng sư tỷ hoàn toàn bóp chết hi vọng xa vời của ta: "Không được!"

"Vì sao?"

"Chia rẽ nhân duyên tốt của người ta sẽ bị sét đánh!"

"Nhân duyên tốt gì chứ, nếu thích ngươi cứ việc nhân duyên tốt với Lâu Huyên đi, ta không ngăn cản ngươi, tuyệt đối không ngăn cản ngươi!"

"Các ngươi đang êm đẹp lại làm sao vậy, cãi nhau?"

https://thuviensach.vn

"Ai cãi nhau với hắn, ngươi mới cãi nhau với hắn, chúng ta thật sự rất tốt!" Ta hoàn toàn bị lời của Dao Băng sư tỷ làm hôn mê, bắt đầu nói năng lung tung.

"Vậy là được rồi, đừng gây sự, về ngủ đi."

"Không phải như thế, không phải như thế... Ai nha ta nói không rõ ràng..." Ta phát điên.

Dao Băng sư tỷ ngáp một cái: "Nói không rõ ràng gì, về nói lại với Lâu Huyên nhà các ngươi đi."

"Ngươi mới nói không rõ ràng đâu, ta... Ta..." Ta tinh thần phân liệt.

Dao Băng sư tỷ vỗ vỗ vai ta: "Nghe lời, về ngủ đi."

Ta bị nàng vỗ như vậy, hồ đồ. Mắt thấy nàng sắp đóng cửa, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ta liều lĩnh vọt vào, khi nàng có phản ứng lại thì cửa đã đóng kín.

"Ngươi làm gì?" Dao Băng sư tỷ nóng nảy, "Quấy nhiễu mộng đẹp sẽ bị sét đánh."

"Mặc kệ sét đánh, sao chuyện gì ngươi cũng nói là sét đánh? Ta mặc kệ, nếu ngươi không đổi phòng cho ta, đêm nay ta sẽ ở đây, cùng lắm thì hai người ngủ chung."

"Không được, ta quen ngủ một mình." Dao Băng sư tỷ rốt cuộc phản kháng.

Ta nói: "Ta cũng quen ngủ một mình, nếu không ngươi cứ ngủ trên giường? Ta không ngại, thật sự không ngại."

Dao Băng sư tỷ thỏa hiệp: "Vậy được rồi, ngủ chung thì ngủ chung."

https://thuviensach.vn

"Hừ!" Ta thở phì phì nhảy lên giường, tung chăn ra đắp trên người.

Dao Băng sư tỷ trèo lên: "Cho ta một góc, sao ngươi bá đạo như vậy, giường của ta!"

"Ta cứ vậy, cũng không phải ngày đầu ngươi quen biết ta."

"Tô Nhiễm ngươi đừng vậy, làm người không phúc hậu sẽ bị..."

"Làm người không phúc hậu sẽ bị sét đánh, phải không?" Ta cướp lời, "Vậy cứ để thiên lôi đánh xuống đi."

Hành vi rất bất chấp của ta khiến Dao Băng sư tỷ tức giận, nàng thở phì phì trừng ta, muốn ăn tươi nuốt sống. Ta không cam lòng yếu thế, khiêu khích trừng mắt lại, còn hết sức đắc ý không quên khua môi múa mép vài câu, chọc nàng giận sôi lên. Ta có thể cảm giác được hơi thở nguy hiểm phát ra từ trên mình Dao Băng sư tỷ, nếu hiện tại có người thứ ba ở đây, không hề nghi ngờ, hắn sẽ trở thành nạn nhân gánh tội.

Dao Băng sư tỷ sẽ không làm gì ta! Ta dựa vào điểm ấy mới dám to mồm với nàng. Thục Sơn rộng lớn như vậy cũng chỉ có ta mới có thể khiến nàng sinh ra cảm giác vô cùng muốn giết người như lúc này.

"Sư tỷ, ngủ đi, ngủ chung thì sao, chứng minh tỷ muội chúng ta cảm tình tốt đẹp, ngươi nói đúng không?" Ta ôn nhu hiếm thấy.

Dao Băng sư tỷ cười tươi như hoa: "Đúng vậy, Nhiễm Nhiễm, ngươi biết không, có đôi khi ta thật sự rất muốn chôn sống ngươi rồi lại đào xác ngươi lên." Những lời này mở đầu thật ôn nhu nhưng đến câu cuối, ta cơ hồ có thể nghe được tiếng nghiến răng kèn kẹt của nàng.

Ta nói: "Không được, sư tỷ ngươi là thục nữ, thục nữ không đánh nhau, không mắng người. Ngủ đi, thục nữ, ngày mai tỉnh lại ngươi mới có sức đánh tứ sư huynh."

https://thuviensach.vn

Một câu tự mâu thuẫn vừa rồi khiến nữ thần thật sự tức giận, nàng mạnh mẽ ngồi xuống, giật tung chăn trên người ta ra. Ta quá sợ hãi: "Gì chứ, gì chứ, gì chứ, ngươi tính âm mưu giết nhân tài sao!"

"Nha đầu chết tiệt kia, xem ngươi còn dám lỗ mãng hay không, hôm nay ta cho ngươi không còn chút nhan sắc nào hết!"

"Ngươi khi dễ ta, ta méc sư nương." Ta giãy dụa trong chăn.

Dao Băng sư tỷ dùng sức ấn đầu ta xuống: "Ngươi méc đi, đừng nói mẫu thân ta, hôm nay ông tổ của ta có đến đây cũng không cứu được ngươi."

"Ngươi như vậy sao còn giống thục nữ, còn giống nữ thần đâu, ngươi..."

"Thục nữ gì chứ, ta không thèm, ta muốn trừng trị tiểu nữ nhân ngươi!"

Dao Băng sư tỷ thật sự điên rồi. Người điên không đáng sợ, nữ thần điên mới đáng sợ! Nàng nói muốn chôn sống ta rồi lại đào xác lên, xem như hiện tại đã quá điên cuồng, ta tin nàng tuyệt đối nói được có thể làm được.

Ta dùng hết sức lực bú sữa đẩy Dao Băng sư tỷ ra ngoài, nàng đắp chăn lên người ta, hai người cứ vậy giằng co. Sau đó phịch một tiếng, thực bất hạnh chúng ta đồng thời từ trên giường rớt xuống, mang theo cả chăn và gối.

"Không chơi, không chơi, Đỗ Dao Băng ngươi buông tay!" Ta ngồi xuống, dùng sức sửa sang lại quần áo hỗn độn.

Dao Băng sư tỷ hít sâu một hơi, vẫy vẫy tay nói: "Được rồi, nhường ngươi một lần."

Thừa dịp nàng không chú ý, ta kéo chăn lên, phủ trên đầu nàng.

"Nha! Tô Nhiễm ngươi làm sao, đùa giỡn ta..." Dao Băng sư tỷ liều mạng giãy dụa.

https://thuviensach.vn

"Ai bảo ngươi khi dễ ta trước!" Ta cực kỳ hài lòng.

Ta đắc ý quá mức, hơi bất cẩn bị nàng phản kích. Dao Băng sư tỷ mạnh hơn ta nhiều, ta bị nàng dùng chăn quấn chặt, không thể động đậy.

Dao Băng sư tỷ cười gian hề hề: "Lúc này xem ngươi còn dám đùa giỡn ta hay không."

"Buông tay, không buông ta kêu người."

"Ngươi kêu đi, có bản lĩnh ngươi cứ kêu."

"Cứu mạng ——" Ta lớn họng hô một câu.

Dao Băng sư tỷ mặt biến sắc: "Không phải chứ, ngươi thật dám kêu?"

Ta không để ý tới nàng, tiếp tục inh ỏi: "Cứu mạng, giết người..."

"Đừng kêu, đừng kêu, đừng kêu..."

"Ta cứ kêu! Cứu mạng, đánh cướp, giết người, phóng hỏa..."

"Rầm —— "

Cửa đột nhiên bị phá, Tô Nam, Tô Duyên, Tần Lãng, Lâu Huyên, nhị sư huynh, tam sư huynh, Sở Tức Trữ, tứ sư huynh, Lâu Ý Ý, Diệp Khuynh Thiên, Sở Tức Vấn... Tất cả mọi người đều đến đông đủ. Ai nấy trợn mắt há mồm, nhìn chúng ta như nhìn quái vật, ta khờ người mà nữ thần vĩ đại Dao Băng sư tỷ cũng xong luôn, hình tượng của chúng ta đã hoàn toàn bị hủy hoại.

Trước mắt, ta với nàng nằm trên mặt đất đánh nhau, quần áo không chỉnh tề, tóc tai hỗn độn.

"Đánh cướp?" Tô Nam kinh ngốc.

https://thuviensach.vn

"Giết người?" Tứ sư huynh ngạc nhiên.

"Phóng hỏa?" Sở Tức Vấn hóa đá.

"..."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 33: Sự Tình Càng Ngày Càng Thái Quá

Sau một phen giằng co tối qua, hình tượng thục nữ thâm căn cố đế trong lòng mọi người của Dao Băng sư tỷ hoàn toàn sụp đổ. Thân là Thục Sơn nữ thần, chỉ sợ vĩnh viễn nàng sẽ không quên khoảnh khắc đen tối trước mặt mọi người hôm qua. Lúc ấy, miệng mọi người há to đủ để nhét hai quả trứng vào, nhất là tam sư huynh, hắn đối với nữ thần có thể nói nhất mực chung tình.

Ta thì không sao cả, vốn không ai xem Tô Nhiễm ta như thục nữ, không cần sợ hình tượng bị hủy hoại chút nào. Huống chi ta còn mang mặt nạ giả làm Bạch Thuật, chỉ cần Sở Tức Vấn không nói, không ai biết người thượng cẳng tay hạ cẳng chân với Dao Băng sư tỷ là ta.

Dù Dao Băng sư tỷ rộng lượng nhưng lỗi này của ta thật lớn. Nhớ lại lúc đó Dao Băng sư tỷ che mặt bỏ chạy, ta hối hận muốn quỳ xuống nhận tội. Ta kêu to mấy tiếng làm mọi người đều ùa lại đây, làm mình mất mặt cũng đáng nhưng liên lụy đến Dao Băng sư tỷ là không tốt, người ta bất quá chỉ không đổi phòng cho ta thôi, ta lại gây chuyện ầm ĩ!

Sau khi Dao Băng sư tỷ chạy ra khỏi phòng, tam sư huynh lập tức đuổi theo, vừa chạy vừa hô "Dao Băng sư muội". Trong khoảnh khắc, toàn bộ khách sạn Phong Vân chỉ vang vọng tiếng hắn, một lần lại một lần. Ta không thể không cảm thán, tam sư huynh là sư huynh tốt, hắn thật chấp nhất đối với chuyện Dao Băng sư tỷ, không vì nàng không còn là thục nữ mà không thích nàng.

Dao Băng sư tỷ vừa chạy đi, tầm mắt mọi người toàn bộ rơi lên người ta. Ta nửa ngày chưa nói được chữ nào, thậm chí quên đứng lên, U Chỉ nói gì đó với ta, ta cũng không nghe thấy, chỉ thấy miệng nàng hết mở rồi khép. Nàng

https://thuviensach.vn

đi đến cạnh ta, tay huơ huơ trước mặt ta mấy cái, ta nhìn cũng không có phản ứng gì, thiếu chút nữa dọa nàng. Trong đầu ta bây giờ chỉ còn lại một thanh âm không ngừng nhắc nhở ta: Dao Băng sư tỷ muốn giết ngươi!

Phỏng chừng U Chỉ thấy ta ngây ngốc, cầm lấy tay ta bắt mạch, ta đang phân tâm nhưng vẫn chú ý đến sự kinh ngạc cùng sầu lo trong mắt nàng.

"Bạch Thuật, ngươi đừng làm ta sợ, đừng dọa ta." U Chỉ cơ hồ suýt khóc.

Ta hoàn hồn, miễn cưỡng mỉm cười một cái khiến nàng yên tâm: "Ta không sao, thật sự không sao."

Đêm nay là đêm không ngủ được. Ta lo cho Dao Băng sư tỷ, ngồi chờ ở cửa khách sạn, U Chỉ khuyên thế nào ta cũng không chịu đi vào, nàng đành phải ngồi cùng ta. Lâu Ý Ý cùng Sở Tức Trữ phỏng chừng cũng muốn xem náo nhiệt nhưng đều bị ca ca đuổi về phòng. Không thấy Tô Nam đâu, những người khác có điểm đồng tình, đứng ở cửa chờ tin với ta.

Ta vạn vạn không ngờ tới người đưa Dao Băng sư tỷ về lại là Tô Nam. Hai người dường như không có việc gì dần dần tiến vào tầm mắt của ta, thật bình tĩnh, thật an bình, giống như vừa đi dạo về. Dao Băng sư tỷ nhìn thấy ta, ôn nhu cười: "Ngốc sao, còn không đi ngủ."

"Ngươi..." Ta lắp bắp.

Không chỉ có ta sửng sốt, tất cả mọi người sửng sốt. Đến tột cùng là ta bị ảo giác hay vẫn là Thục Sơn nữ thần danh tiếng lẫy lừng, tu dưỡng đến độ không biết giận, không biết sợ? Mờ mịt a mờ mịt.

Mắt thấy Tô Nam cùng nữ thần cùng nhau đi vào khách sạn, ta đang còn hóa đá, nhất thời không thể tiếp nhận phản ứng lạ lùng của nữ thần, còn có, từ khi nào nàng đi chung với Tô Nam. U Chỉ thúc ta, ta cũng không phản ứng, bị nàng cứng rắn kéo vào phòng.

https://thuviensach.vn

Ngay từ đầu ta còn tưởng, nói không chừng lần này chó ngáp phải ruồi, Dao Băng sư tỷ chạy khỏi phòng, tam sư huynh đuổi theo, sau đó hai người cầm tay nhau, vô cùng cao hứng trở về. Nếu thật là vậy, xem như ta đã gián tiếp làm chuyện tốt, giúp tam sư huynh cùng Dao Băng sư tỷ từng bước xích lại gần nhau, cũng không uổng sư phụ, sư nương nâng đỡ ta nhiều năm. Ai biết a ai biết...

Ngày hôm sau, ta khó khăn lắm mới dậy thật sớm, đến phòng Dao Băng sư tỷ thỉnh tội, kết quả đánh thức nàng.

"Sư tỷ, ta sai rồi, ngươi đánh ta cũng được, mắng ta cũng được, ngươi trăm ngàn lần đừng nghĩ quẩn trong lòng. Kỳ thật không là thục nữ cũng rất tốt, ngươi nhìn ta này, không phải là rất tốt sao." Ta trưng ra khuôn mặt tươi cười.

Dao Băng sư tỷ bất đắc dĩ nhìn ta, máu nóng dâng lên, thật vất vả mới nhịn xuống. Nàng nói: "Ta không sao, ta tốt lắm, chuyện tối qua không được nhắc lại, có nghe hay không!"

"Được." Ta gật đầu như gà mổ thóc.

"Dao Băng —— "

Ta nhìn lại, người tới đúng là Tô Nam. Thất ca vĩ đại này của ta tay trái bưng một chén cháo, tay phải cầm củ lạc, cười sáng lạn hơn ánh mặt trời.

"Tô công tử, là huynh." Dao Băng sư tỷ hai má hiện lên hai áng mây hồng.

Ta sợ ngây người. Ông trời ơi!

Tô Nam hoàn toàn xem ta không tồn tại, nói với Dao Băng sư tỷ: "Vừa ăn điểm tâm, thuận tiện giúp muội mua một phần."

"Cám ơn."

https://thuviensach.vn

"Không cần khách khí."

Hai người kia ngươi một lời ta một lời, nói xong bèn trở về phòng ăn cháo, một câu chào hỏi cũng chưa nói với ta. Ta chính là trong suốt, ta chính là không khí.

Tô Nam cùng Dao Băng sư tỷ sao lại quen biết nhau? Ta liều mạng đào bới trong trí nhớ những gì liên quan đến bọn họ nhưng không tìm được chuyện gì có thể buộc hai người bọn họ cùng một chỗ, chuyện duy nhất chính là tối hôm qua Dao Băng sư tỷ chạy ra rồi sau đó Tô Nam đi tìm nàng. Bọn họ không phải cứ thế mà quen nhau chứ? Này này này... Chuyện này cũng quá chấn động lòng người, không có gì thần tốc hơn nữa. Lỡ chuyện này là thật, sau khi tam sư huynh biết chân tướng còn không vung kiếm chém chết ta.

Sự tình càng ngày càng thái quá, ta không dám nghĩ thêm nữa, không yên lòng xuống lầu ăn điểm tâm.

Không thấy U Chỉ, ta nghĩ nàng hẳn còn đang ngủ. Mới sáng sớm, không ngủ được quả thực chính là lãng phí thời gian, ta tính ăn điểm tâm xong thì về ngủ tiếp, hồi phục toàn bộ tinh lực đã mất trong đêm qua.

Nhưng đang húp cháo thì Tần Lãng không nói không rằng đi đến trước mặt, không coi ai ra gì, ngồi xuống cạnh ta. Ta vô cùng mất hứng, nhắc nhở hắn: "Bàn không thiếu, ngươi chọn chỗ khác đi."

Tần Lãng không phản ứng, gọi hắn đầu gỗ thật sự quá chuẩn xác. Ta đầu hàng, ta thừa nhận dưới ánh mắt lạnh như băng chăm chú nhìn ta, cho là sơn hào hải vị bày trước mặt, ta cũng không thèm. Ta bưng cháo lên, thành thành thật thật đổi vị trí, nơi này nhường cho đại gia hắn vậy. Phỏng chừng người ta có cảm giác đặc biệt với cái bàn này, ta cũng ngại tranh giành với hắn.

https://thuviensach.vn

"Bạch cô nương, xin dừng bước nói chuyện." Tần Lãng đi tới, cầm tay ta kéo ra ngoài.

Ta ngạc nhiên, dùng sức đẩy hắn ra: "Ngươi gì chứ, gì chứ, gì chứ... Làm gì, có chuyện ngươi nói là được."

Khí lực Tần Lãng thật sự mạnh mẽ, ta rút không ra, cổ tay đau đớn.

"Ngươi buông tay, buông tay..."

"Tần nhị công tử làm gì vậy!" Tiếng Lâu Huyên như mưa đúng lúc đã cứu ta.

Thừa dịp Tần Lãng phân tâm, ta nhanh rút tay về, bị hắn nắm đau gần chết.

Lâu Huyên vẫn một bộ lỗi lạc không kềm chế như trước, mặt mang ý cười, vừa nói vừa nhướn mày: "Sáng sớm, nhị vị diễn tuồng gì đây?"

Không đợi Tần Lãng mở miệng, ta giành trả lời trước: "Không liên quan tới ta, là hắn ngủ chưa tỉnh nổi điên!"

Tần Lãng lạnh như băng: "Chuyện của chúng ta, không liên quan đến Lâu công tử."

Ta lại cướp lời nói với Tần Lãng: "Đừng lôi ta vào, ta và ngươi cũng không có gì!"

Thật sự là phản, phản rồi, sao chuyện gì cũng xả lên người ta.

Không khí bất ổn, hai người bỗng nhiên không nói, lạnh lùng nhìn nhau, chỉ có mình ta ngu ngốc, đứng nghệch mặt, căn bản không biết phát sinh chuyện gì. Mới sáng sớm, không phải hai vị đây uống nhầm thuốc chứ, tức giận cũng ghê gớm vậy. Sắp cháy nhà rồi, vì tránh cho lần thứ hai trở thành khán giả vô tội, ta xám xịt rời khỏi.

https://thuviensach.vn

"Ngươi đừng đi, ta còn chuyện muốn nói với ngươi." Tần Lãng bỗng xuất hiện trước mặt ta, chặn đường ta đi.

Lâu Huyên cũng xuất hiện bên cạnh, cầm lấy tay ta: "Ta cũng có chuyện muốn nói với ngươi."

Ta hoảng sợ: "Ngươi, ngươi... Các ngươi không sao chứ, chi bằng ta ngồi xuống bàn, uống chén trà, chậm rãi nói?"

"Không được!" Hai người cự tuyệt trăm miệng một lời.

"Ta không đắc tội với các ngươi chứ?" Ta ngây ngô không hiểu.

Tần Lãng khẩn thiết: "Thật sự có việc thương lượng, thứ lỗi!"

"Được rồi, ngươi nói." Ta bất đắc dĩ nhún nhún vai.

Tần Lãng gật đầu: "Đi theo ta."

"Chờ một chút!" Lâu Huyên ngăn cản chúng ta, thấp giọng nói, "Chớ quên trên người ngươi có độc, không muốn chết thì theo ta."

Đúng nha, trên người ta còn có độc, tánh mạng quan trọng hơn. Ta không tin Tần Lãng tìm ta vì chuyện kinh thiên động địa gì, đi cùng Lâu Huyên vẫn an toàn hơn.

Ta nói với Tần Lãng: "Hay là ngươi nói tại đây đi."

Tần Lãng trừng ta một cái, hiển nhiên không vui. Lâu Huyên cũng không yếu thế, dám lấy chuyện trúng độc uy hiếp ta, giống như hắn có thể giúp ta giải độc, chẳng lẽ hắn còn cao tay hơn Tố Nữ? Ta mắc kẹt giữa hai người bọn họ, đi cũng không được, không đi cũng không được, làm người thật khó.

https://thuviensach.vn

Tình huống khó hiểu trước mắt làm ta thầm hoảng loạn, một ý tưởng hiện lên trong đầu, thoáng như sét đánh ngang tai: Không phải là... Không phải là cả hai bọn họ đều đã nhận ra ta chứ!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 34: Diệp Khuynh Thiên Kỳ Thật Không Khuynh Thiên

L

âu đại ca, mọi người đang làm gì?" Thanh âm mềm mại của Diệp Khuynh Thiên khiến ta ngứa ngáy.

Lâu Huyên quay đầu, ôn hoà trả lời: "Không có gì."

Ta thật không có chút cảm tình gì với vị thiên hạ đệ nhất mỹ nữ này, ta thấy nàng chỉ như khổng tước động dục, thích khoe khoang. Hơn nữa tứ sư huynh vì nàng nhiều lần hủy hoại hình tượng Thục Sơn vĩ đại của chúng ta, tự nhiên sẽ thấy nàng phiền phức hơn. Nhưng ta không thể phủ nhận Diệp Khuynh Thiên có lẽ là quý nhân của ta, mỗi lần nàng xuất hiện đều cứu ta khỏi tình thế nước sôi lửa bỏng.

Diệp Khuynh Thiên nhẹ nhàng bước xuống, đến bên cạnh Lâu Huyên. Bước chân nhỏ nhẹ lại mềm mại, giống như nữ quỷ khiến ta thấy mà run. Nàng từ từ bước đến khiến Lâu Huyên mất tự nhiên, lui về sau từng bước, tạo ra khoảng cách. Trong mắt Diệp Khuynh Thiên Nhãn hiện lên sự thất vọng nhưng lập tức cười tươi như hoa.

Mỹ nhân ở bên, Lâu Huyên đương nhiên khó xử. Ta thở dài nhẹ nhõm, chỉ nghe Diệp Khuynh Thiên êm ái nói: "Lâu đại ca, cùng ăn điểm tâm đi."

"Tại hạ vừa ăn, ngượng ngùng." Lâu Huyên cũng không nể mặt mỹ nhân chút nào.

Mỹ nhân vẻ mặt ảm đạm, hơi xấu hổ, cười ngượng ngùng.

https://thuviensach.vn

Ta lặng lẽ tránh ra, trở lại bàn tiếp tục húp cháo. Tần Lãng tiến lại ngồi bên cạnh, muốn nói lại không biết mở miệng thế nào. Hắn nói "Xin dừng bước nói chuyện" chắc do không muốn người khác nghe được. Ta nghĩ nửa ngày, thật sự nghĩ không ra Tần Lãng có thể nói gì tốt đẹp, ta xác định chuyện trở nên khó hiểu là do hắn.

Người trong khách sạn lục tục xuống đông hơn, Dao Băng sư tỷ với Tô Nam vừa nói vừa cười, không xem ai ra gì, tìm một bàn ngồi xuống, cũng không thèm nhìn ta. Kỳ thật, ta thấy bọn họ căn bản không phát hiện sự tồn tại của ta. Cuối cùng ta cũng lĩnh giáo cái gọi là trọng sắc khinh bạn đồng thời cũng hiểu ra cái gọi là "Khi có ngươi trong mắt ta không có ai khác".

Tứ sư huynh cũng vậy, mỗi khi thấy Diệp Khuynh Thiên, hắn lại điên cuồng cũng là chuyện thường. Dao Băng sư tỷ còn khinh bỉ tứ sư huynh, nàng không phải cũng giống hắn sao, tuy biểu hiện có khác nhưng nàng với tứ sư huynh hệt như nhau. Cùng trọng sắc khinh bạn, không nể mặt ta gì hết. Có Tô Nam, ngay cả ăn cơm nàng cũng không ngồi chung với ta, thật sự rất tổn thương người ta.

Ta âm thầm phiền muộn, bên cạnh có tảng băng lớn Tần Lãng cũng không thấy lạnh. Tô Duyên và ta đồng bệnh tương lân, Tô Nam có nữ thần sẽ không để ý đến hắn. Hắn thật thức thời, không lâu sau đã tụ tập với người khác, tiếp tục phát huy bản chất ồn ào huyên náo của hắn. Hắn tán gẫu long trời lở đất với mấy nam nhân khác, vừa nói vừa cười khiến ta không khỏi ngứa ngáy, cũng vụng trộm nghe lỏm.

Tô Duyên nói: "Nghe nói hôm nay Lạc Dương đệ nhất vũ cơ Ngọc Điệp biểu diễn ở Phiêu Miểu Phường, chậc chậc, thật làm người ta mong đợi."

"Đúng vậy, nghe nói khả năng nhảy múa của Ngọc Điệp này vô cùng ảo diệu. Hơn nữa một năm nàng chỉ biểu diễn ba lần, không hơn không kém, dù là thiên hoàng lão tử đến đây cũng vô dụng."

https://thuviensach.vn

"Ta cũng nghe nói..."

"..."

Nghe bọn hắn nói nhiều như vậy, cuối cùng ta cũng hiểu được đại khái. Ngọc Điệp là vũ cơ rất nổi tiếng, nàng ở Lạc Dương tương đương Yến Diễm ở kinh thành. Chỉ khác là Yến Diễm tự xưng là "ngọc nữ thanh thuần", trên thực tế đã khiến ta và Lâu Ý Ý kinh hồn táng đảm một phen. Mà nghe nói Ngọc Điệp chỉ bán nghệ không bán thân, sau khi nổi danh chỉ nhảy múa mỗi năm ba lần, khỏi phải nói cuộc sống có bao nhiêu thoải mái.

Ta thật khát khao vì mỹ nữ, Tô Duyên với mấy nam nhân kia sẽ đi Phiêu Miểu Phường xem Ngọc Điệp múa, ta cũng rất muốn đi. Phiêu Miểu Phường không giống Vạn Hương Lâu, không phải là kỹ viện, nữ nhân cũng có thể vào, điều kiện tiên quyết là chỉ cần có bạc. Nhạc Phong cho ta mười vạn lượng có rất nhiều công dụng lớn, cũng không rõ sau này hắn biết ta xài tiền như vậy, có thể tức giận đến thất khiếu đổ máu hay không.

Mắt thấy Tô Duyên đi rồi, ta đang tính cất bước theo sau, lúc đến cửa bị U Chỉ không biết từ nơi nào bay ra ngăn cản.

"Bạch Thuật sư muội, xin dừng bước nói chuyện." U Chỉ nghiêm trang.

Sao hôm nay nhiều người muốn ta "Dừng bước nói chuyện" vậy, ta để mặc U Chỉ kéo vào hậu viện.

Biểu tình U Chỉ đặc biệt nghiêm túc, nàng lấy một bình sứ nhỏ từ trong ống tay áo, đổ ra một thứ đưa cho ta: "Mau nuốt."

"Cái gì vậy?"

"Đừng hỏi nhiều, hôm qua ta bắt mạch cho ngươi, phát hiện ngươi lại phát độc, vì sao không nói ta biết?" U Chỉ hơi tức giận.

https://thuviensach.vn

Ta rất ngượng ngùng: "Bệnh cũ, ta đã quen, không phải còn có Tố Nữ sao, không có việc gì."

"Đừng ra vẻ trời đánh xuống cũng không sao! Bạch Thuật ta nói cho ngươi hay, Vãn Hương Đan đã không áp chế được độc trong cơ thể ngươi, nếu ngươi còn thờ ơ như vậy, đến mạng nhỏ cũng không còn mà chơi!"

Những lời này của U Chỉ đủ dọa người, ta rất sợ chết, đương nhiên không muốn mất mạng, lập tức nhận viên thuốc trên tay nàng nuốt xuống. Vì nuốt quá nhanh, suýt chút mắc nghẹn trong họng. Vừa rồi Lâu Huyên nhắc tới chuyện ta trúng độc, chắc ý hắn cũng không khác gì U Chỉ.

Ta hỏi U Chỉ: "Đây là thuốc gì, ngọt lắm, thật ngon."

U Chỉ liếc ta một cái, thực bất đắc dĩ: "Thuốc độc, tin hay không!"

"Coi như hết, thuốc độc, ta có thể không nhận ra thuốc độc? Ngươi cho ta lăn lộn trên Thục Sơn đến phát ngốc sao." Ta lơ đễnh.

"Đây chính là thuốc giải độc bình thường, không nhiều tác dụng lắm, chỉ tạm thời trì hoãn độc phát tác trong người mà thôi. Ta năng lực có hạn, hiện tại chỉ có thể chờ Tố Nữ trở về."

U Chỉ thấy khó bèn lấy sư tỷ dọa ta, hôm nay nàng nghiêm trang như vậy khiến ta hoảng hốt. Từ hậu viện vào nhà, ta nhỏ giọng nói thầm: "Đều nói người xấu sống lâu, ta mặc dù không phải người xấu, cũng không tính là người tốt, hắn sẽ không chết sớm..." U Chỉ đang đi đằng trước bỗng quay đầu lại trừng ta khiến ta sợ tới mức nuốt luôn câu nói dở vào bụng.

Chúng ta vừa đi trong chốc lát, khách sạn đã sôi trào, tất cả chủ đề thảo luận đều không ngớt xoay quanh Ngọc Điệp, nào là Ngọc Điệp người cũng như tên, Ngọc Điệp nhảy múa vô cùng xinh đẹp. Diệp Khuynh Thiên đại mỹ nữ xem ra không thể nào cao hứng, đường đường là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ nổi bật lại bị một vũ nữ đánh bại, đổi lại là ta cũng cao hứng không nổi.

https://thuviensach.vn

Lâu Huyên thấy ta vào, gật đầu mỉm cười với ta, ta cố ý giả vờ không thấy, vòng qua chỗ hắn và Diệp Khuynh Thiên, đến ngồi cạnh Dao Băng sư tỷ.

"A, là ngươi?" Vẻ mặt của Dao Băng sư tỷ giống như nuốt phải ba cái trứng gà.

Ta nhìn nàng, miệng mấp máy, không trả lời. Làm tỷ muội nhiều năm như vậy còn dám giả điên, trước đó ta ngồi trong sảnh lâu vậy mà đến bây giờ mới phát hiện sự tồn tại của ta, là ai đây.

Tô Nam nắm cằm ra chiều suy nghĩ, ánh mắt đảo khắp người ta, nhìn từ trên xuống dưới, cẩn thận xem xét. Bỗng hắn nói một câu khiến ta chấn động: "Bạch cô nương, hình như ta đã từng gặp cô nương ở đâu, cuối cùng đã nhớ ra rồi, thì ra..."

"Đó... Kỳ thật..." Ta chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, "Kỳ thật ta..."

Ta sợ không nói nên lời, Tô Nam sao tinh mắt thế, nhận ra ta sớm vậy. Ta cúi đầu, híp mắt, khẩn cầu ông trời làm Tô Nam ngu ngốc một chút, muốn nhận huynh muội cũng nhỏ tiếng thôi, đừng vạch trần ta trước mặt nhiều người như vậy, rất mất mặt.

Tô Nam vỗ đầu: "Thì ra cô nương rất giống Tây Thi đậu hủ câm điếc ở kinh thành, ha ha ha..."

Ta, U Chỉ, Dao Băng sư tỷ toàn bộ bị đả kích trầm trọng đến xanh mặt bởi một câu "cô nương rất giống Tây Thi đậu hủ câm điếc ở kinh thành" của Tô Nam. Lông mi của ta giựt giựt thiếu điều giựt luôn đầu xuống. Tô Nam a Tô Nam, uổng công chúng ta làm huynh muội kiếp này, ngươi không nhận ra ta thì thôi, còn nói ta bán đậu hủ, tức chết đi được!

"Chút trò cỏn con không đáng buồn cười." Ta trừng hắn.

https://thuviensach.vn

Tô Nam thầm vui vẻ, trong mắt hiện lên một tia đắc ý khó hiểu. Lại nhìn Dao Băng sư tỷ, cũng đang cười đầy thâm ý, thật không hiểu hai bọn họ đang nghĩ gì.

Người bên cạnh đều Ngọc Điệp tốt, Ngọc Điệp đẹp. Chỉ có bốn người chúng ta đang động kinh. Lúc này Sở Tức Vấn đi về phía chúng ta nói: "Tại hạ là người ở đây, chi bằng mời các vị cùng đi Phiêu Miểu Phường thưởng thức, không biết các vị có nể mặt hay không?"

Rất hợp ý ta.

Ta cực kỳ vui vẻ, cướp lời: "Tiểu vương gia thật khéo nói, người tốt sẽ được đền đáp."

Mọi người nhìn ta không nói gì. Sở Tức Vấn thật vui vẻ: "Nhờ ý tốt của cô nương, hy vọng ta thật sự được đền đáp." Sau đó chuyển sang một góc không ai thấy, dùng khẩu hình gọi ta một tiếng "Tô tiểu thư". Ta lập tức cúi đầu.

Được xem diễn miễn phí đương nhiên phải đi, Sở Tức Vấn và Sở Tức Trữ đi ra trước, phía sau một đoàn người hùng dũng tiến theo.

Ta và U Chỉ đi sau cùng, U Chỉ tiến lại sát ta, thấp giọng nói: "Ngươi xem bước chân của Diệp Khuynh Thiên kìa, dường như không dài lắm, ta thấy nàng không phải đi, là 'đo' đường mới đúng."

Những lời này thật hợp lòng ta, ta gật gật đầu, nói với U Chỉ: "Thật sự là anh hùng cùng quan điểm, U Chỉ ngươi cuối cùng cũng có tiền đồ, không dễ dàng."

Kết quả chúng ta chưa bát quái xong, lời vừa nói đã ứng nghiệm. Đi mới không lâu, chân Diệp Khuynh Thiên lúc bước qua cửa "không cẩn thận" ngả vào Lâu Huyên bên cạnh, Lâu Huyên vội vàng đỡ nàng, ôm trọn

https://thuviensach.vn

nhuyễn ngọc ôn hương vào lòng. Chuyện kế tiếp còn khiến ta với U Chỉ quên cất bước, hoàn toàn sững sờ tại chỗ như tượng đá.

Bị Lâu Huyên ôm như vậy, khăn che mặt của Diệp Khuynh Thiên rớt xuống, mỹ nữ cuối cùng đã ra ánh sáng. Diệp Khuynh Thiên hai gò má ửng đỏ, muốn nói lại thôi, một đôi mắt xếch hàm chứa thâm tình vô hạn cẩn thận nhìn Lâu Huyên, hoàn toàn là dáng vẻ tiểu nữ nhi thẹn thùng. Lâu Huyên bị mỹ nhân nhìn chằm chằm thật ngượng ngùng, vội vàng buông lỏng bàn tay đang ôm eo nhỏ mỹ nhân ra, thản nhiên nói một câu "cẩn thận".

Nhìn hai người một trước một sau ra cửa, ta từ trong khiếp sợ hồi tỉnh lại. Thì ra đây là mặt thật của thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, thì ra đây là Diệp Khuynh Thiên, thì ra... Ta càng thêm khẳng định câu nói "thần bí có thể trở thành mỹ nhân" vô cùng chính xác. Không thể nói Diệp Khuynh Thiên không đẹp, chỉ là so với tưởng tượng "khuynh Thiên" thì kém xa, nói nàng là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ quả thật hơi "quá đáng". Ta thấy Lâu Ý Ý và Dao Băng sư tỷ còn đẹp hơn.

U Chỉ lay lay ta: "Bạch Thuật, ngươi gỡ mặt nạ xuống đi, ngươi còn được hơn đệ nhất mỹ nữ kia, tự nhiên che mặt lại làm gì?"

"Gỡ xuống? Ngươi muốn hại chết ta sao!" Ta trách móc, "Đừng náo loạn, chúng ta đi xem Ngọc Điệp đi."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 35: Lâu Huyên Thật Muốn Thành Thân

Danh tiếng Ngọc Điệp rất lớn. Chúng ta phải giãy dụa xuyên qua tầng tầng lớp lớp khán giả đến Phiêu Miểu Phường đi vào phòng trong. Ông chủ rất hối lỗi nói Ngọc Điệp đột ngột nhiễm lạnh, thân thể không khỏe, không thể ra biểu diễn. Ta bị đả kích rất lớn, vốn dĩ đang hứng thú lập tức bị một câu kia ném xuống đáy cốc.

Đám người bên ngoài huyên náo, có oán giận, có chửi bậy, ồn ào nhốn nháo, vây chật Phiêu Miểu Phường như nêm cối. Ta né tránh đằng sau, rất sợ quần chúng phẫn nộ, kích động sẽ ném gạch vào trong. Không ngờ mị lực của Ngọc Điệp có thể lên tới mức này, thật dọa người, Diệp Khuynh Thiên khẳng định bị đả kích không thôi, đường đường đệ nhất mỹ nữ cũng chưa được đãi ngộ như vậy, người so với người sẽ hù chết người.

Ta oán giận: "Không phải chứ, ngày mai ta sẽ lên núi niệm kinh, náo nhiệt hiếm có cũng không xem được, thật mất hứng!"

Tô Duyên vô cùng đồng cảm, vừa lắc đầu vừa than thở, nhìn hắn có vẻ rất hứng thú với Ngọc Điệp. Tứ tẩu nhà ta là bình dấm chua, Tô Duyên tốt nhất đừng đắc tội với ta, bằng không ta kể chuyện này cho tứ tẩu, xem hắn còn sống nổi hay không. Nghĩ vậy ta âm thầm đắc ý, ngay cả Tô Duyên tự cho mình là siêu phàm cũng để ta nắm được nhược điểm, lại có thêm bùa hộ mệnh phòng thân rồi.

Ta vừa mới quay đầu lại đã bắt gặp ánh mắt bí hiểm của Lâu Huyên, bao nhiêu đắc ý của ta chắc đã lọt vào mắt hắn. Ta trừng mắt lại, hắn he hé miệng cười, vẻ giảo hoạt khiến ta thầm lo lắng.

https://thuviensach.vn

Người thật sự rất đông, chen tới chen lui, ta không đứng vững bị đẩy sang một bên, lảo đảo, dưới tình thế cấp bách bỗng có một bàn tay đỡ ta. May mắn có người giúp, nguy hiểm thật. Nếu ngã trước công chúng, rất đáng sợ. Sau việc ầm ĩ với Dao Băng sư tỷ, ta đã mất hết hình tượng nhưng ta còn để ý đến thể diện.

"Cám ơn."

Ngẩng đầu vừa thấy người đỡ ta không phải ai khác, đúng là Lâu Huyên, hắn mỉm cười nhìn ta, nói: "Dường như Bạch cô nương giữ thăng bằng không tốt lắm?"

Lời hắn mang theo hương vị vui sướng khi người gặp họa, ta biết hắn ám chỉ chuyện tối hôm qua ta nghe lén Tần Lãng nói chuyện với Sở Tức Trữ đúng lúc bị ngã ra ngoài, vừa tức giận vừa quẫn bách, đẩy tay hắn ra, tức giận nói: "Ngươi lợi hại nhất, ngươi lợi hại nhất, được chưa!"

Lâu Huyên còn muốn tiếp tục trêu ghẹo thì Diệp Khuynh Thiên cũng bị người ta xô lại đây, "vừa mới" ngã nhào vào lòng Lâu Huyên khiến hắn tính nói nữa nhưng nghẹn lời. Ta đắc ý nhìn, người ta có mỹ nhân ở bên, thật đắc ý làm sao. Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, ta đừng quấy nhiễu việc tốt của người ta.

Nữ thần bị đám người đẩy ra đụng đến ta, chu miệng thầm oán: "Người đông thật, Ngọc Điệp này đúng là nổi danh, hại ta hưng phấn một hồi."

"A, đây không phải Đỗ Dao Băng tiểu thư sao? Ngươi còn nhớ ta sao, ta còn tưởng ngươi có người nào đó liền quăng ta lên chín tầng mây." Ta làm bộ mất hứng.

Dao Băng sư tỷ kéo cánh tay của ta lắc lắc: "Được rồi, được rồi, ngươi đúng rồi!"

https://thuviensach.vn

Đây là kỹ xảo quen thuộc của nàng. Khi ở Thục Sơn, nàng cũng trưng ra bộ dáng này để nhận tội với ta, khiến ta thật hưởng thụ. Nữ thần ôn nhu, ai cũng chịu không nổi. Ta không phải người keo kiệt, thêm vào đó ta vốn không thật tức giận, không chừng nàng với Tô Nam còn tốt hơn, xét thân phận ta còn phải kêu người ta một tiếng chị dâu.

Chen lấn nửa ngày, đám đông dần dần thối lui. Dao Băng sư tỷ lôi tay ta, nhìn xung quanh tìm kiếm bong dáng U Chỉ: "U Chỉ đã chạy đi đâu, sao không thấy, không phải bị người ta xô đi luôn rồi chứ."

"Miệng quạ đen," U Chỉ vừa đi tới, "Chúng ta về lại khách sạn đi, đám người này quá điên cuồng, ta cũng không muốn bị đè chết."

Nữ thần đồng ý: "Được, về đi, ngắm Ngọc Điệp gì chứ, còn không bằng nhìn Diệp Khuynh Thiên, người ta tốt xấu gì cũng là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ. Ta thật sự rất muốn xem đệ nhất mỹ nữ rốt cuộc đẹp bao nhiêu, rốt cuộc có thể khuynh thiên hay không, dám biến tứ sư huynh thành như vậy..."

Dao Băng sư tỷ tự mơ màng, đại khái trong đầu đang vẽ nên hình dáng Diệp Khuynh Thiên. Ta và U Chỉ che miệng cười trộm, U Chỉ đánh vỡ ảo tưởng của nữ thần: "Ngươi vẫn nên tự soi gương ngắm mình đi, nói không chừng còn có cảm giác thành tựu hơn."

"Có ý tứ gì? Có ý tứ gì?" Dao Băng sư tỷ mờ mịt.

U Chỉ ngưng cười: "Không có gì, không có gì, về đi."

Ta giữ chặt các nàng, cười gian hề hề: "Ngọc Điệp múa đẹp, không biết người có đẹp hay không..."

Quả nhiên là nữ thần, tâm tư của ta bị nàng đoán trúng: "Được, chúng ta lén xem đi."

Ba người thương thảo nhất trí, lặng lẽ đi ra hậu viện Phiêu Miểu Phường.

https://thuviensach.vn

Mời được Ngọc Điệp danh tiếng lẫy lừng như vậy, Phiêu Miểu Phường đương nhiên có tiền, sân rất lớn, đầy hoa thơm cỏ lạ. Dao Băng sư tỷ nhướn mày lầm bầm lầu bầu: "Không biết Ngọc Điệp nghỉ ở đâu, làm sao tìm đây."

Đúng vậy, làm sao tìm được, ta cũng hoang mang. Dao Băng sư tỷ giống ta, đều là đồ mù đường. Nếu không có U Chỉ ở đây, chúng ta thấy cái sân lớn như vậy cũng không dám đi vào mà chuyện trở ra cũng là một vấn đề.

Vòng đến một bụi hoa bên cạnh, loáng thoáng nghe được tiếng nói chuyện. Ta thực kích động, chẳng lẽ là Ngọc Điệp, đi mòn giày sắt tìm không ra. Ta lôi Dao Băng sư tỷ và U Chỉ tới sát bụi hoa. Kết quả thực ngoài ý muốn, người nói chuyện không phải là Ngọc Điệp mà lại là Lâu Huyên với Diệp Khuynh Thiên. Hai vị đây cũng thật sự mạnh bạo, hẹn hò cũng không biết tìm chỗ tốt, phải biết rằng nơi này là địa bàn của người khác.

"Này, Lâu Huyên nhà các ngươi yêu đương vụng trộm với nữ nhân khác bị ta bắt gặp, hắc hắc." Dao Băng sư tỷ thấp giọng cười gian. Bát quái là ham muốn lớn nhất của nàng, xem ra nàng với Tô Nam quả thực là tuyệt phối.

Ta nổi giận: "Ngươi mới là người nhà bọn hắn! Đỗ Dao Băng ngươi nhớ kỹ cho ta, chọc ta lần nữa, cẩn thận ta đùa chết Tô Nam!"

"Tô Nhiễm ngươi —— "

"Im!" U Chỉ đúng lúc ngăn chúng ta lại, "Đừng nói, nghe xem bọn hắn nói gì."

Lúc này lực chú ý của ta mới dời lại đây, dán lưng tránh trong bụi hoa nghe lỏm. Mỗi lần làm vậy đều đã bị phát hiện, hơn nữa bị phát hiện thật mất mặt, đã vấp ngã một lần, lần này không thể giẫm lên vết xe đổ.

https://thuviensach.vn

Diệp Khuynh Thiên thực ai oán: "Lâu công tử, sư phụ từng nói, mặt ta không thể tùy tiện cho người khác nhìn thấy, trừ phi là..."

"Trừ phi là tướng công tương lai của cô nương?" Lâu Huyên hỏi lại.

Diệp Khuynh Thiên gật gật đầu, hai mắt bỗng chốc tỏa sáng.

Ai ngờ Lâu Huyên thốt ra một câu: "Đó là sư phụ của cô nương nói, không liên quan tới ta, sư phụ của cô nương cũng không phải sư phụ ta."

Một câu ngắn ngủn khiến Diệp Khuynh Thiên nghẹn tái mặt. Tuy rằng cách một cái khăn che nhưng ta dám khẳng định mặt nàng đã tái rồi.

Dao Băng sư tỷ túm túm ống tay áo của ta: "Này, xem ra Lâu công tử nhà các ngươi rất khốc liệt. 'Đó là sư phụ của cô nương nói, không liên quan tới ta', ha ha."

Ta liếc mắt khinh thường, nhanh kéo các nàng tránh ra.

Dao Băng sư tỷ không đồng ý: "Sao vậy, trò hay còn chưa chấm dứt, ngươi không nghe ta còn muốn nghe."

"Ngươi nghĩ họ Lâu ngu xuẩn giống ngươi? Xét công lực của hắn, hắn đã sớm phát hiện chúng ta, người ta phúc hậu, không vạch trần ngươi mà thôi, ngươi còn chờ bị tóm cổ?"

"Vậy ngươi rủ chúng ta nghe lén làm gì?"

Ta nói: "Làm người phải điều độ."

Lúc này ta thật sự thông minh, cái gì gọi là vết xe đổ, ta rõ hơn nàng nhiều. Bất quá chúng ta chưa mệt, Ngọc Điệp chưa gặp, ít nhất đã xem một tuồng hay của Diệp Khuynh Thiên với Lâu Huyên. Sư phụ của Diệp Khuynh Thiên cũng đùa dai lắm, ta thấy bà ta làm vậy với đồ đệ, ngoại trừ tăng thêm cảm giác thần bí còn có tác dụng này, thật sự được mở rộng kiến thức.

https://thuviensach.vn

Ba người đi tới cửa viện, bỗng một bóng trắng bay qua chặn đường chúng ta. Ta cả kinh, U Chỉ hít một hơi, Dao Băng sư tỷ run lên, tất cả đều ngây ngẩn. Trước mắt là Lâu Huyên nghiêm trang, làm chúng ta sợ hãi cũng không xin lỗi.

"Người dọa người hù chết người, ngươi rất không phúc hậu!" Dao Băng sư tỷ thốt ra.

Lâu Huyên mặt không đổi sắc: "Các ngươi nghe được những gì?"

Thì ra là khởi binh vấn tội, ta đã nói hắn nào có tốt như vậy. Ta thực tùy ý trả lời: "Người ta muốn ngươi cưới nàng, chỉ vậy thôi, việc khác không nghe."

"Chỉ thế thôi?" Lâu Huyên nhướn mày, đây là động tác sở trường của hắn.

Dao Băng sư tỷ phát huy tinh thần bát quái của nàng đến cực hạn: "Không có, chẳng lẽ còn gì sao? Nói ra nghe một chút."

Lâu Huyên co giật, ta với U Chỉ cũng co giật, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Ta cố ý khuấy động không khí: "Ha ha, có phải ngươi muốn cưới người ta hay không? Được lắm, Du Long Công Tử cùng Kinh Hồng Mỹ Nhân, tuyệt phối a tuyệt phối, trăm năm hảo hợp sớm sinh quý tử..."

Ánh mắt lạnh như băng của Lâu Huyên khiến ta chưa nói xong đã đông cứng, ta liếm liếm môi, nói thầm: "Người ta không cố ý nghe lén, ai bảo các ngươi hẹn hò không tìm chỗ. Người ta cũng là nhất thời tò mò..."

Lâu Huyên trợn mắt lên: "Tô Nhiễm, xem ra ngươi thật rất biết cách dội nước lạnh vào người khác. Vậy ngươi vui lắm sao?"

"Ngươi gọi ta là gì?"

https://thuviensach.vn

"Ngươi gọi nàng là gì?"

"Ngươi nhận ra nàng?"

Ta cùng Dao Băng sư tỷ, U Chỉ ba người trăm miệng một lời, ánh mắt hung bạo.

"Đúng vậy, ta biết, lần đầu tiên nhìn thấy, ta đã biết ngươi là ai." Lâu Huyên cười lạnh khiến ta không rét mà run, "Tô Nhiễm, ta nói ngươi máu lạnh hay ngu ngốc, ta đối xử với ngươi như vậy, chẳng lẽ ngươi còn cho rằng ta thật tình muốn cưới Diệp Khuynh Thiên!"

"A vậy vậy..." Ta lắp bắp, "Ngươi... Ngươi muốn cưới ai?"

Lâu Huyên hung hăng trừng ta, quay đầu đi chỗ khác không thèm nhìn, ánh mắt vừa vặn dừng trên người Dao Băng sư tỷ. Ta sợ hãi: "Không được, ngươi làm sao có thể thích Dao Băng sư tỷ, nàng là người của thất ca ta!"

"Tô Nhiễm, ngươi ngốc sao!" Dao Băng sư tỷ đột nhiên vỗ đầu ta, rống lớn, "Người ta đã nói rõ ràng như vậy, cho dù ngươi chậm nửa nhịp cũng nên phản ứng lại chứ, cha ta làm sao có thể dạy dỗ ra đồ đệ như ngươi, thật sự tức chết người, sao ngươi..."

"Đi Dao Băng, để bọn họ tự giải quyết!" U Chỉ trong cơn giận dữ đưa nữ thần đi mất.

Ta thả lỏng một phen, cũng may U Chỉ thông minh, xem bộ dáng vừa rồi của nữ thần, không chừng nàng sẽ xử ta. Vỗ vỗ ngực, ta vừa nhấc đầu quay qua đã thấy khuôn mặt lạnh tanh của Lâu Huyên, có chút khiếp đảm. Hắn hiện rất tức giận, không dễ chọc như nữ thần, ta mà nói sai sẽ xong đời.

Cân nhắc nửa ngày, ta thật cẩn thận hỏi hắn: "Sao ngươi có thể nhận ra ta?"

https://thuviensach.vn

Lâu Huyên vẫn là không nói, khuôn mặt băng sơn giống hệt Tần Lãng. Rõ ràng hắn muốn nói trước, ta hỏi hắn, hắn không quan tâm, thật sự kỳ quái.

"Sao ngươi không nói, không có việc gì ngươi bắt chước Tần Lãng trưng bản mặt lạnh lẽo làm chi." Ta thầm oán.

Nào biết hắn vừa nghe xong, ánh mắt bỗng trở nên sắc bén dị thường, giống như mũi tên xuyên thủng thân thể ta. Cũng may đây không phải là mũi tên thật, bằng không ta sẽ trở thành một con nhím. Hắn lúc nóng lúc lạnh, có đôi khi miệng lưỡi trơn tru làm ta chán ghét, có đôi khi lại lạnh như băng khiến ta sợ hãi. Ta thật sự không biết nên một mình đối mặt với hắn thế nào. Hắn trừng ta một cái, ta liền lui về phía sau từng bước, không ngờ thiếu chút nữa ngã sấp xuống, thì ra sau lưng ta đã là một cái cửa.

"Các nàng đang đợi ta, ha ha, ta đi trước..." Ta tùy tiện tìm một lý do, chạy như điên ra cửa.

Quá khẩn trương, quá khẩn trương, ở cùng Lâu Huyên khiến thể xác và tinh thần ta chịu đả kích rất lớn. Ta vừa chạy vừa nhớ lại lời nói khó hiểu của hắn, hắn nói người hắn thật muốn kết hôn không phải Diệp Khuynh Thiên, Dao Băng sư tỷ cũng nói không phải nàng. Theo ý bọn họ, chẳng lẽ người hắn muốn cưới là... Là ta?

"Tô tiểu thư."

"A, cái gì?" Sở Tức Vấn xuất hiện làm cho ta thật hoảng sợ, ta thở sâu, oán giận, "Ngươi vừa đi ra đã kêu người ta, thật dọa chết người."

"Ta đã gọi mấy lần, là tiểu thư không nghe." Sở Tức Vấn cười cười.

Ta không yên lòng: "Chuyện gì?"

"Là như vầy, ta có quen biết với ông chủ của Phiêu Miểu Phường, nhờ hắn, Ngọc Điệp đã đáp ứng sẽ biểu diễn cho một mình chúng ta. Giờ mọi người

https://thuviensach.vn

đều ở phòng khách trên lầu, nếu Tô tiểu thư thấy hứng thú thì xin dời bước lên đi."

Không hổ là tiểu vương gia, Lạc Dương là địa bàn của hắn, một vũ cơ nổi danh cũng phải nghe hắn sắp đặt. Ta thực hài lòng, vô cùng cao hứng theo hắn lên lầu. Lâu Huyên gì đó, Diệp Khuynh Thiên gì đó đã sớm bị ta quăng lên chín tầng mây.

Dao Băng sư tỷ cùng U Chỉ thật không đủ nghĩa khí, để ta một mình lại hang cọp, các nàng không biết xấu hổ sớm ngồi đây chờ xem kịch vui. Tô Nam ngồi bên cạnh Dao Băng sư tỷ, ân cần lột nho, hai người cười cười hạnh phúc biết bao, ta càng nhìn càng tức giận.

Tần Lãng, Sở Tức Trữ, Diệp Khuynh Thiên còn có mấy sư huynh đã đủ mặt, trừ một chỗ trống cạnh Diệp Khuynh Thiên cũng chỉ còn một chỗ nữa bên cạnh Tần Lãng. Ta nghĩ nghĩ, vẫn quyết định ngồi chỗ Tần Lãng, ta không thể trêu chọc Diệp Khuynh Thiên này.

Sau khi yên vị, Tần Lãng gật đầu với ta, ta ngượng ngùng cười lại với hắn. Lâu Huyên vừa mới được tiểu nhị đưa vào dừng mắt lại chỗ chúng ta, lạnh đến tê tái cõi lòng. Ta vờ không thấy hắn, lấy đồ ăn trên bàn, tay run run thế nào làm rớt xuống. Tần Lãng giúp ta nhặt lên khiến ta sửng sốt, nhỏ giọng nói cám ơn. Ánh mắt ta khẽ quét qua phía Lâu Huyên, hắn ngồi cạnh Diệp Khuynh Thiên. Toàn bộ phòng khách cũng chỉ còn một chỗ đó. Nét hạnh phúc của Diệp Khuynh Thiên ngay cả khăn che cũng không che được, nàng hắn nên cảm tạ ta đã không ngồi vào chỗ đó.

Sở Tức Vấn vỗ vỗ tay, màn trúc như tiếng suối chảy, một nữ tử áo xanh theo tiếng nhạc bắt đầu múa, dáng người thướt tha, thân thể yểu điệu, ngón tay thanh mảnh mềm mại, mỗi một động tác đều vô cùng hoàn mỹ. Lúc này gió thổi đến làm đóa hoa từ trên không rơi xuống, mang theo mùi thơm thấm vào tận tim gan. Nữ tử che mặt bằng lụa trắng như tiên nữ xuống trần,

https://thuviensach.vn

lơ đãng lướt ra đến giữa phòng. Tay áo dài vung lên như luồng nước, làm đóa hoa tung bay khắp bốn phía, mùi hương càng thêm nồng đậm.

Mắt ta sáng rực, Ngọc Điệp không phải hư danh, quả nhiên múa rất đẹp. Nhưng sao ta thấy hình như đã gặp Ngọc Điệp ở đâu, càng nhìn càng thấy quen nhưng rốt cuộc lại nhớ không ra.

Lại nhìn mọi người, vô luận là nam hay nữ, cơ hồ tất cả đều say mê, đương nhiên ngoại trừ Diệp Khuynh Thiên. Ta đoán nàng chắc rất bất bình, thầm oán Ngọc Điệp bắt chước nàng che mặt. Ta cười trộm, trong lúc vô ý phát hiện sắc mặt của Tô Nam với Tô Duyên cũng thay đổi, Tô Nam nhăn mặt nhíu mày thành hình chữ xuyên.

Tiếng đàn dần dần mềm nhẹ, thanh âm kéo dài, xác nhận sắp kết thúc. Đám vũ nữ áo xanh xếp thành hình đóa hoa, Ngọc Điệp ở bên trong, tạo thành tư thế bay lên trời đón trăng rằm vô cùng hoàn hảo ngay khi tiếng nhạc vừa dứt. Ta còn chưa kịp tán thưởng một câu hoàn mỹ thì chuyện ngoài ý muốn bỗng nhiên xảy ra. Cái khăn che mặt của Ngọc Điệp không cẩn thận trượt xuống, lộ ra dung nhan xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, nõn nà, mịn màng.

"A, ngươi ——" Ta sợ hãi kêu lên rồi bưng kín miệng.

"Ngọc Điệp" ngừng tay, vội vàng bụm mặt chạy về hướng phòng khách sau màn che kêu to: "Không liên quan đến ta, mặc kệ ta, ta đã múa xong rồi, khăn che mặt này không chắc, nó tự rơi xuống, thật sự không liên quan đến ta!"

Ta trợn mắt nhíu mày, đầu càng cúi càng thấp, còn không ngừng lắc đầu. Tô Nam đờ mặt, tay phải xoa xoa huyệt Thái Dương, nghiến răng nghiến lợi. Tô Duyên hoàn toàn hóa đá, vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm "Ngọc Điệp". Ông trời ơi, sao có thể như vậy!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Chương 36: Ngọc Điệp Thật Giả

Ta còn chưa thoát khỏi trạng thái điên cuồng để bình tâm trở lại thì "Ngọc Điệp" đã ôm mặt rời khỏi, Tô Nam với Tô Duyên nhìn nhau, cơ hồ đồng thời lắc đầu thở dài. Ta hiếm khi nào đồng tình với bọn họ, đối với ba người chúng ta mà nói, đây tuyệt đối là một đả kích, đả kích rất lớn.

Đám vũ nữ lui xuống, mọi người vẫn chưa hết bàng hoàng. Sở Tức Vấn nhìn chằm chằm chỗ "Ngọc Điệp" vừa đứng, thất thần ngóng nhìn, Sở Tức Trữ kéo kéo góc áo hắn, kêu mấy tiếng "đại ca" hắn vẫn không phản ứng. Ngay cả Sở Tức Vấn nhã nhặn, nho nhã cũng thất thố như vậy, đủ để thấy mị lực của "Ngọc Điệp".

"Không ngờ Ngọc Điệp lại xinh đẹp như vậy..." Tứ sư huynh dại mắt, hồn đều bay theo người ta.

Tam sư huynh ho khan vài tiếng, nhắc nhở hắn. Lúc này hắn mới phản ứng lại, lập tức thay đổi sắc mặt, tuôn lời chính nghĩa: "Nhưng dù Ngọc Điệp xinh đẹp thế nào, trong lòng ta Diệp Khuynh Thiên vẫn xinh đẹp nhất."

Dao Băng sư tỷ nhịn không được bật cười. Ta ai thán, thật hư vô, thật hư vô.

Diệp Khuynh Thiên cơ hồ chưa liếc tứ sư huynh một cái, trong mắt người ta chỉ có Lâu Huyên. Trong lòng ta thật bất mãn, thấy tứ sư huynh làm vậy không đáng, nếu thấy mặt thật của Diệp Khuynh Thiên, hắn có thất vọng hay không? Người ta nào có hoàn mỹ như hắn tưởng tượng.

Ta lén nhìn phản ứng của Diệp Khuynh Thiên, vừa mới chạm phải ánh mắt của Lâu Huyên đang nhìn ta, thân mình cứng lại, vội vàng thu hồi ánh mắt,

https://thuviensach.vn

ngồi nghiêm chỉnh. Chuyện vừa bị ta quên bẵng lại nổi lên, Lâu Huyên nói hắn đã sớm nhận ra ta, làm sao hắn nhận ra? Tâm ta loạn như ma, trong đầu hỗn loạn.

"Thật có lỗi, tại hạ có việc, ra ngoài trước một chút!" Tô Nam bỗng đứng lên đi ra ngoài.

Tô Duyên đuổi theo: "Đợi ta với, đợi ta với..."

Mắt thấy hai người bọn họ đột nhiên rời khỏi, mọi người đều mờ mịt, Dao Băng sư tỷ nhìn nhìn ta, ta bất đắc dĩ nhún nhún vai. Kỳ thật ta biết, bọn họ khẳng định là đi tìm "Ngọc Điệp" tính sổ.

Một nhóm ca vũ khác rất nhanh tiến vào tiếp nhưng không có "Ngọc Điệp" trong đó, tựa hồ mọi người đều thấy đần độn vô vị, không sao xem nổi. Ta vừa chờ bọn Tô Nam về, vừa tùy tiện lột sơn trà ăn. Bởi vì ta không yên tâm nên làm rớt tới hai lần, đều là Tần Lãng giúp ta nhặt lên. Lâu Huyên thấy vậy nên không vui, hai mắt bốc hỏa trừng trừng nhìn ta.

Thật vất vả đợi bọn Tô Nam với Tô Duyên trở về, trước tiên ta quan sát vẻ mặt bọn họ khi vừa bước vào cửa, đúng như tưởng tượng của ta, một đám xanh mặt, giống như vừa gặp kẻ thù. Có thể đoán được "Ngọc Điệp" chắc chắn bị bọn họ dạy dỗ rất thê thảm.

"Ngại quá, ta cũng ra ngoài một chút."

Dao Băng sư tỷ gọi ta: "Này ngươi đi đâu đó?"

Ta không đếm xỉa tới nàng, ra cửa tùy tiện gọi một tiểu nhị lại hỏi "Ngọc Điệp" ở đâu. Tiểu nhị ngay từ đầu còn làm bộ làm tịch, nói Ngọc Điệp không tiếp khách. Ta đưa tên Sở Tức Vấn ra, thân phận tiểu vương gia quả nhiên dùng được, tiểu nhị vừa nghe ta là khách quý của tiểu vương gia, cúi đầu khom lưng giúp ta dẫn đường.

https://thuviensach.vn

Vòng vèo trong hoa viên một chút, ta theo tiểu nhị vào một sương phòng phía trước. Hắn chỉ vào gian đầu tiên nói với ta: "Ngọc Điệp cô nương đang nghỉ ngơi bên trong, cô nương chờ một lát, ta đi thông báo trước một tiếng."

"Không cần, ta tự đi."

Ta trực tiếp đẩy cửa ra, thở phì phì.

"Ai đó, vào cũng không gõ cửa trước, không biết phép tắc." "Ngọc Điệp" từ sau mành đi ra, thấy ta híp mắt thật buồn bực.

Ta vất vả dằn cơn tức vừa bị nàng chọc, cả giận nói: "Lương Gia ngươi hay lắm!"

Đúng vậy, "Ngọc Điệp" chính là Lương Gia, còn vì sao nàng có thể trở thành Ngọc Điệp, chỉ có chính nàng biết.

"Ngươi ngươi ngươi... Ngươi là?" Lương Gia không thể khép miệng lại.

Ta trắng mắt liếc nàng, thì thầm như niệm kinh: "Nếu ta chỉ có một lượng vàng, ta sẽ đổi toàn bộ thành tiền đồng, mỗi tối trước khi ngủ đếm tiền một lần, sau đó chôn dưới cây đào thứ ba ở hậu viện."

"A! Những lời này chỉ có ta và Nhiễm Nhiễm biết, là ai nói cho ngươi? Nói, rốt cuộc ngươi là ai?" Lương Gia quá sợ hãi.

Tô Nam thường nói ta phản ứng chậm, theo như hắn nói, Lương Gia mới là chậm, ta đã huỵch tẹt hết, nàng còn không biết ta là ai. Một năm trước, ta hay nói giỡn với Lương Gia nếu chỉ còn lại có một lượng vàng sẽ xài thế nào. Ta đã trả lời như vậy. Lương Gia vỗ đầu nói đáp án của ta thật kinh điển, độc nhất vô nhị trên khắp thế giới, còn nói nếu một ngày ta với nàng thất lạc, những lời này có thể dùng làm ám hiệu mở đầu.

https://thuviensach.vn

Nay ta xổ ám hiệu ra, nàng lại ngây ngốc hỏi ta là ai, thật khiến người ta tổn thương. Ta đành gỡ mặt nạ xuống, ai oán nhìn Lương Gia.

Lương Gia hít một hơi lạnh: "Nhiễm Nhiễm? Thật là Nhiễm Nhiễm!"

Ta đi qua túm lấy cổ, dùng sức lắc lắc: "Ngươi thật vĩ đại đó Ngọc Điệp, bác nói ngươi đi thăm người thân, ngươi đi thăm người thân thế này sao? Tham tiền nên đến đây nhảy múa? Có năng lực nha, mặt mũi của ta đều bị ngươi làm mất sạch! Nếu hôm nay ngươi không kể rõ sự tình, ta không để yên cho ngươi. Ta không phải nói đùa, Lương Gia ngươi thành thật cho ta, đừng tưởng bộ dạng xinh đẹp ta sẽ thương hương tiếc ngọc, ta nói cho ngươi biết, không có khả năng! Ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ!"

"Khụ khụ, nhẹ chút, nhẹ chút, ta nói là được, ngươi phát điên gì chứ!" Lương Gia cầu xin tha thứ.

Ta đại nhân có đại lượng, trong bụng tể tướng có thể chèo thuyền, thân là nữ nhi của tể tướng ta cũng không ngoại lệ.

"Tốt, ngươi nói đi." Ta vẫy vẫy tay, đi đến cạnh bàn tự rót một ly trà. Nói liền một hơi tức tối như vậy khiến ta rất khát.

Lương Gia cò kè mặc cả: "Vừa rồi tứ biểu ca với thất biểu ca cũng tới hỏi ta như vậy, hay là, ngươi đi hỏi bọn hắn?"

"Nói mau!"

"Kỳ thật... Kỳ thật... Kỳ thật..." Lương Gia ấp a ấp úng.

Thấy nàng khó mở miệng, sự tình chắc không tốt đẹp gì. Càng như thế này ta càng có hứng thú, ta không tin Lương Gia có thể làm nên chuyện hay ho gì. Ta cười gian: "Gia Gia, ngươi thành thật một chút. Bằng không, ngươi vốn biết ta khó giữ mồm giữ miệng, lỡ may bất cẩn trước mặt ngũ ca..."

https://thuviensach.vn

"Ngươi ——" Lương Gia nghẹn đỏ mặt, phỏng chừng trong lòng đang chặt ta ra làm tám khúc.

Ta vẫn mỉm cười đắc ý, tròng mắt đảo một vòng dán lên mặt Lương Gia. Lương Gia với ta trừng mắt nhìn nhau, chỉ trong chốc lát bèn lo lắng, ngữ khí cũng mềm nhũn: "Ngày đó sau khi rời nhà, sợ mẫu thân và cậu phái người đi tìm, ta bèn tới Lạc Dương, ỷ mình nhiều tiền, tiêu xài như nước..."

Lương Gia tiêu tiền trong chớp mắt, điểm ấy giống ta nhưng ta tuyệt đối sẽ không ngu ngốc như nàng, tiêu sạch tiền rồi tự bán mình.

Sự tình là thế này. Lương Gia sau khi đến Lạc Dương, mỗi ngày thịt cá ê hề, không bao lâu hết sạch tiền. Việc này cũng chưa tính, nàng còn dám chạy đến sòng bạc, ôm tâm lý may mắn muốn kiếm thêm tiền. Trước kia chưa thấy Lương Gia bài bạc bao giờ nhưng xem ra vận khí chơi bài của nàng quả thật rất kém, thua hết tiền với trang sức trên người không nói, còn thiếu người ta mấy trăm lượng bạc.

Ông chủ đổ phường và Phiêu Miểu Phường là một, hắn thấy Lương Gia xinh đẹp, bắt nàng nhảy múa xem như trả nợ. Lương Gia nói đến khúc này, nghiến răng nghiến lợi mắng lão kia, hận không thể rút gân lột da hắn. Thật ra ta thấy hắn rất phúc hậu, bắt nàng nhảy múa, không bắt nàng làm chuyện xấu.

"Vậy sao ngươi lại thành Ngọc Điệp?" Ta hỏi.

Lương Gia thở dài một hơi: "Còn không phải các ngươi làm loạn sao, Ngọc Điệp không khỏe nhưng tiểu vương gia gì đó nhất định phải xem nàng biểu diễn. Ông chủ không thể đắc tội, đành phải bắt ta làm thế thân, nói là chỉ cần che mặt, không ai có thể nhận ra. Còn nói nếu thành công, hắn sẽ xóa nợ cho ta. Nào biết..."

"Nào biết khăn che mặt tự nhiên rớt xuống, phải không?"

https://thuviensach.vn

Lương Gia gật đầu, hết sức ủy khuất.

Ta lắc đầu, rất đau lòng cho nàng nhưng vẫn nhịn không được mắng nàng: "Lương Gia a Lương Gia, uổng công ngươi bình thường kiêu ngạo, ương ngạnh, ngươi cũng có ngày hôm nay, thể diện tướng phủ bị ngươi làm mất hết! Ta đại biểu trên dưới Tô gia, bao gồm Trương bá quét rác ở hậu viện, Tiểu Lưu nhóm lửa ở phòng bếp, A Tam quét nhà vệ sinh, chuồng ngựa với chuồng heo... Tóm lại, ta đại biểu mọi người với vật ở Tô gia khinh bỉ ngươi!"

Mắng xong hết giận, quả nhiên thoải mái hơn.

Lương Gia cúi đầu, nàng thế mà cũng biết ngượng ngùng. Ta thấy mình hơi quá đáng, đang tính an ủi vài câu, nàng lại ngẩng đầu lên, cười nói: "Nhiễm Nhiễm, ngươi mắng xong chưa? Nếu chưa hết giận ngươi mắng thêm vài câu nữa, ngươi nói sao cũng được, miễn đừng kể việc này cho Tô Hành, được không?"

Ta hoàn toàn hết nói nổi nàng rồi. Không hổ là Lương Gia, da mặt dày đến vậy, ta còn có thể nói được gì nữa. Nàng với Lâu Huyên thật sự là tuyệt phối, mặt dày như nhau. Thế sự vô thường, sao vô duyên vô cớ lại để ta với Lâu Huyên chạm mặt, nghĩ đến câu vừa rồi của Lâu Huyên, hai má ta không khỏi nóng bừng.

"A, Nhiễm Nhiễm sao ngươi lại đỏ mặt?" Lương Gia nhìn chằm chằm.

Ta trả lời: "Ngươi mới đỏ mặt, cả nhà ngươi mới đỏ mặt." Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, rõ ràng mâu thuẫn với bộ dáng trang nghiêm mắng nàng vừa rồi.

Bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, ta hỏi nàng: "Ngươi không phải bị bắt cóc sao, sao có thể yên vị ở đây?"

https://thuviensach.vn

"Ngươi mới bị bắt cóc, ai nói ta bị bắt cóc, xem ta xẻo miệng của hắn. Đây không phải cố ý hủy hoại thanh danh của ta sao, ai dám bắt cóc ta, cũng không nhìn xem ta là ai..." Lương Gia vừa mở miệng liền nói không dứt.

Sao lại thế này, nàng không bị bắt cóc, vậy lá thư kia là sao? Chuyện này vô cùng rối rắm, Tô Hành tìm Lương Gia không được hắn còn không gấp chết hay sao.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 37: Ta Tự Khen Mình Hay

Thập nha đầu, đang đợi chúng ta sao!" Tô Nam đứng ở cửa chính, hai tay vòng trước ngực, khóe miệng hơi nghiêng, cười xấu xa nhìn ta. Tô Duyên ở sau hắn.

Phản ứng đầu tiên của ta là sầm mặt: "Không phải ta, không phải ta..."

"Cái gì không phải, chút trò cỏn con này muốn gạt ta, ta sớm biết là ngươi nhưng không vạch trần thôi. Ngươi thật nghĩ mình hay!" Tô Duyên cợt nhả.

Ta ngây ngẩn. Thì ra ai cũng nhận ra, Lâu Huyên, Tô Nam với Tô Duyên cũng thế. Buồn cười, ta còn ngây ngốc nghĩ mình hay ho, ngay cả anh ruột cũng gạt được. Tô Nam nói đúng, ta thật tự khen mình hay ho.

"Được rồi, được rồi, nhận ra thì nhận ra, các ngươi muốn thế nào, bắt ta về sao? Có gan các ngươi thử xem!" Ta bất chấp mọi giá.

Tô Duyên cười nhạo: "Bắt ngươi về? Ngươi nghĩ chúng ta ngu sao, ngươi với Gia Gia không ở nhà, cuộc sống của chúng ta dễ chịu biết bao. Ta thật hy vọng Tần Lãng có thể cưới ngươi về, loại bỏ một đại họa trước cho chúng ta. Không ngờ hắn khôn khéo như vậy, dám đào hôn, hảo tiểu tử!"

Nói xong, Tô Duyên thấy không khí không ổn, quay đầu ho khan vài tiếng, vờ như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh. Ta với Lương Gia sớm trừng mắt phóng hỏa, Tô Nam một bên vui sướng khi người gặp họa, xem kịch vui.

Ta vươn tay phải, làm như không có việc gì thổi thổi chút bụi trên móng tay, ngữ điệu ôn nhu: "Lâu vậy không gặp tứ tẩu, ta thật nhớ nàng, sau khi về

https://thuviensach.vn

chúng ta nhất định phải tán gẫu nhiều hơn, tỉ mỉ kể lại chuyện lý thú ở Lạc Dương."

"Đúng vậy, tứ biểu tẩu thích nghe chúng ta kể chuyện bên ngoài nhất," Lương Gia như hiểu lòng ta, nói tiếp, "Tứ biểu ca đến Phiêu Miểu Phường, hình như là vì mỹ nữ Ngọc Điệp."

Tô Duyên mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Tô Nam nghẹn cười, cơ hồ co giật từng cơn.

Hay cho Tô Duyên ngươi, phong thủy luân chuyển, xem ngươi còn dám hay chê cười chúng ta hay không.

Tô Duyên cười nịnh nọt: "Ha ha, hai vị muội muội tốt, ta chỉ đùa thôi. Các ngươi ôn nhu hiền thục, hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn, nghiêng nước nghiêng thành... Ai cưới các ngươi là nhờ bọn hắn kiếp trước gõ không biết bao nhiêu cái mõ mới tu luyện được phúc khí như vậy, hai tiểu tử Tần Lãng với Lâu Huyên không biết điều, dám khi dễ các ngươi, sáng mai ta thay các ngươi giáo huấn bọn hắn một trận."

Rõ ràng Lương Gia cũng nghĩ giống ta, lời này của Tô Duyên trong mười câu có mười một câu là giả nhưng nghe thật thoải mái. Ta vẫy vẫy tay: "Quên đi, ta không chấp nhặt. Kế tiếp có tính toán gì không, mau nói."

Tô Nam điềm đạm: "Như vậy đi, nếu Nhiễm Nhiễm đã đến Lạc Dương, vậy nên theo Tĩnh Từ sư thái tu hành mấy ngày, ba người chúng ta ở khách sạn chờ ngươi được không? Trước đây ngươi không phải vẫn ồn ào muốn xuất gia theo Tĩnh Từ sư thái sao, lúc này lời nói đã thành sự thật, ha ha."

"Đừng cười, có gì buồn cười, ta cũng không phải thật sự xuống tóc xuất gia, ngươi chê cười muội muội vậy sao!" Ta thập phần bất mãn, "Theo ý ngươi, các ngươi canh chừng Gia Gia cho ta, nếu để nàng chạy, các ngươi cũng hòng sống sót."

https://thuviensach.vn

Đang nói, chợt nghe tiếng Sở Tức Vấn vang lên ngoài cửa: "Xin hỏi Ngọc Điệp cô nương có ở đây không?"

Bốn người chúng ta đồng thời giật mình, không phải Sở Tức Vấn đang xem múa hát sao, hắn tới đây làm gì? Nhớ lại biểu tình trước đó khi hắn nhìn Lương Gia, ta cười gian hề hề, trả lời: "Đúng vậy, vào đi."

Lương Gia trừng ta, Tô Nam với Tô Duyên cũng há miệng nhìn ta. Ta làm bộ không thấy.

Cửa mở, Sở Tức Vấn thấy ta không mang mặt nạ nhướng mày, cũng không nói gì. Hắn trực tiếp chuyển mắt sang Lương Gia, thâm tình chân thành: "Đã sớm nghe Ngọc Điệp cô nương tài múa siêu quần, quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy, hạnh ngộ hạnh ngộ."

Còn tài múa siêu quần, ta thật cảm thấy Lương Gia là mèo mù vớ phải chuột chết, trước kia cũng chưa từng thấy nàng múa. Lương Gia được Sở Tức Vấn khen ngượng ngùng, ấp úng nói không nên lời.

"Ngọc Điệp gì, là giả." Tô Duyên giọng điệu không sợ chết, "Nàng là Lương Gia biểu muội của ta, tiểu vương gia muốn gặp Ngọc Điệp xin mời đi ra, không tiễn."

"Tô Duyên ngươi —— "

"Tô Duyên —— "

Ta với Lương Gia đồng loạt kêu to. Xong rồi, xong rồi, đường đường thiên kim tướng phủ xuất đầu lộ diện làm vũ cơ, thể diện tướng phủ còn đâu... Ta cơ hồ có thể đoán được sau khi phụ thân biết chuyện này sẽ rơi lệ hoành tráng ra sao. Tô Duyên thật sự là nghiệp chướng nặng nề, hắn nhất thời lanh mồm lanh miệng, kết quả là Lương Gia bị hại chết.

https://thuviensach.vn

Tô Duyên tự biết mình nói sai, choáng váng. Mặt Lương Gia từ hồng đổi sang trắng, từ trắng sang xanh, từ xanh sang tím, trong mắt nổi lửa hừng hực, muốn dọa người bao nhiêu có bấy nhiêu. Ta ngoan ngoãn câm miệng, không dám nói gì.

Sở Tức Vấn hòa giải: "Thì ra là Lương tiểu thư, vừa rồi mạo phạm nhiều, xin thứ lỗi."

Lương Gia còn đang nổi nóng, không trả lời, Sở Tức Vấn nhất thời vô cùng xấu hổ.

Ta thiện lương đúng lúc giải cứu hắn khỏi nước sôi lửa bỏng, ta nói: "Tiểu vương gia, chúng ta về xem biểu diễn trước, mọi người đang chờ —— tứ ca, thất ca, các ngươi chăm sóc biểu tỷ, nhớ kỹ những lời ta nói vừa rồi."

Ta cùng Sở Tức Vấn ra cửa, Tô Nam ở sau hô to: "Mặt nạ mặt nạ, mang mặt nạ, Gia Gia đã dọa chúng ta đủ rồi, ngươi đừng thêm dầu vào lửa..."

Nói còn chưa dứt lời, trong phòng đã truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Tô Nam. Ta cười trộm.

"Tiểu vương gia ngươi về trước đi, ta về phòng mang mặt nạ lại. Thất ca nói rất đúng, ta không tính dọa người."

Sở Tức Vấn gật đầu: "Tô tiểu thư xin tự nhiên."

Kết quả ta chưa xoay người, Lâu Huyên không biết từ nơi nào hiện lên cản ta, khiến ta sợ hãi.

Ta bụm mặt, cả giận nói: "Ngươi là người hay quỷ, sao luôn xuất quỷ nhập thần!"

"Đi theo ta ——" Lâu Huyên một phen túm ta, tha ta về hoa viên.

https://thuviensach.vn

Ta liều chết giãy dụa, hắn vẫn không chịu buông tay. Tha kéo hơn nửa ngày, ta bị hắn đưa đến chỗ hẹn hò ban đầu của hắn với Diệp Khuynh Thiên.

"A, cảm giác về phương hướng của ngươi rất chính xác." Ta châm chọc khiêu khích.

Lâu Huyên ra vẻ không thể khó dễ được ta, xoa nhẹ huyệt Thái Dương, vung tay lên: "Tô Nhiễm, ta không chấp nhặt với nàng, ta hỏi nàng một câu, nàng có muốn sống hay không?"

"Ngươi mới không muốn sống." Ta nói thầm, "Sao ngươi lại như vậy, ta không chọc ngươi, sao lại rủa ta chết."

Lâu Huyên bị ta làm giận sôi lên, hắn bất đắc dĩ nhìn ngang nhìn dọc, sau đó hít sâu một hơi, nói với ta: "Chúng ta quả thực suy nghĩ bất đồng, Nhiễm Nhiễm, nàng bảo ta về sau làm sao chung sống với nàng. Ta thật sự bị nàng làm tức chết."

"Ai muốn sống chung với ngươi." Tuy miệng nói vậy nhưng mặt ta lại nóng lên như bị lửa đốt.

"Nhiễm Nhiễm, nàng thật không nhớ ta?" Lâu Huyên hỏi.

Ta nói: "Nhớ rõ, nhớ rõ, làm sao có thể không nhớ, ngươi không phải là Lâu Huyên sao! Ta độc chết ngựa của ngươi, ngươi từng phát động một đám nữ nhân công kích ta, ngươi còn đoạt đi thuốc cứu mạng của ta... Chuyện gì ta cũng nhớ."

Lâu Huyên sắp điên rồi, hắn nghẹn một hơi, bất đắc dĩ nhìn trời, thật lâu sau mới mở miệng: "Ta không nói tới việc này."

Không phải việc này? Trừ bỏ chuyện đó, ta còn có chuyện gì khác với hắn sao? Ta khổ sở suy nghĩ, đầu sắp vỡ tung, vụt nhớ ra: "Ta đã biết, ngươi nói

https://thuviensach.vn

chuyện biểu tỷ Lương Gia bị ngươi từ hôn? Ngươi cũng không hay ho, biểu tỷ là nữ ma đầu giết người không chớp mắt, ngươi cứ chờ xem!"

Lâu Huyên mặt mày vặn vẹo, hắn dùng hai tay túm lấy thân ta, cúi đầu cùng ta bốn mắt nhìn nhau, chóp mũi cơ hồ đụng phải chóp mũi ta. Ta thật muốn chạy trốn, bị hắn nhìn chăm chú như vậy, ta buộc mình tự dời mắt, thân mình cứng ngắc, cảm giác có một luồng nhiệt từ lòng bàn chân vọt thẳng lên đỉnh đầu.

Hơi thở ấm áp của Lâu Huyên phun trên mặt ta làm ta ngứa ngứa. Hắn nói: "Nhiễm Nhiễm nàng cẩn thận nghĩ lại đi, ba năm trước đây, Y Tiên Cốc, nhớ không?"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 38: Ba Năm Trước Đã Xảy Ra Chuyện Gì

B

a năm trước đây, Y Tiên Cốc? Ta được Lâu Huyên nhắc nhở, dùng sức nhớ lại.

Ba năm trước đây ta trúng độc, bị sư phụ, sư nương đưa đến Y Tiên Cốc, sau đó Tố Nữ giúp ta giải độc, U Chỉ chăm sóc ta... Chuyện trúng độc khiến ta khắc cốt ghi tâm, đời này khó quên. Nhưng liên quan gì đến Lâu Huyên, vô duyên vô cớ hắn hỏi ta làm gì?

"Nghĩ ra chưa, Nhiễm Nhiễm?" Lâu Huyên thâm tình nhìn ta, trong mắt tràn đầy chờ mong.

Ta đã thấy Lâu Huyên lạnh như băng, Lâu Huyên mặt dày, miệng lưỡi trơn tru, dáng vẻ hiện tại của hắn thật xa lạ, hoàn toàn thành một người khác. Ta từ chối, rút người ra khỏi tay hắn, nói: "Ba năm trước đây ta và ngươi đã xảy ra chuyện gì sao? Lúc đó ta còn chưa biết ngươi."

Trong ấn tượng, lần đầu tiên ta gặp Lâu Huyên chính là lần độc chết ngựa của hắn.

Hắn ngạc nhiên, ánh mắt thất thần, có chút khó hiểu, cũng có chút đau lòng: "Nàng thật sự không nhớ?"

"Không phải không nhớ, thật sự không hề có gì." Ta cường điệu.

"Lúc nàng trúng độc, dung nhan bị hủy, không xinh đẹp như bây giờ, cũng không phản ứng chậm như bây giờ." Lâu Huyên thì thào xong, hình như tự nói cho hắn nghe, "Nhiễm Nhiễm, có phải nàng trúng độc đầu óc hỏng hết rồi không."

https://thuviensach.vn

Vừa rồi còn thâm tình vô hạn, ta sao cũng không ngờ hắn bỗng buông ra một câu như vậy, nhất thời nổi giận: "Ngươi mới đầu óc hỏng hết, sao lại mắng chửi người ta."

Lâu Huyên buồn cười, vòng hai tay, xoay người nhìn trời, tiếp tục nói: "Ba năm trước, ta còn không biết tên nàng, lần đó gặp nhau dưới chân núi Thục Sơn, ta cũng không nhận ra. Nhiễm Nhiễm, có phải nàng đang trả thù ta vì ta không nhận ra nàng trước hay không?"

"A?" Ta sửng sốt.

Hắn chưa để ta có cơ hội trả lời đã nói tiếp: "Mãi cho đến khi gặp mặt ở Phương Vũ Các, trong lúc vô tình ta ngửi được mùi thuốc trên người nàng, rất quen thuộc, ta cơ hồ khẳng định ba năm trước đây chính là nàng. Cho nên ta cố ý kiếm cớ lấy thuốc trên người nàng. Quả nhiên, ta phát hiện đó là Vãn Hương Đan do Tố Nữ đặc chế, lúc ở Y Tiên Cốc Tố Nữ đưa cho nàng, đúng không?"

"Ngươi cố ý?" Ta nổi trận lôi đình, "Biết là thuốc cứu mạng của ta ngươi còn lấy đi, ngươi muốn hại chết ta!"

"Tố Nữ từng nói Vãn Hương Đan không giải hết độc của ngươi, biết vì sao ngực của nàng không đau nữa không? Ngày ấy khi vận công giúp nàng, ta phát hiện độc đã xâm nhập lục phủ ngũ tạng nữa rồi, bên ngoài tuy không đau nhưng..."

"Ngươi... Ngươi đã biết mà không nói, ngươi rốt cuộc là loại người nào?" Ta nóng nảy.

Lâu Huyên xoay người: "Nhiễm Nhiễm, đừng lo không nhớ ra được, chỉ cần bây giờ nàng biết ta là ai. Tin ta, ta nhất định chữa khỏi cho nàng. Nếu nàng có chuyện gì, ta cũng sẽ không sống một mình."

https://thuviensach.vn

Ta không nghe được gì hết, trong đầu cứ không ngừng quanh quẩn câu nói kia của hắn: "Nếu nàng có chuyện gì, ta cũng sẽ không sống một mình".

Ba năm trước đây đã xảy ra chuyện gì, vì sao ta không nhớ gì cả, xem ra Lâu Huyên không nói dối. Ta dùng sức nhớ lại, mông lung cảm giác trong đầu xuất hiện hình ảnh một nam tử áo trắng, rất mơ hồ. Ta cố nhìn rõ mặt hắn. Nhưng bỗng đau đầu vô cùng, ta càng nghĩ, đầu lại càng đau, trời đất xoay chuyển, trước mặt tối sầm.

"Nhiễm Nhiễm tỉnh lại, Nhiễm Nhiễm!" Có người vỗ vỗ mặt ta.

Ta muốn mở mắt nhưng mí mắt thật nặng nề, không mở ra được. Trong đầu dường như có gì đang xoay chuyển làm ta choáng váng, hơi khôi phục chút ý thức lại mơ hồ, mơ hồ nghe thấy có người kêu tên ta, hình như là Dao Băng sư tỷ.

Khi ta lại tỉnh lại, mở mắt ra đã thấy mặt của Dao Băng sư tỷ và U Chỉ. U Chỉ thấy ta tỉnh lại, rất là vui vẻ: "Bạch Thuật cuối cùng ngươi đã tỉnh, ba ngày nay làm ta với Dao Băng sợ hãi."

"Ba ngày?"

Dao Băng sư tỷ gật đầu: "Không phải đã ba ngày rồi sao! Lâu Huyên nhà các ngươi thật phúc hậu, sau khi ngươi té xỉu, hắn tự ôm ngươi về khách sạn, chậc chậc, cũng là hắn tự ôm ngươi lên núi Mang Sơn..."

"Ngươi nói nơi này là Mang Sơn?" Ta kinh ngạc, nhìn khắp bốn phía, quả nhiên không phải là bài trí trong khách sạn Phong Vân.

Ta không tài nào nhớ nổi ngày ấy sau khi té xỉu đã xảy ra chuyện gì, hình như mình đã hôn mê. Nhớ tới lời nói khó hiểu của Lâu Huyên, ta nhịn không được lại cố vắt óc nhớ lại, một hồi sau đầu lại bắt đầu đau.

https://thuviensach.vn

Ta giữ chặt góc áo U Chỉ: "U Chỉ, ba năm trước đây ta ở Y Tiên Cốc có phải phát sinh chuyện gì không, vì sao có một số việc ta không nhớ ra?"

U Chỉ thở dài: "Bạch Thuật, chuyện trước kia đừng cố nhớ, đã quên thì quên đi, nhìn ngươi bây giờ đi."

"Nhưng —— "

"Nhiễm Nhiễm, nghe lời U Chỉ, đừng nghĩ nhiều." Dao Băng sư tỷ yêu thương giúp ta vén mớ tóc hỗn độn ra sau.

Dao Băng sư tỷ vốn không tim không phổi, đây là lần thứ hai ta chứng kiến biểu tình này của nàng. Lần đầu tiên là lúc ta trúng độc ba năm trước đây. Nghĩ đến chữ "ba năm trước", ta lại muốn hồi tưởng lại một đoạn ký ức đã quên lãng kia nhưng ta không dám. Chỉ cần ta cố nhớ, đầu lại đau.

Có lẽ U Chỉ nói đúng, đã quên thì quên đi. Lâu Huyên cũng nói đừng lo không nhớ ra, chỉ cần hiện tại ta biết hắn là ai. Tim ta đập mạnh, hắn cũng nói nếu ta có chuyện gì, hắn cũng sẽ không sống một mình. Nếu ta có chuyện gì, hắn cũng sẽ không sống một mình...

"Nhiễm Nhiễm, ngươi không sao chứ, sao mặt hồng như vậy?" Dao Băng sư tỷ kêu to.

Mặt ta càng nóng, nhỏ giọng nói thầm: "Không có gì, ta không sao."

"A, càng ngày càng đỏ! Không phải độc phát chứ, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? U Chỉ ngươi mau bắt mạch, ta đáp ứng Tô Nam sẽ chăm sóc nàng thật tốt, nếu nàng chết tại đây, ta rất mất mặt!" Lời Dao Băng sư tỷ vừa ra khỏi miệng, ta rất muốn bóp chết nàng.

U Chỉ bật cười, nàng học y, đương nhiên biết ta không phát độc. Không giống Dao Băng sư tỷ, vừa hơi bất thường một chút lập tức cường điệu chết người. Tô Nam thật không chọn sai người, hắn với nữ thần bát quái như

https://thuviensach.vn

nhau, thần kinh như nhau, tuyệt phối! Ta lo đại viện tướng phủ tương lai sẽ bị bọn họ tháo dỡ một ngày nào đó.

Qua giờ cơm trưa, Tĩnh Từ sư thái và Lâu Ý Ý đến thăm ta, hàn huyên vài câu, bảo ta nghỉ ngơi cho tốt.

Ngày đó trước khi Lâu Huyên đưa ta về khách sạn đã giúp ta đeo mặt nạ lại nên hiện tại ta vẫn mang thân phận Bạch Thuật. Lâu Ý Ý tha hồ phát huy sức tưởng tượng của nàng, lôi kéo tay ta hỏi han vì sao chuyện ta té xỉu lại nghiêm trọng như vậy.

Bởi vì lúc ấy mọi người đều thấy Lâu Huyên ôm ta vào khách sạn, Lâu Ý Ý cứ hỏi ta: "Bạch Thuật, có phải đại ca của ta đánh ngươi choáng váng hay không?"

Ta há miệng, cằm cơ hồ trật khớp, không còn gì để nói. Không phải ta không tính nói mà thật không biết trả lời thế nào. Lâu Ý Ý hình như không tin tưởng đại ca của mình, ta rất muốn hỏi Lâu Huyên đang yên đang lành đánh ta choáng váng làm gì.

Lâu Ý Ý cũng nghĩ đến thắc mắc đó, ta còn chưa mở miệng, nàng đã nói: "Ngày đó, đại ca ta chính miệng thừa nhận hắn là vị hôn phu của ngươi. Ta nghĩ hắn đánh ngươi đương nhiên là muốn nhân cơ hội chiếm tiện nghi của ngươi. Ngươi cũng không biết hắn ôm ngươi từ Phiêu Miểu Phường về khách sạn, thật là có tính toán!"

"Ta..." Ta đành gục đầu, giả bộ bất tỉnh.

Ta tuyệt đối không phải là đối thủ của Lâu Ý Ý, thậm chí ta hoài nghi, nói thêm một câu với nàng như vậy có làm ta chết sớm hơn một ngày hay không. Thà tin là có còn hơn, ta vờ té xỉu quên đi.

Lâu Ý Ý ngồi một bên lay lay tay ta: "U Chỉ ngươi mau tới, Bạch Thuật lại hôn mê."

https://thuviensach.vn

Kêu nửa ngày không ai để ý, nàng lầm bầm lầu bầu: "Cha nói té xỉu nên ấn huyệt nhân trung, đúng, ấn huyệt nhân trung!"

Ta nghĩ nàng chỉ nói, nào biết nàng làm thật, véo một phát lên huyệt nhân trung của ta. Ta cắn răng gần chết không dám kêu ra tiếng. Nhìn không được Lâu Ý Ý nhu nhược lại mạnh như vậy, đau đến mức sau đó ta mất hết tri giác, cả người choáng váng mơ hồ.

Trước khi hôn mê ta xác định, lần này ta bị vậy tuyệt đối là do Lâu Ý Ý nhéo.

Sau ta phun một đống mật vàng về phía Dao Băng sư tỷ và U Chỉ, các nàng thiếu chút nữa cười rút gân. Dao Băng sư tỷ còn nói không ngờ Lâu Huyên nghiêm trang lại có một muội muội vượt rào như thế. Ta tính phản bác Lâu Huyên như vậy cũng có thể nói là nghiêm trang? Mặt hắn không biết dày bao nhiêu đâu, phỏng chừng lấy xẻng xắn xuống còn không suy suyển.

Bị nữ thần giễu cợt, trong lòng ta rất buồn bực nhưng vẫn quyết định nể mặt thất tẩu tương lai này, không so đo với nàng. Ta một mình chạy đến hậu sơn. Đó là một đêm rất đẹp, trời đầy sao lấp lánh, chiếu rọi trong đêm, dường như đã từng thấy qua.

Mới đi mới đoạn ngắn, ta kinh hỉ phát hiện nơi này có một hồ nước. Tuy không lớn nhưng bóng sao đầy trời phản chiếu trên mặt nước, gió nhẹ thổi qua, tạo thành những vòng gợn sóng, ánh sáng lung linh như nước đang nhảy múa, càng làm ánh sao lung linh.

Tâm tình ta tốt hẳn lên, gỡ mặt nạ xuống, hai tay vóc nước rửa mặt, nhất thời cảm giác sảng khoái truyền khắp người. Vốn định thừa dịp tối trời tắm rửa một chút, chợt nghe trong rừng có động tĩnh càng ngày càng gần, khẳng định là có người đang đến. Ta không kịp mang mặt nạ, rút khăn lụa luôn mang theo bên người phủ lên mặt.

https://thuviensach.vn

Động tác vừa xong, lập tức có hai bóng người vọt đến trước mặt, tên thấp nói với tên cao: "Lão đại, ngươi xem, là nữ nhân che mặt, quả nhiên là Diệp Khuynh Thiên."

Ta rất muốn nói ta không phải Diệp Khuynh Thiên, bọn họ không cho ta cơ hội phản bác, không biết ai đột nhiên biến ta thành cục bột, thân thể bắt đầu lắc lư. Chút ý thức còn sót lại nói cho ta biết, ta hẳn nên tung Thất Lý Hương làm bọn họ hôn mê nhưng lúc ta đào bới trong tay áo mới phát hiện, sau khi hôn mê U Chỉ đổi quần áo cho ta, trên người không mang theo độc dược nào hết. Nguy rồi, ta thật sự tự làm bậy, không có việc gì che mặt làm chi, tự dưng gánh tội thay Diệp Khuynh Thiên.

"Mau, đem nàng về." Nam nhân cao lớn hạ lệnh.

Nam nhân thấp bé đi về phía ta, ta nằm trên mặt đất than thở, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, ẩm ướt khó chịu. Ta tính kêu cứu nhưng ngay cả sức mở miệng còn không có. Không ai hay ho như ta, một ngày choáng váng ba lượt, hơn nữa nguyên nhân té xỉu lại không giống nhau, nói ra chỉ sợ không có ai tin.

Hiện tại ta là thịt bò trên thớt, chưa kịp lo cho an nguy của mình, bỗng một bóng đen xuất hiện, lạnh lùng nói: "Không được chạm vào nàng!"

Dưới ánh trăng, ta nhìn thấy một bên mặt của người kia, dáng vẻ cương nghị, ánh mắt sáng ngời trong đêm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 39: Ngươi Cũng Để Ta Đào Hôn Một Lần Đi

Đệ tử Hiên Viên Thần Kiếm thật không phải hư danh, Tần Lãng ngay tức khắc đánh hai nam nhân kia hoa rơi nước chảy, ta nhìn vô cùng thích thú. Mặc dù còn mơ mơ màng màng, ta vẫn có thể cảm giác được hơi thở từ người Tần Lãng. Hắn đỡ ta dậy, cúi đầu hỏi ta: "Không sao chứ?"

Ta tính nói có nhưng vừa mở miệng ra nói đến yết hầu thì ngừng lại. Đúng lúc này, trong rừng cây chui ra một đám người nhanh chóng vây quanh chúng ta, chắc là cứu viện của hai tên kia.

Nam nhân cao to bị Tần Lãng đánh ngã giãy dụa đứng lên, thật đắc ý: "Hừ, ta xem ngươi có thể chống đỡ bao lâu, các huynh đệ, lên cho ta!"

Lên đi lên đi, ta thầm hô hào, các ngươi lên hết đi. Nếu ngay cả mấy tên tiểu lâu la này mà Tần Lãng đánh không lại, Hiên Viên Thần Kiếm còn sống cũng bị ngươi làm tức chết. Âm thầm đắc ý trong chốc lát, Tần Lãng còn chưa ra tay, ta thấy hơi dao động, nhìn kỹ lại hình như Tần Lãng cũng dao động, tóm lại trời đất mọi người cùng dao động.

"Choang —— "

Hình như là tiếng vung kiếm của Tần Lãng. Ta muốn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đầu càng ngày càng nặng, ý thức cũng dần dần tiêu tan. Trước khi té xỉu ta còn nghe tiếng cười gian của nam nhân cao to: "Xú tiểu tử còn rất thương hương tiếc ngọc, Diệp Khuynh Thiên bị chúng ta hạ mê dược, ngươi còn dám chạm vào!"

"Tô Nhiễm, Tô Nhiễm..."

https://thuviensach.vn

"Tô Nhiễm mau tỉnh..."

"Tô Nhiễm..."

Tần Lãng kêu tên ta từng đợt, thanh âm rất nhỏ nhưng ta chắc đó là giọng hắn. Ta không mở mắt ra được, trí nhớ trong đầu dừng lại tại thời khắc chúng ta bị bao vây, bị tên kia châm chọc. Nhưng sao hắn gọi ta là Tô Nhiễm?

Ta lập tức bừng tỉnh, mạnh mẽ ngồi xuống, trán đụng phải một vật thật cứng, đau đớn một phen.

"Ôi —— "

Ta ôm trán, từ kẽ tay hé ra thấy được khóe miệng tươi cười của Tần Lãng. Núi băng cũng biết cười, thật kỳ quái. Hắn cách mặt ta rất gần, hơi thở phun trên mặt ta. Chờ ta hiểu ra vật cứng vừa rồi đụng phải chính là trán Tần Lãng, mặt đỏ bừng.

"Nàng tỉnh rồi, không sao chứ?"

"Không sao, nhưng đầu ngươi cứng quá, đụng ta đau muốn chết." Ta oán giận.

Tần Lãng buồn cười, đưa tay giúp ta xoa xoa trán. Ta thật mất tự nhiên, thân mình hơi nhích ra sau. Tần Lãng lập tức cứng ngắc, lập tức khôi phục lại dáng vẻ lạnh như băng.

"Sao ngươi biết ta là Tô Nhiễm?"

"Khăn che mặt của nàng đã rớt."

Ta sờ sờ lên mặt, quả nhiên không thấy đâu. Cẩn thận nghĩ lại, ta lắc đầu: "Không đúng, ngươi đã sớm biết ta là ai!"

https://thuviensach.vn

"Đúng." Hắn không chút giấu diếm.

"Làm sao ngươi biết?"

"Tiểu vương gia nói ta biết."

Hay cho ngươi Sở Tức Vấn, bán đứng ta! Ta thầm tưởng tượng hung hăng quất Sở Tức Vấn mấy roi, lại hỏi: "Hắn nói cho ngươi làm gì, chẳng lẽ hắn không muốn giúp ngươi và Sở Tức Trữ chung đôi? A, ta đã biết, hắn với Tĩnh vương gia cùng một chiến tuyến, ta còn tưởng hắn là người tốt..."

Ta tự phát huy sức tưởng tượng trên trời dưới đất, kết quả Tần Lãng nói một câu làm toàn bộ tiêu tan.

Hắn nói: "Tiểu quận chúa là ý trung nhân của đại ca ta."

"A?" Ta hôn mê, "A? Ngươi ngươi ngươi... Đại ca ngươi?"

Tần Lãng gật đầu.

Sở Tức Trữ thích đại ca Tần Lãng? Ta híp mắt, thật cẩn thận hỏi hắn: "Ngươi... Thì ra ngươi và đại ca cùng thích Sở Tức Trữ?"

Huynh đệ cùng thích một nữ nhân, đó tương đương với một vấn đề nghiêm túc, thiếu suy nghĩ một chút sẽ tổn thương hòa khí. Hiện tại ta thật tiếc hận thay Tần Lãng, hắn cũng thật không dễ dàng.

Ánh mắt Tần Lãng vô cùng bất đắc dĩ, ta cũng biết hắn thực bất đắc dĩ, ai bảo người ta là ca ca ruột của hắn, muốn đục khoét đào móng gì cũng không xuống tay được. Tần Lãng trịnh trọng nói: "Tiểu quận chúa thích đại ca của ta nhưng ta không thích tiểu quận chúa nữa, giờ ta chỉ xem nàng là muội muội."

"Ngươi hắn phải xem nàng là tẩu tử." Ta nói thầm một câu.

https://thuviensach.vn

Tần Lãng nghệch mặt nghĩ nghĩ, sau đó gật đầu: "Đúng, ta hẳn nên xem nàng là tẩu tử."

Sự tình càng ngày càng thái quá, Tần Lãng nói hắn không thích Sở Tức Trữ. Tôn Nhược Sắc cũng thật là, không có việc gì ăn dấm chua bậy bạ không nói, còn gán ghép loạn cả lên, nữ nhân tương tư đơn phương quả nhiên đáng sợ.

"Tô Nhiễm, ta vẫn muốn xin lỗi nàng nhưng nàng không cho ta cơ hội mở miệng. Hiện tại ta nói, kịp không?" Tần Lãng đứng lên, một tay chống vách tường.

Ngây người lâu vậy, đến bây giờ ta mới phát giác chúng ta bị nhốt trong một mật thất, bốn phía không có lấy một cái cửa sổ, ngọn nến trên vách tường phát ra ánh vàng mỏng manh. Tần Lãng vừa hay đang đứng cạnh ngọn nến, ánh sáng ấm áp hắt lên mặt hắn, thoạt nhìn không hề lạnh lẽo như xưa. Không biết vì sao ta cảm thấy nội tâm hắn kỳ thật rất cô độc.

Ta thành thật nói: "Nếu ngươi ám chỉ chuyện đào hôn, ta thật sự còn rất hận ngươi. Ngươi không phải nữ tử, ngươi không biết một nữ tử dù bị từ hôn hay bị đào hôn đều lớn chuyện. Như biểu tỷ ta đi, đừng thấy nàng bình thường mạnh miệng, tựa như trời sụp xuống cùng không sao cả nhưng ta biết nàng rất để ý. Đương nhiên ta cũng rất để ý, ngươi làm như vậy, bảo ta về sau còn làm người thế nào đây, các ca ca với bọn sư huynh còn không cười chết."

Cuối cùng, ta còn bồi thêm một câu: "Cho dù muốn đào hôn, ngươi cũng nên để ta trốn trước."

Tần Lãng chuyển đến cạnh ta, lại một câu kia: "Thực xin lỗi. Vậy nàng muốn ta làm sao mới nguôi giận?"

https://thuviensach.vn

Ta có một ý nghĩ kỳ lạ: "Chi bằng ta trở lại kinh thành thành thân lần nữa, lần này không cho ngươi trốn, ta trốn, thế nào?"

"Được." Tần Lãng không hề nghĩ ngợi, gật đầu đáp ứng.

"Không phải chứ? Ta thuận miệng nói chơi, ngươi cũng đáp ứng?"

"Là ta rất ích kỷ. Ta không thích nàng, cũng không muốn vâng lời cha thành thân với nàng. Nhưng ta rất áy náy, chỉ cần nàng có thể hết giận, muốn làm sao thì tùy."

Tần Lãng sảng khoái như vậy khiến ta có vẻ rất nhỏ mọn, khiến ta rất ngượng ngùng. Nghĩ cho cùng, hắn trước giờ vẫn rất khách khí với ta, thì ra là vì áy náy, hành vi khó hiểu hiện tại xem ra đều vì chuyện đó. Ta còn vụng trộm đoán hắn có ý gì với ta nữa, thật là tự mình đa tình, dọa chết người.

Sau khi tỉnh lại, vốn đang như ở tù không ai đến thăm, chúng ta lại không ra được, không có gì làm, quả thực là một tra tấn đối với người như ta đây. Ta nhàm chán, lấy đồ để trên tay ngắm nghía. Ta và Lương Gia đều có một khăn tay rất trân quý, mặt trên chúng ta tự tay thêu hoa. Lúc trước, mẫu thân bắt chúng ta học nữ công, ta thêu suốt một tháng, không đếm được số lần đâm kim vào tay mới thêu xong. Nói thật, hoa đào tuy rất khó xem nhưng dù sao cũng tự tay thêu, ta vẫn mang bên người. Của Lương Gia càng khó xem hơn, nếu nàng không nói nàng thêu con bướm, ta còn tưởng đó là ong mật nữa.

Tần Lãng cũng nhàm chán, hắn là một đại nam nhân, lại không có khăn tay chơi đùa, kiếm cũng bị nhóm người vây bắt ta lấy đi, chỉ có thể đứng đó giả làm tượng đá. Theo nét mặt của hắn, hắn cũng nóng lòng muốn ra khỏi đây. Ta đang cân nhắc xem có chuyện gì sinh động để thay đổi không khí hay không thì Tần Lãng đi tới, ngồi xuống cạnh ta.

"Nói một chút chuyện của ta cho nàng nghe." Tần Lãng giống như kể chuyện, bắt đầu mở máy, "Ta không phải cố ý làm khó nàng, ta cũng có

https://thuviensach.vn

chuyện khó xử riêng. Tô Nhiễm nàng biết không, kỳ thật ta rất hâm mộ nàng."

"Hâm mộ ta?"

"Đúng vậy, hâm mộ sự vô tư không lo nghĩ của nàng. Ta lớn lên dưới bóng đại ca Tần Đào, đại ca từ nhỏ trí tuệ hơn người, văn thao võ lược tinh thông mọi thứ, mười lăm tuổi có thể theo cha ra chiến trường, lập chiến công... Đó đều là ước mơ tha thiết của ta nhưng không cách nào chạm đến. Ngươi tuy mơ hồ nhưng lại nói đúng một điểm, trước kia xác thực ta từng thích tiểu quận chúa. Nhưng trong mắt nàng chỉ có đại ca, cũng khó trách, đại ca đều hơn hẳn ta, nếu ta là tiểu quận chúa, ta cũng chọn đại ca."

Nghe đến đó, ta phải đưa ra một kết luận, thì ra Tần Lãng trước đây cũng là một đứa nhỏ tâm lý âm u.

Hắn không thấy ta phân tâm, tiếp tục nói: "Vì chứng minh ta không kém hơn đại ca, rốt cục ta quyết định rời nhà trốn đi, lưu lạc giang hồ. Xem như ta tốt số, cơ duyên xảo hợp gặp sư phụ. Hắn dạy ta võ công, dạy ta đạo lý làm người... Nếu không có sư phụ, ta cũng không biết giờ mình sẽ ra sao. Chờ ta học xong trở về, đại ca đã ra biên cương, mẫu thân nói cho ta biết, đại ca nháo loạn với cha vì cha phản đối hắn với tiểu quận chúa. Cha hy vọng đại ca cưới đại tiểu thư của Tôn thượng thư."

"Tôn Nhược Sắc?" Ta sợ hãi kêu lên.

Lộn xộn, quá lộn xộn, Tần tướng quân thật sự là lão hồ đồ, gán ghép lung tung. Ta đếm trên đầu ngón tay tính: Tôn Nhược Sắc thích Tần Lãng, Tần Lãng thích Sở Tức Trữ (ít nhất đã từng thích), Sở Tức Trữ thích Tần Đào. Sau đó Tần tướng quân lại muốn Tần Đào thành thân với Tôn Nhược Sắc... Thần a, không khó tưởng tượng, bốn người bọn họ không nội chiến mới là lạ! May mắn ta không dính vào.

"Sau đó sao ngươi không thích Sở Tức Trữ nữa?"

https://thuviensach.vn

"Không biết, chắc thời gian qua lâu sẽ phai nhạt. Từ nhỏ, đại ca chính là thần tượng trong lòng ta, ta kính trọng huynh ấy, cũng muốn giúp huynh ấy. Cha bắt ta thành thân, tuy lúc đó ta không biết nàng nhưng ta vì phản đối việc ước định hôn nhân, tự nhiên cũng bài xích nàng."

Thì ra là như vậy, hắn bất bình vì đại ca nên hơn thua với cha hắn, vô duyên vô cớ xem ta thành đối tượng phát tiết. Nhớ tới câu "Từ bỏ ý định với ta" kia của hắn, ta lập tức nổi giận, hiện tại cũng không ngoại lệ.

"Ta vốn tưởng nàng giống các thiên kim đại tiểu thư khác, bị ta cự tuyệt sẽ nháo loạn khiến Tô tướng gia từ hôn, như vậy sẽ tốt cho cả hai. Đợi mấy ngày nhưng không có động tĩnh gì, vẫn gió êm sóng lặng như cũ. Sau đó gặp lại nàng lúc dạo hồ, đến khi nàng giận dỗi nhảy xuống hồ, ta mới phát giác, nàng kỳ thật rất quật cường. Nếu ta tùy tiện từ hôn, dù nàng muốn gả cho ta hay không cũng đã xúc phạm tới nàng."

"Cuối cùng, không phải ngươi đã thoát thân rồi sao?" Ta mân mê miệng, "Ta thật sự bị ngươi hại thảm."

Tần Lãng cười khổ: "Ngày thành thân đó, ta do dự rất lâu, tột cùng không biết nên đi hay không. Vừa hay đại ca gởi thư, nhờ ta chuyển giùm cho tiểu quận chúa. Chuyện đó giúp ta kiếm cớ rời đi, hôm đó ta lên đường đến Dương Châu. Nửa đường nghe nói tiểu quận chúa tới Lạc Dương, ta lại quay ngược về, không ngờ gặp nàng. Ha ha, như vậy cũng tốt, nên nói ta cũng đã nói, cuối cùng ta cũng bớt áy náy trong lòng. Nếu nàng không chịu tha thứ, ta cũng không thể nói gì hơn."

Nghe hắn nói nhiều như vậy, ta dường như không chán ghét hắn như trước nữa. Ta cũng không biết nên nói gì. Muốn nói không tha thứ lại ngại mở miệng; nói tha thứ hắn lại rất giả dối. Cơn giận nghẹn trong lòng sao có thể dễ dàng tiêu tan, tốt xấu gì hắn cũng đã hại ta mất mặt.

"Sao nàng không nói gì?" Tần Lãng hỏi ta.

https://thuviensach.vn

Ta không biết có gì để nói, mở miệng chính là một câu: "Không ngờ ngươi lạnh như băng nhưng cũng nói nhiều như vậy."

Tần Lãng chấn động, quay đầu nhìn ta, ta cũng nhìn hắn, hai người đều nhịn không được bật cười. Bỗng dưng, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 40: Ta Thật Sự Không Phải Diệp Khuynh Thiên

T

a với Tần Lãng nhìn nhau, trong lòng rất sốt ruột.

"Làm sao bây giờ, chúng ta đều bị hạ dược, hiện tại không còn chút sức." Ta rụt lui vào góc tường, "Những người này muốn bắt ta làm gì?"

Tần Lãng theo bản năng bắt lấy tay ta: "Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ ngươi đi ra ngoài."

Tuy nói vậy, giờ không phải hắn cũng giống ta sao, tay trói gà không chặt. Ta không quen bị ai nắm như vậy, khó chịu rút tay ra, Tần Lãng không nói gì, tiến lên trước để ta lại sau lưng.

Tiếng động vừa dứt, cửa sắt đã mở, xuất hiện trong tầm mắt ta vẫn là nam nhân cao lớn thủ lĩnh của nhóm bắt người với hai tên thủ hạ. Nam nhân đó kêu gào: "Diệp cô nương, theo chúng ta, đại ca chúng ta muốn gặp người."

"Đã nói ta không phải Diệp Khuynh Thiên, các ngươi bắt sai người."

"Không phải? Diệp cô nương đừng đùa giỡn, ta nói là người thì chính là người, đi thôi."

Nam nhân cao lớn ra lệnh một tiếng, hai tùy tùng phía sau hùng hổ hướng về phía ta. Ta lui ra sau vài bước, Tần Lãng ra tay ngăn cản bọn họ: "Không được chạm vào nàng!"

"Tránh ra!"

https://thuviensach.vn

Bọn họ người đông thế mạnh, lúc này Tần Lãng không phải là đối thủ của bọn hắn, chỉ chốc lát sau đã bị đánh ngã. Ta thật rối rắm, xông lên đỡ Tần Lãng dậy, nói với nam nhân cao lớn: "Đùa sao, dám giở thủ đoạn hạ dược, ti bỉ!"

Lời vừa ra khỏi miệng ta liền hối hận. Chính ta võ công không giỏi, cũng hay hạ dược người ta, nếu đúng là ti bỉ như vừa nói, ta chính là... Mặc kệ, mặc kệ. Ta miễn cưỡng quên cái đống suy nghĩ linh tinh này, ngẩng đầu trừng mắt nhìn nam nhân cao lớn, hiên ngang lẫm liệt.

"Các ngươi còn thất thần làm gì, nhanh đưa Diệp Khuynh Thiên đi gặp đại ca!" Nam nhân cao lớn căn bản không xem ta ra gì.

Ta sợ hãi: "Các ngươi đừng xằng bậy!"

Không biết thế nào, búi tóc trên đầu ta bỗng xổ tung, tóc đen rũ xuống. Nhìn lại đã thấy hai tên kia té trên mặt đất, ngực cắm trâm cài của ta. Nam nhân cao lớn quá sợ hãi, xoay người bỏ chạy. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ta không phát hiện Tần Lãng ra tay thế nào, chỉ thấy tên kia ngã xuống, sau gáy cắm cây trâm ta thích nhất. Đó là tram sư nương tặng cho ta, đau lòng!

"Đi mau." Tần Lãng kéo ta ra cửa.

"Chờ chút." Ta nhổ cây trâm từ thân tên kia bỏ lại vào ống tay áo.

Tần Lãng ra tay thật mau lẹ, ta còn không rõ hắn đến gần ta lúc nào, trên đầu có tổng cộng ba cây trâm, đều bị hắn lấy làm vũ khí. Khả năng phóng ám khí của hắn rất khá, ta cân nhắc nếu có thể thành công chạy thoát, ta sẽ lãnh giáo hắn mấy chiêu.

Ta đã đoán đúng, nơi này quả nhiên là một mật thất. Ta chạy theo Tần Lãng, tựa hồ đảo quanh một chỗ. Thông đạo hai bên giống nhau như đúc, ngay cả ngọn nến trên vách đều dài ngắn như nhau, tất cả đều là màu trắng. Ta đần

https://thuviensach.vn

độn, căn bản không biết đi đường nào, chỉ có thể để Tần Lãng lôi kéo tán loạn.

"Dừng... Dừng lại..." Ta thở hồng hộc, "Ta không xong, cho ta nghỉ ngơi một chút."

"Kiên trì chút nữa, bọn họ sẽ sớm tìm đến." Tần Lãng không đồng ý.

Ta bỏ tay hắn ra: "Ngươi chạy tiếp đi, ta hết sức rồi, ta tình nguyện bị bọn họ bắt về cũng không muốn mệt chết ở đây."

Tần Lãng không thể khó dễ được ta. Ta dựa vào vách tường thở từng hơi một, ngực ẩn ẩn đau đau.

"Nàng sao vậy?" Tần Lãng phát giác ta không ổn, "Không thoải mái?"

"Không có gì, không chết được. Ngươi mau nghĩ cách đưa ta rời khỏi chỗ quỷ quái này đi, nếu không ta sẽ chết thật."

Lời này không đùa, Lâu Huyên nói độc của ta đã thẩm thấu đến lục phủ ngũ tạng lần nữa, hắn không giống như đang dọa ta. Nhớ tới lúc U Chỉ bắt mạch còn muốn nói thêm gì đó, thật sự có chuyện lạ nguy hại đến tính mạng. Ta ôm ngực, tận lực điều chỉnh hơi thở, dưới tình huống này càng sốt ruột càng làm ra chuyện vô bổ.

"Mặt nàng sao lại trắng như vậy?" Tần Lãng kinh hãi, "Có phải bệnh hay không?"

Ta lắc đầu: "Bệnh cũ."

Tần Lãng cắn răng, hung hăng gõ tường một cái.

Chuyện kỳ quái lập tức xảy ra, bị hắn gõ một phát như vậy, bức tường bỗng nhiên tách ra, chậm rãi lùi về hai bên. Ta nhất thời kích động quên đau kéo

https://thuviensach.vn

tay Tần Lãng kêu to: "Quả nhiên trời không tuyệt đường ta, như vậy cũng để chúng ta tìm ra lối thoát. Tần Lãng ngươi thật sự là thiên tài!"

Nhìn biểu tình mất tự nhiên của Tần Lãng, mặt ta đỏ lên, nhanh buông tay ra.

"Đâu rồi, bắt lấy bọn họ!" Từ cuối thông đạo xuất hiện mười mấy người đuổi theo.

Tần Lãng mau chóng kéo ta: "Mau vào đi."

"Phanh ——" Cửa mật thất khép lại.

Trước mắt tối đen, giơ tay không thấy ngón nào.

Ta thật muốn khóc: "Sao lại thế này, này này này... Sao lại là tử lộ?"

Vốn tưởng rằng có thể chạy thoát, ta còn đang đắc ý, xem ra "trời không tuyệt đường ta" không phải lúc nào cũng đúng, ít nhất số ta lúc này lại không tốt.

Vừa mới sốt ruột, ngực lại bắt đầu khó chịu, đau đau.

"Đừng sợ, có ta ở đây." Tần Lãng nhanh cầm chặt tay ta.

Dần dần ta cảm thấy mình không thở nổi, thân mình run rẩy.

"Tô Nhiễm nàng sao vậy?"

"Lạnh, rất lạnh." Ta hai tay ôm chặt bả vai, lạnh run lên, răng va vào nhau lập cập.

Ba năm trước, khi Tố Nữ còn chưa thể ngăn chặn độc tính trong cơ thể ta, mỗi lần phát tác đều giống nhau, thống khổ này với ta mà nói là khắc cốt ghi tâm, vĩnh viễn không thể quên.

https://thuviensach.vn

Tần Lãng ôm chặt ta vào lòng: "Nàng kiên trì một chút, chúng ta sẽ có thể ra ngoài sớm thôi."

Hắn vẫn nói chuyện với ta, cứ nói cứ nói, linh tinh lang tang, trên trời dưới đất, cố ý phân tán sự chú ý của ta. Nhưng căn bản là vô dụng, ta nghe không lọt tai, thân thể lạnh buốt đến tận xương tủy. Mặc cho hắn ôm cứng ta trong lòng nhưng chút nhiệt độ cơ thể này của hắn đối với ta chỉ như muối bỏ biển, ta rét lạnh từ trong xương tỏa ra. Trước kia ta từng già mồm nói Tần Lãng là núi băng, hiện tại ta còn băng giá gấp mấy trăm lần.

"Không sao, không sao..." Lời Tần Lãng không ngừng quanh quẩn bên tai ta.

Mí mắt dần dần nặng trĩu, không tài nào chống đỡ nổi. Nhưng ta biết ta không thể ngủ, có lẽ một lần nhắm mắt sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại.

Ta liều mạng cắn môi, tính dùng sự đau đớn làm mình tỉnh táo, sau đó cơ hồ ngửi được mùi máu tươi, sự thống khổ vẫn như cũ. Dần dà, một cảm giác khô nóng từ trong cơ thể phát ra, đuổi đi rét lạnh ban đầu. Ta nhất thời tỉnh lại không ít, tinh thần hồi phục.

Có lẽ thấy cơ thể ta không còn lạnh nữa, Tần Lãng hơi thả lỏng, hỏi ta: "Không sao chứ?"

"Ta nóng quá," Ta đẩy hắn ra, "Nóng quá, nóng quá..."

"Sao có thể như vậy?" Tần Lãng sờ sờ trán ta.

Ta hất tay hắn ra: "Đừng chạm vào ta, rất nóng..."

Không phải Tần Lãng nóng mà là ta nóng. Thân thể ta vừa mới trải qua cơn lạnh thấu xương, chốc lát dấy lên một phen lửa cháy hừng hực, nóng từ trong ra ngoài. Không lâu sau cả người ướt sũng, đều là mồ hôi. Quần áo và

https://thuviensach.vn

tóc tai bết lên da, rất khó chịu. Ta không tự khống chế được, liều mạng xé rách quần áo, hận không thể xé luôn da mình. Giờ khắc này ta cảm thấy hơi thở của mình có thể thiêu cháy mọi vật.

"Nóng quá..." Ta rên rỉ, ngồi phịch xuống đất.

"Tô Nhiễm, nàng ở đâu?"

Trong bóng đêm, ta không thấy gì cả, tiếng Tần Lãng cũng dần dần bị hơi thở của ta khuất lấp, trong cổ họng như có lửa đốt, muốn nói nhưng không thốt nên lời.

"Tô Nhiễm, trả lời ta, nàng ở đâu?"

"Nước... Nước..."

"Kiên trì một chút, ra ngoài được ta lập tức đưa nàng đi uống nước."

Có gì đó đụng phải bả vai ta, nháy mắt lại rụt về: "Nàng... Mau mặc quần áo."

Ta ngoảnh mặt làm ngơ, khó chịu lăn lộn trên mặt đất. Tần Lãng điểm trúng huyệt ta, ôm lấy ta, giúp ta mặc lại quần áo đàng hoàng. Hắn nói: "Không sao, công lực ta đã hồi phục, ta nghĩ cách đưa ngươi ra ngoài."

Cảm giác khô nóng dần dần thối lui, ngay sau đó tim ta đau đớn, như trăm ngàn con trùng đang cắn xé. Không biết vì sao, giờ phút này trong đầu ta lại hiện lên tình huống lần đầu tiên ta gặp Lâu Huyên. Khi đó ta lòng dạ hẹp hòi, không cho hắn thuốc giải độc mà bảo Tiểu Hắc chấm mút hắn, hắn nhất định rất khó chịu, giống ta bây giờ, cảm giác bị cắn thật không tốt.

Ta nhớ lại lời nói khó hiểu trước đó của Lâu Huyên, bóng dáng của hắn phiêu đãng trong đầu, thật đúng là có cảm giác đã từng quen biết. Nhưng ta không tài nào nhớ ra.

https://thuviensach.vn

Ông trời vẫn chiếu cố ta, lúc ta đau sắp ngất, ánh mặt trời cắt qua tấm màn đen, giãy dụa tiến vào. Mắt ta bị bất thình lình bị ánh sáng rọi có chút đau đớn, đột ngột nhắm lại, vừa mở ra đã đối diện với ánh mắt nửa mừng nửa lo của Tần Lãng.

Ta nhanh dời mắt. Ánh sáng là từ trên chiếu xuống, từ đỉnh mật thất mở ra một động khẩu tứ giác, không lớn lắm. Nghe được tiếng bước chân trên đỉnh đầu chúng ta thật quen thuộc, Tần Lãng ôm ta nhảy lên, đi về phía động khẩu đối mặt với mấy nam nhân kia.

"Ngươi ngươi ngươi... Sao ngươi khôi phục công lực nhanh vậy?" Nam nhân mặc hoa phục cầm đầu cả kinh trợn mắt há mồm, chằm chằm nhìn Tần Lãng, không nhúc nhích.

Ta mừng thầm, danh tiếng đệ tử của Hiên Viên Thần Kiếm cũng không phải dễ nghe thôi. Mê dược này so với Thất Lý Hương của ta sư nương còn kém xa!

Tần Lãng khôi phục chiêu bài mặt băng, lạnh lùng nói: "Các ngươi là ai?"

"Ngươi không cần biết ——bắt lấy bọn họ cho ta!"

Mười mấy tên xông tới, Tần Lãng ôm ta bay lên trời, ta chứng kiến hết thảy cảnh hắn động tay, à không, động chân, mấy tên tấn công chúng ta lập tức bị hắn đá bay. Nam nhân mặc hoa phục thấy vậy xoay người muốn chạy, Tần Lãng đuổi theo đá một cước vào sau gáy của hắn, hắn lập tức ngã xuống đất, không thể nhúc nhích.

"Nói, ngươi là ai?" Giọng Tần Lãng muốn bao nhiêu lãnh khốc có bấy nhiêu lãnh khốc.

Nam nhân hoa phục run lên: "Vương... Vương Lương."

https://thuviensach.vn

"Vương Lương? Phú thương nổi danh Lạc Dương Vương Lương? Hừ, người có uy tín danh dự như vậy, sao có thể làm ra loại chuyện này?"

"Công tử tha mạng, tiểu nhân ngưỡng mộ Diệp Khuynh Thiên đã lâu, tiểu nhân..."

Giọng Tần Lãng đề cao mấy độ: "Nàng không phải Diệp Khuynh Thiên!"

"A?" Vương Lương hóa thành hòa thượng ngốc, quay lại chỉ tay mắng chửi đám người đang nằm úp sấp ở đằng kia, "Hỗn đản, bây giờ xem các ngươi làm sao, không phải bảo các ngươi bắt Diệp Khuynh Thiên sao, xem các ngươi phá hỏng chuyện tốt, sau khi về xem ta xử lý các ngươi thế nào!"

"Đại ca, nàng nàng nàng nàng... Nàng xinh đẹp như vậy, chúng ta nghĩ..."

"Đúng vậy đại ca, ngươi nói lên Mang Sơn bắt nữ nhân che mặt, nàng thật có che mặt..."

"Một đám ngu ngốc, ta thật sự bị các ngươi làm tức chết rồi!"

"..."

Nghe bọn họ đối thoại, Tần Lãng tự nhiên nhịn không được nở nụ cười, cười thật tươi, từ góc độ này mà quan sát, ta thấy lông mi hắn run run. Mày kiếm mắt sáng, khí vũ hiên ngang, có phần giống Tô Duyên. Chẳng qua vị tứ ca này của ta bình thường luôn cợt nhả, tự phá hư vẻ ngoài anh tuấn của mình.

Tần Lãng cúi đầu nhìn ta, phát hiện ta đang nhìn lén hắn, vừa định nói chuyện, dừng một chút, lại lập tức nói: "Chúng ta trở về đi."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 41: Cảm Giác Như Đã Từng Quen Biết

Khi Tần Lãng ôm ta trở lại khách sạn Phong Vân, bên trong kêu loạn, một mảnh ồn ào. Mơ mơ màng màng, ta chỉ phân biệt được tiếng Dao Băng sư tỷ với Tô Nam.

"U Chỉ cô nương." Tần Lãng vừa vào cửa liền kêu to, "Mau đến xem nàng."

"Bạch Thuật? Cuối cùng ngươi đã trở lại!"

"Nhiễm Nhiễm ngươi sao vậy?"

"Tìm được Nhiễm Nhiễm rồi?"

"..."

Khách sạn vốn đã rất ồn ào, nhất thời tiếng người càng làm ồn thêm.

Tần Lãng cúi đầu nói với ta: "Tô Nhiễm mau tỉnh lại, chúng ta đã không sao."

Ta cả người bủn rủn vô lực, quần áo và tóc tai sớm ướt đẫm mồ hôi dính vào thân mình, rất khó chịu, nâng mí mắt lên tựa hồ ảnh hưởng đến toàn kinh mạch. Hình ảnh trước mắt dần dần rõ ràng, U Chỉ, Dao Băng sư tỷ, Tô Nam, Tô Duyên, Lương Gia, Lâu Ý Ý, còn có ba vị sư huynh. Một đám thấy ta bình an trở về, vừa mừng vừa sợ. Hiện tại các nàng vốn đang tụng niệm cùng Tĩnh Từ sư thái mới phải, có lẽ sự mất tích của ta quá chấn động nên các nàng đều ở lại Mang Sơn đợi.

Ta quét một vòng, chỉ không thấy Lâu Huyên đâu. Ta nghĩ chắc không phải hắn đang hẹn hò với Diệp Khuynh Thiên chứ? Đúng hay không thì sao, ta

https://thuviensach.vn

đây đang suy nghĩ cái quái gì vậy, lúc này Diệp Khuynh Thiên hắn cũng đang niệm kinh ở Mang Sơn. Hơn nữa, cho dù người ta hẹn hò, đâu liên quan gì tới ta, ta đây tò mò làm chi.

Lâu Ý Ý cả kinh nói: "A, không phải nói không thấy Bạch Thuật sao, sao lại hóa thành Tô Nhiễm?"

Dao Băng sư tỷ khinh bỉ trừng nàng, nàng lập tức ngoan ngoãn câm miệng nhưng trên mặt vẫn tràn ngập nghi hoặc, phỏng chừng không tiếp thu được sự thật Bạch Thuật hóa thành Tô Nhiễm.

U Chỉ lại bắt mạch giúp ta, sắc mặt đại biến: "Nguy rồi, nàng bị độc phát!"

"Độc phát gì?" Tô Nam thiếu chút nữa nhảy dựng lên, "Nàng khỏe như vậy sao có thể trúng độc?"

"Việc này..." U Chỉ không tiện mở miệng.

Ta cố nặn ra một nụ cười tươi nhưng cười vậy chắc còn khó coi hơn khóc. Ta tính nói "Thất ca ta không sao", vừa há mồm liền phun ra một đống máu tươi, quả nhiên là loại cảm giác dốc hết tâm huyết.

"Nhiễm Nhiễm!"

"Tô Nhiễm!"

"..."

Tất cả mọi người rất sợ hãi. U Chỉ quyết định thật nhanh: "Mau ôm nàng về phòng!"

Tần Lãng nghe vậy ôm ta chạy lên lầu, lúc đi lên bị chấn động khiến ta ngất đi. Lúc tỉnh lại ta đang nằm trên giường, vẫn là gian phòng ta ở trước kia, bài trí không thay đổi gì. Trong phòng thật im lặng, chỉ có mình U Chỉ canh giữ bên giường.

https://thuviensach.vn

U Chỉ thấy ta mở mắt, thở dài thật nhẹ nhõm: "Ngươi đã tỉnh, làm ta sợ muốn chết."

"U Chỉ, ngươi nói thật cho ta, ta có thể chết hay không?" Ta ngu ngơ hỏi.

"Đương nhiên sẽ chết."

Câu này của U Chỉ vừa ra khỏi miệng, tim ta rớt lộp bộp, lạnh cả người. Ai ngờ nàng lại nói tiếp: "Là người đều phải chết, ngươi cho ngươi là Đại La thần tiên sao."

"Ý của ngươi là, ta không sao?" Ta vui mừng quá đỗi, từ trên giường ngồi bật dậy, "Thật tốt quá, thật tốt quá, vừa rồi ta bị ngươi hù chết."

U Chỉ thở dài: "Ta chỉ tạm thời áp chế độc trong cơ thể ngươi nhưng nó có thể phát tác bất cứ lúc nào. Bạch Thuật, ngươi theo ta về Y Tiên Cốc đi, chúng ta chờ Tố Nữ về, nàng nhất định có cách."

"Y Tiên Cốc nhàm chán, lúc trước ta đợi một năm, suýt buồn chết. Ngươi cũng nói Tố Nữ tìm được cách chữa trị lập tức sẽ tới tìm chúng ta."

"Nhưng..."

"Được rồi được rồi, y như oán phụ vậy, ta đây không phải chưa chết sao. Ngươi đừng mặt ủ mày chau, xui." Ta tựa vào gối, hệt như đại vương sai bảo nàng, "Ta đói bụng, làm chút gì cho ta ăn đi."

"Ngươi muốn ăn gì?"

"Để xem..." Ta khổ sở suy nghĩ, đáp lời, "Cái gì cũng muốn ăn."

U Chỉ nhún vai, lộ ra biểu tình thật bất đắc dĩ.

https://thuviensach.vn

Sau khi đóng cửa, ta chậm rãi xuống giường tự rót nước uống. Kỳ thật ta cố ý đuổi U Chỉ đi, muốn yên tĩnh suy nghĩ một mình. Đột nhiên có người nói ngươi sắp chết, bất luận là kẻ nào đều không tiếp thu được chuyện này, huống chi ta rất sợ chết. Ta chỉ có thể hy vọng Tố Nữ nhanh tới cứu mạng nhỏ của ta, sống lâu một ngày hay một ngày.

Đảm bảo lúc hôn mê, U Chỉ từng châm cứu giúp ta, trên lưng nóng bừng, tóc rơi trên vai thật sự khó chịu. Cho tới bây giờ ta mới chú ý, thì ra tóc đã quá dài, như thác nước đổ xuống tận hông.

Ta lấy cây trâm từ ống tay ra, định rẽ tóc vấn lên. Đến trước gương, bỗng thấy bên trong có một quái vật tóc tai bù xù mặt xanh xao, cực kỳ giống nữ quỷ từng miêu tả trong sách.

Ta sợ tới mức ngồi phịch xuống, lớn tiếng thét chói tai: "A —— quỷ —— "

Cửa mở toang, Lâu Huyên vọt vào: "Nhiễm Nhiễm, nàng sao vậy?"

Ta không còn tâm trạng so đo vì sao Lâu Huyên xuất hiện vào lúc này, vội ù té chạy tới, chui đầu vào lòng hắn, vừa giãy vừa kêu: "Có quỷ, có quỷ. Trong gương có quái vật!" Nghĩ đến gương mặt màu xanh thấy trong gương kia, ta liền sởn gai ốc, ôm chặt lấy Lâu Huyên không chịu buông tay.

"Đừng sợ, đừng sợ, không sao." Lâu Huyên ôm ta, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng, giúp ta thuận khí.

Trên người hắn có hương vị đặc thù, giống vị thuốc lại như không phải, dường như đã từng quen biết, đã từng ngửi thấy ở đâu đó.

Ta hoảng hồn cẩn thận suy nghĩ, mạnh mẽ bừng tỉnh đại ngộ, một phen đẩy hắn ra.

"Nhiễm Nhiễm nàng định làm gì?"

https://thuviensach.vn

Ta bổ nhào vào trước gương, cơ hồ muốn khóc: "Tại sao có thể như vậy... Tại sao có thể như vậy... Mặt ta..."

Buồn cười, quỷ cái gì, quái vật cái gì, người trong gương rõ ràng là ta. Vậy mà ta lại bị chính mình dọa, sợ tới mức mất hồn mất vía, nói năng lung tung. Lâu Huyên chắc thầm cười đến sốc hông. Nhớ lại dáng vẻ uất ức vừa rồi, ta vô cùng xấu hổ, bụm mặt ngồi dưới đất khóc òa, vừa khổ sở vừa bất lực.

"Tại sao có thể như vậy..."

Nhìn qua khe hở, ta thấy Lâu Huyên đi tới, ngồi xổm cạnh ta, hắn ôm ta, an ủi nói: "Không sao, chờ ngươi giải độc sẽ tốt."

"Tránh ra, không cần ngươi quan tâm!" Ta đẩy hắn ra, "Ngươi đến để chê cười ta đi."

Ta vốn được chân truyền từ Lương Gia, mặc dù mình chẳng còn mặt mũi gì khi gặp người ta nhưng cũng không yếu thế hơn đối phương. Ta vừa gạt lệ vừa lớn tiếng: "Lâu Huyên, ngươi đi đi, tìm Diệp Khuynh Thiên đi! Ta mặc kệ ngươi chê cười! Đệ nhất mỹ nhân thích ngươi thì hay lắm sao! Chờ ta giải độc, ta còn đẹp hơn Kinh Hồng Mỹ Nhân nhà các ngươi, đẹp hơn một trăm lần, một ngàn lần!"

Lâu Huyên đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó nhịn không được phì cười.

"Cười cái gì, có gì buồn cười, ngươi tránh ra cho ta!" Ta đẩy hắn.

Lâu Huyên chẳng những không tránh, ngược lại càng cười càng vui sướng. Hắn đè hai vai ta, nói: "Nhiễm Nhiễm, nàng thật không hổ là Nhiễm Nhiễm, những lời này cũng chỉ có nàng dám nói. Ba năm trước ta gặp nàng, nàng cũng nói y hệt như vậy, nhớ không?"

https://thuviensach.vn

Lúc này đến lượt ta ngạc nhiên. Ta quên cả khóc, lau nước mắt, ngơ ngác nhìn Lâu Huyên: "Ngươi có phải cũng trúng độc hay không?"

Lâu Huyên nheo mắt: "Ta? Trúng độc?"

Ta gật đầu: "Bằng không sao đầu óc không được tỉnh táo? Mặt ta ra nông nỗi này, ngươi không sợ? Thật khó hiểu."

Ý cười trên mặt Lâu Huyên ngưng lại, thay vào đó là vẻ thành thật, "Nếu sợ như ngươi nói, năm đó cũng đã sợ."

Ta chưa hiểu ý hắn ra sao, người đã bị hắn ôm lên, đặt trên giường. Hắn giúp ta đắp chăn, lại vén mấy sợi tóc tán loạn trên trán, cười gian: "Yên tâm, chờ ngươi khỏe lại, nhất định đẹp hơn Kinh Hồng Mỹ Nhân nhà chúng ta, đẹp hơn một trăm lần, một ngàn lần, ha ha ha."

Hắn sớm biết ta sẽ tức giận, lời còn chưa dứt đã tránh ra, ta thuận tay cầm gối ném về phía hắn, kết quả không trúng, rơi cái bịch xuống đất.

"Cút!" Ta giận đến hôn mê.

Lâu Huyên không chỉ cười to, còn duyên dáng xoay người ngồi xuống ghế, cầm một chén trà trên bàn uống.

Ta tròng mắt lồi ra, A a... Đó là chén nước ta uống dở.

"Ngươi ngươi ngươi..." Ta hụt hơi, "Ngươi, người này sao lại..."

"Con người ta làm sao?"

"Ngươi sao có thể mặt dày như vậy, ta ta ta..." Ta phát điên.

Từ lúc năm tuổi bị đại ca Tô Tuấn chọc giận sôi máu, ta vẫn cho rằng Tô Tuấn là khắc tinh duy nhất trên đời, mặc kệ là cãi nhau hay đánh nhau, ta cũng không phải là đối thủ của hắn. Nay một khắc tinh khác từ trên trời rơi

https://thuviensach.vn

xuống, Lâu Huyên này không chỉ mặt dày mà da cũng dày, Tô Tuấn còn phải gọi hắn là sư phụ.

Mắt thấy Lâu Huyên không có ý định rời đi, ta đánh cũng không thắng, mắng cũng không xong, đành phải nằm trên giường giả chết, dùng sự trầm mặc bày tỏ sự bất mãn, không đúng, là bất mãn cực độ.

"Nhiễm Nhiễm, theo ta về kinh thành, ta sẽ nghĩ cách cứu nàng."

Ta nhắm mắt lại, tự ép mình không nghe hắn nói.

Lâu Huyên còn nói: "Chữa không hết cũng không sao, bất luận dáng vẻ nàng thế nào, ta chỉ cần biết đó là nàng."

Ta kéo chăn lên che đầu.

"Nàng thật không nhớ? Ba năm trước, ta đến Y Tiên Cốc vừa đúng lúc nàng phát độc, cũng giống hôm nay vậy, dung nhan bị hủy..."

Ta thật sự nghe không nổi nữa, xốc chăn lên ngồi xuống, căm tức hô: "Ngươi ngậm máu phun người!"

Lâu Huyên bị ta thình lình ngắt lời nên cả kinh nuốt hết câu đang nói dở vào bụng, miệng chưa kịp khép lại, tám chín phần sợ hãi vì dáng vẻ oan khuất của ta.

"Trước kia ta chưa từng bị hủy dung, không có được không!" Ta sôi trào, "Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên, lần đầu tiên, lần đầu tiên, lần đầu tiên...!"

Cường điệu mấy lượt "lần đầu tiên", trong lòng ta thoải mái hơn. Đúng, đây là lần đầu tiên, Lâu Huyên định lừa ta, không dễ dàng vậy đâu. Tô Nhiễm ta tuy không thích trưng diện đến độ si mê như Diệp Khuynh Thiên nhưng rất để ý đến dung mạo của mình, sao có thể cho phép hắn chửi bới như vậy.

https://thuviensach.vn

Lâu Huyên ngây ngẩn cả người, hơn nửa ngày cuối cùng mới phản ứng lại, gật gật đầu: "Đúng đúng đúng, đây là lần đầu tiên ngươi hủy dung, là lần đầu tiên... Nhiễm Nhiễm nghỉ ngơi đi, đừng kích động, đừng kích động."

Ta càng thở dốc càng mệt, ngực khó chịu, hô hấp khó khăn. Trong phút chốc toàn thân lạnh toát đến tận xương tủy.

"Nhiễm Nhiễm!" Lâu Huyên biến sắc, chạy tới, "Có phải độc lại phát tác hay không?"

"Lạnh..." Răng ta run lập cập.

Lâu Huyên không nói thêm, ôm chặt ta vào lòng. Động tác này của hắn rất thuần thục, chắc chắn trước kia đã từng ôm không ít nữ nhân. Ta hơi khó chịu, tính đẩy hắn ra nhưng chẳng còn chút sức nào hết.

"Các ngươi đang làm gì?" U Chỉ đứng ở cửa, tròng mắt vọt hết ra ngoài.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 42: Quan Hệ Khó Tin

C

húng ta..." Lâu Huyên đùa giỡn. Có lẽ hắn cũng không biết nên giải thích thế nào.

Cái này thật là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch. Ta vội vã định giải thích với U Chỉ, nhất thời kích động, khí huyết dâng lên, lại hộc ra một ngụm máu tươi.

"Nhiễm Nhiễm —— "

"Bạch Thuật —— "

U Chỉ và Lâu Huyên kêu thất thanh.

Lâu Huyên mau mắn dùng hai tay ôm ta, hắn không sợ thanh danh ta ô nhục trước mặt U Chỉ, tốt xấu gì ta là hoàng hoa khuê nữ. Tần Lãng đào hôn đã đủ bôi đen, hơn nữa ba lần bốn lượt bị Lâu Huyên chiếm tiện nghi, truyền ra bên ngoài, ta còn mặt mũi nào gặp người khác!

Nhớ tới ánh mắt U Chỉ nhìn chúng ta, chắc nàng đã khẳng định ta có gì với Lâu Huyên. Dao Băng sư tỷ nói rất đúng, giải thích chính là che dấu, che dấu chính là xác nhận. Ta hết đường chối cãi, giả bộ bất tỉnh, hai mắt nhắm nghiền ngã xuống.

"Nhiễm Nhiễm, Nhiễm Nhiễm, tỉnh lại Nhiễm Nhiễm..." Tiếng Lâu Huyên rất lớn, hắn lại ngồi gần như vậy, lỗ tai ta cơ hồ bị đâm thủng.

U Chỉ nói: "Lâu công tử ngươi đừng lay nàng, để ta xem."

https://thuviensach.vn

Nàng giúp ta bắt mạch, lại mở mí mắt ta nhìn nhìn. Lúc tay nàng đụng tới mí mắt, ta thấy ngứa ngứa, suýt bật cười.

Chỉ nghe nàng nói với Lâu Huyên: "May mà không thật nghiêm trọng, ngươi mau phong bế kinh mạch của nàng, để chất độc không khuếch tán."

Lâu Huyên bay qua người ta, hai tay để trước ngực, giống hệt lúc cấp cứu cho ta. Cái tên đáng chém ngàn đao này lại nhân cơ hội chiếm tiện nghi của ta, thật đáng giận. Dần dần ta cảm giác có một luồng nước ấm từ tay hắn chậm rãi truyền vào cơ thể, khí lạnh nhất thời mất tăm.

"Tạm thời ổn định nhưng phải nhanh giúp nàng giải độc, nói thẳng ra, hủy dung là chuyện nhỏ, chỉ sợ..." Lâu Huyên ôm ta vào lòng, giống như hơi lỏng tay một chút ta sẽ chạy thoát. Chúng ta thật sự rất gần, mặt ta cũng dán lên mặt hắn, nóng bừng bừng.

Hắn thở dài, tiếp tục nói với U Chỉ: "Ba năm trước, Tố Nữ may mắn giữ lại một mạng cho nàng, lần này chỉ sợ không tốt như vậy. U Chỉ, cô nương tinh thông y thuật, nói cho ta biết, rốt cuộc làm sao mới có thể cứu nàng?"

"Này..." U Chỉ ấp a ấp úng, "Ta thật sự không có cách nào, chỉ có thể chờ Tố Nữ trở lại."

"Xem tình trạng hiện tại của nàng, căn bản không chống đỡ nổi đến lúc đó!" Lâu Huyên thật kích động.

"Lâu công tử, đời này Bạch Thuật sư muội có thể gặp được ngươi, đã là phúc khí lớn nhất của nàng, nếu thật sự ông trời ghen ghét hồng nhan, ta nghĩ nàng cũng không có gì tiếc nuối."

Nói bậy nói bậy, U Chỉ ngươi là đồ quỷ! Ai nói ta không có gì tiếc nuối, ta rất tiếc nuối mới phải, tỷ như ta muốn siêu việt giống sư nương, trở thành một thế hệ độc thần. Tỷ như ta muốn kiếm bạc, kiếm nhiều hơn nhà Nhạc Phong mới được... Ta mới không muốn chết sớm như vậy!

https://thuviensach.vn

Đương nhiên, đây là suy nghĩ trong lòng ta, U Chỉ căn bản không nghe được.

Giọng Lâu Huyên nghe như mất hồn mất vía: "Năm đó lần đầu tiên ta gặp nàng, nàng cũng như lúc này đây, độc đã công tâm, dung nhan bị hủy. Chống đỡ hơn nửa năm, ngay cả Tố Nữ đều nói nàng không sống lâu được, ta đinh ninh mình sẽ mất nàng. Cũng may ông trời có mắt, cho nàng sống đến bây giờ. Dùng đoạn trí nhớ kia đổi lấy sinh mạng trong ba năm của nàng, xem như đáng giá."

Trí nhớ? Chẳng lẽ...

"Lâu công tử, năm đó Tố Nữ lừa ngươi, trên đời này căn bản Cửu Diệp Linh Chi trị được bách độc. Nàng không muốn ngươi khổ sở nên mới tìm cớ phái ngươi xuất cốc. Ngày ngươi rời đi, Tố Nữ lợi dụng kim châm phong bế não, giữ lại một mạng cho Bạch Thuật nhưng đoạn trí nhớ về thời gian quen biết ngươi cũng vì vậy mà mất đi. Kim châm phong bế não là vu thuật cổ của Miêu Cương, cực kỳ nguy hiểm, nếu không phải vì thật sự không còn cách nào, Tố Nữ nhất định không dùng. Lúc trước nàng đã đáp ứng Thục Sơn chưởng môn phu nhân, nhất định chữa khỏi cho Bạch Thuật, đành sử dụng cách nguy hiểm này kéo dài thời gian, giúp nàng tìm ra phương pháp giải độc chính thống."

"Khó trách ta bôn ba ở Tây Vực một năm vẫn không tìm thấy Cửu Diệp Linh Chi." Lâu Huyên thở dài, "Nhưng sau khi ta trở về, vì sao Tố Nữ lại gạt ta nói Nhiễm Nhiễm đã chết?"

"Tố Nữ vốn định nói rõ tình hình thực tế cho ngươi nhưng chúng ta đều hiểu tình cảm ngươi dành cho Bạch Thuật sư muội, nói chân tướng cho ngươi, còn không bằng khiến ngươi quên nàng, tựa như nàng đã quên ngươi. Với ngươi, với nàng, đều tốt. Hai người cùng tuyệt vọng chờ đợi còn thống khổ hơn cái chết."

https://thuviensach.vn

"Chuyện tốt? Đây là nguyên nhân năm đó mọi người không chịu nói rõ với ta sao? Vì sao trước đó ta gặp Nhiễm Nhiễm hóa trang ở khách sạn Phong Vân, cô nương lại ám chỉ với ta nàng chính là Tiểu Nguyệt ta yêu ba năm trước đây?"

Ám chỉ? Ta bỗng nhớ lại U Chỉ quả tình từng nói ta là tiểu sư muội Bạch Thuật của nàng trước mặt Lâu Huyên, ba năm trước từng trúng độc ở Y Tiên Cốc, Dao Băng sư tỷ nhờ thế mới nhận ra ta. Thì ra cũng chính khi đó Lâu Huyên biết ta là Tô Nhiễm, chẳng qua ta không hay biết gì thôi. Hắn nói ta là Tiểu Nguyệt? Từ nhỏ đến lớn, mọi người gọi ta bằng rất nhiều tên, ta đếm đếm ngón tay: Nhiễm Nhiễm, Tô Nhiễm, Bạch Thuật, thập tiểu thư, thập nha đầu, sư muội, thập muội, biểu tỷ, biểu muội... Dù đếm tới tắt thở, cũng không có ai gọi ta là Tiểu Nguyệt.

Lúc này U Chỉ bỗng nhiên nức nở: "Là ta sai rồi, ta không nên nhất thời mềm lòng, vốn ta tính giúp các ngươi, ai ngờ gây ra họa lớn. Kỳ thật... Kỳ thật Bạch Thuật sư muội không thể nhớ lại chuyện trước kia, tuyệt đối không thể! Nếu ngươi thật muốn tốt cho nàng, về sau đừng quấy rầy nàng, coi như ta cầu ngươi, để nàng im lặng sống nốt những ngày còn lại đi."

Ta không dám thở ra, suýt chút nghẹn chết. Đúng vậy, ta sợ chết nhưng bây giờ còn không phải lúc sợ chết. Nghe U Chỉ nói vậy, ta thật đã mất một đoạn trí nhớ có liên quan đến Lâu Huyên. Nàng nói ta tuyệt đối không thể nhớ lại chuyện trước kia, đây là vì sao? Tim ta ngưa ngứa, lỗ tai dựng thẳng lên. Nàng không muốn ta nhớ lại, ta càng muốn biết.

"Rốt cuộc mọi người còn gạt ta chuyện gì?" Lâu Huyên còn sốt ruột hơn ta.

U Chỉ chậm chạp không mở miệng, trong phòng lặng ngắt như tờ. Nếu không vì giả bộ bất tỉnh, theo tính nôn nóng của mình, ta đã sớm xông lên nhõng nhẽo, mè nheo với U Chỉ.

https://thuviensach.vn

"U Chỉ cô nương, cô nương nói đi, ngay cả chuyện Nhiễm Nhiễm chết năm đó ta cũng có thể tiếp nhận, thử hỏi còn có chuyện gì ta không chịu nổi?"

"Tố Nữ lúc trước dùng ba cây kim phong bế não Bạch Thuật, sở dĩ Bạch Thuật mất trí nhớ, là vì... Là vì..." U Chỉ ấp a ấp úng, lời nghẹn trong cổ nửa ngày không thốt ra được.

"Là vì sao?"

"Là vì trong đầu của nàng còn có một cây kim châm chưa lấy ra!"

Trời a! Dù đang nằm trên giường, thân ta vẫn nhịn không được run rẩy mấy cái, nếu là đứng chắc chắn sẽ ngả chỏng vó lên trời. Lời U Chỉ rất chấn động, ta không thể tin đây là sự thật, trong đầu ta lại có kim châm? Tô Nam thường mắng ta thiếu dây thần kinh, hắn thật ngu ngốc. Ai nói ta thiếu, trong đầu ta rõ ràng thừa một dây, không đúng, là một cây. Nhưng hình như cũng không khác gì?

Lâu Huyên không nói, có lẽ cũng đang chấn động, không phản ứng gì.

Chỉ nghe U Chỉ nói tiếp: "Đúng là kim châm kia tạm thời áp chế độc trong cơ thể Bạch Thuật, lại nhờ uống thêm Vãn Hương Đan, Bạch Thuật mới có thể chống đỡ tới giờ."

"Ta biết, ta cũng ngửi được vị thuốc quen thuộc trên người Nhiễm Nhiễm mới nhận ra nàng. Năm đó Tố Nữ cho Nhiễm Nhiễm dùng Vãn Hương Đan nên trên người nàng vẫn luôn có mùi hương này. Khi đó, ta căn bản không thể tin đây là thật, một người chết đã lâu lại đang đứng trước mặt ta... Vì chứng minh ta suy đoán không sai, ta còn kiếm cớ lấy thuốc của nàng."

"Thuốc đã không còn tác dụng, mấu chốt vẫn là cây kim trong đầu nàng. Ngươi không nên cố gắng khiến nàng nhớ lại chuyện trước kia, chỉ cần trí nhớ nàng khôi phục, kim châm sẽ tự động phóng ra. Lúc kim châm phóng ra là lúc não chết, tính mạng của Bạch Thuật cũng mất theo."

https://thuviensach.vn

Ta thật muốn sờ mó cây châm giữ mạng đang ở trong đầu kia, thật thần kỳ, hệt như thần thoại một trụ chống trời xa xưa. Khó trách mỗi lần ta cố nhớ lại chuyện Lâu Huyên nói, đầu sẽ đau. Lâu Huyên thiếu chút nữa hại chết ta.

Một hồi lâu không ai nói chuyện, ta nghĩ bọn họ đều ra ngoài hết, cẩn thận lắng nghe cũng không nghe thấy tiếng mở cửa. Hai người kia thật trầm tư nhưng ta hết kiên nhẫn nổi, cẩn thận hé một mắt, vụng trộm nhìn quanh. Lâu Huyên ngồi trước bàn trà, vẻ mặt hoảng hốt, ánh mắt rã rời. U Chỉ tựa vào cạnh cửa, ánh mắt hồng hồng.

Lâu Huyên tựa hồ cảm ứng được gì, quay đầu liếc ta, cũng may ta thông minh, nhanh chóng nhắm mắt lại.

"U Chỉ cô nương, còn một việc ta vẫn không nói với bất kỳ ai. Năm đó ta đi Tây Vực tìm Cửu Diệp Linh Chi, cô nương có biết ta gặp ai không?"

"Ai?" Câu U Chỉ hỏi cũng chính là câu ta tính hỏi.

Lâu Huyên hắng giọng, phun ra bốn chữ đủ khiến ta điên cuồng: "Thệ Huyết Hồng Nhan."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 43: Thệ Huyết Hồng Nhan

Nghe bốn chữ đó xong, ta lại run lên. A, là Thệ Huyết Hồng Nhan! Lâu Huyên gặp phải bà ta cũng có thể sống sót, không thể không nói đây là một kỳ tích.

Bị Thệ Huyết Hồng Nhan bắt là ác mộng nhiều năm của ta. Nhớ trước đây mỗi lần ta cáu kỉnh, mẫu thân chỉ cần nói một câu "Nếu không nghe lời, Thệ Huyết Hồng Nhan sẽ tới bắt ngươi", ta lập tức ngoan ngoãn. Chiêu này lần nào cũng thành công, không chỉ ta mà với Lương Gia cũng thế.

Về phần Thệ Huyết Hồng Nhan này là hình dáng thế nào, chưa ai từng thấy vì người từng thấy đã chết. Đối với giới tính của Thệ Huyết Hồng Nhan cũng là một giả thuyết gây xôn xao, có người nói là nam, có người nói là nữ, thậm chí có người nói là yêu quái bất nam bất nữ. Trực giác nói cho ta biết, Thệ Huyết Hồng Nhan là nữ, thử hỏi có nam yêu nào tự xưng là "hồng nhan", ta thà tin hắn là yêu quái bất nam bất nữ.

Phiên bản cũ ta nghe được từ sư nương là như vầy: Thệ Huyết Hồng Nhan xinh như tiên trên trời, nghiêng nước nghiêng thành, có thể nói là đệ nhất mỹ nữ trên cõi đời. Không ai biết tuổi thật của bà ta nhưng có thể khẳng định bà ta ít nhất đã hơn trăm tuổi. Vì duy trì dung nhan tuyệt thế, mỗi ngày phải giết một đồng nữ xinh đẹp, lấy máu tươi uống.

Đây là phiên bản đáng sợ nhất mà ta từng nghe, còn đáng sợ hơn câu chuyện của mẫu thân "Thệ Huyết Hồng Nhan thích bắt trẻ con ăn thịt". Ta còn chưa thành thân, ta lại nằm trong số "đồng nữ xinh đẹp", lỡ bà ta muốn uống máu của ta... Chậc chậc, chỉ mới nghĩ thôi đã sởn gai ốc. Mà Lâu Huyên gặp bà ta lại không bị giết chết? Chẳng lẽ Thệ Huyết Hồng Nhan cũng thích soái ca, thấy người ta anh tuấn bèn nương tay? Sư nương không

https://thuviensach.vn

phải nói bà ta là mỹ nữ sao, cho dù là mỹ nữ cao tuổi, chỉ cần là nữ đều có thể bị vẻ ngoài của Lâu Huyên mê hoặc.

Lâu Huyên thật sự rất vĩ đại, ta thật hối hận vừa rồi giả bộ bất tỉnh, bằng không có thể quang minh chính đại hỏi hắn rốt cuộc hắn dùng sắc đẹp cảm động Thệ Huyết Hồng Nhan thế nào.

U Chỉ cũng sợ hãi, lắp bắp hỏi: "Ngươi ngươi... Ngươi xác định... Đúng là bà ta..."

"Đúng vậy, là Thệ Huyết Hồng Nhan." Lâu Huyên khẳng định.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Thệ Huyết Hồng Nhan không phải đã mai danh ẩn tích mấy chục năm rồi sao, sao ngươi có thể gặp được?"

"Năm đó ta đi Tây Vực tìm kiếm Cửu Diệp Linh Chi không có kết quả, lại lo cho Nhiễm Nhiễm, đành phải về Y Tiên Cốc tìm Tố Nữ bàn bạc. Trước khi đến Tây Vực, ta từng trọ ở một thôn nhỏ dưới chân núi Thiên Sơn, lúc quay về có đi ngang qua, người trong thôn đã bị giết sạch. Ta tưởng do cường đạo gây nên, dạo một vòng quanh thôn, kết quả phát hiện sự tình tuyệt không đơn giản như ta nghĩ. Nam nhân đều mất mạng vì một chưởng ngay tại Thiên Linh Cái, đại đa số nữ nhân bị hút khô máu mà chết, cổ họng còn có dấu răng."

Nghe Lâu Huyên nói vậy, chuyện của sư nương hắn là thật, Thệ Huyết Hồng Nhan quả thật là yêu quái thích hút máu nữ nhân. Lông tơ ta dựng thẳng lên, lạnh run.

Lâu Huyên dừng lại một chút, còn nói: "Ta đuổi theo dấu vết hung thủ lưu lại đến một thôn phụ cận khác, còn chưa vào thôn chợt nghe thấy từng đợt chuông vang vang."

"Là Cửu Tử Truy Hồn Linh!" Ta đột nhiên bật dậy, mắt tràn ngập sợ hãi.

https://thuviensach.vn

"Bạch Thuật ngươi tỉnh rồi?" Lực chú ý của U Chỉ bị ta hấp dẫn.

Lâu Huyên nhếch miệng cười khẽ: "A, Nhiễm Nhiễm sao không tiếp tục giả bộ bất tỉnh? Hay chuyện xưa của ta rất dễ nghe, chữa khỏi cho nàng?"

U Chỉ "A" một tiếng, bừng tỉnh đại ngộ: "Thì ra ngươi giả bộ bất tỉnh!"

"Được lắm Lâu Huyên, ngươi gạt người! Ta đang thắc mắc ngươi gặp phải Thệ Huyết Hồng Nhan sao còn có thể sống đến bây giờ, thì ra là ngươi dựng chuyện. Ngươi biết ta giả bộ bất tỉnh nên cố ý kể chuyện thử ta đúng không?" Bị đùa bỡn, tâm tình của ta đương nhiên sẽ không tốt.

Lâu Huyên đi tới, quét vài vòng trên mặt ta. Ánh mắt hắn tựa như không có đáy, nhìn sao cũng nhìn không thấy, bên trong tựa hồ có rất nhiều chuyện này nọ, lại tựa hồ chỉ có bóng dáng của ta. Ta nóng nảy, nhanh che mặt, sẵng giọng: "Nhìn cái gì, đúng, ta không đẹp mặt bằng Kinh Hồng Mỹ Nhân nhà các ngươi, được chưa!"

Đã lâu không nghe hắn đáp, ta nhẹ nhàng mở tay ra, tròng mắt vòng vo vài vòng, vụng trộm nhìn qua kẽ tay. Động tác nhỏ đó sao có thể che mắt hắn được, hắn giống như đang gặp chuyện buồn cười trên đời, cười khẽ rồi đột nhiên tiến nhanh đến, đẩy tay ta ra, "Đừng náo loạn, đừng náo loạn, ta nói năng đứng đắn, ta không lừa nàng, ta quả thật từng gặp Thệ Huyết Hồng Nhan."

"Ngươi cố tình nói với ta, ngươi rất tuấn tú đúng không?" Ta mân mê miệng, "Ta còn chưa nói ngươi không anh tuấn, khoe khoang gì chứ."

Lâu Huyên không rõ nên híp mắt hỏi ta: "Có ý gì?"

"Còn không rõ? Ai biết cũng nói người gặp qua Thệ Huyết Hồng Nhan chỉ có một loại, đó là người chết. Ngươi gặp bà ta nhưng không chết, khẳng định người ta thấy ngươi đẹp mặt nên không nỡ xuống tay."

https://thuviensach.vn

Nói xong, ta liếc hắn một cái, hắn không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Ta nhướn mày: "Ngươi đừng nói với ta là ngươi giết bà ta rồi, đánh chết ta cũng không tin!"

"Được rồi, nàng nói sao cũng được. Ta hỏi nàng, sao nàng biết Cửu Tử Truy Hồn Linh?"

"Ta nghe sư phụ nói trên người Thệ Huyết Hồng Nhan có chín cái chuông gọi là Cửu Tử Truy Hồn Linh."

Không rõ là năm nào, lúc ấy ta còn nhỏ, khi đang đùa giỡn với Dao Băng sư tỷ trong phòng sư phụ, người và mấy vị sư thúc đã từng nói vậy, còn nói Thệ Huyết Hồng Nhan sớm muộn gì cũng tái xuất giang hồ. Ta nhát gan, vừa nghe đến tên Thệ Huyết Hồng Nhan liền kéo Dao Băng sư tỷ bỏ trốn mất dạng, cũng chỉ biết đến đó, về phần Cửu Tử Truy Hồn Linh kia để làm gì, có trời mới hiểu.

"Lâu Huyên, theo như ngươi nói, ngươi gặp Thệ Huyết Hồng Nhan thế nào? Sao có thể thoát khỏi ma trảo của nàng? Còn có, Cửu Tử Truy Hồn Linh gì đó dùng để làm gì? Còn có, còn có, Thệ Huyết Hồng Nhan có phải thật sự xinh đẹp không? Không phải nói nàng hơn trăm tuổi rồi sao, ta không tin trên mặt không nếp nhăn!"

U Chỉ bát quái cũng thúc giục: "Đúng vậy, đúng vậy, ngươi nói mau."

Lâu Huyên xoa xoa huyệt Thái Dương, nhẹ nhàng gãi đầu: "Nàng hỏi một hơi nhiều vấn đề như vậy, ta nên trả lời cái nào trước đây?"

"Trước tiên nói xem nàng có nếp nhăn không, có tóc bạc không..." Đây là chuyện ta muốn biết nhất, tuy hỏi tới sẽ bị Lâu Huyên khinh bỉ, ta mặc kệ, khinh bỉ thì cứ khinh bỉ đi.

https://thuviensach.vn

Lâu Huyên nói: "Bà ta toàn thân choàng áo đen kín mít, ta không thấy được gì."

Lòng hiếu kỳ bay lên đỉnh núi, ta còn tưởng cuối cùng có thể biết Thệ Huyết Hồng Nhan dài ngắn ra sao, một câu "không thấy được gì" của Lâu Huyên khiến ta hoàn toàn thất vọng. Khó có cơ hội như vậy, sao hắn không nắm chắc, lỡ may người ta thật sự là lão yêu quái bất tử, hắn sẽ biết, ta còn chưa từng gặp yêu quái.

"Sau đó thế nào? Sao ngươi trốn thoát?"

"Ta theo tiếng Cửu Tử Truy Hồn Linh đuổi tới ngoài thôn, lúc ấy Thệ Huyết Hồng Nhan đang hút máu một bé gái, ta nhất thời xúc động liền rút kiếm đánh với bà ta. Công lực của Thệ Huyết Hồng Nhan cao hơn ta nhiều, nếu không phải trước đó đã bị trọng thương, ta chắc khó thoát khỏi cái chết." Nói tới đây, Lâu Huyên đổi sắc mặt, cực kỳ nghiêm trọng, vẻ nghiền ngẫm đùa cợt với ta biến mất không thấy tăm hơi.

Bị hắn ảnh hưởng, ta cũng không hồ nháo, nghiêm túc hỏi hắn: "Ngươi nói, trước khi gặp bà ta, bà ta đã giao thủ với người khác, bị đánh trọng thương?"

"Ta không rõ. Thệ Huyết Hồng Nhan mai danh ẩn tích mấy chục năm rồi, bỗng nhiên xuất hiện nhất định là có nguyên nhân. Ta đã đoán đúng, bà ta hút máu nữ tử hắn để chữa thương. Còn có Cửu Tử Truy Hồn Linh kia, nghe ông nội ta nói, đó là thánh vật ma giáo, có thể thôi miên người khác."

Ta hồ nghi nói: "Ma giáo không phải đã bị diệt môn mười sáu năm trước rồi sao? Bà ta còn cầm chuông làm gì!"

Lâu Huyên quét mắt về phía ta, ta hít hà, vội vàng xua tay: "Không phải ta nói, không phải ta nói, thất ca ta nói, hắn nói mười sáu năm trước ma giáo bị chín đại môn phái hợp sức tiêu diệt."

https://thuviensach.vn

Tô Nam là bát quái đại vương, biết hết mọi chuyện lớn bé trên giang hồ, hắn còn tự hào là "Tướng phủ vạn sự thông", thật khiến mấy huynh muội chúng ta chấn động.

Lâu Huyên gật đầu: "Thất ca nàng nói đúng, ma giáo đã diệt vong nhưng ‘bách túc chi trùng tử nhi bất cương’, hiểu không?" (Rết trăm chân chết vẫn đứng vững)

Ta vừa hiểu vừa không, lung tung gật đầu vờ biết.

"Ngươi giao thủ với Thệ Huyết Hồng Nhan, thắng hay thua?" U Chỉ hỏi hắn.

"Xem như ngang ngửa. Bà ta trúng một kiếm của ta, ta cũng trúng Hồng Nhan Độc Chưởng của bà ta, cơ hồ chết, may mắn..."

"May mắn gì?" Hiếm khi thấy vẻ khó xử muốn nói lại thôi của Lâu Huyên, ta dám khẳng định nội dung đằng sau chữ "May mắn" này rất súc tích.

Quả nhiên, hắn liếc ta rồi mới nói: "May mắn Diệp Khuynh Thiên đã cứu ta."

Ta run lên nhưng vờ như không có việc gì "A" một tiếng, trong lòng mênh mông vô cùng. Ta nói, Diệp Khuynh Thiên sao có thể vô duyên vô cớ liếc mắt đưa tình với hắn loạn xị cả lên, thì ra là quen biết đã lâu, còn là ân nhân cứu mạng. Nói sao Lâu Huyên cũng không phải, Diệp Khuynh Thiên người ta tốt xấu gì đã cứu mạng hắn, sao hắn lại lạnh lùng với người ta, giống nhau hắn cứu người ta không bằng.

Ta cười duyên nói: "Người ta cứu ngươi, ngươi báo đáp người ta thế nào, có lấy thân báo đáp hay không?"

"A, nàng ghen?" Lâu Huyên giảo hoạt như hồ ly.

https://thuviensach.vn

"Ngươi câm ngay, tiếp tục kể đi."

"Diệp Khuynh Thiên vì cứu ta, lúc giúp ta vận công bức độc không cẩn thận bị tẩu hỏa, cũng trúng độc. Tố Nữ nói ta biết lấy ba mầm Nguyệt Hoa Viên làm thuốc dẫn phối với Thiên Sơn Tuyết Liên có thể giải độc. Nàng vì cứu ta mới gặp đại nạn, xét tình xét lý gì ta cũng không nên bỏ mặc nàng. Cũng may nàng không trực tiếp trúng chưởng, độc tính chỉ tiềm ẩn trong cơ thể, không thể phát tác nhanh như vậy. Ba năm nay ta vì sưu tập ba mầm hoa này mà ngược xuôi nơi biên ngoại. Tố Nữ nói với ta ngươi đã chết, mặc dù còn nghi ngờ nhưng ta cũng không thể tìm hiểu trước được. Nhiễm Nhiễm, cứ trách ta như vừa rồi đi." Hồ ly lập tức ôn hòa.

Ta lắc đầu. Đừng nói ta không nhớ hết chuyện năm đó, cho dù nhớ rõ, hắn vì báo ân ba năm chưa tìm ta, ta cũng không nên oán hận. Nếu hắn thật sự vì cảm tình cá nhân mà bỏ mặc chuyện cứu Diệp Khuynh Thiên, ngược lại ta còn khinh thường hắn.

Nghe Lâu Huyên nói, ta cũng hiểu được vì sao Diệp Khuynh Thiên thích Nguyệt Hoa như vậy. Sư nương từng nói qua Nguyệt Hoa Viên cùng loại rất hiếm có, Lâu Huyên nhất định mất không ít công sức mới sưu tập được ba mầm. Lúc trước ta gặp hắn dưới chân núi Thục Sơn, hắn vội vàng như thế, hắn là vì lấy thuốc đi cứu Diệp Khuynh Thiên.

"Xem dáng vẻ Diệp Khuynh Thiên bây giờ, chắc đã giải độc được rồi." U Chỉ lại hỏi trúng tâm ý của ta.

Lâu Huyên gật đầu. Hình như hắn không muốn nói gì thêm về Diệp Khuynh Thiên, thông minh như hắn, sao không nhận ra sự si mê của Diệp Khuynh Thiên. Mơ hồ như ta, trì độn như Dao Băng sư tỷ, vừa nhìn đã hiểu hết tâm tư Diệp Khuynh Thiên. Hắn kỳ thật cũng không muốn lạnh lùng với ân nhân cứu mạng như vậy nhưng không ngờ nàng càng thích càng sâu nặng.

https://thuviensach.vn

Ta giống như quen hắn lại lần nữa, giống như hôm qua ta quen biết Tần Lãng lần nữa. Nếu bọn họ không nói, ta sẽ không biết thì ra có nhiều nội tình như vậy. Nhớ ngày đó Lâu Huyên và Tần Lãng vẫn là hai tên ta ghét nhất. Ta lắc đầu, thở dài, thật sự là không nên. Ta thật sự rất nông cạn, rất nông cạn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 44: Một Mạng Đổi Một Mạng

Hơn nửa đêm, ta lăn qua lộn lại trên giường, đếm cừu cũng đã đếm, tụng Tam Tự Kinh cũng đã tụng, vẫn không ngủ được. Phải biết rằng ngày thường ta chỉ cần dính vào gối đã có thể thuận lợi tiến vào mộng đẹp.

Có nhiều tâm sự thầm kín, vừa buồn bã vừa hoảng hốt.

Những lời Lâu Huyên nói với ta lúc sáng không biết đã quanh quẩn bên tai mấy mươi lần. Ba năm trước, ta thích hắn sao? Đoạn trí nhớ kia nhất định thống khổ như trăm độc cùng phát trong cơ thể, khắc cốt ghi tâm. Nhưng ta đã quên hết. Biết ta từng thích hắn thì sao, ta thậm chí không biết còn có thể tìm lại cảm giác này được không.

Suy nghĩ nửa ngày, ta rời giường, mau chóng mặc quần áo. Trước khi đi U Chỉ để lại cho ta một cái khăn che mặt rất lớn, nàng không nói ta cũng biết dùng nó làm gì. Đúng vậy, ta tạm thời bị hủy dung, ngay cả ta nhìn mình còn sợ té xỉu, dọa người khác sẽ không tốt lắm.

Sau giờ cơm chiều, Dao Băng sư tỷ, Lương Gia, còn có Lâu Ý Ý đến thăm ta. Lúc ấy các nàng đều nghĩ ta định hù dọa. Lâu Ý Ý vẻ mặt thiện lương: "Ai nha Nhiễm Nhiễm, ta thấy ngươi còn đẹp hơn Diệp Khuynh Thiên kia, bắt chước nàng che mặt làm gì chứ?"

"Đúng vậy." Dao Băng sư tỷ nói, "Trời rất nóng, ngươi che mặt gì chứ, sợ buồn sao."

Lời Lương Gia hại ta suýt nữa hộc máu, nàng nói như vầy: "Nhiễm Nhiễm mặt mỏng, hôm nay bị Tần nhị công tử ôm từ ngoài trở về, khẳng định là thẹn thùng, che mặt giấu diếm."

https://thuviensach.vn

Ta liếc các nàng trắng mắt, không thèm quan tâm các nàng nhăng cuội gì nữa. Người khác không nói, ba vị mỹ nữ này vạn vạn không thể trêu vào, nếu ta bỏ khăn che mặt ra, các nàng còn không cười đến chết mới thôi. Ta chính là sĩ diện, đánh chết cũng không chịu để U Chỉ nói chuyện ta bị hủy dung cho ai khác. Bọn họ thích nghĩ sao thì nghĩ, coi như ta tâm huyết dâng trào, bắt chước Diệp Khuynh Thiên.

Ta nhẹ nhàng ra cửa, phòng cách vách còn sáng đèn, thì ra Lâu Huyên cũng chưa ngủ. Nói vậy hắn cũng giống ta, rất nhiều tâm sự. Ta cũng không rõ nửa đêm mình tính kiếm hắn làm gì, vừa tính gõ cửa, bàn tay giơ ra nửa chừng thì ngừng lại. Ta lắc đầu, quên đi, nói không nên lời chẳng phải càng xấu hổ hơn sao.

"U Chỉ, cô nương chưa nói thật với ta, ta nhìn ánh mắt đã đoán được cô nương còn chuyện gạt ta. Cô nương nhất định có cách cứu nàng phải không?" Tiếng Lâu Huyên từ trong truyền ra.

Lòng hiếu kỳ nổi lên, ta ngừng bước, thận trọng nghe lén.

U Chỉ thở dài: "Ngươi sao vậy, ngươi muốn cứu nàng, ta làm sao không biết! Nếu thật sự có, Tố Nữ đã sớm dùng, còn chờ tới bây giờ sao?"

"Ta biết cô nương có cách."

"Ta không có."

"Không, cô nương có! Chỉ cần có thể cứu Nhiễm Nhiễm, cách gì ta cũng nguyện ý thử một lần!"

"Lâu công tử, ngươi không nên ép ta," U Chỉ kích động, "Chúng ta hành y cứu người, nếu vì cứu một người mà hại chết một người, chuyện như vậy ta không làm được!"

https://thuviensach.vn

"Quả nhiên, quả nhiên có cách."

Ta có cảm giác khi Lâu Huyên nói những lời này đã nở nụ cười như trút được gánh nặng. Tim ta lại một lần nữa rung động vì hắn, hắn không tiếc mạng mình đem đổi lấy mạng ta. Trước mắt có chút mơ hồ, xem ra ta mệt rã rời, muốn đi ngủ.

Không khí trầm lắng xuống không ít, qua hồi lâu mới nghe U Chỉ nói: "Đúng vậy, có một cách, một mạng đổi một mạng! Chính là tìm một người nội công thâm hậu chuyển độc trên người Bạch Thuật sang chính mình, nói vậy, vận công không thành sẽ chết. Lâu công tử, ngươi nên rõ ràng, nếu ngươi tính làm vậy, ngươi cảm thấy Bạch Thuật sư muội sẽ vui vẻ sao?"

"Chỉ cần nàng có thể sống..."

"Không, ngươi lầm rồi. Tuy Bạch Thuật sư muội vô tư bẩm sinh nhưng nội tâm tinh tế hơn bất kìa ai. Nếu ngươi vì cứu nàng mà chết, dù nàng có thể sống, nàng cũng sẽ không vui vẻ gì. Cái chết của ngươi sẽ đặt lên vai nàng một gánh nặng vô hình, ngươi hiểu chưa?"

Trầm mặc trong chốc lát, Lâu Huyên thản nhiên nói: "Được rồi, ta sẽ cân nhắc. Cám ơn."

Thừa dịp bọn họ còn chưa phát hiện, ta lặng lẽ tránh ra.

Lâu Huyên a Lâu Huyên, ngươi đối với ta như vậy, bảo ta phải làm sao đây.

Ta không thể nhớ lại chuyện ba năm trước, ta không thể thích hắn như ba năm trước, ta không thể giống hắn, chấp nhất trước sau như một. Ân tình này của hắn, với ta mà nói, quá nặng.

Nghĩ kỹ, kỳ thật ta cũng không lợi lộc gì. Nếu Lâu Huyên thật sự vì cứu ta mà chết, đám người Lâu Gia Bảo còn không mỗi ngày tìm tới tận cửa đánh người; mỗi tiết thanh minh ta còn phải bất chấp gian khổ chạy tới viếng mộ

https://thuviensach.vn

hắn, bất chấp mưa gió, rất mệt; lỡ may Lâu quý phi cả đời ôm hận, thổi gió bên tai Hoàng Thượng, hoàng đế cậu ta nhất thời tham sắc mất tim, nghe lời nàng lôi ta ra chém, ta đây thật rất oan uổng.

Không nghĩ nữa. Đây đều là chuyện tào lao, ta hung hăng tự gõ đầu mình. Lâu Huyên người ta tốt xấu gì cũng tình sâu nghĩa nặng, nếu hắn biết suy nghĩ lúc này trong đầu ta, không ôm hận chết cũng sẽ hộc máu mà chết.

Sau một phen tưởng tượng bay bổng, ta thấy đói bụng. Ban ngày trúng độc đau đến chết đi sống lại, ngoại trừ viên thuốc U Chỉ đưa cho, ta cũng chưa ăn gì. Nếu giờ đi gõ cửa bảo đầu bếp làm đồ ăn cho ta, người ta không chừng sẽ bóp nát tim ta, hơn nửa đêm không ngủ được thì thôi, còn quấy nhiễu mộng đẹp của người ta, thật không phúc hậu. Thêm vào đó ta mặc áo trắng, lại che mặt, tám chín phần hắn sẽ tưởng mình gặp quỷ. Rối rắm một phen, ta từ bỏ ý định này, vẫn nên tự mình xuống nhà bếp xem thử, biết đâu tốt số sẽ có thể tìm được bánh bao còn sót lúc sáng.

Ta sờ soạng đi xuống lầu. Thân là kẻ mù đường, ta thật tự hào vì có thể tìm được nhà bếp chính xác trong đêm tối. Sờ soạng nửa ngày trong bếp, ta tìm được một mâm bánh bao như ước nguyện, thật kích động suýt khóc. Ta lập tức cầm một cái, nhấc khăn che mặt lên nhét vào miệng, giống như mười năm rồi không được ăn cơm. Khó trách người đời đều nói thành quỷ cũng muốn thành quỷ no, đạo lý này rất sâu sắc.

Khi ta ăn đến cái thứ ba, cửa nhà bếp bỗng mở làm ta giật cả mình. Ta vội vàng chui xuống bàn núp, nghĩ rằng đã hơn nửa đêm, ai nhàm chán chạy tới bếp vậy. Cho dù là trộm cũng sẽ không chọn chỗ này xuống tay.

Từ cửa sổ hơi hơi hé ra ánh trắng mờ mờ, tiếng bước chân càng ngày càng gần, xem thân hình ta biết rõ là nam nhân. Nhìn hắn lén lút, chắc không phải chuyện tốt.

https://thuviensach.vn

Nam nhân tìm kiếm trên bàn mấy lượt, thấp giọng thầm oán: "Sao không có gì cả, tức chết ta!"

"A ——" Nghe giọng này, ta cả kinh, nhịn không được thốt ra.

Thì ra là tứ sư huynh!

Tứ sư huynh cảnh giác: "Ai? Ai ở đâu? Đi ra cho ta!"

Nếu đã bại lộ, ta thoải mái bò từ dưới bàn ra, đến đứng trước mặt tứ sư huynh.

"Quỷ ——" Tứ sư huynh gào khóc thảm thiết.

Ta xông lên che miệng hắn: "Đừng kêu, đừng kêu, là ta!"

"..." Tứ sư huynh không la nữa.

Ta buông tay ra: "Là ta, Tô Nhiễm."

"Mẹ ta nha, khuya khoắt còn chưa chịu ngủ, chạy đến phòng bếp giả thần giả quỷ làm gì, làm ta sợ muốn chết, làm ta sợ muốn chết!" Tứ sư huynh vừa nói vừa vỗ ngực, lòng còn sợ hãi. Thật sự là nhát như chuột, ta thật đau lòng thay sư phụ!

Ta hỏi hắn: "Ngươi tới phòng bếp làm gì?"

"Ta đói bụng, muốn tìm đồ ăn."

"Ta cũng vậy, ngươi đói thì được, ta đói không được sao, ai quy định!" Ta cố tình không buông tha.

Tứ sư huynh hừ nhẹ một tiếng: "Rõ rồi, cô gái nhỏ ngươi còn tâm tư giấu diếm ta? Ngươi với Dao Băng sư muội quả nhiên đức hạnh, từ nhỏ đã không an phận thủ thường, định hù dọa người ta cứ việc nói thẳng, sư

https://thuviensach.vn

huynh ta cũng không phải chưa từng bị ngươi hù dọa, ta không so đo với ngươi, ngươi thích nháo thế nào thì nháo đi."

"Trầm Minh Phàm ngươi chú ý một chút, ngươi nói ta không sao, nói Dao Băng sư tỷ như vậy, không sợ nàng chém ngươi?"

"Được, vậy ngươi nói thật ra xem, hơn nửa đêm ngươi che mặt làm gì? Đừng nói là ngươi sợ bị muỗi cắn."

Tứ sư huynh cũng rất hiểu ta. Ta đang định nói vậy, hắn đã chặn hết đường lui của ta. Ta tự biết đuối lý, ấp úng không nói được gì.

"Sao, không phản đối?"

"Không phải, vẻ ngoài của ta thật gây họa rồi, Dao Băng sư tỷ nói ta rất xinh đẹp, hào quang bắn ra bốn phía, sợ bắn hỏng Diệp Khuynh Thiên nhà các ngươi cho nên... Ta tự hạ thấp mình, ngươi nói đúng không?" Ta thề với trời, khi nói những lời này ta không nghĩ gì cả. Chỉ tại Dao Băng sư tỷ mồm miệng xấu xa lây bệnh cho ta.

Quay đầu nhìn tứ sư huynh, hắn đang choáng váng, sau đó cười điên dại, còn khủng bố hơn gào khóc thảm thiết. Hắn cứ cười như vậy nữa thì sớm muộn gì toàn bộ khách sạn cũng bị hắn dẫn lại đây, ta nên nhân cơ hội trốn đi thôi.

Thừa dịp mọi người còn chưa bị tiếng cười còn khó nghe hơn khóc kia của tứ sư huynh đánh thức, ta lấy tốc độ nhanh nhất quay về phòng. Từng cửa phòng lần lượt mở, sau đó là tiếng chửi bậy liên tiếp.

"Ai vậy, hơn nửa đêm còn không cho người ta ngủ!" Giọng này là Tô Nam.

Ngay sau đó, Dao Băng sư tỷ hô: "Ầm ỹ muốn chết, ầm ỹ muốn chết..."

https://thuviensach.vn

Sau đó là độc thoại sâu sắc đặc trưng của Lương Gia: "Không phải mèo hoang, đây là tiếng sét đánh."

Tam sư huynh càng tuyệt: "Âm ỹ cái gì, đánh thức ta không sao, đánh thức Dao Băng sư muội của ta, ta xem ngươi làm sao!"

"..."

"..."

Ta che miệng nín cười, sau đó nghẹn đến thắt ruột. Tứ sư huynh đã thành kẻ thù của toàn khách sạn, đáng lắm.

"Nhiễm Nhiễm." Có người vỗ vai ta từ đằng sau.

"A ——" Ta kêu to, huyệt đạo nhanh chóng bị ai điểm.

Lâu Huyên vòng lên trước, đôi mắt sáng rỡ khác thường khiến ta không chỉ kinh hoàng mà thôi.

"Ngươi ngươi ngươi... Ngươi sao có thể ở trong phòng ta?" Ta lo lắng.

Vừa mới cười ngất vì tiếng chửi bậy phấn khích tuyệt luân của mọi người, ta còn chưa kịp trấn tĩnh lại, Lâu Huyên này đã bất ngờ đột kích khiến ta hoang mang. Dù sao cũng phải cho ta quá độ cái đã chứ.

Lâu Huyên không nói, vòng tay lại thong thả đi lại trước mặt ta, chốc lát quay đầu nhìn ta, chốc lát ngẩng đầu nhìn trần nhà, im lặng đùa bỡn ta. Địch bất động ta bất động, nếu hắn không nói, ta cũng giả câm điếc, xem ai lợi hại.

Một nén nhang trôi qua... Nửa canh giờ trôi qua... Một canh giờ trôi qua...

Thật sự không nhịn được, ta đầu hàng: "Được rồi, ta nhận thua, muốn làm gì cứ sảng khoái nói ra đi! Chết cũng phải để ta chết được nhắm mắt, ngươi

https://thuviensach.vn

nói đi."

"Ha ha, sao ta có thể để nàng chết," Lâu Huyên nở nụ cười, "Ta đang nghĩ cách giúp nàng giải độc, trước tiên cứ ở yên đó, kỳ thật phòng nàng rất mát mẻ."

"Nhưng ta..."

"Đừng nóng vội, ta lập tức cứu nàng, chờ ta."

Đoạn đối thoại này sao quen tai vậy? Ta bừng tỉnh đại ngộ, cả giận nói: "Ngươi... Lâu Huyên thật nhàm chán, không có việc gì bắt chước cách ta nói chuyện!"

Lâu Huyên cười ha ha: "Nhiễm Nhiễm ngoan của ta, trí nhớ rất tốt."

"Ngoan cái gì, ngươi mới ngoan!"

Trí nhớ lập tức trở lại lần gặp nhau dưới chân núi Thục Sơn, Lâu Huyên bị ta hạ độc nhầm, không phải ta cũng đã nói vậy với hắn sao. Cái gì gọi là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, cái gì gọi là trước khác nay khác, cái gì gọi là phong thủy luân chuyển... Ta đã hiểu, ta hoàn toàn hiểu, thật hoàn toàn hiểu.

Lâu Huyên tiến lên trước từng bước, kéo khăn che mặt của ta xuống. Ta xấu hổ, bất đắc dĩ không thể động đậy, chỉ có thể sử dụng võ mồm: "Ngươi muốn làm gì, làm gì làm gì..." Đầu hắn càng ngày càng gần, chóp mũi chạm vào chóp mũi ta, giọng ta bắt đầu run run, sau đó nói gì cũng không rõ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 45: Bắt Gian Tại Giường

B

ên ngoài vẫn đầy tiếng chửi bậy như trước, nhao nhao ồn ào. Trong phòng, ta và Lâu Huyên mũi đối mũi, mắt đối mắt, ta bị hắn nhìn muốn đào lỗ chui xuống. Ngay lúc chúng ta môi sắp chạm môi, hắn đột nhiên dừng tay, khóe miệng đắc ý cong cong thành hình cung.

Ta nuốt nước miếng, yếu ớt hỏi: "Ngươi muốn làm gì —— a —— "

Lời còn bên miệng, cả người ta bị Lâu Huyên ôm lấy, đi đến bên giường. Công lực suy diễn miên man của Lâu Ý Ý giờ phút này đang phát huy đến cực hạn trong đầu ta, đủ loại hình ảnh nhảy múa trước mắt ta. Ta vừa sợ vừa tức, giận đến nói cũng không xong.

Lâu Huyên đặt ta trên giường, dìu ta ngồi xuống, hắn nói: "Đừng học muội muội ta, miên man suy nghĩ không tốt cho đầu óc, rất dễ bị tâm thần phân liệt."

"Ngươi làm sao biết ta..." Ta nhịn không hỏi nữa, hắn thật sự còn linh nghiệm hơn con giun trong bụng ta.

Ta đúng là đang miên man suy nghĩ nhưng điều này thật bình thường. Đổi lại là một nữ nhân khác, bỗng nhiên bị nam nhân điểm huyệt, sau đó bế lên giường, người có tư tưởng thuần khiết cũng sẽ hiểu lầm. Lâu Huyên khôn khéo như vậy, chắc hắn đoán được ta đang nghĩ gì đi? Ta đỏ mặt, nóng quá, nóng quá.

"Nàng đỏ mặt gì chứ?"

"Ai đỏ mặt? Con mắt nào của ngươi thấy mặt ta đỏ!"

https://thuviensach.vn

"Hai mắt ta đều thấy."

"Tin ta móc hai mắt ngươi hết hay không!"

Lâu Huyên buồn cười: "Nhiễm Nhiễm, ta cảm thấy ở chung với nàng sẽ khiến ta tiếc nuối cuộc sống ba năm trước đó, nàng luôn có thể khiến người khác mất hứng."

"Thôi đi, ngươi đừng bôi nhọ ta. Ngươi với muội muội ngươi sống chung dưới một mái nhà ngây người mười mấy năm, cũng không thấy đầu ngươi bị thủng chỗ nào."

Ta dám thề với trời, Lâu Ý Ý tuyệt đối phân liệt hơn ta nhiều lắm, so với nàng, ta lực bất tòng tâm không sánh kịp...

Lâu Huyên mỉm cười, hắn trèo lên giường, ngồi đối xứng với ta.

"Ngươi gì chứ, gì chứ, buồn ngủ thì về phòng mình đi!" Ta nóng nảy, nếu không bị điểm huyệt, ta chắc đã xông lên đánh người.

Lâu Huyên không kiêng nể gì, kéo tay sờ sờ vài cái, lại vuốt vuốt đầu ta mấy phát, vô liêm sỉ nói: "Nếu ta nói, ta muốn ngủ ở đây thì sao?"

Mặt ta vặn vẹo.

"Ha ha ha ha..." Mặt Lâu Huyên cũng vặn vẹo.

Khác biệt là, ta tức giận đến vặn vẹo còn hắn cười đến vặn vẹo. Đúng là đáng chém ngàn đao, nữ tử báo thù mười năm không muộn!

"Tốt lắm, đừng náo loạn Nhiễm Nhiễm, chúng ta bắt đầu đi." Lâu Huyên vừa rồi còn cười đến rút gân giờ đã đổi sắc mặt, tốc độ có thể so với trời tháng sáu, nháy mắt lập tức nghiêm trang.

Ta ấp a ấp úng: "Bắt đầu... Bắt đầu làm gì, ngươi đừng xằng bậy..."

https://thuviensach.vn

"Đương nhiên là bắt đầu giải độc. Nàng muốn ta bắt đầu gì chứ?" Lâu Huyên cười gian.

Bắt đầu... Giải độc? Ta lập tức lạnh người, U Chỉ từng nói nếu hắn giải độc cho ta, hắn sẽ...

"Không không, ngươi không thể làm vậy." Cảm giác sợ hãi vây khắp người ta, "Ngươi không thể làm vậy, ngươi sẽ chết!"

"Nàng đã nghe hết. Ha ha, ngoan, nghe lời, ta sẽ không chết." Lâu Huyên nói xong, tay bắt đầu cởi bỏ quần áo của ta.

Ta gì cũng không nghe không thấy, trong đầu chỉ quanh quẩn một câu Lâu Huyên từng nói "Nếu nàng có chuyện gì, ta cũng sẽ không sống một mình" nhưng nếu hắn có chuyện gì, ta còn có thể sống một mình sao? Hắn thâm tình với ta như vậy, ta sao có thể báo đáp được.

Vì đang là mùa hè, ta mặc rất ít áo, Lâu Huyên vừa cởi áo khoác, bên trong chỉ còn lại áo lót mỏng manh. Hắn không làm gì nữa, ngẩng đầu cùng ta bốn mắt nhìn nhau, cố hết sức mở miệng: "Nhiễm Nhiễm, đừng sợ, rất nhanh sẽ tốt. Nàng đã nói, chờ giải độc xong, nàng còn hấp dẫn hơn Diệp Khuynh Thiên nhiều. Ta tin, vì nàng vốn đẹp hơn cô ta."

Nước mắt rơi xuống, từng giọt nhỏ lên tay Lâu Huyên. Hắn cười ôn hòa: "Nàng đang khóc vì ta sao? Nha đầu ngốc, đã nói ta sẽ không chết. Nhưng nàng rơi nước mắt vì ta, ta thật vui vẻ."

Nói xong, hắn bỗng chưởng mạnh lên ngực ta, ta phun ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ quần áo trắng tinh của hắn.

"Khụ khụ..." Ta ho khan vài tiếng, tơ máu dọc theo khóe miệng chảy ra, "Ngươi dám đánh lén, ta cũng không chọc giận ngươi!"

https://thuviensach.vn

Hiện tại mắng người cũng không đủ sức, nói xong mấy câu đó ta cơ hồ kiệt sức.

Lâu Huyên không nhanh không chậm nói: "Kiên nhẫn đi, vừa rồi ta đã ép một phần máu độc ra, đau không?"

"Nếu không, để ta thử cho ngươi xem?"

Lúc này hắn không nói tiếp, dùng tư thế kỳ quái chặn họng ta lại, sau đó nắm hai tay ta lên áp vào tay hắn, nhất thời ta cảm thấy mình bị hút mạnh về phía hắn. Tim càng đập càng nhanh, ta rất sợ nó thiếu suy nghĩ chui vọt ra khỏi người ta. Ngực phập phồng kịch liệt, gân cốt co rút đau đớn. Ta chưa bao giờ bị như vậy, ba năm trước ở Y Tiên Cốc, lúc Tố Nữ giúp ta chữa thương cũng chưa từng đau đến mức đó.

Mồ hôi với nước mắt đồng loạt dọc theo hai má chảy xuống, đọng hết trên miệng, mằn mặn, nhờn nhờn, quyện với mùi máu tươi. Ta nôn khan, lại hộc ra một búng máu. Ta cắn chặt môi, cố chịu đựng không rên ra tiếng.

Lâu Huyên trán đầy mồ hôi, ta biết hắn nhất định cũng rất thống khổ mà hắn không nói một tiếng. Hắn vì ta trả giá nhiều vậy, ta sao có thể chỉ biết rên rỉ một mình.

"Nếu đau thì cứ kêu lên đi, sẽ dễ chịu hơn." Giọng Lâu Huyên hơi hàm hồ.

Ta nói: "Không, để người khác tới đây, bị bọn họ thấy sẽ chết người."

"Nha đầu ngốc, nàng vẫn sĩ diện như vậy."

Những lời này của ta nửa thật nửa giả, sĩ diện là một chuyện, ta chỉ không muốn làm hắn phân tâm. Dần dần, cơn đau biến mất, chân khí điều hòa chạy khắp cơ thể, tay giơ lên đã lâu nên ngứa ngứa, thân thể cũng tê tê.

https://thuviensach.vn

Ước chừng qua nửa canh giờ, trời đã tờ mờ sáng, không biết gà trống nhà ai gáy sáng thật sự khó nghe. Lương Gia chắc sẽ oán giận, nàng ghét nhất là tiếng huyên náo bên tai, bao gồm cả tiếng động vật kêu.

"Phốc —— "

Suy nghĩ của ta bị kéo trở về, chỉ thấy Lâu Huyên khóe môi dính một vệt máu tươi, vạt áo nhiễm đỏ ghê người, còn có một chút máu tươi bắn lên người ta.

"Ngươi không sao chứ?" Ta cảm động lây.

Lâu Huyên nhẹ nhàng lau máu nơi khóe miệng, miễn cưỡng cười vui: "Ta không sao. Nhiễm Nhiễm, nàng đẹp lại rồi, thật sự còn xinh đẹp hơn Diệp Khuynh Thiên, không tin thử soi gương đi." Nói xong hắn giải huyệt cho ta, thân mình ta mềm nhũn, gục trong lòng hắn. Mùi hương đặc trưng của hắn cứ quanh quẩn, mặt ta không dày được như hắn, tự nhiên sẽ xấu hổ nói không nên lời.

"Ta nói Nhiễm Nhiễm, tuy ta cứu nàng, cũng không nhất thiết phải báo đáp vậy. Mỹ nhân trong ngực, nàng không sợ ta tâm địa bất chính? Ha ha... Khụ khụ khụ." Dưới tình huống này hắn vẫn không kềm chế được, còn dám cười. Nhìn dáng hắn ho khan chật vật, cơn tức vừa nổi đã tiêu tan, khẽ sẵng giọng: "Ngươi không đứng đắn!"

Ta cố gắng đứng dậy, lấy khăn tay ra giúp hắn lau mồ hôi trên trán. Chân mày hắn nhướn cao, cẩn thận nhìn ta chằm chằm. Ta bỗng mắng to: "Ti bỉ, hạ lưu!"

Vừa rồi đau chết đi sống lại, ta quên mình còn chưa mặc áo khoác vào. Ta nhanh phủ thêm quần áo, động tác mau lẹ kỳ cục. Lâu Huyên vẫn mỉm cười, tròng mắt vẫn không nhúc nhích. U Chỉ từng nói nếu giúp ta giải độc, hắn sẽ chết, chẳng lẽ...

https://thuviensach.vn

"Lâu Huyên, ngươi sao vậy? Ngươi ngươi ngươi... Ngươi đừng làm ta sợ, ta nhát gan... Ngươi trăm ngàn lần không thể chết được, nếu ngươi chết, bảo ta sống sao đây..." Ta òa khóc.

Lâu Huyên nhíu mày, khóe môi cười gian tà: "Hôn ta một chút, ta đáp ứng nàng, không chết."

"Cút đi!" Ta không hề nghĩ ngợi, đánh qua một chưởng, vừa vặn trúng ngay ngực hắn.

Lâu Huyên kêu một tiếng đau đớn, sắc mặt nhất thời trắng bệch, ngất đi.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta ta ta... Ta không phải cố ý." Ta sợ hãi, "Ngươi không sao chứ, đừng dọa ta..."

Sẽ không xui xẻo chứ, vốn dĩ không sao, kết quả bị một chưởng của ta đánh chết, ta thật sự không sống nổi mà.

"Lâu Huyên, Lâu Huyên... Họ Lâu... Du Long Công Tử..."

Lâu Huyên chậm rãi mở to mắt, cố hết sức nói: "Không ngờ nàng thật sự có tài, xuất chiêu tài tình, ha ha."

"Đã đến lúc nào rồi mà ngươi còn giỡn. Ngươi nói mau, ngươi sẽ không chết, sẽ không chết..."

"Ta sẽ không chết." Lâu Huyên cầm tay ta, ẩn ý đưa tình, "Ta hứa với nàng, nàng không chết, ta sẽ không chết."

Ta khó lòng bỏ hắn được, ngược lại còn rất thích cảm giác bị hắn nắm tay. Trong lòng có tiếng nói, chỉ cần hắn không chết, việc gì ta cũng chịu. Hắn sẽ không gạt ta, hắn nói hắn sẽ không chết, vậy hắn sẽ không chết.

"Nhưng U Chỉ không phải nói..." Ta hồ nghi, "Nàng không phải nói..."

https://thuviensach.vn

"Bởi vì ta không giải hết độc cho ngươi, chỉ chuyển phân nửa qua người ta." Lâu Huyên ánh mắt thâm thúy, cơ hồ giễu cợt ta, trên mặt lộ vẻ tà mị, "Ta luyến tiếc nàng, sao có thể dễ dàng chết như vậy."

Thì ra là thế.

Hắn đã lấy đi phân nửa độc của ta rồi, từ nay về sau, chúng ta cùng chung số phận. Tuy không chết nhanh như vậy nhưng vài năm sau nếu vẫn không tìm ra cách giải độc, chỉ sợ chúng ta đều hóa thành một lũ u hồn. Ba năm trước, rốt cuộc ta đã có một đoạn tình cảm khắc cốt ghi tâm gì với hắn khiến hắn có thể liều mình cứu ta. Giờ đây ta vô cùng khao khát muốn nhớ lại hết thảy.

Ta nhắm mắt lại, cảnh tượng mơ hồ chầm chậm trở nên rõ ràng. Y Tiên Cốc, bên hàn đàm, nữ tử che mặt với nam tử áo trắng đứng ôm nhau. Ánh trăng bao phủ sơn cốc, vừa huyền ảo vừa lung linh, thật ấm áp thật đẹp đẽ. Đột nhiên đầu đau kịch liệt, ta nhịn không được hét lên một tiếng, ôm đầu ngồi phịch lên giường. U Chỉ bảo ta không được nhớ lại chuyện trước kia, ta không nghe, đau cũng đáng.

"Nhiễm Nhiễm sao vậy?" Lâu Huyên ôm lấy ta.

Ta chui vào lòng Lâu Huyên khóc lớn, hệt như con nít ba tuổi bị ủy khuất, khóc thật thương tâm, miệng ồn ào: "Vì sao thất ca nói ta thiếu căn cơ, ta tình nguyện thiếu căn cơ. Ngươi cũng không biết, trong đầu rất đau, ngươi giúp ta rút ra đi..." Ta thừa nhận ta bị lây bệnh của Lâu Ý Ý, đúng là tâm thần phân liệt, gần mực thì đen, gần mực thì đen!

Lâu Huyên sờ sờ đầu ta, giống như dỗ dành con nít: "Không sao, không sao, chuyện trước kia đã qua. Nhiễm Nhiễm nàng tin hay không, ta sẽ làm nàng thích ta thêm lần nữa."

"Coi như xong," Ta mạnh mẽ ngẩng đầu, vừa lau nước mắt vừa hiên ngang lẫm liệt, "Thích ngươi? Ta cũng không muốn bị loạn đao của Diệp Khuynh

https://thuviensach.vn

Thiên chém chết!"

Lâu Huyên chấn động vì tốc độ biến hóa sắc mặt xuất thần của ta, mặt mày co rút, xanh xao. Phỏng chừng đang thầm nghĩ, Nhiễm Nhiễm quả nhiên là tâm thần phân liệt.

"Nhiễm Nhiễm ngoan, vừa rồi ta hẳn không nghe lầm. Không biết là ai nói, ta mà chết, bảo nàng sống ra sao. Là ai nói vậy?" Lâu Huyên lập tức khôi phục bản tính hồ ly giả dối của hắn.

Ta giả ngu: "Đúng vậy, ai nói?"

Hồ ly híp mắt cười gian hề hề.

Ta nhịn không được đành phải thừa nhận: "Đúng, là ta nói, vậy thì sao? Lâu Huyên ngươi đường đường là Du Long Công Tử, người ái mộ trải rộng khắp thiên hạ. Ngươi không nghĩ nếu ngươi chết, đừng nói đến phụ mẫu ngươi sẽ ra sao, nhóm nữ nhân háo sắc còn không phải mỗi ngày sẽ vây quanh cửa nhà ta điên loạn ném trứng thối! Ta vừa ra khỏi cửa sẽ bị các nàng thiên đao vạn quả chém chết! Sống mà như vậy, còn khổ hơn chết..."

Cứ như thế, lần này ta phát huy sức tưởng tượng còn phong phú hơn Lâu Ý Ý, thêm mắm dặm muối vào những chuyện có thể phát sinh sau khi Lâu Huyên chết nói một mạch, cuối cùng còn không quên bồi thêm một câu "Ngươi thấy ta nói đúng không?"

Lâu Huyên cười run rẩy.

Bỗng một tiếng vang lên, Lương Gia không thèm gõ cửa đã tiến vào: "Nhiễm Nhiễm, Nhiễm Nhiễm, tối hôm qua trong phòng bếp có con mèo ăn vụng kêu như sét đánh, ngươi không nghe thật sự rất đáng tiếc... Ngươi ngươi ngươi..." Ánh mắt dừng lại ngay tại hình ảnh ta đang ngồi trên người Lâu Huyên, Lương Gia hoàn toàn choáng váng, vẫn không nhúc nhích, miệng "Ngươi ngươi ngươi" không ngừng.

https://thuviensach.vn

Ta té lăn xuống giường, rơi lệ đầy mặt: "Ngươi ngươi ngươi... Ngươi nghe ta giải thích..."

Xong rồi, ta xong rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 46: Hồng Hạnh Một Chân Vượt Tường

Lương Gia giống tượng còn hơn tượng thật, ánh mắt trừng to, ngập tràn hoảng sợ. Thấy nàng như vậy, không giống sẽ chỉ giết ta mà thôi. Ta có lý do tin tưởng, Lương Gia vừa kích động vừa nổi giận, chuyện gì cũng có thể làm được.

"Gia Gia... Tỷ tỷ tốt... Ngươi nghe ta giải thích, nghe ta giải thích nha..." Ta quỳ rạp trên mặt đất không còn sức ngẩng lên, vừa vội vừa tức, cùng đường bèn rơi lệ.

Cuối cùng pho tượng chịu mở miệng: "Đang êm đẹp ngươi khóc cái gì, đừng dọa người!"

Nghe giọng tựa hồ cũng không giận như ta tưởng tượng.

Ta bủn rủn vô lực, đi qua bắt lấy chân nàng, hận không thể đâm đầu chết trên mặt đất, "Không phải như thế, thật sự không phải như thế..."

"Không phải thế nào?" Lương Gia nghi hoặc, ngồi xổm xuống đẩy ta ra, "Ngươi nắm chân ta làm gì, buông tay, buông tay."

Còn có thể thế nào đây, Lâu Huyên từ hôn Lương Gia, hại nàng mất mặt, hại nàng bỏ nhà trốn đi, hại nàng cờ bạc bị ép làm vũ cơ, hại nàng bị Tô Nam, Tô Duyên trêu chọc... Mà ngược lại, ta với Lâu Huyên ái muội trên giường như thế, còn bị Lương Gia bắt ngay tại trận. Cũng may Lương Gia này có vẻ ngờ nghệch, đổi lại là Lâu Ý Ý, bằng công lực tưởng tượng thâm hậu của nàng, không chừng sẽ là bắt gian tại giường, tấn công bất ngờ gì gì đó, hết thảy đều xong đời.

https://thuviensach.vn

Lâu Huyên ho khan vài tiếng, nhẹ nhàng nói: "Nhiễm Nhiễm nàng làm gì vậy? Mau đứng lên."

"Ngươi cút đi!" Ta nổi trận lôi đình, "Đều tại ngươi, đều tại ngươi!"

Đứng lên? Cũng phải có sức mới được. Ta bây giờ giống như còn sức sao!

"Trách ta? Ta làm sao?" Lâu Huyên giả ngu.

Không đợi ta quở trách hắn, Lương Gia bừng tỉnh đại ngộ: "Được lắm, thì ra ngươi... Ngươi khi dễ muội muội ta! Nói, ngươi làm gì nàng? Sao ngươi ngủ trên giường của nàng?"

Lương Gia hiểu lầm, tức sùi bọt mép. Ta có thể cảm giác được chân nàng đang run run, xem ra tức giận không ít.

Lâu Huyên thêm dầu vào lửa: "Ha ha, ta còn có thể làm gì nàng? Vì sao ta ở trên giường nàng, ngươi tự hỏi nàng chẳng phải sẽ biết sao."

"Ngươi!" Loạn Thất Giai Nhân thật sự nổi bão, chạy xông lên.

Ta với Lương Gia nhìn nhau, chân nàng đang bị ta ôm thật chặt. Vừa cử động, toàn thân nàng đã đổ thẳng về trước. Chỉ nghe “A” một tiếng, kế đó là “phịch” một tiếng, sau cùng là tiếng Lương Gia thở mạnh.

Một cơn sóng vừa yên, một cơn khác lại ập tới. Ta với Lương Gia vừa mới ngã vào nhau rối rắm, chuyện không may hơn đã xảy ra. Lúc Lương Gia vào phòng không đóng cửa nên tứ sư huynh đi ngang qua, vừa thấy tình cảnh này, lập tức hô hoán kinh thiên động địa, "Trời ơi —— trời ơi ——"

Không thể trách tứ sư huynh, thật sự không thể. Vì hình ảnh hắn bắt gặp là như vầy: Ta quỳ rạp trên đất đối diện cửa, tay còn nắm chặt chân Lương Gia; Lương Gia cũng đang quỳ rạp trên mặt đất, chính xác là ngã trên mặt đấtngược hướng với ta; Lâu Huyên gian tà tựa trên giường, ta không thấy

https://thuviensach.vn

mặt hắn, không rõ phản ứng thế nào nhưng ta dám khẳng định, tuyệt đối không phải bình thường.

Hết thảy ập tới quá đột nhiên, ngay cả chào hỏi đúng lễ nghĩa cũng không có. Ta còn chưa phản ứng gì với thảm cảnh ngã sấp của Lương Gia, còn chưa kịp đứng lên, còn chưa kịp xin lỗi nàng, tứ sư huynh không hề báo trước đã xuất hiện trước mắt ta, còn nói "Trời ơi". Kỳ thật người nên kêu "Trời ơi" là ta mới đúng.

Ta không thèm đếm xỉa tới tứ sư huynh, lập tức giãy dụa đứng lên, "Gia Gia, ngươi ngã không đau chứ? Thực xin lỗi, thực xin lỗi..."

Lương Gia hung hăng trừng mắt, sắc mặt còn xanh hơn rau, nàng mạnh mẽ túm cổ ta lắc lắc, vừa lắc vừa kêu to: "Tô Nhiễm, ta muốn giết ngươi!"

"Khụ khụ khụ..." Ta không thở được, mặt đỏ bừng, đứng chung chỗ với Lương Gia, quả thật chính là xanh đỏ tương xứng, còn diễm lệ hơn hoa.

Là ta hại Lương Gia ngã trước, ta tự biết đuối lý, không chống cự, rất khẳng khái để nàng lắc cho hả.

Lâu Huyên xông lên tách ta và Lương Gia ra: "Hai người làm gì vậy, còn không mau dừng lại!"

"Không phải chuyện của ngươi, cút ngay!" Ta và Lương Gia trăm miệng một lời, khiến Lâu Huyên chấn động.

Không hổ là chị em thân thiết, ngay cả lúc đánh nhau cũng ăn ý như vậy.

Lắc mệt, Lương Gia buông ta ra, duỗi duỗi tay, vẻ mặt thoải mái: "Được rồi, hết giận, ngươi thở đi."

Tứ sư huynh với Lâu Huyên hoảng sợ vì hành động không thể tưởng tượng này của chúng ta, đứng đó hóa đá, không còn suy nghĩ gì được. Ta cười nói:

https://thuviensach.vn

"Ha ha, không sao, chúng ta đùa giỡn thôi."

Từ nhỏ đến lớn, ta với Lương Gia luôn ầm ĩ như thế, không vui thì cấu xé nhau, cha mẹ và các ca ca đã sớm quen nên không trách, bình thường như cơm bữa. Nhưng với người ngoài mà nói, hành vi này quả thật hủy diệt sự phong nhã. Thử hỏi nào có nữ tử điên cuồng đến mức này, mà còn là thiên kim tướng phủ.

Lâu Huyên lau mồ hôi lạnh: "Hai người thật sự đùa giỡn?"

"Ta nói sao ngươi dong dài như vậy, có để yên hay không!" Lương Gia liếc mắt khinh thường, nói với ta, "Tô Nhiễm, còn không mau dìu tỷ tỷ ta đứng lên."

"Dạ dạ dạ, tỷ tỷ mời ngài đứng lên, trên đất rất lạnh, ngài đừng để quý thể bị thương." Ta vô cùng chân chó hiến ân cần, nâng Lương Gia dậy.

Ở Thục Sơn, ta đã quen kiêu ngạo ương ngạnh, đây là lần đầu ta ở trước mặt sư huynh bày ra một mặt "ôn nhu" như thế. Tứ sư huynh đại khái kích động, không nhịn được ngửa đầu cười điên cuồng, trong nhất thời ta chỉ cảm thấy trời đất rung chuyển, phòng ta cơ hồ bị hắn làm sập. Lâu Huyên một bộ xem kịch vui, ba phần kinh ngạc, ba phần cười cợt, ba phần đắc ý, còn một phần không rõ có phải thích thú hay không.

Mất mặt thì đã mất mặt, ta tự hỏi làm người phải phúc hậu, ai bảo ta cần xin lỗi Lương Gia trước, vì tương lai tươi sáng của ta, chân chó một hồi không sao cả. Chỉ cần Lương Gia có thể nguôi giận.

Lương Gia rất hài lòng với thái độ thành khẩn nhận sai của ta. Ta vừa dìu nàng lên ghế, nàng vung tay lên: "Đi, rót cho ta chén trà."

"Dạ dạ dạ, lão nhân gia ngài muốn uống Tây Hồ Long Tĩnh hay Bích Loa Xuân? A, hay ta pha Phổ Nhị thượng đẳng cho ngài?"

https://thuviensach.vn

Lương Gia khóe miệng run rẩy vài cái: "Quên đi, không uống."

Tứ sư huynh càng cười điên cuồng, quả thực đạt tới cảnh giới quên mình. Tối hôm qua, hắn gào khóc thảm thiết ở phòng bếp xem ra vẫn còn nhẹ hơn bây giờ nhiều.

"Sao vậy, sao vậy, trời sụp hay đất lở?" Lâu Ý Ý là người thứ nhất vọt vào phòng.

Không hổ là tứ sư huynh, chỉ cần hắn cười, kẻ điếc đều bị hấp dẫn đến đây. Tô Nam, Tô Duyên, nhị sư huynh, tam sư huynh, U Chỉ, Tần Lãng lần lượt lục tục đến xem náo nhiệt.

Người đến cuối cùng là Dao Băng sư tỷ, nàng người chưa tới tiếng đã tới trước: "Ai đó, buổi tối đã không an phận thì thôi, ban ngày cũng không cho người ta ngủ yên..."

Lời kia vừa thốt ra, ta biết tứ sư huynh chạy trời không khỏi nắng, trong lòng yên lặng khóc tang vì hắn, tốt xấu gì cũng từng là sư huynh muội.

Quả nhiên, Dao Băng sư tỷ mới bước vào cửa, vừa thấy tứ sư huynh, kích động đến run giọng: "Ngươi ngươi ngươi, thì ra tối hôm qua thật là ngươi!"

Mọi người đều vỡ lẽ, hiểu tứ sư huynh chính là đầu sỏ quấy nhiễu mộng đẹp tối hôm qua.

Trong nháy mắt, Dao Băng sư tỷ ra tay trước, đánh một quyền về phía tứ sư huynh. Các nạn nhân khác vô cùng ủng hộ khí thế lẫm liệt hiên ngang của Dao Băng sư tỷ, không khí đều sôi sục, mọi người cùng nhau động thủ, hành hung đầu sỏ. Tứ sư huynh ôm đầu ngồi trên đất, lớn tiếng ồn ào: "Sao vậy, sao vậy, sao các ngươi..." Nói chưa tròn câu dần dần đã bị chìm lắng trong thanh âm phẫn nộ của quần chúng đang bao vây hành hung.

https://thuviensach.vn

Tam sư huynh dốc toàn lực, quyền cước mạnh mẽ, vừa đánh vừa nhắc nhở: "Ai cho ngươi ầm ỹ Dao Băng sư muội, ai cho ngươi ầm ỹ..."

Quá điên cuồng! Quá thảm thiết!

Tứ sư huynh cũng đáng lắm, quấy nhiễu mộng đẹp cũng không hẳn là sai, sai là không nên quấy nhiễu mộng đẹp của nữ thần, hắn làm vậy không phải muốn ăn đòn sao. Có thể khiến Thục Sơn nữ thần điên cuồng đánh người, khắp thiên hạ cũng chỉ mình hắn có bản lĩnh này.

Lương Gia hồi lâu mới hiểu được chuyện gì đang xảy ra, nàng vỗ vỗ vai ta, chỉ chỉ tứ sư huynh, hỏi ta: "Thì ra tối hôm tiếng kêu của mèo hoang giống sét đánh là hắn?"

Ta gật đầu.

Lúc này mọi người đã xả giận xong rồi, vẫy vẫy cánh tay, thư giãn gân cốt, lấy lại tinh thần, tất cả đều vô cùng sảng khoái, trên mặt tràn ngập khoái cảm trả được thù lớn.

Tứ sư huynh đáng thương chậm rãi đứng lên, thê thê thảm thảm. Hắn dùng ánh mắt cực độ ai oán quét chúng ta một vòng, sau đó cực kỳ ai oán tông cửa xông ra, chắc tâm hồn đã cực độ tổn thương. Lần đầu tiên ta thấy vẻ mặt đó từ một nam nhân.

Hắn vừa đi, sự chú ý của mọi người chuyển sang người chúng ta. Nhìn ta, nhìn Lương Gia, lại nhìn nhìn Lâu Huyên, dần dần phát động không khí bát quái.

Lâu Ý Ý hỏi trước: "Đại ca, ta vừa rồi qua phòng tìm người không thấy. Chẳng lẽ tối hôm qua người ngủ ở đây?"

Phựt ——

https://thuviensach.vn

Ta nghe được tiếng dây thần kinh của mình tự đứt. Đồng thời không quên tán thưởng, tốt lắm, đưa ra vấn đề có chiều sâu như vậy cũng chỉ có mình Lâu Ý Ý mới làm được.

Lương Gia há hốc, muốn nói nhưng yết hầu như bị quỷ bóp, không thốt nên lời. Ta dùng ánh mắt còn ai oán hơn tứ sư huynh vừa rồi trừng mắt liếc Lâu Ý Ý một cái, đen mặt dậm chân.

Lương Gia nắm tay ta, nhanh mồm nhanh miệng, thần sắc nghiêm nghị: "Nói, tối hôm qua hắn làm gì ngươi?"

"Đừng hỏi ta, ta chết rồi." Ta ngồi xuống ghế, nằm úp sấp trên bàn giả chết.

Ta còn có thể nói thế nào, nhìn mọi người vừa nghi ngờ vừa thiếu tin tưởng, nếu ta giải thích, ngược lại bọn họ càng thêm khẳng định ta có gì ám muội với Lâu Huyên. Giải thích chính là che dấu, che dấu chính là xác nhận! Mấy lời này của Dao Băng thật sự rất sâu sắc.

"Ngươi nói, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Lương Gia không buông tha, nhất quyết hỏi cho bằng được.

Đầu ta bị nàng mạnh mẽ nâng lên. Vượt ngoài dự kiến của ta, nàng chẳng những không tức giận, ngược lại còn vô cùng bát quái, nàng nhướn mày dương dương tự đắc, tiến đến thì thầm bên tai ta: "Nhiễm Nhiễm ngươi được lắm, soái ca này là ai, còn anh tuấn hơn Tần Lãng nhà các ngươi."

"A?" Ta mơ hồ.

Chẳng lẽ Lương Gia chưa biết thân phận của Lâu Huyên?

Ta nhìn qua Tô Nam, hắn cười rất thâm ý, bĩu môi hất qua Lương Gia. Ta nhất thời hiểu rõ, đúng vậy, Lương Gia ương ngạnh, bọn họ làm sao dám nói rõ với nàng. Chẳng may nàng điên cuồng, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

https://thuviensach.vn

Dao Băng sư tỷ hồ nghi, vòng quanh ta một vòng, lắc đầu than thở: "Nhiễm Nhiễm, ta đoán không sai, ngươi với Lâu Huyên có quan hệ rất khác thường, rất khác thường. Mới có vài ngày đã ngủ chung giường, chậc chậc..."

Lương Gia kêu lên sợ hãi: "Cái gì? Hắn hắn hắn... Hắn là Lâu Huyên?"

"Đúng vậy, ngươi không biết?" Dao Băng sư tỷ buồn bực.

Phựt ——

Ta cảm giác dây thần kinh của mình lại đứt thêm một sợi.

Tô Nam ôm đầu, hắn xông lên trước mạnh mẽ lôi nữ thần đi. Nữ thần ngàn lần không muốn: "Làm gì vậy, trò hay còn chưa xem đã..." Tô Nam mặc kệ nàng đã ghiền hay không, túm nàng ra cửa.

Trong phòng lại bình tĩnh. Lúc này mọi người không nhìn ta mà đều quét mắt về phía Tần Lãng, người vẫn đảm đương vị trí kẻ qua đường Giáp. Ta cũng nương theo quần chúng, quét Tần Lãng một cái.

Đến lúc này, Tần Lãng cũng chưa nói gì, nếu hắn không phải toàn thân áo đen nổi bật, ta rất có khả năng xem nhẹ sự tồn tại của hắn. Tốt xấu gì hắn cũng là hôn phu trên danh nghĩa, hiện tại mọi người đều cho rằng ta có gì với Lâu Huyên, hắn còn thật mất mặt hơn ta, vợ công khai ngoại tình cũng không phải chuyện sáng sủa gì cho cam, còn ám muội hơn hồng hạnh vượt tường.

Nhưng chuyện ta lo nhất không phải là Tần Lãng nghĩ sao, mà là Lương Gia. Đại tiểu thư này là người ta nuốt không tiêu nhất, nếu nàng chém ta, ta đuối lý trước, trốn cũng không phải, không né cũng không xong. Rối rắm!

https://thuviensach.vn

Lương Gia quét Lâu Huyên vài lần, quét ta vài lần, lại quét Tần Lãng vài lần, quăng ra một câu khiến ta muốn chém chết nàng: "Ta làm gì vậy, thì ra là quan hệ tay ba, không có gì mới mẻ."

Thần a, ta điên rồi!

Chuyện đáng sợ hơn còn ở phía sau. Tô Duyên chết tiệt quăng ra một câu: "Thì ra Nhiễm Nhiễm hồng hạnh vượt tường, ha ha ha... Hồng hạnh vượt tường..."

"Có gan ngươi lặp lại lần nữa!" Ta xông lên đánh người.

Tô Duyên sớm đoán được ta sẽ xài chiêu đó, cợt nhả chạy ra, vừa chạy vừa ồn ào "Hồng hạnh một chân vượt tường đến đây!"

Ta đây da mặt mỏng như cánh ve, rốt cuộc chịu không nổi đả kích, che mặt chạy ra khỏi phòng.

Không mặt mũi nào gặp người khác, ta không mặt mũi nào gặp người khác, ta không thể nào ở lại Lạc Dương này nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 47: Một Đêm Trăng Lặn Sao Thưa

Đ

êm đến, trăng lặn sao thưa rất thích hợp để giết người, phóng hỏa, trộm cắp, cướp bóc, chỉ cần là chuyện không quang minh chính đáng, đều có thể chọn đêm nay hành sự. Đương nhiên, đây cũng là một ngày lành để trốn đi. Vận khí kém như ta cũng được ông trời chiếu cố. Thiên thời địa lợi nhân hoà, không đi thì ta chính là đồ ngốc.

Xuất môn ra ngoài, cuộc sống liền chán nản. Thật vất vả chứng kiến một sự kiện "oanh động" như vậy, đương nhiên bọn họ sẽ không dễ dàng buông tha ta, một đám bát quái vui vẻ. Tứ sư huynh được lắm, vết sẹo đã hết đau, hứng thú dạt dào gia nhập đại quân bát quái, trái một câu "Hồng hạnh ý xuân rộn ràng", phải một câu "Hồng hạnh một chân vượt tường", rất vui vẻ! Tóm lại, từ hôm nay trở đi, hồng hạnh nghiễm nhiên thành đại danh của Tô Nhiễm ta.

Trong đó phải kể tới Tô Duyên là quá đáng nhất, hắn vừa nhìn thấy ta sẽ tà ác vẫy tay, hơn nữa cợt nhả nói thêm một câu "Tiểu hồng hạnh, đến đây với ca ca!"

Ta với Tần Lãng toàn thân nhiễm hồng, trên đỉnh đầu đội một vòng xanh, cùng đứng nơi đầu sóng ngọn gió, hắn có thể bình thản ung dung nhưng ta không được. Chuyện khiến ta không thể chịu đựng nhất là Lâu Huyên như người ngoài vòng thị phi, tên đầu sỏ hắn vô cùng vui sướng khi nghe mọi người gọi ta là "Hồng hạnh vượt tường", không chỉ cười hì hì xáp lại nghe bát quái mà còn chen thêm một hai câu, như thế, như vậy, như vậy, như thế.

Nhịn nhục không phải nhu nhược, thiện lương cũng không có nghĩa dễ bị khi dễ. Sau khi ra sức đánh tứ sư huynh với Tô Duyên, rốt cục ta quyết định rời khỏi chỗ quỷ quái này. Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, ân tình nợ

https://thuviensach.vn

Lâu Huyên đành phải báo đáp sau. Ta mặt mỏng, thần kinh không chịu nổi sự ép uổng của bọn họ, huống chi còn có Lương Gia, quan hệ của nàng với Lâu Huyên lúng ta lúng túng, nàng không cần không có nghĩa là ta không cần. Sự tình đã đủ thái quá, ta cũng không muốn giẫm chân vào vết xe đổ lần nữa.

Kỳ thật ngay cả ta cũng không biết đối mặt với Lâu Huyên thế nào. Hắn không tiếc phó thác tính mạng bản thân cho ta, ta cảm kích hắn; hắn không muốn ta nhớ lại đoạn hồi ức kia, tâm tâm niệm niệm, ta áy náy cho hắn; hắn phụ Lương Gia, hại nàng có nhà không thể về, ta oán hận hắn... Đủ loại cảm xúc rối rắm trong lòng, việc duy nhất ta có thể lựa chọn chung quy chỉ có trốn tránh.

Sau khi về phòng, ta thu thập qua loa, thừa dịp cảnh trăng thưa sao lặn rời khỏi khách sạn Phong Vân.

Từ sau sự kiện bắt cóc, ta đặc biệt cẩn thận. Võ công không xong ta có thể dựa vào trí tuệ, sư nương đã dạy không phải chỉ dùng mặt để giữ thể diện. Ta cắm ba cây trâm trên đầu, mặt trên có dấu hiệu để phân biệt cây nào có độc. Tần Lãng có thể dùng nó làm ám khí, ta cũng có thể, hơn nữa ta còn độc hơn!

Nhưng điều đáng lo là ta không có kỹ năng phóng ám khí thuần thục như Tần Lãng nên ta giấu thêm mê dược đã trộm của sư nương trong tay áo, bên trái là Thất Lý Hương, bên phải là Tam Bộ Đổ, hành sự tùy thời, ai dám đánh lén ta, ta sẽ khiến hắn hôn mê choáng váng. Ta thật bội phục mình quá thông minh, quá thông minh.

Trong lòng đắc ý, tâm tình sẽ tốt. Tâm tình mà tốt, đi đường càng có sức. Dọc đường, ta xem như đang du sơn ngoạn thủy, lưu luyến bỏ qua khắp phố chợ trấn nhỏ, rất đau lòng. Lần sau gặp Nhạc Phong, ta nhất định phải cảm tạ hắn đàng hoàng, nếu không có bạc của hắn, sao ta có thể sống tiêu sái

https://thuviensach.vn

như vậy, thích ý như vậy. Tuy chưa biết đi đâu nhưng cầm ngân phiếu mười vạn lượng, ít nhất ta không cần lo mình sẽ rơi vào cảnh màn trời chiếu đất.

Ta sợ bọn Tô Nam sẽ tìm ta nên chọn địa phương hẻo lánh mà đi.

Bọn họ rất hiểu ta, biết ta ham vui. Ta cố tình làm ngược lại, không dám ở lại lâu. Đến ngày thứ mười rời khách sạn Phong Vân, ta thậm chí còn không biết mình đang ở đâu. Thói quen mù đường vẫn như cũ, điểm ấy làm ta rất phiền lòng.

Trên đường đến một trấn nhỏ không biết tên, ta miệng cắn kẹo hồ lô, vừa rên hừ hừ vừa hát nhặng xị. Ngã tư đường vừa rồi đang yên tĩnh bỗng náo nhiệt, người túa ra từ bốn phía chạy trốn tán loạn. Tiểu thương ven đường đồng loạt dọn hàng, khách sạn tửu lâu đóng cửa “bang bang” loạn cả lên.

Ta buồn bực, ngăn một nữ nhân đang chạy tới cạnh ta, "Xin hỏi phát sinh chuyện gì, sao mọi người đều chạy gấp như vậy?"

Không phải bọn Tô Nam đuổi tới? Không đúng, người bọn họ muốn đuổi theo là ta, không liên quan gì đến những người khác! Xem ra ta đã bị bọn họ dọa luôn rồi, thần hồn nát thần tính, thấy cỏ lay động tưởng có phục binh, tật đa nghi này rất không tốt.

Nữ nhân sắc mặt thật khó coi: "Cô nương, ngươi nhanh về nhà đi, bên ngoài nguy hiểm."

"Nguy hiểm?" Ta đờ đẫn mặt mày, "Vì sao?"

"Nghe nói có Hồng Nhan yêu quái gì đó xuất hiện, tối hôm qua vừa mới giết mười mấy phụ nhân ở thôn trấn bên cạnh. Vừa rồi huyện lệnh đại nhân ra bố cáo, bảo mọi người trốn trong nhà. Cô nương ngươi vẫn nên chạy nhanh về nhà đi, người yêu quái kia muốn giết là nữ nhân xinh đẹp giống ngươi vậy..."

https://thuviensach.vn

Ta run run phun ra bốn chữ: "Thệ Huyết Hồng Nhan?"

"Đúng đúng đúng, chính là Thệ Huyết Hồng Nhan, chạy mau đi..."

Nữ nhân không rảnh tán gẫu tiếp với ta, hoang mang rối loạn, mới đó đã chạy mất. Ta đầu óc trống rỗng, chỉ có bốn chữ là rõ ràng: Thệ Huyết Hồng Nhan. Ác mộng của ta, không ngờ hôm nay đã thành sự thật.

Một khách sạn bên cạnh sắp đóng cửa, ta lấy tốc độ nhanh nhất chạy vội qua: "Chờ một chút, đừng đóng cửa, cứu mạng!"

"Cô nương ngươi đi thôi, chúng ta không buôn bán." Tiểu nhị ngăn ta ngay ngoài cửa.

Ta nóng nảy, lấy bạc ra: "Cho ngươi, cho ngươi hết, không cần thối lại."

"Không phải là chuyện tiền nong..." Tiểu nhị thật khó xử.

"Đúng, không phải chuyện tiền nong, là chuyện liên quan đến tính mạng, ngươi không cho ta vào ta sẽ mất mạng!"

"..."

"Lão lục, để vị cô nương này vào đi." Trong phòng truyền đến một giọng già nua.

Tiểu nhị gọi là lão lục kia lập tức buông lỏng tay đang chặn cửa, lên tiếng: "Dạ, chưởng quầy."

Ta vỗ vỗ ngực, thở hồng hộc. Phía sau vang lên tiếng đóng cửa.

"Cô nương không sao chứ?" Lão chưởng quầy hỏi ta.

Ta lắc đầu, than thở: "Không sao. Đang êm đẹp tự dưng nữ ma đầu kia xuất hiện, không phải không tính để người ta yên ổn đó chứ!"

https://thuviensach.vn

"Ai, cũng không phải vậy sao. Cô nương sớm về nhà đi, ở khách sạn cũng không an toàn, nghe nói mấy phụ nhân ở thôn trấn bên cạnh đều bị giết ở khách sạn." Lão chưởng quầy lắc đầu, "Làm càn, thật sự là làm càn!"

Về nhà? Lòng ta bỗng như được soi sáng.

Đúng rồi, sao ta không nghĩ ra nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Bọn họ chắc chắn sẽ không ngờ ta có gan trở lại kinh thành. Đến lúc đó bảo Nhạc Phong tìm một chỗ tốt cho ta trú ẩn, dâng sơn trân hải vị cho ta ăn, đưa Nhạc Phong cho ta chà đạp, vừa không sợ lão yêu quái bất nam bất nữ Thệ Huyết Hồng Nhan kia, vừa không cần lo lắng bị cha với các ca ca phát hiện. Cuộc sống như vậy tốt đẹp biết bao!

"Cô nương?" Lão chưởng quầy gọi ta.

Mộng đẹp lập tức tan biến, sơn trân hải vị cùng Nhạc Phong đánh mắng thoải mái cũng nháy mắt tiêu tan, trước mắt là khuôn mặt đầy nếp nhăn của lão chưởng quầy. Ai, ta lại quay về với sự thật tàn khốc. Nơi này cách kinh thành rất xa, Thệ Huyết Hồng Nhan đúng là âm hồn không tan, muốn về nhà phải trốn trước đã, tránh nơi đầu sóng ngọn gió.

"Chưởng quầy, cho ta một phòng thượng hạng, làm thêm chút đồ ăn."

"Tốt, lão lục, ngươi đưa vị cô nương này lên phòng Thiên Tự Đệ Nhất Hào."

Nơi này không thể so với khách sạn Phong Vân, tuy cùng là phòng Thiên Tự Đệ Nhất Hào nhưng đẳng cấp khác nhau, đơn sơ hơn, giống như lâu rồi chưa có ai ở. Lão lục đã thu dọn sơ, trong lúc vô ý ta thoáng thấy góc phòng còn có mạng nhện, không khỏi nhớ thương Tiểu Hắc sớm lìa xa dương thế.

Sư nương nói rất đúng, ta nuôi gì chết đó. Tiểu Hắc bị ta hại chết cũng là chuyện sớm muộn.

https://thuviensach.vn

Nhớ ngày đó ở Thục Sơn ta cho ngựa của sư phụ ăn mới được hai ngày, kết quả ngựa chết; ta chơi đùa với con thỏ của Ngọc Thanh sư tỷ một thời gian, kết quả thỏ chết. Ta không cam lòng, chạy tới phòng bếp xung phong giúp nuôi gà, cuối cùng gà không có chết nhưng bị chồn bắt mất.

Các sư huynh nghe kể lại chuyện này, cười đến gập cả người, toàn thân run rẩy, tặng ta một danh hiệu là sát thủ động vật. Thế cho nên sau đó ta muốn giúp Dao Băng sư tỷ tưới hoa, nàng cũng không cho, nàng nói: "Hoa đang nở rộ, xinh đẹp cỡ nào, sáng lạn kiều diễm cỡ nào, ngươi đừng nhẫn tâm hủy hoại khoảnh khắc tốt đẹp của chúng..." Nghe xong ta thật muốn vung kiếm tự vận.

"Cô nương, dọn xong rồi." Lão lục giải cứu ta khỏi cảnh tượng vung kiếm tự vận.

Ta thở dài: "Giúp ta đổi phòng đi, gian bên cạnh cũng được."

Nhìn thấy mạng nhện, ta sẽ nhớ tới Tiểu Hắc, sau đó sẽ liên tưởng đến bị đủ loại động vật bị ta hại chết khác, trong lòng chua xót. Đổi phòng vẫn tốt hơn, nhắm mắt làm ngơ.

Lão lục rất mất kiên nhẫn, khóe miệng giật giật, bất đắc dĩ đưa ta sang Thiên Tự Đệ Nhị Hào. Cũng khó cho hắn, tân khổ cực thu dọn nửa ngày, kết quả ta nói muốn đổi phòng, đổi lại là ta cũng sẽ mất kiên nhẫn.

"Cô nương ngươi xem phòng trước, nếu vừa lòng ta sẽ cho ngươi thu dọn!" Lão lục đẩy cửa ra, ngữ khí thiếu thiện cảm.

Ta sao không biết xấu hổ: "Không cần, ta tự thu dọn, ngươi đi làm đồ ăn đi."

Sau khi lão lục rời khỏi, thuận tiện đóng cửa giùm ta, trong phòng trống rỗng chỉ còn lại mình ta, chỉ một thoáng áp lực lại nổi lên. Ta không tính là

https://thuviensach.vn

người nhát gan, sợ phiền phức, nếu nhất định phải nói chuyện gì khiến ta sợ hãi, đó cũng chỉ có thể là Thệ Huyết Hồng Nhan. Trước đây, mẫu thân lấy chuyện này dọa ta, sau đó sư nương lại kể một truyền thuyết khác cho ta nghe, vô hình chung hình tượng Thệ Huyết Hồng Nhan trong lòng ta rất khủng bố, khiến ta bị ám ảnh.

Ta vô lực tựa vào giường miên man suy nghĩ, vừa nhớ đến cảnh tượng thập lục sư huynh đứng tại vách núi cất giọng ẻo lả gọi ta về ăn cơm chiều, cửa bỗng bật mở. Thật sự là nghĩ gì đến đó, tốc độ đưa cơm của lão lục thật kinh người. Ta từ giường đứng lên, nghĩ đó là lão lục, ai ngờ lại là lão chưởng quầy và một nữ tử áo lam.

Lão chưởng quầy hơi giật mình khi thấy ta trong phòng: "Cô nương, không phải..."

"A, ta không thích phòng lớn nên đổi phòng." Ta giải thích.

"Không sao, quấy rầy cô nương nghỉ ngơi." Lão chưởng quầy vẻ mặt hiền lành, xoay người nói với nữ tử áo lam ở sau, "Cô nương, mời sang phòng bên cạnh được không?"

"Được." Nữ tử áo lam tốt tính gật đầu.

Cửa lại đóng lần nữa.

Nữ tử áo lam kia nhìn thật quen mắt, hình như đã gặp ở đâu rồi, hơn nữa còn cách đây không lâu. Ta nghĩ nghĩ, hình như ngày ấy ở khách sạn Phong Vân, nhóm nữ đệ tử của phái Thiên Sơn đều một thân áo lam, đầu cài trâm ngọc bích. Nếu ta không đoán sai, nữ tử áo lam vừa rồi hẳn là người phái Thiên Sơn. Pháp hội Mang Sơn đã chấm dứt, đệ tử Thiên Sơn cũng phải trở về, nữ tử này có thể bị thất lạc đồng môn. Dù sao cũng không có khả năng giống ta, bị đả kích, bị tức giận trốn đi.

https://thuviensach.vn

Ăn xong cơm chiều, ta lại ngồi trên giường ngây ngốc. Màn đêm lặng lẽ buông xuống, trăng nhô lên cao chiếu, đầy sao chói mắt, tỏa một quầng sáng xinh đẹp trong đêm. Nhưng toàn bộ thôn trấn lại bao phủ một tầng không khí quỷ dị, Thệ Huyết Hồng Nhan xuất hiện ở đây khiến người ta khủng hoảng vô cùng. Vốn nhà nhà đèn đuốc sáng trưng nhưng lại chẳng thấy gì. Dù nam nữ già trẻ, chỉ cần là người đều đóng cửa không dám ra, e sợ tai nạn rơi xuống đầu mình.

Ta nhìn qua cửa sổ, chuẩn bị đi ngủ sớm một chút, ngủ rồi sẽ không nghĩ đông nghĩ tây tự dọa mình. Trên bàn ánh nến còn đang nhảy múa, tiếng bấc đèn bị đốt, phát ra tiếng ba ba rất nhỏ. Giọt nến đỏ chảy dọc theo thân, ta để một ít lên tay thưởng thức, khóe miệng mỉm cười, nhớ lại lúc mẫu thân dỗ ta ngủ khi còn thơ ấu. Rời nhà đã lâu, không biết cha mẹ có khỏe không. Ta tùy hứng trốn đi như vậy, để lại một cục diện rối rắm, bọn họ khẳng định vừa lo lắng vừa tức giận.

Ta thổi tắt nến, lẳng lặng nằm trên giường. Bên ngoài gió thổi vù vù, càng tăng thêm phần khủng bố, quỷ dị cho không khí. Ta cầm cây trâm độc trong tay, tận lực an ủi mình. Lâu Huyên có gan rút kiếm liều mạng với Thệ Huyết Hồng Nhan, ta không có, người ta còn chưa đến ta đã bị dọa cỡ này, nếu để hắn biết chắc sẽ khinh thường ta. Đệ tử Thục Sơn không màng sống chết, ta không thể bôi nhọ sư phụ!

Đúng vậy, không có gì đáng sợ, Thệ Huyết Hồng Nhan có gì đặc biệt hơn người! Ta nhắm mắt lại đếm cừu. Đến lúc mệt mỏi, lập tức mọi sợ hãi lặn mất tăm.

Không biết qua bao lâu, ta bị một tiếng động đánh thức, nhất thời huyết khí dâng trào, nắm chặt cây trâm trên tay. Nghe động tĩnh hình như từ phòng bên cạnh truyền đến, dáng vẻ nữ tử áo lam ban sáng hiện lên trong đầu ta. Chẳng lẽ nàng đã xảy ra chuyện?

https://thuviensach.vn

Ta không dám làm càn, ngay cả giầy cũng chưa xỏ, rón ra rón rén đến cạnh vách tường.

Nơi này khách sạn đơn sơ, vách tường đều là ván gỗ, lâu ngày trên vách có một khe hở rất tinh tế, vừa vặn để ta nhìn lén.

Cửa sổ phòng bên cạnh đang mở, dưới ánh trăng, một hình ảnh máu me đập vào mắt ta. Nháy mắt, đồng tử của ta đột nhiên mở to, theo bản năng tính mở miệng hét lên nhưng vì quá sợ hãi nên không nói được tiếng nào. Ta che miệng lại, kiệt lực nín thở. Cây trâm trong tay phải bị ta nắm thật chặt, đâm vào da thịt trong lòng bàn tay. Ta có thể cảm nhận được máu đang chảy ra từ vết xước.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 48: Trong Lúc Sống Chết Đó

Đ

ây vốn là một đêm rất đẹp, ánh trăng tỏa ánh sáng hiền hòa ấm áp, rọi thẳng vào phòng, soi rõ một màn trước mắt. Nữ tử áo lam gặp ban sáng đang bị một hắc y nhân ấn ngã lên bàn, nàng liều chết giãy dụa mà bàn tay đang xiết cổ nàng càng ngày càng chặt, không cho nàng hít thở chút nào. Nữ tử áo lam run rẩy vài cái, rốt cục không hề nhúc nhích, ngồi phịch trên bàn.

Hắc y nhân cúi người xuống, cắn một phát trên cái cổ trắng nõn của nữ tử áo lam, mùi máu tươi như có như không quanh quẩn bên người ta, hết sức ghê tởm.

Ta cơ hồ khẳng định hắc y nhân trước mắt chính là Thệ Huyết Hồng Nhan. Lâu Huyên từng nói Thệ Huyết Hồng Nhan toàn thân choàng áo đen; sư nương từng nói Thệ Huyết Hồng Nhan uống máu nữ tử duy trì dung nhan; còn có nữ nhân gặp lúc sáng ở ngoài đường cũng nói vậy... Đây là thật, thì ra đều là thật, Thệ Huyết Hồng Nhan đã mai danh ẩn tích mấy chục năm lại xuất hiện.

Sợ hãi lên đến cực điểm, ta thậm chí đã quên kêu gào, chỉ có thể cắn chặt môi, nín thở không nói. Với công lực của Thệ Huyết Hồng Nhan, chỉ cần ta thở nhẹ một chút, chết trong tích tắc là chuyện hiển nhiên. Ta vẫn hay thầm oán vận khí của mình, giờ mới hiểu ra ông trời chiếu cố ta đến cỡ nào, nếu ban ngày ta không đổi phòng, người chết lúc này sẽ chính là ta.

Uống xong máu của nữ tử áo lam, Thệ Huyết Hồng Nhan đứng dậy, lau khóe miệng. Bà ta đứng nghiêng nghiêng, ta chỉ thấy một bóng đen mơ hồ. Lòng hiếu kỳ hại chết mèo, đương nhiên cũng có thể hại chết người. Mặc dù dang trong tình huống như vậy, ta vẫn vô cùng khát khao muốn thấy được mặt thật của Thệ Huyết Hồng Nhan. Không phải nói Thệ Huyết Hồng

https://thuviensach.vn

Nhan khuynh quốc khuynh thành sao, ta rất tò mò xem bà ta đẹp đến mức nào.

Trong đầu có tiếng không ngừng nhắc nhở ta, liếc mắt một cái là tốt rồi, chỉ cần có thể liếc nhìn nàng một cái là tốt rồi.

Thệ Huyết Hồng Nhan kia hình như tâm linh tương thông với ta, bỗng nhiên tiến lại, đối diện chỗ ta đang ngồi. Trong bóng đêm, chỉ thấy ánh mắt quỷ dị xanh lè như ma trơi dưới địa ngục, có thể thu hồn đoạt phách. Ta run lên, răng cắn phập vào môi dưới, máu lập tức bắn ra.

Trên môi truyền đến cảm giác đau đớn khiến ta tỉnh táo vài phần nhưng ta như bị ma nhập, dù thế nào cũng không thể dời mắt khỏi ánh mắt xanh lè như ma trơi kia, ý thức dần dần tan rã. Ta cảm giác hồn mình dần dần bay lên, tới giữa không trung, phất phơ...

Đột nhiên vào lúc này phía sau có người bịt kín mắt ta, ta chưa kịp la lên thì tay kia đã đè lên miệng ta, chặn mọi đường thở của ta. Ta vô cùng sợ hãi, vẫn yên lặng, yên lặng... Thời gian chậm rãi trôi qua, chỉ một khoảnh khắc ngắn ngủi nhưng tựa như đã trải qua mấy ngàn mấy vạn năm.

"Bà ta đi rồi." Giọng nói rất quen thuộc.

Bàn tay bịt mặt che miệng ta đã bỏ xuống, ta hít không khí đầy mồm, ngực run kịch liệt.

"Nàng không sao chứ?"

Ta xoay người, nhìn đôi mắt lúc nào cũng có thể sáng rực rỡ kia của Tần Lãng. Hắn nói gì ta cũng không nghe, chỉ thấy bờ môi của hắn mấp máy vài cái. Thân mình ta mềm nhũn, ngã về sau.

Tần Lãng thuận thế đỡ ta, tay trái đặt trên mi tâm, thở phào nhẹ nhõm: "May mà không bị nhiếp hồn, nguy hiểm thật."

https://thuviensach.vn

"Nhiếp hồn?" Ta hồ nghi.

Tần Lãng gật đầu: "Ánh sáng màu lam nàng thấy khi nãy là U Linh Nhãn của Thệ Huyết Hồng Nhan. Đây là một loại ma công có thể đoạt hồn phách người khác. Nếu không phải ta bịt kín mắt nàng đúng lúc, chỉ sợ nàng đã bị đoạt hồn."

"Nói vậy bà ta đã phát hiện ra ta?"

"Hẳn là không, nếu phát hiện, chỉ sợ nàng cũng không còn mạng sống đến bây giờ. Ta nghe sư phụ nói, Thệ Huyết Hồng Nhan thích nhất là uống máu nữ tử để tăng cường công lực. Nhưng bà ta cũng dễ bị mùi máu tươi quấy nhiễu, mùi máu càng nồng, năng lực cảm ứng sẽ càng kém..."

"Ý ngươi là, bà ta bị mùi máu tươi hấp dẫn nên không phát hiện ra chúng ta?"

"Hẳn là vậy."

Cuối cùng tim ta cũng về lại chỗ cũ, ta hít sâu mấy hơi, cảm giác sống sót sau tai nạn thật tốt. Tần Lãng nhìn ta chằm chằm, vẫn là gương mặt lạnh băng bình thường nhưng ánh mắt hình như ấm áp hơn xưa, làm ta rất an tâm.

"Sao ngươi lại ở đây?" Ta hỏi hắn.

Dường như mỗi lần ta gặp nguy hiểm, hắn đều xuất hiện đúng lúc, chuyện này cũng khó tưởng tượng quá đi. Hay là hắn theo dõi ta?

Tần Lãng hiển nhiên xem nhẹ chỉ số thông minh của ta, hắn không ngờ ta có thể lập tức tỉnh táo sau khi trải qua sự tình khủng bố như vậy. Hắn mất tự nhiên, đằng hắng trả lời: "Ban ngày gặp nàng trong trấn, vừa đúng lúc nghe

https://thuviensach.vn

thấy người khác Thệ Huyết Hồng Nhan tái xuất, ta lo lắng nên đến xem. Nàng không sao là tốt rồi..."

"Quỷ ám, ngươi đang theo dõi ta!" Ta ngắt lời hắn.

Tần Lãng kinh ngạc, phủ nhận: "Không có."

"Không có? Tần nhị công tử, đừng nói cho ta ngươi cũng lạc đường đến trấn nhỏ hẻo lánh này. Ta tuy mù đường nhưng cũng không ngốc, ban ngày ta hỏi đường người ta, hắn nói căn bản đây không phải đường trở lại kinh thành. Ngươi từ Lạc Dương về, lý ra nên chạy về nhà mới đúng, sao có thể gặp ta ở đây khéo vậy? Đương nhiên, ta vì lạc đường mới đến đây nhưng không cho ngươi dùng lý do này!"

"Ta..."

"Ngươi chính là đang theo dõi ta!" Ta kết luận.

Tần Lãng không nói lời nào, đành cam chịu.

"Vì sao theo dõi ta? A, chẳng lẽ ngươi..." Ta mắt sáng như đuốc, nhìn chằm chằm Tần Lãng.

Dưới ánh trăng, trong mắt hắn hiện lên một tia sáng khác thường, dường như thật không hy vọng ta nói ra ý nghĩ trong lòng hắn. Nhưng ta không để hắn toại nguyện, lớn mật đưa ra giả thiết: "Ngươi sợ sau khi trở lại kinh thành, cha ngươi lại bức ngươi thành thân với ta nên ngươi muốn giết người diệt khẩu!"

Tần Lãng thân mình lảo đảo, khóe mắt co giật. Ánh mắt đó nói cho ta biết hắn đang rất kích động, còn là kích động không nhỏ. Chẳng lẽ thực bị ta nói đúng rồi? Hắn muốn giết ta diệt khẩu?

https://thuviensach.vn

"Tô Nhiễm, các ca ca của nàng thật không dễ dàng." Tần Lãng buông ra một câu không liên quan gì cả.

Ta nổi giận: "Cái gì gọi là các ca ca ta thật không dễ dàng? Ngươi đừng cố ý lảng sang chuyện khác."

Sau đó ta bắt gặp Tần Lãng làm một động tác giống như Lâu Huyên hay làm khi ở chung với ta —— xoa xoa huyệt Thái Dương. Ta còn nhớ Lâu Huyên từng nói, "Nhiễm Nhiễm, ta cảm thấy ở chung với nàng sẽ khiến ta tiếc nuối cuộc sống ba năm trước đó, nàng luôn có thể khiến người khác mất hứng.". Chẳng lẽ Tần Lãng ở cùng ta cũng vậy? Sao ta không phát hiện mình có loại năng lực thần kỳ này.

Ta ướm hỏi: "Hiện tại có phải ngươi đang mất hứng không?"

"Sao?" Tần Lãng khó hiểu, "Mất hứng gì?"

"Không có gì, không có gì, coi như ta chưa nói gì." Ta đổi sang chuyện khác, "Nói mau, rốt cuộc ngươi theo dõi ta làm gì?"

"Tối hôm đó, ta bắt gặp nàng cầm hành lý xuất môn, ta không yên tâm nên đuổi theo xem thử..."

"Vậy được rồi, xét thấy ngươi đã cứu ta hai lần, ta sẽ tin tưởng ngươi một lần. Ta mệt rồi, ngủ đi. Ngươi cũng ngủ đi thôi." Ta vẫy vẫy tay, không cẩn thận đánh rơi cây trâm “đinh” một tiếng, rất thanh thúy.

"Cái gì vậy?" Tần Lãng xoay người giúp ta đi kiếm.

Ta vội vàng kéo hắn: "Đừng chạm vào nó, có độc!"

Ta vượt lên trước Tần Lãng nhặt cây trâm, cắm vào trong búi tóc.

Mặt trên cây trâm không phải độc thường, đó là Kiến Huyết Phong Hầu sư nương dốc hết tâm huyết chế tạo. Ta ngày thường hồ đồ, thời khắc mấu chốt

https://thuviensach.vn

lại thông minh. Buổi tối nắm cây độc trâm này đi ngủ, ta sợ vô ý tự đả thương mình nên trước đó đã nuốt giải dược. Bằng không vừa rồi lúc trâm đâm vào tay, không cần chờ Thệ Huyết Hồng Nhan đến hút máu ta, ta chắc chắn đã đi bước tới cầu Nại Hà trước một rồi.

Tần Lãng không đi, hắn thong thả đi lại trong phòng khiến ta hoa mắt. Ta nói: "Ngươi có phiền hay không, ta vừa bị Thệ Huyết Hồng Nhan dọa chết, ngươi im lặng một lát cho ta định thần!"

"Nàng ngủ đi." Tần Lãng kéo ghế ngồi xuống.

Ta kinh ngạc: "Ngươi đừng nói đêm nay ngươi ở lại phòng ta không đi? Phòng trống còn nhiều như vậy, sao ngươi không tự tìm một gian đi?"

"Ngươi không sợ Thệ Huyết Hồng Nhan lại đến?"

Tần Lãng cũng học được mấy chuyện xấu, dám lấy Thệ Huyết Hồng Nhan dọa ta. Nhưng chiêu này thật rất hữu dụng, hắn vừa nói ta lập tức câm miệng. Đúng vậy, khó chắc Thệ Huyết Hồng Nhan sẽ không quay lại. Ta vừa thoáng gặp Diêm Vương, cũng không tính gặp lại lần nữa. Tuy nói Tần Lãng không phải đối thủ của Thệ Huyết Hồng Nhan nhưng có hắn ở đây, cơ hội sống sót của ta cũng cao hơn.

"Ngươi ngủ trên ghế?" Ta lại hỏi một câu vô nghĩa.

"Ta không mệt, nàng ngủ đi."

"Đây là ngươi tự nói, ta không phải không cho ngươi đi ngủ." Ta không biết nói gì cho phải, nghĩ nghĩ, phun ra một câu thật ngốc nghếch, "Nếu Thệ Huyết Hồng Nhan quay lại, nhớ đánh thức ta."

Núi băng Tần Lãng bấy lâu trong ấn tượng của mọi người cũng nhịn không được nở nụ cười, "Ta đã nhớ kỹ, nàng ngủ đi."

https://thuviensach.vn

Ầm ĩ hồi lâu, tim ta chợt cao chợt thấp, quả thật mệt chết đi được, mắt vừa nhắm lại đã tiến vào mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau, Tần Lãng đánh thức ta, ta bực mình muốn chết, nói câu "Đừng ồn", xoay người tiếp tục ngủ. Tần Lãng nói: "Người phòng bên đã chết, rất nhanh sẽ kinh động quan phủ, nàng không muốn bị liên lụy thì theo ta đi mau."

Ta đành ngoan ngoãn ngồi dậy, trừng hắn một cái, miễn cưỡng ra khỏi phòng.

"Nữ tử bị Thệ Huyết Hồng Nhan giết chết là người phái Thiên Sơn." Sau khi rời trấn nhỏ, trên đường đi ta nói vậy với Tần Lãng.

Tần Lãng cũng không ngạc nhiên, hắn nói: "Thệ Huyết Hồng Nhan là người ma giáo, nay trên giang hồ quả thật có ít người là đối thủ của bà ta. Đương nhiên bà ta cũng không xem người phái Thiên Sơn ra gì."

"Bà ta thực sự lợi hại như vậy?"

"Đúng."

"Ngươi đánh thắng bà ta không?"

"Không chắc."

"Bà ta với sư phụ ngươi, ai lợi hại hơn?"

"Không biết."

"Sư phụ ngươi đã từng giao thủ với bà ta chưa?"

"Không biết."

"Ngươi sao cái gì cũng không biết?"

https://thuviensach.vn

"Không biết."

"..."

Tần Lãng không chỉ là núi băng mà còn là đầu gỗ, một chút tình thú đều không có. Đi đường với hắn, ngoại trừ được đảm bảo an toàn, còn lại chẳng có chút ưu điểm gì. Lâu Huyên tuy mặt dày nhưng không đến nỗi khiến ta nhàm chán. Các ca ca của ta ai cũng biết đùa giỡn, nhất là Tô Nam, có thể trong nháy mắt làm tâm tình ta mừng rỡ, bi ai, thay đổi rất nhanh... Trong số nam nhân ta quen biết, Tần Lãng và nhị sư huynh đúng là nhàm chán nhất, hai người bọn họ đều thuộc loại chất phác. Thật không nghĩ ra trước kia ta uống nhầm thuốc gì, khi không lại thầm mến nhị sư huynh, còn để Nhạc Phong với nữ thần biết được bí mật này... Ta chết mất!

Chúng ta chạy chán chê, mệt sống mệt chết, trên đường cũng đụng phải mấy vụ án giết người của Thệ Huyết Hồng Nhan, người chết đều là nữ tử chưa thành thân, có vài phần tư sắc. Vì an toàn, ta mặc nam trang còn Tần Lãng vẫn kiên trì một thân đen thui như trước.

Khi sắp đến kinh thành, ta đề nghị Tần Lãng đổi quần áo, hắn một thân đen thui rất bắt mắt, phải biết rằng ta với hắn đều là "phạm nhân bị truy nã", nếu lỡ bị bắt thì hậu quả sẽ vô cùng thê thảm. Nhưng Tần Lãng cự tuyệt khốc liệt, nói dù sao hắn cũng phải nhà chịu tội với phụ thân, ta sợ tới mức lập tức mỗi người một ngả. Hắn về nhà thỉnh tội, ta thì không. Ta đến kinh thành là vì đạo lý "Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất", là vì trốn bọn ca ca của ta. Đợi khi vào kinh, ta mau chóng đi tìm Nhạc Phong, bảo hắn tìm một chỗ non xanh nước biếc có ăn có chơi cho ta ẩn náu.

Trước khi tách ra, ta luôn dặn dò Tần Lãng không được tiết lộ hành tung của ta cho ai khác, hắn đã đáp ứng rồi. Ta còn lo lắng nên bắt hắn thề độc: Tần Lãng ta nếu tiết lộ hành tung của Tô Nhiễm sẽ lập tức biến thành nữ nhân. Đối với Tần Lãng mà nói, đây là một lời thề độc không thể độc hơn

https://thuviensach.vn

khiến ta thầm cười trộm. Khi hắn giơ hai ngón tay thề với trời, ta thấy miệng hắn rõ ràng giật giật ba lần, rốt cục nhịn không được cười lớn, suýt nữa cười rút gân.

Rời kinh thành đã lâu, thật quá nhung nhớ. Đứng ở cửa thành, ngay cả cỏ dại trên tường thành và góc tường đều có thể làm ta nảy sinh cảm giác thân thiết.

Chuyện đào hôn qua lâu rồi, chắc mọi người đều phai nhạt. Ta ỷ mình đang mặc nam trang, thoải mái đi vào cửa thành. Binh lính thủ thành không ai chú ý đến ta, ngược lại một đám thân dài quá cổ hướng lên chỗ cao nhất của tường thành, thần sắc rất kỳ quái. Ta buồn bực, nhìn kỹ mới phát hiện, không chỉ có đám binh lính mà tất cả người xung quanh đều ngửa đầu hướng lên trên, cũng không biết đang nhìn gì.

Lòng hiếu kỳ quấy phá, ta cũng nhìn theo hướng bọn họ. Không thấy không lo, vừa thấy tròng mắt của ta lồi hết cả ra. Trời a, sao... sao có thể là bọn hắn?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 49: Quyết Chiến Trên Đỉnh Tường Thành

Trên đỉnh tường thành, một nữ tử áo hồng cầm kiếm, vẻ mặt giận dữ, mắt như sắp phun lửa. Mà nam tử áo xanh đối diện lại lơ đễnh, nhàn nhã phe phẩy quạt trên tay, nghiễm nhiên như thể chuyện không dính dáng đến mình. Hắn càng không thèm để ý, nữ tử áo hồng càng tức giận, xem tình hình, khó tránh một cuộc ác chiến phát sinh.

Dưới tường thành, tất cả mọi người đều ngẩng cổ nhìn, khó hiểu là hai nhân vật chính trên kia không hề có ý quyết đấu nhưng đám người xem náo nhiệt đang rất mong chờ.

Ta bất đắc dĩ, lắc đầu thở dài. Lúc ở Thục Sơn, sư phụ thường thích vờ thâm trầm, suốt ngày rung đùi đắc ý hô "cảnh còn người mất", cuối cùng hôm nay ta mới được mở rộng kiến thức về cái gọi là "cảnh còn người mất" đích thực. Ta rời đi không lâu, Nhạc Phong với Tôn Nhược Sắc sao trở mặt như vậy? Tuy quan hệ bọn họ không thể xem là tốt nhưng không đến mức này.

Lúc này trong đám đông, có người hiểu chuyện hô "Sao còn không đánh?", Tôn Nhược Sắc trừng mắt xuống dưới một cái, đám người thổn thức hàng loạt, không ai dám lắm miệng nữa.

Nhạc Phong phe phẩy cây quạt, dây lưng bị gió thổi phất phơ, phiêu dật phi phàm, không hổ là sát thủ thiếu nữ Thục Sơn. Hắn tiến về trước từng bước, cười nói: "Tôn tiểu thư muốn đánh mời nhanh cho, Nhạc mỗ còn có chuyện quan trọng, không rảnh cùng ngươi chơi đùa."

https://thuviensach.vn

"Họ Nhạc ngươi bớt đắc ý đi, hôm nay nếu không giáo huấn ngươi đàng hoàng, ta sẽ không mang họ Tôn!" Tôn Nhược Sắc sôi trào như một bình nước nóng.

Nhạc Phong cũng không giận, khép quạt lại, chỉ buộc dưới thân quạt vòng vo vài vòng. Gió thổi trường bào hắn bay bay, thật đúng là một vẻ ngọc thụ lâm phong, khiến không ít kẻ háo sắc trong đám đông ham vui điên cuồng gào thét. Chỉ mỗi Tôn đại tiểu thư của chúng ta mới mặc kệ người ta ‘lâm phong’ hay không, mũi chân khẽ nhích như chuồn chuồn lướt nước, trường kiếm trong tay đâm tới Nhạc Phong. Nhạc Phong khẽ nghiêng mình, thoải mái tránh chiêu, dùng quạt đỡ kiếm, hoán đổi vị trí với Tôn Nhược Sắc.

Đám người nổ tung, nhao nhao ồn ào hô "Rốt cục đã đấu võ, rốt cục đã đấu võ". Chúng nữ nhân háo sắc vừa hưng phấn vừa ưu tư, hận không thể hóa thân thành một đại nữ hiệp, cùng soái ca song kiếm hợp bích, kề vai chiến đấu. Ta bị bọn họ chen lấn xô đẩy, chà đạp thâm tím mình mẩy, thầm mong Nhạc Phong nhanh giải quyết Tôn Nhược Sắc cho ta, ta còn chưa ăn cơm, chờ hắn mời khách.

Vũ khí của Tôn Nhược Sắc là thanh kiếm chói lọi, tiêu sái hơn cây quạt của Nhạc Phong. Ta lo Nhạc Phong sẽ chịu thiệt, nào biết vừa mới phân tâm một chút, hắn đã đoạt được trường kiếm trong tay Tôn Nhược Sắc, chỉ vào cổ họng giai nhân. Nếu kiếm nhích xuống thêm một phân sẽ đầu rơi máu chảy.

"Tôn tiểu thư, đa tạ." Nhạc Phong vẫn tươi cười như cũ.

Tôn Nhược Sắc tức giận không ít, mặt như nổi lửa, phối hợp với một thân áo hồng càng thêm dữ dội. Nhạc Phong vừa đưa kiếm tới tay, nàng liền nhảy xuống, tóc dài cùng trường bào tung bay trong gió, muốn bao nhiêu khốc liệt có bấy nhiêu khốc liệt, đám nữ nhân háo sắc nữ lại hét chói tai, một tiếng tiếp một tiếng, như sóng biển miên man vô tận.

https://thuviensach.vn

Ta tính đuổi theo Nhạc Phong nhưng ta đã quá khinh thường công lực của chúng nữ nhân háo sắc. Các nàng vây quanh Nhạc Phong thành ba tầng kín mít, kín không kẽ hở, chật như nêm cối... Ta chỉ có thể lo lắng suông. Thật vất vả đợi Nhạc Phong thành công liều chết thoát khỏi vòng vây, ta kích động sắp chết, xông lên gọi "Cửu sư huynh".

"Nhiễm Nhiễm?" Nhạc Phong dò xét mặt ta, nhìn từ trên xuống dưới lại quét từ dưới lên trên một lượt, mắt nhíu thành một sợi chỉ "Thật là ngươi!"

"Là ta, là ta, không phải đang nằm mơ." Ta vội kéo hắn qua, "Nơi này không phải chỗ nói chuyện, ngươi theo ta."

Kết quả, ta bị ánh mắt của chúng nữ nhân háo sắc đâm thủng thân thể, liều mạng lôi Nhạc Phong ra khỏi đám đông. Phía sau truyền đến tiếng Tôn Nhược Sắc: "Họ Nhạc ngươi đừng chạy, đến nạp mạng cho ta!"

Ta quay đầu chỉ thấy một thân ảnh hồng hồng từ tường thành bay xuống, chạy về phía chúng ta. Nhạc Phong biến sắc, lúng ta lúng túng: "Thần của ta, còn chưa xong..."

"Đi mau!" Ta cũng mặc kệ bọn họ xong hay chưa, kéo Nhạc Phong bỏ trốn mất dạng.

Lần sau có cơ hội, ta nhất định phải tìm thầy tướng số xủ một quẻ cho Nhạc Phong và Tôn Nhược Sắc. Bọn họ không chỉ đơn giản là bát tự không hợp, chắc chắn là đối thủ truyền kiếp! Mỗi lần gặp mặt đều ầm ỹ ngất trời, lần trước vì chuyện Tôn Nhược Vi, lần này thì chưa biết.

Chúng ta chạy trốn đằng trước, Tôn Nhược Sắc không chịu bỏ cuộc, vừa đuổi theo đằng sau vừa kêu to "Ta muốn giết ngươi", hại ta nổi da gà đầy mình. Tôn Nhược Sắc không phải dễ chọc, có vết xe đổ Nhạc Phong, về sau ta gặp nàng tốt nhất đi đường vòng, miễn gây chuyện cho mình.

https://thuviensach.vn

Cứ như vậy, chúng ta chạy qua hết mười mấy quầy hàng, đụng phải mấy chục người mà đại tiểu thư vẫn không chịu dừng tay. Cuối cùng ta linh động, chỉ về đằng sau nàng hô to "Tần Lãng", cô gái nhỏ lập tức ửng hồng hai má, mắt như nước hồ xuân xoay người tìm nhị ca ca của nàng. Thừa dịp nàng phân tâm, ta nhanh kéo Nhạc Phong vào ngõ nhỏ bên cạnh, thoát hiểm ngoạn mục.

"Này này này... Tôn Nhược Sắc cũng thật có nghị lực..." Ta thở hổn hển, một tay chống tường, cuối cùng chống không nổi bèn ngồi xổm trên đất.

Nhạc Phong cũng mệt muốn chết, hắn mở quạt hung hăng tạo gió, nhịn không được thở dài: "Ôn dịch, ôn dịch..."

"Ôn dịch gì chứ?"

"Ta nói Tôn Nhược Sắc chính là đồ ôn dịch, có nàng ở kinh thành ta sẽ không yên ngày nào. Sư muội, chúng ta nên về Thục Sơn thôi."

"Vậy là sao?" Ta khó hiểu, "Đừng nói lúc ta không ở đây, ngày nào ngươi cũng trình diễn một màn đại chiến trên của thành với Tôn Nhược Sắc."

"Không đến mức đó."

Ta vừa định mở miệng, ai ngờ Nhạc Phong đã tiếp: "Bất quá cũng không tốt đẹp gì. Cứ theo chuyện lần trước, ta với nàng cùng nhìn trúng một vật, rõ ràng là ta thấy trước, đại tiểu thư nàng lại dám tranh giành với ta. Ta không chịu, ngươi đoán thử xem?"

"Đoán thử? Các ngươi đánh nhau?"

"Nàng cầm kiếm đuổi theo ta suốt ba con phố!" Nhạc Phong phun mật vàng về phía ta, "Sau khi ta về nhà còn bị cha ta hung hăng phê bình, nói ta ầm ĩ cùng nữ hài tử trên đường, còn ra thể thống gì, còn phạt ta diện bích mười

https://thuviensach.vn

ngày. Nay vừa chấm dứt, lại... Ai, không nói nữa. Sự tình hôm nay còn huyên náo hơn, chỉ sợ ta lại ăn không ngon rồi."

Ta chỉ có thể lại cảm thán một câu, Tôn Nhược Sắc cũng thật có nghị lực.

"Vậy hôm nay nàng đuổi giết ngươi vì cái gì?"

"Đừng nói nữa. Mười ngày sau là sinh thần cha ta, lão nhân gia sai ta thay hắn đi đưa thiệp mời. Thật không khéo là lúc ta đến phủ thượng thư gặp phải Tôn Nhược Sắc, nàng đang vung roi đuổi theo muội muội..."

Ta vụng trộm cười: "Sư huynh, ngươi chính là không bỏ được tật xấu làm anh hùng cứu mỹ nhân, đã sớm bảo ngươi cưới Tôn Nhược Vi gấp, đỡ phải phiền toái."

Không cần phải nói, Nhạc Phong chắc chắn ra mặt thay Tôn Nhược Vi mới rơi vào kết cục trên tường thành. Ta ở Lạc Dương bị bắt cóc lại bị độc phát hủy dung, không có lấy một ngày thật sự thoải mái, Nhạc Phong ở kinh thành cũng không tốt đẹp gì hơn, nghĩ vậy tâm lý của ta lại cân bằng hơn nhiều.

Ta kể với Nhạc Phong vừa phun mật vàng hết thảy mọi chuyện ở Lạc Dương, Nhạc Phong cười rũ rượi. Ban đầu hắn sợ ta đánh hắn, nghẹn không dám cười, sau đó thật sự nhịn không được, suýt nữa bò lăn ra đất. Ta đoạt cây quạt trên tay hắn, gõ đầu hắn tới tấp, hắn không thèm phản ứng lại, vẫn cười điên dại như cũ.

"Hồng hạnh một chân vượt tường... Ha ha... Thật tuyệt, ta không ngờ ngươi với Lâu Huyên thành đôi... Đáng tiếc Lâu Huyên là một thanh niên rất có tiền đồ, lại lãng phí thời gian với ngươi..."

"Ngươi nói cái gì! Ai nói hắn vì ta lãng phí thời gian, ta thành đôi với hắn sao lại phí thời gian của hắn... Phi phi phi, ai phí thời gian của hắn, thành

https://thuviensach.vn

đôi với hắn..." Càng giải thích càng loạn, thần kinh của ta cũng sắp đứt luôn.

Nhạc Phong không chỉ vẫn cười to như cũ mà hình như đã nhận định ta có gì với Lâu Huyên. Vốn tưởng có thể tìm ai đó thân thiết kể hết để phát tiết, ta đã quên bản chất Nhạc Phong cũng cực kì bát quái. Nhớ lại năm xưa ở Thục Sơn, chuyện của Ngọc Thanh sư tỷ với đại sư huynh cũng do hắn tung hê lên. Ta thật hối hận đã kể hết với hắn, hối hận muốn chết!

"Tần Lãng lần này về nhà, ngươi không sợ cha hắn lại ép hắn cưới ngươi?" Nhạc Phong bát quái hề hề.

Ta lắc đầu: "Đương nhiên không sợ, vì ta không tính về nhà, quỷ mới biết ta trở lại kinh thành."

"Ngươi cũng đừng quên, vừa rồi Tôn Nhược Sắc đã thấy ngươi."

"Nếu người khác thấy ta thì đành chịu, còn Tôn Nhược Sắc? Ha ha, ngươi chờ xem, đánh chết nàng cũng không nói." Ta đã có định liệu trước.

Không phải ta tin tưởng nhân phẩm của Tôn Nhược Sắc mà tin vào tình cảm nàng một lòng một dạ dành cho nhị ca ca, nàng sẽ không ngốc đến đến mức khai ra để Tần Lãng thành thân với ta.

Càng nghĩ càng vui, ta thật phục mình, tại thời khắc mấu chốt ta luôn thông minh như vậy, đắc ý gần chết. Ta nghêu ngao ca hát, Nhạc Phong không biết ta đang nghĩ gì đành phải theo đuôi. Sau đó tán gẫu vài câu, đến khi nhắc tới Thệ Huyết Hồng Nhan, hắn cũng rất kinh ngạc. Năm đó sư phụ từng nói ma đầu này rất lợi hại, nếu tái xuất giang hồ, khó mà tránh được một trận mưa máu gió tanh.

Nhưng trước mắt chúng ta cũng không rảnh rỗi rắm với Thệ Huyết Hồng Nhan vì trên đường đi, mọi người đều say sưa bán tán về một chuyện duy

https://thuviensach.vn

nhất là Nhạc tam thiếu gia ra tay quá nặng với Tôn đại tiểu thư của phủ thượng thư.

Ta không thể không bội phục công lực thêu dệt của bọn họ. Không phải chỉ đánh nhau mấy cái thôi sao, không ngờ một đồn mười, mười đồn trăm, chuyện gì cũng nói được. Nào là Tôn đại tiểu thư lưu luyến si mê Nhạc tam công tử nhưng hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, Tôn đại tiểu thư sinh hận nói Nhạc tam công tử vô tình, vứt bỏ Tôn đại tiểu thư, Tôn đại tiểu thư giận dữ quyết chiến trên tường thành... Hỉ nộ ái ố, tham sân si, đủ loại kết cục muốn gì có đó. Nếu ta là Tôn Nhược Sắc, đã sớm hộc máu bỏ mình. Xem ra kinh thành cũng là nơi bát quái nhất.

"Sư muội tốt, ngươi hãy cứu ta." Nhạc Phong vặn vẹo, "Về nhà cha ta sẽ đánh gãy chân ta."

"Cứu ngươi? Ta cũng là Bồ Tát qua sông, khó lòng tự bảo vệ mình.""Xong rồi, họa lớn rồi. Ngươi không biết cha ta rất sĩ diện, hiện tại mọi người đều đồn đãi quan hệ của ta với Tôn Nhược Sắc như vầy, cha ta không thể không bắt ta cưới nàng!"

"Vậy ngươi chịu ủy khuất một chút, cưới nàng." Ta vui sướng khi người gặp họa.

Nhạc Phong vô cùng mất hứng: "Cưới nàng? Coi như xong, ta tình nguyện cưới ngươi."

"Cái gì tình nguyện cưới ta!" Ta sôi trào, "Ta kém vậy sao, so với Tôn Nhược Sắc, ta quả thật chính là thục nữ trong cực phẩm..."

"Ta không có ý này, ta hay đùa. Ha ha, hay đùa... Ngươi là người của Lâu Huyên, ta nào dám cưới ngươi, thật là!"

"Ngươi ——" Ta vung một quyền, "Ngươi mới là người của Lâu Huyên, cả nhà ngươi đều là người của Lâu Huyên!"

https://thuviensach.vn

"Ai nha..." Nhạc Phong nhắm mắt kêu to.

Ta cảm thấy chưa hết giận, dùng hai chân đạp hắn, lúc này lửa giận mới có thể nguôi ngoai.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 50

Ta ngây người trên thuyền hoa suốt hai ngày, mỗi ngày đều đi từ đầu thuyền đến đuôi thuyền rồi từ đuôi thuyền đến đầu thuyền, trong ngoài trước sau toàn là đi dạo. Nói khoa trương một chút, ngay cả trong tranh có mấy thanh cửa ta đều nắm trong lòng bàn tay mà vẫn không thấy tăm hơi Nhạc Phong.

Hai ngày trước hắn an bài ta ở đây, còn uy hiếp ta nếu không muốn bị cha ta bắt về thì cứ ngoan ngoãn ngồi đây, không được đi đâu. Ta không phục nhưng đang nhờ vả người ta nên đành phải ngoan ngoãn nghe theo. Hắn nói sẽ đến thăm ta, hại ta mỗi sáng sớm đứng yên ở đầu thuyền chờ hắn, quả thật còn hơn họn vọng phu trên đỉnh núi nào đó. Một người nóng tính như ta làm được chuyện khó khăn như vậy, thật không dễ dàng.

Chuyện Nhạc Phong với Tôn Nhược Sắc đánh nhau tại cửa thành đã sớm làm dư luận xôn xao, già trẻ đều biết, ta đoán tám phần là cha hắn giam hắn ở nhà. Hắn giống ta, chuyên gây chuyện, lúc ở Thục Sơn cũng thế, về nhà vẫn chết tính như cũ.

Ta không khỏi nhớ lại thời thanh xuân trẻ dại năm đó. Khi trời trong nắng đẹp, Nhạc Phong, ta, còn có Dao Băng sư tỷ, ba người tụ tập phá phách, ta và Dao Băng sư tỷ thường nhờ sư nương che chở không bị sư phụ trách phạt, cửu sư huynh đáng thương chỉ có thể yên lặng diện bích ở thạch động nơi hậu sơn.

Vì chứng minh chúng ta là một nhóm có phúc cùng hưởng, có một lần trong lúc ta ăn cơm chiều vụng trộm giấu một nửa đồ ăn, nửa đêm đến thạch động lén đưa cho Nhạc Phong. Vừa mới đến cửa động đã đụng phải Dao Băng sư tỷ cũng có cùng mục đích mà tới, chúng ta nhìn nhau cười.

https://thuviensach.vn

Nhạc Phong bị chúng ta làm cảm động, vừa ăn như sói đói vừa phát biểu tuyên ngôn đầy xúc động trong đời hắn, nói đời này không có gì tiếc nuối vân vân. Một đêm kia trời rất đẹp, ba người chúng ta nằm ở cửa động ngắm sao, chúng ta thề vĩnh viễn làm chị em tốt, vĩnh viễn có phúc cùng hưởng...

Nhưng hiện tại Nhạc Phong tám chín phần đang gặp phiền toái, ta sao có thể ngồi yên không ra tay. Cho dù thật sự bị phụ thân phát hiện, ta cũng chấp nhận, ai bảo ta từng thề cả đời làm tỷ muội tốt với hắn. Vi phạm lời thề sẽ bị sét đánh.

Ta hạ quyết tâm, không hề do dự thi triển khinh công nhảy xuống thuyền. Lúc này, từ xa hình như có người đang tới.

"Tô tiểu thư, Tô tiểu thư, xem tiểu nhân mang gì đến cho người..." Một thân ảnh màu xám rất nhanh tới gần thuyền hoa.

Ta tiến lên trước vài bước, cẩn thận quan sát, cảm thấy hơi quen mắt. Ta nhớ lại người kia chẳng phải là Nhạc Sầm hầu cận của Nhạc Phong sao, lần trước đã từng gặp vài lần ở Nhạc phủ.

"Sao lại là ngươi, thiếu gia nhà ngươi đâu?"

Nhạc Sầm thở hồng hộc, sau khi đến gần mới nói: "Thiếu gia không đến được, sợ tiểu thư buồn chán ở đây bảo tiểu nhân đưa mấy món đồ tốt cho người. Tiểu thư xem đi, đây là tuyển tập truyện kể của tiên sinh ở Phúc Hưng Trà Lâu, đây là quế hoa cao của Cửu Tâm Trai... Còn có đây là trọn bộ đèn đạo cụ để diễn kịch thiếu gia cố ý sai tiểu nhân đi mua. Thiếu gia nói đó là mấy thứ tiểu thư thích nhất, người không thể tiêu khiển cùng tiểu thư." Hắn đưa một rổ đồ cho ta xem, giống như hiến vật quý.

Ta mỉm cười, trong lòng thập phần cảm động. Thì ra hắn còn nhớ.

Ta hỏi Nhạc Sầm: "Thiếu gia nhà ngươi đâu, có phải bị Nhạc lão gia quản thúc rồi không?"

https://thuviensach.vn

"Thật không phải, thiếu gia người... Người..."

"Hắn rốt cuộc làm sao?" Tim ta đập mạnh.

"Thiếu gia lần này gây họa lớn, lão gia vô cùng tức giận, phạt người đi Tướng Quốc Tự diện bích sám hối một tháng, ngay cả thọ yến cũng không cho về tham gia."

Xem ra Nhạc lão gia lần này tức giận không nhẹ, phạt tới một tháng. Cho dù sư phụ nghiêm khắc nổi tiếng khắp Thục Sơn cũng chưa từng phạt nặng như vậy, Nhạc Phong chưa từng kinh qua lại phải ở một nơi nhàm chán nhất như Tướng Quốc Tự. Mỗi ngày niệm kinh gõ mõ, một tháng sau phỏng chừng Nhạc Phong có thể quy y xuất gia, không cần thông qua khảo hạch.

"Tô tiểu thư, còn có..." Nhạc Sầm muốn nói lại thôi, "... Còn có..."

"Còn có gì?" Ta truy vấn.

"Thiếu gia không cho nói."

"Không sao, ta sẽ không nói là ngươi kể."

"Tôn tiểu thư cũng đang ở Tướng Quốc Tự."

"Cái gì?" Ta ngẩng đầu, "Nàng cũng ép người quá đáng, sư huynh bị giam lỏng, nàng còn dám chạy đến Tướng Quốc Tự báo thù! Không được, ta phải ra mặt thay sư huynh, miễn cho người ta khi dễ quần hào Thục Sơn..."

"Không phải thế... Tô tiểu thư xin để tiểu nhân nói, tiểu nhân còn chưa nói xong." Nhạc Sầm giữ chặt không cho ta đi.

Ta đẩy hắn ra: "Đừng nói nữa, không ra tay người ta sẽ không biết sợ..."

https://thuviensach.vn

"Tôn tiểu thư không phải trả thù, không phải như người nghĩ đâu.""Gì mà không phải như ta nghĩ, ta đã từng thề với cửu sư huynh có phúc cùng hưởng... Ta muốn thay hắn lấy lại công đạo!"

"Tôn tiểu thư thật sự không trả thù, nàng cũng phải đóng cửa sám hối."

"Đóng cửa sám hối cũng được, ta sẽ..." Ta sửng sốt quay đầu, "Ngươi vừa nói gì, nàng nàng... Tôn Nhược Sắc cũng bị giam lỏng?"Nhạc Sầm gật đầu, kể lại đầu đuôi sự việc.

Thiên hạ to lớn, chuyện gì cũng có, đến chuyện Nhạc Phong và Tôn Nhược Sắc cũng không khó tưởng tượng lắm. Ta thật không rõ Nhạc Tôn hai nhà nghĩ sao, biết rõ bọn họ vừa đánh nhau oanh oanh liệt liệt còn bắt bọn họ diện bích sám hối cùng lúc, cùng nơi mà không sợ hai người này chạm mặt lại có thể gây chiến lần nữa. Đáng để ý nhất là phòng Tôn Nhược Sắc lại ngay bên cạnh phòng Nhạc Phong, cuộc chiến sắp tới ắt hẳn sẽ hết sức căng thẳng, Tướng Quốc Tự có nguy cơ đổ sụp bất cứ lúc nào.

Ta không nghĩ nhiều nữa, quay đầu bước đi.

Nhạc Sầm ở sau kêu to: "Tô tiểu thư, người đi đâu?"

"Ta đi cứu vớt Tướng Quốc Tự với hòa thượng ở đó..."

"Thiếu gia nói người không được rời thuyền, tiểu thư mau trở lại, trở lại..."

Nhạc Sầm đuổi theo sau. Hắn chỉ là thư đồng bình thường, đương nhiên đuổi không kịp khinh công đệ nhất của ta. Vù vù tiếng gió qua tai, nháy mắt Nhạc Sầm đã bị ta bỏ lại khá xa, đến tiếng kêu gào cũng không nghe thấy.

Tướng Quốc Tự là chùa lớn nhất ở kinh thành, hương khói nghi ngút, nghe nói trên cửa Đại Hùng bảo điện treo bảng hiệu tiên hoàng ngự ban. Ngày lễ ngày tết, chỉ cần ta ở nhà, mẫu thân chắc chắn dẫn ta đi dâng hương, cầu

https://thuviensach.vn

bình an. Tuy ta là kẻ mù đường bẩm sinh nhưng vẫn nhớ rõ đường đến Tướng Quốc Tự.

Ta không quen Tôn Nhược Sắc nhưng ta cũng hiểu được tính nàng đôi phần. Nàng là người không có tâm cơ gì nhưng cũng không ngốc, hơi thẳng thắn, nóng tính. Nhạc Phong nói nàng là đại tiểu thư bị làm hư, không sai chút nào, phỏng chừng từ nhỏ đến lớn chưa từng nhận được đãi ngộ diện bích sám hối một tháng. Chỉ cần có cơ hội, nàng chắc chắn tìm Nhạc Phong trút giận. Chẳng may sự tình náo loạn, hậu quả cũng không đơn giản là diện bích một tháng, ta chỉ sợ Nhạc lão gia dứt bỏ máu mủ tình thâm, đưa Nhạc Phong sung quân biên cương. Nói vậy sau này tâm tình ta phiền muộn, muốn tìm người giải sầu thật không dễ.

Vừa nghĩ tới, ta nhanh tăng tốc. Có lẽ lâu không luyện công nên mới đến chân núi Tướng Quốc Tự, ta cơ hồ mệt lử, mồ hôi tuôn như mưa.

Mặc kệ Nhạc Phong với Tôn Nhược Sắc đánh nhau thế nào, ta thật sự không còn sức, trước nghỉ ngơi một lát, bằng không bọn họ không sao mà ta lại mệt chết.

Ta tựa vào một gốc cây tùng, cả người mềm nhũn, trong lòng não nề. Tướng Quốc Tự khi không lại xây trên núi cao làm gì, tới ba trăm bậc thang, không phải định làm người ta mệt chết sao!

Vừa hồi sức lại, ta tiếp tục chống đỡ, mỏi mệt lê từng bước lên trên, còn cẩn trọng hơn ốc sên. Mới lên được mười bậc, ta phát hiện rất nhiều người đến dâng hương, đa số là nhà giàu quần áo bất phàm, đủ để thấy Tướng Quốc Tự đức cao vọng trọng cỡ nào. Cũng chỉ có những người giàu nứt đố đổ vách như Nhạc gia và quyền cao chức trọng như Tôn gia mới có năng lực sở hữu một phòng thiền định cao cấp trong chùa, giam thiếu gia, tiểu thư phạm lỗi diện bích sám hối.

https://thuviensach.vn

Phụ thân hiển nhiên không tin ta có thể được giáo dục khi đối mặt với Phật tổ gia gia, người thà nhốt ta trong phòng. Nếu không, bằng vào hành vi tai quái của ta, chỉ sợ toàn bộ phòng tại Tướng Quốc Tự ta đều ở qua, toàn bộ mõ ở đây ta đều gõ qua hết.

Ta cảm khái một phen, sau cùng đã thấy nóc nhà đặc trưng của Tướng Quốc Tự, vô cùng kích động, bay thẳng đến cửa chính.

Bên trong rất quái lạ, căn bản không tồn tại không khí trang nghiêm mà chùa chiền nên có, ngược lại cực kỳ ồn ào như gánh hát sắp sửa mở màn. Một đám đông đang tụ tập ngó nghiêng nói cho ta biết sự tình không ổn, vô cùng không ổn. Thật đúng là sợ gì có đó, chuyện ta lo lắng đã xảy ra, hại ta vất vả suốt dọc đường. Sớm biết thế ta hắn nên đợi ở thuyền câu cá hóng gió, muốn bao nhiêu thoải mái có bấy nhiêu thoải mái.

Nhạc Phong đứng song song với Tôn Nhược Sắc trên đỉnh Đại Hùng bảo điện, giống hệt tình hình ngày đó ở tường thành, một tay quạt, một tay trường kiếm, thậm chí ngay cả biểu tình cũng không khác. Ta thật sự chịu hết nổi đôi oan gia này rồi, không phải nói đến Tướng Quốc Tự đóng cửa sám hối sao, sao còn mang theo quạt với kiếm? Chẳng lẽ mấy thứ này đối với bọn họ giống như độc dược đối với ta, kề vai sát cánh? Hay bọn hắn có năng lực tiên tri, sớm đoán được sẽ dùng tới khi đến đây?

Tôn Nhược Sắc hổn hển: "Họ Nhạc ngươi hại ta thê thảm, hận này không trả ta thề không làm người!"

"Chỉ ngươi thảm sao! Ngươi nghĩ ta rất muốn cùng người tới đây niệm kinh gõ mõ sao?" Nhạc Phong mỉa mai đáp trả.

Tôn Nhược Sắc không chút yếu thế: "Ta giết ngươi!"

"Cũng phải xem ngươi có bản lĩnh này không." Nhạc Phong vung quạt ra, tùy ý phất vài cái.

https://thuviensach.vn

Xem ra nhóm thiện nam tín nữ náo nhiệt lo lắng, nhón chân mong ngóng. Hơn nửa ngày không thấy bọn họ có động tĩnh gì, nhắc nhở: "Sao còn không đấu, sao còn không đấu..."

Lão trụ trì Tướng Quốc Tự hoảng hốt ra Đại Hùng bảo điện, luôn mồm khuyên nhủ: "A di đà Phật, hai vị thí chủ, phật môn thanh tịnh, xin đừng động thủ, tránh ngộ thương người khác."

Không hổ là cao tăng đắc đạo, một lời vừa nói, nhóm thiện nam tín nữ lập tức im miệng.

Lão trụ trì chậm rãi lấy hơi nói tiếp: "A di đà Phật, ngộ thương người khác không sao, làm hỏng bảng hiệu tiên hoàng ngự ban sẽ lớn chuyện!"

Một lời này vừa thốt ra, nhóm thiện nam tín nữ lập tức ngã xuống hàng loạt. Nhạc Phong với Tôn Nhược Sắc cũng trợt chân làm mấy miếng ngón rơi xuống đất vỡ tan tành. Cũng khó trách bọn hắn, ngay cả ta cũng toát mồ hôi lạnh. Vốn tưởng lão trụ trì sẽ một câu "Phóng hạ đồ đao" hoặc là "Khổ hải vô biên quay đầu là bờ", ai ngờ... Ai!

"Thí chủ, hay các ngươi đổi chỗ đánh được không?" Lão trụ trì còn nói, "Nếu quả thật không được, mọi người đợi một chút để ta sai người gỡ bảng hiệu mang đi rồi hẵng đánh?"

Phật tổ a, thật bi ai!

Tôn Nhược Sắc không còn tâm trạng nghe lão trụ trì tiếp tục lải nhải, hờn dỗi một tiếng: "Họ Nhạc chịu chết đi!"

Kiếm lao thẳng tới người Nhạc Phong, Nhạc Phong đá một mảnh ngói lên bị Tôn Nhược Sắc né được. Hai người qua lại được mười mấy chiếu, nhìn không ra ai hơn ai kém. Tôn Nhược Sắc tiến bộ không ít so với hồi quyết chiến ở cửa thành, ta thực có lý do hoài nghi hai ngày nay nàng không niệm kinh gõ mõ mà là nghiên cứu kiếm phổ.

https://thuviensach.vn

Thân là tỷ muội tốt, ta há có thể ngồi yên. Vì thế ta hô to một tiếng "Sư huynh, ta đến giúp ngươi" rồi lập tức bay lên đỉnh.

Nhạc Phong kinh ngạc: "Nhiễm Nhiễm, sao ngươi lại tới đây?"

Tôn Nhược Sắc cười nhạt: "Ta còn nói là ai, thì ra Tô thập tiểu thư, ngươi thật đúng là ham vui."

"Bớt nói xàm, nam nhân tốt không đấu với nữ nhân, sư huynh ta là nam nhân tốt nên ta thay mặt đánh với ngươi." Ta hiên ngang lẫm liệt.

Nhạc Phong nói: "Tô Nhiễm ngươi đừng miễn cưỡng, với thân thủ của ngươi..."

Tôn Nhược Sắc không để hắn có cơ hội nói hết lời, một kiếm đâm tới. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ta rút nhuyễn kiếm bên hông ra chặn công kích của nàng. Đây là nhuyễn kiếm sư phụ cho ta, võ công ta không được tốt lắm nên người bảo ta giữ bên người phòng thân. Đây cũng là lần đầu tiên ta sử dụng.

Tôn Nhược Sắc hiển nhiên không đoán được ta có chiêu đó, lại đâm một kiếm tới, ta tránh đi, đánh trả. Thừa dịp nàng tránh kiếm không che chắn, thuận thế đá một mảnh ngói văng lên. Chỗ bên cạnh nàng bị hụt làm nàng trượt chân, sau khi ổn định cước bộ lập tức phản kích, hơn mười miếng ngói bị nhấc lên, bay về phía ta. Ta thật vất vả né tránh, vô cùng tức giận, xuất chiêu gậy ông đập lưng ông. Thế nên sau một hồi, rốt cục nóc nhà không chịu nổi sự tàn phá, vinh quang sụp xuống.

Từ nóc nhà, ba người chúng ta nhanh chóng nhảy xuống, mũi chân vừa mới chạm đất, lão chủ trì đau đớn cùng cực hô to: "Bảng hiệu tiên hoàng ngự ban quý giá của ta —— "

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người trợn tròn mắt, chỉ thấy lão trụ trì đang cầm hai nửa bảng hiệu, rơi lệ đầy mặt.

Nguy rồi, thật sự gặp rắc rối rồi.

Tôn Nhược Sắc phản ứng trước tiên: "Các ngươi còn thất thần làm gì, chạy mau đi —— "

"Chạy mau ——" Nhạc Phong lao ra đầu tiên.

Ta với Tôn Nhược Sắc vội chạy đi.

Lão chủ trì khàn cả giọng: "Ba mươi sáu võ tăng đâu, còn không mau bắt lấy bọn họ cho ta —— "

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 51: Họa Càng Ngày Càng Lớn

B

a mươi sáu võ tăng của Tướng Quốc Tự đã nổi tiếng từ lâu, không nói đến bọn họ võ nghệ cao cường, chỉ xem số lượng đã hơn hẳn, mỗi người một cước đã đủ đá chết chúng ta. Lão trụ trì xem bảng hiệu tiên hoàng ngự ban kia như trân bảo, chẳng may lão điên cuồng, bất chấp tất cả, ra lệnh loạn côn đánh chết, ta có mười cái mạng cũng không đủ cho bọn họ đánh.

Chó nóng nảy sẽ nhảy tường, thỏ nóng nảy sẽ cắn người, tiềm lực này phải được kích thích mới bộc phát, ta chính là ví dụ rõ ràng. Mới đi hết ba trăm bậc thang, lại một hồi quần thảo với Tôn Nhược Sắc đáng lý đã sớm sức cùng lực kiệt. Nay bị ba mươi sáu võ tăng nổi danh đuổi theo lại vọt chạy trước còn nhanh hơn thỏ trốn.

Tiếng gió bên tai vù vù, ta cũng không biết rốt cuộc bọn họ có đuổi theo hay không, chỉ lo cắm đầu chạy. Tôn Nhược Sắc vừa chạy vừa thở hồng hộc "Ta chạy không nổi, ta không xong" nhưng chạy suốt một đoạn thật dài, ta cũng không thấy nàng không xong, ngược lại vẫn bám sát, không bị tụt lại đằng sau.

Chúng ta chạy một vòng lớn quanh Tướng Quốc Tự, bị lạc đường, không rõ đâu mới là đường xuống núi. Lúc ta nhìn thấy vách núi hiện lên trước mắt, tim lập tức lạnh buốt, xúc động tính nhảy xuống. May mắn lý trí chiến thắng cơn xúc động, mạng nhỏ của ta mới còn đây.

Tôn Nhược Sắc muốn khóc: "Làm sao bây giờ, lần này chết chắc rồi, cha ta sẽ bóp chết ta!"

"Cha ta sẽ thiến ta!" Nhạc Phong bổ sung.

https://thuviensach.vn

Không biết con chim bay qua vách núi tên gì, phát ra một kêu vừa dài vừa rõ, nó giang cánh, bay xuyên qua tầng mây, giây lát biến mất cuối chân trời. Ta hy vọng giờ phút này có thể mọc cánh bay đi, thật sự cái gì cũng được miễn thoát được còn hơn chịu chết ở đây. Cha ta sẽ không bóp chết ta cũng sẽ không thiến ta, người chỉ quản ta cả đời, với ta mà nói, vậy còn khó chịu hơn chết.

"Các vị, ngoan ngoãn theo ta về gặp trụ trì đi." Giọng nói hùng hậu từ sau lưng truyền đến.

Khó trách ta thấy lưng lạnh lẽo, lông tơ dựng thẳng lên. Ngay khi chúng ta đang cảm khái vì sao vách núi sâu vạn trượng, vì sao ông trời không ban cho ta một đôi cánh, ba mươi sáu võ tăng đã đứng đằng sau từ lúc nào.

Tôn Nhược Sắc càu nhàu: "Trụ trì các ngươi già rồi nên hồ đồ, ai biết hắn có thể giáng một chưởng xuống đầu ta chết tươi hay không. Ta không về!"

"Chớ có vô lễ!" Võ tăng đầu lĩnh gầm lên.

"Ta thích vô lý, ngươi có thể làm gì được!" Tôn Nhược Sắc khí thế bức người, "Nếu ngươi còn dám rống ta, ta sẽ..."

"Ngươi sẽ thế nào?" Câu này là Nhạc Phong tiếp.

Tôn Nhược Sắc hung hăng trừng hắn, hiên ngang đối mặt với chúng võ tăng: "Các ngươi nếu dám tiến về trước một bước, ta sẽ lập tức nhảy xuống dưới!"

Ta sớm đoán được nàng sẽ nói vậy nhưng lúc thật sự nói ra vẫn khiến ta chấn kinh. Nhóm võ tăng không tỏ thái độ gì còn Nhạc Phong cười khan mấy tiếng, vẻ mặt của hắn nói cho ta biết, hắn đánh chết cũng không tin Tôn Nhược Sắc dám nhảy xuống vực. Nếu không vì hiện tại chúng ta cùng khốn đốn, Tôn Nhược Sắc đã sớm mài ma đao chém hắn rồi.

https://thuviensach.vn

Đại khái để chứng minh mình thật sự quyết tâm nhảy vực, Tôn Nhược Sắc lui về sau mấy bước, tim ta theo từng bước chân của nàng càng đập càng nhanh, thật sợ nàng nhất thời nông nổi làm chuyện điên rồ.

"Tôn Nhược Sắc, ngươi đừng kích động, nhảy xuống vực không có gì hay..." Ta vừa khuyên nàng vừa quay đầu nháy mắt với Nhạc Phong.

"Đúng vậy, nhảy xuống vực không hay, nếu muốn chết thì thắt cổ có vẻ thú vị hơn, ha ha." Nhạc Phong nói năng lung tung, quạt loạn cả lên.

Tôn Nhược Sắc không để ý tới hắn, nàng đứng cạnh vách núi, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: "Các ngươi còn không mau cút đi, bức ta nóng nảy ta sẽ nhảy thật!"

Nhóm võ tăng nhìn nhau, vừa không đi vừa không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Cút đi ——" Tôn Nhược Sắc kích động, một hòn đá nhỏ dưới chân bị nàng không cẩn thận đá trúng, rơi tòm xuống vực.

Nhóm võ tăng lui về sau từng bước nhưng vẫn không có ý "Cút đi". Ta nhịn hết nổi, tuy nói quan hệ của Tôn Nhược Sắc với ta không được tốt lắm nhưng Tô Nhiễm ta cũng không trơ mắt nhìn nàng chết.

Ta lớn tiếng nói với nhóm võ tăng: "Các ngươi biết nàng là ai chăng? Nàng là hòn ngọc quý trên tay thượng thư đại nhân, nếu bức tử nàng, toàn bộ các ngươi sẽ bị chôn cùng!"

"Trụ trì đã dặn phải đưa ngươi đánh vỡ bảng hiệu tiên hoàng ngự ban về, cô nương đừng khó dễ chúng ta, theo chúng ta về đi."

A, còn học được cách cò kè mặc cả!

https://thuviensach.vn

Ta cả giận nói: "Các ngươi còn dám tự xưng là người của phật môn, phật nói như thế nào, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp phù đồ. Nếu các ngươi bức tử người ta, bao nhiêu chùa tháp đời trước xây nên cũng sẽ sụp hết. Ta thay Phật tổ khinh bỉ các ngươi!"

Nhóm võ tăng không nói gì, lại lui về sau mấy bước.

Địch bất động ta bất động. Chúng ta cứ vậy giằng co, không ai chịu nhượng bộ. Mặt trời chậm rãi xuống núi, ta đã đói sôi sùng sục, còn tiếp tục thế này sẽ đói chết mà thôi.

"Các ngươi không định bao vây chúng ta ở đây luôn chứ?" Nhạc Phong thu hồi quạt, hắn còn bất đắc dĩ hơn chúng ta.

Võ tăng đầu lĩnh nói: "Trừ phi các ngươi theo chúng ta về."

"Nếu chúng ta không muốn theo các ngươi về thì sao?" Ta tiếp tục trả treo.

"Chúng ta cũng không quay về!"

"..."

Đây là chuyện gì vậy chứ!

Ước chừng qua nửa canh giờ, ta đã không còn khí lực, ngồi bệt dưới đất. Đến nước này rồi thì mặt mũi sĩ diện gì cũng đã sớm bị ta đá văng đến Tây Vực. Các đại ca võ tăng cũng mệt mỏi, bắt chước ta lần lượt ngồi xuống chiếu, lấy đồ ăn ra, cảnh tượng quả thật đúng là ăn cơm dã ngoại. Bỗng nhiên nhớ tới quế hoa cao của Cửu Tâm Trai Nhạc Sầm từng mang cho ta, rất thèm... Ta liếm liếm môi.

"Thập nha đầu, quả nhiên là ngươi!" Một tiếng gầm cất lên đánh vỡ ảo tưởng ăn uống của ta.

https://thuviensach.vn

Quay đầu nhìn lại, cách đó không xa, người nghiêm mặt đen thui kia không phải phụ thân sao! Người người người... Sao người lại đến đây? Ta thật bị bại lộ nhanh vậy sao!

Ta cắn môi, ngượng ngùng kêu một tiếng cha, tiếng nhẹ như ruồi vỗ cánh.

Phụ thân hừ một tiếng thật mạnh: "Ngươi còn biết ta là cha ngươi? Lúc gây rối bên ngoài ngươi có nghĩ tới hay không, ngươi làm mất sạch mặt mũi cha già của ngươi!"

"... Con...Con không cố ý." Rắc rối hắn nói đơn giản chỉ là đánh vỡ bảng hiệu tiên hoàng ngự ban. Tai họa khác còn không tới phiên ta gây ra.

"Còn không theo ta về nhà, ngày mai tiến cung nhận tội với hoàng thượng!" Phụ thân mặc kệ ta có phải cố ý hay không.

Ta cò kè mặc cả: "Không đi nhận tội cũng không được sao, con biết sai rồi, người tha cho con lần này đi."

"Đúng vậy, Tô thế bá, Nhiễm Nhiễm không hiểu chuyện, người tha cho nàng một lần đi." Nhạc Phong giúp ta cầu tình.

Một âm thanh hùng hậu khác xen vào: "Ngươi còn không biết xấu hổ cầu tình vì người khác, chuyện này nói ra còn không phải do tiểu tử ngươi gây họa!"

"... Phụ thân... Sao người cũng đến đây?" Nhạc Phong trợn mắt há mồm.

Không chỉ có Nhạc lão gia, Tôn thượng thư cũng vừa tới. Ta không biết Tôn thượng thư nhưng nhìn thấy Tôn Nhược Vi khép nép theo sau thì ngốc mấy cũng đoán ra người đó là ai. Lão trụ trì Tướng Quốc Tự cũng có mặt, nhìn thấy ba tên đầu sỏ chúng ta vô cùng đau đớn, nghiến răng nghiến lợi, tức sùi bọt mép, khuôn mặt vốn đã đầy nếp nhăn càng thêm khủng bố. Nếu

https://thuviensach.vn

nửa đêm nhìn thấy khuôn mặt này, ta chắc chắn không chút do dự kêu một câu "Có quỷ".

Nhạc lão gia nói: "Lão tam, ngươi bình thường bất hảo thì thôi, sao lại gây nên chuyện đại nghịch bất đạo!"

Tôn thượng thư vô cùng đau đớn: "Nhược Sắc, đứa nhỏ này sao không để người khác bớt lo!"

Phụ thân nói: "Thập nha đầu, theo ta trở về!"

"..."

Ba người chúng ta cực giống sơn dương đợi làm thịt, không rên một tiếng.

Tôn Nhược Vi tiến lên từng bước nói: "Tỷ tỷ, người mau nhận sai với cha, cha sẽ vì người cầu tình trước mặt hoàng thượng."

"Ai cần ngươi lo!" Tôn Nhược Sắc vốn đang yên lặng, vừa nghe lời này của Tôn Nhược Vi, máu nóng dồn lên, "Ta có nhận sai hay không cũng không cần ngươi xía mồm, lắm miệng, trời mát nên phát ngốc sao!"

"... Tỷ tỷ..." Tôn Nhược Vi hai mắt đẫm lệ mông lung.

"Còn không mau cút đi, mau!"

Hai tỷ muội này kiếp trước khẳng định là thù địch nên đời này mới có thể tiếp tục đối nghịch, đến chết mới thôi. Nhạc Phong không phải nói mấy ngày trước thấy Tôn Nhược Sắc lấy roi đuổi đánh Tôn Nhược Vi sao, phủ thượng thư còn không long trời lở đất sao. Khổ nhất là Tôn thượng thư, trên triều lo việc nước, về nhà còn rối rắm chuyện gia đình.

Hội phụ thân đã thu xếp chu toàn với lão chủ trì, cuối cùng đều tự mình dẫn bất hiếu tử về nhà.

https://thuviensach.vn

Ta trước đào hôn, sau gây đại họa, khó tránh phụ thân sẽ phạt nặng. Trên đường về, ta thấy chết không sờn, chuẩn bị nghênh đón mưa rền gió dữ.

———————————————— phân cách tuyến hoa lệ ————————————————

"Quỳ xuống ——" Phụ thân tiếng như chuông rền.

Ta ngoan ngoãn nghe theo. Phụ thân ngồi trên ghế chính giữa, bên cạnh là bà nội và mẫu thân. Di nương, bác, còn có ca ca, tẩu tử đứng ở hai bên. Trận thế này không khác gì đang thẩm vấn phạm nhân, phụ thân không nên làm tể tướng mà nên hoán đổi với cha của Tôn Nhược Sắc làm Hình Bộ Thượng Thư.

"Ngươi biết sai rồi sao?" Phụ thân hỏi ta.

"Đã biết."

"Ngươi nói xem, ngươi sai ở đâu?"

Ta niệm kinh: "Ta sai rồi, ta không nên đào hôn, ta hẳn nên ngoan ngoãn, ngốc nghếch nằm nhà chờ người khác đến chê cười. Chạy thoát thì thôi, ta không nên trở về, trở về chính là chui đầu vô lưới..."

Sắc mặt phụ thân càng ngày càng khó coi, mẫu thân và bốn vị di nương âm thầm nháy mắt với ta, bảo ta đừng nói nữa. Bác khoát tay ta cũng vờ như không phát hiện. Theo tâm lý của ta mà nói, không xả ra không thoải mái. Dù sao nói hay không kết quả đều giống nhau, ta mới không tin mềm mỏng nói vài câu lời hay ý đẹp, phụ thân sẽ tha cho ta.

"Ta sai rồi, ta với Tôn Nhược Sắc nên thương thảo đổi chỗ đánh nhau trước rồi mới giao chiến..."

"Phản, phản rồi!" Phụ thân hung hăng đập chén trà trong tay.

https://thuviensach.vn

Cạch —— Miếng chén với nước trà văng khắp nơi.

Ta vô cùng bình tĩnh nói cho phụ thân: "Đây là chén Thanh Hoa người thích nhất, làm vỡ thật đáng tiếc."

Phụ thân trừng ta, mắt sáng như đuốc. Ta không hề sợ hãi nhưng nhóm ca ca, tẩu tử lui về sau từng bước, sợ lửa giận của phụ thân lan đến bọn họ.

"Sao ta lại sinh ra một đứa con như ngươi!" Phụ thân nhìn trời, không nói gì.

Ta nói: "Chính xác là, ta do mẫu thân sinh ra."

"Ngươi ——" Phụ thân chán nản.

Nhị di nương nhanh vỗ lưng hắn cho thuận khí, tứ di nương bưng tới một ly trà khác. Cơn tức đang giương cung bạt kiếm lúc này mới dịu đi đôi chút.

Mẫu thân cũng tức giận: "Nhiễm Nhiễm, sao ngươi lại nói thế!"

Cha dở khóc dở cười: "Đây rốt cuộc là con ai!"

Ngoại trừ ta, còn có một kẻ không sợ chết là Tô Quýnh có gan vuốt râu hùm, hắn đứng ra, cười hì hì nói: "Cha, đây là con ngươi sinh, thật còn hơn thật. Người xem mắt này, mũi này, giống người nhiều lắm! Trừ người ra, còn ai có thể sinh..." Nói chưa dứt lời đã bị tam tẩu kéo mạnh về. Nhưng dường như Tô Quýnh chưa đã ghiền, vừa định hé miệng nên bị tam tẩu nhấc chân hung hăng đạp một phát, lời muốn nói lập tức được thay bằng một tiếng thét thê thảm.

"Đưa nàng đến nhà kho, ngày mai tiến cung nhận tội với hoàng thượng!" Phụ thân ra phán quyết cuối cùng.

https://thuviensach.vn

"Nhà kho? Sao có thể nhốt tại nhà kho!" Bà nội nãy giờ chưa nói gì đã mở miệng, "Không được, Nhiễm Nhiễm với Gia Gia đều quý giá với ta, nếu ngươi nhốt nàng trong nhà kho thì nhốt ta vào đó luôn đi!"

"Mẫu thân —— "

Bà nội không vui: "Đừng gọi ta mẫu thân, gọi phụ thân cũng không được. Không phải là đánh vỡ một bảng hiệu thôi sao, có gì to tát, làm như trời sụp không bằng!"

Bà nội thật khốc liệt, ta tự đáy lòng cảm thán.

"Nhiễm Nhiễm, con nghe bà nói, trước về phòng nghỉ ngơi đi, sáng mai theo mẫu thân tiến cung nhận lỗi với hoàng thượng. Nhiều chuyện, thật là..."

"Dạ, bà nội, Nhiễm Nhiễm đều nghe người." Ta kéo dài chữ "người" làm phụ thân giận đến xanh mặt.

Ta hăm hở về phòng, lúc ngang qua còn nghe Tô Kiên nhỏ giọng nói thầm: "Cuối cùng ta đã biết vì sao thập nha đầu và Gia Gia vô pháp vô thiên như vậy, thì ra đều do lão thái thái bao che..."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 52: Gán Ghép Uyên Ương Loạn Xạ

K

ỳ thật ta không muốn tiến cung nhưng sự tình liên quan đến tiên hoàng, bà nội dù xót ta cũng không thể giải vây. Tối hôm qua có thể an lành ngủ trong phòng đã rất xa xỉ, ta may mắn còn có bà nội chống lưng, nếu không có người, kết cục của ta chính là làm bạn với gián chuột trong nhà kho.

Trên đường vào cung, mẫu thân thở dài sâu kín, nói: "Nhiễm Nhiễm, khi nào thì ngươi mới có thể làm ta bớt lo?"

"A?" Ta vén rèm nhìn cảnh ngoài xe, không đầu không đuôi đáp, "Mẫu thân, lần sau ta sẽ không đánh vỡ thứ gì liên quan đến tiên hoàng nữa, ta thề."

"Ta không phải ám chỉ việc này," Mẫu thân nói, "Ngươi đã mười bảy tuổi, cũng không còn nhỏ. Có biết lần này ngươi đào hôn, cha ngươi xấu hổ bao nhiêu, văn võ cả triều đều chờ uống rượu mừng của ngươi và Tần nhị công tử nhưng các ngươi lại đồng loạt mất tích..."

"Ta làm đúng. Là Tần Lãng đào hôn trước, chẳng lẽ hắn bỏ chạy lấy người để lại cục diện rối rắm còn ta nhất định phải ngoan ngoãn nằm nhà chờ người khác tới chê cười?"

"Mấy ngày trước, Tần nhị công tử đã trở lại, Tần tướng quân còn tự đưa hắn tới cửa nhận tội. Ta và cha ngươi đã thương lượng qua..."

"Không được, ta không đồng ý." Ta ngắt lời nàng.

Đơn giản mẫu thân tính nói tìm ngày tốt khác tổ chức hôn sự lại cho ta và Tần Lãng, ta kiên quyết không đồng ý. Tuy Tần Lãng không chán ghét như ta tưởng tượng nhưng bắt ta gả cho hắn ta nhất thời khó chấp nhận. Ta từng

https://thuviensach.vn

thỏa thuận trước nếu Tần Lãng bị bắt về lần nữa, bị bắt thành thân lần nữa thì lần này đến lượt ta đào hôn. Nhưng đó cũng chỉ là ý tưởng điên rồ cực điểm của ta, phụ thân đã mất mặt một lần, lão nhân gia da mỏng, làm sao chịu thêm lần nữa.

Mẫu thân ôn tồn khuyên ta: "Nữ tử trưởng thành, trước sau cũng phải thành thân. Huống chi Tần tướng quân đã trừng phạt Tần nhị công tử rất nặng, giờ hắn đang đóng cửa sám hối ở Tướng Quốc Tự."

"Khụ khụ khụ..." Ta suýt nữa nghẹn thở.

Mẫu thân mau chóng giúp ta vỗ lưng thuận khí: "Làm sao vậy?"

"Không sao."

Tướng Quốc Tự thật đúng là thánh địa sám hối, Tần Lãng nên bị sung quân mới phải. Hôm qua sao ta không phát hiện ra hắn, có lẽ hắn ẩn nấp ở đâu đó. Nếu để Tôn Nhược Sắc biết, nàng còn không phát điên, ngay cả bị phạt cũng có thể ngồi dưới cùng một mái hiên với ý trung nhân!

"Đúng rồi, mẫu thân, sao cha biết ta đánh nhau với Tôn Nhược Sắc ở Tướng Quốc Tự?" Đây là vấn đề phức tạp khiến ta thắc mắc cả đêm, phụ thân đang nổi nóng, ta không dám hỏi.

Mẫu thân cười cười: "Nào có người cha nào không hiểu nữ nhi của mình."

Nghe vậy, phụ thân thật đúng là rất hiểu ta.

Sự tình là như vầy. Hôm qua phụ thân xuất môn làm việc, nghe được hai sự kiện đang được mọi người trên phố bàn tán xôn xao, một là Tôn Nhược Sắc đánh nhau với Nhạc Phong tại cửa thành, hai là ta với Tôn Nhược Sắc đánh nhau trên Tướng Quốc Tự làm vỡ bảng hiệu tiên hoàng ngự ban. Lúc ấy phụ thân lập tức cảm thấy đây đúng là phong cách của ta, mau chóng dẫn

https://thuviensach.vn

người lên núi xem sự tình thế nào. Vậy cũng bị hắn đoán đúng, ta quả không hay ho.

"Nhiễm Nhiễm, ta hy vọng đây là rắc rối cuối cùng của ngươi, ai..." Mẫu thân thở dài một tiếng.

Tiếng tùy tùng từ ngoài xe ngựa truyền đến: "Trưởng công chúa, thập tiểu thư, đã đến."

"Xuống xe đi." Mẫu thân tha thiết, "Gặp hoàng thượng nhận sai nhưng đừng gây chuyện như hôm qua, hoàng cung không giống nhà mình, hành sự nên cẩn thận..."

"Đã biết, ta cũng không phải con nít ba tuổi." Ta mất kiên nhẫn, bước xuống xe trước.

Khi còn nhỏ ta đã vào cung mấy lần, ta không có nhiều cảm giác với nơi này lắm, bất quá chỉ là một lồng chim bằng vàng to lớn, sao phấn khích bằng thế giới bên ngoài. Tiểu biểu muội Trường Hinh công chúa từng oán giận ta, cuộc sống mỗi ngày của nàng chính là dạo từ cung này qua cung khác, ngự hoa viên lớn như vậy nàng cũng đi hết rồi, vô cùng nhàm chán. Thế nên ta có thể lý giải vì sao giấc mộng lớn nhất của nàng là nhanh nhanh lớn lên rồi thành thân, mau chóng rời khỏi cái lồng này. Thật là một ý tưởng bình thường, không chút cao xa, còn dễ trở thành hiện thực hơn ước mơ làm thiên hạ đệ nhất độc thần và bá chủ thiên hạ của ta.

Mẫu thân là trưởng công chúa thái hậu thương yêu nhất, có người đi cạnh ta không ai dám ngăn cản, ngẩng đầu ưỡn ngực thẳng tiến vào tẩm cung của hoàng thượng. Chuyện ở Tướng Quốc Tự lớn như vậy, hoàng thượng nhất định đã sớm nghe thấy, chắc giờ đang chờ ta đến nhận tội. Ta thật rối rắm không biết đến khi gặp hoàng thượng nên giả vờ ngây thơ cầu xin tha thứ hay quỳ xuống mắt mũi tèm lem, kêu gào "Ta sai rồi", khóc đến khi hắn phiền lòng mới thôi.

https://thuviensach.vn

Không đợi ta rối rắm xong, long bào vàng rực rỡ, chói lọi đã đập vào mắt ta, tràn ngập áp lực. Trong đầu ta “ong” một tiếng, âm mưu với ý tưởng linh tinh trước đó nhất thời tan thành mây khói, không cánh mà bay.

"Khấu kiến hoàng huynh." Mẫu thân khẽ khom người, vừa kéo áo ta vừa nhỏ giọng nhắc nhở, "Còn không mau quỳ xuống."

Ta hai chân cứng đơ, vừa định quỳ xuống, hoàng thượng đã cười ngăn lại: "Không cần, đều là người trong nhà. Hoàng muội, đây là thập nha đầu nhà ngươi?"

"Dạ, nha đầu kia từ nhỏ bị làm hư, thần muội quản giáo không nghiêm, mong hoàng huynh tha cho nàng lần này." Mẫu thân thành công chuyển sang đề tài đánh vỡ bảng hiệu.

Tục ngữ nói gần vua như gần cọp. Từ xưa đến nay, hoàng đế đều vô cùng khó hiểu, sắc mặt biến hóa còn nhanh hơn lật sách, có thể nói thay đổi trong nháy mắt. Ta rất sợ hoàng thượng thiết diện vô tư phán một câu "Hoàng đế phạm pháp cũng như dân", sau đó không chút lưu tình phạt ta thật nặng. Nếu hoàng thượng tâm tình vui vẻ, quá lắm là ta chỉ diện bích sám hối, lỡ may tâm tình không tốt, việc rơi đầu cũng có khả năng.

Theo tình hình trước mắt, hoàng đế cậu ta tâm tình hẳn là rất tốt, xem hắn mặt mày hồng hào, ta chỉ cần chờ hắn vung tay lên nói "Đến Tướng Quốc Tự diện bích một tháng", sau đó ta sẽ rơi lệ đầy mặt, quỳ xuống tạ ơn, quá trình nhận sai cũng có thể miễn giảm.

"Một cái bảng hiệu mà thôi, hoàng muội quá lời. Trẫm đã ban thưởng một cái khác cho họ, chuyện này dừng ở đây đi."

Cứ như vậy? Ta hoài nghi tai mình có vấn đề, hoàng thượng cũng quá dễ dãi đi.

https://thuviensach.vn

Mẫu thân ở một bên giật ống tay áo của ta, ta vội quỳ xuống nói: "Tạ hoàng thượng ân điển."

"Nháy mắt ngươi đã lớn như vậy, ha ha. Ta quả nhiên già rồi!" Hoàng thượng bắt đầu hồi tưởng lại thời gian, "Năm đó ta nhìn Mẫu thân ngươi xuất giá, khi ngươi ra đời ta còn từng ôm qua, khi đó ngươi vẫn chưa đầy tháng..."

Hắn xưng là "Ta" mà không phải "Trẫm". Ta lúc này mới hoàn toàn thả lỏng, hoàng thượng thật không nói thêm gì. Nếu hắn lên tiếng, về nhà “bố dượng” ta sẽ không khó xử với ta nữa.

Đang thất thần, hoàng thượng bảo ta: "Thập nha đầu, ngẩng đầu lên cho ta nhìn một cái."

Ta vâng lời, ngẩng lên cười.

"Được lắm, thật sự là mỹ nhân, có vài phần giống mẫu hậu lúc trẻ." Hoàng thượng gật đầu khen ngợi, "Đã hứa gả cho ai chưa?"

"A..." Mẫu thân nghẹn lời.

Ta đỏ mặt.

Hoàng thượng thấy chúng ta không nói, nhíu nhíu mày, bừng tỉnh đại ngộ: "A, ta đã quên, thập nha đầu hình như đã được hứa gả cho nhị công tử của Tần tướng quân. Lúc trước các ngươi..."

Đào hôn là vấn đề nhạy cảm, ngay cả hoàng thượng cũng ngượng ngùng không nói thêm gì, khó thấy vua một nước cũng có khoảnh khắc xấu hổ như vậy. Bất quá có thể làm vua một nước, đương nhiên không giống người khác, hắn lập tức tươi cười, tự xoay chuyển cục diện xấu hổ.

https://thuviensach.vn

"Người trẻ tuổi tính tình cao ngạo, phạm chút sai lầm là việc khó tránh khỏi. Chờ khi nào bình tâm lại thành thân cũng không muộn, ha ha."

"Đúng vậy, ha ha." Ta cười ngây ngô.

Mẫu thân cũng cười ngây ngô.

"Lâu quý phi đến ——" Tiếng thái giám thông báo đánh vỡ cảnh tượng ba chúng ta đang ngây ngô cười.

Ta tò mò không chịu nổi, đây chính là Lâu quý phi kinh diễm khắp hậu cung, một mình hưởng hết ba ngàn sủng ái... Đã sớm nghe nói nàng thật đẹp, hôm nay đã có thể chứng kiến dung nhan ngoài đời.

"Thần thiếp tham kiến hoàng thượng." Giọng nói vô cùng mềm nhẹ, nghe xong ta thấy xương cốt đều rã rời.

Hoàng thượng ở đây, ta không dám giương mắt lên nhìn thẳng vào mặt mỹ nhân, chỉ đành nhẹ nhàng quay mặt qua chỗ khác. Da dẻ nõn nà, mịn màng vô cùng, chóp mũi cao ngất thanh tú, đôi môi đầy đặn hồng hồng như cánh hoa... Gương mặt vô hạn kiều diễm kề cận khiến ta mơ màng.

Hoàng thượng tiếp đón Lâu quý phi: "Ái phi lại đây ngồi, trẫm đang trò chuyện cùng cháu ngoại."

Lâu quý phi lên tiếng, nhẹ nhàng cất bước, từng bước như nở hoa, làn váy lay động, liễu lay theo gió, thướt tha muôn vẻ... Chậc chậc, ngay cả đi cũng đẹp như vậy.

Ánh mắt của ta dõi theo từng bước châm chậm rãi của Lâu quý phi, chờ nàng đến ngồi xuống cạnh hoàng thượng, cuối cùng ta cũng thấy rõ mặt. Tính ra nàng cũng vào cung đã lâu nhưng không già đi chút nào mà còn đẹp kinh người. Nàng có vài phần giống Lâu Ý Ý, trước đó nếu không biết, ta còn nghĩ nàng là tỷ tỷ Lâu Ý Ý.

https://thuviensach.vn

"Đây là tiểu nữ nhi của trưởng công chúa?" Lâu quý phi cười như nắng tháng ba, vừa ôn nhu vừa hiền hòa.

Nương cười trả lời: "Đúng vậy, một nha đầu tinh quái, giỏi gây chuyện."

"Ha ha, nếu nhớ không lầm, Tô tiểu thư hẳn là cùng tuổi với nữ nhi của đại ca ta, đã hứa gả cho ai chưa?"

Ta đổ mồ hôi lạnh, sao lại là vấn đề này.

Mẫu thân tắt hẳn nụ cười, vẻ mặt rất mất tự nhiên.

May mắn hoàng thượng giải vây đúng lúc: "Cháu gái này của trẫm còn đang kén chọn, ha ha, chờ khi nào nàng muốn gả, trẫm sẽ tìm người có gia thế tốt nhất cho nàng."

"Hoàng thượng, thần thiếp thầm chọn được một người thích hợp, không biết có nên nói hay không."

"A? Là thanh niên tài tuấn nhà ai? Ái phi cứ nói đừng ngại."

"Trưởng tử của đại ca cũng đến tuổi thành thân, hơn nữa thần thiếp vừa gặp đã thích Tô tiểu thư, chi bằng..." Lâu quý phi dừng lại, ôn nhu cười.

Ý tứ của nàng quá rõ ràng, không phải muốn gả ta cho con của đại ca nàng sao. Đợi chút, con đại ca nàng? Đó không phải là Lâu Huyên sao? Này này này...

Hoàng thượng gật đầu: "Đúng, trẫm cũng biết người con này của đại ca ngươi, nghe nói văn thao võ lược mọi thứ tinh thông, thật xứng đôi với cháu gái của trẫm —— hoàng muội, ngươi thấy thế nào?"

Mẫu thân ấp a ấp úng: "Này..."

https://thuviensach.vn

Mẫu thân một lòng muốn gả ta cho Tần Lãng, trước nhất có thể xoa dịu quan hệ hai nhà, thứ hai cũng có thể tỏ rõ lập trường của phụ thân. Đối với sự gán ghép của hoàng thượng và Lâu quý phi, Mẫu thân đương nhiên sẽ do dự. Huống chi trước đây Lâu Huyên từ hôn Lương Gia, tổn hại danh dự Tô gia, người còn chưa hết giận, nay sao có thể vui vẻ gả nữ nhi đến Lâu gia. Chuyện này nếu truyền ra ngoài, mọi người hẳn sẽ khinh thường tướng phủ.

Bọn họ chắc sẽ nói, không ai muốn nữ nhi Tô gia, một bị Lâu gia từ hôn, một còn tự dâng mình tới cửa... Chuyện này là sao! Tốt xấu gì phụ thân cũng là tể tướng một nước, mẫu thân là công chúa đương triều, há có thể nhiều lần bị người đời bôi nhọ.

Lâu quý phi đề nghị với Hoàng thượng, không thể loại trừ nàng có suy tính khác. Nếu Lâu gia bảo kết thân với tướng phủ, địa vị nàng tại hậu cung càng thêm ổn định, ngôi vị hoàng hậu chắc chắn không lọt khỏi tay nàng.

Hoàng thượng thấy mẫu thân lâu không nói gì, nhịn không nhịn đành phải trưng cầu ý ta: "Thập nha đầu, ngươi thấy thế nào?"

"... Ta..."

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ... Trả lời sao mới vẹn cả đôi đường?

Ta bất chấp: "Hoàng thượng, kỳ thật... Kỳ thật Lâu gia đại thiếu gia đã từng định thân với biểu tỷ... Chẳng qua hắn không thích biểu tỷ, vừa mới từ hôn."

Phụ thân, mẫu thân, các ngươi cứ trách ta khiến các ngươi mất mặt đi, lúc này nữ nhi đang giúp các ngươi thoát khỏi dầu sôi lửa bỏng.

Mẫu thân khó trách ta không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, ngược lại vẻ mặt thoải mái. Có thể thấy nàng rất không muốn gả ta cho Lâu Huyên. Chính là, ngay cả ta cũng không rõ mình làm vậy là đúng hay sai. Ta vì cha mẹ vãn hồi chút mặt mũi, còn ta thì sao? Nếu đổi lại là ba năm trước, có lẽ ta sẽ không

https://thuviensach.vn

chút do dự trả lời ta nguyện ý, ai quan tâm bọn họ mất mặt hay không! Nhưng nay thì...

Lâu quý phi sắc mặt thật khó coi, muốn cười lại cười không nổi. Hoàng thượng cũng ngây ngẩn cả người, mẫu thân đứng cạnh ta bắt đầu mở miệng thay đổi không khí.

"Hoàng huynh, nha đầu Nhiễm Nhiễm không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, mặc kệ nàng đi thôi. Thần muội thật ra có một đề nghị khác, hôn sự với Lâu gia trước đó không thành, thần muội cũng rất tiếc nên nghĩ sẽ bù đắp lại." Mẫu thân bắt đầu phản kích.

Ta chậm rãi đợi trò hay, thầm đoán dụng ý của mẫu thân, chỉ nghe người nói tiếp, "Chi bằng như vậy đi, Lâu gia nhị tiểu thư cùng tuổi với Nhiễm Nhiễm, cũng đã đến tuổi xuất giá. Thần muội cũng đang nghĩ về hôn sự của lão ngũ..."

Mẫu thân a, người rất vĩ đại, thật rất vĩ đại.

Ta đương nhiên biết mẫu thân tranh đấu vì Tô gia. Dựa vào cái gì mà nữ nhi Tô gia nhất định phải gả đến Lâu gia còn nữ nhi Lâu gia bọn họ không có thể gả lại đây! Nếu mẫu thân điên cuồng hơn, sau khi định đoạt hôn sự này hoàn toàn có thể bảo Tô Hành từ hôn Lâu Ý Ý. Có qua có lại, xem như huề nhau!

Nhưng vì sao chọn mọt sách Tô Hành? Nếu để Lương Gia biết, Lâu Ý Ý sẽ bị nàng chém bay đầu.

Gán ghép uyên ương thế này rất quá đáng!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 53: Bọn Ta Chỉ Đùa Giỡn

Lâu quý phi gượng cười, không đồng ý cũng không phản đối. Xem tình huống, quyền quyết định hoàn toàn nằm trong tay hoàng thượng, chỉ cần hắn gật đầu, hôn sự này xem như xong, muốn rút lui cũng khó. Đây chính là hoàng đế tứ hôn, ai từ hôn cũng không dám qua mặt thiên tử. Xem ai có can đảm này chứ!

Vì Lương Gia, ta lại bất chấp lần nữa.

"Hoàng thượng, đổi một chút được không?" Ta thật cẩn thận hỏi một câu.

Hoàng thượng chau mày: "Đổi một chút?"

Mẫu thân với Lâu quý phi cũng dừng mắt trên người ta, xem ta đưa ra chủ ý gì.

Ta tươi cười, cơ hồ đơ cả mặt: "Ha ha, ta... Ta xem như cũng quen biết Lâu gia nhị tiểu thư, ta cảm thấy tính cách của nàng quá khác biệt với ngũ ca, nếu không đổi người khác đi, ha ha..."

Hoàng thượng cũng không giận, hắn ra chiều suy nghĩ, "Hoàng muội, trước đó không lâu trẫm từng gặp qua lão thất nhà các ngươi, trẫm rất xem trọng đứa nhỏ này, nếu không trẫm tứ hôn cháu gái của Lâu quý phi với lão thất nhà các ngươi, ngươi thấy sao?"

"Ôi ——" Ta run chân, suýt nữa ngã sấp xuống.

"Thập nha đầu, ngươi không sao chứ?" Hoàng thượng thân thiết hỏi.

"Không sao, ha ha, không sao..."

https://thuviensach.vn

Gì mà không sao! Hoàng thượng lại muốn ghép Tô Nam với Lâu Ý Ý thành đôi, đây không phải sẽ khiến Dao Băng sư tỷ khó sống sao! Nữ thần càng điên cuồng càng bất chấp, chuyện gì cũng có thể làm ra. Ta chỉ sợ nàng nhất thời mất kiên nhẫn chẻ đôi Thục Sơn.

Ta vụng trộm liếc mẫu thân, dường như người cũng không phản đối đề nghị của hoàng thượng. Dù sao đều là con cái Tô gia, đổi ai cũng vậy. Lâu quý phi cũng không có ý phản đối.

Mắt thấy ba người hòa thuận, vui vẻ, sẽ ăn khớp với nhau định đoạt hôn sự này. Ta không kiềm được, buột miệng nói: "Hoàng thượng, không thể đổi lại một chút sao?"

Tô Nam a Tô Nam, ngươi nên cảm tạ ta thế nào, vì ngươi, ta ở đây khiêu chiến quyền uy thiên tử.

Hoàng thượng dù nghiêm khắc cũng không thể ép uổng ta, nhìn sắc mặt hắn, hiển nhiên rất mất hứng. Mẫu thân hung hăng trừng ta, ta hận không thể chui xuống đất.

"Ai!" Hoàng thượng thở dài thật mạnh.

Ta giương mắt ngắm nghía, tay phải hắn ôm huyệt Thái Dương chứng tỏ thể xác và tinh thần đều mỏi mệt. Mẫu thân kéo ống tay áo ta, ta lập tức cúi đầu xuống đợi bão táp tiến đến. Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi. Hôm nay ta nhất định bị phạt, không vì bảng hiệu thì cũng là mấy chuyện vẽ vời khác.

"Quên đi, trẫm không lo việc này nữa." Thật lâu sau, hoàng thượng không nhanh không chậm phun ra một câu.

Mẫu thân đứng cạnh ta như trút được gánh nặng, thở ra một hơi, vội hỏi: "Tạ ơn hoàng huynh không trách phạt, thần muội trở về chắc chắn sẽ quản

https://thuviensach.vn

giáo thật nghiêm." Nói xong lại kéo tay áo ta. Ta vội phụ họa: "Tạ ơn hoàng thượng không phạt, là Nhiễm Nhiễm đường đột."

"Thôi thôi, trẫm không trách ngươi. Thập nha đầu, tính tình ngươi giống hệt mẫu thân ngươi trước đây, ha ha..."

Cuối cùng mưa tạnh mây tan, bầu trời lại sáng.

Sự thật chứng minh, làm hoàng thượng cũng không dễ, trí tuệ, khí độ, phải cao người thường gấp bội mới được. Việc khác không nói tới, chỉ xét mấy câu vừa rồi của ta, đổi lại là người khác còn không giận đến hư phổi. Ít nhất hoàng thượng độ lượng hơn cha ta. Nếu nói trong bụng tể tướng có thể chèo thuyền thì trong bụng hoàng đế có thể dung nạp mười vạn đại quân.

Vì một câu này của hoàng thượng, không khí trong phòng lại hòa thuận vui vẻ như trước. Tiếp theo, hoàng thượng cùng mẫu thân hàn huyên vài câu, sống được không, ăn ngon không, ngủ ngon không... Đều là việc vụn vặt, đủ thể hiện quan hệ huynh muội hài hòa. Giữa chừng hoàng thượng còn hỏi cuộc sống ở Thục Sơn của ta. Có sự độ lượng của hắn bảo đảm, ta tuôn ra không ngớt, chọn vài việc thú vị ở Thục Sơn, miêu tả sinh động như thật, khiến mọi người cười toe toét. Ngay cả Lâu quý phi e lệ cũng suýt đánh mất hình tượng.

Đến giờ uống trà, có thái giám tiến vào bẩm báo, nói Tôn thượng thư mang theo nữ nhi đến thỉnh tội. Hoàng thượng tâm tình đang tốt, tùy ý nói "Cho bọn họ vào đi" rồi lại tiếp tục hỏi han việc nhà chúng ta.

"Tham kiến hoàng thượng ——" Tôn thượng thư vừa tiến đến đã kéo Tôn Nhược Sắc quỳ xuống, biểu tình "Ta có tội", giống như người đánh vỡ bảng hiệu là hắn. Nhưng phạm nhân Tôn Nhược Sắc ngược lại không tình nguyện, không có ý nhận sai.

Hoàng thượng thượng đang đắm chìm trong không khí hòa thuận vui vẻ cười nói: "Tôn ái khanh mang nữ nhi đến nhận tội sao?"

https://thuviensach.vn

"Thần quản giáo nữ nhi không tốt, gây ra đại họa, hôm nay đặc biệt đến thỉnh hoàng thượng trách phạt!" Tôn thượng thư nói năng khẩn thiết, còn sắp rơi lệ như mưa.

"Ha ha, chuyện tình hôm qua trẫm đã nghe nói, người trẻ tuổi không chừng mực thôi. Tôn ái khanh cũng đừng quá chú ý, hãy bình thân."

Tôn thượng thư hiển nhiên không đoán sự tình sẽ được giải quyết dễ dàng như vậy, chẳng những không "bình thân", còn lạy hoàng thượng một cái: "Tạ ơn hoàng thượng không trách phạt. Hoàng thượng khoan dung độ lượng, quả thật là phúc của bá tánh, phúc của xã tắc..."

Lời này sao nghe quen quen... Thì ra quan trong triều đều như vậy, mặc kệ là sự tình gì đều thích liên tưởng đến giang sơn xã tắc hoặc thiên hạ bá tánh. Phụ thân cũng thế, Tôn thượng thư cũng không kém cỏi.

"Tôn ái khanh, đây là nữ nhi của ngươi?" Hoàng thượng chú ý tới Tôn Nhược Sắc.

"Dạ đúng. Nữ nhi ham chơi, đều là bị thần làm hư, ai!"

"Có thể đánh nhau với cháu ngoại của trẫm, hắn cũng là người rất thú vị. Đến, ngẩng đầu lên cho trẫm nhìn một chút."

Tôn Nhược Sắc ngẩng đầu, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười lễ phép.

"Được lắm, cũng là một trang tài sắc. Đã hứa gả cho ai chưa?"

Trên trán ta chảy ra một giọt mồ hôi lạnh. Lại tới nữa! Hắn tám phần lại muốn mai mối cho Tôn Nhược Sắc, hơn nữa tám phần lại là gán ghép linh tinh. Ta yên lặng xem xét, xem kẻ không hay ho lần này là ai.

Tôn thượng thư nói: "Tiểu nữ bất hảo, còn chưa hứa gả cho ai."

https://thuviensach.vn

"A." Hoàng thượng bỗng quay đầu nói với ta: "Thập nha đầu, trẫm nghe nói ngươi và nữ nhi của Tôn ái khanh đánh nhau vì tam thiếu gia Nhạc phủ?"

Xong rồi, không phải trút hết tội danh lên người Nhạc Phong chứ?

Ta vội vàng trả lời: "Không phải như thế, hoàng thượng. Ta chỉ đùa giỡn với Tôn Nhược Sắc, ha ha, không liên quan đến sư huynh —— đúng không Nhược Sắc?" Ta nháy mắt với Tôn Nhược Sắc.

"Đúng vậy." Tôn Nhược Sắc ngầm hiểu, "Hoàng thượng, thần đùa với Nhiễm Nhiễm thôi. Chúng thần là tỷ muội tốt, sao có thể đánh nhau, ha ha..."

Hai người chúng ta cười như mếu, còn phải giả bộ tỷ muội tình thâm.

Hoàng thượng cười ha ha: "Các ngươi đa tâm, trẫm không có ý kia. Nhạc gia hàng năm làm không ít việc thiện, danh tiếng ở kinh thành rất tốt. Trẫm là muốn đem nữ nhi của Tôn ái khanh nữ nhi hứa gả cho Nhạc công tử, như thế nào?"

"Ôi —— "

"Ôi —— "

Ta với Tôn Nhược Sắc đồng thời khuỵu chân, không khỏi thất thanh.

Quả nhiên không ngoài dự tính của ta, lại là một cọc nhân duyên quá đáng. Gả Tôn Nhược Sắc cho Nhạc Phong? Ta không có nghe lầm chứ? Bọn họ mà đánh tiếp, kinh thành bị san thành bình địa là chuyện sớm muộn.

"Hoàng thượng, thần..." Tôn Nhược Sắc mặt đỏ bừng, muốn nói lại thôi.

"Thập biểu tỷ... Thập biểu tỷ..." Một thân ảnh tim tím nhẹ nhàng tiến vào, dời sự chú ý của mọi người qua chỗ khác.

https://thuviensach.vn

"Trường Hinh?" Hoàng thượng nhíu mi, "Ngươi không theo Thái Phó học bài cho tốt, chạy đến đây làm gì?"

Trường Hinh không thuận theo, không buông tha: "Phụ hoàng, mỗi ngày đọc sách, ta sắp chán chết. Nghe nói bác Sơ Dương và Thập biểu tỷ đến đây, ta đến tìm Thập biểu tỷ."

Vài năm không gặp, Trường Hinh thay đổi rất nhiều, giảm vài phần ngây ngô, thêm vài phần xinh đẹp, là một cô nương chói chang như ánh dương. Nhưng chỉ có cô nương chói chang như ánh dương này mới trước đó còn cho ta cảm giác sáng lạn, ngay sau đó đã khiến ta trợn mắt há mồm.

Nàng cầm tay Tôn Nhược Sắc làm nũng: "Thập biểu tỷ, ngươi trở lại kinh thành cũng không đến thăm ta, đã lâu không gặp, Trường Hinh nhớ ngươi muốn chết."

"Khụ khụ ——" Hoàng thượng ho khan vài tiếng, xấu hổ nhìn chung quanh.

Tôn Nhược Sắc thảm não rút tay ra: "Công chúa, ta không phải..."

"Thập biểu tỷ, đến ta tẩm cung đi, ta có rất nhiều chuyện muốn nói với ngươi." Tay vừa rút ra lại bị Trường Hinh giữ lại, ra vẻ nhất quyết không buông.

"Công chúa, ta không phải thập biểu tỷ của người..." Tôn Nhược Sắc cười còn khó coi hơn khóc, nàng chỉ chỉ ta, "Thập biểu tỷ của người ở bên kia."

"A?" Trường Hinh ngạc nhiên.

Năng lực phản ứng của nàng nhanh hơn người thường rất nhiều, nàng lập tức buông Tôn Nhược Sắc ra tiến lên bắt lấy tay ta: "Thập biểu tỷ, chúng ta đi tìm thái tử ca ca chơi đi."

https://thuviensach.vn

Nha đầu kia, sao có thể nhận nhầm Tôn Nhược Sắc là ta sau đó lập tức dường như không có việc gì kéo ta đi? Ngoại trừ nàng, mọi người ở đây cơ hồ còn chưa hết kinh ngạc. Mấy năm không gặp, nàng thay đổi thật nhiều nha, không chỉ có bề ngoài, còn có tinh thần.

Trường Hinh là nữ nhi duy nhất của hoàng thượng, đãi ngộ của nàng trong cung không khác gì ta ở tướng phủ. Hoàng thượng cũng hết cách với nàng, vẫy vẫy tay nói: "Ba nha đầu các ngươi đi chơi đi, trẫm còn có việc thương lượng cùng Tôn thượng thư."

"Tạ phụ hoàng." Trường Hinh vô cùng vui vẻ kéo chúng ta ra cửa.

Xem ý cười trong mắt nàng, xác thực cực kỳ vui vẻ. Mỗi lần gặp ta, nàng đều hớn hở như vậy, giống như ta có thể nháy mắt xua tan âu lo trong lòng nàng. Khi ta ở Thục Sơn chơi đùa phóng túng với Dao Băng sư tỷ, nàng đang bị giam trong hoàng cung hoa lệ này, bị ép làm một vài chuyện bản thân không muốn. So với nàng, ta hạnh phúc dữ dội.

Đến bên hồ trong ngự hoa viên, Trường Hinh đuổi một đoàn thái giám, nha hoàn lẽo đẽo theo sau, bắt đầu mở miệng không ngừng, liên tiếp quấn lấy ta đòi nghe chuyện đánh nhau ở Tướng Quốc Tự. Thật sự là chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu đi ngàn dặm, chuyện vừa mới xảy ra mà Trường Hinh công chúa nơi cung cấm thâm sâu đã biết. Ta nên cảm thán sức ảnh hưởng quá lớn của bản thân hay căn bản chính là Trường Hinh công chúa rất bát quái.

"Nghe nói các ngươi đánh vỡ bảng hiệu hoàng gia gia ban cho Tướng Quốc Tự, thật vĩ đại," Trường Hinh say sưa bất tận, "Các ngươi làm thế nào?"

Tôn Nhược Sắc đang đứng bên cạnh, sao ta không biết xấu hổ mở miệng, không thể nói vì cứu cứu sư huynh nên đành xuất đầu lộ diện làm chuyện mất mặt này.

https://thuviensach.vn

Tôn Nhược Sắc thấy ta ngượng ngùng, trả lời Trường Hinh: "Cũng không tính là đánh nhau, chúng ta rất nhàm chán, không có việc gì đùa giỡn một chút."

"Đúng vậy, đùa giỡn thôi." Ta cười làm lành, "Chỉ chơi đùa, không ngờ phá hư bảng hiệu."

Trường Hinh ‘a’ một tiếng, còn không đã ghiền, nghĩ lại rồi nói: "Thập biểu tỷ, ngươi không phải đào hôn sao, sao đột nhiên trở lại? Ngươi không sợ bác lại bức ngươi thành thân?"

"... Việc này..." Ta cười ngây ngẩn, mất tự nhiên lui về sau mấy bước. Bỗng nhiên đạp trúng một tảng đá, chân mất thăng bằng, thẳng tắp ngã xuống phía sau.

Tôn Nhược Sắc kêu to: "Cẩn thận —— "

Nhưng đã không kịp rồi, trọng tâm của ta đã trật xuống, phía sau chính là một hồ nước lớn. Ta nhắm mắt lại, nghênh đón khoảnh khắc chật vật sau khi rớt xuống. Trong nháy mắt, ta thấy mình may mắn, may mắn vì khả năng bơi lội của ta rất tốt, trời không phụ lòng ta.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 54: Ai Cũng Không Được Cầu Tình

Một trận gió thổi qua tai, thổi bay ta xuống. Không có tiếng rơi tòm xuống nước, thân mình cũng không bị ướt mà lại rơi vào một vòng tay ấm áp. Ta cả kinh, mở to mắt, đối diện chính là đôi mắt quen thuộc đến không thể quen hơn của Lâu Huyên. Bất cứ lúc nào mắt hắn vẫn thâm thúy sáng ngời, còn có thần hơn ta, thật sự là người so với người tức chết người.

Chúng ta cùng vững vàng đáp xuống đất, Lâu Huyên thong dong cười, ánh mắt kia quả thực có thể câu hồn đoạt phách.

"... Ngươi?" Ta cũng không biết nên nói gì.

Tay Lâu Huyên ôm ta bỗng chặt hơn, ta còn chưa kịp kêu lên, mặt đã cơ hồ dán sát mặt hắn. Cả người ta như bị lửa thiêu, mặt nóng nóng, không rõ đó là lửa giận hay là gì. Ta vô cùng xấu hổ, lập tức quên mất mình đang ở đâu chứ đừng nói đến chuyện quan sát phản ứng của Tôn Nhược Sắc với Trường Hinh.

"Nhiễm Nhiễm ngoan, chúng ta thật là có duyên, đến đâu cũng gặp, nàng nói đúng không?" Hàng mi Lâu Huyên rung rung, cười gian xảo.

Ta đáp lại một câu ông nói gà bà nói vịt: "Ha ha, hôm trời thật đẹp, chẳng những có sao, còn có trăng."

"A?" Đầu tiên Lâu Huyên sửng sốt, sau đó lập tức khôi phục ý cười, "Đúng vậy, chẳng những có trăng, còn có thể thấy Hằng Nga trong trăng."

"Đúng vậy, còn có Hằng Nga, ha ha." Ta sắp ngất luôn rồi.

https://thuviensach.vn

"Thập biểu tỷ, đây là ai vậy?" Tiếng Trường Hinh vừa vang dội thanh thúy như đồ sứ tốt rơi xuống đất vừa như sơn ca hát vang trong rừng.

Ta tỉnh mộng, theo bản năng đẩy Lâu Huyên ra, liên tục xua tay: "Đừng hiểu lầm, đừng hiểu lầm, ta không có gì với hắn, hắn chỉ đi ngang qua, đi ngang qua!"

Trường Hinh híp mắt, lộ rõ vẻ hoài nghi. Cho dù có một trăm cái miệng, hôm nay ta cũng đừng mong làm rõ. Ta chỉ đành cầu cứu Lâu Huyên: "Ngươi mau nói với nàng, ngươi chỉ đi ngang qua, là đi ngang qua."

"Ta đã biết, hắn là tình lang của ngươi." Giọng điệu Trường Hinh hệt như không sợ chết.

Ta trượt chân, suýt nữa lại rơi tòm vào hồ, cũng may Lâu Huyên đỡ ta đúng lúc.

Hoàng đế cậu ta dạy con thế nào, sao có thể dạy nên một nữ tử đức hạnh như Lâu Ý Ý? Thử hỏi vì sao đại công chúa vừa thấy đã quả quyết hắn là tình lang của người ta? Sự thật này làm ta vô cùng đau đớn.

Lâu Huyên không biết xấu hổ còn bồi thêm một câu: "Công chúa thật thông minh, đúng, ta là tình lang của Thập biểu tỷ nàng."

"Ngươi nói bậy!" Ta hụt hơi.

Trường Hinh với Tôn Nhược Sắc trao đổi ánh mắt, còn vụng trộm cười. Trường Hinh tạm thời không nhắc đến, chỉ e giờ đây Tôn Nhược Sắc đang thầm mừng rỡ như ngàn hoa hé nở. Nàng chắc đang khẳng định ta có gì với Lâu Huyên nên sẽ không ai tranh giành Tần Lãng với nàng.

"Trường Hinh, các ngươi nói chuyện gì mà cao hứng vậy?" Một vị hoa phục tím từ bên kia hoa viên tiến về phía này.

https://thuviensach.vn

Trường Hinh vẫy tay với hắn: "Thái tử ca ca —— "

Sau khi thái tử đi vào, nheo mắt lại quan sát ta, Trường Hinh chỉ chỉ ta giới thiệu: "Thái tử ca ca, đây là Tô gia Thập biểu tỷ, vị này là ——" Nàng nhìn nhìn Lâu Huyên, do dự một chút, sau đó thốt ra: "Vị này là tình lang của Thập biểu tỷ."

Ta bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, hận không thể một cước đá bay Trường Hinh. Nha đầu kia quả thật sợ thiên hạ không loạn.

"Nhiễm Nhiễm? Thật là Nhiễm Nhiễm! Vài năm không gặp ngươi đã lớn như vậy." Thái tử nói xong, quét mắt qua Lâu Huyên đang đứng bên cạnh, vẻ mặt từ kinh hỉ chuyển sang kinh ngạc, "Lâu Huyên? Ngươi ngươi..."

Nguy rồi, thì ra là người quen cũ.

Không chỉ rất loạn mà còn càng ngày càng loạn. Ta còn chưa kịp giải thích với thái tử về quan hệ với Lâu Huyên, mẫu thân không biết xuất hiện lúc nào, quát lớn: "Nhiễm Nhiễm, Trường Hinh nói có đúng hay không?"

"... Cái gì... Có đúng hay không?" Ta đầu óc hỗn loạn.

Mẫu thân tức giận như nước sôi phun trào, cả người run run: "Ngươi ngươi ngươi... Ngươi thật sự làm ta tức chết!"

Mẫu thân ôm ngực ho khan, ta vội vàng chạy tới giúp người vỗ lưng thuận khí: "Mẫu thân người không sao chứ, muốn kêu Thái y không?"

"Theo ta về!" Mẫu thân căn bản không để ý tới lời ta, kéo ta bước đi.

Ta không hiểu mẫu thân giận dỗi gì, ai bảo ta do người sinh ra, bảo ta về nhà, ta chỉ ngoan ngoãn nghe theo. Đi ngang qua Trường Hinh, ta thấy nàng lo lắng nhìn ta, tựa hồ định nói gì với ta nhưng thấy mẫu thân đang nóng giận đành nuốt lời.

https://thuviensach.vn

Trên đường về, người chỉ lo hờn dỗi, một câu cũng không nói. Ta chủ động trò chuyện, người vờ xa cách, xoay đầu sang một bên, giống như ta vừa phạm phải sai lầm vô cùng to lớn. Mẫu thân vốn hòa nhã với ta, chưa từng tỏ vẻ thế này với ta. Bởi vậy ta cũng tự xem lại mấy lần, quả thật không thấy mình phạm phải lỗi lầm không thể tha thứ nào.

Xe ngựa vừa dừng lại, mẫu thân hùng hổ kéo ta vào cửa tướng phủ. Mẫu thân ngày thường ôn nhu nay nóng giận thật là có vài phần khí thế hoàng tộc làm người ta không dám nhìn thẳng vào mắt người. Tay ta bị túm đau nhưng không dám nói gì. Rất dễ thấy lúc này người thật sự tức giận.

Sau khi ta về, tướng phủ không hề yên tĩnh. Hôm qua phụ thân giáo huấn ta giống như thẩm vấn phạm nhân trước mặt cả nhà từ trên xuống dưới, còn suýt nữa nhốt ta vào nhà kho. Hôm nay nương lại diễn tiếp một màn thẩm vấn ba người, ta bị phạt quỳ giữa đại sảnh, cha với mẫu thân ngồi trên ghế chủ vị ở giữa, bác, các di nương cùng ca ca tẩu tử ngồi hai bên, duy chỉ có bà nội là không thấy đâu. Mẫu thân chắc sợ bà nội lại che chở cho ta nên cố ý không để lão nhân gia biết việc này. Lần này người đã quyết tâm phạt ta, căn bản không thể thương lượng.

"Là ta rất dễ dãi với ngươi, bằng không ngươi cũng không dám vô pháp vô thiên như vậy!" Mẫu thân nói năng thật khí phách, "Hôm nay trước mặt mọi người, ngươi nói hết cho ta nghe, biết chưa?"

"Mẹ..." Ta làm nũng.

Trước kia chỉ cần ta làm nũng, mẫu thân cũng hết cách với ta, giận đến mấy cũng tiêu tan. Một chiêu lần nào cũng hiệu nghiệm này hôm nay lại mất hiệu lực, mẫu thân chẳng những không mềm lòng ngược lại mặt còn đanh thép hơn.

Phụ thân không biết chuyện gì đã xảy ra, hắn hỏi mẫu thân: "Có phải nha đầu kia không biết hối cải, chọc giận hoàng thượng?"

https://thuviensach.vn

"Người bảo nàng tự nói đi!" Nương thở phì phì, trừng ta một cái.

Nhiều ánh mắt nhìn ta, chờ ta nhận tội. Bà nội không có ở đây, nếu biểu hiện của ta không làm mẫu thân hài lòng, kết cục không chỉ đơn giản là vào nhà kho thôi đâu.

Kẻ thức thời trang tuấn kiệt, ta bày ra vẻ "Ta phạm vào tội tày trời", lớn tiếng nói: " như thế, ta sai rồi, lần sau cũng không dám nữa."

"Ngươi sai ở đâu?"

Ta sai ở đâu? Ta cũng thật buồn bực nhưng không thể hiện ra ngoài, đành phải tự mình đoán: "Trường Hinh nói lung tung, ta không nên chọc nàng. Mẫu thân xin tin ta, những gì Trường Hinh nói không phải thật!"

"Thật sự?"

"Ta thề, ta không có gì với Lâu Huyên. Người cũng thấy, ta không cẩn thận té xuống hồ, hắn đỡ ta. Chỉ có vậy, thật sự." Ta đặc biệt thành khẩn, hận không thể lôi Lâu Huyên đến tái diễn tình cảnh lúc đó.

Mẫu thân có phần dịu xuống. Thì ra người thật tức giận vì chuyện này, về sau ta phải chú ý giữ khoảng cách với Lâu Huyên mới được.

"Chuyện này tới đây thôi, về sau ta cũng không muốn thấy ngươi dính líu với Lâu Huyên, biết không?"

"Dạ, xin nghe theo dạy bảo của mẹ." Ta chưa từng ăn nói khép nép như vậy bao giờ.

Bác nháy mắt với ta, ta lập tức hiểu ý, vội vàng đứng lên rót một ly trà cho nương. Mẫu thân uống một hớp, cuối cùng lại ôn hòa tươi cười như xưa.

Sau cơn mưa trời lại sáng, tình hình lúc này thật tốt đẹp biết bao.

https://thuviensach.vn

Một gã sai vặt tiến vào bẩm báo: "Lão gia, trưởng công chúa, tứ thiếu gia, thất thiếu gia còn có biểu tiểu thư đã trở lại —— "

Bác run rẩy, không thể tin được vào tai mình: "Ngươi nói cái gì? Gia Gia đã trở lại?"

"Dạ."

Nếu Lâu Huyên đã về, bọn Tô Nam cũng nên về rồi. Ta vốn muốn tránh bọn họ, kết quả trộm gà không thành còn mất nắm gạo, tự mình phá mình. Ta thật hối hận lúc trước tự dưng tới Tướng Quốc Tự đánh nhau với Tôn Nhược Sắc, bằng không hiện tại ta đang tiêu dao bên ngoài, sống những ngày thần tiên.

Tô Nam, Tô Duyên, Lương Gia lần lượt đi vào đại sảnh. Lương Gia thấy nhiều người nên không vui, há mồm nói: "Các ngươi không phải nghe ta về nên ra nghênh đón chứ?"

Mọi người không nói gì, rõ ràng giả bộ không nghe thấy.

Bác đặc biệt kích động: "Gia Gia, nha đầu chết tiệt kia, cuối cùng đã trở lại!"

"Mẫu thân, ta chỉ ngại trong nhà rất buồn, đi ra ngoài một chút thôi." Lương Gia nói xong, ánh mắt quét tứ phía, thấy ta lập tức sôi trào, "Hay cho ngươi Tô Nhiễm, không nói tiếng nào đã bỏ chạy, hại ta tìm kiếm!"

"Ai bảo các ngươi hùa nhau khi dễ ta." Ta than thở.

Tô Duyên nói: "Ai khi dễ ngươi? Là tự ngươi hồng hạnh vượt tường trước, sau đó dám trốn đi, hại chúng ta uổng công lo lắng."

"Đúng vậy." Tô Nam phụ họa, "Ngươi không biết sau khi ngươi đi rồi, tiểu tử Lâu Huyên kia thiếu chút nữa lật tung khách sạn."

https://thuviensach.vn

Mẫu thân thật vất vả mới dịu xuống, vì một câu này của Tô Nam lập tức trở về nguyên hình, cơn tức lại dâng lên tới đỉnh: "Lão thất, ngươi lặp lại lần nữa, Nhiễm Nhiễm với Lâu Huyên rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Tô Duyên cướp lời: "Nhiễm Nhiễm chướng mắt Tần Lãng, coi trọng Lâu Huyên."

"Tô Duyên, ngươi nói ít một câu sẽ chết sao!" Ta giận không thể nhịn nổi.

Mẫu thân còn khó nhịn hơn ta: "Tô Nhiễm ngươi quỳ xuống cho ta!"

"Mẫu thân, hắn ngậm máu phun người, hắn vu oan cho ta..." Ta giải thích đến sắp khóc.

"Câm miệng cho ta, quỳ xuống!"

Ta hung hăng trừng Tô Duyên, lửa giận trong mắt càng cháy càng mạnh, cơ hồ sắp bốc lên. Tô Duyên sợ hãi nhưng vẫn giữ vẻ mặt vô tội, không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Trong lòng cứ việc kêu oan nhưng ta vẫn nghe lời nương quỳ xuống.

"Uổng cho ngươi với Gia Gia từ nhỏ tình cảm tốt đẹp, lần này lại thiếu hiểu biết. Lâu Huyên từ hôn Gia Gia hại Tô gia chúng ta mất mặt, hại cha ngươi thượng triều bị người ác tâm nhạo báng. Thế mà ngươi, ngươi dám qua lại với Lâu Huyên, ngươi có nghĩ tới cảm thụ của Gia Gia hay không, có nghĩ tới cảm thụ của ta và cha ngươi hay không!" Mẫu thân thật kích động, thanh âm run run, "Việc này nếu truyền ra ngoài, người khác sẽ nghĩ người tướng phủ ra sao chứ!"

Lương Gia thật cẩn thận nói: "Mợ đừng nóng giận, dù sao ta cũng không thích Lâu Huyên, từ hôn thì từ hôn. Nếu Nhiễm Nhiễm thích người ta, người..."

https://thuviensach.vn

"Gia Gia ngươi đừng nói nữa, hôm nay ta không thể không phạt nàng!"

Ta không còn lời nào để nói, một khi mẫu thân tức giận, dù hoàng thượng tới cũng không chắc khuyên được. Mẫu thân nói muốn phạt ta, ta sẽ chạy trời không khỏi nắng. Ta không dám ngẩng đầu, chỉ thấy váy mẫu thân chậm rãi đi về phía ta, cuối cùng dừng lại trước mặt ta.

"Ngươi đến từ đường ở hậu viện, quỳ trước bài vị tổ tông cho ta, không được ta cho phép, không thể đứng lên."

Cha nhẹ nhàng ho khan vài tiếng: "Phạt vậy có nặng quá không? Muốn phạt thì phạt nàng đến nhà kho được rồi."

"Lão gia, không phạt nặng không được. Nàng quá ỷ lại vào việc chúng ta dễ dãi với nàng..."

Bác cầu tình giúp ta: "Tẩu tử, hay là thôi đi, Nhiễm Nhiễm còn nhỏ."

"Đúng vậy, đại nương, tiểu muội không hiểu chuyện, ngươi tha cho nàng một lần đi." Tô Nam cũng nói đỡ.

Lương Gia với mấy vị ca ca, tẩu tử khác cũng đỡ lời giúp ta, ngay cả tên đầu sỏ hại ta bị phạt là Tô Duyên cũng đứng về phía ta. Khốn nỗi mẫu thân đã quyết tâm, nói gì cũng không đáp ứng.

"Ai nói giúp thập nha đầu, cũng bị phạt!" Một lời vừa ra, trong đại sảnh nhất thời lặng ngắt như tờ. Mẫu thân lại bổ sung: "Chuyện này không thể để lão phu nhân biết, nếu người hỏi thì nói Nhiễm Nhiễm bị Trường Hinh giữ lại hoàng cung mấy ngày."

Tia hy vọng cuối cùng cũng bị tiêu diệt, ta ủ rũ, muốn trách chỉ có thể trách mình không tốt số. Đóng cửa sám hối không đáng sợ, đáng sợ là quỳ gối sám hối. Chỉ sợ đến lúc mẫu thân mềm lòng tha cho ta, chân ta đã tàn phế.

https://thuviensach.vn

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 55: Chuyện Vĩ Đại Nhất

Đ

êm khuya, tiếng dế nỉ non.

Bốn phía im ắng, giờ này mọi người trong tướng phủ đang đắm chìm trong mộng đẹp, chỉ có đám côn trùng trong viện giúp ta vượt qua đêm dài. Tiếng rả rích không ngừng này càng tăng thêm sự tĩnh lặng về đêm. Ta ngồi yên trên đệm, xoa đầu gối sưng đỏ, trong lòng vừa tức giận vừa ủy khuất. Nếu không có câu kia của Tô Duyên, ta cũng không rơi vào kết cục như bây giờ. Mẫu thân nói không được cho phép không thể đứng lên, người chỉ nói không thể đứng lên, không quy định ta không được ngồi xuống.

Trước đó người sai nha hoàn tới giám thị ta, ta không thể không quỳ cho có lệ, mới chỉ quỳ hai canh giờ, hai chân đã chết lặng, đau đến mất hết tri giác. Sau đó nha hoàn giám thị đi ngủ, ta mới được giải thoát nhưng đầu gối suýt bị phế bỏ. Mẫu thân cũng thật là, sao lại ác độc như vậy, tốt xấu gì ta cũng là nữ nhi mười bảy năm nay của người, sao có thể nói trở mặt liền trở mặt.

Chuyện này đủ để thấy mẫu thân hoàn toàn không muốn ta dính líu đến Lâu Huyên.

Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng bước chân. Ta quýnh lên, lập tức quy củ quỳ gối lên đệm, tim bùm bùm kinh hoàng. Mẫu thân cũng thật không ngại phiền, đã trễ thế này còn phái nha hoàn đến giám thị ta. Vốn tưởng buổi tối có thể không chịu tội, xem ra ta rất lạc quan, căn bản người không tính cho ta nhàn hạ.

Chi một tiếng, cửa mở, tiếng bước chân càng ngày càng gần.

https://thuviensach.vn

Ta tức giận nói: "Không cần giám thị ta, trở về nói cho mẫu thân, ta đang quỳ rất đứng đắn, một khắc cũng chưa nhàn hạ."

"Là ta, là ta, xem ra ngươi sợ quá rồi, mau đứng lên đi."

Ta nhũn chân, trực tiếp ngồi bệt xuống. Quay đầu thấy Lương Gia cười với ta, sau lưng nàng là Tô Nam và Tô Dật.

"Nhiễm Nhiễm ngươi đói rồi, xem ta mang gì đến cho ngươi đây." Lương Gia giống như hiến vật quý mở rổ để trước mặt ta.

Thấy nhiều món ngon như vậy, bụng ta bụng lập tức sôi ùng ục, không chút suy nghĩ bốc một khối điểm tâm bỏ vào miệng.

"Ăn từ từ, tướng ăn của ngươi vốn rất khó coi." Lương Gia nói thầm.

"Nếu ngươi nhịn đói cả buổi sáng quỳ ở đây, xem ngươi có thể ăn giống thục nữ thật sự không!"

Tô Nam cười khẽ, vui vẻ nhìn ta càng không ngừng bốc thức ăn bỏ vào mồm, giống như đang thưởng thức cảnh hay ý đẹp.

Tô Dật đưa cho ta một cái bình nhỏ: "Đầu gối quỳ đau, đây là thuốc lưu thông máu huyết."

"Trước để một bên đi, ta đang đói." Ta giờ chỉ nghĩ đến chuyện ăn, nói năng hơi hàm hồ. Tô Dật cười nhạt, đặt bình thuốc cạnh đệm ta.

Ta hỏi: "Sao các ngươi đến đây, không sợ mẫu thân phạt các ngươi?"

Lương Gia quát vào mặt ta: "Còn không phải vì ngươi, ngươi nghĩ ta tình nguyện nửa đêm không ngủ sao, nếu ngươi đói chết, về sau ta khi dễ ai!"

Lương Gia nói năng chua ngoa nhưng tim mềm như đậu hũ, ta đã sớm quen nhiều năm nay rồi, ta cũng không mong đợi có gì dễ nghe phát ra từ miệng

https://thuviensach.vn

nàng. Ta nhìn Tô Nam, chờ hắn nói móc ta.

Quả nhiên, Tô Nam mở miệng: "Đừng nhìn ta, ta thuần túy tới thưởng thức trò hay, xem chân ngươi quỳ gãy gối chưa."

"Nhờ phúc của ngươi, còn chưa gãy." Ta nói, "Ta còn nhờ nó đá ngươi."

"Ngươi với Lâu Huyên rốt cuộc phạm lỗi gì, vì sao đại nương tức giận như vậy?"

"Ai cần ngươi lo! Quan hệ của ta với Lâu Huyên còn trong hơn nước, rất thuần khiết, ngươi đừng đặt điều linh tinh, đừng bôi nhọ ta!" Ta nói, "Nếu không phải ngươi với Tô Duyên lung tung, ta sẽ bị phạt quỳ sao? Đều là lỗi các ngươi!"

"Chậc chậc, thuần khiết? Đã cùng nằm một giường còn thuần khiết thế nào?"

"Ngươi ——" Ta ném chân gà trên tay xuống, căm tức Tô Nam, "Có gan ngươi lặp lại lần nữa!"

Tô Nam thật tính lặp lại lần nữa, chính là Lương Gia không cho hắn có cơ hội, Tô Nam vừa mở miệng thì đã bị che lại. Ta chưa hết giận, thuận tay cầm một miếng điểm quăng về phía Tô Nam, Tô Nam thật sự nhanh nhẹn, thân thủ chụp được, bỏ vào miệng. Còn không quên nói một câu "Cám ơn, ngon lắm!"

Ta không thể nhịn được nữa, muốn nhào qua đánh hắn. Bất đắc dĩ hai chân cứng ngắc, không còn khí lực đứng lên. Tô Dật nhanh chân đến khuyên ta, "Đừng náo loạn, thất ca đùa với ngươi thôi."

"Không được đùa như vậy, để ta đùa thế với ngươi xem!"

https://thuviensach.vn

"Tốt lắm, ta không nói là được." Tô Nam thỏa hiệp, "Ăn mau còn bôi thuốc, ta còn mang đồ tốt đến nữa đây."

Vừa nghe có đồ tốt, ta vơi giận rất nhiều, chờ mong hắn lấy ra. Tô Nam ra ngoài cửa, bế vào hai cái bình rất lớn, cười hì hì nói: "Xem đi, đồ tốt là đây."

Trong bình còn có thể là gì, không phải nước thì là rượu. Tô Nam có thể ngu ngốc đến mức đêm hôm khuya khoắt mang hai bình nước đến thăm ta sao, hắn định uống rượu với ta?

Ta hừ một tiếng, hất mặt sang một bên, "Ta sẽ không uống rượu, muốn uống tự ngươi uống."

"Ta thấy ngươi một mình rất nhàm chán, đêm tuyệt thế này, không uống rượu thật đáng tiếc."

Cửa chưa đóng, ta ngẩng đầu nhìn trời đầy sao lấp lánh, sáng như ngọc bích, trân châu, thật sự là một đêm rất đẹp.

Tô Nam rất biết hưởng thụ, nửa đêm nổi hứng đối ẩm. Rượu uống được mấy ly, đời người được bao ngày? Rốt cuộc kiếp này của chúng ta được bao ngày?

Lương Gia rất hào sảng, "Ta uống với ngươi!"

"Ngẫu nhiên tận hứng một lần cũng không sao." Tô Dật cũng đồng ý.

Ta nghĩ nghĩ, gật đầu: "Được rồi, uống thì uống, ta há sợ ngươi sao."

Bình rượu còn chưa khui, ta bỗng thấy có gì không ổn nhưng lại không rõ chỗ nào không ổn. Vẫn là Lương Gia nhắc nhở ta, nàng chạm vào tay ta: "Nhiễm Nhiễm, ngươi có nghe được tiếng gì không?"

"Hình như..." Ta cẩn thận lắng nghe, "Hình như là tiếng bước chân..."

https://thuviensach.vn

"Nguy rồi ——" Bốn người cơ hồ đồng thanh kêu to.

Tô Nam tức tốc giấu bình rượu, thấp giọng nhắc nhở: "Mau che lại... Che bình rượu lại!"

Chúng ta rất ăn ý đứng dồn thành một đống, che kín bình rượu đằng sau. Nếu để mẫu thân biết ta vụng trộm uống rượu khi đang bị phạt, ta còn không bị nàng mắng chết.

Tiếng bước chân dần dần tới gần, tim ta kinh hoàng đập bùm bùm, trong lòng thầm mong đó là ca ca, tẩu tử nào đến thăm ta giống Lương Gia nhưng mãnh liệt cảm thấy có điềm xấu. Lúc mẫu thân nổi giận đùng đùng xuất hiện trước mặt, ta hoàn toàn tuyệt vọng, ông trời cũng chơi ta!

"Các ngươi thật to gan!" Mắt người bốc hỏa, "Ban ngày ta đã nói thế nào, đám các ngươi muốn làm ta tức chết sao!"

Nói xong người ho khan, bốn người chúng ta cúi đầu thật thấp, không dám nói câu nào, cũng không dám động đậy. Mẫu thân đã sôi trào, nếu lại bị phát hiện bình rượu phía sau, còn không phải chúng ta chưa bị mắng chết thì người đã tức chết trước rồi.

"Còn không mau về phòng ngủ đi!"

Không ai dám nhúc nhích.

Mẫu thân buồn bực: "Sao, không chịu đi?"

Bọn họ sao không chịu đi, chỉ là không dám đi, nhích một bước là khỏi cứu!

"Ta lặp lại lần nữa, trừ thập nha đầu, các ngươi đi hết cho ta!"

https://thuviensach.vn

Vẫn là không ai cục cựa. Ta có thể thấy lửa đang nhảy múa trên đỉnh đầu của nương.

"Được, tốt lắm!" Mẫu thân không nén giận được nữa, "Các ngươi huynh muội tình thâm, vậy cùng nhau quỳ đi."

Mẫu thân quay người lại, tay áo bay bay, rất phiêu dật. Công chúa là công chúa, ngay cả tức giận cũng hoa lệ như vậy, khí chất không thể so với người thường. Nhưng ta vốn không còn tâm tình thưởng thức sự hoa lệ đó nữa vì người đã khóa cửa lại.

Ta thúc thúc Tô Nam: "Làm sao bây giờ, khóa cửa rồi."

"Làm sao bây giờ? Còn có thể làm sao bây giờ!" Tô Nam gõ đầu ta, "Ta lớn như vậy còn chưa từng bị phạt, lần này còn không phải vì ngươi."

Vì ta? Là vì cái bình rượu kia nha! Nếu không có bình rượu, chỉ sợ mẫu thân chưa lên tiếng, bọn họ đã bỏ trốn mất dạng.

Lương Gia thở dài, đánh ta một cái, ta kêu to: "Ngươi muốn gì!"

"Không có gì, ta bất bình, làm vậy để lấy lại thăng bằng."

Đây gọi là gì, ta sắp điên rồi, đánh ta một chút có thể bình tâm lại, ta thật oan quá.

Tô Dật nói: "Dù sao đã bị nhốt lại đây rồi, sao không sảng khoái mà uống, hai vò rượu ngon như vậy, lãng phí thật tiếc."

"Nói cho cùng, không say không về!" Thần kinh hào sảng trên người Tô Nam đều bị kích động rồi.

Bọn hắn mở bình, tìm vài cái chén trên bàn thờ, rót đầy. Ta tửu lượng kém không dám uống nhiều, sợ buột miệng nói việc không nên nói như chuyện linh tinh giữa ta với Lâu Huyên trước đó... Ngay cả ta còn không rõ, chẳng

https://thuviensach.vn

may lỡ miệng, không biết sẽ bị bọn họ bóp méo đến mức nào. Ta da mỏng, làm sao chịu nổi sự công phá hết lần này tới lần khác của bọn họ.

Nhạc Phong ban đầu chỉ là phẩm rượu nhưng vừa say liền lộ nguyên hình, trước mặt Tần Lãng nên nói không nên nói đều huỵch toẹt, hại ta mất hết thể diện. Có một ví dụ đẫm máu như vậy làm gương, bất cứ giá nào ta cũng không thể vì rượu làm mình xấu mặt.

Nhắc đến Nhạc Phong, ta bỗng sực nhớ một chuyện, mạnh mẽ túm áo Tô Nam, mặt mày hung ác: "Nói, có phải nha đầu Đỗ Dao Băng kia tiết lộ cho ngươi?"

"Tiết lộ cái gì?"

"Đừng giả ngu với ta, ngươi biết ta ám chỉ chuyện gì!"

Ta sớm nên đoán ra người biết ta từng thầm mến nhị sư huynh chỉ có Nhạc Phong và Dao Băng sư tỷ, Nhạc Phong đánh chết cũng không thừa nhận hắn kể chuyện này cho người nào khác, đương nhiên không tính lần say rượu đó, ta cũng tin hắn không cả gan như vậy. Xem Tô Nam với nữ thần vừa thân mật vừa khách sáo chắc chắn quen biết không lâu. Bọn họ hẳn đã sớm thông đồng với nhau, nếu ta đoán không sai, phải là trước khi ta rời Thục Sơn.

Tô Nam vẫn giả vờ vô tội: "Chuyện gì, ngươi không nói ta làm sao biết ngươi ám chỉ chuyện gì?"

Ta tức giận đến phát run: "Chính là ta... Ta... Chuyện nhị sư huynh..."

"Nhị sư huynh nào?" Tô Nam cố ý truy hỏi.

"Đừng giả bộ hồ đồ, ngươi có biết!"

https://thuviensach.vn

Ta sắp khóc, Lương Gia với Tô Dật thò cổ lại nghe bát quái, tính đào bới tin tức đáng giá gì đó. Tô Nam cợt nhả: "Tốt lắm, ta nói là được, ngươi đừng vội."

"Còn không mau nói!"

"Đúng vậy, là Dao Băng nói cho ta biết, sao, chẳng lẽ ngươi muốn về Thục Sơn kiếm nàng tính sổ?" Tô Nam nói, "Sau khi từ biệt ở Lạc Dương, nàng với các sư huynh của ngươi đã cùng nhau về."

"A, ngươi nỡ để nàng đi?" Ta âm dương quái khí, "Các ngươi mới quen đúng không? Dám gạt ta, hai kẻ xấu xa."

Tô Nam không thừa nhận cũng không phủ nhận nhưng theo sự đắc ý trong mắt hắn, ta dám khẳng định bọn họ đã sớm thông đồng. Dao Băng sư tỷ từng nháo loạn bỏ nhà đi mấy lần, Tô Nam rảnh rỗi cũng thích chạy ra ngoài. Thế giới này nói nhỏ không nhỏ, nói lớn cũng không lớn, bọn họ gặp nhau cũng không lạ. Ta chỉ thở dài, ta bị bọn họ giấu diếm lâu vậy, có trời mới biết hai người này nói xấu ta bao nhiêu.

Ta phẫn hận, bưng chén uống một hơi cạn sạch. Lương Gia cũng không yếu thế, liên tiếp uống ba bốn chén. Tô Nam, Tô Dật là nam nhân, đương nhiên không cam lòng xếp sau nữ nhân. Sau đó Tô Nam quăng chén qua một bên, trực tiếp dốc bình lên uống. Cửu ca Tô Dật ổn trọng phúc hậu cũng hào sảng phá lệ, giơ một bình khác lên, hai người liều mạng uống.

"Rượu ngon, thật sự là rượu ngon, uống rồi ta cảm giác mình có thể thấy Hằng Nga trong trăng." Tô Nam bắt đầu ăn nói ngu ngốc.

Xong rồi, hắn uống rượu, còn say không nhẹ. Hắn buông vò rượu, ta ngó vào chỉ thấy đáy! Nhìn lại bình của Tô Dật cũng thấy đáy! Hai người đúng là xem rượu như nước lã.

https://thuviensach.vn

Tô Nam nằm gối đầu lên đệm, bắt đầu ăn nói lung tung. Làm ta giật mình là Tô Dật cũng lập tức nằm xuống, gối đầu lên bụng Tô Nam, nét cười trên mặt như tiểu hài tử bình thường. Ta choáng váng mơ hồ, kỳ thật ta cũng hơi say, chẳng qua không lợi hại như bọn họ.

"Ha ha, buồn ngủ quá." Lương Gia mặt đỏ như hoa đào tháng hai, nàng dựa vào người Tô Dật, cười hì hì nhìn ta, "Nhiễm Nhiễm... Sao có hai Nhiễm Nhiễm?"

Đây là loại người gì chứ! Nói đến uống rượu với ta, kết quả một đám say ngã lăn quay trước ta. Ta cũng dựa vào người Lương Gia, mắt nhíu lại.

"Đừng ngủ, trời còn sớm, chúng ta nói chuyện một lát đi." Lương Gia mở miệng.

Vừa nghe đã biết nàng say cũng không nhẹ. Trời còn sớm? Nàng xem ngọn nến là mặt trời chắc.

Tô Dật hỏi: "Nói gì?"

"Nói chuyện vĩ đại nhất mà các ngươi từng làm." Lương Gia nói, "Ta nói trước, ta cảm thấy chuyện vĩ đại nhất ta từng làm chính là —— ta chưa bao giờ dọn phòng nhưng mỗi lần ta đều có thể tìm ra đồ trong căn phòng hỗn loạn đó. Thế nào, có phải rất vĩ đại không?"

"Ngu ngốc!" Ba người chúng ta trăm miệng một lời mắng một câu.

"Vậy ngươi nói, ngươi đã làm chuyện vĩ đại gì? Ta cũng không tin ngươi có thể so với ta." Đây hiển nhiên là lời nhân tài uống say rồi mới thốt ra được.

Ta khinh thường: "Chuyện vĩ đại của ta không hiếm, nói đến hừng đông cũng không xong, Tô Nam ngươi nói trước đi."

https://thuviensach.vn

"Nói ra hù chết các ngươi!" Tô Nam thật đắc ý, "Nhiễm Nhiễm, còn nhớ lần trước có người bắn tên gửi thư cho ngươi sao? Trên đó đã viết "Muốn cứu Lương Gia, không lấy Tần Lãng". Ha ha, kỳ thật đó là ta viết. Thế nào, đủ vĩ đại đi, vĩ đại hơn đám các ngươi?"

Oanh ——

Một tiếng sét nổ tung trên đầu, ta trợn tròn mắt. Đây... Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Tô Nam còn đang đắc ý, ta còn đang khiếp sợ. Không ai chú ý Lương Gia nhanh chóng nhào lên, mạnh mẽ bóp cổ Tô Nam, khóc lóc om sòm: "Được lắm Tô Nam, thì ra là ngươi... Thì ra là ngươi bôi nhọ ta, nói ta bị bắt cóc! Ngươi mới bị bắt cóc, có tin ta lập tức bắt cóc ngươi bây giờ hay không!"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 56: Vẽ Râu Châm Chọc

K

ỳ thật đó là ta..." Toàn bộ lời này của Tô Nam nhồi vào đầu ta, một chút men say đã sớm chạy lên chín tầng mây. Ta không hiểu chuyện gì đã xảy ra, ngây ngô nhìn Tô Nam. Hắn đang bị Lương Gia túm cổ nói không nên lời, nước sôi lửa bỏng, căn bản không rảnh để ý ta đang cực kỳ kinh ngạc.

"Nói, vì sao ngươi muốn bôi nhọ ta!" Lương Gia hung thần ác sát, không hề giống kẻ say rượu chút nào.

Tô Nam vốn đỏ bừng mặt vì say nay bị nàng bóp cổ chuyển sang tím tái, ta sợ hắn khó toàn mạng, dù sao người hắn đắc tội là Lương Gia, bị bóp chết cũng xứng đáng.

Nhưng ta vắt hết óc vẫn không hiểu vì sao Tô Nam làm vậy. Lúc ta kể chuyện này cho phụ thân, Tô Nam còn ồn ào "Nàng không bắt cóc người khác chúng ta đã thắp hương bái Phật", ta nói hắn cứng đầu biết bao, thì ra chỉ là thủ đoạn đùa cợt nham hiểm của hắn. Cái gì là rượu vào lời ra, việc này tất không sai.

"Tránh ra!" Ta giơ nanh múa vuốt quát to một tiếng.

Lương Gia ngừng tay, Tô Nam cũng ngừng giãy dụa. Hắn đã tỉnh lại ba phần nhưng ánh mắt vẫn mông lung, như vừa tỉnh ngủ.

Ta không nhân từ nương tay hơn Lương Gia, hít sâu một hơi, nhào qua túm cổ Tô Nam lắc lắc: "Dám chơi ta!"

"Đừng hoảng... Nhức đầu..." Giọng Tô Nam đứt quãng.

https://thuviensach.vn

"Đầu ngươi đập vào cửa sao, ở nhà nhàm chán quá sao, gạt ta, chơi vui lắm sao..." Ta buông tay ra hùng hổ, "Rốt cuộc chuyện này là sao, ngươi không nói rõ rang thì đừng mong sống sót bước ra khỏi đây!"

"Nhiễm Nhiễm ngươi..." Lương Gia nhìn ta, tròng mắt trừng lớn.

Tô Dật chạy nhanh tới kéo nàng qua một bên, dùng giọng điệu nửa tỉnh nửa say nói: "Nhiễm Nhiễm điên rồi, nàng điên rồi..."

Đúng vậy, ta điên rồi. Lương Gia kích động gì chứ, không phải chỉ nói nàng bị bắt cóc thôi sao, nói thêm hai câu cũng không chết. Người bị đùa giỡn xoay mòng mòng là ta mới phải! Tuy ngoài mặt ta không nói gì nhưng mỗi ngày đều lo lắng, chỉ sợ bọn cướp quyết tâm giết con tin, Lương Gia khó giữ được mạng nhỏ.

Tô Nam vui đùa một chút, suýt nữa hại ta hỏng não, nếu hôm nay hắn không đưa ra được một lý do khiến ta tâm phục khẩu phục, ta không cam đoan mình sẽ không gây ra chuyện kinh thế hãi tục gì.

"Nha đầu chết tiệt kia, thật dám xuống tay..." Tô Nam chậm rãi chống tay ngồi dậy, giương mắt liếc ta, "Sẽ chết người."

"Đừng dong dài, thẳng thắn khai báo, tin ta chạy đến Thục Sơn chém chết Đỗ Dao Băng hay không!" Ta nghiến răng nghiến lợi, trong mắt phun lửa hừng hực.

Lương Gia và Tô Dật nơm nớp lo sợ, không dám nói câu nào.

Trước sau bị Lương Gia với ta hành hung như vậy, men say của Tô Nam đã vơi hơn phân nửa, hắn ra vẻ nhận hết ủy khuất, "Thập nha đầu, xem như ngươi lợi hại. Chưa thấy ai lấy oán trả ơn như ngươi vậy, ngươi nghĩ ta ăn no rảnh rỗi như ngươi sao, ta làm vậy còn không phải vì ngươi! Ngươi không muốn gả cho Tần Lãng, trên dưới tướng phủ đều biết, ngươi giả ngây

https://thuviensach.vn

giả dại ích gì, đòi xuất gia ích gì, còn không bằng đào hôn. Ta thấy ngươi rất uất ức, giúp ngươi đó biết không, nha đầu chết tiệt vô lương tâm kia..."

"... Ngươi... Ngươi tính khích ta, khiến ta đào hôn?"

"Đúng vậy, hiện tại đã biết ta vĩ đại chưa, so với chuyện hư hỏng của Lương Gia, nàng có vĩ đại được như ta sao? Hừ, ngươi sao không tiếp tục đánh ta, mau đánh đi!" Tô Nam trừng mắt ý bảo "Ngươi là đồ ngu ngốc" làm ta không còn lời nào để nói.

Nghe hắn nói vậy, đúng là ta đã trách lầm hắn. Hắn vì kiếm cớ cho ta đào hôn, bày ra một trò đùa lớn, thậm chí lừa Tô Hành đi tìm đến nay chưa về. Chính là vui đùa quá trớn, Lương Gia là cái loại yêu sĩ diện đến chết, nàng không hủy Tô Nam thành tro mới lạ.

Ta đã nguôi giận, ngồi một bên không nói lời nào, thưởng thức bình rượu đã cạn tới đáy. Mọi người cũng không hé răng, trong phòng yên tĩnh chết chóc lạ thường. Lương Gia vượt ngoài dự kiến của ta không có hành động trả thù nào nữa, nàng chỉ nhìn chằm chằm ngọn nến trên điện thờ, thật lâu sau mới phun ra một câu: "Không biết ngũ biểu ca hiện ở nơi nào."

Không biết vì sao nghe xong lời này của nàng, ta bỗng có dự cảm xấu, chuyện khiến Lương Gia bình tĩnh như thế cũng không dễ gặp chút nào.

"Ta mệt, đi ngủ." Tô Nam ngả đầu.

Lương Gia đảo mắt một vòng, lộ ra nụ cười gian ác. Cảm giác bất an trong lòng ta càng mãnh liệt hơn, trực giác nói cho ta biết, Lương Gia sẽ không dễ gì buông tha Tô Nam nhưng ta đoán không ra nàng đang suy tính chuyện gì.

"Ngươi nhìn ta làm gì, trên mặt ta lại không nở hoa. Ngủ đi!" Lương Gia liếc ta.

https://thuviensach.vn

Mắt thấy ba người bọn họ nhất loạt nằm xuống, ta mếu máo tìm cái đệm gối đầu ngủ.

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên ta thê thảm như vậy, không chăn không gối, không khác gì lưu lạc đầu đường xó chợ, bất quá chỉ hơn được cái nóc nhà chắn gió che mưa mà thôi. Có lần giáo huấn này, ta thề về sau thà chọc cha tức giận mười lần cũng không chọc mẫu thân một lần, hậu quả thật đáng sợ.

Chắc vì say rượu nên ta có thể ngủ được trong hoàn cảnh gian khổ thế này, không thể không cảm thán, tiềm lực con người quả nhiên vô hạn.

"Nhiễm Nhiễm, tỉnh tỉnh." Lương Gia lay ta.

Ta mất kiên nhẫn, mắt cũng lười mở: "Làm gì, ta đang mệt chết."

"Đừng ngủ."

"Ai nha, ngươi có phiền hay không." Ta căm tức Lương Gia.

Nàng đang ngồi bên người ta, thốt ra một câu đánh chết ta cũng không nghĩ nàng dám mở miệng hỏi ta: "Nhiễm Nhiễm, ngươi thích Lâu Huyên sao?"

"A?" Ta như nằm mơ, giang hai tay quơ quơ trước mặt nàng, "Gia Gia, ngươi mộng du phải không?"

"Đừng quấy rối, ta đang nói chuyện đứng đắn với ngươi. Ngươi nói thật cho ta, rốt cuộc có thích Lâu Huyên hay không?"

Ta thật không chịu nổi dáng vẻ nghiêm trang của Lương Gia, sửng sốt hồi lâu không có phản ứng.

"Ngươi thích hắn, đúng không?"

"... Ta, ta không biết." Ta liếm liếm môi, cúi đầu.

https://thuviensach.vn

Ta thật sự không biết, nếu nói ta thương hắn, bản thân ta còn không tin; nếu nói ta không thích hắn, dường như có hơi để ý một chút. Có lẽ ba năm trước, ta với hắn quả thật đã có một đoạn hồi ức khắc sâu trong lòng, cuối cùng ta nhịn không được cố nhớ xem khi đó đã xảy ra chuyện gì, thế nên đầu đau kịch liệt. Nhưng cảm giác như vậy có xem là thích không? Vì sao hoàn toàn không giống với lúc ta thầm mến nhị sư huynh?

Lương Gia lại hỏi: "Vậy ngươi thích Tần Lãng sao?"

"... Ta... Không chán ghét thôi, ta..." Ta ấp úng, bỗng đổi giọng lớn tiếng, "Ngươi đang điều tra đúng không? Khuya khoắt còn không cho người ta ngủ!"

Lương Gia không phải bị Tô Nam kích thích đến hỏng não rồi chứ, sao đột nhiên hỏi han lung tung, thật sự là chịu không nổi nàng.

Lương Gia nói: "Ta không phải cố ý không cho ngươi ngủ, chỉ là tính hỏi rõ để định tội Tô Nam thôi."

"Có ý gì?"

"Tô Nam giựt dây ngươi đào hôn, nếu ngươi thích Tần Lãng thì hắn quá đắc tội rồi, đương nhiên ta không tha cho hắn; nếu ý trung nhân của ngươi là Lâu Huyên, xem như hắn đã làm được chuyện tốt, ta không quan tâm chuyện hắn bôi nhọ ta. Nhưng giờ xem ra ngươi đều không thích hai người đó, hừ hừ... Có thù không báo không phải là tính cách của Lương Gia ta." Lương Gia cười vô cùng gian trá.

Ta biết Tô Nam không thoát khỏi kiếp số bị nàng trả thù. Nàng sở dĩ chậm chạp không động thủ, đại khái là chờ Tô Nam đi ngủ, hay cho nha đầu giảo hoạt.

https://thuviensach.vn

Lương Gia đi đến trước điện thờ, thuận tay cầm lư hương, quay đầu cười quyến rũ.

"Ngươi ngươi ngươi... Ngươi không tính lấy hương đốt hắn chứ? Đây... Không tốt lắm đâu." Trong đầu ta lập tức hiện ra khuôn mặt bị hương đốt của Tô Nam, chậc chậc, vô cùng thê thảm, chỉ nghĩ thôi đã thấy khủng bố.

Hắn sai thế nào cũng không đáng chịu tội này, người ta tốt xấu gì cũng vì ta, nếu ta trơ mắt nhìn hắn gánh tội, thật không phải chút nào. Ta hiên ngang lẫm liệt: "Lương Gia ngươi dám! Có gan ngươi thử xem!"

Lương Gia xoay người khinh thường: "Thu hồi trí tưởng tượng bay bổng của ngươi lại đi, cẩn thận tinh thần phân liệt."

Nói vậy, nàng không tính đốt Tô Nam? Ta vỗ vỗ ngực, yên tâm hơn.Chỉ thấy Lương Gia ngồi xổm trước mặt Tô Nam, ngón trỏ tay phải dính một chút tàn nhang, nhìn ta cười xấu xa. Thông minh như ta, lập tức hiểu được ý đồ thật sự của nàng. Lâu lâu làm một ít chuyện xấu cũng có thể khiến cuộc sống nhàm chán của chúng ta phong phú hơn, xem như dạy cho Tô Nam một bài học.

Ta cũng bắt chước Lương Gia, ngón tay chấm một ít tàn nhang, vẽ lên mặt Tô Nam. Nhìn qua liền nhận ra Lương Gia không phải tức giận bình thường, nàng vẽ râu ria lộn xộn đầy mặt Tô Nam, che miệng cười trộm hơn nửa ngày.

Vì phối hợp với bộ râu cá trê Lương Gia vẽ, ta viết một chữ "Vương" thật to trên trán Tô Nam, chợt thấy còn đặc biệt có khí thế, con hổ xưng vương trong núi xưng cũng không sánh bằng. Lương Gia còn cảm thấy chưa hết giận, còn vẽ thêm một vòng tròn lớn trên má phải, sau đó tháo búi tóc Tô Nam búi lại thành hai búi lớn hai bên.

Bọn ta úp mặt xuống cười, thanh âm nghèn nghẹn không dám lộ ra sợ đánh thức Tô Nam. Hắn rất để ý đến bề ngoài của mình, bị chúng ta chỉnh hắn

https://thuviensach.vn

như vậy, còn tự cao được sao.

"Ta không ổn, không ổn..." Bụng ta co rút, sau đó ta lăn lộn trên mặt đất.

Lương Gia cả người run run, tay phải nắm chặt thành quyền.

Hình tượng công tử của Tô Nam xem như hoàn toàn bị chúng ta hủy diệt. Khó có thể tưởng tượng nhóm nữ nhân thầm mến hắn trong kinh thành thấy bộ dáng lúc này của hắn sẽ ra sao, chỉ sợ một đám chết tâm đều đâm đầu xuống vực tự sát. Ta lại quay đầu nhìn nhìn Tô Nam, bật cười.

"Suỵt ——" Lương Gia nóng nảy, "Ngươi muốn chết sao!"

Ta mau chóng che miệng lại. Cũng may Tô Nam ngủ rất say, khó tỉnh lại trong chốc lát. Lương Gia chớp mắt với ta, hai người đồng thời cười to.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 57: Ta Không Để Yên Cho Các Ngươi

Đang ngủ mơ mơ màng màng, chợt có tiếng gì đó vang lên, ta vẫn nhắm mắt lại nhưng cảm giác có ánh nắng chiếu vào. Ta xoay người, tiếp tục ngủ, bên tai loáng thoáng vang lên giọng Lương Gia: "Băng Dương, đóng cửa lại, rất chói..."

"Đứng lên cho ta!"

Tiếng mẫu thân thật sự vang vọng bên tai, cơn buồn ngủ của ta nhất thời tan thành mây khói, trở mình đứng lên. Mẫu thân vẫn còn vẻ tức giận không nguôi, ta nhìn theo ánh mắt của mẫu thân hướng sang đám người bên cạnh. Tô Nam nghiêng người nên thấy không thấy được nhan sắc kinh hãi tối hôm ta với Lương Gia vẽ cho hắn. Lương Gia vui vẻ, nằm gác chân lên người Tô Nam. Tô Dật cũng tỉnh, nhìn thấy dáng vẻ tức giận của nương, quay đầu sang một bên. Ánh mặt trời từ cửa chiếu vào, rực rỡ, thật là một ngày đẹp trời hiếm thấy.

Ta dùng sức lay Lương Gia, nàng bỏ tay ta ra, than thở: "Đừng ầm ỹ, ta muốn ngủ."

"Đừng ngủ nữa, dậy mau..." Ta hạ giọng, tận lực không nhìn khuôn mặt tức sắp chết của mẫu thân.

"Ai vậy, ầm ỹ muốn chết." Tô Nam cũng tỉnh, xoay xoay người.

Nhìn thấy khuôn mặt bị vẽ tán loạn của hắn, ta đang buồn bực nháy mắt phì cười ha hả. Khó hiểu nhất là mẫu thân cũng cười, hai tay ôm bụng, cả người run run. Người cực lực nhịn xuống nhưng không sao chịu nổi, cái loại vừa giận vừa cười này đến ta còn thấy khó chịu. Hai nha hoàn theo sau càng

https://thuviensach.vn

khoa trương hơn, muốn cười lại không dám cười, gắt gao cắn môi, tám chín phần đã cắn đến bật máu.

"... Các ngươi..." Mẫu thân cố hít thở, "Đám tiểu tổ tông các ngươi... Ta... Ta sắp tức chết rồi..."

Tô Nam không rõ: "Sao vậy?"

Ngoại trừ Lương Gia còn đang ngủ, những người khác đều cố nhịn cười, không ai để ý đến hắn. Nếu đưa cái gương cho hắn soi, không chừng hắn cũng sẽ cười đến sốc hông.

"Đi thôi, đi thôi..." Mẫu thân thật sự nhịn không nổi, thúc giục nha hoàn dìu về, quên cả khóa cửa lại.

Mắt thấy mẫu thân với nha hoàn cấp tốc bỏ chạy, ta rốt cuộc không nín được, cười rộ lên. Ngay cả Tô Dật bình thường ôn nhuận như ngọc cũng không thể tiếp tục duy trì hình tượng, cơ hồ úp mặt mà cười.

"Âm ỹ muốn chết!" Lương Gia rốt cục tỉnh lại, vừa mở mắt đã chạm ngay mặt Tô Nam, chung quy không thể nín nhịn, cười đến càn rỡ.

Tô Nam lúc này mới thấy có gì không ổn, hắn sờ sờ tóc mình, nổi trận lôi đình, dáng vẻ tức giận còn sôi sục hơn nước sôi.

"Ai làm! Nói, là ai làm!" Tô Nam nắm tóc, mặt tái đi.

Chúng ta đương nhiên sẽ không thú nhận nhưng Tô Nam không phải tên ngốc, hắn kéo tóc Lương Gia, rống lớn: "Tin ta làm thịt ngươi hay không!"

Lương Gia vờ ân hận đùa giỡn quá trớn, giả bộ khép nép: "Ta sai rồi, ta sai rồi, không được sao, lần sau không dám nữa. Cũng không phải một mình làm, Nhiễm..."

https://thuviensach.vn

"Thất ca ngươi tha cho nàng đi." Ta nhanh miệng ngắt lời Lương Gia, nha đầu chết tiệt kia, dám quăng ta xuống nước.

Cũng may Tô Nam giận điên rồi, không nghe rõ, hắn nghiến răng nghiến lợi: "Lần sau không dám nữa? Ngươi còn muốn có lần sau?"

"... Ta..."

"Hôm nay không dạy dỗ ngươi đàng hoàng, Tô Nam ta sẽ đổi tên!"

"Cứu mạng, cứu mạng, Tô Nam muốn giết người..." Lương Gia tránh tay Tô Nam, nhanh chóng trốn sau ta, tay chân thật nhanh nhẹn, động tác thật linh hoạt.

Tô Nam tiến đến bị Tô Dật kéo lại: "Thất ca, bỏ qua đi, Gia Gia đùa với ngươi thôi."

"Nàng dám đùa như vậy sao, ta không thể không lột da nàng!"

Xong rồi, Lương Gia chạy trời không khỏi nắng.

Tô Nam dùng sức đẩy Tô Dật ra, ta nhắm mắt lại chờ tiếng kêu thảm thiết của Lương Gia vang lên. Vượt ngoài dự kiến của ta, trong phòng bỗng an tĩnh lại, có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi trên mặt đất. Ta he hé mắt, vụng trộm mở một bên, chỉ thấy Tô Nam đứng tại chỗ không nhúc nhích, hệt như pho tượng.

Tô Dật vẻ mặt hối lỗi, "Thất ca, thật xin lỗi."

"Mau giải huyệt, ngay cả ngươi cũng có chung ý tưởng đen tối với hai nha đầu này?" Tô Nam không động đậy, chỉ có thể dùng từ ngữ biểu đạt sự tức giận.

Thì ra Tô Dật điểm huyệt hắn. Lương Gia từ sau lưng ta nhảy ra, không hề sợ hãi: "Dạy dỗ ta, sao không đến dạy dỗ ta?"

https://thuviensach.vn

Vừa nói, nàng vừa nắm mớ tóc Tô Nam mới buộc lại, kéo kéo không nể tình chút nào.

Tô Nam đau đớn nhưng thà chết không than.

Lương Gia thật sự hơi quá đáng, ta thấy cũng không nhịn được bèn kéo nàng sang một bên, khuyên nàng: "Đừng náo loạn, ngươi đã hả giận rồi, đừng khi dễ hắn nữa."

"Ai bảo hắn bôi nhọ ta trước, còn lừa Tô Hành ra ngoài, hừ!"

Câu sau kia mới là nguyên nhân thật sự khiến Lương Gia trêu cợt Tô Nam, ta sớm nên nghĩ đến, có thể làm nàng điên cuồng như thế, ngoại trừ Tô Hành, còn có thể là ai.

Tô Nam trừng Lương Gia, định dùng ánh mắt bắn mấy phát lên người nào đó. Lương Gia không chút yếu thế, bước đến điện thờ hốt một đống tàn nhang trét lên mặt Tô Nam: "Ta xem ngươi dám trừng ta!"

"Gia Gia, tốt nhất ngươi nên cầu nguyện đừng để mình rơi vào tay ta." Giọng Tô Nam bình thản lạ thường.

Lương Gia cười gian: "Cũng không phải một mình ta làm, Tô Nhiễm cũng có phần, Tô Dật cũng gián tiếp giúp đỡ, có gan ngươi đánh cùng lúc ba người đi."

"Lương Gia ngươi ——" Ta tức chết rồi, nàng vẫn nói ra.

Tô Nam chuyển mắt đến người ta, khí lạnh bức người, ta bất giác cúi đầu.

Mọi người đều không nói gì, trong phòng nhất thời im lặng, ta lập tức chú ý tới động tĩnh bên ngoài, nín thở lắng nghe.

https://thuviensach.vn

"Không tốt, đã xảy ra chuyện ——" Là tiếng Tô Duyên, hoang mang rối loạn.

Lương Gia phản ứng trước tiên: "Mau che Tô Nam, không thể để hắn thấy."

Tô Dật mau chóng chạy lại điểm luôn á huyệt của Tô Nam, chắn trước mặt hắn. Hai huynh đệ bọn họ vóc dáng to cao xấp xỉ nhau nên không thấy gì hết. Ta và Lương Gia cũng đứng bên cạnh Tô Dật, dàn cảnh giống như lúc che giấu hai bình rượu tối hôm qua. Ta có thể cảm nhận được hơi thở vô cùng tức giận phát ra trên mình Tô Nam, không khỏi thầm hò hét: thất ca, tiểu muội xin lỗi.

"Không tốt... Ra ra ra... Đã xảy ra chuyện..." Tô Duyên xuất hiện ở cửa phòng, thở hồng hộc, "Lâu Lâu... Lâu... Các ngươi đứng đoan chính như vậy làm gì chứ?"

"Ngươi quan tâm chúng ta đoan chính hay bất chính làm gì, nói mau, xảy ra chuyện gì?" Lương Gia ép cung.

Tô Duyên muốn nói lại thôi, ấp a ấp úng hơn nửa ngày, vỗ vào cửa: "Quên đi, các ngươi tự đến xem đi." Nói xong lảo đảo bước đi.

Có thể khiến Tô Duyên ra nông nỗi này, khẳng định đó là chuyện không hay ho. Ta sốt ruột, không quan tâm Tô Nam đang ở đằng sau, chạy đi. Lương Gia cũng chạy theo: "Đợi ta với, đợi ta với..."

Phía sau truyền đến giọng nói giận dữ ngút trời của Tô Nam: "Ta giết các ngươi!"

"A, Tô Dật sao ngươi giải huyệt cho hắn?" Ta xoay người thấy vậy, sợ tới nhũn chân.

"Còn không chạy mau!" Lương Gia vội vàng kéo ta.

https://thuviensach.vn

Hai người tay trong tay dọc theo hành lang từ hậu viện chạy vội tới tiền sảnh, ta cũng không dám quay đầu, sợ vừa quay lại chạm ngay mặt Tô Nam, sau đó bị hắn đá một phát bay đến Thục Sơn. Chó nóng nảy sẽ nhảy tường, khó bảo đảm Tô Nam sẽ không làm ra chuyện kinh thiên động địa gì.

Một đoạn đường không dài không ngắn lại khiến chúng ta có cảm giác cực kỳ mệt mỏi. Khi ta với Lương Gia lấy hơi xuất hiện ở đại sảnh, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt kỳ lạ ngước nhìn, giống như chúng ta là yêu quái vừa chui ra từ sơn động.

Phụ thân và mẫu thân ngồi ở vị trí chủ tọa, không nói lời nào. Bác nhanh chóng nháy mắt với ta, ta theo hướng nhìn của người ngó qua, trong lòng rơi rụng lộp bộp.

"Lâu Lâu Lâu... Lâu Huyên?" Ta như nằm mộng.

Hắn vẫn một thân áo trắng như trước, thản nhiên đứng đó nhìn ta, cực kỳ lễ độ mỉm cười với ta. Tim ta run rẩy, nhất thời có cảm giác nghẹn lời. Hắn tới đây làm quái gì? Chẳng lẽ hắn không biết người nào ở Tô gia cũng hận không thể thấy hắn một lần đánh một lần sao?

Lương Gia lắc lắc tay ta, xáp lại hạ giọng hỏi: "Tìm được ngươi rồi?""Câm, tìm được ngươi rồi!" Ta thấp giọng rống lại.

Ta chú ý tới sắc mặt khó coi của phụ thân, mẫu thân càng không cần phải nói, vừa ngó sơ đã biết mẫu thân tính một đao chém chết Lâu Huyên. Phụ thân trừng ta một cái, tựa hồ tính mở miệng nói gì đó, ta cũng tính cẩn thận lắng nghe thì lúc này chuyện bất ngờ xuất hiện.

Tô Nam thẳng tiến vào đại đường, lớn tiếng rống giận: "Lương Gia, Tô Nhiễm, ta không để yên cho các ngươi!" Nhưng khi hắn phát giác tất cả mọi người trong đại sảnh đang nhìn hắn, lập tức ngây dại như tượng.

https://thuviensach.vn

Mỗi người đều trợn mắt há mồm. Tô thất thiếu gia thường ngày sáng chói giờ đây tóc tai bù xù, quần áo không chỉnh tề, quan trọng nhất là tàn nhang lộn xộn trên mặt hắn. Mọi người đều nín cười, ta nghĩ cũng may Tô Nam đã xử lý xong hai búi tóc kia rồi, bằng không người ở đây còn không cười tới tắt thở sao. Ta với Lương Gia chính là ví dụ đẫm máu.

"Cười cái gì!" Tô Nam nổi giận, vờ muốn đánh chúng ta.

Tô Duyên với Tô Kiên vội vàng kéo hắn, ngươi một câu "Đừng xúc động", ta một câu "Có chuyện gì từ từ nói", cho dù Tô Nam lửa giận ngập trời cũng bị bọn họ phân tán, không bùng nổ được.

"Lão Thất, ngươi làm gì vậy!" Tiếng phụ thân tràn ngập uy nghiêm.

Phụ thân che dấu rất khá, ta còn thấy người mất tự nhiên. Bộ dáng Tô Nam chật vật không chịu nổi xuất hiện trước mặt người ngoài thế này không phải quăng sạch mặt mũi tướng phủ sao. Huống chi đây không phải ai khác mà chính là Lâu Huyên - người từ hôn Lương Gia, hại chúng ta bị bôi nhọ.

Tô Nam không trả lời phụ thân, hắn bị hai ca ca túm lại, có giận cũng không phát tiết được, miễn bàn có bao nhiêu ai oán, còn ai oán hơn oán phụ.

"Đại nương, bác, mọi người sinh ra nữ nhi gì đây! Quả thật là ma quỷ!" Tô Nam bỏ tay bọn Tô Duyên ra, ngửa mặt lên trời thét dài, sau đó bỏ đi.

Mọi người nhìn ta và Lương Gia. Ta nhịn không được, nói thầm: "Thất ca say rượu nói nhảm, không liên quan đến ta."

"Đúng vậy, không liên quan đến chúng ta." Lương Gia phụ họa.

Chúng ta đuối lý lại còn nói dối đương nhiên lo lắng không yên nên tự cúi đầu nhìn mũi giày của mình. Trong đại sảnh lại an tĩnh, một màn khôi hài cuối cùng chấm dứt.

https://thuviensach.vn

Ta vụng trộm giương mắt nhìn Lâu Huyên, hắn là người duy nhất không cười khi nhìn thấy bộ dạng chật vật của Tô Nam. Ta thấy hôm nay hắn rất kỳ quái, hình như có tâm sự gì đó. Từ góc độ này nhìn lại, vừa vặn có thể thấy một bên mặt của hắn. Hắn vẫn anh tuấn khí khái, chi lan ngọc thụ như trước. Đều nói tiên nữ không có thật ở chốn nhân gian khói lửa, xem ra Lâu Huyên cũng là thần tiên không có thật ở chốn nhân gian khói lửa.

"Tể tướng đại nhân, trưởng công chúa, chuyện trước kia là ta không đúng, phiền nhiễu đến quý phủ." Lâu Huyên nói đặc biệt thành khẩn, "Lương tiểu thư nếu có oán hận muốn đánh cũng được, ta không có gì để nói, chính là..."

"Lâu công tử mời về đi, không thể kết thân với Lâu Gia Bảo xem như Gia Gia chúng ta không có phúc, không dám trách người khác, Lâu công tử đa tâm." Giọng mẫu thân không tốt.

"Lần này ta thành tâm, mong rằng..."

Mẫu thân lập tức ngắt lời hắn: "Đủ rồi, Nhiễm Nhiễm đã có hôn ước với Tần nhị công tử, sao có thể gả cho ngươi. Lâu công tử khi dễ Tô gia chúng ta nói không giữ lời như Lâu Gia Bảo sao? Thật xin lỗi, chúng ta làm không được!"

Ta hồ đồ, chuyện này liên quan gì đến ta, Lâu Huyên đến xin lỗi Lương Gia sao lại dính dáng đến hôn sự của ta và Tần Lãng.

"Mẫu thân, chuyện gì vậy?" Ta nhịn không được buột miệng hỏi.

Mẫu thân còn chưa hết tức giận: "Không phải chuyện của ngươi, ta nói rồi, bảo ngươi quỳ trước bài vị tổ tông cảnh tỉnh, không được ta cho phép, không được đứng lên. Ai cho ngươi ra đây, trở về!"

"Nhưng ta..."

https://thuviensach.vn

"Không nhưng nhị gì hết, trở về! Gia Gia ngươi cũng quỳ cho ta!"

Ta với Lương Gia nhìn nhau, đành ngoan ngoãn xoay người. Mới được vài bước, tiếng phụ thân vừa uy nghiêm vừa tức giận truyền đến tai: "Lâu công tử mời về đi, lão phu sẽ không gả Nhiễm Nhiễm cho ngươi. Ta đã bàn với Tần tướng quân mười lăm tháng sau cử hành hôn lễ cho Nhiễm Nhiễm và Tần nhị công tử."

Oanh ——

Một tiếng sét nổ tung trên đầu, ta đã hóa đá.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 58: Tô Nhiễm Là Tiểu Nguyệt

N

hiễm Nhiễm ngươi không sao chứ?" Lương Gia cầm tay ta lắc lắc.

Ta thuận thế hung hăng nhéo nàng, nàng đau đớn kêu to: "Ngươi điên rồi sao!"

"Rất đau sao?" Ta rũ mắt xuống kiểm tra, "Thì ra đây không phải đang nằm mơ, đây là sự thật..."

Lương Gia khinh thường: "Thật hay giả đều không liên quan đến ngươi, không phải chuyện của ngươi! Đi, chúng ta nên đến quỳ trước bài vị tổ tông thôi."

Lời của nàng kéo ta từ cõi mộng về lại hiện thực, ta thật đã quên có chuyện như vậy, mẫu thân bắt chúng ta đến từ đường quỳ, ta có ba cái gan cũng không dám không đi.

Chúng ta chậm rãi đi ra, không còn nghe bất cứ động tĩnh gì trong đại sảnh nữa.

Phụ thân và mẫu thân nhất định vô cùng tức giận. Lâu Huyên cũng quá to gan, hắn hại nhà chúng ta mất hết mặt mũi, bây giờ còn dám tìm tới cửa cầu thân, không phải muốn chết sao. Hơn nữa, ta cũng không nói muốn gả cho hắn, hắn đồn bậy đồn bạ gì đây. Ở Lạc Dương ta đã suýt bị hắn hại chết, chẳng lẽ ở kinh thành hắn cũng không muốn ta được yên thân.

Dọc đường ta không an tâm, trong đầu suy diễn lung tung, Lương Gia nói gì cũng không lọt tai, chỉ gật đầu qua loa. Đến khúc cua chỗ hành lang, Lâu Huyên bỗng dưng xuất hiện trước mặt ta, thật khiến ta sốc một cú, Lương Gia cũng sợ hãi.

https://thuviensach.vn

"Ngươi ngươi ngươi... Ngươi sao có thể tới đây?" Ta sắp điên rồi.

Lâu Huyên cầm tay ta: "Đi theo ta!"

"Ngươi làm gì, buông!" Ta từ chối kịch liệt nhưng hắn quá mạnh, khiến ta bị đau.

"Ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Gây chuyện ở tướng phủ, cha ta sẽ giết ngươi!"

"Ta biết." Lâu Huyên cũng không quay đầu lại, kéo ta đi như bay. Tay ta đau gần chết nhưng không thể không theo hắn.

Lương Gia ở sau kêu to: "Lâu Huyên ngươi làm gì, ngươi đột nhập nhà riêng, cưỡng đoạt dân nữ... Ta nói cho cậu ta biết, để hắn đánh ngươi..."

Lâu Huyên mặc kệ nàng gọi bậy mắng bạ, chẳng hề lo lắng chút nào. Ta từng thưởng thức qua công phu mắng người của Lương Gia, nàng có thể không dùng đến một chữ thô tục nhưng lại mắng người ta xấu hổ không thôi, mau chóng bỏ chạy thoát thân. Cho dù là người đó làm đúng, nàng cũng có thể khiến người ta tự thấy bản thân tội ác tày trời.

Ta bị Lâu Huyên dắt đi, tiếng Lương Gia mắng chửi càng ngày càng nhỏ nhưng càng ngày càng khó nghe, ta suýt nhịn không được tính xông lên đánh nàng thế mà Lâu Huyên vẫn không có phản ứng gì, mặt vẫn lạnh tanh, hệt như Tần Lãng.

"Đây chính là dưới chân thiên tử, rõ như ban ngày, các ngươi dám cầm tay bỏ trốn, thật sự là đồi phong bại tục, còn ra thể thống gì..."

Nghe thế, ta rốt cuộc hết chịu nổi, Lương Gia này thật đáng đánh, nàng mắng Lâu Huyên thì thôi đi, sao còn lôi ta vào. Còn có, gì mà rõ như ban

https://thuviensach.vn

ngày! Ta muốn hỏi nàng, ai với ai bỏ trốn. Muốn bịa đặt cũng không cần quá khích như vậy, ta là biểu muội của nàng đó.

"Chịu hết nổi," Ta cơ hồ cắn nát môi, dùng sức đẩy Lâu Huyên ra, "Ngươi buông ra, ta đi bóp chết nàng, dám bôi nhọ ta!"

Lâu Huyên không biết nên khóc hay cười, vẻ mặt biến hóa nghiêng trời lệch đất. Hắn nói: "Đừng để ý, coi như nghe chê cười cũng được."

"Có kiểu chê cười vậy sao —— a —— Ngươi ngươi ngươi làm gì..." Tiếng của ta dần dần bị tiếng gió bao phủ.

Lâu Huyên thừa dịp ta không chú ý bỗng ôm lấy ta nhảy qua tường, tiếng gió vù vù vang bên tai, ta không dám mở mắt, chỉ sợ đột nhiên ngã xuống, sau đó thành bánh thịt. Dường như Lâu Huyên rất thích trò ôm người bay tới bay lui này, cứ xem khinh công cao cường của hắn thì biết. Lần trước ở Mang Sơn cũng thế, lúc ấy ta còn bị hắn làm sợ chết khiếp. Ta rất muốn nói cho hắn, kỳ thật khinh công của ta cũng không kém, không cần hắn hỗ trợ.

Ta nghĩ cho tới bây giờ Lâu Ý Ý chắc cũng từng bị hắn ôm bay qua bay lại không ít. Hai người bọn họ một vô cùng khác người, một rất thích đùa giỡn, tàn phá lẫn nhau, cuộc sống rất kích thích lại rất miễn cưỡng.

"Đến rồi, mở mắt đi."

Hình như chân thật sự chạm xuống được, ta vừa mở mắt, gương mặt phóng đại của Lâu Huyên liền hiện ra trước mặt. Nhìn hắn gần như vậy, ý nghĩ đầu tiên trong đầu ta chính là, da hắn dưỡng thật tốt, dường như còn đẹp hơn nữ nhân.

"Nhìn ta kỹ vậy làm gì?" Lâu Huyên nhếch miệng.

Ta cả giận: "Ai nhìn ngươi, tự mình đa tình!"

https://thuviensach.vn

Nhưng vừa quay đầu lại ta liền hối hận, sợ tới mức kêu to, nhanh bắt lấy hắn, nước mắt sắp tuôn ra, "Sao... Sao lại ở trên đỉnh... Sao lại cao như vậy..."

"Ta chưa nói đây không phải nóc nhà." Lâu Huyên cười xấu xa, thuận thế ôm sát ta, tiến đến bên tai ta nhẹ nhàng hỏi, "Sao vậy, nàng sợ độ cao?"

Ta đẩy hắn ra: "Ngươi mới sợ độ cao!"

Cúi đầu nhìn xuống, ta thấy đầu người đông nghìn nghịt. Dù ta không sợ độ cao nhưng vẫn khó tránh khỏi hơi váng đầu hoa mắt. Ta không biết Lâu Huyên đưa ta đến đây làm gì.

"Ngươi muốn làm gì, có chuyện nói mau."

"Sao vậy, chẳng lẽ nàng vội về quỳ trước bài vị tổ tông?"

"Ai cần ngươi lo!" Ta tức giận, "Hôm nay ngươi rảnh rỗi chạy tới nhà ta tới làm gì, ta cũng không nói muốn gả cho ngươi, ngươi đừng nói lung tung trước mặt cha nương ta!"

"Ta chưa nói nàng muốn gả cho ta, ta chỉ nói," Lâu Huyên nhích lên trước từng bước, ngả ngớn nâng cằm ta lên, "Ta muốn cưới nàng."

Ta vuốt ve tay hắn, khuôn mặt tươi cười nghênh đón: "Ha ha, muốn thành thân với ta? Nói thật cho ngươi biết, ngày đó trên đường từ hoàng cung về, mẫu thân ta nói với ta: 'Nhiễm Nhiễm, cho dù ngươi đời này không gả đi, ta thà đưa ngươi đến am ni cô xuất gia cũng không gả ngươi cho Lâu Huyên'. Người không thích nói giỡn, hôm nay ngươi cũng thấy, không phải sao?"

"Như vậy ý của nàng thì sao?"

"Ta? Ta còn có thể có ý gì, lời cha mẹ lớn hơn trời, mẫu thân đã nói một tháng sau ta sẽ thành thân với Tần Lãng." Đây đúng là lời người nói với ta,

https://thuviensach.vn

ta không nói dối.

"Nàng thích Tần Lãng?"

"Sao có thể, ta thích ta nhất nhưng ta không thể tự gả cho mình, ngươi nói đúng không?" Ta bất đắc dĩ nhún nhún vai.

Lâu Huyên nghe xong bỗng nhiên nổi điên, kéo ta vào lòng, hai tay ôm chặt ta, khiến ta suýt tắt thở.

"Khụ khụ... Ngươi làm gì, xương cốt ta sắp bị ngươi nghiền nát..."

"Tiểu Nguyệt, ta sẽ không để nàng gả cho Tần Lãng." Giọng Lâu Huyên lạnh như băng.

"... Ta là Tô Nhiễm, không phải Tiểu Nguyệt..."

Lâu Huyên không nói gì, tay càng xiết chặt hơn nữa.

Ta thật cẩn thận hỏi hắn: "Ngươi có phải nhận nhầm người hay không?"

"Ba năm trước, ta từng gọi nàng như vậy, đáng tiếc nàng đã quên..."

"... Ta... Ta..."

Lâu Huyên rốt cục buông ta ra, hắn cẩn thận, chăm chú nhìn ta, như muốn soi thấu nội tâm của ta. Ta đỏ mặt, nóng bừng, cố né tránh ánh mắt của hắn. Nhưng tay hắn giữ chặt cằm ta, không cho ta động đậy. Ngay lúc ta tức giận muốn mắng người, hắn cúi thấp người xuống, hôn lên môi ta. Trong chốc lát trời đất đảo lộn, ta như đang nằm trên mây, thân mình nhẹ trôi.

"A ——" Tiếng của ta đều bị hắn giữ lại, miệng bị che kín. Đầu lưỡi của hắn tiến quân thần tốc, hôn ta không thở nổi. Ta tính đẩy hắn ra, hắn lại bắt được hai tay ta, không cho ta nhúc nhích, chung quy ta không mạnh bằng

https://thuviensach.vn

hắn, chống cự trong chốc lát, đành phải bỏ cuộc. Lâu Huyên vẫn bá đạo hôn ta, không có ý định dừng lại.

Khiếp sợ, ủy khuất, quẫn bách, xấu hổ và giận dữ... đủ loại cảm xúc dâng lên trong lòng ta, thậm chí còn có một chút hưng phấn khó tả, ta cũng không biết mình muốn gì, mơ hồ òa khóc. Nước mắt chậm rãi rơi xuống dọc theo hai má, dừng trên khóe miệng, mặn mặn, nóng nóng.

Lâu Huyên ngừng lại, ngẩng đầu nhìn ta không nói. Ta quay mặt xem thường, không để ý tới hắn. Chịu ủy khuất là ta, hắn trừng mắt gì chứ, thật khó hiểu.

"... Nàng khóc?" Hắn hỏi ta.

Ta lung tung lau nước mắt, quật cường nói: "Ta không khóc, ta đang cười. Ngươi không thấy sao?"

Lâu Huyên biết ta đang nói móc, hắn cũng không giận, bắt lấy tay ta, nhẹ giọng nói: "Thật xin lỗi, ta không nên miễn cưỡng nàng. Nhưng ta thật sự không biết nên làm gì bây giờ, cha mẹ nàng sẽ không chấp thuận cho nàng chung sống với ta. Nhưng ta lại không muốn trơ mắt nhìn nàng gả cho người khác... Nhiễm Nhiễm, theo ta đi được không, chúng ta rời khỏi kinh thành."

"A?" Ta miệng há hốc, "Ngươi ngươi ngươi... Ngươi muốn ta bỏ trốn với ngươi?"

Lâu Huyên dở khóc dở cười: "Cứ xem là vậy đi."

Ta không hé răng, cúi đầu nhìn mũi chân. Lâu Huyên cũng không ép ta trả lời, hắn cứ vậy, yên lặng giúp ta đứng trên nóc nhà, một lát sau, giang hai tay ôm ta vào lòng, càng ôm càng chặt, giống như hắn sợ nháy mắt ta sẽ bị gió thổi bay đi mất.

https://thuviensach.vn

"Nhiễm Nhiễm, đừng gả cho Tần Lãng, được không?" Tiếng Lâu Huyên tựa như trẻ con bất lực.

Việc này làm tim ta hoàn toàn rối loạn, ấp úng, lắp bắp, đột nhiên trong đầu đau đớn, dần dần mất ý thức, trước mặt tối sầm.

————————————————phân cách tuyến gian tình đến đây ————————————————

Khi tỉnh lại, ta phát hiện mình đang nằm trên giường, màn che rất quen thuộc, là dương liễu mùa xuân xanh nhạt. Ta nhận ra đây là phòng ta. Không biết sau khi té xỉu đã xảy ra chuyện gì, có lẽ Lâu Huyên đưa ta về.

Ta nhẹ nhàng quay người, ngọn nến đầu giường đang nhảy múa, giọt nến chậm rãi nhỏ xuống. Qua bức rèm che, ta thấy Tuyết Liễu và Lương Gia đang ngủ gục trên bàn. Trời đã tối rồi, nói vậy ta đã hôn mê suốt một ngày.

"Tuyết Liễu, Tuyết Liễu..." Ta gọi vài tiếng.

Tuyết Liễu và Lương Gia cùng tỉnh, vội vàng chạy đến bên giường, có cảm giác như vừa trút được gánh nặng trong lòng.

"Tiểu thư người tỉnh rồi, mọi người rất sợ hãi, trưởng công chúa còn cố ý mời Thái y trong cung tới..." Tuyết Liễu kích động.

Lương Gia nói: "Tuyết Liễu ngươi cũng đừng lo lắng, người xấu sống lâu, nàng không chết được."

Ngoài miệng tuy nói vậy nhưng trong mắt Lương Gia cũng như vừa trút được gánh nặng, sắc mặt vui mừng, trước giờ nàng đều mạnh miệng yếu lòng, không giống ta, trong ngoài đều lương thiện.

Ta nói: "Ta đói bụng, Tuyết Liễu ngươi đi làm chút gì cho ta ăn."

https://thuviensach.vn

"Làm nhiều một chút, ta cũng muốn ăn." Lương Gia bổ sung.

Sau khi Tuyết Liễu đi rồi, Lương Gia bát quái hề hề xáp lại nói: "Ta còn tưởng ngươi sẽ bỏ trốn với Lâu Huyên. Nói mau, hôm nay các ngươi đi đâu?"

Nàng chưa dứt lời, ta đã nổi giận, những lời ban sáng nàng nói ở hoa viên thật đúng là không phải khó nghe bình thường. Ta trừng nàng: "Biến, ngươi thích bỏ trốn như vậy thì ngươi bỏ trốn với hắn đi, bôi nhọ ta làm gì!"

"Các ngươi ra ngoài làm gì?"

Mặt ta đỏ lên, khí thế cũng yếu đi rất nhiều, than thở: "Không làm gì cả, hít thở không khí thôi." Nhất thời nhớ lại cảnh Lâu Huyên hôn ta trên nóc nhà, ta mắc cỡ chết đi được, hận không thể lập tức chui xuống dưới giường. Tên đáng chết dám làm ra loại chuyện như vậy, lúc ấy ta nên bẻ một tay của hắn để rửa mối hận trong lòng.

"Ngươi đỏ mặt gì chứ? Ta chỉ tùy tiện hỏi thôi, không phải đánh đố."

"Thật sự không có gì. Đúng rồi, có phải hắn đưa ta về không?"

"Hắn? Hắn nào? Ta sao không nhớ hắn là ai?"

Nàng cố ý. Ta nóng nảy: "Họ Lương ngươi đừng miệng chó không thể phun ra ngà voi, không có chuyện gì sao bắt chước Tô Nam. Ngươi biết ta nói ai!"

"Dạ dạ dạ, là “hắn” kia đưa ngươi về, được chưa?" Lương Gia cười thật gian trá, "Còn ôm ngươi về nữa, lúc ấy sắc mặt ngươi tái nhợt như người chết, cậu mợ thấy còn nghĩ ngươi cưỡi hạc quy tiên, suýt nữa chém Lâu Huyên thành tám khúc. Chỉ có ta biết, ngươi không dễ chết như vậy, người xấu sống lâu, ha ha..."

https://thuviensach.vn

"Miệng chó không thể phun ra ngà voi!" Ta hỏi, "Sau đó thì sao, cha mẹ ta có nói gì thêm không?"

"Ngay từ đầu, cậu mợ không biết chuyện ngươi trúng độc còn tưởng Lâu Huyên làm gì ngươi, bọn họ giận dữ, suýt nữa cùng xông lên liều mạng với Lâu Huyên, cũng may bọn biểu ca, biểu tẩu khuyên can bọn họ."

"Hắn không sao chứ?"

"Hắn nào?" Lương Gia biết rõ còn cố hỏi.

Ta nóng nảy: "Chính là Lâu Huyên, Lâu Huyên!"

"Sao lại không sao, lúc đưa ngươi về, cậu mợ còn có các biểu ca mắng hắn xối xả, hắn không dám nói tiếng nào, không giải thích tiếng nào, đột nhiên phun ra một đống máu tươi, nhuộm đỏ một thân áo trắng. Chậc chậc, đủ dọa người. Lúc ấy Tô Quýnh ngu ngốc kia sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, tự nhủ 'Chẳng lẽ ta thực sự có khả năng mắng người hộc máu? Rất khó tin...'. Ngươi nói hắn có ngốc không, thật đúng là tưởng mình mắng Lâu Huyên hộc máu, cười chết..."

Lương Gia tiếp tục thao thao bất tuyệt, ta không nghe nổi nữa, nhảy từ trên giường xuống hấp tấp chạy đi.

"Ngươi làm gì!" Lương Gia sống chết túm ta lại, "Mau nằm xuống giường, cậu bảo ta trông chừng ngươi."

"Ngươi buông tay, ta xem Lâu Huyên chết chưa, nếu hắn chết, lỗi ta lớn lắm."

"Được rồi, được rồi, ngươi yên tâm đi. Hắn nhiều máu, phun một chút không sao, phun xong đã về, Tô Duyên muốn đưa hắn về đã bị hắn cự tuyệt. Ta nói Nhiễm Nhiễm, ngươi vẫn lo cho mình trước đi, tình huống của

https://thuviensach.vn

ngươi nghiêm trọng hơn hắn, ngươi còn không chết được, Lâu Huyên nhà các ngươi càng không chết."

Lương Gia dìu ta trở lại giường, lời hay ho bậy bạ gì nàng cũng đã nói hết. Một lát sau, Tuyết Liễu bưng đồ ăn tiến vào, mẫu thân, di nương còn có bác cũng đến, vây quanh giường ta thật lâu. Mẫu thân đỏ hết cả mắt, người rất tức giận việc ta giấu bọn họ chuyện trúng độc.

"Ngươi đứa nhỏ này sao lại không hiểu chuyện, có bệnh nên nói sớm, thái y trong cung nhất định có cách chữa khỏi cho ngươi..." Lúc nói lời này mắt người lại đỏ lên.

Ngay cả Tố Nữ cũng bất lực, đám thái y càng không cần phải bàn đến. Ta không có tâm tình tán gẫu với mẫu thân nên tùy tiện viện cớ tiễn mọi người đi.

Buổi tối, Lương Gia ngủ chung với ta, kỳ thật không hề ngủ. Hai đứa ta trắng đêm, nói chuyện tới sáng. Ta không rõ rốt cuộc đã bao lâu rồi chị em thân thiết chúng ta mới trò chuyện nhiều như tối nay, thật khiến người ta hoài niệm về ngày trước.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 59: Hôn Sự Này Đã Định Rồi

N

gày hôm sau tỉnh lại mặt trời đã lên cao, lúc Tuyết Liễu đến đánh thức, ta và Lương Gia đang nằm nghiêng trên giường, tư thế rất chướng tai gai mắt. Chúng ta đến rạng sáng mới ngủ, hai mắt vẫn mông lung, ngay cả ngửi được mùi canh hạt sen Tuyết Liễu bưng tới cũng thờ ơ.

"Ngươi lui xuống đi, chúng ta còn muốn ngủ thêm." Ta bảo Tuyết Liễu.

Tuyết Liễu tựa hồ muốn nói gì đó nhưng lại thôi, nghĩ nghĩ một lúc vẫn bẩm báo: "Tiểu thư, Tần tướng quân đã đến, lão gia và trưởng công chúa đang đón tiếp bọn họ ở tiền sảnh."

"Bọn họ? Còn có ai sao?"

"Còn có Tần nhị công tử."

Tần Lãng? Hắn không phải đang đóng cửa sám hối ở Tướng Quốc Tự sao, chạy đến đây làm gì. Mẫu thân từng nói muốn ta sớm thành thân với Tần Lãng, sẽ không là thật đi, nếu là vậy ta rất thảm.

"Tần Lãng đến? Hắc hắc, có trò hay để xem!" Lương Gia xoay người đứng lên.

Ta thật buồn bực: "Ngươi không phải đang ngủ sao, vừa nghe đến Tần Lãng liền tỉnh, chẳng lẽ ngươi có ý với hắn?"

"Ta không hứng thú với nam nhân đã có ý trung nhân, tiểu tử Tần Lãng kia để ý ngươi rồi." Lương Gia ngáp ngái ngủ.

https://thuviensach.vn

"Nói bừa, ánh mắt độc địa! Sao không nói nam nhân khắp thiên hạ đều thích ta? Ta không ngại mê đảo quần hùng."

"Ngươi? Mê đảo quần hùng?" Lương Gia cười gần chết, "Cũng chỉ có hai tên Tần Lãng với Lâu Huyên không có mắt mới coi trọng ngươi. Lúc ở Lạc Dương ta đã nhìn ra, đừng thấy Tần Lãng lạnh như băng, hắn chả dấu giếm được chuyện gì đâu. Thấy ngươi và Lâu Huyên thân thiết, hắn rất buồn bực. Nhiễm Nhiễm ngươi đi đâu, đợi ta với..."

Lương Gia y hệt Tô Nam, miệng không được nửa lời tốt đẹp. Ta mặc kệ nàng, đứng lên mặc xong quần áo rồi chạy ngay tới tiền sảnh.

Từ xa ta đã thấy cha mẹ và cha con Tần Lãng đang uống trà, Tần Lãng không nói gì, nét mặt phụ thân với mẫu thân hơi kỳ quái. Sau khi thấy mặt Tần tướng quân, cuối cùng ta hiểu được vì sao Tần Lãng lớn lên có gương mặt lạnh như băng, hoàn toàn bắt chước cha hắn mà, có câu cha nào con nấy. Tần tướng quân dẫn binh đánh giặc nhiều năm, uy chấn tứ phương, người chưa kịp đưa khuôn mặt không chết người không đền mạng kia ra cũng đã có tác dụng không nhỏ, đủ để kẻ địch vừa nghe tin đã sợ mất mật.

Ta đứng ở cửa đại sảnh, vụng trộm nghe xem bọn họ đang thương lượng gì. Lương Gia cũng tới, tuy ngoài miệng không nói nhưng cũng không nhàn rỗi, luôn dùng ánh mắt ái muội nhìn ta rồi lại nhìn nhìn Tần Lãng, hệt như ăn trộm, không lên núi cướp bóc thật sự rất đáng tiếc.

"Cha chồng tương lai của ngươi tới tận cửa, khẳng định có trò hay." Lương Gia cười nói.

Ta vỗ vào ót nàng: "Tránh ra, đừng phiền ta!"

"Ai phiền ngươi, ngươi còn chưa thành thân với Tần Lãng, ta nhìn hắn không được sao?"

"Có gan ngươi gả cho hắn đi, mỗi ngày ngắm hắn ta cũng thèm ý kiến."

https://thuviensach.vn

"A, ghen."

"Ghen? Ta không rảnh!"

"Chưa ăn dấm chua, ngươi khẩn trương gì."

"Ngươi đi chết đi —— "

"..."

Ta với Lương Gia liền ầm ỹ đánh nhau, ta túm cổ nàng, nàng nhéo đầu ta, tàn phá chà đạp lẫn nhau, ai cũng không chịu thua kém. Chắc chắn chúng ta đánh nhau rất hết mình khiến tiếng động không nên phát ra cũng phát ra, hết thảy người trong đại sảnh đều chú ý đến chúng ta.

"Nhiễm Nhiễm, Gia Gia, các ngươi đang làm gì?" Tiếng phụ thân đúng lúc ngăn hành động điên cuồng của chúng ta lại.

Thoáng quay đầu qua, chỉ thấy Tần tướng quân với Tần Lãng kinh ngạc nhìn ta và Lương Gia, sắc mặt cha mẹ không thể xấu hơn được nữa. Ta sực nhớ chúng ta vẫn còn duy trì tư thế đánh nhau, xấu hổ muốn chết.

"A, cậu, ha ha... Chúng ta không làm gì." Lương Gia phản ứng mau lẹ, "Nhiễm Nhiễm, xem tóc ngươi rối loạn, ta giúp ngươi sửa lại."

Vừa nói nàng vừa giả vờ giúp ta vén tóc lại, diễn không thật không ăn tiền. Ta cũng lập tức cười nói: "Gia Gia, tối qua ngươi bị sái cổ, còn đau không, ta giúp ngươi xoa bóp, ha ha..."

Thật trái lương tâm, thật trái lương tâm, tim ta đang rúm ró còn phải bày ra một bộ tỷ muội tình thâm, cười vô cùng giả dối.

Đúng lúc ta và Lương Gia sắp giả vờ không nổi nữa thì nghe mẫu thân nói: "Đừng đứng bên ngoài, mau vào đây."

https://thuviensach.vn

Những lời này như mưa rào đúng lúc cứu vớt chúng ta, ta và Lương Gia mới không còn lâm vào thảm cảnh trật khớp. Có câu tự làm bậy không thể sống quả thật không sai, mỗi lần nghe lén, kết cục của ta cũng chẳng tốt đẹp gì. Trải qua lần này, ta thề về sau không bao giờ bát quái nữa.

"Đã đỡ chưa, nếu không thoải mái cứ nói ra." Mẫu thân kéo tay ta qua, tràn đầy yêu thương.

Ta gật đầu: "Ngủ dậy đã không sao."

"Được, như vậy ta an tâm, về phần độc của ngươi, ta sẽ nghĩ cách."

Tần tướng quân kinh hãi: "Sao, Nhiễm Nhiễm hôm qua té xỉu là vì trúng độc?"

"Dạ." Ta gật đầu.

Ta vụng trộm liếc Tần Lãng, hắn mỉm cười, ánh mắt còn ra chiều thân thiết. Thì ra hắn không nói với cha hắn việc ta trúng độc. Ta thật buồn bực, hắn không phải không muốn thành thân với ta sao, vì sao không nói ra. Nếu Tần tướng quân biết chuyện này, chắc sẽ không ép hắn cưới ta đâu, ai lại muốn con mình cưới một người không biết còn sống được mấy ngày nữa.

Mẫu thân thở dài một hơi, lập tức cũng không giấu diếm: "Nha đầu kia bấy lâu giấu nhẹm, chúng ta cũng mới biết việc này hôm qua. Tần tướng quân, vừa rồi người còn nói muốn lệnh công tử sớm ngày thành thân với Nhiễm Nhiễm nhà ta, ta luôn từ chối là vì vậy. Nhiễm Nhiễm không khỏe, chúng ta... Tần tướng quân, nếu người lo lắng cọc hôn sự này, chúng ta sẽ không để ý, hiện tại ta chỉ muốn nhanh chữa khỏi bệnh cho Nhiễm Nhiễm..."

Nói tới đây, mắt mẫu thân đỏ hoe, phụ thân cũng thật lo lắng.

https://thuviensach.vn

"Trưởng công chúa quá lời, Tần mỗ ta là người thế nào? Bất luận Nhiễm Nhiễm ra sao, ta đã xem nàng là dâu. Trừ phi trưởng công chúa chủ động từ hôn, nếu không, hôn sự này không thể không kết!" Tần tướng quân không hổ đã quen dẫn binh đánh giặc, nói năng rất có khí thế.

Ta thật khó chịu, dựa vào đâu mà một câu "Hôn sự này không thể không kết" của mọi người mà quyết định sống chết của ta, có ai hỏi ý kiến ta không, ta còn chưa gật đầu.

Lương Gia vụng trộm kéo tay áo ta, ta hất nàng ra, giận cành hông.

Tần tướng quân tươi cười hiếm thấy: "Nhiễm Nhiễm, chuyện lần trước là Tần Lãng không đúng, ta đã phạt hắn sám hối ở Tướng Quốc Tự, nếu không nghe nói ngươi sinh bệnh, ta quả quyết sẽ không thả hắn ra sớm như vậy—— Lãng nhi, còn không xin lỗi Nhiễm Nhiễm!" Thái độ của Tần tướng quân trước sau chuyển biến đến nghiêng trời lệch đất.

"Kỳ thật cũng không sao, ha ha..." Ta cười thật gượng ép.

Tần Lãng kia đúng là ngoan ngoãn vâng lời cha hắn, tiến tới từng bước, kéo tay ta, vô cùng đứng đắn nói: "Thật xin lỗi, lần sau trừ phi nàng đào hôn, nếu không ta sẽ không bỏ nàng."

Hai tròng mắt ta lồi hẳn ra, ướm hỏi một câu: "Ngươi chắc ngươi là Tần Lãng?"

"Đúng."

"Ngươi chắc ngươi bình thường?"

"Đúng."

"Ngươi chắc đầu ngươi không bị đập vào cửa?"

"Đúng."

https://thuviensach.vn

"..."

Sao lại thế này, chẳng lẽ hắn ở Tướng Quốc Tự bị đám hòa thượng kia tẩy não? Ta mau chóng rút tay ra, lui về sau vài bước. Quay đầu sang chỗ khác gặp Lương Gia. Vẻ mặt của nàng cũng đang rất khó hiểu.

"Sao hắn nắm tay ngươi?" Lương Gia xáp lại đây, dùng âm lượng chỉ có chúng ta nghe thấy hỏi ta.

Ta thầm thì vào tai nàng: "Hắn sợ cha, đang diễn trò."

"Hắn diễn rất thật."

"Đúng vậy, rất thật nhưng cũng dọa người quá đi."

"Này," Phụ thân hắng giọng, "Hai nha đầu các ngươi thầm thì gì đó?"

Ta vội lắc đầu: "Không có gì, không có gì."

"Nhiễm Nhiễm, hôn sự này đã định như vậy rồi, mười lăm tháng sau cha sẽ cho các ngươi thành hôn."

"Nhưng cha, ta... Ta chưa muốn thành thân."

Mẫu thân sầm mặt: "Nha đầu ngốc, nam nữ lớn lên đều phải thành thân, cho dù ngươi luyến tiếc cha mẹ, chung quy cũng phải thành gia lập thất."

"Đúng vậy," Tần tướng quân bồi thêm một câu, "Nhiễm Nhiễm, về sau nếu Tần Lãng dám khi dễ ngươi, cứ nói với ta, ta nhất định giúp ngươi dạy dỗ hắn."

"Nhưng..."

Cha mất hứng: "Được rồi, đừng nhưng nữa. Ngươi lui xuống đi, hôn sự này đã định như vậy rồi."

https://thuviensach.vn

"Ta thật không muốn thành thân!" Ta mất lý trí, "Mọi người hãy tha cho ta đi!"

"Nói gì vậy!" Mẫu thân tức giận.

Ta không phục, còn muốn lý luận với bọn họ thì Lương Gia không để ta có cơ hội này, nàng biết tình huống không ổn, mau chóng lôi ta ra đại sảnh.

Đến hoa viên, vừa đúng lúc bị Tô Nam thấy chúng ta đang lâm vào khốn cảnh, hắn vui sướng: "A, chị em tốt đánh nhau."

Ta và Lương Gia trăm miệng một lời: "Ngươi câm miệng cho ta, đi chỗ khác mà ngốc đi!"

Tô Nam còn nhớ kỹ mối thù đêm đó, hắn cố tình không đi, hai tay ôm ngực, nhàn nhã xem kịch vui, rất thích ý. Nhưng chúng ta không thèm đếm xỉa tới hắn, hắn thích nhìn hay không thì kệ hắn.

Ta căm tức Lương Gia: "Ngươi lôi ta ra đây làm gì, ta còn chưa nói xong! Chẳng lẽ ngươi cũng giúp cha mẹ khi dễ ta?"

"Ai khi dễ ngươi, không biết phải trái, ta đang giúp ngươi."

"Giúp ta, có kiểu giúp như vậy sao, quả thật càng giúp càng hỏng. Ngươi nên đổi tên đi, gọi là Lương Gia phiền phức."

"Hay cho ngươi Tô Nhiễm, lấy oán trả ơn, nếu ngươi lại nói bậy, ta liền... Ta liền..."

"Ngươi liền gì? Có bản lĩnh đánh ta đi, đánh đi, đánh đi..." Ta cố tình gây sự.

Lương Gia hét lớn một tiếng: "Đừng náo loạn!"

https://thuviensach.vn

Ta im lặng, tròng mắt cũng không dám đảo. Lương Gia nổi điên không phải đáng sợ bình thường, hậu quả ta từng lĩnh giáo qua.

"Ngươi nghĩ ngươi đùa giỡn một chút, rít gào vài câu, cậu mợ sẽ thay đổi chủ ý sao? Nằm mơ đi, vô dụng thôi. Như mợ đã nói, hôn sự này đã định như vậy rồi!"

Ta ngây người. Cẩn thận nghĩ lại thấy Lương Gia nói rất đúng, ta phản kháng cũng vô dụng, bọn họ đã định đoạt. Ông trời không cho ta đường sống, cuộc đời của Tô Nhiễm ta chính là một vòng tròn, dạo một vòng lớn rồi về lại chỗ cũ, trước đây ta cố gắng nhiều như vậy, trả giá nhiều như vậy chẳng phải hoàn toàn uổng phí rồi sao? Không được, không thể bỏ qua như vậy được, ta âm thầm hạ quyết tâm.

Tô Nam xem diễn miễn phí nửa ngày, mừng vui đến nỗi không khép miệng lại được. Hắn cười hì hì nói: "Ta còn tưởng là chuyện lớn gì, té ra thập nha đầu nhà ta phải thành thân, thật là một tin tốt. Ta rất mong chờ muội phu đến kính rượu, ha ha... Gia Gia ngươi đừng cười trộm, đợi Tô Nhiễm gả đi thành công, kế tiếp sẽ đến lượt ngươi! Nghe nói cháu đích tôn ngu ngốc của Bùi thị lang còn chưa cưới vợ, ta thấy rất xứng với ngươi, lấy ngốc trị ngốc, thật sự là tuyệt phối..."

"Ta giết ngươi ——" Lương Gia đánh về phía Tô Nam.

Hai người đuổi nhau chạy ra xa, bên hồ truyền đến từng đợt kêu gào thảm thiết của Tô Nam. Ta lắc đầu mấy cái, trở lại phòng mình. Tối hôm qua ngủ không đã, ta phải về ngủ bù, tĩnh dưỡng tinh thần mới có thể đào hôn lần hai.

Đi đến chỗ rẽ ở hành lang, ta nghe thấy tứ tẩu đang mắng Tô Duyên bèn cười thầm trong bụng. Tô Duyên ở Lạc Dương cũng khi dễ ta không ít, hiện tại về đến kinh thành, có tứ tẩu ở đây, xem hắn còn ăn ngon ngủ yên hay không!

https://thuviensach.vn

Ta ôm một bụng náo nhiệt cộng thêm vui sướng khi người gặp họa đến gần bọn họ. Ta thề sẽ không nghe lén nữa nên lần này ta quang minh chính đại nghe, cho dù phát sinh chuyện ngoài ý muốn cũng sẽ không dọa người, đâu ai quy định không thể nghe người khác nói chuyện.

"Còn chưa dùng cơm trưa, ngươi lại muốn lêu lổng ở đâu? Hừ, đừng nghĩ ta không biết tâm tư của ngươi, ngươi không phải muốn nhìn Diệp Khuynh Thiên sao? Hiện tại ai không biết thiên hạ đệ nhất mỹ nữ Diệp Khuynh Thiên đã đến kinh thành!" Lời tứ tẩu tràn ngập mùi dấm chua nồng đậm, ta nghe xong đã thấy nhức răng.

Tô Duyên nói xạo: "Nào có, ta chỉ tùy tiện ra ngoài một chút. Diệp Khuynh Thiên tuy đẹp nhưng trong mắt ta cũng không bằng nàng, đừng nóng giận, đừng nóng giận..."

"Miệng lưỡi trơn tru!" Tứ tẩu rõ ràng thật cao hứng lại còn giả bộ không vui, "Nhưng dù ngươi có ý với Diệp Khuynh Thiên, cũng là chuyện của ngươi. Ý trung nhân của người ta là Lâu Huyên, ngươi nha, cũng chỉ có thể vụng trộm tưởng nhớ trong lòng."

"Lâu Huyên thích thập nha đầu nhà ta, dù Diệp Khuynh Thiên nhảy lầu cũng không làm nên chuyện." Tô Duyên kề tai nói nhỏ với tứ tẩu, "Nói nàng nghe chuyện này, đừng kể cho ai biết. Lúc ở Lạc Dương, thập nha đầu đã công khai với Lâu Huyên."

"Cái gì?" Tứ tẩu sợ hãi kêu lên.

Không chỉ tứ tẩu, ta cũng ngây người. Ta công khai với Lâu Huyên lúc nào, sao ta không biết? Tô Duyên thật đê tiện, chuyện gì hắn cũng nói được.

Tứ tẩu nói: "Lời này cũng không thể nói lung tung, nếu để thập nha đầu nghe thấy, không đánh chết ngươi mới lạ, ngươi bị đánh chết cũng được, trăm ngàn lần đừng liên lụy ta, ta vô tội."

https://thuviensach.vn

"Tứ ca, tứ tẩu ——" Ta tiến về trước cười cười chào hỏi.

Tô Duyên và tứ tẩu kinh ngạc, nói không lưu loát: "Ngươi ngươi ngươi ngươi... Ngươi từ đâu chui ra? Ngươi nghe được gì rồi? Hắn là chưa nghe gì hết chứ, ha ha..."

"Ta đã nghe hết."

Tứ tẩu sửng sốt: "Xong rồi, xong rồi... Nhiễm Nhiễm, việc này không liên quan đến ta, là tứ ca ngươi khua môi múa mép, ngươi muốn đánh thì đánh hắn đi, ta đi trước."

Mắt thấy tứ tẩu chuẩn bị rời đi, ta lập tức gọi nàng lại: "Chờ một chút."

"Có việc gì?"

Ta cười cười: "Tẩu vừa nói, Diệp Khuynh Thiên đã đến kinh thành, là thật chăng?"

"Đúng vậy, ngươi không biết? Sáng nay lúc ta xuất môn mua quần áo, nghe rất nhiều người bàn tán là Diệp Khuynh Thiên dẫn theo nữ nhân toàn bang phái đến Lâu Gia Bảo. Nghe nói sư phụ nàng không cho phép nàng tùy ý tháo khăn che mặt cho nam nhân nhìn, trừ phi đó là phu quân tương lai. Diệp Khuynh Thiên nói Lâu Huyên đã thấy dung mạo của nàng, nhất định bắt người ta cưới nàng, bây giờ còn đang giằng co ở Lâu Gia Bảo. Ta tiện đường ghé ngang xem náo nhiệt, trong ngoài Lâu Gia Bảo bị vây chật như nêm cối, nhân mã xếp hàng dài đến cửa thành..."

"Được rồi, nàng không thể bớt chuyện được sao!" Tô Duyên ngắt lời tứ tẩu đang thao thao bất tuyệt, cười nói với ta, "Nhiễm Nhiễm đừng để bụng, trong lòng Lâu Huyên trừ ngươi ra không có người khác, sao hắn có thể cưới Diệp Khuynh Thiên, ngươi nói đúng không, ha ha."

https://thuviensach.vn

"Hắn cưới ai đâu liên quan tới ta?" Ta mỉm cười, xoay người đi mất.

Tứ tẩu kêu ta: "Nhiễm Nhiễm ngươi đi đâu?"

"Đói bụng, đi ăn cơm."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 60: Diệp Khuynh Thiên Bức Hôn

Thì ra khắp tướng phủ đã biết chuyện Diệp Khuynh Thiên bức hôn Lâu Huyên, chỉ có ta với Lương Gia ngủ nướng nên chẳng hay biết gì. Lúc đi ngang hoa viên, ta nghe mấy nha hoàn đang tụ tập bát quái, tất cả đều là Diệp Khuynh Thiên bức hôn Lâu Huyên thế này thế kia, nói y như thật, giống như các nàng đều tận mắt chứng kiến.

Ta cố ý hắng giọng lớn, ho khan một tiếng, đi qua.

Các nàng đang rất hết mình, thấy ta nhất thời không phản ứng, sửng sốt trong chốc lát mới khom người nói: "Thập... Thập tiểu thư."

"Mọi người trò chuyện rất vui vẻ, ha ha." Ta cười tươi như hoa, "Tiếp tục kể đi, ta cũng muốn nghe."

Mọi người cúi đầu không nói lời nào, lặng ngắt như tờ.

Ta giữ nguyên vẻ mặt tươi cười, hỏi nha hoàn vừa rồi nói hăng say nhất: "Hôm này ngươi đã ra ngoài? Có phải tận mắt thấy Kinh Hồng Mỹ Nhân bức hôn Du Long Công Tử? Có chuyện hay ho gì kể ta nghe xem."

"Không, không có..."

"Không có? Vậy ngươi làm sao biết Kinh Hồng Mỹ Nhân khóc giàn giụa, đứng yên một chỗ ôm Du Long Công Tử?" Ta hồ nghi. Nha hoàn này vừa rồi nói như thật, ta hẳn không nghe lầm.

Nàng ấp úng: "... Ta... Ta là nghe... Ta là nghe Thục Nghi tỷ tỷ vừa mới mua đồ ăn về kể lại."

https://thuviensach.vn

"Không đúng nha!" Một nha hoàn khác ngắt lời nàng, "Thục nghi tỷ tỷ nói nếu Kinh Hồng Mỹ Nhân khóc, Du Long Công Tử sẽ mềm lòng cưới nàng, không nói bọn họ ôm nhau mà khóc gì đó."

"..."

Ta cười đến không đứng nổi, ôm bụng kêu "Ôi". Thật sự rất hay ho, một câu vô cùng đơn giản, một truyền mười, mười truyền trăm, còn không biết sẽ méo mó đến mức nào, lời đồn quả nhiên đáng sợ.

Mọi người thấy ta cười vui đến vậy, cũng yên tâm hơn, không hề giữ dáng vẻ khúm núm nữa. Trong đó một nha hoàn lớn gan hỏi ta: "Chi bằng thập tiểu thư đến Lâu Gia Bảo xem náo nhiệt đi, nghe nói nơi đó người còn đông hơn kiến, còn có người tổ chức đánh cược xem Du Long Công Tử có cưới Kinh Hồng Mỹ Nhân hay không, tiểu thư không phải luôn luôn thích giúp vui sao?"

"Không đi, ta vừa rời giường, còn chưa ăn gì." Ta vẫy vẫy tay, "Ta đến phòng bếp ăn chút gì ngon ngon trước đã."

Còn chưa đi xa, ta lại nghe các nàng tiếp tục tán gẫu, còn hăng say hơn trước nữa. Ta không khỏi mỉm cười, đều nói hai nữ nhân tương đương một ngàn miệng quạ đen, không sai chút nào. Hiện tại ở đây có hơn một ngàn quạ đen bô lô ba la, phỏng chừng chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Lúc đến phòng bếp ta lại thấy Lương Gia và Tô Nam, người trước chạy, người sau đánh, thật đúng là huyên náo không dứt, chỉ vì Tô Nam dám nói đem Lương Gia gả cho cháu đích tôn ngu ngốc của Bùi thị lang. Hắn bị thế là đáng, đắc tội ai không đắc tội, cố tình nhằm vào Lương Gia, nếu quả thật bị đánh cho tàn phế, ta cũng chỉ có thể bẻ cổ tay thở dài.

Ta dời sự chú ý khỏi bọn Lương Gia xuống, trong khoảnh khắc xẹt qua hòn giả sơn, ta lắp bắp kinh hãi, cơ hồ rớt cằm xuống đất. Chỉ thấy Tô Hành

https://thuviensach.vn

lắng lặng đứng đó, tầm mắt cũng dừng lại trên người bọn Lương Gia, ta chỉ có thể nhìn thấy một mặt, không thấy được vẻ mặt lúc đó.

"Này dã nhân, ngươi rốt cục đã về?" Ta chào hỏi Tô Hành.

Tô Hành quay đầu thấy ta, gật đầu: "Gia Gia về khi nào? Nàng không sao chứ?"

"A, ngươi thật không hiểu nàng, nàng có thể xảy ra chuyện gì chứ. Ngươi không thấy sao, chạy nhanh như thỏ, rất mạnh mẽ."

"Vậy là tốt rồi." Tô Hành thản nhiên nói, sau đó tránh ra.

Ta không ngờ hắn bình tĩnh như vậy, thậm chí cũng không hỏi thăm Lương Gia có thật sự bị bắt cóc hay không. Ta thật còn kém xa hắn, ta chưa đạt tới cảnh giới cao như vậy. Nha hoàn kia nói đúng, trời sinh ta thích giúp vui, mặc dù rất đói bụng nhưng vẫn khó nhịn được ham muốn đến Lâu Gia Bảo nhìn tấn tuồng Diệp Khuynh Thiên bức hôn Lâu Huyên. Thiên hạ đệ nhất mỹ nữ bức hôn thiên hạ đệ nhất soái ca, trăm năm khó gặp, lúc này không thưởng thức, kiếp sau ta sẽ không còn phúc khí này.

Hôm qua Lâu Huyên mới đến tướng phủ cầu hôn, hôm nay liền bị người ta tới cửa bức hôn, các ca ca chắc chắn sẽ biết ta đi giúp vui, nếu lại thêm mắm dặm muối lần nữa, không chừng sẽ nói ta đi cướp dâu. Ta mâu thuẫn hồi lâu, vì ham học hỏi, cuối cùng quyết định đi tắt —— trèo tường ra ngoài.

Ta đứng cạnh tường bồi hồi đã lâu, xác định không có ai thấy mới trèo ra ngoài, chuồn mất. Với khinh công của ta, trèo tường dễ như ăn sáng.

Đến cách Lâu Gia Bảo mấy chục thước, ta sợ hãi vì đám đông đang vây xem, nói người ta tấp nập thật không quá lời, nói không chừng hoàng đế xuất hành cũng chưa có đãi ngộ như vậy. Ở Lạc Dương, ta đã chứng kiến sức kêu gọi của Diệp Khuynh Thiên, tình hình trước mắt so với cảnh tượng

https://thuviensach.vn

ở khách sạn Phong Vân, chỉ có hơn chớ không kém, tuồng mỹ nữ bức hôn đúng là hiếm thấy, không thể bỏ qua.

Ta bị đám đông xô đẩy, cuối cùng hạ quyết tâm tung người phi thẳng lên đỉnh Lâu Gia Bảo.

Diệp Khuynh Thiên, Lâu Huyên, Lâu Ý Ý cùng một đám đông đứng ở tiền viện, trong đó có một trung niên mặt mũi vô cùng nghiêm hẳn là cha Lâu Huyên, xem khí thế liền đoán ngay được. Ta sợ bọn họ thấy ta bèn ngồi xổm xuống, ánh mắt không ngừng ngắm nghía. Tại cổng chính là một đám đại hán khỏe mạnh canh giữ chặt chẽ, đầu tóc đầy mồ hôi, cực kì mệt mỏi. Nhưng xem ra bên ngoài nhiều người xô đẩy như vậy, không biết bọn họ có thể chống đỡ được bao lâu, tay sắp rụng xuống đùi. Ta lắc đầu thở dài một phen, dời sự chú ý về lại chỗ cũ.

Đám nữ tử áo trắng che mặt chắc là thị nữ của Diệp Khuynh Thiên, tự cho mình xinh đẹp như tiên, trong tay mỗi người đều cầm một trường kiếm. Diệp đại mỹ nữ cầm đầu tuy chỉ lộ ra nửa khuôn mặt nhưng không giấu được vẻ ai oán, không biết có khóc hay không. Lâu Huyên ôm tay nhìn này nhìn kia, hoàn toàn không lo nghĩ. Lâu bảo chủ cha hắn mới có vẻ khó xử khiến ta vừa thấy liền nghĩ ngay Diệp Khuynh Thiên đến làm mẹ kế Lâu Huyên.

"Sao không nói gì?" Ta sốt ruột thay bọn họ. Nhìn nửa ngày cũng không thấy chút tiến triển, đổi lại là bất cứ ai cũng không yên. Bọn họ sẽ không giằng co như vậy chứ, ta cũng không tính đợi ở đây đến lúc trăng sao đầy trời mới về nhà.

Qua nửa nén hương, Diệp Khuynh Thiên giật mình, ta mừng rỡ, trò hay bắt đầu. Nàng nhẹ nhàng nói: "Công tử lo sao, ta sẽ chờ công tử."

Lâu Huyên nói: "Ta đã sớm nói qua ngươi không cần chờ, ta vẫn là một câu kia, thật xin lỗi, ta làm không được."

https://thuviensach.vn

"Đây là di huấn sư phụ dặn ta trước lúc lâm chung, ta không thể vi phạm. Cho nên, công tử phải cưới ta." Diệp Khuynh Thiên lệ trong suốt, "Huống chi, ta đã cứu công tử, sao công tử có thể đối xử với ta như vậy."

"Diệp cô nương, chính vì cô đã cứu ta, ta càng không thể cưới cô nương. Ta đối với cô nương chỉ có cảm kích, không có cảm tình, nếu dám bức ta cưới cô nương, chỉ sợ cô sẽ hối hận. Thật có lỗi, ta nói chuyện không dễ nghe, thứ lỗi."

"Vậy vì sao công tử phải giở khăn che mặt của ta, ta vốn tưởng trong lòng công tử có ta."

"Lúc ấy khăn che mặt của cô nương tự rơi xuống, không liên quan đến ta." Lâu Huyên rất không nể mặt.

Diệp Khuynh Thiên không nói, cúi đầu gạt lệ. Bọn thị nữ của nàng thấy chủ tử bị khi dễ, đồng loạt rút kiếm chĩa vào Lâu Huyên, chặc chặc, đều biết võ công, kiếm khách mỹ nữ. Trong lòng ta thầm kích động, tự mình đánh cược ai sẽ thắng trận này.

"Lão gia, chúng ta sắp chống đỡ không nổi ——"Đại hán giữ cửa hô lên một câu, sau đó phịch một tiếng, cổng chính hoa hoa lệ lệ bị phá mở, đám người cứ thế ùn lên, thật sự càng ngày càng náo nhiệt.

"Đây đây... Đây nên làm sao cho phải!" Cha Lâu Huyên nóng nảy, mau chóng khuyên hắn, "Ngươi đáp ứng nàng đi, dù sao cũng không thiệt, cứ như vậy sẽ bị người chế giễu."

Lâu Huyên còn chưa nói, Lâu Ý Ý lớn tiếng doạ người: "Không được, cha, ca ca đã có Tô Nhiễm, sao có thể cưới Diệp Khuynh Thiên! Nếu quả thật như vậy, về sau ta cũng gả cho hai nam nhân được."

Cả đám đông cười vang.

https://thuviensach.vn

"Ngươi ——" Lâu bảo chủ nhìn chằm chằm Lâu Ý Ý, tức giận đến mặt trắng bệch. Hắn có nữ nhi như vậy mà còn sống thêm được mười mấy năm là chuyện hiếm có, phụ thân như hắn nên thấy may mắn, kẻ hay gây rối như ta ít nhất cũng không bất thường như Lâu Ý Ý.

Lâu Huyên cũng cười ha ha, hắn nói: "Cha, Ý Ý nói đúng, trừ Tô Nhiễm ra, ta sẽ không cưới ai khác."

Tên Lâu Huyên này dám lấy ta làm bia đỡ đạn, ta thật khinh thường hắn. Trong đám đông bắt đầu có rất nhiều người khe khẽ nói nhỏ, tám chín phần đang đoán "Tô Nhiễm" trong miệng Lâu Huyên là người ra sao, dám so sánh với Kinh Hồng Mỹ Nhân.

Đám mỹ nữ kiếm khách áo trắng tức giận, kiếm trong tay run run, trong đó một ả lớn tiếng nói: "Tiểu thư, Tô Nhiễm kia là ai, chúng ta thay ngươi giết nàng!"

"Đúng, bầm thây vạn đoạn!" Những người khác phụ họa.

Nghe được ta hết hồn, các nàng vừa mới nói muốn đem ta bầm thây vạn đoạn, ta nhất thời hốt hoảng trượt chân xuống dưới, theo bản năng thét chói tai. Trước khi rơi xuống, ta chờ mong ai rủ lòng thương xót bay tới đỡ ta, ta sợ đau. Đang nghĩ tới thì thật có người đỡ lấy ta, vạn hạnh vạn hạnh.

Vốn ta tưởng Lâu Huyên anh hùng cứu mỹ nhân đến đây, hắn không phải vẫn ồn ào muốn thành thân với ta sao. Nào biết mở mắt ra đã thấy người đến là Tần Lãng, trên mặt vẫn lạnh như băng, thấp giọng hỏi ta: "Không sao chứ?"

"Không sao, làm ta sợ muốn chết." Ta vỗ vỗ ngực.

Tần Lãng thấy vậy, bỗng dưng nở nụ cười, nói: "Không sao là tốt rồi, về đi, tứ ca nàng nói nàng tới đây, bảo ta tới xem thử."

https://thuviensach.vn

Cái gì? Tô Duyên biết ta đến đây? Ta ngạc nhiên, vẻ mặt gọi là sống không bằng chết. Sợ là hắn đã sớm đoán ta sẽ đến giúp vui, với cái miệng quạ đen của hắn, phỏng chừng lúc này khắp tướng phủ đã biết, mọi người chắc đang cười trộm.

"Nàng sao vậy?" Tần Lãng hỏi ta.

Ta lúng ta lúng túng: "Ta muốn chết."

Tần Lãng mặc kệ ta muốn chết hay không, hắn kéo ta về. Quay người lại, ta nghĩ ta thật sự sắp chết. Mọi người, bao gồm Diệp Khuynh Thiên cùng đám mỹ nữ kiếm khách nhìn ta chằm chằm. Mắt thấy Lâu Huyên sắp phun ra lửa ta mới sực nhớ Tần Lãng đang kéo tay ta, vội vàng rút ra nhưng hắn cầm thật chặt, căn bản rút không được.

Lâu Ý Ý thật hưng phấn, lớn tiếng bảo ta: "Tô Nhiễm ngươi đã tới, chúng ta đang nói về ngươi..."

Ta hận không thể xông lên đánh nàng, nàng không phải tính gây phiền toái cho ta sao. Hơn nữa nàng vẫn rất vui vẻ, hoàn toàn không biết mình sai.

Đám mỹ nữ áo trắng nhìn ta như nhìn thấy kẻ thù truyền kiếp, ta sợ các nàng thật sự đem ta bầm thây vạn đoạn, không tự chủ được, nhích lại gần Tần Lãng. Tần Lãng rất tự giác che chắn trước mặt ta, có truyền nhân của Hiên Viên Thần Kiếm ở đây, ta không hề sợ hãi, đắc ý lia mắt về phía Diệp Khuynh Thiên.

Cả đám người sôi trào, kiễng chân chờ xem chúng ta đánh nhau. Tần Lãng thản nhiên nói với Lâu Huyên: "Nhiễm Nhiễm không hiểu chuyện, khiến các ngươi thêm phiền toái, thật có lỗi, ta đây đưa nàng về."

"Chậm đã ——" Ánh mắt Diệp Khuynh Thiên đủ bắn ta thành tổ ong, "Lâu Huyên, ý trung nhân của công tử chính là nàng sao?"

https://thuviensach.vn

Lâu Huyên cố ý thêm dầu vào lửa: "Đúng."

"Tiểu thư, ta thay người giết nàng!" Đám kiếm khách mỹ nữ nhất loạt hô lên một câu, giống như việc giết người với các nàng phổ biến như cơm bữa.

Ta đây đã trêu chọc ai chứ!

Ngay khi các nàng chuẩn bị động thủ, Tần Lãng nói: "Các vị cô nương đừng động thủ, đao kiếm vô tình, ta không muốn các ngươi bị thương."

Lời này ta thích, rất có khí thế, chưa đánh đã dám chắc các nàng không thắng được. Ta vụng trộm cười, rất hãnh diện.

Tần Lãng tiếp tục khiến ta tự hào: "Tô Nhiễm là vị hôn thê của ta, khôn quan hệ gì đến Du Long Công Tử. Nếu Diệp cô nương thích Du Long Công Tử, cứ âm thầm thương lượng, chúng ta không quấy rầy."

Ách... Lời này hơi kỳ cục nhưng cũng không sai. Ta không muốn tiếp tục thành tiêu điểm của quần chúng, quyết định bảo trì trầm mặc, nghe lời Tần Lãng, rời chỗ này trước.

Mới bước được hai bước, Lâu Huyên lớn tiếng bảo ta: "Nhiễm Nhiễm, nàng lại đây!"

Ta quay đầu, tìm một lý do thật sứt sẹo: "Mẫu thân đang chờ cơm, lần sau đi..."

Ánh mắt Lâu Huyên vô cùng sắc bén, ta sợ dám chết, thúc giục Tần Lãng: "Chạy mau."

Tần Lãng ôm ta nhảy lên đỉnh, bỏ trốn mất dạng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 61: Dù Sao Cũng Chết

Tần Lãng nói Tô Duyên muốn hắn tới tìm ta về nhà nhưng sự tình náo loạn như vậy, ta còn dám về sao! Không bị nước miếng nhỏ chết đuối ta phải đi Tướng Quốc Tự thắp hương khấu tạ Phật tổ.

"Tức chết ta!" Đây là lần thứ mười ta nói những lời này.

Tần Lãng vẫn âm thầm theo sau ta. Hôm nay trên đường lạnh lùng khác thường, không cần phải nói, khẳng định do ta đi Lâu Gia Bảo xem náo nhiệt. Nghĩ đến tình hình lúc đó, ta sẽ khó chịu. Nếu Lâu Huyên liên thủ với Diệp Khuynh Thiên, không cần xem binh khí, trực tiếp dùng ánh mắt cũng đủ đem ta bầm thây vạn đoạn. Ta đương nhiên không muốn đắc tội bọn họ, chỉ là bọn họ muốn ăn tươi nuốt sống ta, ta thật oan muốn chết.

Ta không nín được lại hô một câu: "Tức chết ta!"

Tần Lãng hỏi ta: "Nàng tính lòng vòng trên đường bao lâu?"

"Dù sao ta không định về nhà, sẽ bị trở thành trò cười." Ta nói, "Vừa rồi cám ơn ngươi, bằng không ta chết thế nào cũng không biết."

"Hắn là vậy."

"Ngươi dường như là người hay thay đổi, không phải nói sẽ không cưới ta sao, nói rồi lại không giữ lời?" Ta dừng bước, xoay người nhìn hắn.

"Ta nghĩ dù không thành thân với nàng, cha ta nhất định sẽ ép ta cưới người khác. Chung sống cả đời với một người không phải là ý trung nhân của ta, chẳng..." Tần Lãng phát hiện tự mình nói sai.

https://thuviensach.vn

Chung sống cả đời với một người không phải là ý trung nhân...

Hắn hắn hắn... Ý hắn là...

Ta đỏ mặt: "Ngươi..."

"... Ta..." Tần Lãng thực xấu hổ.

"Ta nên về nhà mới phải, trước một đao, sau cũng là một đao, chẳng lẽ ta còn sợ bọn họ sao?"

"Được, ta đưa nàng về."

Xấu hổ quá, xấu hổ quá, may mắn ta thông minh, chuyển đề tài đúng lúc. Mặt ta vẫn còn nóng, nếu có thể luyện da mặt dày được như Lương Gia thì tốt rồi. Ta đoán cho dù nam nhân toàn kinh thành xếp hàng nói thích nàng, nàng cũng sẽ không chớp mắt cái nào.

Ta thoáng thất thần, đột nhiên không biết ai hung hăng đụng phải ta, ta kêu to một tiếng, suýt nữa ngã sấp xuống.

Đối phương thái độ rất kém cỏi: "Mắt ngươi bị mù sao!"

"Ngươi ——" Ta giận dữ, vừa ngẩng đầu bèn sửng sốt.

"Tôn Nhược Sắc?"

"Tô Nhiễm?"

Ta và Tôn Nhược Sắc nhìn nhau. Sao là nàng, đụng phải người ta còn ra oai phủ đầu, thật đúng là phong cách của nàng.

Tôn Nhược Sắc dò xét ta vài lần, sau đó tầm mắt lập tức bị Tần Lãng đứng sau ta hấp dẫn: "Tần Nhị ca? Sao các ngươi đi chung?"

"Ta với Tô Nhiễm..."

https://thuviensach.vn

"A, vừa vặn gặp phải, ha ha." Ta đúng lúc ngăn Tần Lãng lại.

Tôn Nhược Sắc xấu tính, chỉ cần thấy Tần Lãng sẽ vui mừng, chẳng may Tần Lãng lỡ lời, kết cục của ta sẽ giống như cái bảng hiệu ở Tướng Quốc Tự.

"Đã lâu không gặp, nhị ca đi đâu?" Tôn Nhược Sắc ra vẻ tiểu nữ nhi thẹn thùng.

Tần Lãng thản nhiên: "Không đi đâu, tùy tiện ra ngoài thôi."

Hai người bắt đầu nói chuyện phiếm không coi ai ra gì, ta cũng không tính hầu chuyện bọn họ nên thừa dịp bọn họ không chú ý lặng lẽ tránh ra.

"Tô Nhiễm, ngươi đứng lại!" Tôn Nhược Sắc kêu ta lại.

"Còn có việc?"

"Lần trước cám ơn ngươi, nếu không nhờ ngươi cầu tình hoàng thượng, cha ta sẽ chết ta. Nha đầu Tôn Nhược Vi kia đã sớm chờ chê cười ta, hừ, đáng tiếc không như nàng mong muốn."

Hôm nay là ngày mấy, sao cả một đám đổi tính, hơn nữa còn quay ngoắt một trăm tám mươi độ.

"Không có gì, đó là hoàng thượng tốt tính, ta cũng lo lắng chết khiếp đó thôi." Ta hơi ngượng ngùng, hỏi nàng, "Ngươi vừa rồi vội vàng đi đâu?"

Tôn Nhược Sắc vỗ đầu: "Ai nha, ta đã sớm quên chính sự, ngựa của ta, tổ ong của ta..."

Nói còn chưa xong, nha đầu kia chạy mất như một trận gió, cũng không nghe chúng ta kêu gào phía sau. Ta còn buồn bực về lời nàng vừa nói, tổ

https://thuviensach.vn

ong gì chứ? Nàng chạy nhanh như vậy chẳng lẽ là bị ong đuổi theo? Ta ngẩng đầu nhìn xung quanh.

"Nàng đang tìm gì?" Tần Lãng hỏi ta.

Ta lẩm bẩm nói: "Kỳ quái, không có ong, nàng chạy gì chứ..."

Tần Lãng lắc đầu không nói, khóe miệng hơi nghiêng nghiêng, phỏng chừng nghẹn cười trong bụng, cũng không biết hắn cười ta hay Tôn Nhược Sắc. Ta không muốn mở miệng hỏi, hai người vẫn im lặng bước đi. Nghĩ đến chuyện vừa rồi ở Lâu Gia Bảo, ta thấy mình nên đến miếu thắp một nén hương, cho dù không thể thay đổi vận mệnh, ít nhất cũng cầu bình an.

Sau khi về nhà sẽ có một màn khôi hài khác, ta không tính để Tần Lãng chê cười, trước khi đến cửa tướng phủ đã bảo hắn về trước. Ta bồi hồi đứng ngoài thật lâu mới đi vào, trong lòng thầm đoán dữ nhiều lành ít, các ca ca ta bỏ qua cho ta mới là lạ. Dù sao cũng chết, ta khẽ cắn môi, dậm chân một phát, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào, rất có dáng vẻ thấy chết không sờn.

Quả nhiên, chân trước vừa rảo bước đến cửa, giọng nói đáng giận của Tô Nam đã truyền đến tai.

"A, thập nha đầu cướp dâu đã về rồi."

Ta trừng hắn, hừ lạnh một tiếng.

Bọn họ khẳng định đã sớm mai phục ở đây chờ chê cười ta. Tô Nam, Tô Duyên, Tô Kiên, Tô Quýnh, tam tẩu, tứ tẩu... Ta dốc hết dũng khí bước tiếp, nên tới đã tới, không nên tới cũng đã tới, có nam có nữ, mặt ai cũng cười gian. Tô Duyên đáng giận, nhất định là hắn cáo mật; Tô Nam chết tiệt, hắn sao chưa bị Lương Gia đánh chết...

"Thế nào? Ngươi và Diệp Khuynh Thiên ai thắng?" Tô Duyên gian hề hề, "Ai, ta khuyên ngươi nhận thua đi, người ta là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ.

https://thuviensach.vn

Ngươi thì thôi, chỉ là một kẻ phiền toái."

"Hừ —— "

"Thập nha đầu, đừng nghe ca ca ngươi nói bừa, Diệp Khuynh Thiên lý nào là đối thủ của ngươi, Lâu Huyên chắc chắn thích ngươi." Tam tẩu ồn ào.

"Hừ —— "

"Đúng vậy, Nhiễm Nhiễm nhà chúng ta người gặp người thích hoa gặp hoa nở, còn sợ ai!" Nhị tẩu cười che miệng, "Nếu ngươi không thích Tần Lãng với Lâu Huyên, Nhạc lão tam chúng ta nhà ta thế nào, ngươi và hắn rất xứng."

"Các ngươi ——" Ta dùng sức dậm chân, "Tức chết ta, tức chết ta!"

"Nhiễm Nhiễm ngươi sao vậy, sẽ không vì cướp dâu thất bại nên điên rồi?"

"Không thể nào, nàng không nổi điên cũng đã đủ đáng sợ, nếu điên rồi thì còn ghê gớm hơn!"

"..."

Ta rơi lệ. Hảo hán phải biết tiến lui, ta thân cô thế cô, làm sao địch lại bọn họ. Nữ tử báo thù hai mươi năm không muộn, bọn họ tốt nhất thắp hương bái Phật khẩn cầu trời đừng để bọn họ rơi vào tay ta. Nếu không, hừ hừ, xem ta có đùa chết bọn họ hay không!

Đến phòng, ta dùng hết sức đá cửa đi vào, ngẫm lại vẫn lo lắng nên chuyển bàn trà chặn cửa lại. Sau đó ta buông rèm che xuống hết, chui đầu vào chăn, không nghĩ được thêm gì nữa. Ta thấy mình là người xui xẻo nhất thiên hạ, chuyện tốt vô duyên, chuyện xấu toàn tìm tới ta.

Không lâu sau bên ngoài có người gõ cửa, ta tưởng bọn Tô Nam đã tìm tới, nằm trên giường giả chết.

https://thuviensach.vn

"Tô Nhiễm, còn sống thì nói một tiếng." Là giọng Lương Gia.

Ta không hề nghĩ ngợi, quát to: "Tô Nhiễm đã chết!"

"Đã chết? Vậy ngươi là quỷ sao!"

"Ta còn thảm hơn quỷ. Ai nha, Lương Gia ngươi tránh ra, đừng phiền ta, Tô Hành đã trở lại, ngươi muốn phiền thì phiền hắn đi!"

Bên ngoài không trả lời, Lương Gia chắc đã đi. Ta thở phào nhẹ nhõm, muốn yên tĩnh một chút thật không dễ.

Ta trở người, nhắm mắt ép mình ngủ.

Mới chưa được bao lâu, tiếng đập cửa lại vang thùng thùng thùng. Ta thật mất kiên nhẫn, chui ra chăn, réo vọng ra cửa: "Lương Gia ngươi có phiền hay không, đã nói ta chết rồi, ngươi đến dâng hương cho ta phải không!"

"Nói gì đó, nha đầu kia, ngươi càng ngày càng kỳ cục!" Giọng nói tức giận của mẫu thân lọt thỏm vào tai.

Sao lại là mẫu thân, ta còn nghĩ Lương Gia vừa đi đã quay lại mới phải.

"Mẫu thân, ta rất phiền, có gì tối nói sau."

"Thật không biết lớn nhỏ, mở cửa nhanh."

"Mẫu thân..."

"Mở cửa!"

Ta dùng sức tung chăn ra, hung hăng vén màn, dù trong lòng không muốn cũng phải ngoan ngoãn chạy đi mở cửa. Sớm biết như thế ta sẽ không chặn bàn trước cửa, hại ta mất sức nhiều như vậy.

https://thuviensach.vn

Cửa mở, mẫu thân thấy vẻ mặt ta tâm không cam tâm tình nguyện, giương mắt hỏi: "Ngươi lại làm sao vậy?"

"Bọn ca ca họ ỷ đông hiếp yếu, chọc ghẹo ta..." Ta nhỏ giọng nói thầm.

"Đừng nói quá, ngươi không phải rất giống bọn họ sao? Đám các ngươi chỉ cần yên tĩnh một chút thì ta có thể sống thêm vài năm." Mẫu thân lơ đễnh, "Mấy ngày nữa là sinh thần của Nhạc lão gia, ngươi chuẩn bị một chút, đi cùng cha ngươi."

"Mọi người đều đi sao? Nhà chúng ta thiếu gì người lớn, không nói tới người với các di nương, chỉ tính ca ca và tẩu tử cũng đã hằng hà sa số, nếu đi hết thì Nhạc phủ còn không sập."

"Ngươi với Nhạc Phong là sư huynh muội, theo lý phải đi. Trừ ngươi chỉ còn nhị ca, nhị tẩu ngươi, những người khác sẽ không đi, đám tiểu tổ tông các ngươi hay gây phiền toái, chi bằng cứ ở nhà hết đi..."

"Đã biết, nếu không còn gì khác, người về trước đi, ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi."

Ta khuyên can mãi, mẫu thân mới bằng lòng tha cho lỗ tai của ta, rốt cục chịu về.

Nhưng một bên vừa lặng sóng, một bên lập tức phong ba, vừa mới tiễn một người, Lương Gia đã trở lại. Nàng tâm tình vui vẻ, khuôn mặt tươi cười, khẳng định đã gặp Tô Hành rồi.

"Nhiễm Nhiễm, ta vừa nghe một chuyện, thật sự cực kỳ hoang đường, ha ha..." Chuyện gọi là hoang đường này còn chưa nói, Lương Gia đã tự cười không ngừng lại được.

Ta khinh bỉ tính quay về phòng. Lương Gia giữ chặt ta, vừa cười vừa nói: "Bọn nhị biểu ca nói ngươi đi cướp dâu, ôi thật cười chết người, việc này

https://thuviensach.vn

sao ngươi có thể làm được, bọn họ nói dối cũng không biết chớp mắt... Ta nói ngươi đào hôn còn không kịp, đúng không?"

"Hay cho ngươi Tô Kiên, xem ta có xẻo miệng ngươi không!" Ta tức sùi bọt mép. Nếu trên đầu đang đội mũ, khẳng định nó đã sớm bay vọt lên chín tầng mây rồi.

"Đừng nóng giận, ngươi đừng chấp nhặt bọn họ làm gì..."

"Đừng cản ta, ta đi giết hắn!"

"Đừng đừng đừng, giết hắn ngươi sẽ không có nhị ca."

Ta giằng co với Lương Gia một hồi, cơn giận cũng chầm chậm vơi đi, việc đã đến nước này, ta cứ mặc kệ, dù sao bị bọn họ thêm bớt vài câu cũng không mất miếng thịt nào. Ta muốn học Tô Hành thản nhiên, cứ như vậy, sẽ thể hiện được sự vĩ đại của ta đồng thời chỉ rõ sự nông cạn của bọn họ.

Vừa bình tĩnh trở lại, Tô Nam và Tô Duyên đã đi lại đây, Tô Nam vừa thấy Lương Gia, nhanh xoay người bỏ chạy; ta thấy Tô Duyên cười gian, cũng nhanh xoay người vào phòng.

"Tô Nam ngươi đứng lại!"

"Thập nha đầu ngươi khoan đi!"

Ta và Tô Nam đồng thời bị gọi lại.

Lương Gia chất vấn: "Ngươi vừa thấy ta đã bỏ chạy là sao, ta không ăn thịt người!"

"Nào có, ha ha, nào có..." Tô Nam cười thật gượng ép, còn cố pha trò.

Bốn người tụ tập lại. Xem bộ dáng Tô Duyên hẳn là đến tìm phiền toái, ta tạm thời không đề cập tới chuyện kia để hắn khỏi nói ta có tật giật mình.

https://thuviensach.vn

Lương Gia ở bên cạnh, nháo lớn không tốt, ta cũng không tính để toàn tướng phủ đến chê cười ta.

Tô Duyên nói: "Nhiễm Nhiễm, muốn biết kết quả Diệp Khuynh Thiên bức hôn Lâu Huyên không?"

Kết quả? Lâu Huyên không phải đã đáp ứng rồi? Cha hắn xem ra rất vừa lòng con dâu Diệp Khuynh Thiên này, người ta lại có ân với hắn, chẳng may hắn chịu không nổi áp lực, ý chí thoáng không kiên định, gật đầu một cái...

"Nói chuyện, nếu ngươi muốn biết, tứ ca ta mở lòng từ bi nói cho ngươi."

Ta thật đúng là ít khi thấy bộ dáng ban ơn này của hắn, hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Ngươi thích nói hay không, hắn có cưới Diệp Khuynh Thiên hay không, không liên quan đến ta!"

Miệng tuy nói vậy nhưng ta còn nhịn không được, thật cẩn thận bổ sung một câu: "Lâu Huyên đồng ý cưới nàng?"

"Đúng vậy, ngày mai bái đường." Tô Duyên cười hì hì, cẩn thận đánh giá ta, "Này, ta nói ngươi cắn răng làm gì?"

"Ai cắn răng, xí!" Ta liếc hắn, xoay người hung hăng đẩy cửa vào phòng.

Phía sau truyền đến thanh âm không biết là khóc hay cười của Tô Duyên: "Đừng ghen thập nha đầu, ta đùa thôi. Lâu Huyên sao có thể chấp nhận nàng, thật ra Lâu bảo chủ cha hắn sợ phiền phức nên bảo Diệp Khuynh Thiên ở lại trước... Ngươi nghe thấy không, nghe thấy thì lên tiếng đi..."

Ai thèm để ý đến hắn!

Lâu bảo chủ chắc muốn trước bảo mỹ nhân ở lại, sau bồi dưỡng cảm tình với con hắn. Lâu ngày sinh tình là ví dụ rất kinh điển, khó chắc Lâu Huyên

https://thuviensach.vn

sẽ không quỳ gối dưới váy Diệp Khuynh Thiên. Ta lắc đầu, xua đi mớ suy nghĩ linh ta linh tinh, bọn họ yêu nhau thế nào đâu liên quan gì tới ta, ta ngủ một giấc trước đã rồi mới nói sau.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 62: Lễ Mừng Thọ Ở Nhạc Phủ

Dạo gần đây kinh thành đặc biệt náo nhiệt, cơ hồ tất cả mọi người đều thảo luận chuyện tình của Diệp Khuynh Thiên và Lâu Huyên, dư luận xôn xao, cứ tiếp tục như vậy sợ là Lâu Huyên không muốn cưới người ta cũng khó. Ta hiếm khi thanh nhàn ở nhà vài ngày không ra ngoài chơi, không phải ta không tính đi mà thật sự là sợ phiền toái. Trải qua một trận ầm ĩ ngày đó, ta coi như là nửa danh nhân rồi, chỉ sợ vừa cất nửa bước ra cửa tướng phủ người ta lập tức chỉ trỏ.

Đối với chuyện Diệp Khuynh Thiên bức hôn Lâu Huyên, trong kinh thành rộng lớn lưu truyền không ít phiên bản. Vừa nói Diệp Khuynh Thiên ái mộ Lâu Huyên nhưng hoa rơi cố ý nước chảy vô tình, Lâu Huyên thích Tô Nhiễm ta; vừa nói Diệp Khuynh Thiên với Lâu Huyên lưỡng tình tương duyệt, Tô Nhiễm ta cản trở bọn họ, chia rẽ uyên ương...

Ta đã sớm nghe nhưng không thể trách, ta cũng không phải chưa từng kinh qua mức độ đáng sợ của lời đồn, cứ để mặc bọn họ nói đi. Qua một thời gian, một khi có chuyện mới mẻ khác phát sinh, ai còn nhớ rõ chuyện mất mặt đó của ta nữa. Điều duy nhất làm ta buồn bực là mấy ngày nay cha mẹ làm mặt lạnh với ta, ta chào hỏi bọn họ cũng không để ý, đơn giản là trách ta làm bọn hắn mất mặt.

Ta suốt ngày ở cùng Lương Gia, nói chuyện phiếm, luyện kiếm, nói móc nhau, thỉnh thoảng tìm bọn Tô Nam đùa giỡn, cuộc sống có vẻ còn quá thoải mái. Nhạc Phong cũng có tới một lần, hắn không quên nói móc ta, kết quả bị ta và Lương Gia liên thủ dùng tay trị liệu. Vì cho Nhạc Phong một cơ hội chuộc tội, ta và Lương Gia giả nam theo hắn đi chơi, dạo một vòng quanh hồ bằng thuyền hoa, rất thích ý.

https://thuviensach.vn

Đến ngày đại thọ của cha Nhạc Phong, ta theo phụ thân đến Nhạc phủ mừng thọ, trừ nhị ca, nhị tẩu còn có Lương Gia đi cùng. Mẫu thân vốn không tính để Lương Gia đi theo, người nói đôi ta ở chung chắc chắn sẽ gây chuyện. Lương Gia nhõng nhẽo với mẫu thân, người lại thương nàng, không còn cách nào khác đành phải gật đầu.

Nhạc phủ giàu có nức tiếng, lễ mừng thọ này rất náo nhiệt, từ rất xa đã có thể cảm nhận được không khí vui mừng bên trong. Nhạc Phong rất ra dáng, đứng ở cửa chính thay cha hắn đón khách, chọc rất nhiều tiểu thư khuê các đến chúc thọ mặt đỏ tim đập. Lúc chúng ta tới, đúng lúc gặp phải hắn vờ ân cần với một mỹ nữ áo tím khiến người ta mặt hồng đến tận mang tai.

"A, Nhạc lão tam, xem ra chờ tiệc mừng thọ của cha ngươi xong xuôi, lập tức nên làm tiệc vui cho ngươi, chúc mừng." Lương Gia nói xong còn ôm quyền chúc mừng như thể đang dự lễ thành thân.Mỹ nữ áo tím kia vừa nghe, lấy khăn tay che mặt, nhẹ nhàng bước vào nhà, rất dễ thấy trong lòng nàng đang âm thầm vui mừng. Ta che miệng cười trộm, Nhạc Phong thật là một tên trêu hoa ghẹo nguyệt.

Nhạc Phong cười trả lời: "Uống rượu mừng của ta còn sớm, nếu ta nhớ không lầm, tháng sau hắn là uống rượu mừng của Nhiễm Nhiễm mới đúng."

"Cút đi, ta không chọc ngươi, sao lại xả lên đầu ta, có bản lĩnh ngươi một mình đấu với Lương Gia đi!" Vừa nói xong, ta đạp hắn một cước.

Nhạc Phong bị đau, kêu to một tiếng, ta với Lương Gia cười vô cùng sáng lạn.

"Có gì cao hứng, ta cũng muốn nghe!" Tôn Nhược Sắc bỗng từ đâu xuất hiện.

Ta quay đầu lại, Tôn thượng thư và Tôn Nhược Vi cũng đến. Tôn Nhược Vi vẫn ra dáng thục nữ yếu đuối, ta thật lo một trận gió cũng có thể thổi nàng bay mất.

https://thuviensach.vn

"Tôn thế bá mạnh khỏe, ngài đã đến, cha ta còn đang chờ ngài cùng uống mấy chén." Nhạc Phong cười tít mắt.

Tôn thượng thư cũng thật vui vẻ, hai người hàn huyên vài câu, tùy tùng dâng lễ vật, xong xuôi bèn đi vào trong. Chỉ có Tôn Nhược Sắc còn đứng ở cửa không nhúc nhích, trên tay đang cầm một hộp kín đóng gói tinh xảo.

"Ta nói Tôn Nhược Sắc, nhà các ngươi rất hào phóng, cha ngươi đã tặng, ngươi đây còn chuẩn bị thêm một phần?"

Tôn Nhược Sắc liếc ta, cười hì hì rồi quay lại nói với Nhạc Phong: "Nhạc tam thiếu gia, phần lễ vật này là ta tỉ mỉ chuẩn bị cho ngươi, xem như chịu tội thay cho lần trước. Mượn lễ chúc thọ của cha ngươi làm gió đông giúp hai ta giảng hòa, chuyện lần trước là ta không đúng, ngươi đại nhân có đại lượng, mong thông cảm..."

Nhạc Phong cả kinh nói không ra lời, ta cũng buồn bực, đây là Tôn Nhược Sắc sao, vài ngày không gặp, thay da đổi thịt?

Tôn Nhược Sắc thấy Nhạc Phong không nói gì, có chút mất mát: "Sao, ngươi không chịu tha thứ cho ta? Vậy được rồi, coi như ta chưa nói gì, phần lễ vật này cũng không cần nữa."

Mắt thấy Tôn Nhược Sắc sẽ ném hộp quà, Nhạc Phong vội vàng mở miệng ngăn cản: "Đừng đừng đừng, ta chưa nói không cần, ha ha, vậy cám ơn thành ý của Tôn đại tiểu thư."

Tôn Nhược Sắc lập tức tươi cười rạng rỡ, trong mắt ánh lên chút kỳ quái. Không biết vì sao, ta thấy việc này hơi kỳ quái, tính tình Tôn Nhược Sắc thế nào, nàng sao dễ dàng chịu thua, còn tỉ mỉ chuẩn bị lễ vật, thật sự kỳ quái.

https://thuviensach.vn

Mỹ nữ chủ động giải hòa, Nhạc Phong cười toe toét, tiếp nhận lễ vật tính mở ra. Tôn Nhược Sắc mắt run lên, chạy nhanh qua cản hắn: "Đừng mở..."

"Sao vậy, vì sao không thể mở?" Nhạc Phong khó hiểu.

"Đây là ta cất công chuẩn bị cho ngươi, đương nhiên muốn giữ cảm giác thần bí." Giọng điệu Tôn Nhược Sắc hơi làm nũng, "Ngươi đồng ý với ta, sau khi về phòng đóng kín hết cửa sổ mới mở. Chỉ một mình ngươi xem, người ta muốn cho ngươi một kinh hỉ..."

Nói xong ánh mắt Tôn Nhược Sắc trở nên ái muội, Nhạc Phong nhất thời run run, ta cũng run run, đưa tay lau mồ hôi trên trán. Tôn đại tiểu thư này không lên tiếng thì thôi, bỗng nhiên đổi giọng, bình thường là cọp cái kiêu ngạo, hiếm khi thấy dáng vẻ làm nũng ngây thơ như nai tơ, thật đúng là khiến chúng ta toàn thân nổi da gà. Trong hồ lô nàng có thuốc gì đây, không phải có ý gì với Nhạc Phong rồi chứ?

Nhạc Phong sửng sốt hồi lâu mới hoàn hồn, vội vàng gật đầu: "Được được được, ta trở về phòng mới mở, trở về phòng mới mở."Tôn Nhược Sắc cười tươi như hoa, hớn hở bước vào.

"Nhạc lão tam, hoa đào của ngươi thật bay tán loạn." Lương Gia giễu cợt.

Ta tiếp lời: "Đúng vậy, ngay cả Tôn Nhược Sắc cũng bị ngươi thu phục, khá lắm!"

Không đợi Nhạc Phong mở miệng, ta với Lương Gia cửa cười ha hả vừa tay cầm tay vừa chạy bay biến.

Nhạc gia có tiền nên cũng mạnh tay tiêu tiền, tiệc mừng thọ này còn phô trương hơn hoàng cung, tiệc rượu trải dài từ tiền sảnh đến hậu viện. Một sân khấu kịch dựng ngay trong hoa viên cạnh hồ, gánh hát nổi tiếng nhất kinh thành khua chiêng gõ trống xướng ca, mọi người liên tục trầm trồ khen ngợi. Sau khi diễn xong, một đám vũ cơ diễm lệ lắc mông vừa múa vừa hát,

https://thuviensach.vn

rất náo nhiệt. Ngay cả đệ nhất danh kỹ Yến Diễm cũng được mời đến hát giúp vui, nghe nói phí ra mặt không phải cao bình thường.

Lương Gia khe khẽ nói nhỏ với ta rằng Yến Diễm hát thật khó nghe. Kỳ thật ta cũng biết là không hay, ai bảo người ta danh tiếng lan xa là "ngọc nữ thanh thuần" đâu, chậc chậc.

Nhạc Phong một mình ngồi trong góc cười ngây ngô, còn vui vẻ hơn đậu Trạng Nguyên, tám chín phần là vì duyên phận tốt đẹp của hắn với Tôn Nhược Sắc. Hắn nào biết Tôn Nhược Sắc có dụng tâm, bằng thông minh tài trí của Tô Nhiễm ta, Tôn Nhược Sắc chắc chắn đang đùa giỡn hắn, hộp lễ vật kia chắc chắn chẳng có gì hay ho vậy mà hắn còn cho là bảo bối. Ta cũng không định vạch trần, nếu hắn thật bị Tôn Nhược Sắc đùa giỡn, cũng đáng lắm, ta sẽ chờ xem kịch vui.

"Này, chúng ta qua xem đi." Lương Gia thúc thúc ta.

Ta gật đầu. Hai người rón ra rón rén đến sau Nhạc Phong, ta kêu to một tiếng, Nhạc Phong sợ tới mức suýt nữa té xuống ghế, Lương Gia cười gập cả người.

"Nha đầu chết tiệt kia ngươi làm gì, người dọa người sẽ hù chết người!" Nhạc Phong còn sợ hãi.

Ta nói: "Ai bảo ngươi suy nghĩ xuất thần như vậy, không phải đang nghĩ tới nữ nhân chứ, nói sư muội ta nghe một chút, có phải nghĩ tới Yến Diễm không? Người ta giờ đang nhảy múa trên đài, ngươi không tới ngắm người tình trong mộng sao?"

"Ngươi có phiền hay không, người tình gì chứ, đừng nói lung tung. Ta mới không nghĩ đến nàng!"

"Vậy ngươi nghĩ cái gì, chuyện tốt nên chia sẻ với mọi người. Đến đây, chúng ta chia sẻ một chút." Ta nhíu mày.

https://thuviensach.vn

Nhạc Phong thực nghiêm túc nói với ta: "Đúng vậy, Nhiễm Nhiễm lời này của ngươi quá đúng, từ lúc quen biết ngươi tới nay, ngươi chưa từng nói được đạo lý như vậy."

Phản ứng của hắn thật ngoài ý muốn của ta, ta đang buồn bực đoán xem hắn định nói gì, ai ngờ câu kế tiếp của hắn thật khiến người ta xúc động chết người. Hắn nói: "Thứ tốt phải chia sẻ với mọi người, đồ tốt nhất mà Tô Nhiễm ngươi có được chính là Lâu Huyên, chi bằng ngươi đem hắn ra, chúng ta cùng nhau chia sẻ."

"Ngươi ——" Ta chỉ vào hắn, tức giận nghẹn lời.

Phía sau có người cười ha ha, ta tưởng Lương Gia, quát: "Lương Gia ngươi câm miệng, không cho cười."

"Ta không cười." Lương Gia rất ủy khuất.

Ta cảm thấy có điềm xấu. Chậm rãi xoay người, chỉ thấy Lâu Ý Ý che miệng, hai mắt tròn xoe nhìn ta cười sáng lạn. Bên cạnh nàng, Lâu Huyên vừa nhếch mép. Diệp Khuynh Thiên đứng bên trái Lâu Huyên, nghiễm nhiên như một đôi vợ chồng mới thành thân. Kỳ quái là Diệp Khuynh Thiên không che mặt, khó trách cạnh nàng không có đám đông nào vây xem, khuôn mặt thật quả nhiên khó khiến người ta điên cuồng như trước.

Không phải ta thiên vị, ta thấy người xinh đẹp nhất là Lương Gia, nàng mới là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân thật sự. Nếu không phải vì hôn sự với Lâu Huyên không thành, hai người thật đúng là tuyệt phối.

Diệp Khuynh Thiên trừng ta, trong mắt lửa hận ngút trời.

"Lâu công tử, các ngươi đến muộn, đợi lát nữa ta sẽ phạt ngươi uống rượu." Nhạc Phong dường như đã quên chuyện vừa rồi, lại thân ái nồng nhiệt làm tròn bổn phận tiếp đón khách của hắn.

https://thuviensach.vn

Lâu Huyên thực hào sảng: "Tốt, tửu lượng ta cũng không kém, đến lúc đó còn không biết ai khiến ai say."

"Không phải ta mạnh miệng, tửu lượng ta cũng không tầm thường, đúng không sư muội?" Nhạc Phong hỏi ta.

Ta giận không nói nên lời. Nếu tửu lượng của hắn được xem là khá, Yến Diễm kia thật đúng là "ngọc nữ thanh thuần". Cũng không biết trước kia là ai uống rượu uống xong nói bậy nói bạ trước mặt Tần Lãng, ngay cả chuyện ta thầm mến nhị sư huynh cũng phun ra, món nợ này ta còn chưa tính sổ với hắn.

Diệp Khuynh Thiên như chim nhỏ nép vào người Lâu Huyên, nhẹ giọng dặn: "Ngốc, một lát uống ít thôi, sức khỏe quan trọng hơn."

Lương Gia cúi người làm động tác nôn mửa, ta bật cười, Nhạc Phong với Lâu Ý Ý cũng cười theo, Diệp Khuynh Thiên tái cả mặt.

Đợi nhóm vũ cơ lùi xuống khỏi sân khấu, tiệc tối chính thức bắt đầu, rộn ràng nhốn nháo. Ta ngại ngồi trong nhà rất buồn, bèn chọn một bàn ngoài hoa viên, Lương Gia và Nhạc Phong ngồi ở hai bên. Sau đó Tôn Nhược Sắc cũng lại đây, ngồi đối diện ta. Nàng nói tiệc mừng thọ rất nhàm chán, tính kiếm chúng ta nói chuyện phiếm. Trải qua chuyện ở Tướng Quốc Tự, ta cùng nàng cũng xem như hòa thuận thành bằng hữu.

"Tô Nhiễm, ta có chuyện muốn với ngươi nói nhưng hiện tại không tiện, ngươi nghe xong nhất định sẽ chấn động." Tôn Nhược Sắc đắc ý cười.

Nhạc Phong hỏi nàng: "Chuyện gì, nói ra nghe một chút, chuyện tốt phải chia sẻ với mọi người."

"Đúng vậy, ngươi nói đi."

https://thuviensach.vn

Tôn Nhược Sắc liếc Nhạc Phong, thần bí hề hề nhìn ta: "Vẫn không nói, ngày mai ngươi sẽ biết, sẽ không khiến ngươi thất vọng."

Thật mất hứng. Ta bưng chén lên uống một ngụm trà.

Tôn Nhược Sắc hết nhìn đông tới nhìn tây, hình như đang tìm ai đó, tám phần chính là Tần Lãng. Nói đến đây cũng kỳ quái, nàng biết ta sắp thành thân với Tần Lãng nhưng lại không nhằm vào ta giống lần trước, xem ý tứ của nàng lại không giống như đã hết hy vọng với Tần Lãng, thật khó nghĩ.

Nha hoàn vừa dọn lên một mâm đồ ăn, là Sóc Quế Ngư ta thích nhất, ta cầm đũa đang định ăn chợt thấy Tôn Nhược Sắc nhướn mày, ta đoán Tần Lãng đến nên nhìn theo, thì ra là huynh muội Sở Tức Trữ và Sở Tức Vấn. Sở Tức Vấn vừa thấy Lương Gia đã vội vàng kéo muội muội tới chào hỏi.

"Lương tiểu thư, Tô tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau."

"Đúng vậy, tiểu vương gia đến kinh thành khi nào?"

"Vừa mới đến. Chúng ta có thể ngồi đây không?"

Nhạc Phong cướp lời: "Đương nhiên, ngươi thích ngồi đâu thì ngồi, chúng ta không xa lạ."

Sở Tức Vấn lập tức đến ngồi cạnh Lương Gia, giống như sợ có người giành giật vị trí này với hắn. Thấy hắn ân cần với Lương Gia như vậy, ta thở dài, tâm tư của hắn quá rõ ràng, lại là một người tốt nữa bị Lương Gia độc hại.

"Tô Nhiễm, sao các ngươi ngồi đây, ta tìm ngươi đã lâu." Lâu Ý Ý hưng phấn chạy tới, ngồi cạnh Nhạc Phong.

Ta nói: "Trong đó rất buồn, nơi này mát mẻ."

Có Lâu Ý Ý ở đây, Lâu Huyên cũng tiến lại. Hắn nhìn ta chằm chằm, ta nóng mặt, cúi đầu làm bộ như không thấy, động đũa ăn cá.

https://thuviensach.vn

Vừa ăn một miếng đã nghe giọng nói bén nhọn của Tôn Nhược Sắc vang lên: "Nơi này có người, ngươi đổi chỗ khác."

Ta ngẩng đầu liền thấy Diệp Khuynh Thiên mặt lúc trắng lúc hồng tỏ vẻ không phục, nàng nói: "Trong bàn này chỉ còn lại một chỗ này."

"Đúng vậy, ngươi cũng biết chỉ còn một chỗ, vậy ngươi đổi bàn đi! Nhạc phủ rộng như vậy, ngươi ngồi đâu giúp vui chẳng được, ngươi là ai chứ..."

Ta cười thầm. Tôn Nhược Sắc rất có tiếng không biết phải trái, cỡ Diệp Khuynh Thiên cũng không đấu lại, lúc này nàng không có đám kiếm khách mỹ nữ làm chỗ dựa, ta xem nàng tung hoành thế nào.

Diệp Khuynh Thiên sắp khóc, nàng làm nũng với Lâu Huyên: "Lâu công tử, nàng..."

"Nếu nơi này không còn chỗ, cô nương cứ ngồi bàn bên cạnh đi."

"Ta không quen ai trong này, chi bằng công tử qua đó ngồi với ta." Diệp Khuynh Thiên cò kè mặc cả.

Lâu Huyên buông chén trà, "Lát nữa ta còn phải uống rượu với Nhạc công tử, cô nương tự đi đi."

Mỹ nhân chịu đả kích, hung hăng trừng ta, ta đang uống trà lập tức ho khan vì sặc. Là Tôn Nhược Sắc không cho nàng ngồi đây, đâu liên quan gì tới ta.

"Nhiễm Nhiễm nàng không sao chứ?" Lâu Huyên đi tới giúp ta vỗ lưng thuận khí.

Vì thế mà ánh mặt Diệp Khuynh Thiên giống như phi tiêu bắn lả tả vào mình ta, ta càng ho dữ hơn. Lâu Huyên này không phải cố ý hại ta sao, hắn đang âm mưu gì vậy.

https://thuviensach.vn

"Còn không đi mau!" Tôn Nhược Sắc lên tiếng, "Vợ chồng son người ta yêu đương ân ái, ngươi tò mò gì đó, cẩn thận mắt dài hơn lỗ kim."

"Ngươi ——" Diệp Khuynh Thiên vung tay áo, căm giận tránh ra. Những người khác đều nhịn không được cười trộm.

Ta phải học hỏi Tôn Nhược Sắc, nàng mở miệng còn độc hơn thuốc độc của sư nương.

"Tần Nhị ca, nơi này, nơi này ——" Tôn Nhược Sắc đứng lên vẫy tay.

Ta xoay người, Tần Lãng với một nam tử giống hắn tới bảy tám phần đang cùng đi tới.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 63: Gặp Lại Thệ Huyết Hồng Nhan

Tần Lãng từng nói hắn với đại ca rất giống nhau, nếu vậy thì nam tử bên cạnh hắn chắc là Tần Đào. Ta quay đầu nhìn Sở Tức Trữ, mặt nàng hồng hồng, lại kích động, lại mênh mông, hết thảy nét mặt đều bị Tôn Nhược Sắc bắt gặp, tiểu nha đầu ghen tuông hung hăng trừng Sở Tức Trữ, phỏng chừng xem Sở Tức Trữ là Tần Lãng.

"Tức Trữ." Tần Đào nhẹ nhàng gọi tên, vô cùng tao nhã.

Sở Tức Trữ nước mắt tí tách rơi xuống, khóc không thành tiếng. Ta thấy mà chua xót, thầm oán Tần tướng quân chia rẽ uyên ương. Đây là một đôi rất xứng, không thành thật đáng tiếc.

Tần Lãng nói: "Tiểu quận chúa, lần này đại ca hồi kinh phục mệnh, ít ngày nữa sẽ đi, hai người có chuyện cần nói phải nắm bắt lấy thời cơ này."

Sở Tức Trữ gật gật đầu, lại rớt mấy giọt nước mắt. Tần Đào đi đến cạnh nàng, hai người nắm tay, kích động không nói được gì. Lúc này ta mới lý giải được cái gì gọi là “vô thanh thắng hữu thanh”.

Mãi đến khi Tần Đào và Sở Tức Trữ đi xa, Tôn Nhược Sắc vẫn há miệng, không khép lại được.

"Bọn họ... Bọn họ mới là một đôi?" Nàng thì thào tự nói, dường như đã mất hồn, ta kêu tên nàng, nàng chẳng phản ứng.

Nhạc Phong nhìn nàng rồi nhìn ta và hỏi: "Nàng sao vậy? Giống như mất hồn."

"Không có gì, không cần xen vào."

https://thuviensach.vn

Tần Lãng quét mắt một vòng khắp bàn, tự giác đi đến cạnh chỗ Tôn Nhược Sắc, vị trí kia vốn dĩ là để dành cho hắn, vì thế Tôn Nhược Sắc còn chọc giận Diệp Khuynh Thiên bỏ đi.

Đang lúc Tần Lãng tính ngồi xuống, Nhạc Phong gọi hắn: "Tần nhị công tử, ngươi ngồi ở đây đi, ta đổi chỗ được không?"

Tần Lãng gật đầu.

Lúc Tôn Nhược Sắc hoàn hồn, phát hiện Nhạc Phong ngồi bên cạnh nàng, chấn động: "Ngươi ngươi ngươi... Ngươi sao lại ngồi đây?"

"Ta thấy ngươi mất hồn mất vía, tính qua xem náo nhiệt."

"Hừ ——" Tôn Nhược Sắc quay đầu đi chỗ khác, thay đổi góc độ, nhìn chằm chằm Tần Lãng, thâm tình chân thành.

Tần Lãng không để ý đến ánh mắt nóng rực như lửa của Tôn Nhược Sắc, vẫn lạnh như băng. Nha hoàn dâng trà, hắn bưng lên nhấp một ngụm, mặt không đổi sắc. Tần Đào tuy giống hắn nhưng tính tình cách biệt một trời một vực. Vừa thấy Tần Đào, ta có thể nhận ra hắn là nam nhân ôn hòa, không khác gì Sở Tức Vấn. Có lẽ chính vì điểm này, Sở Tức Trữ mới chọn hắn, nàng với Sở Tức Vấn từ nhỏ cùng nhau lớn lên, thích nam nhân tự nhiên cũng chọn người giống ca ca.

"Nàng khỏe hơn chút nào không?"

"A?" Ta ngây ngô hỏi Tần Lãng, "Ngươi đang nói chuyện với ta?"

Tần Lãng gật đầu, mỉm cười ôn hòa.

"Không sao, nhìn chung vẫn tốt." Ta mỉm cười.

https://thuviensach.vn

Nếu không phải nhờ Lâu Huyên, chỉ sợ ta đã sớm chết, hiện tại có thể bình yên ngồi đây đã rất xa xỉ rồi. Lần trước Lương Gia từng nói lần Lâu Huyên đưa ta về nhà cũng bị hộc máu, ta vẫn chưa có cơ hội hỏi hắn tường tận. Ngày ấy ở Lâu Gia Bảo, trước mặt mọi người, ta lại càng không thể hỏi thăm, nếu Lâu bảo chủ biết ta hại con hắn hộc máu, ta làm sao toàn mạng về nhà.

Ta quay đầu nhìn Lâu Huyên, hắn đang nhìn ta, ánh mắt hơi hung ác. Ta hỏi hắn: "Nghe nói ngươi ngày đó... Thân thể không thoải mái, không sao chứ?"

Lâu Huyên sửng sốt, không biết ta ám chỉ ngày nào. Cuối cùng ta đành trực tiếp hỏi: "Nghe nói ngày đó ngươi hộc máu, không sao chứ?" Nếu hắn không hiểu nữa thì ta đành hết cách.

"Thân thể không thoải mái? Ta sao? Ngày nào?" Nét mặt Lâu Huyên dịu lại.

"Đúng vậy, chính là... Chính là..."

"Là gì?"

Ta nổi giận nghĩ rằng, đây là ngươi ép ta nói, cũng đừng trách ta không nể mặt nên mở miệng: "Chính là ngày ngươi hộc máu đó."

Hiệu quả thật kinh người, trừ Lương Gia ra, tất cả đều giật nảy mình. Lâu Ý Ý còn làm vỡ một cái chén, nàng cả kinh nói: "Đại ca, người hộc máu lúc nào, không sao chứ?"

Lâu Huyên dở khóc dở cười, hắn nói với ta: "Nhiễm Nhiễm, mỗi khi ở cùng ngươi, ta đều xúc động đến hộc máu, cứ như vậy ta sợ mình sớm muộn gì cũng hộc máu mà chết."

https://thuviensach.vn

Ta không phục: "Vậy là ngươi không muốn ở chung với ta, ta không ép ngươi..."

Lời này sao mất tự nhiên vậy chứ, cứ là lạ thế nào. Lâu Huyên nhìn ta chằm chằm cười khờ, những người khác cũng dùng ánh mắt ái muội quét tới quét lui trên mình ta và Lâu Huyên, chỉ có Tần Lãng vẫn lạnh như băng.

Ta xấu hổ gần chết, đành phải mau chóng chấm dứt đề tài này ở đây. Ta nói với Tần Lãng: "Tính tình ngươi và đại ca ngươi không giống nhau chút nào."

"Mọi người đều nói vậy."

"Hắn rất ôn hòa, khó trách tiểu quận chúa thích hắn."

"Đúng vậy, đại ca rất tốt."

"..."

Nói đến đây lại rơi vào ngõ cụt, cứ tiếp tục sẽ khiến Tần Lãng nghĩ ta chê hắn không bằng đại ca hắn. Người ta vốn đã bị Tần Đào đoạt hết sự nổi bật, nói vậy không tốt. Đến lúc đó ta sẽ biến thành người xa ngoài ngàn dặm, rất có khả năng giống Diệp Khuynh Thiên, bị đuổi ra khỏi bàn này, thật vô cùng thê thảm.

Nhạc Phong nói: "Nhiễm Nhiễm, ngươi nói nhiều quá, khó trách vẹt của sư nương bị ngươi hại chết."

Tên Nhạc Phong này còn chưa uống rượu đã bắt đầu kề dao lên cổ ta, nếu còn uống rượu thì làm tới đâu nữa. Ta đúng là đã làm chết vẹt của sư nương vẹt nhưng chuyện xưa lắm rồi, sao hắn còn nhớ rõ.

Ta nói: "Vẹt của sư nương chết là vì đoản mệnh, không liên quan gì đến chuyện ta nói nhiều, ngươi không cần định tội loạn cho ta!"

https://thuviensach.vn

"Thì vì ngươi nói nhiều, vẹt không bằng ngươi nên tức chết."

Câu này vừa ra khỏi miệng, cả bàn lập tức cười to, ngay cả Tần Lãng cũng không ngoại lệ. Lương Gia sao không chui ngay xuống bàn đi, còn có Lâu Huyên, đắc ý gần chết...

Ta thẹn quá thành giận, lén đá Nhạc Phong một cú dưới bàn nhưng lại nghe Tôn Nhược Sắc kêu "Ôi" một tiếng rất to. Ta che miệng, đá sai người, kỳ này chết chắc rồi.

"Ai, ai đá ta!" Tôn Nhược Sắc nổi trận lôi đình, ánh mắt lập tức tập trung vào người đối diện nàng là ta.

Ta vội vàng xua tay: "Không phải ta, không phải ta, là hắn —— "

Mọi người nhìn Tần Lãng, vì tay ta đang chỉ vào Tần Lãng. Ta cũng bất đắc dĩ thôi, nhất thời nhanh tay, phản ứng theo bản năng. Tôn Nhược Sắc tình cảm thắm thiết với Tần Lãng, để hắn đá một cước hắn sẽ không sao. Tần Lãng a Tần Lãng, coi như Tô Nhiễm ta nợ ngươi một nhân tình, ngươi giúp ta đi.

"Ngươi?" Tôn Nhược Sắc hiển nhiên không tin nhị ca ca đá nàng.

Vượt ngoài dự kiến của mọi người, Tần Lãng thản nhiên mở miệng: "Chân rút gân, thật xin lỗi."

Xì ——

Nhạc Phong che miệng cười. Hắn đương nhiên biết là ta đá, hơn nữa mục tiêu vốn là hắn.

Tôn Nhược Sắc như bị người rót một chậu nước lạnh vào đầu, cơn tức hoàn toàn bị tiêu diệt. Nàng chuyển sang vẻ mặt lo lắng, hỏi Tần Lãng: "Không sao chứ, chân còn rút gân không?"

https://thuviensach.vn

Lời nói dối sứt sẹo như vậy cũng chỉ có Tôn Nhược Sắc tin, thật sự là yêu quá hóa cuồng.

Tần Lãng trả lời: "Không sao."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi..." Tôn Nhược Sắc thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống.

Ta rất muốn biết nếu Tần Lãng trả lời là "Chân của ta vẫn bị rút gân" thì Tôn Nhược Sắc có thể đáp lại rằng "Vậy nhị ca muốn đá ta thêm một cước nữa không?", nghĩ đến đây ta nhịn không được, cười thành tiếng.

Đồ ăn đã dọn lên đầy đủ, vừa vặn ta đã đói, vì thế ngoan ngoãn, tĩnh tâm ăn cơm. Bên cạnh cũng là tiếng động đũa, mặc dù im lặng hơn nhiều nhưng không khí vẫn náo nhiệt.

Đang ăn đến một nửa bỗng một tiểu nha hoàn hoang mang, rối loạn chạy tới tìm Nhạc Phong, sắc mặt trắng bệch, "Không xong rồi, tam thiếu gia mau đến tiền sảnh, lão gia tìm người..."

"Phát sinh chuyện gì?" Nhạc Phong buông đũa.

Tiểu nha hoàn sợ hãi, trên mặt lộ vẻ vừa bối rối vừa kinh sợ, khác xa không khí vui mừng của tiệc mừng thọ. Nàng ấp úng, nhìn những người khác trong bàn, có vẻ rất khó xử.

"Có chuyện cứ nói, đây cũng không phải người ngoài."

"Lục... Lục... Lục tiểu thư của Kinh Triệu Doãn đại nhân đã chết."

Nhạc Phong lập tức đứng lên: "Ngươi nói gì, Lục tiểu thư đã chết? Ta vừa mới gặp nàng."

https://thuviensach.vn

"Là thật, đã chết ở hậu viện Nhạc Phủ, lão gia đang vội muốn chết, thiếu gia mau tới xem..."

Cho dù là người trấn định nghe tin này cũng chịu không nổi, Nhạc Phong vung áo, vội vàng đến tiền sảnh. Tần Lãng và Lâu Huyên cũng đi theo. Ta vội vã muốn biết chuyện gì xảy ra, đứng lên theo sau bọn họ. Đằng sau vang lên tiếng ghế xê dịch, Lương Gia kêu to "Tô Nhiễm đợi ta với"...

Tuy ta ở kinh thành không lâu nhưng cũng đã gặp qua thiên kim tiểu thư của Kinh Triệu Doãn mấy lần, xem như cũng có quen biết. Hôm nay nàng cũng theo cha tới Nhạc Phủ mừng thọ, buổi chiều ta còn thấy nàng, đôi bên chào hỏi, sao nói chết là chết? Hơn nữa lại chết trong tiệc mừng thọ của cha Nhạc Phong, nhiều điềm xấu, mặc dù ta cũng không mê tín nhưng cũng thấy xui.

Đoàn người vội vàng đi vào tiền sảnh, chỉ thấy Nhạc lão gia cùng một số quan lại to nhỏ khác tất cả đều như bị mây đen che phủ, phụ thân và Tần tướng quân cũng có mặt. Kinh Triệu Doãn Lục đại nhân lệ rơi đầy mặt, tóc bạc đi không ít. Không khí vô cùng náo nhiệt trước đó đã sớm tan thành mây khói.

"Cha, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Lục tiểu thư đâu?" Nhạc Phong vội vã hỏi.

Nhạc lão gia không trả lời, hắn phân phó Nhạc Phong: "Ngươi cùng quản gia đi thông báo cho khách mời khác, nói trong nhà có việc, tiệc mừng thọ yến kết thúc tại đây, chuyện Lục tiểu thư phải điều tra rõ trước đã." Sau đó lại quay qua nói với Lục đại nhân: "Lục huynh, Nhạc mỗ hổ thẹn. Việc này phát sinh ở Nhạc Phủ, bất luận là người nào gây nên, Nhạc mỗ thề nhất định phải tìm ra hung thủ, trả lại công đạo cho Lục huynh."

Tiếng hắn run run, nhị tẩu đứng bên cạnh kín đáo an ủi hắn. Nhạc Phong đã mất dạng, chắc đi làm việc cha hắn dặn dò rồi.

https://thuviensach.vn

Ta nghĩ đến Kinh Triệu Doãn đại nhân tức giận ngút trời nhào qua cấu xé quần áo Nhạc lão gia, khóc lóc kêu gào đòi hắn bồi thường cho nữ nhi của mình. Không thể trách ta nông cạn, truyện kể đều viết thế nên ta chỉ có thể liên tưởng đến vậy. Sự thật chứng minh Kinh Triệu Doãn đại nhân cao thượng hơn người thường nhiều, hắn lau nước mắt, ôm quyền nói: "Nhạc huynh quá lời, ta không phải là người không hiểu lý lẽ, ta tin chuyện tiểu nữ nhất định có ẩn tình, mong Nhạc huynh đừng trách tiểu nữ mang vận xui đến quý phủ, giúp ta tìm ra hung thủ..."

Nói xong, Lục đại nhân lại ứa nước mắt, tâm tình cha mẹ thật đáng thương, nếu ta chết, cha mẹ cũng sẽ khóc chết mất thôi. Đằng này Lục tiểu thư đang êm đẹp lại bị sát hại, thật khiến người ta nghẹn ngào. Theo ta biết, nàng tính tình ôn hòa, hệt như cừu nhỏ, không đến mức đắc tội với ai. Nếu nói là báo thù, người chết trước hắn là Tôn Nhược Sắc mới phải, nha đầu kia đã đắc tội với không ít người.

Chẳng lẽ chết vì tình? Hoặc có ai nhắm vào cha nàng?...

"Nhiễm Nhiễm, phát ngốc gì chứ. Ngươi và Gia Gia về nhà đi, chuyện này không đến lượt các ngươi!" Phụ thân cũng rưng rưng.

Ta làm nũng: "Cha, ta chỉ muốn xem mình có thể hỗ trợ được gì không."

"Đúng vậy cậu, nói không chừng chúng ta có thể bắt được hung thủ." Lương Gia không biết lượng sức.

"Các ngươi có thể hỗ trợ cái gì, không gây thêm phiền đã quá tốt rồi, còn không mau về đi —— "

Ai cũng biết quan hệ của phụ thân và Lục đại nhân rất tốt, xảy ra chuyện lớn như vậy, người cũng chịu không nổi, lúc răn dạy chúng ta hơi yếu ớt hơn ngày thường. Ta không tính chọc giận người ở đây, chỉ có thể nghe lời, ngoan ngoãn về nhà.

https://thuviensach.vn

Lương Gia cũng không vui, nàng rất hiếu kỳ, đã không đủ tài năng còn nghiện làm thần thám. Ta không tính để nàng gây thêm phiền cho phụ thân bèn kéo tay áo nàng, ý bảo nàng theo ta về thôi.

Tần tướng quân nói: "Bên ngoài không an toàn, Lãng nhi ngươi đưa hai vị tiểu thư trở về đi."

"Dạ." Tần Lãng gật đầu, quay lại làm một tư thế "mời" với ta, "Đi thôi."

Ta cũng không rõ mình suy nghĩ thế nào, không tự chủ được quay đầu nhìn Lâu Huyên. Hắn hơi hơi vuốt cằm: "Trở về đi."

"Được." Ta lên tiếng, chậm rãi bước đi.

Chân phải vừa ra đến cửa, đột nhiên đối diện có người ào tới, ta vội lách qua tránh được. Nhìn kỹ lại phát hiện kẻ liều lĩnh này là Nhạc Sầm, người hầu Nhạc Phong.

"A, là Tô tiểu thư. Thật xin lỗi. thật xin lỗi..." Nhạc Sầm kính cẩn cúi đầu.

"Không có gì, ngươi vào đi." Ta tiếp tục đi ra ngoài.

"Nhạc Sầm, khám nghiệm tử thi xong chưa?" Nhạc lão gia hỏi hắn, "Có phát hiện gì không?"

Nhất thời lòng hiếu kỳ của ta trỗi lên, nhịn không được dừng bước nghe bọn hắn nói chuyện. Lương Gia đại khái cũng đang rất xuất thần, không dừng lại, kết quả đầu đụng vào ót ta, đau nhe răng trợn mắt.

"Ôi! Ngươi dừng lại làm gì?"

"Suỵt ——" Ta quay đầu ý bảo nàng đừng nói.

Nhạc Sầm vừa thở vừa nói: "Vừa rồi... Khám nghiệm tử thi, trừ dấu răng trên cổ ra, khắp người Lục tiểu thư không có vết thương. Khám nghiệm tử

https://thuviensach.vn

thi nói, hắn là bị... Hắn là bị hút khô máu mà chết..."

Lục đại nhân lảo đảo, ngã quỵ ngất đi, người hầu bên cạnh lập tức nâng hắn dậy, ấn vào huyệt nhân trung. Lục đại nhân tỉnh lại quát to một tiếng "Văn Nhàn ngươi đừng rời khỏi cha!", sau đó lại hôn mê. Lần này dùng cách gì cũng không khiến hắn tỉnh được.

Văn Nhàn chính là tên của Lục tiểu thư.

Nhạc lão gia mau chóng phân phó hạ nhân dìu Lục đại nhân xuống nghỉ ngơi, sắc mặt hắn cũng trắng bệch. Những người khác đều lộ ra vẻ hoảng sợ cực điểm.

Bị hút khô máu mà chết là chuyện khủng bố cỡ nào, ngẫm lại sợ nổi da gà. Khắp thiên hạ cũng chỉ có Thệ Huyết Hồng Nhan mới có bản lĩnh gây ra chuyện này.

"Nhiễm Nhiễm các ngươi sao còn không đi!" Phụ thân tức giận.

Ta thoải mái đi vào: "Cha, ta biết ai giết Lục tiểu thư."

"Hồ nháo!"

"Ta không hồ nháo, ta thật sự biết, người giết chết Lục tiểu thư là Thệ Huyết Hồng Nhan." Ta rất bình tĩnh.

Tần tướng quân nhíu mày: "Thệ Huyết Hồng Nhan đã mai danh ẩn tích mười mấy năm, sao có thể xuất hiện đột ngột, bất quá ta từng nghe thủ pháp giết người của bà ta đúng là như vậy."

"Không phải xuất hiện đột ngột." Tôn thượng thư tiếp lời, "Trước đó vài ngày ta nhận được hồ sơ báo án, hình như cũng có vụ án Thệ Huyết Hồng Nhan giết người như vừa nói. Hình bộ đang thẩm tra chuyện này, còn chưa kết án, không ngờ lại xảy ra cớ sự thế này."

https://thuviensach.vn

"Nhiễm Nhiễm, không thể nói lung tung, ngươi làm sao biết được?" Phụ thân hỏi ta.

"Ta tận mắt thấy nàng giết người, còn suýt mất mạng. Không tin người hỏi Tần Lãng." Ta chuyển mắt qua xin Tần Lãng giúp đỡ.

Tần Lãng gật đầu: "Xác thực như thế."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 64: Chọc Gì Không Chọc, Lại Chọc Tổ Ong Vò Vẽ

Trên đời không hề có chuyện gió không lùa tường. Sự việc tối hôm qua đã được mấy đại quan phá án cường điệu giữ bí mật, không tiết lộ ra ngoài trước khi điều tra rõ ràng, tránh để dân chúng trong thành hoang mang. Mới sáng nay thôi, ta đã nghe Tô Nam nói bên ngoài nơi nơi đều bàn tán chuyện Thệ Huyết Hồng Nhan tái xuất giang hồ, hơn nữa còn nói trúng phốc, khỏi phải nói giống thật cỡ nào.

Vì Lục tiểu thư chết thảm, khắp kinh thành hoảng sợ, nhất là nữ tử khuê các, hầu hết các nàng không dám ra ngoài nửa bước. Hoàng đế hạ chỉ phái hình bộ tra rõ việc này đồng thời nhanh chóng thực thi một số thủ đoạn ngăn chặn lời đồn nhưng không hiệu quả. Kinh thành vô cùng náo nhiệt tiêu điều trong nháy mắt, ông cậu ngồi trên ghế rồng kia của ta như đứng trên đống lửa, như ngồi trên đống than, rất sợ sự tình càng ngày càng trầm trọng hơn. Sáng sớm, mẫu thân đã tiến cung, nói là để phân ưu với hoàng đế ca ca. Vốn người muốn ta đi theo nhưng ta sợ hoàng thượng nhất thời tâm huyết lại dâng trào tứ hôn cho ta nên quả quyết cự tuyệt.

Ta không ngờ Thệ Huyết Hồng Nhan đến kinh thành nhanh vậy, hơn nữa lần đầu tiên gây án lại giết một thiên kim tiểu thư quan phủ, ý đồ khiêu khích quá rõ ràng. Nhắc tới mới nói, lá gan cũng thật lớn, kinh thành tốt xấu gì cũng là dưới chân thiên tử, dù bà ta võ công cao tới đâu sao có thể vượt qua mười vạn tinh binh của hoàng đế? Mỗi người một cước cũng đủ đá chết bà ta rồi.

Ta nghĩ nát óc cũng không hiểu dụng ý của Thệ Huyết Hồng Nhan. Nếu nói là muốn hút máu luyện công, nữ tử trong thiên hạ không hiếm, đến một trấn

https://thuviensach.vn

nhỏ hẻo lánh cũng vớ được một đống, hơn nữa không ai dám quản, vì sao lại đến kinh thành tác oai tác quái? Là vì chứng minh bà ta rất lợi hại?

Sau khi rời giường, ta không ăn cơm, trong đầu chỉ nghĩ đến chuyện Thệ Huyết Hồng Nhan, huống hồ ta cũng không muốn ăn. Làm ta kinh ngạc nhất là chuyện Thệ Huyết Hồng Nhan còn chưa đâu vào đâu, Nhạc Phong đã xảy ra chuyện.

Nhạc Sầm vội vàng tới nói cho ta biết, tối hôm qua thiếu gia nhà bọn họ bị ong vò vẽ chích khắp người, ngay cả da đầu cũng sưng lên. Lúc ấy ta và Lương Gia đang uống trà, cả kinh phun hết cả ra. Lương Gia còn không may mắn, vừa bị ta phun đầy mình, vừa bị sặc, ho khan không ngừng, mặt mày đỏ bừng.

"Đang êm đẹp sao lại bị ong chích?"

Chẳng lẽ Lục tiểu thư chết trong tiệc mừng thọ thật sự mang lại điềm xui cho Nhạc gia?

Nhạc Sầm nói: "Tiểu nhân cũng không biết xảy ra chuyện gì, thiếu gia không chịu nói, người nói tiểu thư đến sẽ biết."

"Được rồi, ta đi xem. Hắn bị thương nghiêm trọng không?"

"Đều sưng cả mình, có thể không nghiêm trọng sao!"

"Mời đại phu chưa?"

"Đã mời nhưng không làm gì được."

"..."

Ta thề ta không phải cố ý xát muối lên vết thương của Nhạc Phong nhưng thật sự bộ dáng của hắn rất... Rất khiếp đảm. Đầu như phình to gấp đôi, cánh tay to như bắp đùi, mắt hai mí cũng thành một mí. Đại phu bôi một

https://thuviensach.vn

tầng thuốc mỡ trắng xóa lên mặt hắn, hơn nữa vẻ mặt méo xẹo, thoạt nhìn rất giống cương thi trong quan tài nhảy ra, là một cương thi phì lũ!

Lúc vừa thấy, ta không nhận ra người trước mắt là ai nên sợ hãi. Ta hỏi Nhạc Sầm: "Mặt trắng mập mạp kia là ai?"

Không đợi Nhạc Sầm trả lời, mặt trắng mập mạp rống lớn: "Tô Nhiễm ngươi đáng chém ngàn đao, ta làm thịt ngươi!"

Nói xong mặt trắng mập mạp chạy lại, ta sợ tới mức mau chóng trốn sau lưng Nhạc Sầm. Nếu giọng nói thay đổi, chắc ta sẽ không nghĩ mặt trắng mập mạp này với cửu sư huynh anh tuấn tiêu sái kia là một người.

Ta vội vàng cầu xin: "Sư huynh ta không phải cố ý, xin ngươi bớt giận, xin bớt giận."

"Đổi lại là ngươi, ngươi có thể nguôi giận sao! Ta tìm ngươi là muốn ngươi an ủi ta. Ngược lại còn chế giễu, tính chọc chết ta sao!" Bởi vì miệng cũng sưng lên, hắn nói chuyện cũng phải cố sức.

"Ta nào biết ngươi biến thành bộ dạng này, không phải không nhận ra thôi sao, ngươi không biết tốt xấu liền muốn đánh người."

"Ngươi còn nói xạo!"

"Được được được, ta không nói xạo, ngươi nguôi giận đi, từ từ nói." Ta dìu hắn ngồi lên giường.

Nhạc Phong đuổi Nhạc Sầm ra ngoài, thần bí hề hề hỏi ta: "Ngươi biết ai hại ta thành như vậy không?"

"Là ai?" Ta nghĩ nghĩ, làm ra vẻ kinh ngạc, "Không phải Thệ Huyết Hồng Nhan chứ?"

https://thuviensach.vn

"Ngươi câm đi, ngươi từng nghe Thệ Huyết Hồng Nhan nuôi ong vò vẽ rồi sao?" Nhạc Phong vốn định trợn mắt nhưng vì mí mắt sưng lên, thoạt nhìn tựa như liếc mắt đưa tình, ta nghẹn cười đến mức suýt nội thương.

Ta nói: "Không phải ngươi tự mình chọc ong vò vẽ chứ? Ngươi cũng thật là, làm gì không làm, cố tình chọc tổ ong vò vẽ."

"Ta có tật đi chọc tổ ong vò vẽ sao, là Tôn Nhược Sắc làm!"

"A?" Ta há miệng đủ nhét được hai quả trứng vào.

Nhạc Phong kể lại toàn bộ đầu đuôi sự tình tối qua. Ta bừng tỉnh đại ngộ, thì ra cái gọi là lễ vật chuộc tội của Tôn Nhược Sắc chính là một tổ ong vò vẽ.

Ta đã nói nàng không tốt bụng vậy đâu, lúc ấy đã thấy hơi kỳ quái nhưng ta làm sao ngờ nàng đùa giỡn quá tay như vậy. Cũng thật làm khó nàng rồi, một nữ tử đi hái tổ ong vò vẽ, còn gói ghém đẹp đẽ như vậy nữa. Sao nàng còn chưa bị chích chết!

Ta nói: "Sư huynh ngươi thật ngu ngốc, vừa mở ra đã thấy sao không chạy, nhảy xuống cầu đã không có việc gì."

"Ai mà đoán được bên trong là đồ chơi như thế! Vì chuyện Lục tiểu thư, ta cả đêm không ngủ, rạng sáng mới về phòng, vốn định trước khi ngủ mở ra xem Tôn Nhược Sắc có thật cho ta một kinh hỉ hay không, nào ngờ..."

"Nào ngờ 'Hỉ' không có, 'Kinh' lại rất lớn, có phải không?" Ta tiếp lời.

Nhạc Phong hung tợn nói: "Nha đầu xấu xí, khó trách hôm qua không muốn ta mở ra trước mặt mọi người. Còn nói phải đóng kín hết cửa sổ, một mình xem trong phòng... Ta bị nước làm úng não mới nghe lời nàng! Nếu không phải bị đập đầu vào tường, ta cũng không thê thảm đến mức này!"

https://thuviensach.vn

"Chỉ có thể trách ngươi ngu ngốc! Ngươi thật nghe lời nàng, đóng kín cửa sổ, ha ha, ngươi không điên thì ai điên!"

"Ngươi không thể nói vài câu dễ nghe sao? Ta gọi ngươi tới dạy dỗ ta sao!"

Nhạc Phong tốt xấu gì cũng là sư huynh của ta, lại chiếu cố ta như vậy, ta đương nhiên không thể mượn gió bẻ măng. Vì thế theo lời hắn nói vài câu dễ nghe. Hắn là người thích mềm không thích cứng, được ta dỗ dành nhất thời nguôi giận rất nhiều. Nhìn bộ dáng như bánh bao của hắn, ta cũng rất tức giận, Tôn Nhược Sắc này xuống tay cũng quá độc ác.

"Ta tìm nàng tính sổ!"

Nhạc Phong giữ chặt ta: "Quên đi, nha đầu kia rất ngoan độc, ngươi không phải là đối thủ của nàng."

"Kệ nàng! Ta thật không tin ta không trị được nàng..." Ta bước mau ra cửa.

Nhạc Phong vẫn theo sau, ta sợ hắn níu kéo, vì thế nhanh chân hơn, sau lại chạy luôn, nhanh như chớp phóng ra cửa chính. Hắn ra nông nỗi này không dám ra ngoài gặp ai, đành phải dựa cửa lớn tiếng gọi ta, ta không để ý, hùng hổ đi về phía phủ Thượng thư.

"Sư muội ngươi về đây, mau trở lại..."

"Sư muội... Nhiễm Nhiễm..."

Tiếng Nhạc Phong dần dần biến mất trong gió.

Trên đường rất vắng, hơn nữa toàn là nam nhân. Đi trên đường ta thấy là lạ, tựa hồ có ai đang nhìn ta chằm chằm, mới đầu ta tưởng là Nhạc Phong, quay đầu nhìn lại không phát hiện gì cả. Chỉ mong là ta quá lo lắng, nghĩ tới Thệ Huyết Hồng Nhan, ta khó lòng bình tĩnh trong chốc lát.

https://thuviensach.vn

Lúc ta đến phủ Thượng thư, Tôn Nhược Sắc đang luyện roi ở hậu viện, mấy gia đinh bị nàng quất trúng kêu to, vừa giơ chân tránh vừa không ngừng khen nàng: "Tiểu thư múa roi rất đẹp, thật sự rất đẹp!"

Một đám ngứa da, đáng đời lắm!

"Tôn Nhược Sắc, ta có chuyện muốn nói với ngươi!" Ta kêu nàng.

Vừa nghe thấy tiếng ta, nàng vội vàng ném roi xuống chạy tới, "Tô Nhiễm ngươi tới đúng lúc, cha ta không cho ta xuất môn, ta chán sắp chết rồi, ngươi giúp ta luyện công đi."

Đám gia đinh vừa bị chọn làm bia ngắm thở phào nhẹ nhõm, chuồn mất.

Ta nói: "Ai muốn luyện công với ngươi, ngươi phạm lỗi gì tự mình biết rõ!"

"Ta làm gì!" Tôn Nhược Sắc cũng nổi giận, "Ngươi đừng ngậm máu phun người!"

"A, trí nhớ ngươi thật không tốt, chưa già đã dễ quên như vậy. Được, ta đây nhắc nhở một chút, tối hôm qua ngươi đưa lễ vật gì cho sư huynh ta, muốn ta đưa một phần tương tự cho ngươi không?"

Nàng lập tức không nói. Biết hổ thẹn, còn cứu được.

Ta nói: "Sư huynh ta tiêu rồi, ngươi bồi thường một đứa con trai cho cha hắn đi."

"A? Bị ong vò vẽ chích mấy phát cũng chết sao? Chẳng qua ta chỉ định hù dọa hù hắn, ai bảo từ trước đến nay hắn đối nghịch với ta..." Giọng Tôn Nhược Sắc càng ngày càng nhỏ, hiển nhiên rất lo lắng.

"Ngươi đùa cũng quá trớn, bị ong vò vẽ chích vài phát không chết nhưng hình tượng của hắn đã bị hủy diệt, còn không bằng chết. Không tin ngươi tự đi xem đi, cả người sưng vù, tựa như ngâm trong nước ba ngày..."

https://thuviensach.vn

"Ta không phải cố ý."

"Đúng, ngươi không phải cố ý, ngươi đúng là cố ý!"

"Ngươi ——— "

"Ngươi cái gì, đều nhờ ngươi làm chuyện tốt!"

"..."

Ầm ỹ ầm ỹ, Tôn Nhược Sắc vốn đang bị ta mắng nói không nên lời, ta vừa tính hạ giọng nghỉ ngơi một chút, nàng nhìn về phía sau ta kêu to: "Lâu Huyên ngươi mau tới đưa Tô Nhiễm nhà các ngươi đi đi!"

"Đừng lấy Lâu Huyên dọa ta, ngươi nghĩ ta dễ lừa giống Nhạc Phong vậy sao!"

Vừa quay đầu lại ta liền sửng sốt, thật đúng là Lâu Huyên.

"... Ngươi..."

"Nhiễm Nhiễm nàng lại đây." Hắn vẫy vẫy tay.

Lúc ấy, ta đặc biệt không chịu thua kém, ma xui quỷ khiến thế nào bèn đi qua, sau sực nhớ ra không khỏi hối hận. Thật mất mặt, hắn bảo ta qua ta liền đi qua, nghĩ ta là Diệp Khuynh Thiên sao!

"Sao ngươi lại đến đây, đừng nói là ngươi tiện đường, ta mới không tin chuyện ma quỷ của ngươi." Nếu đã mất mặt, ta đây sẽ không ngại lấy lại vài phần.

Lâu Huyên nói: "Sư huynh nàng phái người đến tìm ta, hắn sợ nàng đánh nhau với Tôn tiểu thư."

https://thuviensach.vn

"A, hắn thật biết cách làm việc, sao không tìm cha ta luôn, tìm ngươi làm gì!" Ta châm chọc khiêu khích. Hay cho Nhạc Phong, ta tốt bụng đi đòi lẽ phải cho hắn, ngược lại hắn kiếm người tới quản thúc ta.

" Sư huynh cũng vì muốn tốt cho nàng."

"Tốt cái đầu hắn! Ta không muốn thấy ngươi, về Lâu Gia Bảo với Kinh Hồng Mỹ Nhân đi. Ai nói ta muốn đánh nhau với Tôn Nhược Sắc, chúng ta rất hòa thuận —— đúng không Nhược Sắc, đi, chúng ta đến Phúc Hưng Trà Lâu nghe kể chuyện."

"Được, cùng đi, ta lấy bạc."

Vì thế, hai người vừa rồi còn giương cung bạt kiếm giờ phút này lại tay trong tay, để Lâu Huyên hóa đá phía sau. Có lẽ Nhạc Phong thấy cũng sẽ tức chết, rõ ràng tới trút giận vì hắn, sao chỉ chớp mắt đã thành tiết mục tỷ muội tình thâm. Ta cũng rất buồn bực.

"Nhị tiểu thư của Lưu tài chủ ở thành Bắc đã chết, nguyên nhân giống hệt Lục tiểu thư."

Chân ta như bị đóng đinh, Tôn Nhược Sắc cũng toàn thân cứng đờ. Lâu Huyên nói có vẻ bình thản nhưng chúng ta thì cực kỳ chấn động.

"Chết... Lại chết người?" Ta xoay người, "Chuyện khi nào?"

"Nửa đêm hôm qua, thi thể đến sáng mới được phát hiện. Còn có, cháu gái của Lại bộ Đỗ thị lang cũng đã chết, cũng là nửa đêm hôm qua." Vẻ mặt Lâu Huyên rất nghiêm trọng, "Cho nên, hiện tại rất nguy hiểm, tốt nhất đợi ở nhà đừng đi đâu."

Mới một đêm đã chết ba người, trong đó hai tiểu thư quan phủ, một thiên kim nhà giàu. Nhạc phủ ở thành Đông, Đỗ Thị lang ở thành Tây, vừa rồi

https://thuviensach.vn

Lâu Huyên nói Lưu tài chủ ở tại thành Bắc... Hết thảy chuyện này chứng tỏ điều gì?

Lâu Huyên như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng ta, "Nếu ba người này đều do Thệ Huyết Hồng Nhan giết, bà ta làm vậy, đơn giản là muốn sự tình ầm ĩ, khiến cả kinh thành biết đến sự tồn tại của mình. Nhưng mục đích cuối cùng là gì thì chưa rõ, không có khả năng chỉ vì hút máu luyện công mà thôi..."

"Đừng nói nữa, đừng nói nữa, ta muốn về nhà." Ta mới đi vài bước xong bèn quyết định vứt bỏ mặt mũi, nói với Lâu Huyên, "Ngươi đưa ta về đi, ta..."

Lâu Huyên cười giảo hoạt: "Muốn ta đưa nàng về? Ha ha, có thể, hôn ta một cái!"

"Ngươi chết đi —— "

Ta thở phì phì quay đi, Lâu Huyên bèn đi theo.

Tôn Nhược Sắc kêu to: "Này, ngươi không đi nghe kể chuyện?"

"Nghe cái gì, về nhà ngủ đi —— "

Trước khi rời khỏi Tôn phủ, ta gặp Tôn Nhược Vi ở tiền viện, nàng vẫn mảnh mai yếu ớt, thấy Lâu Huyên mặt đỏ lên, cúi đầu tránh ra. Nhạc Phong nói từng thấy Tôn Nhược Sắc dùng roi quất nàng, xem ra nàng ở nhà chịu khổ không ít, khó trách luôn khúm núm, lúc nói chuyện hơi lớn tiếng với nàng, ta còn cảm giác như mình đã phạm tội.

Lâu Huyên bỗng thốt ra một câu: "Nhiễm Nhiễm, nếu nàng có thể nhu mì bằng một nửa Tôn nhị tiểu thư thì tốt rồi."

"Hừ ——" Ta không để ý tới hắn, ngẩng đầu bước ra cửa Tôn phủ.

https://thuviensach.vn

Hắn lập tức đi lên, bất ngờ cầm tay ta. Ta cả kinh, "Ngươi làm gì chứ, mau buông ra, nếu để mẫu thân thấy, ta sẽ bị mắng thê thảm."

"Ta chỉ muốn hỏi một câu, rốt cuộc nàng nghĩ thế nào?"

"Nghĩ thế nào gì chứ, ngươi buông tay trước, ngón tay sắp đứt!"

Hắn trừng ta: "Mười lăm tháng sau, nàng thật sự phải gả cho Tần Lãng?"

"Ta không gả cho ai hết, ngươi buông tay!" Ta hung hăng vung tay, rống lớn, "Sao ngươi phiền quá vậy, định tra xét sao! Ngươi thật chán ghét hệt như Diệp Khuynh Thiên nhà các ngươi! Ta thực hoài nghi ta và ngươi bát tự tương khắc, sẽ hại chết..."

Thật sự quá đau, tay Lâu Huyên có phải làm bằng sắt hay không, còn có sức mạnh của hắn...

Chạy vài bước Lâu Huyên lại đuổi theo, sau đó hai người chúng ta bắt đầu giằng co trên đường. Vốn đường đã vắng, toàn bộ người đi đường đều bị chúng ta hấp dẫn chạy qua xem náo nhiệt, một đám chỉ trỏ khiến ta xấu hổ đến mức muốn độn thổ.

Một chiếc xe ngựa xa hoa ngừng lại cạnh chúng ta, ta thấy xe ngựa này khá quen mắt, còn chưa kịp nhớ ra đã từng gặp ở đâu, rèm cửa đã vén lên, khuôn mặt vô cùng giận dữ của mẫu thân lập tức đập vào mắt ta.

"Nhiễm Nhiễm, lên xe cho ta!" Giọng tuy không lớn nhưng từng chữ đều đập vào lòng ta chát chúa.

Ta cũng tính sớm thoát khỏi thảm cảnh bị vây xem trên đường cái nên không thèm liếc Lâu Huyên lấy một cái lập tức chui vào xe ngựa. Xa phu vung roi lên, xe ngựa rất nhanh rời đi.

"Về nhà xem ta dạy dỗ ngươi!" Mẫu thân buông ra một câu ngoan độc.

https://thuviensach.vn

Cho dù người không nói, ta cũng biết về nhà sẽ bị dạy dỗ. Sau khi từ Lạc Dương trở về, ngày nào ta cũng bị dạy dỗ, bình thường như cơm bữa. Mưa sắp đến còn lùa gió khắp nhà, bão táp của ta tới lại không hề báo trước, muốn phòng ngừa chu đáo cũng khó.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 65: Thiên Lôi Giáng Xuống

V

ề nhà, tiết mục cũ lại tái diễn. Ta quỳ trong tiền sảnh, các di nương, bác, ca ca, tẩu tử vây xem mẫu thân phụng phịu răn dạy ta... Nếu không nhờ bà nội liều chết che chở, ta sẽ bị phạt quỳ lần nữa.

Tuy tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha. Lúc này đây, ta hoàn toàn bị cấm cửa, không có sự cho phép của mẫu thân, ta không thể ra khỏi tướng phủ nửa bước. Mà ta là người không chịu ngồi yên, không cho ta xuất môn khác nào giam lỏng ta khiến ta rất khó chịu. Vì thế ta chạy đến phòng bà nội kêu gào, nước mũi nước mũi tèm lem, làm nũng đủ đường, giả ngây giả dại cũng giả, bà nội vẫn không biện hộ giúp ta. Lão nhân gia cũng biết chuyện Thệ Huyết Hồng Nhan giết người mới phát sinh gần đây, nói nào là bên ngoài không an toàn, bảo ta ngoan ngoãn ở nhà, nói sao cũng không cho đi.

Đây đều là vì Thệ Huyết Hồng Nhan náo loạn, bà ta như cái bóng của ta, ta vừa đi đâu đã theo đến đó, nếu không phải vì ta còn sống sờ sờ, ta khẳng định mình đã chết vì bị ám.

Chuyện đến nước này, phụ thân lo lắng mời thêm hai mươi mấy cao thủ đến. Ta thấy người phái nhiều người đến như vậy, ngoại trừ bảo vệ an toàn cho tướng phủ còn có một mục đích khác chính là theo dõi ta. Thệ Huyết Hồng Nhan thường xuất hiện vào buổi tối, nhân lúc trời còn sáng, ta và Lương Gia trèo tường trốn đi chơi, kết quả bị bắt gặp và bị đuổi về phòng, không khác gì ngồi tù. Những ngày như thế này chừng nào mới kết thúc đây!

Ta chán đến chết, tựa vào cửa sổ nhìn mây bay trên trời, ngồi từ lúc xanh trong đến tối đen, sao dần dần lấp lánh. Khi nhàm chán thì thời gian cũng

https://thuviensach.vn

qua rất chậm.

Cửa mở, ta tưởng Tuyết Liễu vội tới trải giường chiếu, không quay đầu lại. Nào ngờ nghe thấy tiếng Lương Gia, nàng nói: "Hồn ngươi bị ai bắt mất rồi đúng không, Tuyết Liễu nói ngươi suốt ngày ngây ngốc trong này."

Ta lười đáp lời, nhẹ nhàng "A" một tiếng.

"Đêm nay ta ngủ với ngươi, hai chị em ta tâm tình trò chuyện."

"Hừ, ngươi sợ Thệ Huyết Hồng Nhan đến hút máu mới đúng, nhát gan cứ việc nói thẳng, ta sẽ không chê cười."

"Ai nói ta sợ, Thệ Huyết Hồng Nhan thấy ta còn phải đi đường vòng," Lương Gia dõng dạc, "Ta sợ ngươi không dám ngủ một mình, đến bảo vệ ngươi..."

"Ngươi bốc phét."

"Quên đi, ngươi không cảm kích, ta trở về phòng đây!" Lương Gia làm bộ đi ra ngoài. Đi được vài bước thấy ta không phản ứng, nàng bèn xoay người lại, ngượng ngùng cười nói: "Ai nha, Nhiễm Nhiễm, ta chán ngủ một mình, xem như ngươi giúp vui cho ta đi."

Ta nhếch miệng: "Được rồi, cũng là một chuyện, ngươi không nên vòng vo. Có thể ngủ lại đây, buổi tối cấm nói mớ."

"Ta chưa bao giờ nói mớ lúc ngủ."

"Ngươi thề đi!"

"Là thật, thật hơn trân châu."

"Thật cái đầu ngươi!"

https://thuviensach.vn

"..."

Khi hai người chúng ta đang say sưa đấu võ mồm đến quên trời quên đất, bỗng nhiên cửa bị phá banh, ta hoảng sợ vì chưa chuẩn bị tâm lý. Lương Gia giành mắng trước: "Ai a, vào cũng không gõ cửa, không có tay sao!"

Chợt thấy người vừa vào là nam nhân, đến khi nhìn rõ diện mạo, ta kinh ngạc cơ hồ nuốt cả lưỡi vào bụng. Lương Gia bên cạnh cũng hít một hơi lạnh.

"Trường Hinh? Sao... Sao có thể là ngươi? Sao ngươi lại mặc nam trang?"

"Thập biểu tỷ..." Trường Hinh vừa mở miệng, nước mắt đã rớt xuống như mưa.

"Sao vậy, đến đây, vào rồi hãy nói." Ta đi qua kéo tay nàng.

Đến lúc đó ta mới phát hiện ngoài cửa có hơn mười đại nội thị vệ, trên tay cầm đại đao, nếu thay đổi trang phục còn tưởng là người ta đến báo thù.

Trường Hinh phân phó: "Các ngươi canh giữ bên ngoài, một con ruồi cũng không cho vào, biết không!"

"Dạ, công chúa!"

Ta vội vàng kéo Trường Hinh vào buồng trong. Đêm khuya nàng đến đây quả thật hơi đột ngột, trực giác nói cho ta biết đã xảy ra chuyện, hơn nữa còn là chuyện lớn.

Lương Gia càng mất kiên nhẫn hơn ta, "Sao ngươi ăn mặc như vậy, không phải hoàng thượng ép ngươi đi hòa thân, ngươi một mình chạy đến đây?"

Trường Hinh lắc đầu, nói: "Có người muốn giết ta."

https://thuviensach.vn

"Cái gì?" Ta khờ ra, "Ngươi đường đường là công chúa, ai dám giết ngươi, ngươi ngươi ngươi... nói giỡn đi."

"Là thật, là Thệ Huyết Hồng Nhan!"

Thân mình ta run lên, cơ hồ không thể tin vào tai mình, là ta nghe lầm sao? Thệ Huyết Hồng Nhan muốn giết Trường Hinh?

Cho tới bây giờ Trường Hinh vẫn còn sợ hãi, vừa nói đến đã khóc nức nở. Nàng kể rõ sự đầu đuôi sự tình, ta nghe mà phát rét.

Thệ Huyết Hồng Nhan xuất hiện ở kinh thành đã là chuyện ồn ào huyên náo, còn liên tiếp giết chết hai vị tiểu thư con quan và một thiên kim nhà giàu, phàm là những có nữ nhi khác đều bảo hộ cẩn thận. Trường Hinh là nữ nhi duy nhất của hoàng thượng, là quả tim trên mình hắn, đương nhiên càng được coi trọng hơn. Mặc dù trong cung thủ vệ sâm nghiêm, hoàng thượng vẫn lo lắng phái mười mấy đại nội thị vệ canh giữ ngoài Ngự Hương Cung nơi Trường Hinh trú ngụ đồng thời hạ lệnh cho Trường Hinh không được ra khỏi cung dù chỉ là nửa bước.

Đêm nay thái tử mở tiệc chiêu đãi bạn thân trong cung, Trường Hinh không chịu nổi tịch mịch định trốn đi chơi. Vì thế nàng sai cung nữ thân cận mặc quần áo của nàng, giả vờ nằm ngủ trên giường còn nàng đổi y phục cung nữ đến cung thái tử chơi.

Khi đến ngự hoa viên, Trường Hinh thấy rất nhiều người vừa chạy vừa hô hào nói công chúa đã chết. Nàng lúc ấy còn buồn bực, mình còn sống êm đẹp thế này sao lại chết. Lập tức không còn ý định đi chơi, nàng xen lẫn trong đám cung nữ chạy về Ngự Hương Cung.

Bên ngoài Ngự Hương Cung thủ vệ tầng tầng lớp lớp, hoàng thượng và Lâu quý phi vừa nghe tin đã tức tốc đến đây, lão thái hậu vừa nghe đã hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ. Trường Hinh tận mắt thấy hoàng thượng lệ rơi đầy

https://thuviensach.vn

mặt phóng vào buồng trong, nàng không kịp giải thích, đành phải chạy theo.

Chăn trên giường bị xốc lên, nàng thấy cung nữ đó nằm trên giường không nhúc nhích, thân mình trắng toát, không còn chút máu, trên cổ trắng nõn để lại hai dấu răng. Hoàng thượng với Lâu quý phi đều sững sờ tại chỗ, vừa tức vừa sợ hãi, ôm nhau mà khóc. Lúc ấy Trường Hinh cũng bị dọa, khóc òa một tiếng khiến mọi người dời sự chú ý sang nàng. Hoàng thượng phát hiện nữ nhi bảo bối mạnh khỏe đứng trước mặt, nhất thời kích động, nước mắt lại giàn giụa.

"Nếu ta không bảo nàng giả dạng ta, nàng sẽ không bị giết chết," Trường Hinh nói xong lại òa khóc, "Người Thệ Huyết Hồng Nhan định giết là ta, là ta hại nàng, Thập biểu tỷ, ta nên làm gì bây giờ, ta có thể bị thiên lôi đánh hay không..."

"Sẽ không, nha đầu ngốc, cho dù thiên lôi giáng xuống, cũng là đánh Thệ Huyết Hồng Nhan, dù thế nào cũng không tới lượt ngươi. Chuyện này không liên quan đến ngươi, đừng khóc, đừng khóc."

Sự tình xem ra thật nghiêm trọng, Thệ Huyết Hồng Nhan có thể âm thầm lẻn vào hoàng cung giết người, hơn nữa không để lại dấu vết gì, võ công của bà ta hẳn là lợi hại hơn tưởng tượng của chúng ta nhiều. Nghĩ đến đây, ta lạnh cả người.

"Vậy sao ngươi lại ăn mặc thế này đến tướng phủ, hoàng thượng không lo sao?" Ta hỏi nàng.

Trường Hinh quẹt nước mắt: "Là phụ hoàng bảo ta tới, người nói Thệ Huyết Hồng Nhan có thể vào cung một lần thì cũng có thể vào hai lần, hoàng cung đã không an toàn. Chẳng may Thệ Huyết Hồng Nhan biết ta chưa chết, khẳng định còn có thể giết ta lần nữa. Cho nên phụ hoàng cho ta tới đây lánh nạn."

https://thuviensach.vn

Sau khi nghe xong, ta muốn khóc cũng khóc không được, mí mắt giựt giựt: "Phụ hoàng của ngươi thật vĩ đại, ngươi trốn ở đây, Thệ Huyết Hồng Nhan tìm đến đây, vậy trên đường ngươi đến hoàng tuyền còn có bạn, ha ha..."

"Có ý gì?" Trường Hinh không rõ.

Lương Gia nói: "Còn không rõ? Ý là, ta với Nhiễm Nhiễm chắc chắn sẽ chôn cùng ngươi. Giết một người cũng là giết, giết ba người cũng là giết, Thệ Huyết Hồng Nhan là yêu tinh biến thái, bà ta không ngại nhiều máu đâu, hút nhiều một chút còn có thể dưỡng nhan..."

Trường Hinh mở lớn miệng, trợn tròn mắt.

Ta dở khóc dở cười, "Được rồi, đừng nghe nàng nói bậy, nàng miệng lưỡi ba hoa, ngươi coi như chưa nghe thấy gì."

"Đúng, Gia Gia tỷ miệng lưỡi ba hoa, thất biểu ca đã nói với ta rồi."

Lương Gia tái mặt, nàng vụt đứng lên. Ta sợ nàng làm chuyện điên rồ, nhanh tay giữ chặt nàng: "Ngươi muốn làm gì, giết người diệt khẩu?"

"Đúng vậy, ta muốn cắt lưỡi Tô Nam!"

"Được rồi, đã đến nước này ngươi đừng thêm phiền." Nói xong ta lại hỏi Trường Hinh, "Cha mẹ ta biết ngươi tới đây không, sao chưa thấy bọn họ đến thăm ngươi?"

Trường Hinh gật đầu, nức nở vài tiếng: "Biết, phụ hoàng nói chuyện này không thể công khai, càng ít người biết càng tốt. Cho nên ta chỉ phái người đi thông báo với bác Sơ Dương, không tự mình qua chào hỏi đã đến đây luôn."

Ta nghĩ nha đầu kia rất sợ hãi, nàng lớn lên trong lồng chim vàng son, chưa bao giờ chứng kiến sự hung hiểm của thế giới bên ngoài. Hiện giờ cái lồng

https://thuviensach.vn

vàng kia cũng không bảo hộ được nàng, nàng chỉ có thể phá sào huyệt bay đến đây tị nạn. Nhưng ta cũng biết thân mình còn lo chưa xong, nói không chừng mục tiêu kế tiếp của Thệ Huyết Hồng Nhan chính là ta. Nghĩ đến đây, ta ực một cái, thầm mặc niệm "Ta nói bậy, Thệ Huyết Hồng Nhan đại nhân, ngươi trăm ngàn lần đừng tìm tới ta, máu ta không ngon..."

"Nhiễm Nhiễm ngươi huyên thuyên gì đó?" Lương Gia hỏi ta.

Ta cười cười: "Không có gì, ta đang lo lắng một vấn đề rất nghiêm túc. Các ngươi xem đi, giường ta không lớn, nếu các ngươi đều đến đây ngủ, sợ không ổn..."

"Không sao, ha ha, chúng ta miễn cưỡng ngủ qua đêm nay đã." Lương Gia sợ ta đuổi nàng ra ngoài, nói chưa xong đã chui lên giường, giành chỗ trong cùng trước.

Ta và Trường Hinh sững sờ tại chỗ, trợn mắt há mồm.

"Các ngươi còn đứng đờ ở đó làm gì, mau lên ngủ, đừng khách khí, không thích ngủ cũng phải ngủ." Thanh âm vang dội khắp giường.

Đến tột cùng ai mới là chủ phòng? Ta hồ đồ liếc Trường Hinh, nàng cũng mơ mơ màng màng, híp mắt lặng lẽ hỏi ta: "Đây là phòng của Gia Gia tỷ?"

"Của ta!" Ta cường điệu, "Đừng nói nữa, ngủ đi."

Ta mới uống một hớp trà, quay đầu lại đã thấy hai nha đầu chiếm trọn cái giường không lấy gì làm lớn lắm của ta, giờ ta chỉ có thể dán sát mép giường mà ngủ. Nếu tướng ngủ ai đó không tốt, nửa đêm tùy tiện trở mình, sáng sớm hôm sau ta rất có thể tỉnh lại dưới sàng. Đây là năm tháng gian khổ gì đây, đến ông trời cũng phụ ta!

"Biểu tỷ ngươi mau lên đây ngủ đi, chúng ta chừa chỗ cho ngươi rồi." Trường Hinh vẫy tay.

https://thuviensach.vn

Lòng ta rướm máu, hình như ta mới là chủ nhân của cái giường, dựa vào đâu các nàng dám nói chừa chỗ cho ta? Nghe giọng các nàng, hình như ta là ăn xin thì phải. Nhưng ta không vĩ đại đến mức đưa mình vào cảnh giới nghèo khó, ta thầm khách sáo với Mạnh Tử một phen, sau đó yên lặng đi lại giường.

Ước chừng sau một nén nhang...

"Không thể xích vào trong một chút sao, ta sắp lọt xuống đất rồi."

"Xích cái gì mà xích, ta sắp bị đè chết rồi."

"Đây là giường của ta, sao ngươi không biết lý lẽ!"

"Cầu xin hai người các ngươi đừng lấn nữa được không, ta bị ép sắp tắt thở rồi!"

"Giường này nhỏ quá..."

"Nếu ngại thì về giường lớn trong phòng mình ngủ đi!"

"Hay cho ngươi Lương Gia, dám lấn ta!"

"Ai nha, đừng nhích tới nhích lui..."

"Là nàng đẩy ta trước!"

"..."

Sau nửa nén nhang...

"Rầm —— "

"A —— "

https://thuviensach.vn

"Ôi ——— "

Cửa bị phá, một rừng gươm đao tuốt sẵn, ánh sáng lập lòe...

"Bảo hộ công chúa!"

"Bảo hộ công chúa!"

"..."

Trong phòng im lặng, mọi người ngây dại. Ta quỳ rạp trên mặt đất, Trường Hinh nằm trên người ta, Lương Gia nửa thân trên giường, nửa thân rớt xuống...

Thủ lĩnh thị vệ lắp bắp: "Công công công... Công chúa..."

"Cút ———" Trường Hinh lớn họng, "Bảo hộ cái đầu ngươi, dám xâm nhập khuê phòng bản công chúa, bản công chúa móc mắt các ngươi cho vẹt ăn ——— "

Bọn thị vệ chạy trối chết.

Từ lúc chào đời tới nay, dáng vẻ chướng tai gai mắt nhất đã bị người khác bắt gặp khiến Trường Hinh phát cuồng. Ta rất muốn nhắc nhở nàng, nàng đang nằm trên mình ta, nàng kích động như vậy, ta mới là nạn nhân thê thảm nhất. Chỉ sợ vừa nói ra khiến nàng bùng nổ cơn điên, ai cũng biết công chúa Trường Hinh một khi phát giận sẽ như ngựa hoang, ai chọc nàng sẽ không hay ho.

Chờ Trường Hinh phát tiết xong xuôi, nàng mới phát hiện mình còn đang đè ta mà ta đã sớm bị nàng chà đạp tắt thở.

"Thập biểu tỷ ngươi chui xuống dưới người ta lúc nào, mau đứng lên, mau đứng lên."

https://thuviensach.vn

Ta vô cùng đau đớn, vô cùng đau đớn...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 66: Sợ Tới Mất Hồn

Cuối cùng ba chúng ta vẫn phải ngủ chung một giường. Ta lại lần nữa khẳng định tiềm năng con người là vô hạn, đến thời khắc quan trọng mới có thể phát sinh. Trời oi bức như vậy, chúng ta chen chúc trên một giường cũng có thể ngủ được, nhất là Trường Hinh vốn là một công chúa được nuông chiều từ bé, không thể không nói đây là một kỳ tích, tất cả đều nhờ Thệ Huyết Hồng Nhan kích phát tiềm lực của chúng ta.

Nghĩ đến Thệ Huyết Hồng Nhan nhiều nên vừa ngủ ta đã mơ thấy Thệ Huyết Hồng Nhan đẩy cửa đi vào, ánh mắt xanh lè. Bà ta chậm rãi đến gần, xốc chăn lên, sau đó cắn một cái trên cổ ta...

"A ——" Ta sợ hãi ngồi bật dậy, thở dốc, vài sợi tóc bết mồ hôi dính trên trán.

"Bảo hộ công chúa!"

"Bảo hộ công chúa!"

"..."

Cửa lại bị đẩy ra, ta hô to một tiếng: "Đi ra ngoài, không có chuyện của các ngươi!"

Bọn thị vệ lui ra, cửa lần nữa bị đóng lại.

"Vậy là sao, khuya khoắt ngươi gọi hồn ai." Lương Gia thầm oán, "Ta vừa nằm mơ thấy vàng, còn chưa kịp lấy đã bị ngươi đánh thức, thật đáng buồn."

https://thuviensach.vn

"Ngươi tỉnh đi, sắp mất mạng còn ham lấy vàng đâu, cẩn thận bị vàng đè chết!"

Trường Hinh hỏi ta: "Ngươi gặp ác mộng phải không?"

Ta hít sâu một hơi, thật nghiêm túc nói: "Chúng ta không thể ngủ như vậy, nếu không chết thế nào cũng không biết. Nếu Thệ Huyết Hồng Nhan có thể vào cung giết người, khó cam đoan bà ta sẽ không tới giết chúng ta."

"Ý của ngươi là, chúng ta trợn mắt đến hừng đông? Tha ta đi, ta mệt lắm." Lương Gia nói, "Nếu Thệ Huyết Hồng Nhan có tới, ngươi trợn mắt sẽ bị nàng giết."

Ta liếc nàng, nói: "Ý ta là, chúng ta không thể ngủ quang minh chính đại, phải xài chút thủ đoạn, tỷ như nói... Ngủ dưới gầm giường."

Ta thầm mặc niệm: Tha thứ cho ta đi, ta cũng bất đắc dĩ mới nghĩ đến cách này. Ta biết rõ nói ra tám chín phần sẽ bị Lương Gia và Trường Hinh đồng loạt khinh bỉ, vì mạng sống ta bất chấp.

Các nàng nhìn ta, nửa ngày không nói. Ta giựt giựt khóe mắt, kiên nhẫn giải thích: "Thời điểm nguy khốn phải biết tính toán, các ngươi nhất định phải học tập tinh thần lạc quan này của ta cho tốt, đến con kiến còn muốn sống, đúng không. Cái gì gọi là đại trượng phu co được dãn được biết không? Xem ta này, ta chính là ví dụ tốt nhất, tấm gương tốt nhất. Tuy ta không phải đại trượng phu nhưng điều này không quan trọng, quan trọng là ta rộng lượng hơn đại trượng phu, cơ trí hơn... Ta đã vô cùng nhuần nhuyễn tinh thần của đại trượng phu nên lấy mình làm gương chỉ bảo các ngươi..."

Trường Hinh cầm tay ta, kích động rơi lệ: "Thập biểu tỷ ngươi thật sự quá thông minh, cách hay như vậy cũng nghĩ ra được, cho tới bây giờ ta chưa từng ngủ dưới đất bao giờ, rất kích thích, rất kích thích!"

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy Nhiễm Nhiễm, ngươi thật sự một đời hồ đồ phút chốc thông minh, Thệ Huyết Hồng Nhan chắc sẽ không ngờ chúng ta trốn dưới giường, ha ha. Chúng ta mau biến ý tưởng kịch tính này thành sự thật đi." Lương Gia còn kích động hơn Trường Hinh.

Chúng ta bận rộn lấy rất nhiều quần áo trong tủ nhét vào chăn, giả làm người đang ngủ trên giường, sau đó mạnh ai nấy chui xuống dưới giường.

Cái gọi là người hiền bị khi dễ, ngựa hiền bị cưỡi cổ thật không sai chút nào. Lương Gia với Trường Hinh cướp chỗ bên trong mà ta đây thiện lương chỉ có thể nằm ngoài cùng. Ta trăm ngàn lần không muốn nhưng dưới dâm uy của hai nàng, ta chỉ có thể vờ như "Thật vinh hạnh làm lá chắn cho các ngươi".

Ngọn nến vừa tắt, phòng lại tĩnh mịch. Nhóm hộ vệ phụ thân mời về cùng đám đại nội thị vệ đang canh giữ bên ngoài, chỉ cần có chút động tĩnh sẽ lập tức xông vào, tình huống vừa rồi cũng đã chứng thực. Ta ỷ vào kế sách thông minh tuyệt đỉnh này, yên tâm nhắm mắt lại ngủ. Hai vị bên trong ỷ có ta làm lá chắn đã sớm tiến vào mộng đẹp, liên tiếp hít thở đều đều bên tai ta.

Căng thẳng lâu như vậy, ta cũng mệt chết, mí mắt càng ngày càng nặng, chìm vào giấc ngủ.

Một lát sau, không biết có phải nằm mơ hay không, ta cảm giác có người vào phòng, định thần lắng nghe nhưng không nghe được gì. Ta mở to mắt xem xét, dưới ánh trăng mơ hồ, một thân ảnh màu đen chậm rãi, chậm rãi lại gần chúng ta.

"Đây là mơ, đúng, đây là mơ, giống như trước, chỉ là một giấc mộng!" Ta lặp đi lặp lại. Bóng đen kia vẫn đang di chuyển, ta chỉ có thể vờ thản nhiên, xem mình thật đang nằm mơ. Lúc này ta đã bị chính mình thôi miên, xác

https://thuviensach.vn

thực mà nói, ta bị suy nghĩ của mình gây mê. Sau đó, ta cũng không rõ đến tột cùng đây có phải là mơ hay không.

Trường Hinh đè đè tay ta, suýt nữa làm ta hét lên nhưng dưới tình thế cấp bách ta đành cắn môi, thật đau quá! Thì ra không phải mơ, bóng đen kia là có thật, hơn nữa ta cơ hồ có thể khẳng định đó là Thệ Huyết Hồng Nhan. Lương Gia và Trường Hinh đã tỉnh nhưng không ai dám lên tiếng, tất cả cật lực nín thở. Ngay cả chúng ta cũng không cách nào nghe được tiếng thở của nhau.

Vui quá hóa buồn, ta là sợ quá hóa giận. Lương Gia và Trường Hinh nhất định cũng giống ta, ngoại trừ mạng sống, các ý tưởng khác đều bay lên chín tầng mây.

Bóng đen càng ngày càng gần, cuối cùng dừng lại trước giường.

Ta hung hăng thầm mắng, đám thị vệ bên ngoài kia là kiểu cao thủ gì, tất cả đều ăn cơm trắng sao, thời khắc nguy kịch không ai đến "Bảo hộ công chúa", nếu ta còn sống sót, nhất định nói ông cậu hoàng đế trừ tiền công bọn họ, còn không cho ăn cơm...

Không đợi ta nghĩ xong cách thức trừng phạt đám thị vệ, đột nhiên hai đốm lửa xanh lập lòe lập tức tới trước mặt ta, tim ta rụng xuống bộp bộp...

"A —— "

"A —— "

"A —— "

"A —— ha ha ha ha —— "

Ba tiếng kêu sợ hãi đồng thời phát ra, sau đó hợp thành một tiếng không biết là thét chói tai hay là tiếng khóc ma quái nhưng hẳn là tuyệt vọng thảm

https://thuviensach.vn

thiết đủ loại. Ta rõ ràng thấy động tác Thệ Huyết Hồng Nhan hơi khựng lại, sau đó một bàn tay hướng tới cổ ta.

"A ——— "

"A ——— "

"A ——— "

Ta nhắm mắt lại hét lên. Chết đến nơi rồi, ngoài trừ la hét, ta không biết mình còn có thể làm gì. Kêu đi kêu đi, ít nhất chứng minh trước khi chết ta từng phản kháng, tuy phản kháng như vậy không đủ nhưng còn hay hơn ngây ngốc chờ máu bị hút khô, phải làm gì đó để khỏi lãng phí sinh mạng.

Vượt ngoài dự kiến của ta là, bàn tay tử vong kia không túm cổ ta, thậm chí còn không đụng tới ta. Nghe kỹ lại, hình như xung quanh còn có tiếng đánh nhau. Ta lấy gan mở mắt nhìn, chỉ thấy một đen một trắng quần thảo, không phân biệt rõ ai là ai. Ngay sau đó cửa bị mở, một đám người hùng dũng tiến vào, cùng với âm thanh quen thuộc "Bảo hộ công chúa".

Một khắc kia ta biết, chúng ta vừa trở về từ quỷ môn quan.

Ta từ dưới giường chui đầu ra, Trường Hinh và Lương Gia theo sau. Hai cái bóng một đen một trắng càng đấu đá túi bụi, bọn thị vệ tiến lên vây quanh, Thệ Huyết Hồng Nhan vừa thấy tình huống bất lợi, tung cửa sổ đào tẩu.

Nến vừa được thắp lên, ta thấy ba chúng ta như vừa từ địa ngục trở về, nói khó nghe một chút chính là xác chết đội mồ sống dậy.

Khi ta thấy rõ người áo trắng là Lâu Huyên, rốt cuộc nhịn không được òa khóc. Lâu Huyên ôm ta an ủi giống như dỗ con nít: "Không sao, không sao..."

https://thuviensach.vn

"Sợ tới mất hồn!" Ta vừa khóc thút thít vừa phun ra những lời này, nước mắt tèm lem trên mình hắn.

"Nhiễm Nhiễm, đã khiến nàng sợ hãi." Là tiếng Tần Lãng.

Ta đẩy mạnh Lâu Huyên ra, quét mắt khắp người bọn họ, cuối cùng hiểu được hai bóng đen trắng vừa rồi giao chiến với Thệ Huyết Hồng Nhan chính là Lâu Huyên và Tần Lãng. Tần Lãng là tên nghiện đồ đen, đứng giữa một đám thị vệ áo đen khiến ta không nhận ra, còn tưởng hắn là thủ lĩnh đám "Bảo hộ công chúa".

"Các ngươi... Buổi tối vui vẻ..." Ta nói.

Ông trời, tha thứ ta, không nên trông mong một người vừa mới bị dọa đến mất hồn mất vía sau đó thật vất vả trở lại bình thường có thể nói được chuyện hay ho gì.

Lâu Huyên và Tần Lãng đồng thời rúng động sau đó lập tức khôi phục bình thường.

Đúng lúc này, phía sau ta phát ra một tiếng trống vang vang. Quay đầu lại ta thấy Trường Hinh nằm trên mặt đất, mặt mũi trắng bệch.

"Công chúa ——" Bọn thị vệ tính ào lên, bị Lương Gia ngăn trở.

"Không có chuyện của các ngươi, đi ra ngoài." Lương Gia vung tay lên, đích thân dìu Trường Hinh, thuận tiện khách sáo một câu, "Nha đầu không tiền đồ, vừa rồi không choáng váng, giờ mới choáng váng, thật dọa người!"

Ta tính lên giúp một tay, Lương Gia phun ra một câu: "Cũng không phải chuyện của ngươi, tiếp tục bồi dưỡng quan hệ tay ba của ngươi đi."

Nếu ta không đủ bản lĩnh, chỉ sợ ta cũng hôn mê giống Trường Hinh. Nha đầu kia bỏ đá xuống giếng, không hề nghĩ đến tình cảm chị em thân thiết

https://thuviensach.vn

bấy lâu chút nào.

Ta một mình đối mặt với Lâu Huyên và Tần Lãng, rất ngượng ngùng. Ngày hôm qua, Tô Nam còn nói quan hệ ba người chúng ta loạn như ma, càng để ý càng loạn, ta thấy rất chí lý. Đại khái kiếp trước ta nợ bọn họ nên ông trời phạt ta đời này bị hai người bọn họ tra tấn.

"Sao các ngươi ở đây?" Ta hỏi bọn hắn.

Lâu Huyên nói: "Không có gì, lo cho nàng nên đến thăm."

"Vậy còn ngươi?" Ta chuyển sang Tần Lãng.

Vì thể hiện khí chất lạnh lùng của hắn, hắn thậm chí tỏ vẻ không hề quan tâm đến ta. Ta hỏi lại lần nữa, hắn mới miễn cưỡng giật khóe miệng, xem như trả lời. Trẻ con không thể dạy, gỗ mục không thể khắc, núi băng vĩnh viễn sẽ không biến thành núi lửa.

Tốt xấu gì người ta đã cứu ta, ta mời bọn họ ngồi xuống, rót cho mỗi người một ly trà, ba người ngốc ngơ ngác ngồi nhìn nhau. Lương Gia săn sóc Trường Hinh ở đầu giường, mấy lần ta định đi qua đều bị nàng đuổi về. Hai vị soái ca trắng đen cũng không nói chuyện, ta có cảm giác bị cô lập, rất thương tâm.

Trường Hinh phỏng chừng bị dọa không ít, cách bức rèm che, ta thấy Lương Gia hết thúc rồi lại lay nàng mà không có chút phản ứng gì. Cuối cùng Lương Gia hít một hơi thật sâu, lẩm bẩm: "Được rồi, xem ra ta không thể không xuất tuyệt chiêu."

Trong đầu ta nổi lên một dự cảm rất không tốt, quả nhiên, chỉ thấy Lương Gia dồn hết sức lực ấn mạnh vào huyệt nhân trung của Trường Hinh, Trường Hinh vùng dậy mạnh mẽ như xác chết, hét lên một tiếng thảm thiết xuyên thủng màn đêm.

https://thuviensach.vn

"A —— "

Đối với mọi người trong tướng phủ mà nói, đêm nay nhất định là một đêm khó lòng ngủ yên.

Một đám ầm ầm xông vào phòng ta, thấy ta thong thả ngồi uống trà, hơn nữa bên cạnh còn có Tần Lãng và Lâu Huyên "hộ giá", vẻ mặt từ lo lắng chuyển sang kinh ngạc rồi lại thành rúng động. Cho dù đã có chuẩn bị tốt nhưng ta vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt mẫu thân. Khuya khoắt, nữ nhi bảo bối ở chung với hai nam nhân, tuy có nguyên nhân sâu xa nhưng truyền ra ngoài cũng không dễ nghe chút nào.

"Xem ra chúng ta lo lắng vô ích, hơn nửa đêm người ta còn có hai đại soái ca bảo vệ, sao có thể xảy ra chuyện gì!" Tô Nam sợ thiên hạ không loạn.

Ta liếc hắn, không nói lời nào.

Vượt ngoài dự kiến của ta, mẫu thân không quở trách, nhìn nhìn ta, sau đó đi vào buồng trong.

"Trường Hinh, ngươi không sao chứ?"

"Bác, ta sợ muốn chết..." Trường Hinh giống đứa nhỏ nửa năm chưa gần mẹ, nhào vào lòng nương làm nũng.

Ta thật muốn hỏi người rốt cuộc ai mới là nữ nhi ruột thịt của người, sao người không hỏi thăm ta! Chắc mẫu thân đã tuyệt vọng về ta, mặc ta tự sinh tự diệt. Quay đầu nhìn những người khác, Tô Duyên với tứ tẩu ngay cả thời điểm này cũng không quên liếc mắt đưa tình, Tô Nam vẫn dùng ánh mắt hèn mọn ngày thường nhìn ta. Lúc ấy ta rất muốn mượn câu của Trường Hinh nói với Tô Nam: "Còn nhìn nữa ta sẽ móc hai mắt của ngươi cho vẹt ăn".

https://thuviensach.vn

"Về thôi, thập nha đầu lớn mạng, không chết được, có chuyện gì ngày mai hẵng nói!" Tô Nam giúp ta đuổi người.

Phụ thân, bác còn có các di nương phá lệ không nói một câu, ngáp xong bèn rời đi. Các ca ca cứ dòm ngó ba người chúng ta, giống như muốn tìm ra gian tình.

Ta thuần khiết đương nhiên không thể khiến bọn họ toại nguyện, ta nói: "Nhìn cái gì, có gì đẹp mặt, muốn xem kịch vui lần sau nhớ đi sớm. Mười lượng một tuồng, nhưng là người một nhà, ta có thể giảm xuống còn tám."

Giọng tuy không lớn nhưng có sức rúng động khiến cả đám choáng váng.

"Chê mắc? Vậy bảy lạng, không thể giảm thêm."

"Xì —— "

Cả đám vừa rồi còn mông lung bây giờ lục tục nối đuôi ra cửa. Trước khi đi, Tô Nam rung đùi đắc ý nhắc nhở: "Gian tình a gian tình, hồng hạnh a hồng hạnh..."

"Cút —— "

Một chén trà hoa hoa lệ từ trong phòng bay ra, duyên dáng vẽ một đường cong, sau đó ‘choang’ một tiếng, nát bét. Tiếp đó ta quăng thêm ấm trà ra ngoài, lại ‘choang’ một tiếng. Nhưng ta còn chưa hết giận, nhìn nhìn trên bàn, đã không còn thứ gì khác cho ta ném nữa rồi.

Mắt ta xẹt qua hai chén trà đang cầm trong tay Lâu Huyên và Tần Lãng, ta nặng nề ‘hừ’ vài tiếng, tỏ vẻ lửa chính trực trong lòng đang thiêu đốt hừng hực. Hai vị này lập tức ngầm hiểu, đồng thời đưa chén cho ta.

"Ném đi, nếu không đủ, ngày mai ta mua thêm cho nàng." Lâu Huyên giãn mày, cười rất thoải mái.

https://thuviensach.vn

Ta không khách khí tiếp nhận, lại là ‘choang choang’ hai tiếng. Hai người nhìn ta, dở khóc dở cười.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 67: Tài Năng Kinh Người Của Tô Nhiễm

N

gày thứ hai, khắp phố lớn ngõ nhỏ kinh thành đều lưu truyền giả thuyết Thệ Huyết Hồng Nhan xông vào hoàng cung, công chúa Trường Hinh trúng độc thủ, hai vị tiểu thư tướng phủ cũng suýt ngọc nát hương tan, may mắn có nhị công tử tướng quân phủ cùng Du Long Công Tử không quản ngày đêm bảo hộ mới có thể toàn mạng...

Đương nhiên, đây là phiên bản đã được ta tô vẽ cho hay ho chứ bản cũ khó nghe hơn nhiều.

Trong đại sảnh tướng, ta túm chặt cổ Tô Nam lắc lắc như liều mạng vặt táo, "Nói, có phải ngươi nói hay không, có phải ngươi nói hay không..."

Lương Gia và Trường Hinh ở phía sau kéo ta, bị ta hất ra. Ta hung tợn rống với Tô Nam: "Nếu không nói thật, cẩn thận ta gả ngươi cho tam tiểu thư của Trầm viên ngoại ở thành Nam có dung mạo thiên tiên tên là —— "

Ánh mắt Tô Nam đang bỗng sáng ngời. Ta cười gian, phun luôn nửa câu sau: "—— vú em mặt rỗ!"

"Phốc —— "

"Khụ khụ khụ —— "

"Cạch —— "

Phụ thân đánh nát chén trà, ho khan không ngừng, quần áo ẩm ướt vì bị phun nước tung tóe. Nhị nương vội vàng lấy tay áo lau bị người đẩy ra.

https://thuviensach.vn

"Tô Nhiễm ngươi rất giỏi, dám nhẫn tâm ép uổng đứa con ta khổ sở vất vả nuôi lớn? Nha đầu ngươi càng ngày càng kỳ cục, ngươi muốn làm ta tức chết phải không!" Phụ thân suýt nữa quỳ xuống.

Ta tạm thời buông Tô Nam ra, trả lời: "Là hắn chọc ta trước, người không biết người ngoài nói thế nào sao, nói tối qua ta với Tần Lãng, Lâu Huyên ngủ chung giường, bảo Tô Nhiễm ta sau này còn mặt mũi gì nữa!"

"Ngươi ngươi ngươi..." Phụ thân chỉ vào Tô Nam, tức giận run tay.

Tô Nam giải thích: "Ta bị oan, lời đồn này không liên quan tới ta, ta không biết gì cả!"

"Chính là ngươi nói, chính là ngươi nói, bằng không sao người ngoài biết việc này! Ngươi mỏ dài như vẹt, rảnh rỗi bắt chước vẹt nói bậy, khẳng định là ngươi nói..."

"Không phải ta!"

"Chính là ngươi!"

"Không phải ta, không phải ta!"

"Chính là ngươi, chính là ngươi!"

"..."

"Đủ rồi!" Phụ thân hét lớn một tiếng, phân phó đại ca đang đứng xem kịch vui, "Tô Tuấn, ngươi đến phòng bếp lấy hai cái búa đến đây, để bọn họ tới hậu viện đánh nhau, chém chết mới thôi!"

Tô Tuấn hóa đá, chưa thể lĩnh hội câu nói tinh túy kia của phụ thân.

Phụ thân hừ một tiếng thật mạnh, sau đó không thèm liếc chúng ta một cái, bước ra ngoài cùng nhị nương.

https://thuviensach.vn

Ta với Tô Nam trừng nhau, giữa hai người tựa hồ có một tia chớp đì đùng vô hình. Lương Gia và Trường Hinh kéo ta ra, hết lời khuyên bảo, Tô Nam cũng bị Tô Duyên với Tô Tuấn tách ra, trận chiến này cuối cùng đã kết thúc êm đẹp.

"Giờ là lúc nào mà các ngươi còn có tâm tư cáu kỉnh! Hiện tại kinh thành không an toàn, tối hôm qua nếu không có Tần Lãng và Lâu Huyên, ba người các ngươi chết thế nào cũng không biết! Mau tỉnh lại, tỉnh lại đi!" Một lời của đại ca làm người trong mộng bừng tỉnh, khiến chúng ta nghẹn lời.

Sáng sớm hôm nay, Lâu Huyên và Tần Lãng mới về, bọn họ sợ Thệ Huyết Hồng Nhan quay lại nên bảo vệ chúng ta cả đêm. Mà ba chúng ta trải qua một phen kinh hách như vậy, làm sao còn dám ngủ. Vì thế năm người ngồi quanh bàn đến hừng đông. Trước lúc đi về, bọn họ còn nói đêm nay sẽ lại đến, bảo chúng ta đừng lo lắng.

Kỳ thật ta không lo lắng chút nào, ta là sợ hãi, sợ hãi cực độ. Nếu Thệ Huyết Hồng Nhan quyết bám riết không tha, đêm nay chắc chắn sẽ tìm tới. Ta không muốn chết, ta còn trẻ như vậy, còn thanh xuân như vậy, nếu ta cứ thế mà xuống âm tào địa phủ, diêm vương ngài cũng thấy tiếc hận cho ta...

Lương Gia vỗ đầu Trường Hinh: "Đều tại ngươi, lão yêu quái kia chắc chắn tới vì ngươi, ngươi suýt hại ta và Tô Nhiễm toi mạng, biết lỗi chưa!"

"Ta không biết sẽ như vậy..." Trường Hinh đuối lý.

Ta nói: "Được rồi, các ngươi đừng ầm ỹ, hiện tại không phải tìm hiểu xem ai chết trước hay ai có lỗi, chúng ta sắp chết đến nơi rồi, nếu lão yêu quái lại đến, cả đám chúng đều bị lấy máu!"

"Lấy máu?"

https://thuviensach.vn

"Chính là bị hút máu!"

Không khí trong đại sảnh càng ngày càng trầm trọng. Ta bỗng thấy thật tự hào, thì ra ta cũng có thể khiến mọi người rúng động, quả nhiên hổ phụ không sinh khuyển nữ. Ta bắt chước phụ thân, tại thời điểm nghiêm túc nhất nâng chung trà lên uống một hớp, ra vẻ âm trầm, thâm sâu.

Nhưng biểu tình thâm trầm này nháy mắt đã bị phá hủy. Đầu sỏ gây ra là Tôn Nhược Sắc vừa rảo bước tới cửa, nàng vừa đi nhanh về phía ta, vừa hoang mang rối loạn: "Tôn Nhược Vi đã chết, nàng đã chết..." Nói xong òa khóc.

Tay ta run lên, chén trà vỡ nát thay tiếng trả lời.

"Ngươi nói gì? Ai đã chết? Tôn Nhược Vi nào? Đừng nói với ta là muội muội ngươi!"

Tôn Nhược Sắc gật đầu, khóc run từng đợt. Có thể khiến một nữ nhân như nàng ra nông nỗi này xem như là kỳ tích.

Tô Nam hỏi nàng: "Là Thệ Huyết Hồng Nhan?"

"Ta ta ta... Ta cũng không biết, vừa rồi lúc nha hoàn múc nước ở giếng phát hiện thi thể của nàng, máu bị hút khô rồi... Nàng nàng... Nàng tuy xấu tính nhưng cũng không thể giết nàng..." Lại khóc, hai mắt nàng nhắm nghiền, ngất đi.

"Tôn Nhược Sắc, Tôn Nhược Sắc ngươi tỉnh lại!" Ta lay nàng vài cái, không có chút phản ứng.

"Để ta!"

Lương Gia lại xuất tuyệt chiêu, dùng sức ấn huyệt nhân trung của Tôn Nhược Sắc. Tôn Nhược Sắc hồi tỉnh, mơ mơ màng màng hỏi: "Đây là đâu,

https://thuviensach.vn

sao ta lại ở đây?"

Nha đầu kia bị dọa hồ đồ. Ta lắc đầu, phân phó nha hoàn dìu nàng vào phòng ta nghỉ ngơi. Hiện tại nàng ra nông nỗi này, hỏi thêm nữa không chừng nàng lại ngất xỉu.

Tô Nam nghiêm giọng: "Hoàng cung, tướng phủ, thượng thư phủ. Thệ Huyết Hồng Nhan này càng ngày càng kiêu ngạo, nếu không ngăn lại, khẳng định sẽ còn nhiều nữ tử chết oan hơn."

"Đúng vậy, bà ta dám xông vào hoàng cung thủ vệ sâm nghiêm, bản lĩnh không thể khinh thường." Tô Duyên gật đầu.

Lương Gia nóng nảy: "Các ngươi đừng mãi khen người khác mà hủy diệt uy phong của mình nữa, chi bằng nghĩ cách giải quyết. Đúng, các ngươi không phải nữ nhân, không chết được. Đầu chúng ta đang lung lay, sắp rụng khỏi cổ rồi." Nói xong nàng liếc Tô Hành đang im lặng, ám chỉ hắn nên ra mặt làm anh hùng cứu mỹ nhân trong thời điểm nguy cấp như vậy.

Tô Hành đầu gỗ còn chưa thông suốt, căn bản không thể tiếp nhận sóng tình Lương Gia ám muội đưa tới.

Các ca ca thảo luận chuyện Thệ Huyết Hồng Nhan, một đám mặt co mày cáu, không ai thấy ta thấp thỏm lo âu. Không chỉ sợ hãi, chuyện khiến ta thấy nặng nề nhất là sinh mạng con người lần lượt mất đi. Lục tiểu thư, cung nữ của Trường Hinh, Tôn Nhược Vi... Các nàng không ngờ mình trở thành mục tiêu kế tiếp của Thệ Huyết Hồng Nhan. Tô Tuấn nói đúng, nếu Lâu Huyên và Tần Lãng không tới đúng lúc, ba chúng ta đã sớm đi thỉnh an diêm vương.

"Thập biểu tỷ, làm sao bây giờ, chúng ta có thể bị..." Trường Hinh làm một động tác cắt cổ.

https://thuviensach.vn

Ta cắn cắn môi, không nói lời nào. Ta biết nếu muốn giết chúng ta, Thệ Huyết Hồng Nhan cũng sẽ không rảnh báo trước.

Lương Gia nói: "Tô Nhiễm ngươi choáng váng sao, hỏi không trả lời?"

"Không có gì để nói."

"Tần Lãng đến!"

"Tần Lãng đến, ta cũng không có gì để nói."

"Lâu Huyên đến!"

Ta nóng nảy: "Ngươi đừng nhàm chán vậy được không, bọn họ thích tới hay dù Tần Lãng và Lâu Huyên tay trong tay cùng nhau đến, ta cũng không có gì để nói..."

Nói tới đây, ta ngẩn người. Tần Lãng với Lâu Huyên đang đứng trước mặt ta, dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn ta. Nghĩ lại câu mình vừa nói là "Tần Lãng và Lâu Huyên tay trong tay cùng nhau đến", ta hận không thể lập tức mọc cánh cao chạy xa bay. Rất xấu xa, rất xấu xa, người ta cũng không phải đoạn bối! (Ý là đồng tính)

Nhưng nếu không phải đoạn bối, vì sao lần nào bọn họ cũng xuất hiện cùng lúc, tối hôm qua cũng vậy, hiện tại cũng vậy. Chẳng lẽ... Ta cả kinh che miệng mình.

"Ngươi làm gì vậy?" Lâu Huyên hỏi ta.

Ta lắp bắp, nói một chữ uốn lưỡi ba lần: "... Ngươi... Ngươi... Các ngươi sẽ không... Sẽ không phải là thân thiết hơn chứ?"

"Rầm ——" Tô Nam đang ngồi trên ghế liền té nhào xuống.

https://thuviensach.vn

Tần Lãng và Lâu Huyên đen mặt, miệng có thể nuốt cả trái bí đỏ. Bọn họ nhìn ta, ta cũng nhìn bọn họ, khóe mắt ta giật giật, biết mình nói sai nhưng nếu không nói ra, ta nghĩ mình sẽ nghẹn chết.

Không ai trả lời ta. Ta thật cẩn thận lặp lại một lần: "Thật sự... Thân thiết hơn?"

Lâu Huyên xoa huyệt Thái Dương, thở mạnh. Hắn thong thả bước đến, lấy hết dũng khí mới miễn cưỡng mở miệng: "... Nàng... Sao lại thấy chúng ta thân thiết hơn?"

"Ai bảo các ngươi luôn có đôi có cặp, ai bảo các ngươi luôn đi chung, ai..."

Tần Lãng nói: "Tô Nhiễm, suy nghĩ của nàng thật cực kỳ bi thảm."

Tô Nam nói: "Tô Nhiễm, thân là ca ca của ngươi, ta cảm thấy bi ai!"

Tô Tuấn nói: "Tô Nhiễm, ta không biết ngươi, thật sự!"

Lương Gia nói: "Nhiễm Nhiễm, ngươi thật tài năng kinh người, việc này cũng bị ngươi phát hiện ra..."

Ta không phải chỉ buột miệng thôi sao, vì sao mọi người xem ta như ôn dịch. Phụ thân nói, làm người phải khiêm tốn, phải không ngại học hỏi kẻ dưới, ta không thấy mình sai, hỏi một câu cũng không được sao! Keo kiệt.

"Ta mới rời tướng quân phủ nên đi cùng đường với Tần Lãng. Trả lời vậy nàng vừa lòng chưa?" Lâu Huyên dở khóc dở cười.

Ta ngượng ngùng cười: "Ha ha, thì ra... Thì ra các ngươi đã như hình với bóng còn làm bộ giấu diếm, ngươi còn đến tận tướng quân phủ..."

Lâu Huyên biểu tình "Nàng giết ta đi", hắn cường điệu: "Ta vâng lời cha đến tìm Tần tướng quân thương lượng, là thương lượng!"

https://thuviensach.vn

"Cầu hôn?" Ta miệng nhanh hơn não.

"Rầm ——" Lần này đến phiên Tô Duyên ngã sấp xuống.

Tất cả mọi người trong đại sảnh sợ ngây người. Lâu Huyên với Tần Lãng thân là nhân vật chính hoàn toàn chết đứng. Điều này khiến ta cảm thấy tội lỗi, sao ta có thể hỏi chuyện này trước mặt mọi người, hắn là nên giữ gìn thể diện cho bọn hắn mới phải. Bọn họ nhất định hận chết ta!

Sau khi ta khiến mọi người kinh sợ thành công, lời kế tiếp của Trường Hinh không khác gì họa vô đơn chí, lửa đổ thêm dầu, nàng nói: "Thập biểu tỷ, tình lang của ngươi thân thiết hơn với vị hôn phu của ngươi, vậy chẳng phải ngươi không thể gả ra ngoài?"

"..." Trường Hinh, xem như ngươi lợi hại!

"..." Thập biểu tỷ, ta không sai.

"..." Ngươi chết đi!

"..." Thật sự không liên quan đến ta.

Đây là trao đổi bằng mắt giữa ta và Trường Hinh, người ngoài đương nhiên không thể lãnh hội được tinh túy trong đó.

Chờ ta và Trường Hinh tâm lý chiến xong, Tần Lãng giải thích rất lý trí: "Tô Nhiễm, Lâu bảo chủ tìm cha ta thương lượng cách đối phó Thệ Huyết Hồng Nhan!"

Ta khờ cười: "Ha ha... Thì ra là vậy... Ha ha..."

"Thệ Huyết Hồng Nhan ngay cả hoàng cung cũng thông thạo, chỗ khác càng không an toàn, về sau khẳng định còn có nhiều người chết hơn." Tần Lãng rất bình tĩnh.

https://thuviensach.vn

"Sau đó thì sao?"

"Cha ta thương lượng với Lâu bảo chủ, trước mắt trong kinh thành, ngoại trừ hoàng cung thì chỉ còn Lâu Gia Bảo thủ vệ sâm nghiêm nhất, hơn nữa cao thủ nhiều như mây. Tất cả nữ tử Thệ Huyết Hồng Nhan muốn giết đều chưa thành thân. Cho nên, bọn họ quyết định chuyển toàn bộ nữ tử chưa thành thân đến Lâu Gia Bảo đồng thời xin hoàng thượng phái thêm đại nội thị vệ bảo hộ..."

"Lâu Gia Bảo sẽ không bị sập chứ?" Kinh thành lớn như vậy, nữ tử nhiều như vậy!

Lâu Huyên cười: "Chẳng lẽ nàng không nghe nói gần đây trong kinh thành cơ hồ mỗi nhà đều bận rộn gả nữ nhi, nữ tử chưa thành thân còn rất ít. Nếu sợ Thệ Huyết Hồng Nhan tới tìm, chi bằng cũng nên nghĩ tới cách này? Ha ha, ta không ngại giúp nàng."

"Cút đi, còn cả đống người chờ ngươi giúp, làm sao đến lượt ta."

"Có sao? Ai a?"

"A, biết rõ còn cố hỏi, trừ Diệp Khuynh Thiên, còn có thể là ai!"

"Lời này sao nghe chua vậy, ghen tị?" Lâu Huyên cười giảo hoạt. (Ý anh là chị đang uống dấm)

Ta hừ lạnh một tiếng: "Ghen? Ta thà uống nước tương!"

Tần Lãng ngắt lời chúng ta: "Các ngươi đừng ầm ỹ, trước mắt không phải lúc cãi nhau. Nhiễm Nhiễm, sửa soạn một chút, đêm nay phải đến Lâu Gia Bảo."

"Ta cũng phải đi sao?" Lương Gia xía vào một câu.

Ta hỏi nàng: "Ngươi đã thành thân?"

https://thuviensach.vn

"Chưa."

"Không phải xong rồi sao, ngươi không muốn đi cũng được, trừ phi ngươi lập tức bắt người nào đó cưới ngươi." Ta đưa mắt liếc liếc Tô Hành.

Lương Gia hai má ửng hồng, Tô Hành miệng giật giật, không nói gì.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 68: Tằng Tịu Với Nhau Bằng Miệng

A

——" Một tiếng thét chói tai cắt ngang màn sương sớm.

Ta mạnh mẽ bật dậy, thần kinh căng thẳng. Lương Gia và Trường Hinh ngủ bên cạnh cũng bừng tỉnh, hai người mặt mày buồn ngủ nhưng rất lo lắng.

"Các ngươi đều nghe thấy?" Ta hỏi.

Các nàng gật gật đầu.

Lâu Huyên ở ngoài cửa kêu: "Nhiễm Nhiễm các ngươi không sao chứ, nếu không trả lời ta sẽ xông vào."

"Không sao, chúng ta không sao." Vì đề phòng hắn thật sự phá cửa vào, ta mau chóng mặc quần áo đi mở cửa.

"Sao lại thế này, ta vừa nghe có tiếng thét chói tai." Ta nói, "Có phải lại xảy ra chuyện không?"

"Có lẽ vậy."

Sở dĩ nói "lại" là vì từ khi chúng ta chuyển đến Lâu Gia Bảo hai ngày trước, cơ hồ mỗi tối đều có ba bốn nữ tử mất mạng. Vốn tính tập trung toàn bộ nữ tử chưa thành thân trong kinh thành lại một chỗ để có thể giảm bớt con số tử vong nhưng nay chúng ta đều không chắc làm vậy là đúng hay sai, có lẽ vì mục tiêu tập trung mà Thệ Huyết Hồng Nhan càng ngày càng không kiêng nể.

Có Trường Hinh kim chi ngọc diệp ở đây, người bảo vệ chúng ta cũng đã vô cùng sâm nghiêm, trên mái nhà hay trong bụi cây đều có không ít thị vệ

https://thuviensach.vn

mai phục sẵn. Nhưng Lâu Huyên vẫn lo lắng, hắn thương lượng với Tần Lãng thay phiên nhau bảo vệ bên ngoài. Trải qua hai đêm, ba chúng ta đều không phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Chính là một tiếng thét chói tai vừa rồi thật kỳ quái, theo lý Thệ Huyết Hồng Nhan chỉ giết người vào ban đêm, hơn nữa bà ta ra tay mau lẹ, chưa từng để con mồi la lớn.

"Ngươi mau đi xem đi." Ta thúc giục Lâu Huyên, "Nhất định đã xảy ra chuyện."

Lâu Huyên hơi do dự: "Nhưng các ngươi..."

"Trời còn sáng, chúng ta có thể xảy ra chuyện gì! Nếu ngươi thật lo lắng, chúng ta cùng đi với ngươi."

"Được, nên cùng đi đi."

Ta hướng vào phòng hô to: "Các ngươi cọ xát xong chưa, nhanh giùm chút!"

"Đến đây, đến đây, thúc giục làm gì." Hai người sửa sang lung tung, từ buồng trong đi ra.

Lúc chúng ta đuổi tới chỗ phát sinh, nơi đó đã tụ tập rất nhiều người. Lâu Ý Ý thấy chúng ta, vội vàng nói: "Đại ca ngươi mau đến xem, lại chết thêm một người."

Chúng ta nhìn theo hướng Lâu Ý Ý chỉ tay. Nữ tử trong bụi hoa là Xuân Hỉ, nha hoàn hầu cận Liễu tiểu thư, thiên kim của Công bộ thượng thư. Giống như các nữ tử trước, nàng bị hút khô máu, trên cổ có hai dấu răng.

Liễu tiểu thư sợ tới mức hoa dung thất sắc, khóc như hoa lê mùa xuân: "Xuân Hỉ, ngươi tỉnh lại, đừng dọa ta..."

https://thuviensach.vn

Ta chua xót trong lòng, nếu người chết là Tuyết Liễu, ta chắc cũng khổ sở như vậy. Vì thế ta an ủi nàng: "Người chết không thể sống lại, ngươi nén bi thương đi."

Lời nói có vẻ nho nhã thốt ra từ miệng ta quả thật hơi kỳ quái, giống như vui sướng khi người gặp họa. Liễu tiểu thư rõ ràng đã khóc đến sốc hông, bỗng quay đầu trừng ta. Ta vốn đang tính nói vài câu chính nghĩa hùng hồn như "Nhất định nghiêm trị hung thủ", bị nàng trừng như vậy nên đành nhịn lại.

Lâu Huyên quay đầu ngắm ta, dở khóc dở cười.

"Cười cái gì, có gì buồn cười..." Ta dùng âm thanh chỉ có mình mới nghe được thì thầm.

Tiếng thét chói tai khiến chúng ta bừng tỉnh mộng đúng là của Liễu tiểu thư. Theo lời nàng, sáng sớm nàng đi qua nhà xí, thấy trong bụi hoa lộ ra một cánh tay, chấn kinh quá độ liền lớn tiếng kêu lên. Vạn lần cũng không ngờ người chết lại là nha hoàn theo mình đã mười mấy năm.

"Đây đã là người thứ tám mất mạng ở Lâu Gia Bảo, hơn nữa trước đó còn có Lục tiểu thư, Lưu nhị tiểu thư, cháu gái Đỗ thị lang và Tôn Nhược Vi, tổng cộng là mười hai người. Trong vòng năm ngày ngắn ngủi đã có mười hai người chết..." Lâu Huyên cơ hồ nghiến răng khi nói ra những lời này.

Hắn nhất định hận không thể rút hết gân cốt Thệ Huyết Hồng Nhan, huống chi trước đây người ta là đối thủ một mất một còn của hắn, ba năm trước nếu không nhờ Diệp Khuynh Thiên xả thân cứu giúp, hắn đâu thể sống đến giờ này. Chỉ tính điểm ấy, hắn cưới Diệp Khuynh Thiên cũng là chuyện đương nhiên. Đối với người không muốn thấy hắn chung sống với Diệp Khuynh Thiên như ta, ta không quan tâm hắn có nối lại tình xưa với Lương Gia hay không, chỉ cần đối phương không phải Kinh Hồng Mỹ Nhân là được.

https://thuviensach.vn

"Ngươi đang lo cho Kinh Hồng Mỹ Nhân của ngươi phải không, cho dù cả đám chúng ta chết sạch, nàng cũng không thể chết, đúng không?" Lời này sao nghe chua chua, ta hối hận vì đã nói ra, thầm khinh bỉ chính mình.

"Ngươi có phải..."

"Ta không ăn dấm chua!" Ta giành nói trước Lâu Huyên.

May mắn ta tính trước, tiên hạ thủ vi cường, đắc ý vô cùng. Lâu Huyên bị ta trách móc, quả nhiên không phản đối. Ta nháy mắt với hắn, kiêu ngạo ra vẻ "Ai sợ ai". Không biết vì sao, mỗi lần thấy Lâu Huyên á khẩu, trong lòng luôn đặc biệt vui vẻ, giống vậy sáng sớm ra cửa nhặt được vàng.

Chúng ta mắt to mắt nhỏ trừng nhau, Tần Lãng không biết từ đâu chui ra, há mồm phán một câu: "Năm ngày chết mười ba người, không phải mười hai."

"Còn có ai?" Lâu Huyên lập tức hoàn hồn, "Chẳng lẽ..."

"Đúng." Tần Lãng gật đầu, "Vừa phát hiện, nghĩa nữ Hiền vương, quận chúa Hướng Vân đã chết."

"Đáng giận!" Lâu Huyên rút kiếm hung hăng chém vài phát, hoa lá bay bay đầy trời như mưa.

Hắn ngày thường luôn cợt nhả, ta chưa bao giờ thấy hắn tức giận như hôm nay. Nhìn hắn gân xanh nổi đầy trán, ánh mắt dữ tợn, ngay cả thở ta cũng không thở mạnh, sợ hắn đang cơn cuồng chém chết ta luôn.

Sau khi xử lý xong thi thể, mọi người vây xem đều giải tán. Lúc này Lâu Huyên giống một con sư tử tức giận, ta cũng không tính ở lại cạnh hắn thêm một khắc, vì thế lặng lẽ tiến đến, nói nhỏ với Lương Gia "Đi mau", Lương Gia nhắn lại với Trường Hinh, ba người lén lút tránh ra như ăn trộm.

https://thuviensach.vn

"Đứng lại!"

Ta cứng đờ, không tự chủ được bèn đứng lại.

"Tô Nhiễm, nàng lại đây cho ta!"

Lâu Huyên cũng quá kiêu ngạo đi, trước mặt vị hôn phu của ta, hắn cũng không tế nhị chút nào, không phải tính gán tội vợ ngoại tình cho Tần Lãng sao. Ta rất muốn đối nghịch với hắn, có Tần Lãng ở đây, ta cũng không tin hắn có thể làm gì ta, hơn nữa Tần Lãng cũng sẽ không tùy ý để vị hôn thê bị khi dễ, việc này nếu truyền ra ngoài gì thì hắn còn mặt mũi gì nữa.

Trực giác nữ nhân nói cho ta biết, Lâu Huyên giờ đang nổi nóng, muốn sống phải nghe lời hắn, trăm ngàn lần không thể không qua. Bất đắc dĩ, Tô Nhiễm ta chính là kẻ yếu hay bị bắt nạt, người ta vừa hung hăng ta đã nhũn chân, không tự chủ được xoay người quay lại.

"Có chuyện nói mau..." Ta cực lực duy trì chút tôn nghiêm cuối cùng.

Đúng, không thể ngoan ngoãn nghe lời hắn, hắn bảo ta qua ta liền đi qua, rất mất mặt. Ta vụng trộm ngó Tần Lãng, hắn không phản ứng gì, tốt xấu gì ta cũng là vị hôn thê trên danh nghĩa, chẳng lẽ hắn không hề ngại vợ ngoại tình?

Lâu Huyên không nói lời nào. Ta nói: "Ngươi không nói, ta đi."

"Quên đi, đi thôi." Lâu Huyên vẫy vẫy tay, cảm xúc đã giảm xuống nhiều.

Ta như được đại xá, lập tức quay ngoắt đi. Hai kẻ không nghĩa khí Lương Gia và Trường Hinh kia đã sớm mất dạng, để ta lại hang sói, trở về ta phải dạy dỗ các nàng mới được.

——————————————————phân cách tuyến——————————————————

https://thuviensach.vn

Đến đêm, Lâu bảo chủ ra một quyết định làm mọi người cả kinh rớt cằm xuống đất: Mọi người tị nạn ở Lâu Gia Bảo đều phải chuyển đến đại sảnh ngủ.

"Thật là... Nói giỡn phải không, ngủ ở đại sảnh?" Ta nói cũng nói không suôn sẻ.

Lâu Huyên tựa nửa người vào cửa, gật đầu nói: "Đúng vậy, ngủ ở đại sảnh. Ta cố ý đến thông báo cho các ngươi, đi thôi."

"Đây là đạo tiếp khách của Lâu Gia Bảo? Rất nổi bật, không đủ phòng phải không?" Lương Gia cũng rất không hài lòng, "Vì sao bắt tất cả đến đại sảnh ngủ chứ?"

"Mấy ngày nay liên tiếp chết nhiều người như vậy, mọi người cũng thấy. Thệ Huyết Hồng Nhan xuất quỷ nhập thần, không biết mục tiêu kế tiếp là ai."

"Ha ha, buồn cười, ý của ngươi là chúng ta đến đại sảnh ngủ, bà ta sẽ không giết người?" Ta nói móc.

Lâu Huyên cũng không phải thiếu não, chậm rãi nói: "Đúng vậy, toàn bộ ở đại sảnh, chúng ta bảo vệ bên ngoài, ta cũng không tin Thệ Huyết Hồng Nhan có bản lĩnh giết người công khai trước mặt chúng ta."

Ngữ khí tuy thản nhiên nhưng ánh mắt hắn rất quyết liệt, ta run run, vội vàng cười làm lành: "Ngươi đừng kích động, đừng kích động, bà ta, bà ta... Bà ta không phải bại tướng dưới tay ngươi sao, nhìn thấy ngươi chắc bà ta sẽ đi đường vòng, ha ha..."

Lâu Huyên buồn cười: "Ngươi cười còn khó coi hơn khóc."

https://thuviensach.vn

"Hừ, còn ngươi cười rộ lên là đẹp nhất, khuynh quốc khuynh thành, hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn..."

Lương Gia chặn ngang: "Hai người các ngươi có thể yên tĩnh một chút hay không, sao cứ gặp mặt là cãi nhau. Có gan thì đánh đi, nếu đánh được thì đánh, cứ việc đánh!"

Đây là nói năng kiểu gì! Ta á khẩu.

Lâu Huyên cũng mê man, qua hơn nửa ngày hắn mới nói: "Được rồi, mọi người mau thu dọn, lấy gối chăn theo ta ra đại sảnh."

Ném những lời này xong, Lâu Huyên ngẩng đầu ưỡn ngực rời phòng, rất giống một kẻ ác bá chuyên cưỡng đoạt dân nữ. Mắt thấy trời dần tối, tim ta cũng đập nhanh hơn. Cẩn thận nghĩ lại, hay là cứ nghe lời hắn đi. Vì mạng sống, đừng nói là ngủ ở đại sảnh, ngủ ở nhà bếp ta cũng phải đi.

Ta khẽ cắn môi, quay đầu phân phó Lương Gia và Trường Hinh: "Thu dọn mau lên, còn thất thần làm gì!"

Hai người lĩnh mệnh, vừa thu dọn vừa oán giận.

"Hệt như chạy nạn."

"Đúng vậy, dám bắt ta ngủ ở đại sảnh, hơi quá đáng."

"Nếu có một ngày Thệ Huyết Hồng Nhan rơi vào tay ta, ta nhất định cho bà ta ngủ nhà xí, rửa mối hận trong lòng của ta."

"Đúng, ngủ ở nhà xí xong bắt bà ta vô chuồng ngủ!"

"..."

Ta nói: "Các ngươi có chịu yên không, dù hiện giờ chúng ta không phải chạy nạn nhưng còn không bằng chạy nạn. Ngủ ở đại sảnh thì sao, các

https://thuviensach.vn

ngươi không phải đã từng ngủ dưới gầm giường sao! Vị công chúa kia, nếu muốn ngủ trên giường cao gối mềm thì hồi cung đi, không ai cột ngươi lại đây. Còn có, Lương đại tiểu thư, ngươi thấy Thệ Huyết Hồng Nhan có thể lọt vào tay ngươi sao? Thu hồi mộng tưởng hão huyền của ngươi đi, hiện tại trời đã tối..."

Các nàng bị ta nói không còn gì phản bác, chỉ có thể trừng mắt tỏ vẻ kháng nghị. Ta thầm cười, cuối cùng cũng báo thù được. Ban ngày lúc ta bị Lâu Huyên giam chân, ai bảo các nàng không nghĩa khí, bỏ lại mình ta trốn mất dạng! Lúc ta cãi nhau với Lâu Huyên, các nàng cũng chế giễu không ít.

Bận bịu hồi lâu, ba chúng ta ôm chăn gối tiến về đại sảnh. Lúc đến cửa đã thấy một màn nhộn nhịp: Rất nhiều tiểu thư trang điểm xinh đẹp cũng đang vác chăn gối giống chúng ta, xếp hàng hùng dũng tiến vào đại sảnh. Cảnh tượng này rất giống cảnh dân chạy nạn thời chiến loạn. Ta nhịn không được phì cười một tiếng, chăn trên tay rơi hết xuống đất.

"Ngươi cười gì?" Trường Hinh khó hiểu.

Ta tiếp tục cười, vừa cười vừa nhặt chăn lên, "Các ngươi xem, nếu dựng thêm vài lều trại, bỏ thêm mấy nồi cơm, Lâu Gia Bảo này nghiễm nhiên trở thành chiến trường, ha ha..."

Lương Gia khóe miệng co giật, nàng nói: "Tô Nhiễm, tư duy của ngươi không bình thường. Lâu Huyên thật sự không phải là đối thủ của ngươi, thật sự."

"Sao lại nói đến hắn, ngươi sẽ không đối với vị hôn phu của ngươi, à không, là vị hôn phu trước, còn nhớ mãi không quên?"

"Ngươi câm đi, miệng chó không thể phun ngà voi."

Trường Hinh khuyên can: "Đừng nội chiến, đừng nội chiến, chúng ta phải đoàn kết, nhất trí đối ngoại."

https://thuviensach.vn

"Đứng sang một bên đi!" Ta và Lương Gia trăm miệng một lời.

Trường Hinh ủy khuất, miệng mếu máo. Nàng chỉ vào người sau ta nói: "Các ngươi xem, địch nhân đã đến, nếu các ngươi không đình chiến, tình lang của Thập biểu tỷ sẽ bị người khác đoạt đi."

Ta nhìn lại, chậc chậc, Diệp Khuynh Thiên cái đồ không biết xấu hổ dám bám vào tay Lâu Huyên trước mắt bao nhiêu người, Lâu Huyên đẩy nàng ra, nàng không biết sĩ diện lại dựa vào lần nữa, cứ lặp đi lặp lại như vậy... Bên cạnh còn có kiếm khách mỹ nữ số một ôm chăn, kiếm khách mỹ nữ số hai ôm đệm giường, kiếm khách mỹ nữ số ba ôm gối, cả đám hợp thành một bộ hình ảnh cực kỳ hương diễm.

Trường Hinh không rành thế sự lặng lẽ nói: "Xem tình hình, hình như bọn hắn muốn động phòng."

Nghe xong lời này thần kinh của ta lập tức đứt đoạn. Tiểu nha đầu học được tư tưởng không thuần khiết này từ đâu, ai nói ôm chăn gối là muốn động phòng, chẳng lẽ người ta không thể đi giao du sao...

"Trường Hinh, ngươi có biết động phòng là sao không?" Lương Gia yếu ớt hỏi nàng.

Trường Hinh cướp lời: "Biết, động phòng chính là sinh con."

Nếu không đủ bản lĩnh, ta đã sớm cắn lưỡi mà chết. Động phòng tương đương với sinh con? Thì ra năng lực giải nghĩa của Trường Hinh còn bạo tàn hơn mẹ con Dao Băng sư tỷ. Bất quá những lời này xem như còn nhẹ, câu kế tiếp của nàng khiến ta vốn đang điên đảo suýt nữa hộc máu bỏ mình.

Nàng chỉ vào Lâu Huyên và Diệp Khuynh Thiên lớn tiếng: "Hay cho các ngươi, hai người tằng tịu với nhau bằng môi..."

https://thuviensach.vn

Cái gì gọi là không lên tiếng thì thôi, nói rồi bỗng nổi tiếng? Cái gì gọi là lời nói dọa chết người? Tuyệt đối có thể dùng hai câu này làm ví dụ tốt nhất để giải thích về Trường Hinh.

Ta ngẩng lên trời thề thốt, toàn thân run rẩy, ta đã thông minh kịp thời ra tay bịt miệng nàng khi nàng sắp phun ra thêm mấy lời kinh thiên động địa. Nhưng trời đã khuya, cái gọi là "Tẳng tịu với nhau bằng môi" kia trong đêm thanh tĩnh đã được hai nhân vật chính nghe rõ, nhóm ba kiếm khách mỹ nữ buông rơi toàn bộ chăn gối trên tay. Phàm ai nghe được câu đó đều như bị đóng đinh tại chỗ.

"... Bằng môi?" Diệp Khuynh Thiên choáng váng.

"... Tẳng tịu với nhau?" Lâu Huyên ngây người.

"... Công chúa điện hạ, sư phụ của ngươi là ai, đưa ta đi cúng bái hắn một chút." Lương Gia sắp khóc.

Trong lòng ta âm thầm ra roi quất Trường Hinh thương tích đầy mình, nha đầu kia rất biết dọa người, rất dọa người. Vốn là kim chi ngọc diệp, vốn đường đường là công chúa... Nàng không chỉ bôi nhọ đương kim hoàng thượng cha nàng mà còn tiện tay bôi nhọ giang sơn xã tắc, vì những lời này của nàng, tổ quốc non sông ít nhất cũng rung chuyển một trăm lần.

Vì phá tan cục diện xấu hổ này, ta rất thức thời nói với Lâu Huyên: "... Các ngươi... Các ngươi... Tiếp tục đi, ha ha..."

Hừ, nếu thật sự các ngươi dám tiếp tục, ta đến nha môn tố cáo các ngươi tẳng tịu với nhau bằng môi !

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 69: Đêm Kinh Hồn Ở Lâu Gia Bảo (P.i

T

rời tối dần, đây là một đêm không trăng, trên bầu trời đen đặc như mực thậm chí không có lấy một vì sao. Thỉnh thoảng chỉ có mấy bóng chim không biết tên kêu rõ to xẹt qua. Tuy trời tối nhưng trong Lâu Gia Bảo đèn đuốc sáng trưng như ban ngày.

Nếu đổi lại là bình thường, bất luận kẻ nào bước vào tiền sảnh Lâu Gia Bảo đều nhảy dựng lên, quang cảnh vô cùng giống như dân chúng chạy nạn: Trên mặt đất phủ kín chăn nệm, tổng cộng hơn một trăm nữ tử ngồi trên đó. Không ốm mà rên cũng có; rõ ràng ngáp liên tục lại không dám ngủ cũng có; khuôn mặt đầy u sầu cũng có; hưng phấn dị thường cũng có... Mà cái đám xung quanh ta giờ lại cùng một giuộc.

Lương Gia, Trường Hinh, Lâu Ý Ý, Tôn Nhược Sắc đều là bốn người có thể khiến người ta tức chết, nhất là Trường Hinh. Lâu Huyên khi không thần kinh thác loạn vì một câu "Tắng tịu với nhau bằng môi" kia của nàng, không chừng đang được đại phu khám. Có bốn người các nàng ngồi bên, ta vốn sầu lo cũng bay biến hết, thần kinh cũng vô cùng thác loạn, ta có thể lý giải tâm tình muốn phát điên lúc đó của Lâu Huyên.

Vì cái chết của Tôn Nhược Vi, Tôn Nhược Sắc còn chưa khôi phục hoàn toàn lại dáng vẻ kiêu ngạo trước kia nhưng đã đỡ hơn bộ dáng gục trên vai ta gào khóc ngày đó. Ta biết nàng thật chán ghét muội muội khác mẹ này nhưng không ngờ Tôn Nhược Vi có ảnh hưởng lớn với nàng đến vậy, dù sao người chết là muội muội, máu mủ tình thâm, cũng khó tránh khỏi thương tâm.

Ban ngày lúc chúng ta nhắc tới Tôn Nhược Vi, xét tính cách của Tôn Nhược Sắc, ta đại khái hiểu được Tôn Nhược Vi là một người ngoài mặt

https://thuviensach.vn

nhu nhược nhưng thích giở trò sau lưng, tâm cơ thâm hiểm. Điểm này không khó đoán nên ta không hề thương cảm Tôn Nhược Vi nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài. Tôn Nhược Sắc rất thẳng thắn, không thích chính là không thích, mượn lời nàng mà nói chính là "Ta rất chán ghét nha đầu kia, lúc tức giận ta sẽ mắng nàng, thậm chí đánh nàng nhưng tuyệt đối sẽ không dùng chút thủ đoạn vặt vãnh đối phó người khác như nàng". Nghe xong những lời này, ta rất hận gặp người quá muộn, hảo cảm với nàng tăng lên rất nhiều.

Lúc ta tán gẫu với Tôn Nhược Sắc, ba nữ nhân bên cạnh cũng líu ríu không yên, nghiễm nhiên hình thành trận thế trăm ngàn quạ đen cùng bay qua hiếm thấy. Lương Gia với Trường Hinh không cần nói đến, vốn là hai kẻ lắm lời, thêm Lâu Ý Ý sớm lìa xa trần tục, ba người đồng diễn, khua chiêng gõ trống mịt mù trời đất.

Trường Hinh như chim vừa sổ lồng, đánh hơi thấy mùi tự do, lập tức trút hết phiền não trong lòng, nào là Thệ Huyết Hồng Nhan, U Minh Quỷ Nhãn, tán gẫu bất tận. Ta thập phần hoài nghi, đây rốt cuộc là tị nạn hay là đại hội liên hợp nữ nhân mà có vẻ cái sau mới thích hợp với cảnh tượng hiện tại.

Bên ngoài sảnh trong viện, hàng trăm đại nội thị vệ mai phục không nhúc nhích, vô cùng chuyên nghiệp. Ý chí kiên cường bất thường của bọn họ khiến ta rất bội phục. Chúng ta cãi nhau ầm ĩ trong phòng, cắn hạt dưa tí tách, nói chuyện phiếm, cho là vì tị nạn nhưng cũng tranh thủ chút đỉnh; bọn họ ở bên ngoài nuôi muỗi, còn phải cố nín nhịn.

Trong lúc giãy chết, Lâu Ý Ý vừa rồi đang uống trà nóng, nhất thời sốt ruột, quăng cái chén vào bụi hoa, cũng không biết thị vệ này "may mắn" là ai đây. Ta chỉ có thể lắc đầu, lại lắc đầu.

"Nhiễm Nhiễm, ngươi sao vậy, lắc đầu liên tục làm gì?" Lương Gia phát hiện ta không ổn.

https://thuviensach.vn

Ta chế nhạo: "Không có gì, trong lòng không nỡ."

Trường Hinh tiếp tục cướp lời: "Ta biết ta biết, vị hôn phu của nàng và tình lang không ở đây nên trong lòng không thoải mái. Đúng không, biểu tỷ?"

"Ngốc một mình đi, còn lắm miệng đưa ngươi đi hòa thân!"

"Ta nói không sai, vốn dĩ là vậy mà." Trường Hinh không phục, tiếp tục nói thầm, "Ngươi yên tâm, Diệp Khuynh Thiên còn ở đây, ít nhất có thể chứng minh tình lang của ngươi không bị bắt cóc..." Mấy lời kế tiếp bị lửa giận trong mắt ta thiêu đốt nên nghẹn lại, tính ra nàng cũng biết điều.

Lâu Ý Ý thở dài một hơi: "Nhiễm Nhiễm, ngươi với ca ca rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ta cũng không muốn Diệp Khuynh Thiên là tẩu tử của ta, ngươi ra sức thêm, mau cướp ca ca về đi, Diệp Khuynh Thiên người ta còn dám bức hôn!" Nói xong nàng liếc nhóm kiếm khách mỹ nữ vây quanh Diệp đại mỹ nhân cách đó không xa, có ý ám chỉ.

"Đúng vậy Tô Nhiễm, Lâu Huyên là thanh niên có tiền đồ tốt cỡ nào, ngươi cũng không thể trơ mắt nhìn hắn bị cướp đi." Tôn Nhược Sắc phụ họa.

"Được rồi, các ngươi ai thích cướp thì cướp đi, đâu liên quan tới ta!" Ta muốn vỡ đầu.

"Mọi người muốn cướp gì? Nói ta nghe một chút?" Không biết từ khi nào Lâu Huyên xuất hiện tại cửa, cách chúng ta không đến mười bước.

Hắn giãn mày ra, nhìn qua có vẻ rất vui. Chúng ta còn chưa kịp phản ứng, đám sắc nữ phía sau kia đã xông lên như ong vỡ tổ, ngươi một tiếng "Lâu công tử", ta một tiếng "Lâu đại ca", còn ngọt ngào hơn mật mười mấy lần. Lúc trước mặc kệ là phiền muộn, không ốm mà rên hay khóc sướt mướt, vừa thấy Lâu Huyên, mây đen trên đầu lập tức bay mất, ánh sáng chiếu rọi, mỉm cười như liễu đón gió xuân. Xem ra Lâu Huyên là thuốc hay có thể trị bách bệnh, có hắn ở đây, Thệ Huyết Hồng Nhan chẳng là gì.

https://thuviensach.vn

Diệp Khuynh Thiên nhìn thấy một màn này, giận méo miệng. Dưới sự giúp đỡ của nhóm kiếm khách mỹ nữ đã dễ dàng tiếp cận sát Lâu Huyên, nhẹ nhàng tựa vào, muốn bao nhiêu thân mật có bấy nhiêu thân mật, nghiễm nhiên tuyên bố với mọi người Lâu Huyên là tài sản cá nhân của nàng.

"Thật không biết xấu hổ!" Lương Gia hèn mọn.

"Tằng tịu với nhau bằng môi!" Trường Hinh miệt thị.

"Nhàm chán đến cực điểm!" Tôn Nhược Sắc phỉ nhổ.

Ba người các nàng đều muốn xông lên chém Diệp Khuynh Thiên và Lâu Huyên thành tám khúc còn ta thật không có cảm giác gì, đã sớm thấy nhưng không thể trách. Lâu Ý Ý kéo kéo ống tay áo ta, ta nhẹ nhàng rút ra, làm bộ như không phát hiện. Trong lúc vô ý chạm phải ánh mắt cười như không cười của Lâu Huyên, ta vội vàng dời mắt, đàm tiếu với Trường Hinh.

Hắn cố ý, ta biết! Lớn như vậy, sao còn bắt chước trẻ con ba tuổi, thích giở trò, rất không chính chắn. Ta rất muốn đứng lên nói cho hắn, từ hai tuổi ta đã không chơi trò vặt này rồi, chuyển sang đánh lén Tô Nam, đó mới gọi là kích thích.

Thấy ta không phản ứng, Lâu Huyên cũng ngấy, hắn đẩy con chim nhỏ đang nép vào người Diệp Khuynh Thiên ra, bước về phía chúng ta.

"Có phải ngủ không quen?"

"A, lời này thật buồn cười, nếu không ngươi thử nằm đây cả đêm xem? Ta cũng không tin ngươi có thể ngủ!" Ta khinh thường. Kỳ thật ta vô cùng nguyện ý ngủ dưới giường.

Lâu Huyên cười tươi, "Tốt, ta không ngại chung chăn gối với nàng, chi bằng đêm nay chúng ta làm ngay tại đây, được không?"

https://thuviensach.vn

"Ngươi ——" Ta chán nản.

Lâu Huyên cười ha hả. Lần nào cũng vậy, hắn đều khiến ta nghẹn lời, chỉ biết cười ngây ngô.

Nhưng lúc này không thể so với bình thường, hắn xem nhẹ đám nữ nhân sài lang hổ báo xung quanh, còn có, đương nhiên "sài lang hổ báo" nhất phải kể tới Diệp Khuynh Thiên, nàng giận dữ nhìn ta, lửa hận trong mắt bắn ra tung tóe. Xem tư thế này, chắc nàng hận không thể nướng chín ta rồi nuốt nguyên con xuống đi.

"Sao vậy Nhiễm Nhiễm, nếu nàng không thích chung giường với ta trước mặt mọi người thì chúng ta về phòng ngủ?" Lâu Huyên hoàn toàn tương phản với Diệp Khuynh Thiên, ý cười trong mắt hắn như hồng thủy dũng mãnh tràn ra ngoài.

Ta hoàn toàn bị chọc giận, dồn sức hô mạnh một tiếng "cút" chấn động tâm can, dư âm còn văng vẳng bên tai khiến những người không liên quan cũng run rẩy. Những người này bao gồm Tần Lãng, Tần Đào, Sở Tức Trữ, Sở Tức Vấn, còn có mấy ca ca của ta.

"Sao vậy?" Sở Tức Trữ nghẹn ngào trân trối.

"Không phải nói ngươi, ta bảo hắn cút." Ta chỉ chỉ Lâu Huyên. Xấu hổ muốn chết.

"... À à... Nhưng... Đây là nhà của hắn..."

Ta há mồm: "..."

Đúng vậy, đây là nhà của hắn, sao ta lại quên điều này.

Lúc này Tần Lãng mặt không đổi sắc, đang hóa đá rồi lại kéo ta. Ta nghĩ hắn đến chất vấn ta có lén hắn hồng hạnh vượt tường hay không, không thể

https://thuviensach.vn

trách ta tư tưởng không thuần khiết, sách đều viết vậy, ta chỉ tưởng tượng dựa trên tư duy người bình thường.

Thật ngoài ý muốn, Tần Lãng chỉ nói "Chăm sóc mình cho tốt", "Ta sẽ bảo hộ ngươi" vân vân, giống như gặp lại cô dâu sau nhiều ngày xa cách. Tình hình này nhìn sao cũng thấy giống trận đấu ai ăn dấm chua trước đó của ta và Lâu Huyên, thật nhàm chán.

Tôn Nhược Sắc hiếm khi gặp Tần Lãng liền nhào qua hàn huyên, hại ta khó chịu vì đứng giữa hai người, muốn nói lại không biết nên nói gì, mở miệng chính là một câu "Ngươi ăn sáng chưa?" khiến Tần Lãng dở khóc dở cười.

Hắn nhìn sang bầu trời tối đen, cười hỏi: "Ăn sáng vào lúc này?"

"Có chứ," Lương Gia thấy không ổn, ra mặt nói giúp ta, "Có đôi khi chúng ta ngủ một mạch đến tối, vừa hay đến lúc ăn cơm."

"Ngủ một mạch đến tối?" Tần Lãng nghẹn ngào.

Lương Gia gật đầu: "Đúng vậy, có gì phải tò mò. Ta nói ngươi đừng dùng ánh mắt này nhìn ta được không, việc này cũng không phải chỉ có mình ta, Nhiễm Nhiễm cũng vậy. Bữa ăn đầu tiên sau khi vừa tỉnh lại, sao không thể gọi là bữa sáng!"

Mọi người không nói gì. Bọn Tô Nam rất thức thời rời ra xa, tựa hồ cảm thấy có muội muội như chúng ta là một loại sỉ nhục với bọn họ.

Ta ngước lên trời thề thốt mình vô tội, nghiêm khắc mà nói, ta là nạn nhân của Lương Gia.

Cũng chỉ có Lương Gia đủ bản lĩnh lý luận kiểu này, tự đánh mất mặt mũi của mình không nói, còn kéo theo ta vào. Nàng vốn không sao cả, chính là khổ ta, bị mọi người dòm ngó quái gở.

https://thuviensach.vn

Các nữ nhân khác xem xong trò hề của ta rồi lại tiếp tục dây dưa với soái ca Lâu Huyên. Diệp Khuynh Thiên đương nhiên sẽ không để các nàng dễ dàng toại nguyện, một đám oanh oanh liệt liệt trình diễn màn tranh giành soái ca, không hề có chút khẩn trương nào trước thời khắc Thệ Huyết Hồng Nhan tìm đến. Ta không rõ, đến tột cùng là mọi người xem nhẹ sinh tử, cố tìm vui trong nỗi khổ hay mị lực soái ca quá lớn, đè nén hết thảy nỗi sợ do Thệ Huyết Hồng Nhan mang lại.

Ta vốn định tìm Tô Nam nói chuyện phiếm giải buồn nhưng bọn Tô Nam thật không nghĩa khí đang trêu đùa nữ nhân khác, quăng ta sang một bên không thèm quan tâm.

Nhìn xung quanh trong chốc lát, ta phát hiện trong đại sảnh chỉ có hai người Tần Đào với Sở Tức Trữ tránh ở một góc nhớ nhung kể lể quên mình, không tham dự trò khôi hài này. Tần Lãng nói cho ta biết, vốn hôm qua Tần Đào phải khởi hành về lại biên cương, đơn giản vì chuyện Thệ Huyết Hồng Nhan, hắn lo cho Sở Tức Trữ, dám nghịch ý Tần tướng quân giả ngốc vài ngày. Thâm tình như vậy thật khiến người ta bội phục.

Một đám đáng chết cứ ầm ĩ, mãi đến qua nửa đêm, Thệ Huyết Hồng Nhan vẫn chưa thấy tăm hơi. Ta ngáp ba bốn cái, thật sự mệt chết nhưng lại ngại nằm xuống ngủ giữa đại sảnh dưới con mắt chăm chú của nhiều người, thật rất muốn làm như vậy, hình tượng của ta vốn cũng đã bị hủy hoại nếu không nói là đã hoàn toàn sụp đổ. Lâu bảo chủ cũng thật là, suy tính kiểu gì vậy chứ! Chúng ta đều là nữ nhân hàng thật giá thật, hơn nữa đại đa số là thiên kim tiểu thư khuê các, ai dám ngủ trong đại sảnh chứ.

Ta ngáp một cái, bỗng thấy có điểm không ổn, tựa hồ sau lưng luôn có đôi mắt nhìn ta chằm chằm. Ta quét một vòng khắp bốn phía, mọi người nói chuyện phiếm, đùa giỡn, không có gì bất thường. Chỉ mong là ta quá nhạy cảm, sao trên lưng lại thấy lạnh lạnh, thật tà môn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Chương 70: Đêm Kinh Hồn Ở Lâu Gia Bảo (P.ii)

Một bàn tay khoát lên vai ta, ta run cả người: "A —— "

"Nàng sao vậy?" Là tiếng Tần Lãng.

Ta vỗ ngực: "Người dọa người sẽ hù chết người, ngươi không nói không rằng chụp vai ta làm gì!"

Tần Lãng bị ta chất vấn, nhất thời không còn lời nào để nói.

Vừa rồi tiếng kêu sợ hãi của ta đã làm mọi người chú ý, rất nhiều người quay sang nhìn ta, bao gồm cả Diệp Khuynh Thiên đang bận trêu đùa Lâu Huyên. Ta nhất thời nổi giận, lớn tiếng nói: "Nhìn cái gì, có gì hay!"

"Đúng vậy, vợ chồng son người ta liếc mắt đưa tình, chúng ta cũng đừng làm người ta mất hứng." Diệp Khuynh Thiên khóe miệng cong cớn.

Ta hung hăng trừng nàng, trừng luôn Lâu Huyên bên cạnh nàng, cố nén lửa giận không hé răng. Không trêu ta sống không nổi sao, ta thiện lương không chấp nhặt bọn họ.

"Nhiễm Nhiễm, đừng nóng giận, nói chuyện phiếm với ta đi." Tôn Nhược Sắc kéo ta qua ngồi xuống đệm, "Thệ Huyết Hồng Nhan nhất định biết bên ngoài thủ vệ sâm nghiêm nên không dám tới."

"Ta thấy cũng đúng, đã qua canh ba, muốn tới bà ta đã sớm tới." Lương Gia phụ họa.

Ta không ủng hộ cách nói của Tôn Nhược Sắc và Lương Gia.

https://thuviensach.vn

Trước kia lúc ở Thục Sơn, ta từng nghe sư nương nói Thệ Huyết Hồng Nhan mỗi ngày đều phải hút máu nữ tử chưa thành thân để duy trì công phu tu luyện, bằng không sẽ như kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Sao bà ta có thể không đến vì nơi này nhiều thủ vệ, trừ phi đã rời kinh thành.

Mấy ngày gần đây, nữ tử chưa thành thân trong kinh thành không chết thì xuất giá hay chuyển đi, cô nương chưa xuất giá bây giờ còn hiếm hơn hồng thủy. Mượn lời Tô Nam mà nói chính là cứ ra đường sẽ đụng phải kiệu hoa xuất giá. Vì Thệ Huyết Hồng Nhan mà cơn sóng thành thân trong kinh thành dâng lên ào ạt, ngay cả kẻ ở giá ngày thường không ai hỏi thăm cũng lấy được con dâu như nguyện.

Chúng nữ tử chưa thành thân còn lại hoặc không tìm được đối tượng thích hợp hoặc tôn trọng tự do hôn nhân giống ta hoặc vì các nguyên nhân linh tinh khác (tỷ như hạng chờ đợi khối thịt béo Lâu Huyên nên không muốn gả cho người khác) đều bị đưa đến Lâu Gia Bảo tị nạn. Cho nên ta có dự cảm Thệ Huyết Hồng Nhan nhất định sẽ tới.

Nhưng ta không thấy sợ hãi gì nhiều, bên ngoài có nhiều đại nội thị vệ như vậy, Lâu Huyên, Tần Lãng, Tô Nam đều là cao thủ số một số hai, Thệ Huyết Hồng Nhan muốn giết người cũng không dễ. Ta cũng không biết vì sao có bọn Lâu Huyên ở đây, ta thấy rất yên tâm.

Ngay khi ta đang trầm tư, Trường Hinh cười hì hì xáp lại, "Ta chán gần chết, biểu tỷ kể chuyện cười cho ta nghe đi."

Nha đầu kia luôn bị nhốt tại thâm cung, khi xưa mỗi lần ta đi thăm nàng, không phải quấn quít bảo ta kể chuyện bên ngoài cho nghe thì ép ta chọc cười, vô hình chung đã thành thói quen.

Ta cười đáp ứng: "Tốt, ta đây sẽ kể một chuyện cười, các ngươi nghe sẽ thích."

"Ta cũng muốn nghe, ta cũng muốn nghe!" Lâu Ý Ý cũng nhào vô giúp vui.

https://thuviensach.vn

Ta đằng hắng: "Trước khi kể, các ngươi cười mấy tiếng cho ta nghe xem."

"Ha ha ha..."

"Không đủ lớn, cười lại."

"Ha ha ha ha..."

Ta hé miệng cười trộm: "Tốt lắm, ta đã kể xong, cám ơn."

"A?" Lâu Ý Ý mở lớn miệng, "Nhưng ngươi chưa nói gì?"

"Các ngươi không phải muốn cười sao, ta đã khiến các ngươi mở miệng cười, còn không phải hết, dù sao kết quả cũng giống nhau."

Các nàng hoàn toàn không nói gì.

"Ha ha ha..." Lâu Huyên đi tới, "Nhiễm Nhiễm ngoan của ta, nàng thật nghịch ngợm."

Ta trợn mắt, không để ý tới hắn, cố ý lảng sang chuyện khác, "Tôn Nhược Sắc, ngươi không phải thích đi Phúc Hưng Trà Lâu nghe kể chuyện sao, đã nghe nhiều vậy rồi thì cũng nên giúp mọi người giải sầu."

"Đúng vậy, Tôn Nhược Sắc ngươi nói mau, nói mau." Lương Gia ồn ào.

Tôn Nhược Sắc không chịu nổi nhiệt tình của mọi người lập tức kể chuyện một đại hán bỏ vợ tuyệt tình tuyệt nghĩa sinh động như thật, muốn bao nhiêu phấn khích có bấy nhiêu phấn khích, hoàn toàn không thua kém tiên sinh kể chuyện. Nhưng Lương Gia lại không hài lòng, nàng khinh thường nói: "Bỏ vợ gì chứ, kể chuyện phải có trình độ, đến đây, ta kể một chuyện ma ngày xưa cho các ngươi nghe."

"Đừng kể chuyện ma quỷ, dọa người!" Lâu Ý Ý hét chói tai.

https://thuviensach.vn

Ta với Lương Gia trăm miệng một lời: "Không muốn nghe ngồi sang một bên đi."

Lâu Ý Ý chớp chớp mắt: "... Vậy... Vậy ta nghe."

Chuyện ma mị được Lương Gia kể vô cùng phấn khích, không chỉ có ta, Trường Hinh, Tôn Nhược Sắc và Lâu Ý Ý đều không tự giác ôm hai tay run run, giống như ma quỷ trong truyện thật sự nhảy ra ăn thịt người. Chờ Lương Gia nói xong, chúng ta đã thốt không nên lời.

"Thế nào, dọa người đi." Lương Gia thực tự hào, "Bây giờ trời tối đến mức xòe tay ra không thấy ngón, rất thích hợp để kể chuyện ma, trò cười kia của Tô Nhiễm ngươi chỉ dành cho đám con nít."

Ta nghe xong không phục lắm, vì thế xung phong kể một chuyện khủng bố hơn.

Chắc vì ảnh hưởng của không khí bên này, có mấy nữ tử dứt khoát cự tuyệt lực hấp dẫn của soái ca, nhào qua giúp vui. Lương Gia kể xong, đội ngũ chúng ta lớn mạnh hơn nhiều, từ năm người ban đầu tăng lên hai mươi. Ta bị hai mươi người này vây quanh, nhìn các nàng vẻ mặt chờ mong, cảm thấy rất tự hào.

"Ta sẽ bắt đầu, các ngươi chuẩn bị tâm lý cho tốt, nhát gan thì tự giác bịt tai lại." Ta mở miệng, "Vào một đêm... trời tối đen như mực... Gió thổi vù vù... Bỗng nhiên ——" Ta bỗng lớn giọng hơn để các nàng hoảng sợ.

"A ——" Trường Hinh cơ hồ bổ nhào cả người vào thân ta.

"Ha ha ha ha..." Ta cười chảy nước mắt, "Xem ngươi sợ chưa kìa, ta còn chưa nói gì."

https://thuviensach.vn

Chẳng qua là ta dùng giọng điệu hơi mơ hồ, thanh âm mông lung, tạo bầu không khí khủng bố, tiểu nha đầu này quả nhiên bị lừa ngay.

Đang còn đắc ý, ta bỗng thấy lạnh lưng, nhìn lại thấy Lâu Huyên đang nhìn ta cười hì hì, cách đó không xa Tần Lãng cũng vậy, tươi cười hiếm có. Ngoại trừ bọn họ, Diệp Khuynh Thiên với nhóm kiếm khách mỹ nữ của nàng lại nổi giận đùng đùng, trừng mắt với ta. Thất phu vô tội hoài bích có tội. Xem ra nếu muốn giữ khoảng cách với Diệp Khuynh Thiên, đầu tiên ta phải làm rõ quan hệ với Lâu Huyên. Vì thế ta không nhìn Lâu Huyên, quay đầu tiếp tục tán gẫu.

"Đây gọi là chuyện ma quỷ gì chứ, ta cũng sẽ kể!" Tôn Nhược Sắc khinh thường.

Ta nói: "Được, có bản lĩnh, ngươi cũng khiến chúng ta sợ tới mức hét chói tai đi!"

"Kể thì kể, ai sợ ai."

Tôn Nhược Sắc này cũng thật xấu tính, kỹ xảo ta đã dùng qua, nàng dám xài lại không chút thay đổi: Vào một đêm... trời tối đen như mực... Bỗng nhiên —— "

Bỗng nhiên, toàn bộ nến trong đại sảnh đều tắt, một mảnh tối đen."A ——" Trong phòng tràn ngập tiếng thét chói tai.

Lúc này ta tưởng Tôn Nhược Sắc thật có bản lĩnh, có thể tắt hết nến, quả nhiên tạo bầu không khí mới, ngay cả người thông minh như ta cũng xém bị nàng gạt. Nhưng nháy mắt ta lập tức thay đổi suy nghĩ, hình như tình huống có vẻ không ổn, Tôn Nhược Sắc không phải ba đầu sáu tay, sao có thể nháy mắt tắt hết nến trong sảnh?

"Không hay, là Thệ Huyết Hồng Nhan!" Lâu Huyên kêu to, "Mau, thắp đèn!"

https://thuviensach.vn

"A ——— "

"A ——— "

"..."

Tiếng thét chói tai liên tiếp.

Vừa nghe Thệ Huyết Hồng Nhan đến, mọi người đều rối rắm, chạy tán loạn trong phòng. Tiếng bước chân hỗn độn hòa lẫn tiếng va chạm.

"Mọi người đừng hoảng hốt, tất cả ngồi yên, đừng lộn xộn." Lâu Huyên tận lực xoa dịu sự sợ hãi.

Nhưng tại thời khắc này, lời soái ca cũng không ăn thua, mọi người vẫn nháo nhào. Trong phòng thật sự quá tối, căn bản không nhìn thấy bong người, chỉ có từng đợt ồn ào. Tim ta muốn vọt khỏi lồng ngực, lúc này có người chụp vai ta.

"A ——— "

"Đừng sợ, là ta." Lâu Huyên nói, "Là nàng, Nhiễm Nhiễm?"

Ta liều lĩnh bổ nhào vào lòng hắn, hai tay gắt gao ôm cổ hắn.

Lâu Huyên cũng ôm chặt ta, hắn nói: "Đừng sợ đừng sợ, không sao rồi."

Một ngọn nến được thắp lên, hai ngọn, ba ngọn... Trong đại sảnh đã sáng sủa lại.

"Nhiễm Nhiễm, các ngươi..." Lương Gia chỉ vào ta, trợn mắt há mồm.

Mọi người cũng trợn mắt há mồm, Diệp Khuynh Thiên suýt lọt tròng ra ngoài. Bởi vì ta và Lâu Huyên đang ôm nhau thật chặt, tư thế muốn bao nhiêu ái muội có bấy nhiêu ái muội.

https://thuviensach.vn

"Không phải như thế, không phải như thế, các ngươi nghĩ sai rồi." Ta mau chóng giãy ra khỏi người Lâu Huyên. Thật đáng giận là hắn còn cố ý ôm chặt hơn, hại ta có miệng khó mở lời. Ta thật vất vả mới đẩy hắn ra được.

Tô Nam cười không chút giấu diếm: "Thập nha đầu, ngươi đừng giải thích, càng bôi càng đen."

"Ngươi câm đi!"

Trong lúc vô ý nhìn sang Tần Lãng, không thấy hắn có biểu tình gì khác ngoài việc gật gật đầu với ta.

"Mọi người vẫn ổn." Tần Đào rất bình tĩnh, "Có ai bị thương không?"

Ta quét khắp đại sảnh, không phát hiện có ai nằm trên mặt đất. Vừa rồi bọn Tần Đào thắp đèn rất nhanh, Thệ Huyết Hồng Nhan hắn chưa kịp làm gì.

"Dường như... Mọi người không sao." Sở Tức Trữ thở phào nhẹ nhõm.

"Không đúng!" Lâu Huyên nhìn chằm chằm một nữ tử áo đỏ ngồi trên ghế, "Nàng đã chết!"

Tần Lãng lập tức đi qua vỗ vỗ vai nàng: "Cô nương..."

Tay hắn vừa chạm đến nữ tử, chỉ nghe phịch một tiếng, nàng kia ngã xuống đất thay cho câu trả lời.

"A ——" Có ai đó thét lên.

Ta hít một hơi lạnh, che miệng lại. Tại sao có thể như vậy, thời gian ngắn như vậy, sao... sao có thể...

Tần Lãng kiểm tra hơi thở, lắc đầu: "Đã tắt thở. Sao ngươi nghĩ nàng đã chết?"

https://thuviensach.vn

"Dưới tình huống này, mọi người đều chưa hoàn hồn, còn sợ hãi, chỉ có mình nàng rất trấn tĩnh. Cho nên ta cẩn thận quan sát, phát hiện nàng không có phản ứng gì khác. Điều này chứng minh nàng đã trúng độc thủ." Lâu Huyên bình tĩnh giải thích.

Ta bất giác ngắm hắn, Lâu Huyên thật không đơn giản, lúc ôm ta cũng có tinh lực chú ý nhất cử nhất động của người khác, nhân tài a.

"Tốc độ thật nhanh!" Tần Đào nhíu mày.

Tô Nam đi qua kiểm tra thi thể, "Đúng vậy, là Thệ Huyết Hồng Nhan làm. Nhưng ta không rõ, vừa rồi thắp đèn trong nháy mắt, ta cũng không thấy ai tiến vào, hơn nữa cửa sổ đến bây giờ vẫn đóng..."

"Chẳng lẽ Thệ Huyết Hồng Nhan tiến vào giết người còn nhân tiện đóng cửa?" Lương Gia mở miệng khiến mọi ánh mắt hèn mọn khắp bốn phương tám hướng dồn hết lên người nàng.

Tần Lãng nói: "Xác thực không ai vào, điều này chứng tỏ —— Thệ Huyết Hồng Nhan đang ở đây!"

"A? Không không... Không thể nào?" Ta khờ ra.

Lâu Huyên lớn tiếng: "Tần huynh nói đúng, Thệ Huyết Hồng Nhan đang ở đây."

Mọi người nhìn nhau, vô cùng khiếp sợ trước kết luận này. Người nhát gan thậm chí lui đến góc tường, không dám tiếp xúc với bất kì ai, sợ Thệ Huyết Hồng Nhan đang đứng ngay bên cạnh.

Diệp Khuynh Thiên rất biết cách nắm chắc cơ hội này, nàng nép vào Lâu Huyên: "Lâu công tử, người nói thật chăng, Thệ Huyết Hồng Nhan bà ta... Bà ta thật sự ở đây?"

https://thuviensach.vn

Thực làm ra vẻ, hình dáng kiêu ngạo muốn ăn tươi nuốt sống ta lúc nãy đâu rồi? Trước mặt ta là con hổ hung ác, trước mặt Lâu Huyên chính là cừu nhỏ dịu ngoan. Nữ nhân này cứ diễn được là diễn!

Lâu Huyên cũng không cự tuyệt Diệp Khuynh Thiên nhuyễn ngọc ôn hương, ánh mắt hắn rảo qua từng người trong phòng, cuối cùng rơi xuống người ta.

Hắn cong môi: "Nhiễm Nhiễm, nếu ta nói ta biết ai là Thệ Huyết Hồng Nhan, nàng tin không?"

"Ngươi có biết hay không đâu liên quan tới ta!" Ta tức giận, bỗng nhiên đầu óc hoạt động, cả kinh nói, "Ngươi ngươi ngươi... Ngươi sẽ không nói ta chính là Thệ Huyết Hồng Nhan chứ?"

Lời này vừa nói ra, toàn bộ người đang đứng cạnh ta lui về sau vài bước, tạo thành một vòng trống xung quanh. Thấy các nàng dùng ánh mắt cảnh giác nhìn ta, ta dở khóc dở cười.

Lâu Huyên vẫn hé miệng cười khẽ như cũ: "Nhiễm Nhiễm, đương nhiên không phải, sao nàng có thể là Thệ Huyết Hồng Nhan."

Lúc này tất cả mọi người thở dài nhẹ nhõm.

Trong sạch, ta rốt cục trong sạch, thật không dễ dàng.

"Đừng khiến người ta mất hứng, biết thì nói đi." Ta nói.

Lâu Huyên gian hề hề: "Nếu ta nói đúng, nàng hôn ta một cái nha? Coi như là thưởng."

"Quên đi, đừng cò kè mặc cả, ngươi có nói hay không!"

https://thuviensach.vn

Tô Nam cũng rất ngạc nhiên: "Lâu Huyên, ngươi đừng ghẹo nàng, nói mau, xem người ngươi đoán có giống ta không."

Thì ra Tô Nam cũng đoán được?

"Đúng vậy, có lẽ người ngươi đoán cũng là một với ta." Tần Lãng nói.

Ông trời của ta, bọn họ đều biết đáp án?

"Ha ha, không vội," Lâu Huyên giữ tay Diệp Khuynh Thiên, nhẹ giọng ân cần thăm hỏi, "Diệp cô nương, vừa rồi không làm cô sợ chứ?"

Mọi người cười ngất. Ta tức giận nghiến răng, giờ là lúc nào rồi mà hắn còn có tâm trạng liếc mắt đưa tình.

Diệp Khuynh Thiên đỏ mặt: "Không có gì, hiện tại tốt hơn nhiều."

Gian phu dâm phụ, tằng tịu với nhau bằng môi... Ta thầm mắng bọn họ một trăm lần, muốn bao nhiêu khó nghe có bấy nhiêu khó nghe. Lâu Huyên thật khiến người ta mất hứng!

"Tốt hơn nhiều? Ngươi mới hút máu người, chỉ sợ còn chưa tiêu, đúng không?" Lâu Huyên nhíu mày, chữ “đúng không” cuối cùng hơi cao giọng, tràn ngập từ tính, điển hình cho âm điệu soái ca. Nếu đổi lại là lúc bình thường, sẽ rất mê hoặc nhưng hiện tại thì...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 71: Chân Tướng Của Thệ Huyết Hồng Nhan

C

ái gì, nàng nàng nàng... Nàng chính là Thệ Huyết Hồng Nhan?" Khóe miệng ta run rẩy. Rất khó hiểu, sao có thể là nàng?

Lời Lâu Huyên như quăng một tảng đá xuống giữa mặt hồ yên tĩnh, là một tảng đá to mà chúng ta chính là hồ nước kia. Nhất thời, ầm một tiếng, bọt nước văng khắp nơi, sôi trào.

Người khiếp sợ không chỉ có mình ta, thử hỏi có ai nghĩ Kinh Hồng Mỹ Nhân Diệp Khuynh Thiên ôn nhu như nước với yêu quái Thệ Huyết Hồng Nhan giết người không chớp mắt chỉ là một?

"... Lâu công tử người đang trêu ta sao, ha ha..." Diệp Khuynh Thiên hơi bất an, "Sao ta có thể là Thệ Huyết Hồng Nhan..."

Lâu Huyên nhìn nàng chằm chằm, ánh mắt sắc bén, bỗng nhiên cười nói: "Đúng vậy, ngươi thật sự không phải Thệ Huyết Hồng Nhan, "

"A?" Ta điên mất thôi, "Không... Không phải?"

Lại nghe Lâu Huyên nói tiếp: "Nhưng —— người thật do ngươi giết! Nếu ta đoán không sai, sư phụ ngươi mới là Thệ Huyết Hồng Nhan chân chính, đúng không?"

Oanh ——Đầu ta nổ tung. Đây đây... Đây lại là chuyện gì?

Diệp Khuynh Thiên sửng sốt trong chốc lát, sau đó lập tức lộ ra nụ cười khiến ta sởn gai ốc. Nàng nói: "Lâu Huyên, không uổng công ta thích

https://thuviensach.vn

ngươi, ngươi thật sự rất thông minh. Nhưng ta muốn biết, sao ngươi biết? Ta không nghĩ mình để lộ sơ hở gì."

"Đúng vậy, ngươi ngụy trang rất giỏi, cơ hồ mỗi lần giết người đều không để lại dấu vết. Thế nhưng, muốn người không biết, giấu đầu lòi đuôi nên lộ ra!"

"Vậy ngươi nói xem, ta giấu đầu lòi đuôi thế nào?" Diệp Khuynh Thiên vô cùng thong dong.

Lâu Huyên ôm tay, tươi cười với ta: "Nhiễm Nhiễm ngoan của ta, vấn đề đơn giản như vậy, nàng trả lời thay ta đi."

"Ta?" Ta lắp bắp, "Ta ta ta... Ta làm sao biết hai người các ngươi làm gì!"

Lâu Huyên định làm khó ta, nếu ta có thể đoán ra, còn cần hắn vạch trần Diệp Khuynh Thiên sao! Được lắm, hắn vừa hỏi vậy đã khiến mọi người nhìn ta khinh miệt, giống như ta không trả lời được cái chuyện dọa người này.

"Nếu Nhiễm Nhiễm không nói, để ta nói thay nàng đi." Tần Lãng cho ta một đường lui.

Ta cảm động lệ nóng quanh tròng, Tần Lãng tuy lạnh lùng nhưng vẫn tốt hơn Lâu Huyên đáng chém ngàn đao kia, ít nhất sẽ không làm khó ta.

"Cửa sổ trong sảnh đều đóng chặt, vì vậy không có khả năng là gió thổi tắt nến. Trong chúng ta đây e rằng không có cao thủ có thể nháy mắt làm tắt hết nến." Tần Lãng thản nhiên mở miệng, "Nếu Thệ Huyết Hồng Nhan lẫn trong chúng ta, chỉ có thể kết luận, hắn có đồng lõa, hơn nữa đồng lõa không chỉ có một hai người."

"Chuyện đó là sao, dù ta có mười thị nữ nhưng cũng không thể chứng minh ta chính là hung thủ." Không hổ là đồ đệ được Thệ Huyết Hồng Nhan dạy

https://thuviensach.vn

dỗ, gặp nguy không loạn.

Tô Nam tiếp lời: "Đúng vậy, điểm Tần huynh nói vừa rồi cũng không thể chứng minh ngươi chính là hung thủ nhưng ngươi đã quá sơ sót, trước khi nến tắt, ngươi đứng rất gần Lâu Huyên mà hiện tại khoảng cách đã giãn rất xa. Ai cũng biết Diệp Khuynh Thiên ái mộ Du Long Công Tử, tại thời khắc nguy cấp, ngươi hẳn nên liều mạng nép vào hắn mới đúng nhưng sự thật thì ngược lại. Ha ha, Diệp cô nương, đừng nói sau khi nến tắt ngươi tìm không thấy Lâu Huyên, ngươi là người tập võ, lại ái mộ Lâu Huyên, chỉ cần nghe mùi cũng có thể dễ dàng tìm được hắn. Cũng chỉ có muội muội ta ngu ngốc tán loạn như ruồi bọ, ngươi không có vậy, ta đã sớm thấy ngươi rất thông minh."

Tô Nam này đả kích Diệp Khuynh Thiên cũng không quên nhục nhã ta, sao ta lại có loại ca ca này chứ.

Tô Nam nhận thấy sắc mặt ta không ổn, vội vàng nói: "Tiểu muội ngươi đừng nóng giận... Đừng nóng giận, ta chỉ tìm ví dụ, không có ý khác."

"Ý ngươi là, nàng rất thông minh, Nhiễm Nhiễm rất ngốc, đúng không?" Lương Gia thay ta bênh vực kẻ yếu.

Tô Nam bỗng có lương tâm nói "Không phải", hắn vặn vặn cổ, ngây ngô cười vài tiếng với ta và Lương Gia, sau đó âm thầm lắc đầu thở dài. Hắn tự hiểu sau này sẽ không được ăn ngon ngủ yên rồi, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là chúng ta có thể sống sót thoát khỏi ma trảo của Diệp Khuynh Thiên.

Diệp Khuynh Thiên cười to: "Được rồi, các ngươi đều đúng. Nhưng Lâu Huyên, ngươi sao lại biết sư phụ ta chính là Thệ Huyết Hồng Nhan? Chẳng lẽ, ba năm trước đây ngươi đã hoài nghi?"

"Không có, năm đó nếu không phải ngươi liều mình cứu giúp, Lâu Huyên ta đã sớm chết dưới Hồng Nhan Chưởng. Ta nghi ngờ ngươi vì cách đây

https://thuviensach.vn

không lâu ngươi nói độc của Hồng Nhan Chưởng trong cơ thể ngươi đã giải hết."

"A? Xin được chỉ giáo, chẳng lẽ Nguyệt Hoa Viên cùng Thiên Sơn Tuyết Liên không phải là thuốc giải của Hồng Nhan Chưởng?"

"Không, đúng thật là thuốc giải của Hồng Nhan Chưởng nhưng không giải hết được. Tố Nữ tuy là truyền nhân của thần y nhưng không phải độc nào nàng cũng có thể trị được. Năm đó nàng hơi sơ sót, nhất định phải dùng Nguyệt Hoa Viên trước Thiên Sơn Tuyết Liên, nếu không độc không thể giải, ngược lại sẽ tăng thêm. Nhưng lúc ta đưa thuốc giải cho ngươi, đã hòa lẫn hai loại đó. Cho nên, độc của ngươi không có khả năng giải hết. Năm đó khi sư phụ ngươi truyền Hồng Nhan Chưởng cho ngươi, chẳng lẽ không nói cách giải độc sao?"

Diệp Khuynh Thiên hơi run rẩy, hỏi hắn: "Trước lúc lâm chung, sư phụ chỉ nói cho ta biết thuốc giải là Nguyệt Hoa Viên cùng Thiên Sơn Tuyết Liên, không có ai biết, ngươi làm sao biết được?"

"Ta cũng không biết, mấy ngày trước Tố Nữ dùng bồ câu đưa tin nói ta biết. Nàng vừa đi Vi Vũ Sơn Trang ở Tô Châu về, vốn dĩ chỉ định lấy quyển sách bổ sung mà Tống trang chủ đang giữ để tìm cách giải độc cho Nhiễm Nhiễm, không ngờ trong lúc vô ý phát hiện cách giải độc Hồng Nhan Chưởng. Nàng lo độc của ngươi tăng thêm nên báo ta biết chuyện này. Nhưng trước khi nhận được tin của Tố Nữ, chính ngươi đã nói mình không sao. Ta không thể không nghi ngờ ngươi đã tu luyện Hồng Nhan Chưởng vì chỉ có người luyện Hồng Nhan Chưởng mới không bị trúng độc, nói cách khác, kỳ thật ba năm trước đây ngươi không trúng độc!"

Nếu không phải vì không khí đang nghiêm trọng, ta thật muốn lớn tiếng vỗ tay. Đoạn đối thoại thật sự rất phấn khích, từng lời như châu ngọc, câu cú kinh điển, ta không thể không thừa nhận, Lâu Huyên rất bình tĩnh, tư duy rất kín đáo.

https://thuviensach.vn

Diệp Khuynh Thiên lại hỏi: "Ngươi còn không nói ta biết vì sao ngươi cho rằng Thệ Huyết Hồng Nhan không phải ta mà là sư phụ ta?"

"Rất đơn giản," Lâu Huyên quay đầu nhìn ta, "Nhiễm Nhiễm, ngươi nói cho nàng nghe trên người Thệ Huyết Hồng Nhan có gì?"

"Cửu Tử Truy Hồn Linh!" Ta không hề nghĩ ngợi, thốt ra.

Lâu Huyên cười tít mắt: "Thật thông minh, không hổ là Nhiễm Nhiễm ngoan của ta."

Ta lạnh cả người, Lâu Huyên này cũng thật buồn nôn.

"Nhiễm Nhiễm nhà chúng ta nói, trên người Thệ Huyết Hồng Nhan có mang Cửu Tử Truy Hồn Linh." Lâu Huyên quay qua Diệp Khuynh Thiên nói, "Nhưng ngươi không có."

Ta nói: "Nhiễm Nhiễm nào của nhà ngươi, ngươi đừng nhận thân thích bậy bạ được không!"

Diệp Khuynh Thiên nói: "Ngươi làm sao biết trên người ta không có Cửu Tử Truy Hồn Linh?"

"Chuyện này rất đơn giản, Cửu Tử Truy Hồn Linh là thánh vật ma giáo, thân là thánh nữ ma giáo, Thệ Huyết Hồng Nhan sẽ không dễ dàng bị bắt, trừ phi là chết. Mà Cửu Tử Truy Hồn Linh có thể đoạt hồn phách, nếu ngươi thật sự có nó, còn dùng U Minh Quỷ Nhãn làm gì? Theo ta được biết, vừa hút máu vừa sử dụng U Minh Quỷ Nhãn sẽ làm công lực suy giảm rất nhiều. Ngươi đã không phải là Thệ Huyết Hồng Nhan, lại biết Hồng Nhan Chưởng, vậy ngươi chỉ có thể là đồ đệ của hắn."

"Ta nghĩ ngươi quả nhiên không đơn giản." Diệp Khuynh Thiên bỗng kích động đứng lên, cao giọng, "Đúng vậy, ta xác thực không có Cửu Tử Truy

https://thuviensach.vn

Hồn Linh, sư phụ vốn tính truyền cho ta nhưng đều bởi vì ngươi! Nếu không phải vì cứu ngươi, ta sẽ không phản bội sư phụ, cũng sẽ không lỡ tay giết chết sư phụ đang bị trọng thương! Trước lúc lâm chung, tuy sư phụ không trách ta nhưng ta biết người rất thất vọng, nếu không cũng sẽ không truyền Cửu Tử Truy Hồn Linh cho sư muội chưa dứt sữa xấu xí kia..."

Nói xong, Diệp Khuynh Thiên bỗng òa khóc, ta bị nước mắt của nàng tấn công còn thầm cảm thán, đường đường là đệ tử của Thệ Huyết Hồng Nhan sao cứ như con nít, cãi nhau ầm ỹ rồi khóc lóc om sòm trước mặt mọi người. Ai ngờ trong nháy mắt, nàng đã tiến sát đến ta.

"Ai nha ——" Ta vội lách người tránh ma trảo của Diệp Khuynh Thiên.

"Nhiễm Nhiễm —— "

"Nhiễm Nhiễm cẩn thận —— "

"..."

Bên tai đồng thời vang lên tiếng ai đó kêu tên ta, sống chết trước mắt, ta không còn tâm tư nhận biết là ai, chỉ có thể nín thở, rút nhuyễn kiếm ra ứng phó với sự tấn công đồng thời từ Diệp Khuynh Thiên và đám kiếm khách mỹ nữ.

Diệp Khuynh Thiên cũng không tệ, biết mình đánh không lại Lâu Huyên mượn ta thế mạng, hơn nữa mười một người vây đánh mình ta, nếu để truyền ra ngoài, thanh danh rối tinh rối mù của Thệ Huyết Hồng Nhan sư phụ nàng vốn đã không tốt còn không hay ho vì gánh thêm một tội danh "không biết dạy dỗ đệ tử".

Trong đại sảnh nhất thời gà bay chó sủa, các tiểu thư vội vàng trốn sang một bên, ai biết võ công lập tức nhào vào đánh nhau, một đám rối loạn mù trời. Ta rất hối hận vì đã không nghe lời sư phụ chăm chỉ luyện công, nhóm kiếm khách mỹ nữ đều là cao thủ đệ nhất, không cần đến Diệp Khuynh

https://thuviensach.vn

Thiên, căn bản ta không đỡ nổi một chiêu, qua hơn mười chiêu thể lực cạn kiệt. Ta lo Lâu Huyên, Tần Lãng còn có đám Tô Nam đang ở bên cạnh nên không dám tung độc, sợ tổn thương người vô tội.

Muốn trách cũng chỉ có thể trách ta quá lo lắng, vì đối phó Thệ Huyết Hồng Nhan nên không trữ sẵn mấy thứ thuốc mê linh tinh như "Thất lý hương", trong tay áo toàn giấu độc cực phẩm như Hồi Hồn Tán. Nếu phát tán ra ngoài, nói không chừng Diệp Khuynh Thiên thì không sao mà toàn bộ người một nhà lại bị ta giết sạch, đến lúc đó ai tới cứu ta! Cho nên ta không dám tùy tiện hạ độc.

"Nhiễm Nhiễm ngươi sang một bên!" Tô Nam đẩy ta.

Ta lảo đảo ngã ra thật xa, ngực run rẩy, nhất thời mắt nổ đom đóm.Lương Gia nhanh đến đỡ ta: "Nhiễm Nhiễm ngươi không sao chứ?"

"Không có việc gì, không có việc gì, bọn hắn..." Ta miễn cưỡng chống đỡ, "Bọn họ hình như sắp chống đỡ không được, ngươi đừng quản ta, nhanh đi giúp bọn hắn."

"Ta đi chỉ thêm phiền."

Bọn họ càng đánh càng kịch liệt, ta không ngờ võ công Diệp Khuynh Thiên lợi hại như thế. Nhóm kiếm khách mỹ nữ ngã xuống hết nhưng dường như nàng đã phát cuồng, càng đánh càng hăng. Sáu người Lâu Huyên, Tô Nam, Tần Lãng, Tần Đào, Tô Hành, Tô Dật cùng vây đánh mới có thể miễn cưỡng chế ngự nàng.

Ta nhớ Lâu Huyên từng nói năm đó Thệ Huyết Hồng Nhan thân mang trọng thương mới có thể bất phân thắng bại với hắn. Nay xem ra công lực của Diệp Khuynh Thiên không kém Thệ Huyết Hồng Nhan chút nào, xem ra đã luyện thành Hồng Nhan Chưởng. Nếu không phải tránh độc chưởng của Diệp Khuynh Thiên, bọn họ cũng không đến mức phải cầm cự như bây giờ.

https://thuviensach.vn

Lúc này, Diệp Khuynh Thiên đập nồi dìm thuyền, ánh mắt của nàng biến thành màu xanh tối. Ta kinh hãi, liều lĩnh xông lên đi đẩy Lâu Huyên đang sắp bị nàng thôi miên, "Cẩn thận —— "

"Nhiễm Nhiễm —— "

Diệp Khuynh Thiên hung hăng giáng một chưởng xuống lưng ta, ta chỉ cảm thấy cột sống bị gãy, cả người không còn khí lực, đầu váng mắt hoa. Ta hít vào, một ngụm máu tươi cứ vậy dũng mãnh từ miệng xông ra. Ngay sau đó, một bàn tay từ phía sau chụp lấy cổ ta."Không được nhúc nhích, nếu không ta giết nàng!" Tiếng Diệp Khuynh Thiên sát bên tai ta. Ta ngửi thấy mùi nồng đậm từ người nàng, huyết khí dâng lên, lại một ngụm máu tươi nữa dũng mãnh tiến ra.

"Nhiễm Nhiễm ——" Tô Nam nóng nảy, "Buông nàng ra, bằng không ngươi cũng đừng hòng sống sót rời khỏi đây!"

Miệng tuy nói vậy nhưng bọn họ đều ngừng tay, bốn ả thị nữ còn sống đều dựa vào Diệp Khuynh Thiên, giương kiếm phòng bị.

Tần Lãng lạnh lùng nói: "Diệp cô nương, tốt nhất ngươi nên buông vị hôn thê của ta ra!"

"Hừ, đau lòng? Ha ha ha ha..." Diệp Khuynh Thiên cả cười, "Muốn ta thả nàng, có thể, ngươi tự phế võ công, ta sẽ tha cho nàng."

"Nói chuyện giữ lời!" Tần Lãng chuẩn bị tư thế vung chưởng lên đỉnh đầu.

"Dừng tay!" Ta nhịn đau kêu to, "Ngươi điên rồi sao, ta vốn đã trúng kịch độc, hiện tại lại trúng Hồng Nhan Chưởng, cho dù nàng thả ta, ta cũng không sống nổi. Đây rõ ràng là loại mua bán lỗ vốn, ngươi cũng làm sao? Thật sự là trẻ con không thể dạy, cũng may nhà ngươi không buôn bán, bằng không sớm muộn gì cũng lụn bại trong tay ngươi..."

https://thuviensach.vn

"Ha ha, Tô tiểu thư chết đến nơi còn vô nghĩa như vậy, xem ra rất khẩn trương cho tình lang."

"Câm miệng cho ta, đồ yêu quái bất nam bất nữ!"

"Ngươi —— ngươi lặp lại lần nữa, ai bất nam bất nữ, ta là nữ nhân hàng thật giá thật!" Diệp Khuynh Thiên nhất thời sốt ruột, bày tay đang túm cổ ta chặt thêm vài phần, ta hít thở càng thêm khó.

Ta lặng lẽ luồn tay vào trong tay áo, vốn định khiến Diệp Khuynh Thiên mở mang kiến thức về sự lợi hại của thiên hạ đệ nhất độc thần tương lai, nào ngờ bị nàng phát hiện. Nàng mau chóng đoạt đi gói thuốc độc trong tay, ném ra đất.

Một thị nữ quay qua tát ta một cái: "Đừng đùa giỡn, thành thật một chút!"

Xung quanh lập tức vang lên tiếng thở mạnh đầy phẫn nộ.

Thà chịu chết chứ không chịu nhục, cho dù Diệp Khuynh Thiên không giết ta, ta cũng không thể sống! Thật buồn cười, Tô Nhiễm ta từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu nhục như vậy, quả thực đã khiến ta tim gan vỡ nát.

"Buông nàng ra, ta nghe lời ngươi, lập tức tự phế võ công." Tần Lãng nói, "Nhiễm Nhiễm đừng sợ, không sao đâu, võ công có thể luyện lại, ta phải cứu nàng trước."

Trước mắt ta giờ là một mảnh mơ hồ, mắt ướt ướt. Ta thầm cảm thán, ta rất biết dọa người, bị Diệp Khuynh Thiên kèm hai bên còn có mặt mũi khóc lóc, phụ thân mà biết chắc sẽ nói ta làm mất mặt Tô gia.

Ngay khi tay Tần Lãng sắp chụp xuống, Lâu Huyên vẫn không nói năng bỗng ra tay ngăn cản.

https://thuviensach.vn

"Ngươi làm gì vậy, chẳng lẽ ngươi định trơ mắt nhìn Nhiễm Nhiễm chết?" Tần Lãng chất vấn.

Lâu Huyên không trả lời, hắn nhặt một vật trên đất lên đưa ta xem: "Nhiễm Nhiễm, biết đây là cái gì không?"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 72: Té Xỉu Hoa Lệ

Trong ánh nến chiếu xuống, ta thấy rõ trong tay hắn là một cây kim khâu lóe sáng. Có lẽ là ảo giác của ta, rõ ràng trong mắt Lâu Huyên mang theo ý cười nhưng ta lại thấy hắn rơi nước mắt. Chẳng lẽ là ta thần trí không rõ, một đại nam nhân như Lâu Huyên khóc lóc cái gì, thật sự hù chết người ta.

"Đây là kim khâu năm đó Tố Nữ dùng để phong bế, còn nhớ rõ sao?" Lâu Huyên nói rất bình tĩnh, "Hiện tại kim khâu đã rơi ra, nàng... có thể nhớ được gì không?"

Diệp Khuynh Thiên này thật là độc địa! Ta đã nói cột sống giống như bị chặt đứt, thì ra vừa rồi nàng phóng ra một chưởng mạnh vậy, đến cây kim trong đầu cũng bay ra! Ta nhớ U Chỉ từng nói "Ngày kim khâu ra khỏi đầu cũng chính là lúc Bạch Thuật chết". Vì thế ta gật đầu với hắn: "Ta nhớ ra rồi."

"Nàng nhớ gì?" Lâu Huyên hai mắt tỏa sáng.

"Kim khâu bay ra, ta sẽ chết. Đây là lời U Chỉ nói."

Lâu Huyên khóe mắt giật giật, cười khổ: "Nhiễm Nhiễm, nàng không hổ là Nhiễm Nhiễm, trước khi chết cũng có thể làm ta điên thêm một lần."

"Đủ rồi!" Diệp Khuynh Thiên nổi trận lôi đình, "Lâu Huyên, ta thích ngươi như vậy, thậm chí vì ngươi ngộ sát sư phụ không tiếc nhưng ngươi sắp chết đến nơi còn có liếc mắt đưa tình với cô gái nhỏ trước mặt ta, ngươi không sợ ta cắt cổ nàng sao?"

"Có gan ngươi thử xem!" Lâu Huyên tựa như Tu La từ mười tám tầng địa ngục bước ra, trong mắt lóe lên khí lạnh chết người, "Kim khâu trong đầu

https://thuviensach.vn

Nhiễm Nhiễm đã bay ra, nàng không còn sống được bao lâu, ta cũng không tính cầm cự qua ngày. Nhưng dù chúng ta chết, ngươi cũng đừng hòng yên thân."

Vừa dứt lời, chỉ nghe mấy tiếng lộp bộp, ta không rõ Lâu Huyên ra tay thế nào, bốn ả thị nữ vây quanh Diệp Khuynh Thiên nháy mắt ngã xuống hai người, mắt vẫn mở lớn. Chẳng lẽ, đây là chết không nhắm mắt trong truyền thuyết? A di đà Phật, Lâu Huyên thật lớn tội.

"Buông nàng ra, nếu không, người kế tiếp nằm xuống chính là ngươi!" Lâu Huyên nhìn thẳng Diệp Khuynh Thiên, từng bước một tới gần chúng ta. Hơi thở trên người hắn còn lạnh hơn băng mấy phần, ta cũng thấy run run.

Diệp Khuynh Thiên không hề biến sắc, giọng nàng trở nên rất bén nhọn: "Được, hay lắm! Ngươi cứ bước tiếp nữa thử xem, ta lập tức khiến Nhiễm Nhiễm âu yếm của ngươi đầu mình chia lìa!"

"Được, vậy ngươi thử xem." Lâu Huyên không những không ngừng lại, bước chân còn mau hơn nữa.

Diệp Khuynh Thiên lui lại mấy bước, hai ả thị nữ chưa chết kia cũng bắt đầu lui về sau, các nàng trở nên cẩn thận hơn, sợ người chết tiếp theo sẽ là mình.

"Đứng lại, ngươi đứng lại đó cho ta! Ta thật sự sẽ động thủ!"

"Ta không nói ngươi vờ động thủ, ngươi cứ động thủ đi."

Ta nóng nảy, nếu không phải vì cái gọi là mặt mũi, ta thật muốn lớn tiếng với Lâu Huyên, "Ngươi nghe nàng một lần đi, đừng cậy mạnh, lỡ may nàng thật sự hạ quyết tâm, ta phải đến cầu Nại Hà uống canh đó!"

Lâu Huyên ép sát từng bước, Diệp Khuynh Thiên kèm hai bên ta lui về sau từng bước, đến khi người nàng đụng phải vách tường, không còn đường

https://thuviensach.vn

thối lui mới dừng lại.

"Đây là ngươi bức ta!"

Nghe Diệp Khuynh Thiên cắn răng nói ra những lời này, hai mắt ta mở lớn, theo bản năng ham sống, ta nhấc chân hung hăng đạp nàng một cái, thừa dịp khoảnh khắc nàng phân tâm, ta xoay người vọt sang bên cạnh, đồng thời tay phải nhanh chóng nhổ cây trâm trên đầu xuống đâm tới. Nhưng ta khinh thường bản lĩnh của nàng rồi, trâm ta còn chưa đụng tới quần áo của nàng, nàng đã phóng một chưởng lên đầu ta.

"Nhiễm Nhiễm ——" Lâu Huyên gọi ta.

Một cỗ khí mạnh mẽ làm ta bay sang một bên, đập mạnh vào vách tường, nhất thời thấy một trời đầy sao trên đầu. Ta loáng thoáng thấy bọn Tần Lãng và Tô Nam đều muốn phi lại đây đỡ ta nhưng bọn hắn chưa kịp ra tay thì hai ả thị nữ kia đã giương kiếm tới. Sau đó ta cảm giác có gì đó lập tức cuốn lấy thắt lưng của ta, dùng sức kéo lại, khiến ta bị cuốn về phía sau. Trong lòng thật ảo não, những người này sao không lanh tay lẹ chân một chút, suýt nữa là ta được cứu rồi.

"Hừ, muốn đấu với ta, các ngươi còn kém!" Bên tai lại là giọng nói bán nam bán nữ của Diệp Khuynh Thiên.

Hai ả thị nữ còn sót lại cũng bị Tô Nam và Tần Lãng giết chết, Diệp Khuynh Thiên lẻ loi một mình nhưng không giảm khí thế kiêu ngạo chút nào. Ta không thể không thừa nhận công phu của nàng được lắm, nhiều cao thủ như vậy cũng không thể khống chế nàng.

Lâu Huyên đứng lên, tay phải ôm ngực, miệng hắn còn dính máu. Nhìn thấy cảnh này, ta lập tức hiểu được vừa rồi hắn xông lên đẩy ta ra, giúp ta đỡ một chưởng của Diệp Khuynh Thiên. Ta đã bị thương nặng, nếu còn dính thêm một chưởng, không chừng hiện tại đã đầu thai làm con nhà khác rồi.

https://thuviensach.vn

"Xú nha đầu, không ngờ công phu ngươi không tốt nhưng tiểu xảo rất nhiều, bất quá vô dụng! Nếu ngươi không mang theo kịch độc trên mình, ta đã sớm hút khô máu của ngươi, ngươi cho là ngươi còn có thể sống đến bây giờ sao?"

Vừa nói, Diệp Khuynh Thiên vừa nhổ hết mấy cây tram trên đầu ta, ba ngàn tóc đen nháy mắt rơi xuống. Ta bỗng dưng cảm khái, tóc dài cũng phiền nha.

"Thế nào, Lâu Huyên, hiện tại ngươi còn đấu với ta sao?"

Lâu Huyên và ta đứng nhìn nhau, không thèm để ý đến câu hỏi của Diệp Khuynh Thiên.

"Ta làm cho ngươi nhiều vậy, chẳng lẽ ngươi cũng không cảm động chút nào, xú nha đầu này có gì hay, đáng để ngươi nhất mực chung tình!" Diệp Khuynh Thiên cắn răng nói, "Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, chỉ cần ngươi đáp ứng theo ta, ta lập tức thả nàng, hơn nữa giúp ngươi giải độc Hồng Nhan Chưởng, thế nào?"

Lâu Huyên cười: "Kỳ thật tóc ngươi cũng rất đẹp mắt."

Đương nhiên, những lời này là nói với ta.

Bàn tay Diệp Khuynh Thiên đang túm ta phát run, nàng nói nhiều như bệnh tâm thần vậy, người ta không để ý tới nàng thì thôi, còn khen người khác xinh đẹp trước mặt nàng. Đổi lại là ta, ta cũng sẽ tức chết.

Ta nghĩ Diệp Khuynh Thiên sẽ trút giận lên người ta, dù không giết ta cũng chém ta vài nhát nhưng một chút động tĩnh đều không có, chỉ lẳng lặng đối diện với Lâu Huyên. Ta lặng lẽ chớp mắt với Lâu Huyên, tạm thời mặc kệ hắn có hiểu ý hay không, trong tình huống này, ta phải tự cứu mình trước, bằng không sẽ chết thật.

https://thuviensach.vn

Lâu Huyên có thể đã nghĩ mắt ta có bụi nên nhướn mày, ta bất lực quay đi. Lúc này hắn bỗng chuyển mắt sang Diệp Khuynh Thiên, hỏi một vấn đề ngu ngốc đủ khiến mọi người hộc máu: "Diệp cô nương, vì sao ngươi thích ta?"

"Thích là thích, không có vì sao."

Đáp án của Diệp Khuynh Thiên làm ta liên tưởng một câu kinh điển của Phật tổ: Không tức thị sắc, sắc tức thị không. Hai câu rõ ràng không liên quan, ta cũng không hiểu vì sao ta lại liên tưởng như vậy. Nếu Phật tổ biết, chắc sẽ hộc máu mà chết.

Ta lập tức kéo suy nghĩ đang dính đến Phật tổ về lại. Lúc này hai người Lâu Huyên và Diệp Khuynh Thiên ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, nhìn đến chết đi sống lại, sống lại chết đi. Thừa dịp bọn họ liếc mắt đưa tình, ta thật cẩn thận đưa tay đến tai.

"Đừng giở trò, thành thật cho ta!" Diệp Khuynh Thiên phát hiện động tác nhỏ của ta, lớn tiếng quát.

Đúng lúc này Lâu Huyên vung kiếm đâm tới, Diệp Khuynh Thiên lách mình, đồng thời không quên giữ chặt đạo bùa hộ mệnh là ta đây. Nhưng nàng không ngờ ngay khi nàng kéo ta qua, trong nháy mắt, ta đã phóng ám khí, nàng vội vàng né tránh nhưng vẫn bị xẹt trúng má phải.

"A ——" Diệp Khuynh Thiên vung chưởng đẩy ta ra thật xa còn bản thân ngồi phịch xuống đất.

"Ngươi ngươi ngươi..." Diệp Khuynh Thiên đau nói không nên lời, "Có độc, trên ám khí có độc... Ngươi sao có thể giữ độc trên người..."

Ta được Lương Gia và Trường Hinh đỡ lên, chỉ còn chút hơi tàn nhưng ta nhịn không được phải khoe tài trí thông minh của mình: "Không ngờ phải

https://thuviensach.vn

không... Khụ khụ... Là vòng tai, trên vòng tai ta có kịch độc, hơn nữa có thể hủy dung, ngươi chờ biến thành người quái dị đi."

Vừa nói, ta tháo một vòng tai khác xuống, đung đưa trước mặt nàng. Đóa hoa màu bạc lấp lánh trong ánh nến, mỗi một cánh hoa đều bôi một loại độc khác nhau. Vừa rồi ta lừa nàng, thuốc mặc dù độc có thể mất mạng nhưng không hủy dung được. Đơn giản là ta biết đối với Diệp Khuynh Thiên mà nói, hủy dung tuyệt đối còn đáng sợ gấp trăm lần cái chết thế nên mới cố ý hù dọa nàng.

"Vòng tai? Xú nha đầu, ngươi sao giảo hoạt như vậy, trên vòng tai cũng bôi độc!" Diệp Khuynh Thiên sắp khóc.

Lâu Huyên cười ha ha: "Ha ha ha... Không hổ là Nhiễm Nhiễm ngoan của ta, thật thông minh." Đang cười cợt bỗng phun một búng máu ra.

Ta vừa thoát chết, thốt ra một câu thần kinh: "Máu của ngươi thật hồng nha."

Lâu Huyên chán nản.

"Tô Nhiễm, ta thành quỷ cũng sẽ không tha cho ngươi!" Nói xong câu đó, Diệp Khuynh Thiên hai mắt trắng dã, chết ngắc.

Nhất thời cảm giác thành tựu trong lòng ta lóe sáng như vàng, ta nghĩ sư nương a sư nương, cuối cùng ta cũng khiến người nở mày nở mặt, ngay cả đệ tử của Thệ Huyết Hồng Nhan đỉnh đỉnh đại danh cũng bại dưới tay ta, giỏi vô cùng, người nên hãnh diện. Về sau xem ai còn dám nói độc thuật người dạy ta là bàng môn tả đạo!Còn chưa đắc ý xong, một trận đau đớn thấu xương từ trên đầu truyền thẳng xuống thân. Ta còn nhớ trước đây chơi đùa với chuồn chuồn lá trúc, hai tay tung lên, nó liền bay lên cao. Mà cảm giác hiện giờ của ta là mấy cánh của chuồn chuồn trúc rất lớn đang không ngừng đập vù vù trong đầu, khiến mọi dây thần kinh đều đứt đoạn.

https://thuviensach.vn

Sau đó, ta mang theo cảm giác đau đớn toàn thân với cảm giác thành tựu, hoa hoa lệ lệ té xỉu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 73: Một Bao Hàn Thạch Tán Gây Chuyện Đẫm Máu

Ta nghĩ hết kiếp này cũng không nhớ nổi đoạn ký ức ta từng quên nhưng giờ đây nó lại hiện lên rõ ràng như trong mơ, ta thấy mình ba năm trước đây, còn có Lâu Huyên và chuyện phát sinh giữa chúng ta lúc đó, không hiểu là một chuyện tình hoa lệ hay ác tục nữa.

Lần đầu tiên gặp hắn ở Y Tiên Cốc, khi đó ta đang bị độc khắp người tra tấn chết đi sống lại, một ngày mười hai canh giờ, ít nhất hơn nửa thời gian bị dày vò, thường xuyên đau nên thức giấc lúc nửa đêm, có đôi khi phát cuồng đánh người bậy bạ. Mấy tiểu thị nữ ở Y Tiên Cốc cũng không chịu nổi độc thủ của ta, ngay cả U Chỉ cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Tối hôm đó, lúc độc phát tác, ta vô ý cào tiểu nữ đưa thuốc cho ta bị thương ngay mặt, vết cào kia trông rất ghê người, cảm giác tội lỗi tràn ngập. Ta lập tức chạy đến phòng Tố Nữ tính lấy thuốc trị thương tốt nhất, nếu tiểu thị nữ vì vậy mà bị hủy dung, tội ta thật sự quá lớn.

Lúc đến cửa sổ phòng Tố Nữ, ta nghe thấy bên trong có tiếng nam nhân, phản ứng đầu tiên đó là: người kia là tình lang của Tố Nữ. Ta thầm nghĩ, hay cho ngươi Tố Nữ, ngày thường đứng đắn kinh người, không ngờ đã sớm có tình lang, còn gạt ta, hôm nay ta càng muốn thấy mặt thật của tên này.

Ta rón ra rón rén đi qua, ngồi xổm dưới cửa sổ nghe lỏm.

"Tố Nữ, chúng ta xem như quen biết, việc này cô nương không thể không giúp."

https://thuviensach.vn

"Lâu công tử đừng đề cao ta, cách giải độc hàn thạch tán công tử đang tìm, hắn là nên đến Ngũ Độc Giáo mới đúng."

"Ha ha, Tố Nữ cô nương đường đường là truyền nhân của y tiên, khi nào thì trở nên khiêm tốn như vậy, thật không giống cô nương chút nào."

"Ngươi bớt thắc mắc dông dài đi, ta đã nói gần đây không rảnh, ngươi nên sớm mời cao nhân nơi khác đi."

"A? Không rảnh? Cô nương thành người bận rộn từ khi nào vậy?"

"Một đệ tử của bác ta thân trúng kỳ độc, đang là lúc nước sôi lửa bỏng, ngay cả dung mạo cũng bị hủy. Lúc ấy ta đã vỗ ngực cam đoan sẽ chữa khỏi hắn cho đồ đệ bảo bối của nàng, vạn nhất trị không hết, không phải ta đã đập vỡ danh bài của Lãnh Diện Y Tiên sao."

"Là độc gì, ngay cả cô nương cũng trị không hết, nói ra nghe xem?"

"..."

"Bạch Thuật, ngươi ngồi đây làm gì?" Tiếng U Chỉ kéo hồn ta trở lại.

Ta nóng nảy, đưa tay làm dấu im lặng: "Suỵt —— "

"Đừng trốn nữa, vào đi!" Tố Nữ từ tốn quăng ra một câu.

Bị bắt tại trận, ta ủ rũ, rất ngượng ngùng. May mắn có khăn che mặt, bằng không ta thật không còn mặt mũi gặp người ta. Hiếu kỳ hại chết người, lời này quả không sai.

"Ở bên ngoài nghe lâu chưa, thành thật khai báo." Tố Nữ phóng mắt nhìn ta.

Ta run run, kể hết toàn bộ sự thật: "Không lâu, bắt đầu từ lúc các ngươi nói về hàn thạch tán."

https://thuviensach.vn

"Ha ha, ngươi rất thành thật." Lâu Huyên cười khẽ.

Ta giật mình, không thể không thừa nhận, hắn trông rất hại nước hại dân, bại hoại giang sơn xã tắc, nếu đổi lại làm nữ, khả năng sẽ là một thế hệ yêu nghiệt Đắc Kỷ, Hồ Hỉ Muội mới. Ta ngẩn ngơ, không kìm lòng buột miệng: "Tố Nữ, tình lang của ngươi thật sự hại nước hại dân."

Một ngàn quạ đen bay qua đỉnh đầu.

Tố Nữ run run mở miệng: "Hắn... Hắn không phải tình lang của ta."

U Chỉ che mặt, ảm đạm mất hồn: "Ngươi hiểu lầm, hiểu lầm..."

Lâu Huyên nói: "Xin hỏi cô nương, ta hại nước hại dân thế nào?"

Ta tự biết mình nói sai, mặt hết đỏ rồi trắng, chế nhạo: "Không, không có gì, ha ha... Ngươi nghe lầm..." Nói xong ta nhanh chân bỏ chạy, ngay cả thuốc trị thương cũng quên cầm.

Vừa chạy đến cạnh hồ nước lạnh, ta mới há mồm thở dốc. Vừa dậm chân vừa bụm mặt kêu: "Ta chết đi, chết đi..."

"Biết dọa người còn nói bậy?" Lâu Huyên như âm hồn không tan từ sau bước ra.

"Ngươi tới làm gì, không phải muốn giết người diệt khẩu chứ? Ta vốn tính nói cho ngươi cách giải hàn thạch tán. Không ngờ ngươi nhỏ mọn vậy, quên đi."

"A? Cô nương có thể giải được thạch tán?" Hắn hiển nhiên không tin ta.

Ta mất hứng: "Không tin? Ngươi cũng không hỏi ta là ai, ngươi biết Ngũ Độc giáo không?"

https://thuviensach.vn

"Cô nương là người Ngũ Độc Giáo?" Hắn vẫn không tin.

"Đúng vậy."

Sư nương là con nuôi của giáo chủ Ngũ Độc Giáo, theo lý ta xem như là một nửa đệ tử của Ngũ Độc Giáo.

Ta hừ một tiếng: "Đừng xem thường, lúc ta chơi độc, răng ngươi còn chưa mọc."

Hắn cười ha ha, đưa tay tới trước mặt ta: "Đây là hàn thạch tán, nếu thật sự có thể giải độc, cô nương có dám nuốt không?"

Chuyện này có gì khó, ta cầm thuốc bột trên tay hắn, coi như ăn đường, trút hết vào miệng.

"Cô nương, cô nương... Cô nương thật dám ăn?" Lâu Huyên trân trối.

Ta đắc ý bắt chước hắn nháy mắt mấy cái: "Ta ta ta... Ta đã ăn, thế nào?"

Không phải ta nói xạo, ta có thể giải độc hàn thạch tán. Ta chỉ không quen nhìn vẻ khinh người của hắn. Chó nóng nảy còn nhảy tường, thỏ nóng nảy còn cắn người. Dám bức ta nóng nảy, đừng nói hàn thạch tán, Hồi Hồn Tán ta cũng nuốt.

Thấy Lâu Huyên kinh ngạc, ta rất vui vẻ cười đủ kiểu. Lâu Huyên ở sau kêu ta: "Này, cô nương tên gì?"

Khi đó ta không biết thân phận thật của hắn, đương nhiên cũng không tính cho hắn biết thân phận thật của ta, sư nương từng dặn chuyện ta trúng độc tuyệt đối phải giữ bí mật.

Ta chỉ vào ánh trăng trên mặt hồ nói: "Nhìn xem nơi đó có gì? Đó là tên của ta."

https://thuviensach.vn

"Quế Hoa?"

Nếu ta không đủ bản lĩnh, phỏng chừng đã phun ra một ngụm máu tươi. Chúng ta tư duy bất đồng, kỳ thật ta định nói ta gọi là Hằng Nga.

"Quế Hoa? Ta còn đào hoa nữa! Sao ngươi không gọi ta là Ngô Đồng luôn đi!" Ta cắn răng phun từng chữ một.

Lâu Huyên cười đến sắp tắt thở: "Đùa thôi. Trong nước là ánh trăng, ta gọi nàng là Tiểu Nguyệt đi, thế nào?"

Ta cân nhắc Tiểu Nguyệt còn dễ nghe hơn Quế Hoa hay Đào Hoa, vì thế gật đầu: "Tùy ngươi. Sáng mai ngươi chờ ta ở đây, ta đưa cách giải hàn thạch tán cho ngươi."

Nhưng chưa đến sáng hôm sau, chúng ta đã gặp nhau lần thứ hai.

Ban đêm độc của ta phát tác, lúc đầu toàn thân như bị lửa lớn thiêu đốt, rất nhanh sẽ cháy thành tro. Trước kia mỗi khi độc phát, nhiều lắm cũng chỉ đau ngực hoặc đau đầu mà thôi, không thống khổ thế này. Ta lập tức đoán được chắc chắn là hàn thạch tán gây họa, tuy ta đã uống thuốc giải nhưng không thể cam đoan cơ thể sẽ có phản ứng gì. Ta nhất thời quặn ruột, thật không nên hành động theo cảm tính nuốt hết hàn thạch tán. Ta đang suy nhược làm sao chống đỡ được, thật có thể nói là tính mạng mong manh.

U Chỉ ở cạnh phòng ta, nàng đã quá quen với việc mỗi tối ta ầm ĩ nhưng đêm nay cảnh tượng rất khác. Lúc nàng đẩy cửa vào, ta vừa đang liều mạng xé rách quần áo vừa lăn lộn trên mặt đất, nhằm mượn khí lạnh giảm bớt sự khô nóng trong cơ thể.

"Bạch Thuật ngươi sao vậy?" U Chỉ tính đỡ ta lên, tay nàng vừa đụng tới thân ta, lập tức bật ra thật xa, "Sao lại thế này, sao nóng như vậy, có phải phát sốt không?"

https://thuviensach.vn

Lúc ấy ta thật muốn rống to một câu: "Ngươi từng thấy ai phát sốt như vậy sao!" Khổ cái là ta thật sự không còn sức mắng chửi, thậm chí ngay cả nói cũng không nên lời.

U Chỉ bắt mạch, thì thào tự nói: "Là độc phát! Nhưng sao có thể nóng vậy..."

"Phát sinh chuyện gì?" Tố Nữ cũng vọt vào.

"Nàng phát độc nhưng không biết vì sao, toàn thân như lửa thiêu."

Tố Nữ chụp tay ta bắt mạch, vội la lên: "Mau đưa nàng đi ngâm mình trong hồ nước lạnh, bằng không thân mình sẽ cháy mất."

Vừa dứt lời, có người lập tức ôm ta lên. Ta khó chịu nói không biết là U Chỉ hay Tố Nữ đây, đồng thời không khỏi thắc mắc sao hai nữ tử này mạnh như vậy? Mắt vừa hé đã thấy trước mặt ta là khuôn mặt anh tuấn nghiêng nghiêng của Lâu Huyên, vô cùng nam tính. Trong lòng ta thật bất bình, ông trời rất không công bằng, sao có thể ban cho một nam nhân khuôn mặt đẹp như vậy.

Hắn ôm ta chạy như điên, mắt thấy hồ nước gần trong gang tấc, lửa trên người ta càng nóng hơn.

"Chúng ta sắp đến, nàng ráng nhịn một chút."

Giọng còn vọng bên tai bỗng ‘rầm’ một tiếng, khí nóng toàn thân nháy mắt lui xuống, khắp người là cảm giác lạnh lẽo sảng khoái.

Nước dần dần ngập qua đầu ta, ta hô hấp bình thường, tham lam hưởng thụ cảm giác mát mẻ trong hồ. Đợi thân mình hết khó chịu, ta mới biết có người ôm ta, đang phân tâm thì nước bỗng xộc vào mũi miệng.

https://thuviensach.vn

Kỹ năng bơi của ta vô cùng tốt, nếu bỏ mình trong nước, truyền ra ngoài chắc chắn sẽ trở thành trò cười ngàn năm. Ta liều mạng bơi lên nhưng chưa kịp trồi khỏi mặt nước, có gì đó chặn môi ta, tiếp hơi cho ta. Lúc ấy ta tính hít thở, vì thế cũng không để ý nhiều, hít hết vào miệng chống chọi với cái chết.

Qua hồi lâu, ta mơ hồ cảm giác đầu lưỡi chạm vào một thứ rất mềm, không biết là gì, bạo gan liếm thử vài cái, trong đầu nhất thời ‘ong’ một tiếng, nổ tung. Ta run run, theo bản năng cắn nó một cái.

"Rầm —— "

Ta bị một cỗ lực hất khỏi mặt nước văng lên bờ. Lúc này trên người không còn nóng, chắc độc tính đã qua. Ta lấy tay lau nước chảy ròng ròng như mưa, bóng dáng mơ hồ của Lâu Huyên dần dần hiện rõ hơn.

Khăn che mặt bị rớt ra trong nước, ta và hắn hai mắt nhìn nhau tình tứ trong chốc lát, bỗng nhiên phát ra một trận thét chói tai: "A —— sắc lang —— "

Tiếng hét này khiến bọn U Chỉ, Tố Nữ và tiểu thị nữ đang đứng trên bờ chấn động.

Ta lớn tiếng với Lâu Huyên: "Ngươi đồ sắc lang, lợi dụng lúc người ta gặp khó chiếm tiện nghi, ti bỉ!"

Lâu Huyên vẫn che miệng không nói, nghe ta gọi hắn là sắc lang, đột nhiên tức giận phi lên: "Đại tiểu thư ngươi không biết phải trái sao? Ta sợ ngươi chết đuối, tốt bụng tiếp khí cho ngươi nhưng ngươi không phân tốt xấu dám cắn ta, đầu lưỡi suýt nữa bị ngươi cắn đứt!"

"Ha ha ha ha..." Hai xử nữ luôn thanh tĩnh như nước là U Chỉ và Tố Nữ vừa nghe xong, cười gập cả người, xém rơi xuống nước.

Mặt ta đỏ như lửa đốt, ấp úng: "... Ai... Cho ngươi tiếp khí..."

https://thuviensach.vn

Lâu Huyên cẩn thận nhìn ta, ánh mắt khiếp sợ. Ta đương nhiên biết vì sao hắn như vậy, lần đầu tiên ta thấy gương mặt bị hủy dung của mình trong gương cũng vô cùng hoảng sợ, liên tiếp đập nát hơn mười cái gương, bọn Tố Nữ biết nhưng không thể trách. Ta tuy không thích chưng diện nhưng nữ tử rất coi trọng dung mạo, trong lòng tự nhiên sẽ không dễ chịu.

Bị Lâu Huyên nhìn mãi như vậy, áp lực đè nén lâu ngày trong lòng lập tức trào dâng, lớn tiếng với hắn: "Nhìn cái gì, chưa thấy ai hủy dung sao! Chờ ta giải độc xong, ta còn đẹp hơn thiên hạ đệ nhất mỹ nữ ngàn vạn lần, hù chết ngươi!"

Lâu Huyên nghẹn họng trân trối, Tố Nữ và U Chỉ hóa đá. Một trận gió thổi tới, sau lưng lạnh run.

Ta mặc kệ cơn gió hay đám người đang đứng yên như tượng, nổi giận đùng đùng trở về phòng.

Đều nói người không hay ho, uống nước cũng bị sặc, lời này không sai chút nào. Ta vừa nằm xuống, đã thấy lạnh cả người, từ lòng bàn chân nhắm thẳng đến huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu, đông lạnh như khối băng. Ta mau chóng chui vào chăn, tự mình sưởi ấm nhưng không đỡ hơn chút nào, độ ấm của chăn chỉ như muối bỏ biển.

"Tiểu Nguyệt có đó không?" Lâu Huyên gõ cửa, "Vừa rồi ta đã mạo phạm, đặc biệt đến xin lỗi nàng."

Ta run run không nói nổi, Lâu Huyên gõ cửa ba lần, tựa hồ thấy có gì không ổn. Hắn phá cửa xông vào, lúc ấy cả người ta đã cứng ngắc. Hắn không nói hai lời ôm ta vào lòng, vừa giúp ta chà xát tay vừa nói: "Ta đây cũng không phải chiếm tiện nghi của nàng, ta vì cứu nàng, nàng đã không hiểu lại còn mắng ta là sắc lang..."

https://thuviensach.vn

Ta tính nói "Ta biết" nhưng hé miệng ra lại là hai chữ "Lạnh quá!". Lông mi đọng sương trắng, ta thầm nghĩ ông trời chơi ta, vừa mới thiêu cháy ta, giờ lại muốn đông chết ta. Trên đời này chỉ sợ tìm không ra người thứ hai nào kém may mắn như ta.

"Đỡ hơn không?" Lâu Huyên hỏi ta, "Rốt cuộc nàng trúng độc gì, có phải 'Băng hỏa lưỡng cực' không?"

Ta nào biết băng hỏa lưỡng cực gì đâu, đây rõ ràng là do hàn thạch tán của hắn gây họa.

Ba cái chăn vẫn không đủ dùng, Lâu Huyên nói một câu "Mạo phạm" ngắn gọn rồi cởi quần áo ôm chặt ta vào lòng. Ta nhất thời thư thái hơn nhiều, chắc vì mệt mỏi nên dần dần tựa vào mình hắn chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau khi U Chỉ đến đánh thức ta, bị cảnh tượng trước mắt dọa ngây người. Nàng hét to một tiếng, chén thuốc trên tay rớt "xoảng" xuống đất, nát bét.

"Các ngươi... Các ngươi..."

Đám người Tố Nữ bị tiếng kêu của nàng hấp dẫn, lục tục kéo vào phòng.

Chúng ta... Chúng ta... Ta biết chúng ta nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch. Thử hỏi khi không mới sáng sớm đã nhìn thấy hai người khỏa thân ôm nhau, nằm chung một giường?

Sau chuyện đó, Lâu Huyên nói hắn sẽ chịu trách nhiệm với ta. Ta cũng không biết hắn ám chỉ phụ trách là có ý gì, chỉ nghĩ hắn vì chuyện hàn thạch tán hại ta đến vậy, định giúp ta giải độc, vì thế đúng lý hợp tình nói: "Ngươi hại ta ra nông nỗi này, đương nhiên phải phụ trách, bằng không về sau ta còn sống ra sao!" Lâu Huyên hiển nhiên không ngờ ta sẽ trả lời như vậy, chấn kinh một phen rồi cười khổ gật đầu.

https://thuviensach.vn

Chuyện sau đó rất đơn giản, Tố Nữ biết hết chân tướng, khẳng định là hàn thạch tán làm độc trong cơ thể phát sinh biến dị. Lâu Huyên tự trách mãi không thôi, hắn thề ngày nào độc của ta còn chưa giải được, hắn sẽ không rời khỏi Y Tiên Cốc.

Sau một thời gian ở chung, chúng ta tự nhiên có cảm tình. Mượn lời Dao Băng sư tỷ mà nói chính là nước trong thêm nước trong, trộn lẫn thành hồ; theo Lương Gia mà nói chính là gian tình đâu đâu cũng có... Ta cũng không biết tình cảm đó có tính là gian tình không, chắc là có, bởi vì lúc ấy cha đã định hôn sự cho ta với Tần Lãng, nghiêm khắc xem xét, hành vi này chính là hồng hạnh vượt tường.

Theo lời sư phụ, sư nương, ta không để lộ thân phận với bất kì ai, kể cả U Chỉ và Tố Nữ cũng không biết. Lâu Huyên dường như biết tâm tư của ta nên không truy hỏi tên thật của ta. Cho tới nay, hắn đều gọi ta là "Tiểu Nguyệt".

Thời gian chúng ta ở chung cũng không dài, một tháng sau, Lâu Huyên bị Tố Nữ sai đi Tây Vực tìm Cửu Diệp Linh Chi giải độc cho ta. Chỉ là chúng ta không ngờ, chuyện này đã khiến chúng ta suýt nữa lướt qua nhau. Hắn nghĩ ta đã chết, mà ta đã quên hết thảy mọi chuyện về hắn...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 74: Trẻ Con Không Thể Dạy

Lúc Tố Nữ đẩy cửa vào ta còn đang ngủ. Hiện tại đã là cuối thu thời tiết se lạnh, nhất là sáng tinh mơ, bên ngoài lạnh lẽo, ta không muốn rời giường, rõ ràng đã tỉnh lại nhưng nhắm hai mắt giả bộ ngủ.

"Đừng làm bộ, mí mắt đang giựt giựt." Tố Nữ cười nói, "Mau ngồi dậy uống thuốc."

Ta vô cùng không tình nguyện: "Uống thuốc, uống thuốc, ta đã uống gần hai tháng, người đã sớm khỏe rồi. Tố Nữ xinh đẹp, sau này không uống nữa được không?"

"Ngươi nghĩ đây là mua đồ ăn sao, còn cò kè mặc cả! Muốn hoàn toàn bình phục, ngươi còn phải uống một tháng nữa."

Nàng đưa chén thuốc đến trước mặt, ta nhíu mày, bịt mũi uống một hơi cạn sạch.

Hai chưởng của Diệp Khuynh Thiên hại ta hôn mê suốt mười ngày, sau khi tỉnh lại, cơ hồ mỗi ngày ta đều phải uống thuốc và ngủ mới vượt qua. Nhờ Tố Nữ dốc lòng chăm sóc, sức khỏe của ta cũng tốt lên nhiều. Chính là một lần dưỡng bệnh đã hơn hai tháng, ngày ta có thể xuống giường, lá cây trong viện đã rụng sạch sành sanh.

Tố Nữ mất công đi một chuyến đến Giang Nam cũng không tìm được cách cứu ta. Nhưng trong sách lại ghi chép cách giải độc tính của hàn thạch tán. Năm đó ta vì dùng hàn thạch tán mới khiến độc tính biến dị, Tố Nữ từ từ làm theo chỉ dẫn, nghiên cứu chế tạo ra một cách giải độc mới.

https://thuviensach.vn

Ngày ấy nàng đến kinh thành thì hôm sau ta bị Diệp Khuynh Thiên đả thương. Lúc ấy ta đang hấp hối, ngay cả nhóm thái y trong cung cũng liên tục lắc đầu, nói ta không cứu được, bảo cha mẹ giúp ta chuẩn bị hậu sự. Phụ thân nghe xong rất giận dữ, đuổi hết bọn họ ra ngoài.

May mà Tố Nữ tới đúng lúc, kéo ta từ cầu Nại Hà về lại. Theo lời nàng, tình trạng của Lâu Huyên cũng không tốt hơn ta bao nhiêu, nữ tử thầm thương trộm nhớ hắn trong kinh thành khóc lóc điên cuồng, ngay cả phụ nhân hay đại thẩm lớn tuổi cũng vô cùng khổ sở. Lương Gia cười trêu chọc, nói toàn bộ nam nhân trong kinh thành đều đội vòng xanh trên đầu. (Ý là bị cắm sừng.)

Tố Nữ là truyền nhân của y tiên, cách cứu người kỳ quái, không theo khuôn mẫu. Nàng nói phụ thân tạo một cái lồng thật lớn như lồng hấp, bên trong bỏ đủ loại dược liệu, chưng trên lửa. Mà ta và Lâu Huyên bị đưa vào "lồng hấp" ngồi suốt ba ngày, đến bây giờ vẫn còn mùi thuốc chết dính trên người, ai không biết chắc sẽ hiểu lầm ta là đại phu.

Sau này ta hỏi Tố Nữ vì sao chúng ta không bị chưng rục, những ba ngày đêm mà!

Tố Nữ trắng mắt liếc ta nói "Trẻ con không thể dạy".

Nàng mất nửa ngày giải thích ta mới hiểu thì ra sau khi thuốc chưng xong mới đưa chúng ta vào. Sau đó cũng không có tăng nhiệt độ mà vẫn duy trì nhiệt độ giữ ấm thuốc tương thích với nhiệt độ cơ thể. Phương pháp này thật nguy hiểm nhưng thật hiệu quả. Sau ba ngày xông thuốc, Tố Nữ lại châm cứu thêm, mỗi ngày dùng thuốc, cuối cùng tính mạng của chúng ta mới giữ lại được.

Nay ta đã hoàn toàn biến thành ấm sắc thuốc, chỉ ngửi thấy vị thuốc đã buồn nôn.

https://thuviensach.vn

Tố Nữ thấy ta nôn khan, cười ghẹo: "Ta thấy ngươi không giống bệnh, mà là giống mang thai."

"Ngươi mới mang thai, cả nhà các ngươi đều mang thai!" Ta thở phì phì, "Ta còn chưa thành thân, mang thai nỗi gì!"

"Nhanh thôi, hai ngày nữa không phải ngươi sẽ thành thân sao, mang thai cũng là chuyện sớm muộn."

Nàng vừa nói vậy, tim ta trầm xuống. Đúng vậy, hai ngày nữa chính là ngày ta thành thân với Tần Lãng, hơn nữa là hoàng thượng tự hạ chỉ ban hôn, muốn làm bậy cũng không được.

Chuyện tứ hôn này nói ra rất dài dòng.

Đó là lúc nhóm thái y nói mạng ta không còn được bao lâu nữa, có thể chuẩn bị hậu sự. Mẫu thân tuy khổ sở nhưng rất lý trí đã đến phủ tướng quân phủ, thương lượng với Tần tướng quân giải trừ hôn ước. Tần Lãng là thanh niên tốt, tiền đồ sáng sủa, dù thế nào cũng không thể để hắn cưới một người sắp chết, việc này nếu truyền ra ngoài, không chừng người khác còn nói hắn khắc vợ, cứ như vậy, về sau còn có ai chán sống muốn gả cho hắn.

Không ngờ Tần tướng quân hiên ngang lẫm liệt, lập tức cự tuyệt, nói "Nhiễm Nhiễm sinh là người Tần gia cho dù chết thì trên bia mộ của nàng cũng phải khắc ba chữ 'Tần tô thị' thật lớn". Quả là một lời rúng động tâm can, làm mẫu thân choáng váng. Việc này cũng chưa tính, Tần tướng quân còn chạy đến khóc lóc với hoàng thượng xin được thánh chỉ tứ hôn cho ta và Tần Lãng.

Sự tình đã xấu còn tồi tệ thêm, thánh chỉ vừa đến, ta lại chết không thành. Xem ra giấc mộng khắc ba chữ "Tần tô thị" thật to trên bia mộ của Tần tướng quân đã hoàn toàn chết non. Khi ta vừa tỉnh lại, lão nhân gia mang theo Tần Lãng tới thăm tận cửa, gọi một tiếng "con dâu", miễn bàn có bao nhiêu vui sướng. Ta vừa khỏi bệnh suýt nữa bị lão tướng quân dọa cứng

https://thuviensach.vn

người, thật sự không thể tưởng tượng Tần đại tướng quân ngày thường nói năng cứng rắn, lỗ mãng lại là một người tình cảm như thế.

Làm ta mất hồn mất vía nhất là Tần đại tướng quân vĩ đại còn phái Tần Lãng đi Tướng Quốc Tự thắp hương cầu phúc cho ta, nói một cách hoa mỹ là cảm tạ Phật tổ phù hộ. Khi Tần tướng quân kể đến đây, ta đang uống thuốc nhưng không thể kìm chế, nguyên một miệng đầy thuốc phun hết lên mình người. Nếu ta nhớ không lầm, thắp hương bái Phật hình như là chuyện nữ nhân nên làm. Chẳng lẽ ta bệnh nặng, đầu óc hồ đồ?

Lại liếc nhìn Tần Lãng, vẻ mặt xanh xao, đỉnh đầu giống như nháy mắt có hơn một ngàn quạ đen hốt hoảng bay qua.

Mặc kệ ra sao, hôn sự của ta với Tần Lãng đã định như vậy rồi, hoàng thượng buông lời vàng ngọc, ai dám khiêu chiến với quyền uy của hắn, không nghe theo chính là tội khi quân, sẽ mất đầu. Dù ta không cam lòng nhưng cũng không muốn rơi đầu, vất vả lắm mới từ đầu cầu Nại Hạ vòng về, ta vạn vạn không dám nghĩ đến lần thứ hai.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 75: Nhưng Quả Thật Có Người Không Sợ Chết

Nghe nói khi Lâu Huyên biết hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn, lập tức tiến cung cầu Lâu quý phi giúp hắn thổi gió bên gối xin hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban. Ông cậu hoàng đế của ta cũng là người sĩ diện, Lâu quý phi thổi suốt mấy ngày vẫn không chịu nhượng bộ, chọc mỹ nhân hờn dỗi mấy ngày.

Phụ thân và Lâu bảo chủ đương nhiên cũng biết được việc này, vì thế ta với Lâu Huyên đều bị lấy cớ dưỡng bệnh cấm ra ngoài. Tần tướng quân đại khái sợ con dâu bảo bối bị bắt cóc, mỗi ngày phái Tần Lãng đến tướng phủ điểm danh; Lâu Gia Bảo bên kia cũng không nhàn rỗi, mỗi ngày một đoàn bà mối ra ra vào vào, giới thiệu tình nhân cho Lâu Huyên, nghe nói rất nhiều nữ nhân trang điểm xinh đẹp hoảng loạn ngoài Lâu Gia Bảo.

Tướng phủ với tướng quân phủ chuẩn bị hôn sự của ta và Tần Lãng vô cùng náo nhiệt, Lâu Gia Bảo oanh oanh liệt liệt triển khai đại hội kén vợ cho Lâu Huyên, toàn bộ kinh thành náo nhiệt chưa từng có.

"Chưa tỉnh thì ngủ tiếp đi, ta sẽ không quấy nhiễu mộng đẹp." Tố Nữ bưng chén thuốc đi ra ngoài.

Ta thở phào một hơi, nằm trên giường tiếp tục mộng đẹp.

"A, nàng thật ngủ tiếp?"

Ta hoảng sợ, nghe giọng cũng có thể đoán được là Lâu Huyên âm hồn bất tán kia. Nhưng ta nhìn trái phải xung quanh, không phát hiện một bóng người, hay ta bệnh lâu ngày nên sinh ảo giác?

https://thuviensach.vn

"Nhất định là ảo giác." Ta cường điệu một lần nữa rồi lại nằm xuống.

Lâu Huyên thích ý cười to: "Ảo giác? Nàng chưa già đã ngốc?"

"Ngươi đừng nhàm chán vậy được không, không đùa ta ngươi sẽ chết sao!" Ta hét lớn một tiếng.

Lâu Huyên từ trên nóc nhà nhảy xuống, càng cười càng vui vẻ: "Nàng nói đúng, nhiều ngày không trêu đùa nàng, ta thật không thoải mái."

"Đầu trộm đuôi cướp!" Ta khách sáo một câu.

"Đúng, ta là đầu trộm đuôi cướp, bất quá ta không trộm đồ, chỉ trộm người."

"... Ngươi... Ngươi muốn gì... Đừng xằng bậy..."

"Ha ha ha..."

"Ngươi chết đi ——" Ta cầm gối lên, dùng sức ném về phía Lâu Huyên. Hắn nhẹ nhàng lách người, né tránh.

Ta nghiến răng nghiến lợi nhưng không thể làm gì được hắn, chỉ có thể giương mắt nhìn.

Lâu Huyên bỗng ngưng cười, lập tức vọt đến bên người ta, ngồi ở trước giường. Hắn kéo tay ta, vẻ mặt nghiêm túc: "Nhiễm Nhiễm, theo ta đi đi."

"A, ngươi toan tính gì đó, dụ dỗ con gái nhà lành sao?"

"Con gái nhà lành? Nàng là con gái nhà lành?"

"Cút ——" Ta vung tay đánh vào đầu hắn.

https://thuviensach.vn

Lâu Huyên giữ tay ta lại, cầm chặt không buông. Ánh mắt hắn sâu thẳm, nhìn không thấy đáy, tựa như bên trong có gì đó khiến người ta thần hồn điên đảo, chỉ cần nhìn thấy, hồn phách sẽ không tự chủ được đi theo hắn. Ta hơi sợ nhưng lại không thể ngăn mình nhìn vào bên trong.

Hắn nói: "Nhiễm Nhiễm đừng náo loạn, chẳng lẽ nàng muốn ta trơ mắt nhìn nàng gả cho người khác? Ta không làm được."

"Chính ngươi cũng gióng trống khua chiêng tuyển vợ đấy thôi..."

"Như thế nào, nàng ghen?"

Tiểu tử này, đã biết rõ còn cố hỏi. Chẳng lẽ thật muốn ta thừa nhận ta ghen? Ta không làm được.

Ta đẩy ra hắn: "Ai ghen? Có sao, có sao..."

"Nhiễm Nhiễm, nàng đang khảo nghiệm sự kiên nhẫn của ta sao? Ta nói cho nàng biết, ta sẽ không để nàng gả cho Tần Lãng, mặc kệ nàng đồng ý hay không, hôm nay ta phải mang nàng đi."

"Ngươi đừng ngây thơ được không, dẫn ta đi, đi đâu?" Ta nói, "Khắp thiên hạ đều là vương thổ, chẳng lẽ ngươi muốn mang ta lên trời làm thần tiên? Hoàng thượng hạ chỉ gả ta cho Tần Lãng, ta còn cách nào nữa, ngươi nghĩ ta không nguyện ý? Chuyện rơi đầu ta không dám làm, ta vừa lấy lại một mạng, nếu nhanh vậy đã mất, thật không đáng giá. Còn ngươi, ngươi chẳng phải cũng mới từ quỷ môn quan trở về sao? Chẳng lẽ ngươi tính đi lần nữa?"

Lâu Huyên bị ta hỏi á khẩu. Không phải hắn không nghĩ tới mấy vấn đề này, ngay cả mơ hồ như ta còn có thể nghĩ ra, huống chi là hắn. Chẳng qua hắn nhất thời hành động theo cảm tính, bị tình cảm che mất lý trí mà thôi. Bình tâm suy ngẫm lại, chúng ta ai cũng hết cách.

https://thuviensach.vn

"Ta sắp điên rồi!" Lâu Huyên xoa huyệt Thái Dương.

Ta nói: "Ta cũng điên rồi."

Lâu Huyên yên lặng tránh ra, ta gọi hắn lại: "Này, ngươi đi đâu?"

"Về nhà ngủ."

"..."

Thằng nhãi này bị ta lây bệnh, trước kia hắn rất khinh bỉ người ngủ ngày.

Đi tới cửa, hắn quay đầu cười với ta: "Nàng ngủ trước đi, buổi tối ta lại đến thăm."

Ta chán nản. Trong mắt ta, hắn chính là một người điên đảo vào ban ngày và vô cùng bất thường vào ban đêm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 76: Thục Sơn Nữ Sát Thủ

B

ị Lâu Huyên quấy rối như vậy, ta làm sao còn tâm tình mà ngủ, nhắm mắt lại trong đầu toàn là gương mặt hắn lúc trêu đùa ta, hận không thể đấm một cú vào mặt, nhưng xua thế nào cũng không đi. Đấu tranh trong chốc lát, rốt cục ta đầu hàng, đứng lên mặc quần áo ra ngoài hít thở.

Nhiều ngày buồn chán nằm trong phòng, khắp người ta đã mọc rêu.

Đến hậu viên, chỉ thấy mọi người hoang mang rối loạn, hình như đã xảy ra chuyện động trời gì đó. Một nha hoàn bưng hoa quả ngã về trước, không ngờ đụng phải ta, một đống hoa quả lăn lông lốc.

"Thập thập thập... Thập..."

Ta thấy nàng nửa ngày "Thập" mãi không nói được, nàng không phiền nhưng ta thấy mệt mỏi.

"Có chuyện gì?"

Nàng lấy hơi, hé miệng lắp bắp: "Không không không... Không thể..."

"Thật?"

Nàng gật đầu.

"Chuyện có thật? Thổ phỉ tới cửa đánh cướp?"

Nàng lắc đầu.

"Tướng phủ cháy?"

https://thuviensach.vn

Nàng lắc đầu.

"Thần tiên hạ phàm?"

Nàng vẫn lắc đầu.

Ta hỏi hết những chuyện có khả năng xảy ra "Thật", thậm chí ngay cả chuyện "Lâu Huyên và Tần Lãng dắt tay nhau bỏ trốn" kinh thiên động địa cũng nói ra mà tiểu nha hoàn vẫn một mực lắc đầu.

"Ai nha, ngươi đừng thừa nước đục thả câu, nói, rốt cuộc phát sinh chuyện gì? Nếu không nói ta đánh ngươi!"

Sự thật chứng minh, vũ lực là cách giải quyết vấn đề tốt nhất. Tiểu nha hoàn bị ta đe dọa, lập tức không lắp bắp, nói đầu đuôi thứ tự.

Nàng lớn tiếng: "Là Tần nhị công tử đào hôn —— "

Nha đầu kia quả nhiên làm ta sợ hãi, xem giọng to thế này, phỏng chừng cả kẻ điếc cũng có thể nghe thấy. Nhưng đây không phải lúc so đo giọng nàng lớn bao nhiêu, ta đang bị chấn động vì nội dung câu chuyện nàng vừa nói.

Nàng vừa nói gì, Tần Lãng... Tần Lãng đào hôn?

"Ta thèm vào! Tần Lãng ngươi được lắm —— muốn chết sao —— "

Ta dám cam đoan, giọng của ta tuyệt đối giận át núi sông, tuyệt đối rung động lòng người, tuyệt đối làm người ta vừa nghe đã sợ mất mật.

Lúc cả đám người chậm rãi tới hiện trường, ta đã lâm vào trạng thái điên cuồng. Hai đấm nắm chặt, tóc dựng thẳng lên, trong mắt lửa cháy hừng hực, thậm chí còn thấy mấy đốm lửa bùm bùm bắn tung tóe...

"Nhiễm Nhiễm, Nhiễm Nhiễm..." Tô Nam miệng méo xệch, "Ngươi đừng kích động, đừng kích động, có chuyện từ từ nói..."

https://thuviensach.vn

Cha mẹ gấp đến độ nói không nên lời, chỉ có thể lo lắng suông.

Lương Gia lặng lẽ kề tai nói nhỏ với Tô Hành nhưng ta có thể nghe rõ cuộc đối thoại của bọn họ.

"Huynh nói Nhiễm Nhiễm có phải điên rồi không?"

"Có lẽ."

"Huynh xem mắt nàng đỏ ngầu, thật đáng sợ."

"Đừng sợ, đừng sợ, có ta đây."

"..."

Ta thầm hung hăng khinh bỉ bọn họ. Bọn họ quả nhiên vẫn ghép thành một đôi, gian phu dâm phụ a gian phu dâm phụ...

Không phải ta thừa nhận tính mình không tốt, đổi lại là một nữ nhân khác, trong vòng một năm bị cùng một nam nhân đào hôn hai lần, có thể chịu được sao? Nếu ngay cả chuyện vô cùng nhục nhã như vậy đều có thể thừa nhận, không cần tu luyện nữa, trực tiếp phi lên trời làm thần tiên đi. Không nói đến chuyện ta có nguyện ý thành thân với Tần Lãng hay không, hắn dám nhiều lần đào hôn, hiển nhiên không xem ta ra gì, bảo ta về sau còn tung hoành ở kinh thành thế nào nữa!

Người sống cần mặt mũi, cây sống cần vỏ. Thằng nhãi Tần Lãng này liên tiếp vạch hai nhát dao lên mặt ta, nhục này không thể bỏ qua.

Ta bừng bừng nổi giận, trong đầu “bùm” lên một tiếng trống khiến tinh thần thêm hăng hái chạy vọt về phía cửa chính.

Khi vừa tới nơi, Tô Nam đuổi theo, ta không cho hắn cơ hội nói gì, rống lớn: "Ai dám ngăn cản, ta giết hắn! Tần Lãng chết tiệt, không bắt hắn về

https://thuviensach.vn

dập đầu nhận sai với ta, ta sẽ không là Tô Nhiễm, ta con mẹ nó chính là Tần tô thị!"

"Nhiễm Nhiễm, ngươi bình tĩnh một chút, chẳng lẽ ngươi không nhận ra, tiểu tử Tần Lãng kỳ thật thích ngươi."

"Hắn thích ta? Ngươi không bệnh đi!"

"Tối hôm đó, hắn vì cứu ngươi không tiếc tự phế võ công, chẳng lẽ ngươi còn không hiểu? Hắn không muốn ngươi khó xử mới đào hôn, sao ngươi ngu ngốc không hiểu chuyện!"

Ta bình tĩnh rất nhiều, hít sâu một hơi, "... Ngươi nói, đều là thật?"

"Thập nha đầu ngươi trời sinh thiếu não, Tô Nam ta thông minh tuyệt đỉnh, sao có thể có một muội muội ngu ngốc như vậy chứ!"

"Bớt sàm ngôn, nói trọng điểm!"

Tô Nam thở dài một hơi, nhẹ nhàng kể lại.

***

Ba tháng sau, tại một tửu lâu nổi tiếng nhất Lạc Dương.

Ta một thân nam trang ngồi dựa bên cửa sổ, rất hưng trí nhấm nháp sơn trân hải vị trước mắt. Có tiền thật tốt, đi đến đâu cũng là đại gia. Bất cứ lúc nào ta cũng mang theo ngân phiếu mười vạn lượng Nhạc Phong cho ta, đề phòng xảy ra chuyện ngoài ý sẽ dùng đến. Lần này thật đúng là cần dùng tới, xuất môn ra ngoài, sao có thể không mang theo tiền.

Một vài thương nhân ngồi bàn bên cạnh vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, trong đó một nam nhân để râu là lớn tiếng nhất, sợ là ngoài ngàn dặm đều có thể nghe thấy giọng hắn.

https://thuviensach.vn

"Nghe gì chưa, biên cương thắng trận, các tiểu quốc cầu hòa, còn cống nạp không ít."

"Việc này sao có thể không biết. Nhớ vấn đề biên cương ngày đó cũng như chiến sự, khiến triều đình chia làm hai phái. Nhưng sau khi Tĩnh vương phủ và tướng quân phủ kết thân, song phương mới nhất trí, Tần đại tướng quân phái thứ tử Tần Lãng lãnh binh chinh tây. Tần Lãng biết không, chính là người đào hôn gây chuyện ồn ào, huyên náo lúc trước."

"Đúng vậy, chính là Tần nhị công tử. Liên tiếp hai lần đào hôn tiểu thư tướng phủ. May mắn đương kim hoàng thượng là minh quân, không thẳng tay chém hắn. Lần này thắng trận xem như lấy công chuộc tội. Nói không chừng còn có thể được phong thưởng."

"Ta nói Tần nhị công tử cũng quá lớn gan, hoàng thượng đã hạ chỉ tứ hôn, hắn dám kháng chỉ, đây không phải chán sống rồi sao! Ta còn nghe nói, tiểu thư tướng phủ là đại mỹ nhân, ai, nếu ta có thể cưới tiểu thư, ta chết sớm mười năm cũng vui vẻ."

"Ngươi cũng đừng mơ mộng hão huyền, đừng nói tiểu thư tướng phủ, đến nha hoàn tướng phủ cũng không tới lượt ngươi!"

"..."

Nghe nhiều như vậy, ta đại khái hiểu được mọi chuyện. Tần Lãng không hổ là hậu duệ của tướng môn, không bôi nhọ mặt mũi Tần đại tướng quân cha hắn. Đại ca Tần Đào ở biên cương ngây người nhiều năm cũng chưa thắng trận, hắn vừa xuất mã đã thu phục hết thảy, hắn chắc sẽ không còn sống dưới cái bóng của Tần Đào. Với hắn mà nói, năng lực đã được khẳng định còn đáng cao hứng hơn thắng trận. Bỗng dưng ta cũng thấy thoải mái hơn nhiều.

Khi đó Tô Nam đã nói với ta, trước ngày Tần Lãng để thư lại bỏ trốn, buổi tối đã từng đến tìm hắn, nói hết mọi chuyện.

https://thuviensach.vn

"Nhiễm Nhiễm, Tần Lãng nói cho ta biết, buổi tối hôm nọ ở Lâu Gia Bảo, thấy ngươi liều lĩnh vì Lâu Huyên đỡ một chưởng của Diệp Khuynh Thiên, hắn đã biết người trong lòng ngươi kỳ thật là Lâu Huyên. Nếu ngươi thật sự mất mạng, hắn sẽ cưới ngươi. Nhưng ngươi không chết, cho nên, hắn không thể khiến ngươi khó xử."

Khi Tô Nam nói những lời này với ta, ta cũng thật kinh hãi lắp bắp, không thể ngờ Tần Lãng lại vĩ đại như vậy. Ta chỉ nghĩ đến việc hắn đào hôn, hại ta mất mặt, hại ta bị chê cười... Ta chỉ nghĩ mình mất mặt bao nhiêu nhưng chưa từng nghĩ tới vì sao hắn phải làm vậy.

Tô Nam nói: "Hắn biết, với tính tình của ngươi, cho dù chỉ còn một đêm nữa sẽ thành thân, cũng sẽ bỏ trốn. Ngẫm lại mấy lần kia của ngươi, chỉ sợ còn chưa ra khỏi cổng thành đã bị bắt về bái đường. Hắn tự mình ra tay có vẻ còn chắc chắc hơn, ngươi nói đúng không?"

Lời này cũng đúng. Ta không thể cam đoan mình có thể nhất thời hồ đồ nghe Lâu Huyên giựt dây, thu thập của nả, bỏ trốn cùng hắn hay không. Nếu là thật, ta trốn không khỏi tội danh hồng hạnh vượt tường, không tuân thủ nữ tắc. Chậc chậc, may mắn a may mắn, may mắn Tần Lãng thay ta chạy trước.

Nay ngồi nhớ lại, ta thật nên cảm tạ hắn.

Trước kia khi ta và Dao Băng sư tỷ đùa giỡn, đã nói mình da mặt mỏng như cánh ve, lời này không sai chút nào. Cho dù Tần Lãng đào hôn có mục đích, ta cũng không muốn thừa nhận Tô Nhiễm ta là người "bị chồng ruồng bỏ" không ai muốn cưới. Nghĩ tới nghĩ lui, trời vừa sụp tối, ta đã thu thập hành lý trốn đi, nhân tiện thả bồ câu đưa tin cho Lâu Huyên.

"Chó nóng nảy sẽ nhảy tường" quả thật là một chân lý còn thật hơn trân châu. Ta bị ép buộc sao còn có tâm tư suy nghĩ đến hậu quả, ta chỉ biết ta

https://thuviensach.vn

phải trốn trước vài ngày, ít nhất phải đợi sóng gió đào hôn qua đi. Đợi cho gió êm sóng lặng, ta lại lặng lẽ trở về.

Lần trốn này đã qua ba tháng. Nay ta đã quen thuộc với Lạc Dương, tửu lâu nào có đồ ăn ngon nhất, phố chợ nào náo nhiệt nhất, ta đều rõ như lòng bàn tay, tuyệt không thua kém người Lạc Dương. Thậm chí ngay cả cô nương thanh lâu nào xinh đẹp nhất ta cũng biết, bất quá đều là tin vỉa hè nghe được ở tửu lâu, ta là nữ, nói sao cũng ngượng ngùng đâu thể tự mình nghiệm chứng. Chuyện ở Vạn Hương Lâu trước đó với Lâu Ý Ý còn rõ ràng trước mắt, ta không có gan ôn lại lần nữa.

Chung quanh nhao nhao ồn ào, mau chóng náo nhiệt. Ta vừa ăn vừa uống mấy chén rượu rất ra vẻ, rất thích ý.

Lúc này, một nữ tử hát rong khoảng mười lăm, mười sáu từ ngoài bước vào, bộ dạng môi hồng răng trắng, một thân đồ tím, rất động lòng người. Mấy nam nhân cạnh bên vừa thấy có mỹ nữ, lập tức không kiềm chế được, mượn rượu đùa giỡn.

"A, đây quả là tiểu mỹ nhân, đến đây, uống với đại gia một chén."

"Đến đến đến, theo bổn đại gia, cam đoan ngươi về sau sung sướng."

"..."

Tiểu cô nương sợ hãi, chạy ra ngoài. Nam nhân râu dài lập tức chạy lên ngăn cản, vẻ mặt đáng khinh. Những người khác trong tửu lâu không muốn bị vạ lây, vội vàng đứng dậy bỏ của chạy lấy người.

Tiểu nhị kêu cha gọi mẹ: "Các ngươi còn chưa trả tiền, mau đưa tiền, tiền của ta..."

Nữ tử hát rong lớn tiếng cầu cứu, mấy nam nhân kia mượn rượu giả điên, đùa giỡn không kiêng nể gì. Tửu lâu nhất thời nháo loạn.

https://thuviensach.vn

"Cứu mạng —— "

"Kêu đi, kêu to một chút, ta nghe rất cao hứng, ha ha..."

Ta cũng nhịn không được nữa, tung người nhảy lên, một cước đá bay nam nhân có râu.

"Ôi ——"Nam nhân râu dài ngã sóng xoài, còn làm hư một cái bàn.

Chưởng quầy đau lòng kêu to: "A ——bàn gỗ hoa lê thượng đẳng của ta ____ "

Nam nhân có râu giãy dụa đứng lên, lớn tiếng kêu gào: "Xú tiểu tử, dám xen vào chuyện của bổn đại gia, cũng không hỏi bổn đại gia đây là ai!"

"Ngươi cũng không hỏi bản công tử đây là ai, nói ra hù chết ngươi!" Ta không chút yếu thế.

Một nam nhân áo đen khác buột miệng hỏi: "Ngươi là ai?"

"Bản công tử đi không thay tên ngồi không đổi họ, được giang hồ xưng tụng là 'Thục Sơn nữ sát thủ' phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, mê chết người không đền mạng, chính là bản công tử ta, thế nào, sợ rồi sao?"

"Sát thủ chó má gì chứ, không nghe nói qua."

"Đó là ngươi dốt nát, dám không biết đại danh của ta, đáng đánh!" Ta lại đá một cước, nam nhân áo đen kia cũng bay ra thật xa.

"Đừng nghe tiểu tử này bậy bạ, mọi người cùng tiến lên!"

Bốn nam nhân hùa nhau đánh ta. Tô Nhiễm ta võ công không tốt nhưng tốt xấu gì cũng từng lăn lộn ở Thục Sơn, đối với mấy đám ô hợp hoàn toàn

https://thuviensach.vn

thừa sức đánh gục cả bọn trong vòng vài chiêu.

"Cái bàn thượng đẳng của ta ——" Chưởng quầy khóc thét đến rụng rời tay chân.

Mấy nam nhân đã bị ta đánh cho mặt mũi bầm dập quỳ xuống cầu xin: "Hảo hán tha mạng, tha mạng a —— "

"Gọi ta là 'Thục Sơn nữ sát thủ'!" Ta cực kỳ hài lòng. Trong sách luôn nói về chuyện anh hùng cứu mỹ nhân, ta nghe xong rất mong đợi lúc còn sống có thể chứng kiến một lần. Lần này thật để ta chứng kiến nhưng nhân vật hoàn toàn bị đảo lộn.

"Thục Sơn nữ sát thủ tha mạng..."

Ta rất vừa lòng, vung tay lên: "Cút đi!"

Mấy nam nhân kia quả thật nằm trên đất lăn ra ngoài. Ta giật giật khóe mắt, ảm đạm mất hồn.

"Hay cho một Thục Sơn nữ sát thủ, ha ha ha..." Có người cười lớn.

"Là ai, chán sống sao ——" Ta không thể nén giận, vừa quay đầu lại, sợ ngây người, "... Ngươi ngươi ngươi... Sao có thể là ngươi?"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 77: Hồng Hạnh Tài Ba Vượt Tường

L

âu Huyên làm động tác nhướn mi sở trường: "Sao không thể là ta?"

Ta còn chưa nghĩ ra nên nói gì, nữ tử hát rong áo tím đã nhẹ nhàng đi lên, thốt lên một câu "Đa tạ ân cứu mạng của công tử", hẳn là nói với ta nhưng... Nhưng sao mắt nàng cứ đổ dồn lên người Lâu Huyên? Ta tức chết rồi, không ngờ ta lần đầu tiên anh hùng cứu mỹ nhân, công lao bị Lâu Huyên đoạt đi. Đều là do gương mặt hại nước hại dân kia gây họa!

"Hừ!" Ta không thèm nhìn tới bọn họ.

Lâu Huyên nói: "Sao vậy, mấy tháng không gặp, vừa thấy ta nàng lại phản ứng như vậy?"

Ta không nói lời nào. Nữ tử áo tím còn quấn quít Lâu Huyên không rời, chốc lát một câu "Công tử muốn nghe hát không?", chốc lát lại một câu "Hai vị công tử ra tay cứu giúp, ta nguyện đàn một khúc, tỏ lòng biết ơn!", muốn bao nhiêu đeo bám có bấy nhiêu đeo bám, ta tức giận ngứa cả răng, thật hối hận vừa rồi đã ra tay cứu nàng.

Lâu Huyên cũng bị nàng làm mất hết kiên nhẫn, vung đại tay lên: "Đàn đi, đàn đi..."

Lâu Huyên còn chưa yên vị, nữ tử kia đã nhiệt tình cất tiếng hát, vô cùng vui mừng giống trên trời vừa rơi xuống một đống vàng. Ta không rõ, cứu người là ta, sao bỗng thành công lao của Lâu Huyên hết vậy.

"Điên ba tháng rồi, tới lúc nên về nhà." Lâu Huyên thản nhiên mở miệng, "Ta vốn muốn đưa nàng về sớm nhưng tính nàng đó giờ khó bảo..."

https://thuviensach.vn

"Ngươi sớm biết ta ở Lạc Dương?" Ta thật kinh ngạc.

"Ha ha, Nhiễm Nhiễm nàng quá khinh thường ta, chuyện tìm nàng với ta mà nói căn bản không cần tốn nhiều sức. Ta chỉ không muốn làm nàng mất hứng."

"Vậy được rồi, ta về với ngươi."

"Thật chứ?" Lâu Huyên có vẻ không tin ta sảng khoái đồng ý như vậy, "Ngươi nói thật?"

"Không đi? Vậy quên đi..." Ta chuẩn bị dời bước.

"Đợi chút..." Lâu Huyên giữ chặt ta, "Đi, đương nhiên đi, chúng ta cùng đi."

Nữ tử áo tím vừa thấy chúng ta phải đi, vội vàng chạy lại, vừa khóc vừa nói: "Nếu công tử đã cứu ta, ta chính là người của công tử, mọi người hãy mang ta đi cùng..."

Này này này... Ta hôn mê. Rốt cuộc đây là chuyện gì chứ!

"Chờ ta một chút." Lâu Huyên thần bí cười với ta, sau đó đi qua cạnh nữ tử đó nói thầm.

Nữ tử áo tím sắc mặt đại biến, lập tức ném tỳ bà trên tay xuống: "Các ngươi... Các ngươi..."

Lâu Huyên kéo tay ta: "Lúc này không đi, còn đợi khi nào."

Ta nhịn không được hỏi hắn: "Này, ngươi nói gì đó? Xem vẻ mặt của nàng giống như khinh chúng ta là đồ quái dị."

"Nàng muốn biết?" Lâu Huyên gian hề hề, "Tới gần chút nữa."

https://thuviensach.vn

Ta còn rất ngoan ngoãn đưa tai sát lại, kết quả nghe xong, ta suýt nữa ngã nhào.

Hắn nói: "Ta nói với nàng, ta và ngươi là đồng tính."

Phật tổ a, ban cho ta một khối đậu hủ chết đi!

***

Trong tiền sảnh tướng phủ, cha mẹ ngồi vị trí chủ tọa, hai người cùng phụng phịu, tức giận vô cùng.

"Thật quái đản, đường đường thiên kim tướng phủ lại nhiều lần bỏ nhà trốn đi, còn thể thống gì nữa. Mặt mũi già nua của ta đều bị ngươi làm hỏng hết rồi. Ngươi không làm ta và mẫu thân thất vọng sao? Không làm đương kim thánh thượng thất vọng sao? Không làm giang sơn xã tắc và hàng vạn bá tánh thất vọng sao?"

Ta biết, ta biết cũng chỉ có bấy nhiêu đây mà thôi!

Ta không phải chỉ đi chơi vài ngày thôi sao, khi không lại thành tội nhân với giang sơn xã tắc và hàng vạn bá tánh!

Tư duy của phụ thân chỉ có vậy, mỗi lần ta sai phạm, người đều dạy dỗ ta theo một kiểu duy nhất, ta cơ hồ có thể nói lại không sai chữ nào. Theo lời người, ta sống trên đời chính là tai họa cho giang sơn xã tắc, tai họa cho lê dân bá tánh.

Lâu Huyên quỳ một bên trao đổi ánh mắt với ta. Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của hắn, ta có thể đoán ra hắn đang tính nói rằng: Cha ngươi liên tưởng rất tốt.

Mà ta đưa mắt lại cho Lâu Huyên ý bảo: Đúng vậy, cha ta liên tưởng rất tốt, bằng không sao có thể làm tể tướng, cha ngươi sẽ không có bản lĩnh này!

https://thuviensach.vn

Cũng không biết Lâu Huyên có hiểu ý ta không. Chúng ta tâm linh tương thông, theo lý chắc hẳn sẽ đoán được.

Nhóm ca ca, tẩu tử đứng cạnh xem náo nhiệt đã sớm quen với phương pháp dạy dỗ này của phụ thân nên không trách gì ta, bọn họ cũng từng chịu đãi ngộ như vậy rồi, nhìn ta ra chiều rất thông cảm.

Mẫu thân đằng hắng, lên tiếng: "Nha đầu ngươi cũng quá lớn mật, Tần Lãng đào hôn ngày hôm sau liền đến đây chịu đòn nhận tội, còn xin hoàng thượng cho lập công chuộc tội, hiện tại người ta đã lập công lớn nhưng ngươi nhìn ngươi xem, vẫn không nên thân! Ta làm sao lại sinh ra một nữ nhi như ngươi, thật quá bậy..."

Phụ thân rèn sắt khi còn nóng: "Các ngươi cùng quỳ ở đây là có ý gì?"

"Có ý gì người không phải đã biết rồi sao." Ta nhỏ giọng nói thầm nhưng vẫn bị phụ thân nghe thấy.

"Các ngươi —— thật sự khiến ta tức chết!"

Mẫu thân nói: "Ta không đồng ý, nói gì cũng không đồng ý!"

Tô Nam nói: "Đại nương, người đồng ý đi, người cũng không phải không biết tính tình Nhiễm Nhiễm, nàng có thể đào hôn một lần sẽ có thể trốn lần thứ hai, lần thứ ba... Chỉ cần người một ngày không đồng ý, chuyện gì nàng cũng dám làm."

"Đúng vậy, đúng vậy, nếu không ổn, ngày mai hai người sẽ lại dắt tay nhau bỏ trốn." Lương Gia nói, "Đến lúc đó mợ không chỉ mất nữ nhi, ngay cả tiền sính lễ cũng không có, tổn thất rất lớn. Nữ nhi này xem như nuôi không công, đúng không?"

"Trước kia Nhiễm Nhiễm hồng hạnh vượt tường, giờ ngược lại, còn vượt tường gì nữa, hồng hạnh trực tiếp phóng qua tường luôn rồi!"

https://thuviensach.vn

Ta thật muốn xông lên cắt lưỡi hai người kia, làm người vậy sao!

Phụ thân với mẫu thân mặt mũi sa sầm.

Lâu Huyên nãy giờ không nói gì rốt cục mở miệng: "Tướng gia, trưởng công chúa, ta sẽ đối xử với Nhiễm Nhiễm thật tốt, hy vọng hai người có thể thành toàn."

"Không được!" Mẫu thân quyết đoán cự tuyệt, "Ngươi từ hôn Gia Gia nhà ta, hiện tại còn muốn cưới Nhiễm Nhiễm, thử hỏi mặt mũi Gia Gia để đâu?"

Lương Gia cướp lời: "Ta không ngại, thật sự không ngại..." Nói còn chưa xong đã bị mẫu thân hung hăng nhìn lướt qua khiến nàng ngoan ngoãn câm miệng.

Phụ thân và mẫu thân đều là người cố chấp, sao có thể dễ dàng dao động. Cho dù ca ca, tẩu tử, còn có nhóm di nương nói đỡ cho ta rất nhiều, ngay cả bà nội cũng tới khuyên can đều không lay chuyển được. Một câu "Không được" đả kích toàn bộ chúng ta.

Ngay khi phụ thân và mẫu thân đang đắc chí vì sự anh minh của mình, Lâu Huyên phun ra một câu khiến bọn họ nghẹn chết, khiến ta nghẹn trợn mắt há mồm, khiến những người khác trong đại sảnh trân trối.

Hắn nói: "Ta với Nhiễm Nhiễm đã có..."

"Cái gì, ngươi nói cái gì? Lặp lại lần nữa!" Phụ thân tức giận ho khan.

Mẫu thân hai mắt nhắm nghiền, hôn mê.

"Mau, ấn huyệt nhân trung!" Lương Gia là người đầu tiên vọt lên, xuất tuyệt chiêu của mình ra.

Trong đại sảnh nhất thời gà bay chó sủa, rối tinh rối mù.

https://thuviensach.vn

Danh tiết của ta... hoàn toàn bị hủy hoại. Ta nổi giận đùng đùng, trừng mắt nhìn Lâu Huyên, mường tượng ra cảnh đánh hắn mặt mũi bầm dập.

Hay cho ngươi Lâu Huyên, hay cho một câu tiên lễ hậu binh! Nếu mẫu thân vì vậy mà bị tức chết, ta chính là tội nhân thiên cổ đầu tiên.

Cũng may ông trời có mắt, không để ta thành tội nhân thiên cổ đầu tiên. Lương Gia quả nhiên sống không uổng phí, chỉ chốc lát sau mẫu thân đã tỉnh lại, người liếc ta rồi liếc Lâu Huyên, vô cùng đau đớn, cuối cùng thỏa hiệp: "Thôi thôi, dù các ngươi yêu nhau thế nào, ta mặc kệ..."

Nhóm di nương và bác cùng nhau dìu mẫu thân rời đi.

Phụ thân thở dài một hơi: "Ta cũng không quản!" Hắn vung tay áo, lúc gần đi quay đầu nói với Lâu Huyên: "Lễ hỏi nhiều một chút, bằng không ngươi cứ chờ xem!"

Lâu Huyên thực vô tội, hắn nói: "Ta nói còn chưa nói xong, ta vốn định nói ta và nàng đã hạ quyết tâm không phải đối phương sẽ không cưới, sao bọn họ mới nghe một nửa đã muốn ta chuẩn bị lễ hỏi?"

"Ngươi chết đi!" Ta nói, "Ngươi cố ý, ta biết ngươi cố ý!"

Danh tiết của ta ——

"Nếu là lễ hỏi, đương nhiên không thể thiếu phần chúng ta, ngươi nói đúng không Lâu Huyên." Tô Kiên cười gian.

Lâu Huyên gật gật đầu.

"Nghe nói nhà các ngươi có một bộ danh họa tiền triều, ha ha..." Ngụ ý ra sao, đồ ngốc nghe cũng hiểu, Lâu Huyên càng không cần bàn tới.

https://thuviensach.vn

Lâu Huyên nói: "Nếu nhị ca thích, ta đương nhiên sẽ bỏ những thứ ta yêu thích."

Tô Kiên cười to rời đi.

"Còn có ta," Tô Nam xáp lại, "Ta đã sớm coi trọng con ngựa của cha ngươi, ngươi có thể hay không... Thế nào, em rể?"

Ta không thể nén giận: "Tô Nam, sao ngươi không làm cướp luôn đi!"

Quá đáng thật quá đáng, muốn đồ của Lâu Huyên cũng được, hiện tại ngay cả đồ của cha hắn, bọn họ cũng hạ độc thủ!

Nhưng Lâu Huyên dám vì một câu "em rể" kia của hắn mà hôn mê mất rồi, vô cùng sảng khoái đáp ứng: "Dễ thôi."

Dễ thôi cái đầu ngươi! Về nhà không bị cha ngươi đánh chết mới lạ!

Tô Nam thấy hắn gật đầu, vừa lòng bỏ đi.

Lương Gia trổ công phu sư tử: "Em rể họ, yêu cầu của ta không cao, ngươi cho ta mười vạn lượng vàng đi, thế nào?"

"Ngươi rõ ràng cầm dao chĩa vào người ta kêu một câu ‘Đưa đây' còn dễ nghe hơn!" Ta gần như tắt thở.

"Mười vạn lượng? Dễ thôi." Lâu Huyên vẫn đáp ứng.

Ta rống lớn hắn: "Ngươi nghĩ nhà các ngươi là kho vàng sao, là mười vạn lượng đó, mười vạn lượng đó..." Về sau tất cả đều là tiền của ta, sao có thể để Lương Gia chiếm tiện nghi như vậy, tim ta tan nát hết rồi.

"Ha ha ha ha, về sau hãy gọi ta là tiểu phú bà!" Lương Gia cười như sắp khóc.

https://thuviensach.vn

Tất cả bọn họ đều là mấy tên ăn tươi nuốt sống, ai cũng hung hăng đòi hỏi Lâu Huyên. Mà Lâu Huyên đã hoàn toàn mê man, yêu cầu gì cũng đáp ứng, giờ phút này sợ là ai bảo hắn vung kiếm tự vận hắn cũng làm trong nháy mắt.

Các ca ca và tẩu tử đều đưa ra yêu cầu rất quá đáng, ngay cả người hiền lành như Tô Hành cũng bị Lương Gia giựt dây đòi Lâu Huyên đưa "Ngự thiên cung" mà tiên hoàng ban cho gia gia hắn. Lâu Huyên không hề nghĩ ngợi đã gật đầu, ta thật sợ gia gia hắn sẽ đội mồ chui lên, tìm hắn tính sổ.

Cuối cùng đến phiên Tô Dật, ta nghĩ cửu ca rất ít nói, trên cơ bản không cần gì, chắc sẽ không yêu cầu quá đáng. Quả nhiên, Tô Dật trầm mặc nửa ngày không mở miệng, ta cuối cùng tính thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng chưa đợi ta thở xong, Tô Nam bỗng chạy lại, lớn tiếng nói: "Hắn muốn muội muội của ngươi Lâu Ý Ý, ngươi cho không?" Ta cứ vậy mà nghẹn hơi trong cổ họng, ra không được mà vào cũng không xong.

"Đúng vậy, hắn muốn Lâu Ý Ý, là Lâu Ý Ý ——" Tất cả mọi người hùa theo, lớn tiếng ồn ào.

"Lâu Ý Ý, Lâu Ý Ý..."

"..."

Lâu Huyên chết lặng gật đầu, tiêu sái trả lời: "Không phải là Lâu Ý Ý thôi sao, không thành vấn đề, cầm đi!"

Ta nhắm hai mắt, hoàn toàn hôn mê.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 78: Phiên Ngoại Lương Gia

Mấy ngày nay, trên dưới tướng phủ tất cả đều biết trong nhà có đại sự, mà chuyện này có thể nói là mất hết mặt mũi của tướng phủ.

Trong hoa viên sau lương đình, huynh đệ Tô gia đang nghiêm túc bát quái.

Tô Nam: "Lâu Huyên này cũng quá to gan, không xem người hắn đắc tội là ai. Đó là Gia Gia, người không thể đắc tội nhất trong tướng phủ! Ta nghĩ Nhiễm Nhiễm là ác ma trong nhà nhưng so với Gia Gia, Nhiễm Nhiễm quả thực chính là thục nữ."

"Suỵt, nhỏ giọng chút." Lão tứ Tô Duyên ra hiệu không nên lên tiếng, "Tô Nam ngươi không muốn sống chăng, nếu để Gia Gia nghe thấy, về sau làm sao chúng ta sống được trong tướng phủ nữa. Ngươi bị nàng đánh chết không sao nhưng đừng liên lụy chúng ta, ta vừa mới thành thân, không muốn tuẫn táng theo ngươi sớm vậy."

Tô Nam liếc mắt xem thường, khinh bỉ tứ ca sợ chết.

Lão lục Tô Chinh đề nghị: "Các ngươi đừng nói sau lưng người ta, Gia Gia vừa bị Lâu Gia Bảo từ hôn, trong lòng chắc đang khổ sở. Chi bằng chúng ta tới thăm nàng, an ủi một chút."

Mọi người gật đầu. Vì thế một đám chậm rãi đi về phòng Lương Gia. Dọc đường, Tô Chinh còn không quên nhắc nhở các huynh đệ, gặp Lương Gia đừng nói năng lung tung, hành sự tùy thời, tóm lại không thể chọc giận vị đại tiểu thư này.

Đến cửa Phất Liễu Cư, chỉ thấy phòng mở toang, hệt như đang diễn kế không thành. Ai cũng biết tính tình Lương Gia, lúc này đến quấy rầy nàng

https://thuviensach.vn

thực không sáng suốt. Nói bọn họ tới an ủi Lương Gia, còn không bằng nói là đến xem náo nhiệt.

Đám huynh đệ Tô gia ngoại trừ lão ngũ Tô Hành cùng lão cửu Tô Dật, tất cả đều hiếu kỳ chết người. Ai cũng muốn thấy phản ứng xấu hổ của Lương Gia đại tiểu thư ngày thường vô cùng bá đạo. May mà Phất Liễu Cư vẫn nguyên vẹn, bọn họ thực lo Lương Gia cả đời ôm hận, nổi lửa thiêu rụi nơi này.

"Gia Gia, Gia Gia ngươi ở đâu?" Tô Nam hỏi thử một câu.

Không ai trả lời. Vừa đúng lúc này, một trận gió thổi qua, mọi người nhất thời thấy lạnh cả người, gan vừa nổi lên đã rũ xuống.

Tô Quýnh bé gan thấp giọng nói: "Chúng ta đi thôi, lỡ may Gia Gia cả đời ôm hận, cầm búa chém chúng ta lung tung, chúng ta nhất định phải chết."

Mọi người im lặng vứt cho hắn một ánh mắt khinh bỉ. Tô Quýnh ngoan ngoãn câm miệng.

Đợi trong phòng hồi lâu vẫn không có động tĩnh gì. Mọi người đoán Lương Gia nuốt giận không trôi, chạy đến Lâu Gia Bảo đơn đả độc đấu với Lâu Huyên.

Đúng lúc này, giọng nói ôn nhu của Lương Gia từ trong truyền ra: "Ở đây, các ngươi vào đi."

Giọng nói thực bình thường nhưng chỉ vì rất bình thường nên ngược lại mọi người nhũn chân. Tô Nam đi đầu, những người khác bạo gan theo sau. Đến ngoài khuê phòng của Lương Gia, cửa cũng rộng mở, không thấy bóng dáng nàng đâu. Bên trong rối tinh rối mù, một chiếc giầy ở cửa, một chiếc khác chỏng chơ trên bàn. Ngoài ra, trên bàn còn có một quyển sách đang mở, một bộ quần áo không biết đã giặt hay chưa với một cái ly còn dư

https://thuviensach.vn

nước. Đối với gian phòng "rối loạn" này, huynh đệ Tô gia cũng không hề giật mình, có lẽ bọn họ đã sớm quen.

Xuyên qua bức rèm, chỉ thấy trên bình phong vắt ba bốn bộ quần áo, trong đó một quần lụa màu xanh thêu hoa khẳng định là bẩn vì hôm qua Lương Gia đã mặc. Bức tranh hoa mai trên bình phong là quà sinh nhật một năm trước Tô Kiên tặng nàng, cũng do chính tay Tô Kiên vẽ.

Tô nhị thiếu gia tài danh lan xa, ở kinh thành, tranh hắn tùy tay vẽ vời cũng có thể bán được hơn trăm lượng bạc. Xem mức độ tinh xảo của bức tranh hoa mai này, ít nhất cũng hơn một ngàn lượng. Nhưng điều khiến Tô Kiên tức giận là trên bức tranh mai hoa ngạo tuyết vốn rất hài hòa lại xuất hiện một con không biết là chó hay mèo. Hiển nhiên đây là bút tích của Lương Gia đại tiểu thư. Tô Kiên giận không nhẹ, mặt hết xanh rồi trắng. Những người khác cố nín cười, Tô Nam nhất thời không nhịn được, xì ra tiếng. Kết quả bị Tô Kiên hung hăng trừng mắt.

Khả năng hội họa của Lương Gia với tiểu muội Tô Nhiễm đang liều mạng học nghệ ở Thục Sơn có thể nói là ngang tài ngang sức. Về phần hình dung tài nghệ các nàng "cao siêu" thế nào, mọi người chỉ có thể ta thán. Đáng tiếc cho bức tranh mai hoa ngạo tuyết bị Lương Gia làm hỏng. Vốn dĩ có thể bán hơn một ngàn lượng, vì một con vật không đâu vào đâu, nay không đáng một đồng.

"Các ngươi tìm ta có chuyện gì sao?" Lương Gia từ sau bình phong đi ra, hơi hơi oán giận, "Mới sáng tinh mơ, ta còn tưởng mình nghe lầm."

Mới sáng tinh mơ? Huynh đệ Tô gia nghẹn họng nhìn trân trối, bên ngoài mặt trời đã lên cao nhưng trong mắt Lương Gia hiện tại cũng là "Mới sáng tinh mơ?"

Tô Nam kinh ngạc: "Ta nói, Gia Gia ngươi đừng nói, trước khi chúng ta đến ngươi đang ngủ?"

https://thuviensach.vn

"Đúng, chính là đang ngủ." Lương Gia gật đầu, "Như thế nào, không thể sao?"

"Có thể, có thể, đương nhiên có thể!" Những người khác vội vàng gật đầu.

Lương Gia lười biếng ngáp một cái: "Nếu đã đến đây, các ngươi ngồi xuống đi, phòng ta hơi loạn."

Mọi người trong lòng cùng kêu gào "hơi loạn?" nhưng không ai dám nói ra.

Lương Gia luống cuống tay chân dọn dẹp, nàng tùy tay đẩy quần áo và sách trên bàn xuống, đến góc phòng lôi ra vài cái ghế, trong đó một cái kéo từ dưới giường ra. Mọi người lạnh lẽo.

"Các ngươi ngồi đi, ta vào pha trà."

"Không cần, không cần, chúng ta tiện đường đến thăm ngươi." Tô Chinh nói dối không chớp mắt.

Tô Nam phụ họa: "Đúng vậy, tâm tình Gia Gia không tốt, cứ nghỉ ngơi đi, không cần tiếp đãi chúng ta."

"Ai nói ta không tốt? Ta đây không phải đang tốt sao?" Lương Gia không rõ nên ngẫm nghĩ, bừng tỉnh đại ngộ, "A, ta đã biết, các ngươi vì chuyện Lâu Huyên từ hôn. Nhiều chuyện, việc của các ngươi sao! Tối hôm qua, mẫu thân và cậu cũng an ủi, ta thật sự không sao, thật sự!"

Mặc cho Lương Gia tỏ vẻ thật sự không sao lần nữa nhưng huynh đệ Tô gia vẫn một mực "tin ngươi ta chính là heo". Ai biết đều nói Lương Gia giống Tô Nhiễm, là kẻ sĩ diện chết người. Chuyện đả kích lớn vậy muốn tin nàng thật sự không sao, nàng sẽ không phải là Lương Gia. Hôm nay, nàng xác thực quá mức bình tĩnh, bình tĩnh quỷ dị.

https://thuviensach.vn

Không ai dám cự tuyệt Lương Gia nhiệt tình "khoản đãi", ngoan ngoãn ngồi trên ghế nhìn đại tiểu thư dâng trà cho bọn hắn. Cái khiến mọi người nghẹn ngào trân trối là Lương Gia tìm khắp nơi đều không thấy trà, nàng lục ngăn tủ, ngăn kéo nhiều lần, cuối cùng lại tìm thấy ở trên giường. Tròng mắt Tô Nam thiếu chút nữa lồi hẳn ra, hắn nghĩ chẳng lẽ trà của Lương Gia còn quý hơn vàng, đại tiểu thư nàng sợ bị đánh cắp nên buổi tối ôm trà đi ngủ?

Nhìn lại những người khác, cơ hồ đều đang đổ mồ hôi lạnh. Tô Quýnh thực không nhịn được xoa xoa trán, trong lòng kêu gào: Ông trời, cứu mạng!

"Tìm được rồi, tìm được rồi!" Lương Gia cao hứng kêu lên, "Đây chính là Phổ Nhị thượng đẳng mợ mang từ trong cung tặng ta, ngày thường ta đều luyến tiếc không dám uống."

Cái gọi là Phổ Nhị thượng đẳng nhảy ra từ trong mớ quần áo không biết có "thượng đẳng" như hình dung của nàng hay không nhưng có thể khẳng định ngày thường nàng tuyệt đối không uống Phổ Nhị thượng đẳng này.

Ghế còn chưa nóng, Tô Quýnh đứng lên nói: "Gia Gia, trà này trân quý như vậy, ngươi giữ cho mình đi. Ha ha, ngươi đã không sao, chúng ta cũng không quấy rầy."

"Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta đi trước." Tô Chinh cũng đứng lên.Không đợi Lương Gia giữ lại, người sau nối tiếp người trước một đoàn hùng dũng ra cửa. Bọn họ không cần uống "Phổ Nhị thượng đẳng" của Lương Gia, chết cũng không cần.

Lương Gia đứng tại chỗ, ngây người. Nàng nghĩ hôm nay các biểu ca rốt cuộc không ổn chỗ nào, sao không một ai bình thường. Đúng là nàng bị từ hôn, đúng là nàng đã mất mặt nhưng nàng không để ý. Ý trung nhân của nàng là ngũ biểu ca Tô Hành, không phải Du Long Công Tử hà bá gì đó. Trước kia, nàng luôn ồn ào trước mặt Tô Nhiễm nào là vị hôn phu của mình anh tuấn bao nhiêu thuần túy chỉ để chọc giận Tô Nhiễm, không có ý khác.

https://thuviensach.vn

Dù Lâu Huyên không từ hôn, nàng cũng sẽ nghĩ cách đào hôn. Thành thật vâng lời người lớn thành thân, căn bản không phải là tính Lương Gia.

Lương Gia nghĩ đám biểu ca này chắc tới chê cười, bằng không sao bọn họ chưa uống trà đã đi, hơn nữa đi thật nhanh. Nàng càng nghĩ càng phẫn hận, đúng vậy, bọn họ chắc chắn tới chê cười nàng.

"Hay lắm, ta bị vũ nhục nhiều như vậy, các ngươi không đồng tình thì thôi, còn chê cười ta, tức chết ta !" Lương Gia nổi trận lôi đình.

Nàng cầm roi để đầu giường, thi triển khinh công đuổi theo.

"Các ngươi đứng lại cho ta!"

Mới vừa đi đến hậu viên, huynh đệ Tô gia kinh ngạc nghe tiếng Lương Gia truyền tới. Ngẩng đầu liền thấy Lương Gia giơ roi đứng cách đó không xa, mắt trợn tròn.

"Nói, các ngươi cố ý đến chê cười ta phải không!" Lương Gia nổi giận đùng đùng hỏi.

Tô Nam nói xạo: "Nào có, chúng ta thật quan tâm ngươi, ngươi..."

"Gạt người!" Lương Gia dậm chân, bay "vèo" đến trước mặt bọn họ, "Các ngươi cố ý, ta biết! Ta dễ khinh lắm sao, đã bị người ta từ hôn, các ngươi không giúp ta rửa hận còn chê cười ta. Giờ ta giả ngốc không nổi nữa... Các ngươi khinh người..."

Lương Gia vừa nói vừa thật sự khóc, càng khóc càng lớn tiếng, càng khóc càng thương tâm. Mọi người đã quen với bộ dáng ngang ngược của nàng nhưng khóc công khai thế này vẫn là lần đầu.

"Gia Gia, ngươi đừng khóc, là chúng ta không tốt, chúng ta xin lỗi ngươi, được không." Tô Chinh là người đầu tiên thỏa hiệp, thứ hắn chịu không nổi

https://thuviensach.vn

nhất là nước mắt nữ nhi.

Những người khác cũng vội vàng nói thêm vào nhưng vô dụng, Lương Gia ném roi, ngồi xổm trên đất vùi đầu nức nở, thân mình run lên từng đợt. Như thế rất tốt, cho mọi người sợ hãi. Sớm biết như vậy còn không bằng để nàng đánh một chút xả giận, lão thái thái rất thương Lương Gia, nếu nàng biết bọn họ chọc Lương Gia khóc, bọn họ sẽ không được yên thân.

Trong mắt huynh đệ Tô gia, Lương Gia là thiên kim tiểu thư không cần để ý tới ai, bá đạo mãnh liệt, yếu ớt, nói năng chua ngoa nhưng tâm đậu hủ. Nhưng Lương Gia thực kiên cường, từ nhỏ đến lớn chưa từng thấy nàng rơi nước mắt. Nếu nói việc Lâu Huyên từ hôn là một vết thương trong lòng Lương Gia, vậy hành vi chế giễu hôm nay của bọn họ chắc chắn là xát muối vào vết thương. Trước đó Lương Gia còn ra vẻ kiên cường, giờ phút này đã rớt mặt nạ, tiểu nha đầu thực bị tổn thương.

Tô Nam bạo gan đi qua, vỗ vai Lương Gia: "Gia Gia, ngươi đừng làm ta sợ, ta nhát gan. Nếu không ta để ngươi đánh một chút cho hết giận?"

"Ha ha, lừa các ngươi !" Lương Gia đột nhiên nhảy lên, dọa Tô Nam nhảy dựng.

"Ngươi không khóc?" Tô Chinh trừng mắt.

Lương Gia hướng hắn làm mặt quỷ: "Ngươi mới khóc, lừa các ngươi! Xem các ngươi còn dám khi dễ hay không, hừ!"

Khuôn mặt đầy nước mắt của nàng thật nghịch ngợm. Mọi người, ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, không đoán ra nổi. Chuyện nàng vừa giận đến phát khóc, bất quá cũng trong nháy mắt.

Tô Hành ngang qua hoa viên, đúng lúc chứng kiến một màn này. Hắn nghi hoặc hỏi: "Các ngươi ở đây làm gì?"

https://thuviensach.vn

Lương Gia nhất thời cứng đờ, nàng xoay người liếc nhìn Tô Hành, bù lu bù loa: "Ngũ biểu ca... Ta ta ta... Không có gì, chúng ta giỡn thôi."

"Đúng vậy ngũ ca, chúng ta giỡn thôi." Tô Nam vội vàng phụ họa.

Tô Hành nhìn Lương Gia chằm chằm, biểu tình thản nhiên, tựa hồ không tin nàng thật đang giỡn với bọn họ. Lương Gia bị hắn nhìn có chút chột dạ, không tự giác lui về sau mấy bước.

"Ngũ ca, các ngươi cứ trò chuyện, ta đi trước." Tô Nam nhanh bỏ chạy.

Tô Chinh đi theo: "Đợi ta với, đợi ta với..."

Những người khác cũng chạy mất. May mắn Tô Hành xuất hiện đúng lúc giải vây cho bọn hắn, đương nhiên bọn hắn phải tìm cơ hội thoát thân.

Chỉ còn lại Tô Hành cùng Lương Gia hai người mắt to mắt nhỏ nhìn nhau.

Tô Hành mở miệng: "Gia Gia ngươi..."

"Ta mệt rồi, muốn đi ngủ, gặp biểu ca sau." Lương Gia ném một câu rồi chạy mất.

Ta chết mất, ta chết mất! Lương Gia vừa chạy vừa bụm mặt, cư nhiên để Tô Hành bắt gặp bộ dạng chật vật này, nàng đây là bị chọc tức nha. Bị từ hôn không tính, bị chê cười không tính, hiện tại lại bị người mình thích thấy nàng ngu ngốc vừa khóc vừa cười... Quên đi, nàng nên ra ngoài tị nạn tránh nơi đầu sóng ngọn gió này, nàng giả ngốc không nổi nữa.

Trở lại phòng, Lương Gia lục tung một trận, thu thập hai bộ quần áo cùng mấy tấm ngân phiếu. Căn phòng vốn dĩ đã hỗn độn, qua hai lần "tàn phá" (lần đầu tiên là lúc kiếm trà), như vừa có trộm, thực không làm thất vọng danh hiệu "Loạn Thất Giai Nhân" của nàng.

https://thuviensach.vn

Nha hoàn thân cận của nàng là Băng Dương vừa vào đến cửa thấy thế, vội hỏi: "Tiểu thư, ngươi đã rời giường, đang muốn làm gì đi đâu?" (Có thể thấy Lương Gia bình thường ngủ nướng bao nhiêu, chậc chậc).

"Không có gì, ta ra ngoài vài ngày, coi như ta cho ngươi nghỉ." Lương Gia nói xong liền xuất môn.

Nàng vội vàng chạy ra cổng chính Tô phủ, vừa lúc thấy mẫu thân và mợ từ trên xe ngựa bước xuống, hắn mới đi đâu về.

Mẫu thân thấy nàng xách hành lý, khó hiểu nói: "Gia nhi, ngươi muốn làm gì?"

"A, ta đi thăm người thân." Lương Gia thuận miệng bịa chuyện.

"Thăm người thân? Nhà ta trừ Tô gia, còn có thân thích sao? Ngươi đi thăm ai?"

Lương Gia mất kiên nhẫn: "Ai nha, nói người cũng không hiểu, ta đi đây."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 79: Hào Kiệt Thục Sơn

Đại sư huynh: Không tên không họ. Xuất hiện một lần ở chương một, sau không cần diễn, mọi người có thể bỏ qua.

Nhị sư huynh: Tiêu Mộc Trần. Vị huynh đài này khiến rất nhiều người ngứa răng, ha ha, ai bảo hắn không để ý Nhiễm Nhiễm. Mời mọi người thay Nhiễm Nhiễm khinh bỉ hắn, phẫn nộ hơn chút nữa thì đánh hắn vài cái. Sau này còn xuất hiện, bất quá hoàn toàn không diễn chung với Nhiễm Nhiễm.

Tam sư huynh: Sở Nghiêm. Làm anh hùng thực không dễ, thực chấp nhất, vẫn thầm mến Thục Sơn nữ thần vĩ đại, mời mọi người vỗ tay khen ngợi dũng khí gian nan không sờn của hắn. (Tác giả chảy nước mắt... Thật không dễ dàng…)

Tứ sư huynh: Trầm Minh Phàm. Người này trẻ con thế nào mọi người cũng không xa lạ, đúng vậy, hắn chính là người khởi xướng sự kiện "quần ẩu" và "trúng độc" ở Thục Sơn, hại Nhiễm Nhiễm khổ sở. Mời mọi người chuẩn bị trứng thối thật đầy đủ... Tốt lắm, ném hắn một chút là đủ rồi, người ta cũng rất không dễ dàng. Hắn mê luyến Diệp Khuynh Thiên như vậy, cũng là đồ da trâu. Sau này vẫn còn xuất hiện, cứ nghĩ đến cảnh hắn gặp Diệp Khuynh Thiên, chậc chậc...

Sầm Kiếm sư huynh: Vị huynh đài này không phải đồ đệ của sư phụ Nhiễm Nhiễm mà là đại đồ đệ của nhị sư thúc, cũng là nhân vật hàng đầu trong sự kiện "quần ẩu" và "trúng độc". Sau này không diễn nữa, mọi người có thể quên hắn.

Ngọc Thanh sư tỷ: Siêu cấp mờ nhạt. Trong chương một từng nhắc qua nàng là ý trung nhân của đại sư huynh. Sau này sẽ không xuất hiện, bỏ qua.

https://thuviensach.vn

Tư Nghiên sư muội: Siêu cấp vô địch mờ nhạt, chính là nữ nhi của tam sư thúc cổ quái. Trước từng nói qua nàng thầm mến Nhạc lão tam (chính là Tiểu Cửu), bảo Nhiễm Nhiễm chuyển thư tình, thật ngây thơ. Sau này không diễn nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 80: Phiên Ngoại Đỗ Dao Băng

Đỗ Dao Băng nhàn nhã nằm trên ghế trúc trong viện, bên phải là một chiếc ghế nhỏ, trên đó để mâm củ lạc đã bị càn quét hơn phân nửa.

Hôm nay mặt trời rất êm ả, ánh nắng rất ấm áp. Đỗ Dao Băng thấy lâu rồi chưa thích ý như vậy nhưng đã bao lâu rồi thì nàng cũng không rõ lắm, đại khái là từ sau khi Tô Nhiễm hạ sơn. Một năm trước bằng hữu tốt nhất của nàng —— cửu sư huynh Nhạc Phong xuống núi về nhà, nghe nói giúp cha buôn bán. Vài ngày trước tỷ muội tốt nhất Tô Nhiễm cũng xuống núi, không cần nói, nàng biết rất rõ Tô Nhiễm về nhà thành thân. Nhưng theo tính tình Tô Nhiễm thì chuyện chưa chắc thành, Đỗ Dao Băng cười trộm, vừa bóc mấy củ lạc đã lột vỏ bỏ vào miệng.

Đỗ Dao Băng cảm thán, không có Nhạc Phong và Tô Nhiễm chơi với nàng, cuộc sống nhàm chán nhường nào.

Nàng là nữ nhi duy nhất của chưởng môn Thục Sơn, tự nhiên ngàn người sủng ái, không biết có bao nhiêu người chờ nịnh bợ, lúc nàng gặp Tô Nhiễm đặc biệt ưu ái, không phải nguyên nhân gì khác, chỉ vì nàng thấy Tô Nhiễm đặc biệt thuận mắt. Tô Nhiễm không như các sư tỷ muội khác, không biết làm gì ngoài việc khoe khoang trước mặt các sư huynh thối.

Nghĩ đến đây, Đỗ Dao Băng nổi lửa, như mấy nữ đồ đệ của tam sư thúc, không lo luyện kiếm, mỗi ngày đều trang điểm xinh đẹp, trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, giống như các nàng đến Thục Sơn là để làm đẹp, ngẫm lại khiến nàng khinh bỉ.

"Tiểu thư, tiểu thư, phu nhân đến." Một tiểu nha hoàn nghiêng ngả, lảo đảo chạy vào sân.

https://thuviensach.vn

Đỗ Dao Băng đứng dậy, động tác mau lẹ một cách kỳ cục: "Thảm thảm, mau giúp ta dọn."

Nếu để mẫu thân thích lải nhải thấy cảnh này, chỉ sợ tai nàng không rảnh rỗi mấy ngày liền.

Hai người luống cuống tay chân đem ghế trúc ném vào lùm cây, tìm một ít nhánh cây phủ lên trên. Xong việc, Đỗ Dao Băng mau mắn giấu mâm củ lạc dưới chậu hoa, từ dưới chậu hoa lấy ra một quyển sách, ngồi trên ghế giống như đang đọc sách.

May mà sớm có chuẩn bị, Đỗ Dao Băng cuối cùng thở dài nhẹ nhõm. Trước kia vô số lần nhàn hạ thế này bị nương giáo huấn thảm thiết khiến nàng không thể không đề phòng chu đáo. Nhắc đến mới nói, tinh thần đề phòng chu đáo này là học theo Tô Nhiễm.

Thục Sơn chưởng môn phu nhân Tạ Tư Như vừa mới vào sân, thấy nhi nữ bảo bối nữ thật sự đang đọc sách, nàng thật tự hào. Nàng không khỏi cảm thán: chậc chậc, nhi nữ thật giống ta, thật sự là trời sinh thục nữ thêm tài nữ.

"Băng nhi, đọc sách sao?"

Đỗ Dao Băng ngọt ngào kêu một tiếng "Mẫu thân", thanh âm ôn nhu như nước. Đây là đòn sát thủ của nàng, vì thế Tô Nhiễm với Nhạc Phong tặng nàng một ngoại hiệu "Thục Sơn nữ thần". Bởi vì nàng chưa bao giờ mắng người thô tục, thậm chí rất ít đặt điều nhưng có thể thu phục từng nam nhâm một ở Thục Sơn, bao gồm cả phụ thân chưởng môn.

"Đang xem gì?" Tạ Tư Như hỏi nàng.

Đỗ Dao Băng sửng sốt, sách này là nàng căn dặn tiểu nha hoàn giấu trong chậu hoa, căn bản không biết là sách gì. Vừa rồi chỉ làm bộ cầm sách, nàng cũng không liếc qua nội dung chút nào.

https://thuviensach.vn

"Mẫu thân, hôm nay người thật xinh đẹp." Đỗ Dao Băng nhanh lảng sang chuyện khác.

Tạ Tư Như thẹn thùng, ngượng ngùng vuốt vuốt tóc mây: "Nha đầu ngươi nói lời ngon ngọt."

Thừa dịp Tạ Tư Như phân tâm trong chốc lát, nàng cúi đầu xem tên sách. Không xem không sao, vừa đọc xong thật muốn bóp chết mình. Cầm ngược rồi, cũng may mẫu thân không thấy, bằng không lòi đuôi. Nàng nhanh chóng đảo lại, trên mặt có đề ba chữ "Tiêu dao du". Đây là sách của phụ thân.

"A, ta đang xem ‘Tiêu dao du’, sách của Trang Tử."

Tạ Tư Như vẻ mặt sáng lạn: "Chậc chậc, thích sách của Trang Tử? Mấy ngày không gặp ngươi thật tiến bộ không ít, trong sách viết gì kể ta nghe một chút."

"A... Cái kia..." Đỗ Dao Băng ấp a ấp úng, máy móc niệm vài câu, "Bắc minh hữu ngư, kỳ danh vi Côn. Côn chi đại, bất tri kỳ kỷ thiên lý dã. Hóa nhi vi điểu, kỳ danh vi Bằng. Bằng chi bối, bất tri kỳ kỷ thiên lý dã. Nộ nhi phi, kỳ dực nhược thùy thiên chi vân. Thị điểu dã, hải vận tắc tương tỷ ư Nam minh. Nam minh giả, thiên trì dã." (Biển Bắc có cá Côn. Lớn không biết mấy nghìn dặm. Cá này hóa chim Bằng. Lưng chim Bằng lớn cũng không biết mấy nghìn dặm. Vỗ cánh mà bay, cánh xòe ra như mây che rợp một phương trời. Biển động, chim Bằng bèn bay sang biển Nam. Biển Nam là ao trời.)

Tạ Tư Như như lọt vào sương mù: "Giải thích kiểu gì đây, sao ta không hiểu..."

"A, nói về một con cá, đột nhiên biến thành một con chim, là chim rất lớn. Đại khái nói về chuyện chim cá xa xưa. A, không đúng, không phải nói cá

https://thuviensach.vn

hóa rồng sao, sao có thể biến thành chim? Xem ra Trang Tử này cũng là người không biết thưởng thức."

Nhị sư huynh Tiêu Mộc Trần mới vừa đến cửa sân, nghe Đỗ Dao Băng giải nghĩa Tiêu Dao Du xong, nhất thời mặt như tàu lá, chân vừa tiến lên cửa lại rụt về. Hắn nên đi thôi, năng lực ngôn ngữ của hai mẹ con nhà này tuyệt nhất Thục Sơn, hắn không muốn nghe xong gặp họa. Hắn còn muốn học võ công tối thượng, đều nói trời kỵ anh tài, hắn không muốn phải chết sớm.

"Không hổ là nữ nhi của ta, thực sự tài hoa, vấn đề sâu sắc như vậy cũng nghiên cứu. Ngươi giống Nhiễm Nhiễm, vừa ôn nhu vừa thông minh, nếu ai cưới các ngươi, đó là phúc khí tu luyện tám đời. Đúng rồi, mấy ngày nữa Nhiễm Nhiễm phải thành thân, ngươi còn lớn hơn nàng mấy tháng, cũng nên lo lắng chung thân đại sự của ngươi."

Thần của ta, lại tới nữa, Đỗ Dao Băng thầm hò hét. Nàng chịu không nổi nhất chuyện nương cả ngày nhớ kỹ việc thành thân của nàng, từ khi Tô Nhiễm đi rồi, cơ hồ mỗi ngày đều bị đúng những lời này làm phiền. Cuối cùng có thể lý giải vì sao ngày đó Tô Nhiễm kiên quyết trốn xuống núi, thực đáng tiếc, Tô Nhiễm vẫn bị bọn tứ sư huynh lừa về nhà.

Nhớ rõ ngày đó nàng đến hậu sơn bắt thỏ, vốn tâm tình còn sáng hơn ánh mặt trời, kết quả nửa đường nghe bọn tứ sư huynh trò chuyện, khiến nàng tức giận. Nàng biết các sư huynh không phúc hậu, đùa giỡn Tô Nhiễm, lừa người ta về thành thân, nhất thời nổi trận lôi đình. Phải biết rằng Thục Sơn nữ thần Đỗ Dao Băng chưa bao giờ đánh người không mắng người nhưng không ai quy định nàng không được trêu cợt người.

Vì bất bình thay cho hảo tỷ muội Tô Nhiễm, ban đêm nàng thức khuya lấy danh nghĩa mấy vị sư huynh kia viết thư tình cho nhóm nữ đồ đệ của tam sư thúc, tình ý miên man, nàng xem còn run người. Không thể không bội phục "tài hoa" của mình, khó trách nương nói nàng là tài nữ, xem ra nàng thật sự rất có tiềm lực làm tài nữ. Trước kia sao nàng không phát hiện điểm này.

https://thuviensach.vn

Sáng sớm hôm sau đi qua sân luyện kiếm thời, cảnh tượng nhìn thấy suýt nữa làm nàng chết ngất. Sư tỷ muội cầm thư tình tìm tới cửa, đang thẩm tra các sư huynh ai viết cho ai. Các sư huynh đương nhiên liều chết phủ nhận. Vì thế mọi người ầm ỹ, sau lại rút kiếm chuẩn bị đấu võ. Nếu nhị sư thúc không đi ngang qua, đúng lúc ngăn lại, nói không chừng Thục Sơn trong ba năm nghênh đón hai sự kiện quần ẩu. Hơn nữa lần này còn đông vui hơn lần trước, nam nữ đánh nhau, trăm năm khó gặp.

"Băng nhi? Đang nghĩ gì?"

Đỗ Dao Băng hồn lạc cõi mộng: "A? Người nói gì?"

"Ngươi chưa nghe rõ lời ta vừa nói?" Tạ Tư Như đành phải lặp lại lần nữa, "Ta và cha ngươi đã thương lượng qua, cảm thấy Sở Nghiêm được lắm, hắn cũng có tâm với ngươi, không biết ngươi thấy..."

"Ta thấy không được, thực không được!" Đỗ Dao Băng cự tuyệt.

Sở Nghiêm chính là tam sư huynh. Cũng không biết vì sao toàn bộ Thục Sơn đều cho rằng nàng với Sở Nghiêm là một đôi, điều này làm nàng thực buồn bực. Sở Nghiêm có ý tứ với nàng đó là chuyện của Sở Nghiêm, chẳng liên quan đến nàng.

Nhớ tới một số hành vi ngây thơ của Sở Nghiêm nàng liền lạnh người. Tỷ như nói, có một lần Thanh Thành chưởng môn mang theo vài đệ tử đến Thục Sơn bái phỏng, trong đó có một đệ tử có vẻ anh tuấn nói mấy câu với nàng. Việc này bị Sở Nghiêm thấy, hắn dám truy xuống núi luận võ cùng người ta. Toàn bộ đệ tử Thanh Thành bị hắn chọc giận, bất chấp giang hồ đạo nghĩa, hợp nhau dạy dỗ hắn. Việc này nàng không tận mắt chứng kiến, tất cả đều nghe Tô Nhiễm nói.

Lúc ấy Tô Nhiễm nói: "Sư tỷ ngươi không thấy thật đáng tiếc, ngươi cũng không biết, tam sư huynh vừa xuống núi lại bị người khiêng lên núi. Hắn bị

https://thuviensach.vn

đánh mặt mũi bầm dập, ta xém nữa không nhận ra. Chậc chậc, rất thảm thiết, rất thảm thiết!"

Hiện tại nhớ lại, Đỗ Dao Băng vẫn không nhịn được, run rẩy một chút.

Tạ Tư Như như máy hát vừa mở liền không ngừng, tự nói cho xong. Đỗ Dao Băng chậm rãi lui lại mấy bước, thừa dịp Tạ Tư Như đắm chìm trong mớ lải nhải, nàng nhanh chạy trốn.

"Tóm lại, cha với nương đều muốn tốt cho ngươi, Băng nhi... Băng nhi?" Tạ Tư Như vừa quay đầu lại, kinh ngạc phát hiện nữ nhi đã sớm mất dạng, không khỏi buồn bực, "Kỳ quái, vừa rồi còn ở đây, nháy mắt đã không thấy tăm hơi?"

Đỗ Dao Băng rời sân vội vàng chạy tới hậu sơn, khi đi còn quay đầu xem nương có đuổi theo hay không. Có lẽ vì hôm nay tâm tình Tạ Tư Như tốt lắm, không giống mấy lần trước chạy theo tiếp tục đầu độc tai nữ nhi. Đỗ Dao Băng thở dài nhẹ nhõm, tâm tình tốt lên. Nàng vừa quay người lại, đầu đụng phải một vật cứng khiến trán đau đớn.

"Cái gì!" Đỗ Dao Băng thầm oán, vừa ngẩng đầu thấy, trợn tròn mắt. Thì ra không phải nàng đụng vật "này nọ", mà rõ ràng đó là người ta.

Đỗ Dao Băng lắp bắp: "A... Bạch... Bạch sư huynh, là ngươi."

"Bạch sư huynh?" Lúc này đến phiên Tiêu Mộc Trần trợn mắt.

"Ách... Kia kia... Ta muốn luyện công." Đỗ Dao Băng cố nói.

Nàng biết chuyện Tô Nhiễm thầm mến Tiêu Mộc Trần, Nhạc Phong cũng biết, còn giúp bọn hắn giật dây bắc cầu. Chỉ tiếc Tiêu Mộc Trần yêu kiếm thành si, từ từ bắt đầu bất hòa với Tô Nhiễm, khiến Tô Nhiễm thương tâm. Nàng đặc biệt tức giận, Nhạc Phong cũng đặc biệt tức giận. Vì thế nàng với

https://thuviensach.vn

Nhạc Phong ăn khớp với nhau, ở sau lưng kêu Tiêu Mộc Trần ngu ngốc. Thời gian qua lâu, nàng quên luôn tên thật của nhị sư huynh.

Nhìn thấy Tiêu Mộc Trần, nàng không tự chủ được nhanh chóng hiện lên hai chữ ‘ngu ngốc’. Bởi vậy nhất thời lỡ kêu một tiếng bạch sư huynh. Thực dọa người!

"Dao Băng sư muội, muội muốn đi đâu?" Là tiếng tứ sư huynh Trầm Minh Phàm.

Nàng đột nhiên hoàn hồn, vừa rồi rất xấu hổ, thế nên không phát hiện tứ sư huynh, đại sư huynh, còn có tam sư huynh đều ở đây. Một câu "Bạch sư huynh" kia sợ rằng bọn họ đều nghe được.

Đỗ Dao Băng đánh trống lảng: "Ta muốn đến hậu sơn luyện công."

"Muội luyện được mấy thức của bộ 'Phi Thiên Cửu Thức' sư phụ dạy rồi?" Tiêu Mộc Trần hỏi.

"A, kia... Ha ha, đúng rồi, ta đang định luyện một thức cuối." Nàng cũng không dám nói một chiêu cũng chưa luyện thành, nếu để bọn họ biết, không chừng sẽ bịa đặt gì đó với cha nàng.

Nàng đã lĩnh giáo qua năng lực bát quái của các sư huynh, chuyện tam sư huynh bị phái Thanh Thành đánh đều là chuyện trà dư tửu hậu các đệ tử Thục Sơn say sưa tối ngày. Thậm chí có người còn nói tam sư huynh coi trọng Phương Nhược Lan, nữ nhi của chưởng môn Thanh Thành, thổ lộ bất thành, bị Phương Nhược Lan sai người đánh cho tàn phế. Sự thật có thể bị bóp méo đến nước này, nếu nàng là tam sư huynh, đã sớm vung kiếm tự vận, lấy cái chết chứng minh.

Tam sư huynh cẩn thận quan sát: "Sắc mặt muội không tốt lắm, có phải thân thể không thoải mái? Không thoải mái cũng đừng cố."

https://thuviensach.vn

"Không phải thân thể không thoải mái, Tô Nhiễm đi rồi, không ai điên cùng nàng, nàng rất buồn bực. Đúng không sư muội?" Tứ sư huynh luôn tiện mồm như vậy.

Thân là Thục Sơn nữ thần, tức giận nàng cũng nhịn được. Đúng, chịu đựng.

Thấy Đỗ Dao Băng không nói, tứ sư huynh lắc đầu, thở dài nói: "Dao Băng, ngươi không thể ở cùng Nhiễm Nhiễm."

"Vì sao?" Người hỏi là tam sư huynh.

"Một trong hai đã đủ khiến chúng ta chịu không nổi, hai người một chỗ, cơ nghiệp trăm năm của Thục Sơn sớm muộn cũng bị hủy trong tay các muội. Ai!" Nói xong hắn ta thán một tiếng rất hợp thời.

Ai biết đều nói, Tô Nhiễm với Đỗ Dao Băng là rắn chúa Thục Sơn. Thục Sơn có câu: thà rằng đắc tội tiểu nhân cũng đừng đắc tội nữ nhân, thà rằng đắc tội nữ nhân khắp thiên hạ, cũng đừng đắc tội Tô Nhiễm và Đỗ Dao Băng. Thế mới thấy hai người ở Thục Sơn có lực sát thương lớn bao nhiêu.

"Diệp Khuynh Thiên!" Đỗ Dao Băng đột nhiên chỉ tay về hướng bên cạnh, tứ sư huynh lập tức hết lải nhải, biết rõ là giả vẫn nhịn không được, quay đầu nhìn.

Đỗ Dao Băng cười trộm, Diệp Khuynh Thiên quả nhiên uy hiếp tứ sư huynh. Nàng cực kỳ đắc ý, không phát hiện xung quanh có gì bất thường. Đã lâu không thấy các sư huynh đáp lời, nàng mới buồn bực xoay người, ông trời ơi, cha từ trên trời giáng xuống khi nào!

Cha nàng hỏi nàng: "Ngươi vừa nói 'khuynh thiên' gì?"

"A, ta đang thảo luận với các sư huynh về chiêu cuối cùng ‘khuynh thiên nhất kiếm’ trong 'Phi thiên cửu thức' nên luyện thế nào." Đỗ Dao Băng thuận miệng bịa chuyện, mặt không đỏ tim không loạn, giống như thật.

https://thuviensach.vn

Ngày thường nàng đùa nghịch cùng Tô Nhiễm, chọc chó mắng mèo, sao còn tâm tư nghiên cứu võ học. Sở dĩ biết rõ chiêu cuối cùng trong "Phi Thiên Cửu Thức" gọi là "Khuynh Thiên Nhất Kiếm" còn không phải vì có hai chữ "Khuynh Thiên" trong đó. Tên của mỹ nữ có thể khiến mọi người mơ màng.

Bất quá cha thực hài lòng với câu trả lời của nàng, vuốt râu nói: "Nha đầu ngươi cuối cùng đã an phận. Hôm nay cha tới tìm ngươi, là muốn nói với ngươi một việc. Mấy ngày nữa, Tĩnh Từ sư thái sẽ đến Lạc Dương cử hành pháp hội. Xưa nay người thích du lịch khắp nơi, thu nhận đệ tử. Cho nên muốn nhân pháp hội lần này, truyền thụ sở học cả đời cho người hữu duyên, đến lúc đó người sẽ chọn lựa một ít nữ tử có tuệ căn theo người tu hành, ngươi không ngại..."

"Không phải chứ, cha, người người người... Người bảo ta xuất gia? Người với mẫu thân sao vậy, một bức ta thành thân, một bức ta xuất gia!"

"Không phải xuất gia, là bảo ngươi theo Tĩnh Từ sư thái tu hành vài ngày, mở mang kiến thức. Đừng tưởng ta không biết ngươi và Nhiễm Nhiễm bình thường làm gì. Nay Nhiễm Nhiễm sắp thành thân, ngươi cũng nên thu tâm."

"Cha..."

"Kêu mẫu thân cũng vô dụng, ta đã quyết định, mấy ngày nữa ngươi phải đi Lạc Dương. Về chuyện Nhiễm Nhiễm thành thân, Mộc Trần, Sở Nghiêm, Minh Phàm, ba người các ngươi thay mặt vi sư đến kinh thành một chuyến đi."

Mọi người đi hết, chỉ còn mình Đỗ Dao Băng đứng ngây ngốc. Nàng phát điên, vì sao, vì sao, vì sao, vì sao đãi ngộ khác biệt lớn như vậy, bắt nàng đi Lạc Dương theo ni cô niệm kinh, bọn sư huynh lại đi kinh thành uống rượu mừng. Trời ơi, giết nàng đi, kỳ thật nàng cũng rất muốn trốn.

https://thuviensach.vn

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 81: Đôi Én Bay Trong Mưa Phùn

Cuối mùa thu, hoa viên trông rất cô đơn: lá cây đã khô vàng, trăm hoa héo tàn, gió thổi qua cánh hoa rơi rụng lả tả. Lương Gia đứng trong lương đình, âm thầm phiền muộn. Hoa rơi người lẻ bóng...

Nàng lại thở dài. Đây đã là lời ta thán một trăm lẻ một, từ khi Tô Nhiễm đi rồi, nàng vô cùng nhàm chán, thật khó bình thường. Nhưng thật ra nàng không có lúc nào bình thường, đây là đánh giá về nàng của huynh đệ Tô gia.

Còn nhớ trước kia, nàng với Tô Nhiễm tuy hai mà một, là tỷ muội có phúc cùng hưởng nhưng cũng chỉ là trước kia. Từ khi bắt cặp với Lâu Huyên, Tô Nhiễm trở nên trọng sắc khinh bạn, xét hiện tại mà nói, bọn họ đi Dương Châu ngắm Tây Hồ cũng không mang nàng theo, hại nàng lẻ loi một mình ở hoa viên trong tướng phủ, muốn bao nhiêu lạnh lùng có bấy nhiêu lạnh lùng, muốn bao nhiêu nhàm chán có bấy nhiêu nhàm chán.

"Gia Gia, nàng sao vậy?" Tô Hành lặng lẽ xuất hiện sau nàng.

Lương Gia giương mắt nhìn, lập tức khôi phục vẻ cô đơn. Tô Kiên vừa từ hành lang gấp khúc đi tới, thấy một màn này không khỏi mở to mắt. Hắn biết tuy Lương Gia tính tình bất hảo nhưng ở trước mặt Tô Hành cũng không ngoan ngoãn gì. Còn nhớ lúc nàng bị Lâu Huyên từ hôn, Lương Gia vì không muốn dọa người trước mặt Tô Hành, còn rời nhà trốn đi. Giờ trước mặt Tô Hành, Lương Gia vẫn giữ vẻ thờ ơ thật khiến người ta khó tưởng tượng. Hắn nhịn không được dừng chân, núp sau cột nhìn lén.

Tô Hành ôn hòa vuốt tóc Lương Gia, "Nàng không vui?"

https://thuviensach.vn

Cử chỉ này bị Tô Kiên tận mắt chứng kiến, hắn cười gian, hai người này quả nhiên có gian tình.

Lương Gia chu cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt mất hứng: "Nhiễm Nhiễm trọng sắc khinh bạn, có Lâu Huyên không cần ta, bọn họ đi Dương Châu ngắm Tây Hồ nhưng không mang ta theo!"

Tô Hành biết rất rõ Lương Gia thích náo nhiệt. Lúc trước nàng trốn nhà đi, không biết khi Tô Hành đi tìm nàng, cũng từng ngang qua Dương Châu, đó thật là một nơi rất đẹp.

Tô Hành an ủi: "Không lâu sau Nhiễm Nhiễm sẽ thành thân, nàng sẽ về sớm thôi."

Hắn chưa dứt lời, nhắc tới chuyện Tô Nhiễm thành thân, Lương Gia càng mất hứng. Tô Nhiễm và Lâu Huyên ngưu tầm ngưu mã tầm mã, chắc chắn sẽ thường xuyên đi chơi mất tích, nói không chừng sau ngày thành thân bọn họ sẽ tay trong tay hành tẩu giang hồ, đương nhiên không có phần nàng, nàng không thể đi theo vướng chân vướng tay vợ chồng người ta.

Nhớ ngày đó dạo chơi giang hồ tứ hải, làm một nữ hiệp cái thế trừ bạo giúp yếu, cướp của người giàu chia cho người nghèo là nguyện vọng chung của nàng và Tô Nhiễm, xem ra nguyện vọng đó kiếp này không thể thực hiện.

Nghĩ đến Tô Nhiễm sau này nhàn nhã ngày còn mình nhàm chán cả ngày, nàng vừa hâm mộ vừa ghen tị, ngay cả Tô Hành nói gì đó nàng cũng không nghe.

"Gia Gia?" Tô Hành gọi nàng.

Cuối cùng Lương Gia hồn về chốn cũ: "A?"

"Ta vừa hỏi nàng, nàng có nghe không?" Tô Hành lập lại một lần, "Ta nghe bác với mẫu thân bàn về hôn sự của nàng, mọi người nói Nhiễm Nhiễm đã

https://thuviensach.vn

thành thân cũng nên lo đến chung thân đại sự của nàng."

Lương Gia nghi hoặc nhìn Tô Hành, thầm mắng hắn ngu ngốc. Uổng công mình si tình với hắn, ngay cả Tô Nhiễm cũng nhìn ra nhưng hắn không có chút cảm giác nào? Chẳng lẽ hắn còn đần hơn Tô Nhiễm, là đồ ngu ngốc không hơn không kém?

Quên đi, nàng đại nhân có đại lượng, không so đo với hắn, ai bảo hắn là con mọt sách. Mười mấy năm qua, hắn vẫn xem mình là muội muội, hệt như Tô Nhiễm, sao hắn có thể thích mình.

Trong lòng lại lần nữa cường điệu không cần so đo với Tô Hành nhưng Lương Gia vẫn nổi giận, nàng ngoài cười trong không cười: "Không vội, có câu già trẻ thứ tự, chung thân đại sự của biểu ca còn chưa xong, ta sao không biết xấu hổ giành trước."

Tô Hành á khẩu, không trả lời được.

Lương Gia thừa thắng truy kích: "Ta cảm thấy thiên kim của Bộ binh Thượng Thư Tôn đại nhân Tôn Nhược Sắc được lắm, dáng vẻ xinh đẹp lại ôn nhu, hiền lành rất xứng với biểu ca, biểu ca có muốn để mắt tới hay không?"

"..." Tô Hành đanh mặt lại, "Gia Gia, ta có việc đi trước, không nói nữa."

Đợi bóng dáng Tô Hành biến mất ở hành lang, Lương Gia đắc ý cười ha ha: "Đấu với ta, ngươi còn non lắm! Tô Hành ngu ngốc, không thấy ta thích ngươi sao? Tô Nhiễm còn có thể nhìn ra, chẳng lẽ ngươi thật sự ngốc hơn Tô Nhiễm? Tức chết ta..."

Tô Kiên núp sau cột xem kịch vui đã ghiền, hắn vừa lắc đầu vừa tán dương, hai người này đều giả mạnh, một người rõ ràng thích người ta cũng không nói, một người trì độn như đầu gỗ gì cũng không phát hiện, cứ như vậy sớm muộn cũng đả thương nhau. Hắn tin Tô Hành là người phúc hậu nhưng

https://thuviensach.vn

không có nghĩa Lương Gia sẽ không động thủ, phải biết rằng Lương Gia là người bá đạo nhất tướng phủ, Tô Nhiễm so với nàng còn được xem là thục nữ trong thục nữ.

Ở chung nhiều năm, huynh đệ Tô gia đều hiểu rõ tính tình Lương Gia. Nàng chính là thiên kim tiểu thư bám người không tha, bá đạo, mãnh liệt, nói năng chua ngoa tâm đậu hủ, không ôn nhu, không hiền lành, là loạn thất giai nhân có tiếng trong tướng phủ nhưng cũng có người thích.

Vì sự yên tĩnh sau này của tướng phủ, Tô Kiên nảy ra ý hay, cưới không lấy gì làm tốt đẹp.

Trong tiền sảnh tướng phủ, một nhà đang ngồi uống trà thật vui vẻ, trừ mọi người của Tô gia còn có cha con Tôn Nhược Sắc.

Tô tướng gia sờ sờ râu, "Hôm nay mời Thượng thư đại nhân đến là có một việc rất trọng yếu muốn thương lượng với ngài."

"A, là đại sự gì?" Tôn thượng thư buồn bực.

"Là như vầy, Nhược Sắc nhà các ngươi hiền lương thục đức, ta và mấy vị phu nhân đều thích, lão ngũ nhà chúng ta vừa đến tuổi thành gia lập thất, ngươi xem..."

Tôn thượng thư lập tức ngầm hiểu, gật đầu nói: "Rất tốt, tướng gia đề nghị được lắm, ta cũng tán thành cọc hôn sự này, không bằng chúng ta chọn ngày lành, ấn định sẵn?"

"Nhược Sắc là tỷ muội tốt của Nhiễm Nhiễm, hay là để các nàng lấy chồng cùng ngày?"

"Đề nghị hay, quyết định vậy đi!"

Hai người rất ăn khớp với nhau.

https://thuviensach.vn

Lúc này ——

"Ta không đồng ý!"

"Ta không đồng ý!"

Tôn Nhược Sắc và Lương Gia trăm miệng một lời cự tuyệt.

Không khí bỗng lạnh xuống, mọi người sợ hãi, dời mắt sang hai nàng.

Tôn Nhược Sắc nổi trận lôi đình, "Sao gả ta cho Tô Hành? Chính là con mọt sách đánh một quyền mất hơn trăm năm mới phản ứng? Người rõ ràng muốn ta chết! Ta nói, ta con mẹ nó đời này không lấy chồng, chết cũng không gả, dù Tần Lãng quỳ trước mặt ta dập đầu ba lần, ta cũng không gả..."

Trên đỉnh đầu mọi người xuất hiện một đàn quạ đen xoay quanh, oa oa kêu bậy. Tôn thượng thư xấu hổ vô cùng, oán hận ông trời không có mắt để mình sinh ra một tai họa như vậy.

Tô Kiên ngạc nhiên. Đánh một quyền mất hơn trăm năm mới phản ứng? Tôn Nhược Sắc dùng những lời này để hình dung Tô Hành thật quá chuẩn xác, đệ đệ này của hắn quả thật rất "mọt sách". Cũng may Tô Hành không có ở đây, nếu hắn nghe được nhận xét của Tôn Nhược Sắc, có thể lập tức chết mất hay không?

Tô tướng gia cố gắng khống chế tâm tình, cố ý chuyển đề tài, miễn cưỡng cười hỏi Lương Gia: "Gia Gia, vì sao ngươi không đồng ý?"

"Bởi vì... Bởi vì... Bởi vì..." Lương Gia toát hết mồ hôi lạnh, không thể nói bởi vì mình thích Tô Hành, không muốn hắn cưới người khác, như vậy mọi người không cười đến rụng răng mới là lạ.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên, nàng liếc Tôn Nhược Sắc, linh cơ vừa động: "Bởi vì ta là tỷ muội tốt với Nhược Sắc, ha ha. Người trong lòng Nhược Sắc là Tần Lãng, dưa hái xanh không ngọt, cậu nói đúng không?"

Tôn Nhược Sắc đỏ bừng mặt: "Ai nói ta thích Tần Lãng, ta ta ta... Đó là trước kia, ta..."

"Nói vậy, ngươi nguyện ý gả cho lão ngũ?" Tô Kiên e thiên hạ không loạn.

"Không đúng, không đúng..."

Tô Kiên thừa thắng truy kích: "Ta đã biết, ngươi vẫn muốn gả cho Tần Lãng."

"Không có được không..."

"Sao lại không, ngươi đã không gả cho Tần Lãng, vậy gả cho lão ngũ nhà chúng ta là được."

"Ta ta ta..." Tôn Nhược Sắc hai mắt lóe hung quang, "Ta không biết..."

"Ha ha, không biết chẳng khác nào đồng ý. Vậy xem như định rồi, cha, trước đó ta đã nói Tôn tiểu thư chắc chắn sẽ đáp ứng, người xem không phải đã thành." Tô Kiên rất đắc ý.

Lương Gia xoa tay, nếu không phải ở đây đông người, nàng đã sớm xông lên hành hung.

Tô tướng gia mừng rỡ: "Tốt, tốt, cuối cùng lão nhị ngươi lần này đã làm được chuyện tốt, định như vậy đi."

Tôn thượng thư: "Được, liền định như vậy."

Lương Gia cùng Tôn Nhược Sắc giống như kiến bò chảo nóng vừa lo lắng, vừa nghẹn chết. Các nàng hung hăng trừng mắt nhìn Tô Kiên, không biết

https://thuviensach.vn

nên làm gì bây giờ.

Tô Kiên cố ý không thấy, thật sự đắc ý, thầm nghĩ Lương Gia a Lương Gia, đã đến lúc mấu chốt này, ta xem ngươi nói hay không, không nói ra thì người trong lòng sẽ bị cướp đi.

"Ta không đồng ý." Lúc này người nói là Tô Hành. Hắn nhanh bước vào tiền sảnh, sắc mặt bình thường nhưng thái độ cũng rất kiên quyết.

Tô Kiên vì khích Lương Gia, cố ý gạt Tô Hành. Tô Hành đang đọc sách tại thư phòng, trong lúc vô tình nghe nha hoàn nói Tô tướng gia an bài hôn sự cho mình, vội vàng chạy lại đây.

Thật vất vả thuyết phục Tôn Nhược Sắc, giờ con mình lại đến quấy rối, Tô tướng gia đầu to như đấu, ảm đạm mất hồn. Hắn cố gắng khắc chế cảm xúc, "Lão ngũ, ngươi..."

"Cha, ta muốn cưới Gia Gia." Tô Hành buông lời kinh người.

Mọi người trong đại sảnh, bao gồm Lương Gia, Tô Kiên, toàn bộ trợn tròn mắt.

Tô Hành lặp lại: "Ta muốn cưới Gia Gia, xin cha thành toàn."

Tô Kiên run sợ, hắn vốn muốn khích Lương Gia, không ngờ Lương Gia còn chưa bị khích đã khiến Tô Hành ra mặt. Bất quá có thể làm đầu gỗ đánh một quyền mất trăm năm này có phản ứng cũng thật không dễ.

Tôn Nhược Sắc thở phào nhẹ nhõm, Lương Gia còn đang hóa đá.

Tô Hành lập trường thực kiên định. Hắn đương nhiên biết Lương Gia thích mình, lại ngại mở miệng, vốn hôm qua hắn muốn cố ý khích nàng, ai ngờ sự tình hỏng bét, ngược lại đưa mình ra nơi đầu sóng ngọn gió. Nếu hắn nếu không đứng ra làm sáng tỏ, chỉ sợ thiên hạ đại loạn.

https://thuviensach.vn

Lão phu nhân trầm mặc nãy giờ chợt phá tan sự yên lặng, "Được, vì những lời này của ngươi, bà nội làm chủ cho ngươi, ta đáp ứng."

Lão phu nhân vẫn xem Lương Gia là hòn ngọc quý trên tay. Nhiễm Nhiễm không lâu sau phải lập gia đình, bà cũng không định gả Gia Gia ra ngoài. Ý muốn của Tô Hành rất hợp ý bà, nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài.

Lão phu nhân lớn nhất trong nhà, một câu nói ra, sự tình bèn kết thúc.

Sau đó Tô Kiên bị Lương Gia điên cuồng rượt đánh vì hành vi nhàm chán của hắn; sau đó Tô Kiên lại bị Tôn Nhược Sắc rượt đánh, cũng là vì hành vi nhàm chán của hắn.

Tô Kiên lệ tuôn rơi, nguyệt lão hắn thực oan uổng!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 82: Hoa Lạc Nơi Nao

Lúc Đỗ Dao Băng rời giường mặt trời đã lên cao, cửa sổ phòng nàng là hướng nam, dù nhắm mắt lại cũng có thể cảm giác ánh sáng chiếu vào. Cùng đường, nàng đành phải mặc quần áo, chậm rãi mở cửa.

Vừa mới mở cửa đã thấy gương mặt của tam sư huynh Sở Nghiêm lù lù trước mắt, Đỗ Dao Băng hoảng sợ, thốt lên: "Ngươi không nói không rằng đứng đây, định hù chết ta sao!"

Khí thế bức người từ miệng nàng thốt ra rất thanh thúy, rất dễ nghe, cứ như đang làm nũng.

Thật lâu trước kia, Tô Nhiễm và Nhạc Phong tặng cho Đỗ Dao Băng một ngoại hiệu là Thục Sơn nữ thần. Theo lời Tô Nhiễm, đó là vì Đỗ Dao Băng chưa bao giờ đánh nhau, nói năng lúc nào cũng ôn nhu như nước, mặc dù mắng người cũng không ai nổi giận. Nhưng khi một người ôn nhu như nàng nổi giận sẽ đáng sợ hơn, toàn bộ Thục Sơn từ phụ thân chưởng môn cho tới từng sư huynh sư đệ, chỉ cần là nam, vốn không ai không sợ. Chỉ có nữ thần mới có ma lực này, Đỗ Dao Băng hoàn toàn xứng đáng.

Sự thật chứng minh Tô Nhiễm đã đúng, Sở Nghiêm vừa nghe Đỗ Dao Băng nói vậy, lập tức cười theo, "Dao Băng sư muội sớm, ha ha, thực sớm..."

Một câu thăm hỏi ân cần vô cùng đơn giản qua miệng hắn bỗng thành nói năng lộn xộn, hơn nữa trên trán hắn tựa hồ còn đọng mồ hôi lạnh. Thật ra lời này của hắn cũng không sai gì, từ sau khi ở Lạc Dương về, đây là ngày Đỗ Dao Băng rời giường sớm nhất. Tô Nhiễm và Nhạc Phong không ở đây, không ai chơi với nàng, ở Thục Sơn này với nàng mà nói là vô cùng nhàm chán.

https://thuviensach.vn

Đỗ Dao Băng là nữ nhi duy nhất của chưởng môn phái Thục Sơn, tự nhiên là ngàn người sủng ái, không biết có bao nhiêu người chờ nịnh nàng, khi nàng vừa gặp Tô Nhiễm, không hiểu vì sao đã thấy Tô Nhiễm đặc biệt thuận mắt. Tô Nhiễm không giống các sư tỷ sư muội khác, không thích khoe khoang trước các sư huynh.

Nghĩ đến đây Đỗ Dao Băng nổi giận, ví như mấy nữ đồ đệ của tam sư thúc, không lo luyện kiếm, mỗi ngày đều trang điểm xinh đẹp, ăn vận diễm lệ, trêu hoa ghẹo nguyệt nơi nơi, như thể các nàng đến Thục Sơn để làm đẹp, ngẫm lại khiến nàng thật khinh bỉ.

"Ngươi tìm ta có việc?" Đỗ Dao Băng hỏi hắn.

Sở Nghiêm bỗng nhớ tới mục đích hắn tìm Đỗ Dao Băng, vội vàng gật đầu: "Sư nương cần gặp muội."

"Mẫu thân không mân mê độc hoa độc trùng của người, tìm ta làm gì?"

"Người phái Thanh Thành đến!" Lúc nói những lời này, Sở Nghiêm cơ hồ cắn răng.

Toàn Thục Sơn đều biết Sở Nghiêm ghét người phái Thanh Thành, tựa như mọi người đều biết hắn thích Đỗ Dao Băng, đây vốn không tính là chuyện mới mẻ tại Thục Sơn. Vì Sở Nghiêm nhất mực chung tình với Đỗ Dao Băng, tất cả mọi người đều nghĩ hai người bọn họ là một đôi, thế nên Sở Nghiêm mới kết thù với phái Thanh Thành.

Một lần nọ chưởng môn Thanh Thành mang theo vài đệ tử đến Thục Sơn bái phỏng, trong đó có một đệ tử có vẻ anh tuấn nói mấy câu cùng Đỗ Dao Băng. Việc này bị Sở Nghiêm bắt gặp, hắn nghĩ người ta có ý với Đỗ Dao Băng, bèn đuổi theo xuống núi muốn đòi luận võ. Đệ tử phái Thanh Thành hoàn toàn bị hắn chọc giận, mặc kệ giang hồ đạo nghĩa, hợp sức đánh hắn một phen.

https://thuviensach.vn

Việc này Đỗ Dao Băng không tận mắt nhìn thấy, tất cả đều nghe Tô Nhiễm nói lại.

Lúc ấy Tô Nhiễm say sưa nói với nàng: "Sư tỷ không chứng kiến thật đáng tiếc, ngươi không biết tam sư huynh vừa xuống núi đã bị người đưa lên núi. Hắn bị người ta đánh bầm dập mặt mũi, ta súyt nữa không nhận ra hắn. Chậc chậc, rất thảm thiết, rất thảm thiết!"

Giờ nhớ lại Đỗ Dao Băng vẫn còn run. Từ đó về sau, việc tam sư huynh bị phái Thanh Thành đánh thành chuyện trà dư tửu hậu của các đệ tử Thục Sơn. Thậm chí có người nói tam sư huynh coi trọng nữ nhi của chưởng môn phái Thanh Thành Phương Giả Lan, thổ lộ bất thành bị Phương Giả Lan sai người đánh cho tàn phế. Sự thật có thể bị vặn vẹo đến nước này, nếu nàng là tam sư huynh đã sớm vung kiếm tự vận, chứng minh sự trong sạch.

Thế nên Đỗ Dao Băng có thể lý giải tâm tình hiện tại của Sở Nghiêm. Nhìn kẻ thù đỏ mắt, hắn còn có thể khống chế không tìm phái Thanh Thành báo thù cũng đã thật vĩ đại.

Đỗ Dao Băng chế nhạo: "Ta đã biết, ngươi đi nói với mẫu thân, ta thay đổi trang phục rồi sẽ đi."

Đợi Sở Nghiêm đi rồi, Đỗ Dao Băng hoang mang rối loạn mở rương thu thập mọi thứ, chuẩn bị bỏ chạy lấy người.

Nàng đương nhiên biết chủ ý của mẹ nàng. Mới vừa từ Lạc Dương về, cha mẹ đã ám chỉ muốn tác hợp nàng với con trai của chưởng môn phái Thanh Thành, cũng chính là ca ca của Phương Giả Lan. Đương nhiên, nàng lên tiếng cự tuyệt nhưng trên đời này cha mẹ đều là cực phẩm, rảnh rỗi thích se tơ rối rắm, Tô Nhiễm cũng vì vậy mà đào hôn, nàng không muốn thành Tô Nhiễm thứ hai.

https://thuviensach.vn

Đỗ Dao Băng lòng đầy căm phẫn, ân cần hỏi thăm tổ tông mười tám đời của Tô Nam. Hắn từng nói về nhà thưa chuyện cùng cha mẹ rồi lên Thục Sơn cầu thân nhưng nàng chờ mãi mà thằng nhãi này ngay cả quỷ ảnh cũng không thấy. Cứ đợi như vậy, nói không chừng khi Tô Nam lên đây, nàng đã sớm bị cha mẹ đem bán.

Nàng quyết định bỏ nhà trốn đi, lần này nhất định phải hoàn thành giấc mộng nữ hiệp. Lần trước nếu không vì Tô Nam, chỉ sợ hiện tại nàng đã sớm thành Thục Sơn nữ hiệp người người ngưỡng mộ.

Một năm trước Đỗ Dao Băng từng vụng trộm xuống núi một lần. Khi đó nàng nói hết lời, giựt dây rủ Tô Nhiễm cùng đi hành hiệp trượng nghĩa, cướp của người giàu chia cho người nghèo. Nhưng Tô Nhiễm kia không nghĩa khí, còn nói nàng xuống núi tuyệt đối không có kết cục tốt. Nàng bị lời Tô Nhiễm kích động, thở phì phò, âm thầm thề không làm nên chuyện tuyệt không về Thục Sơn.

Tô Nhiễm đúng là miệng quạ đen, lần đó cũng không ngoại lệ, quả thực để nàng đoán đúng.

Tại một trấn nhỏ ở Lạc Dương, Đỗ Dao Băng đụng phải chuyện phát sinh đầu tiên khi lưu lạc giang hồ: gặp hái hoa tặc. Lúc ấy trong thành ồn ào huyên náo, nghe nói tên kia ngoại hiệu là Hoa Hoa Công Tử tuổi chưa đến hai mươi lăm; không xinh không hái; hoa dại không hái. Thành Lạc Dương có rất nhiều thiên kim tiểu thư chịu khổ, trong một đêm từ danh hoa thành tàn hoa bại liễu.

Đỗ Dao Băng nghe xong chuyện này mài đao soàn soạt, thề bắt "Hoa Hoa công tử", vì dân trừ hại, tạo dựng hình tượng Thục Sơn Nữ Hiệp trong lòng quần chúng. Trọng yếu nhất là, nàng có thể hãnh diện trước Tô Nhiễm và toàn thể đệ tử Thục Sơn, vì ba điểm trên nàng sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

https://thuviensach.vn

Nàng ngồi trên nóc nhà của mỹ nhân Hoa Lạc Anh ở Lạc Dương thủ vệ ba ngày ba đêm, mệt sắp tắt thở, đừng nói hái hoa tặc, chính là một tên trộm bình thường cũng không có. Ngay khi nàng muốn bỏ cuộc, bỗng trước mắt lóe một bóng trắng, nàng không biết tự lượng sức, đuổi theo bóng trắng mãi đến ngoài thành.

Chính tại thời điểm đó, nàng đại chiến một hồi với Tô Nam, cũng chính tại thời điểm đó, nàng rốt cục biết công phu của mình thật không ra sao, Tô Nhiễm miệng quạ đen lại lần nữa ứng nghiệm. Tô Nam còn chưa chân chính xuất chiêu, cái gọi là Thục Sơn nữ thần nàng đã bị đánh cho hoa rơi nước chảy.

"Hay cho ngươi Hoa Hoa Công Tử, dám chạm đến một cọng tóc của bổn tiểu thư, ta giết cả nhà ngươi!" Đánh không lại người ta, nàng đành dùng võ mồm. Đây là Tô Nhiễm dạy nàng.

Tô Nam rất kỳ quái, híp mắt nói: "Hoa Hoa Công Tử? Ngươi nhận sai người rồi, ngươi gặp qua tên hái hoa tặc nào khuya khoắt mặc áo trắng rình hái hoa?"

"Sư muội ta nói, mặc đồ trắng vì các ngươi cảm thấy như vậy mới giống thần tiên phiêu lãng." Đỗ Dao Băng trả lời chi tiết, tựa hồ đã quên mình đang nói chuyện với "hái hoa tặc".

Tô Nam cười ha ha: "Sư muội ngươi có phải là 'Tô Nhiễm' không?"

Trước kia khá lâu, Tô Nhiễm với Lương Gia đã giễu cợt Tô Nam như vậy, hại hắn một tháng không dám mặc đồ trắng.

Đỗ Dao Băng giật mình kêu to: "Ngươi làm sao biết, chẳng lẽ ngươi đã hại nàng?"

Tô Nam nhất thời nhũn chân, trong lòng kêu to quả nhiên là bằng hữu của Tô Nhiễm, đều thật đức hạnh. Hắn bất đắc dĩ tuyên bố: "Ta là thất ca của Tô

https://thuviensach.vn

Nhiễm, không phải hái hoa tặc gì đó!"

Nghe hắn nói vậy, Đỗ Dao Băng tâm tình nở rộ, còn kém không ngửa mặt lên trời cười dài. Chỉ cần hắn không phải là hái hoa tặc thì tốt rồi, nếu không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Nàng từ miệng Tô Nam mới biết Hoa Hoa Công Tử sở dĩ không hiện thân là vì ba ngày trước hắn đã bị Tô Nam đưa vào ngục. Trong lòng nàng thầm oán Tô Nam, đoạt cơ hội tốt giúp nàng thành nữ đại hiệp.

Nhưng hai người thỏa thuận, theo cách nói của Tô Nhiễm chính là "thông đồng". Vốn miệng không tài nào kiềm chế được nên đã kể chuyện Tô Nhiễm ở Thục Sơn lẫn chuyện bị gièm pha cho Tô Nam nghe, bao gồm việc Tô Nhiễm thầm mến nhị sư huynh Tiêu Mộ Trần. Chờ khi nàng sực nhớ đã hối hận không kịp mà Tô Nam cười gian, còn uy hiếp nàng không được kể lại chuyện gặp gỡ cho Tô Nhiễm, bằng không hắn cũng mật báo. Nàng biết, Tô Nam sợ muội muội biết hắn bị hiểu lầm thành hái hoa tặc. Xét tính tình Tô Nhiễm, khẳng định sẽ đem chuyện bé xé ra to, cười ba ngày ba đêm.

Vì không muốn bị Tô Nhiễm trêu ghẹo, nàng đành phải tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, sau khi về Thục Sơn không hề hé răng về chuyện gặp Tô Nam. Thế nên Tô Nhiễm vẫn nghĩ lần gặp mặt ở khách sạn Phong Vân kia là lần đầu nàng gặp Tô Nam.

Đang hồi tưởng, Đỗ Dao Băng bỗng nhiên rất nhớ những ngày sống chung với Tô Nhiễm. Ai biết đều nói, Tô Nhiễm và Đỗ Dao Băng là rắn chúa ở Thục Sơn, không hơn không kém. Thục Sơn có câu: Thà đắc tội tiểu nhân cũng đừng đắc tội nữ nhân, thà đắc tội nữ nhân khắp thiên hạ cũng đừng đắc tội Tô Nhiễm và Đỗ Dao Băng. Thế mới thấy lực sát thương của hai người các nàng ở Thục Sơn lớn bao nhiêu.

Hiện không có Tô Nhiễm, nàng một mình buồn chán, còn không bằng ra ngoài dạo chơi, đỡ phải nghe cha mẹ nhắc mãi chuyện thành thân.

https://thuviensach.vn

Thu thập xong, Đỗ Dao Băng vừa bước ra cửa đã bị người sau lưng điểm huyệt, không thể động đậy. Nàng nghĩ chuyện mình trốn đi đã bại lộ, ảo não không thôi, ai ngờ trước mặt nàng xuất hiện bản mặt đáng đánh đòn của Tô Nam kia.

"Ngươi điểm huyệt ta làm gì, mau thả ta, bằng không ta sẽ về làm dâu chưởng môn Thanh Thành!"

Tô Nam cười gian: "Không sao, ta mang nàng bỏ trốn, được không?"

"Hay ho gì!" Đỗ Dao Băng thở phì phì trừng mắt.

Tô Nam đã sớm cười đến hụt hơi, hắn giải huyệt cho Đỗ Dao Băng, khẩu khí hòa hoãn, "Băng nhi ngoan, ta giỡn với nàng thôi. Ta đã sớm gặp cha mẹ nàng xin cầu thân, ta không cần bỏ trốn, có thể quang minh chính đại bước đi. Nếu nàng định chơi trò bỏ trốn, ta đương nhiên không ngại, ha ha ha..."

Đỗ Dao Băng biết mình bị đùa giỡn, liếc mắt khinh thường: "Tô Nhiễm thế nào?"

"Nha đầu kia chân ngoài dài hơn chân trong, đã sớm mờ ám với Lâu Huyên. Chuyện bọn họ là thật, cha mẹ ta không thể không nhượng bộ. Bất quá bọn họ trai cò tranh chấp, ta là ngư ông đắc lợi. Tiểu tử Lâu Huyên thật hào phóng, dám tặng ta con ngựa cha hắn quý nhất kia làm lễ hỏi..."

Ngựa của Lâu gia bảo chủ nổi danh bảo mã, so với "Đông Hải Tiểu Bạch Long" của Lâu Huyên còn nổi danh hơn. Đỗ Dao Băng chuyển mắt, ôn nhu như nước nói: "Ta muốn con ngựa kia, thế nào?"

"Này..."

https://thuviensach.vn

Đỗ Dao Băng thanh âm lại ôn nhu ba phần: "Nếu ngươi không đáp ứng, ta sẽ bỏ trốn với Phương Giả Thành."

"Thành giao!" Tô Nam vô cùng đau đớn.

Đỗ Dao Băng cười gian.

Tô Nam vĩnh viễn không phải là đối thủ của nàng, đây là chân lý không bao giờ thay đổi!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn

Chương 83: Kịch Trường Thục Sơn Bát Quái

M

ỘT

Tô Nhiễm: Tứ sư huynh, tứ sư huynh, mau tới xem, đây là độc dược ta mới chế, dính một chút sẽ mất mạng.

Tứ sư huynh (khinh thường): Thật không, ta nếm thử.

Tô Nhiễm (lệ trong suốt): Chờ chút, ta sẽ đau lòng.

Tứ sư huynh (lệ cũng trong suốt): Sư muội, ngươi rốt cục thông suốt, biết đau lòng.

Tô Nhiễm (buồn bực): A? Ngươi hiểu lầm, ta đau lòng cho độc dược. Đây chính là thứ độc nhất vô nhị trên đời, nếu ngươi ăn hết, không phải độc dược vĩ đại nhất sẽ sớm thất truyền sao! Tốt xấu gì cũng để lại cho ta một chút.

Tứ sư huynh: Phốc... (hộc máu)

Tô Nhiễm (đưa ra một nửa): Mau ăn đi.

Tứ sư huynh: Phốc... (lại hộc máu)

HAI

Phía sau núi, nhị sư huynh tiêu sái múa kiếm, áo trắng bay bay, anh tuấn bất phàm.

Tô Nhiễm (chớp mắt): Woa...

https://thuviensach.vn

Đỗ Dao Băng (híp mắt): Woa! ! !

Tô Nhiễm: Sư tỷ, ngươi cũng phát hiện sao?

Đỗ Dao Băng (gật đầu): Đúng vậy, ta cũng phát hiện!

Tô Nhiễm (nắm tay Đỗ Dao Băng, lệ trong suốt): Thật tốt quá, ngươi rốt cục cũng phát hiện điểm tốt của nhị sư huynh, ngươi xem hắn áo trắng bay bay, thật ra dáng...

Đỗ Dao Băng (mắt trợn trắng): Ta phát hiện sau quần hắn có một lỗ lớn, chậc chậc, cảnh xuân đều lộ hết ra ngoài.

Tô Nhiễm: Ách... -_-|||

Lúc này, nhị sư huynh hoa lệ hắt xì.

BA

Tam sư huynh: Đến đây, đến đây, mọi người mau tới đặt cược, bầu Thục Sơn đệ nhất mỹ nữ, mua xong rời tay...

Tứ sư huynh: Ta mua Diệp Khuynh Thiên, Diệp Khuynh Thiên, Diệp Khuynh Thiên, Diệp Khuynh Thiên, Diệp Khuynh Thiên...

Mọi người: Ngươi cút đi, có loại như ngươi mới khiến người ta không đến Thục Sơn!

Sầm Kiếm sư huynh: Diệp Khuynh Thiên là xấu nữ, đại xấu nữ!

Tứ sư huynh: Ngươi lặp lại lần nữa, có gan ngươi lặp lại lần nữa!

Sầm Kiếm: ...

Tứ sư huynh (hung hăng tiến lên): Ta giết ngươi!

https://thuviensach.vn

Vì thế, tứ sư huynh oanh oanh liệt liệt đấu võ cùng Sầm Kiếm sư huynh. Mọi người không ai thèm nhìn, tiếp tục đặt cược.

Tam sư huynh: Đến đây, đến đây, mọi người mau đặt cược, bầu chọn đệ nhất mỹ nữ, mua xong rời tay...

Cửu sư huynh: Không hay rồi, Tô Nhiễm sư muội cùng Dao Băng sư muội đang đến, mọi người chạy mau!

Mọi người biến mất như một cơn gió, bạc cá cược rơi rớt. Tứ sư huynh vẫn đang cùng Sầm Kiếm sư huynh đánh không biết trời trăng.

Tô Nhiễm (mắt hồng lên): Woa, là bạc nha!

Đỗ Dao Băng: Ta cũng muốn, ta cũng muốn..

Tô Nhiễm: Tứ sư huynh sao lại đánh nhau cùng Sầm sư huynh?

Đỗ Dao Băng: Điều này thật đơn giản, vì ta thật đẹp, vì bọn họ tranh đoạt mỹ nhân ta đây nên quyết chiến.

Tô Nhiễm: Giết ta đi...

- END -

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

https://thuviensach.vn